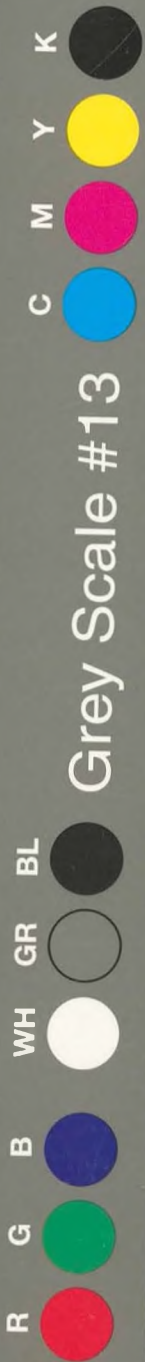

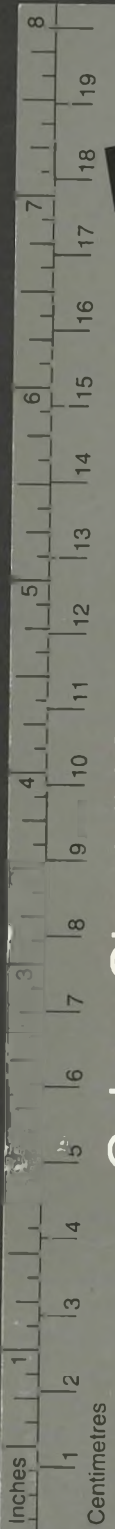
Print Case
ST1316

DANES
-PICTA
.COM

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

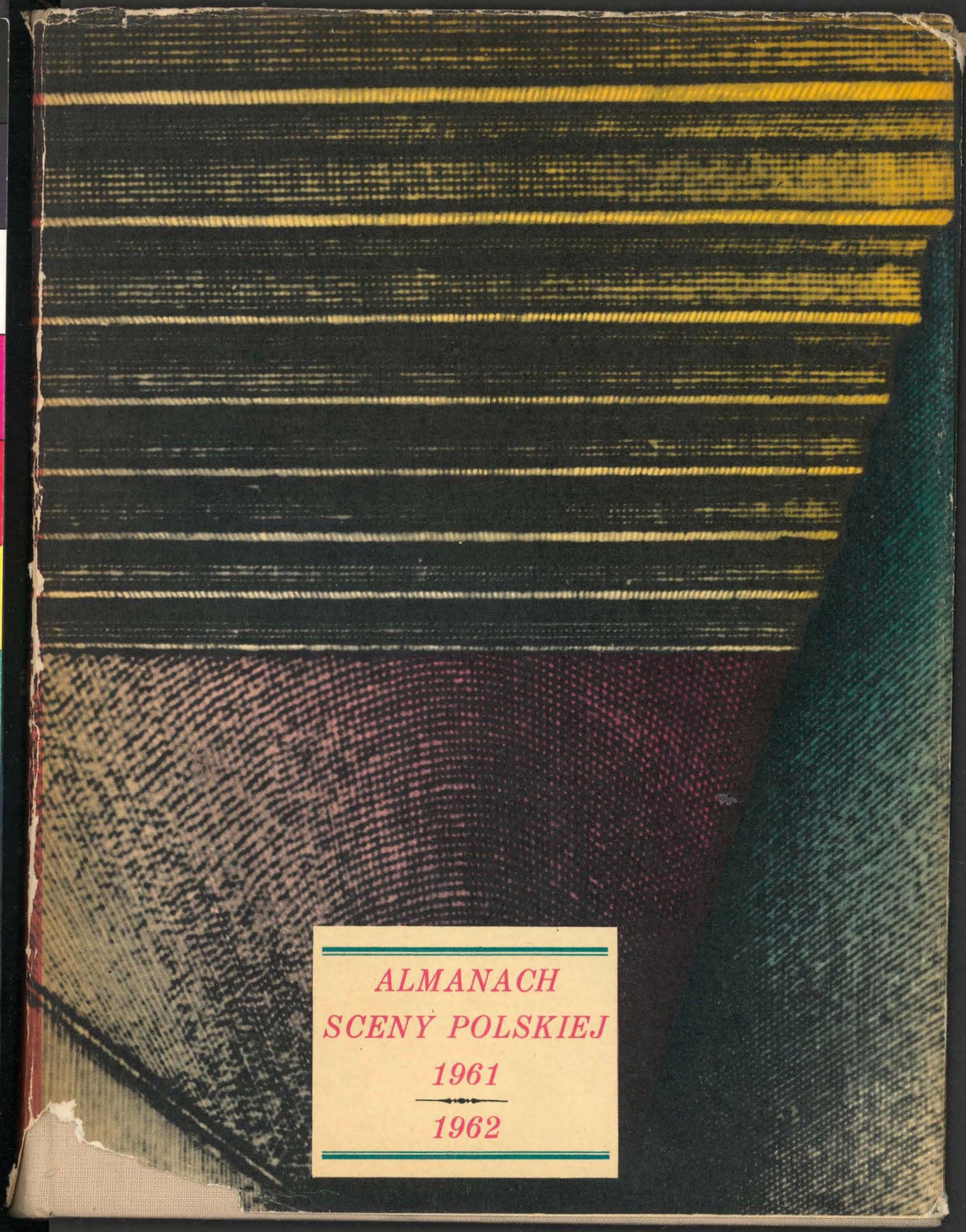

Colour Chart #13

DANES
-PICTA
.COM

ALMANACH
SCENY POLSKIEJ
1961
1962

*ALMANACH
SCENY
POLSKIEJ
1961
1962*

ALMANACH SCENY POLSKIEJ

1961

1962

pod redakcją
EDWARDA CSATÓ

WYDAWNICTWA ARTYSTYCZNE I FILMOWE • WARSZAWA

Obwoluta, okładka i opracowanie graficzne
ROMAN CIEŚLEWICZ

~~Sygn. 292/3~~

AUTORZY ZDJĘĆ:

S. Arczyński (72), P. Barącz (1)
J. W. Brzoza (51)
S. Dukiewicz (60, 61)
S. Gadowski (80)
J. Gardzielewska (31, 32, 34, 35)
E. Hartwig (3, 11, 12, 27, 28, 29, 30)
M. Holzman (103)
B. Krasicki (76, 78, 81)
M. Kucharski (66, 67)
T. Link (56, 57, 58, 59, 109, 110)
E. Londzin (73)
Z. Mozer (68, 69, 70, 71, 74, 111, 112, 113)
P. Myszkowski (2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 16, 17, 18,
19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 43, 44, 45, 46, 47, 96, 97, 98, 99,
100, 108)
L. Myszkowski (79, 116)
J. Neugebauer (41, 42)
W. Nowak (84, 85, 86, 87, 89)
F. Nowicki (93, 94)
J. Olma (95)
W. Parys (50)
W. Plewiński (82, 83, 88, 90, 91, 92)
H. Rosiak (102)
B. Stapiński (75, 77, 114, 115)
T. Trepanowski (53, 54, 55)
G. Wyszomirska (33, 36, 37, 38, 40, 62, 63, 64, 65, 105, 106, 107)

BIBLIOTEKA
POLSKIEGO OŚRODKA
ITI
w WARSZAWIE

~~Mr. Link. 293~~
Sygn. II/22

OD REDAKCJI

I oto idzie w świat trzeci kolejny rocznik *Almanachu Sceny Polskiej*; rodzi się w ten sposób pewna ciągłość, która, jak powiedzieliśmy na samym początku naszej pracy, ma znaczenie większe od każdego z poszczególnych roczników. Obraz sezonu teatralnego dopiero wtedy staje się wyrazisty, kiedy towarzyszą mu obrazy sezonów poprzednich i następnych. Krytycy, którzy w różnych czasopismach publikują w okresie jesiennym swoje uwagi i refleksje o minionym sezonie, nie mogą się obejść bez przywoływania wspomnień z lat dawniejszych; oceny z tych lat, zachowane „w umyśle” — jak powiadają dzieci przy mnożeniu liczb wielocyfrowych — zawsze wpływają na wynik rachunku bieżącego. Najistotniejszym zadaniem *Almanachu* wydaje się pomoc dla tych wszystkich, którzy muszą dokonywać takich rozliczeń. Chodzi, oczywiście, nie tylko o krytyków, ale, przede wszystkim, o artystów i działaczy teatralnych, którzy mogą uzyskać bardziej obiektywne wyobrażenie o własnej pracy, porównując ją — w określonej perspektywie czasowej — z wynikami pracy innych teatrów. Tak więc, zanim *Almanach* stanie się materiałem dla historyków teatru w Polsce Ludowej, może mieć znaczenie praktyczne, jeśli potrafimy wysunąć wnioski z zawartych w poszczególnych rocznikach danych i cyfr, i zestawiać je ze sobą. Szczególnie dane, dotyczące ilości przedstawień i frekwencji, mają swoją wymowę i mogą niejednokrotnie skorygować nasze wyobrażenia o „sukcesach sezonu”; wyobrażenia te opieraliśmy dotychczas zbyt jednostronnie na recenzjach prasowych, ukazujących jedną stronę zagadnienia — ważną, ale nie jedyną. Trzeba wiedzieć, jakie są rzeczywiste zamiłowania i potrzeby widzów nawet wtedy, a ściśle mówiąc — zwłaszcza wtedy, kiedy pragniemy je odmieniać i doskonalić. Owocna polityka kulturalna zaczyna się od prawidłowego rozeznania w sytuacji bieżącej.

Nie mamy, bynajmniej, zamiaru przeceniać tych kilku kategorii danych, jakie zamieszczamy w *Almanachu*; a jednak i to, co dajemy, ma swoją

wagę przez okoliczność, że do publicznej dyskusji o teatrze, jaka się od lat u nas toczy, zostają wprowadzone pewne uściślenia. Nawet pobieżne zapoznanie się z ostatnimi rocznikami *Almanachu*, bez przeprowadzenia szczegółowych obliczeń, ukonkretnia tę dyskusję, potwierdzając jedne wnioski, stawiając znaki zapytania przy innych.

Przede wszystkim widać, że mamy wspaniałą, chłonną, obiecującą publiczność. Nazywam ją „obiecującą”, ponieważ nawet z powierzchownej analizy wynika, że możliwości przyciągnięcia do teatru nowych widzów bynajmniej nie są wyczerpane, że nasz teatr, jeśli chodzi o widownię, stoi przed całkiem realnymi perspektywami dalszego rozrastania się wszcz. Dostatecznie — jak na dzisiejszy obyczaj — nasycone teatrem wydają się duże ośrodki miejskie o poważniejszych skupiskach inteligencji; teatry natomiast, pracujące na prowincji i prowadzące objazd mniejszych miast i wsi, mogłyby swą działalność rozszerzyć i szerzej eksploatować widowiska, gdyby istniały odpowiednie, tzw. „obiektywne warunki”. Skądinąd wiemy, że rosnąca ilość inteligencji — rosnąca, proporcjonalnie rzecz biorąc, przede wszystkim na prowincji — nadal będzie sprzyjać procesowi upowszechnienia teatru.

W takiej sytuacji szczególnej wagi nabiera pytanie: co upowszechniać? Słowem „teatr” określamy dziś nie jedną określoną dziedzinę produkcji widowiskowej, ale kilka różnych pod pewnymi tylko względami podobnych do siebie. Sposób współistnienia tych kilku odmian określa oblicze teatru w danym kraju i danym okresie historii. Potrzeby widowni odgrywają tu rolę decydującą: można nimi kierować i kształtować je tylko do pewnego stopnia, przede wszystkim przez podsuwanie „produktów” wartościowszych tego samego gatunku. Nie można natomiast gatunku poszukiwanego zastępować przez inny rodzaj, który w danym środowisku nie jest ceniony. Bo pragnienia ludzkie okażą się w rezultacie silniejsze.

Jeżeli chodzi o teatr, można wśród naszych dzisiejszych widzów wyróżnić trzy zasadnicze postawy, wyraźnie różniące się od siebie i ma-

jące swoje „centra” w odmiennych środowiskach, a jednocześnie wspólnie kształtujące obecny repertuar. Pierwszą postawę przyjmują ludzie, którzy od teatru oczekują pewnego rodzaju rozszerzenia swej wiedzy i wzbogacenia sposobów doznawania świata. Do teatru wiedzie ich ciekawość, podobna nieco do tej, która tak wielu osobom każe brać do ręki wydawnictwa z dziedzin wykraczających poza ich specjalność. Zasadniczym celem jest tu rozwój własnej osobowości przez kontakt z dziełami sztuki, przede wszystkim tymi, które uzyskały patent doskonałości. Stała obecność w naszym repertuarze sztuk klasycznych i ich olbrzymie powodzenie to właśnie rezultat takiej postawy i takich potrzeb. Slogan „Polska krajem ludzi kształcących się” jest nie tylko hasłem i postulatem, ale także w bardzo poważnej mierze i opisem naszej społecznej rzeczywistości. Rzecz jasna, w teatrze kształcą nie tylko sztuki klasyczne, ale i współczesne, jeśli są dostatecznie „reprezentatywne” i podane w sposób „obiektywny”.

Ten rodzaj publiczności nie lubi zbyt inwencji inscenizatorskiej, bo boi się, że da ona obraz „zafałszowany”; a w każdym razie takiej inwencji nie wymaga.

Odmianą postawę przyjmuje inny krąg widzów, którego centrum znajduje się w środowisku artystyczno-intelektualnym. Tym widzom nie chodzi o to, aby np. poznać *Hamleta*, wzruszyć się i przeżyć myśli, które podsuwa Shakespeare; oni *Hamleta* znają i pragnęliby spotkać się jedynie z jego „aktualną wersją”. Chcą doznać nowych wrażeń i nowych myśli, odpowiadających, w jakiś sposób, owemu nie ustającemu dialogowi o współczesności, jaki prowadzą w swym kółku. Nie pragną też poznawać w teatrze rzeczywistości współczesnej, ale żądają, by im teatr w inteligentny sposób pomógł się nad nią zastanawiać. Przedstawiciele tego kręgu wymagają więc od teatru wciąż nowych efektów — intelektualnych i artystycznych. W zasadzie wolą oni sztuki współczesne od klasycznych, a przy klasycznych nie mogą się obejść bez „nowatorskiego podejścia reżyserskiego”.

Grupa ta jest ważna w każdym kraju przez to, że dostarcza żywych podnieć do postępu w teatrze, ale u nas ważna jest także z innego względu. Nasza kultura jest doprawdy bardziej „inteligencka”, niż wielu innych współczesnych narodów, nacisk gustów i upodobań elitarnych jest w niej silniejszy. Kawiarnie w małych miasteczkach, malowane „na Pikasa”, są tego dobitnym przykładem; abażury do lamp, jakimi zapchane są sklepy, potwornie brzydkie, ale brzydkie w sposób „nowoczesny”, mówią o tym samym. Eksperymentatorskie poczynania w inscenizacji i wymyślne repertuary niektórych prowincjonalnych teatrów, przypominające wierszyk o facecie, co „nie zna Prusa, zna Prousta” — to także świadectwo oddziaływania tej postawy. Nie mają chyba racji krytycy, którzy uważają tego rodzaju programy artystyczne jedynie za wyraz indywidualnych nastawień kierowników teatrów, działających wbrew otaczającemu ich środowisku. Muszą oni mieć dostateczne poparcie, jeśli taki program latami realizują. Nie zapominajmy też, że na tej właśnie platformie dokonuje się bardzo często „zbliżenie prowincji do stolicy”, na którym zależy pracownikom teatru, ale zależy także wielu jego widzom.

I wreszcie trzecia postawa, to postawa widza, domagającego się od teatru rozrywki. Wiele osób przychodzi do teatru po to, aby, jak to się mówi, „zapomnieć o troskach dnia powszedniego”, „oderwać się od nich”, „znaleźć odprężenie”, „przenieść się na kilka godzin do krainy fantazji”. Tym ludziom nie chodzi ani o rozwój własnej osobowości, ani o podniecie do błyskotliwych nowych spostrzeżeń; nie zastanawiają się specjalnie nad tym, czy to, co widzą, jest wartościowym dziełem sztuki. Ich fantazja z pewną biernością podąża za fantazją inscenizatorów i to użycza im odpoczynku, czyli — według modniejszej terminologii — „relaksu”. Chcą — aby kołysały ich melodie, pobudzały piosenki, bawiły żarty, niekoniecznie posiadające „głębsze znaczenie”; chcą pasjonować się zagadkami akcji w podobny sposób, jak niektórzy pasjonują się rozwiązywaniem krzyżówek i rebusów, a inni powieściami

mi kryminalnymi. Ta dziedzina teatru jest przeważnie lekceważona — często nie całkiem szczerze — przez intelektualistów a także przez ludzi, którzy z teatru chcieliby uczynić jedynie kazalnica lub trybuna. Najniesłuszniej na świecie; funkcja „rozrywkowa” teatru jest funkcją niemniej społeczną od poprzednich. Odpoczynek jest biologicznie potrzebny — tak samo jak praca — pojedynczym ludziom i tak samo społeczeństwu.

Owe trzy postawy zostały tu wyodrębnione teoretycznie; w rzeczywistości spotykamy się najczęściej z takim czy innym ich połączeniem, grawitującym ku jednemu z biegunów; w czystej postaci pojawiają się stosunkowo rzadko. Niemniej wydaje się, że samo rozróżnienie ukazuje w sposób prawdziwy najważniejsze tendencje naszej dzisiejszej teatralnej widowni. Czy także i samego teatru?

Tego już byśmy nie powiedzieli. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że popyt rodzi także pewne formy podaży; i tak np. przed kilku laty, kiedy zdecydowano się u nas porzucić dość posępną koncepcję teatru, opartą na „Notatniku Propagandzisty”, kiedy orzeczono, że pragnienie rozrywki jest u człowieka pracującego naturalne i nie zasługuje na nagane, powstało w wielu miastach wiele scen operetkowych, imprezy rozrywkowe zaś rozrosły się jak grzyby po deszczu. Wszyscy jednak wiemy doskonale, że poziom tych widowisk jest niski, czasem katastrofalnie niski. I władze, i krytycy, i ludzie teatru, kiedy zaczynają mówić o tych sprawach, nie mogą się wyzbyć pewnego zażenowania. A tymczasem miliony widzów zapełniają sale na tych właśnie imprezach, poszukują ich, żądają; więcej — dla wielu z tych widzów ów rodzaj widowisk staje się pierwszym wtajemniczeniem w teatr, co zresztą leży w naturalnym porządku rzeczy. Więc dyskusja, mimo zażenowania, toczy się dalej. Jedni powiadają, że takie sztuki i widowiska są „potrzebne”, drudzy — że są żenująco płaskie; bieda polega na tym, że obie strony mają rację. Od takich prostodusznych stwierdzeń czas byłby już przejść do konkretnego zastanowienia się nad tym, jak podnieść poziom całej wielkiej dziedziny naszej teatralno-rozrywkowej produkcji.

Przemyślenia wymagałby też problemat, jak odpowiedzieć na żądania widzów, których zaliczyliśmy do kategorii pierwszej, to znaczy widzów przychodzących do teatru dla pewnego rodzaju kształcenia się. Pozornie wydawałoby się, że nasze teatry odpowiadają na ten postulat w sposób żarliwy i doskonały. Między innymi mogłaby taka opinia zrodzić się i z przejrzenia naszych roczników *Almanachu*; ale tu już inne doświadczenia pozwalają wprowadzić korektury. I żarliwość i doskonałość zdarzają się, niestety, jednak znacznie rzadziej, niż byśmy sobie wszyscy życzyli. Złudzenia łatwo mogą się zrodzić przy czytaniu repertuarów, pryskają natomiast przy oglądaniu przedstawień.

Krytycy i dyskutanci, którzy tak mało uwagi poświęcają teatrowi rozrywkowemu, w sposób przejrzyisty i obszerny mówią o niedostatkach tzw. scen akademickich. Warto jednak sobie uzmysłwić, że tak ogólny proces nie da się sprowadzić jedynie do „win” poszczególnych kierownictw tych teatrów i — nieraz bardzo wybitnych — artystów, którzy w nich działają. Zjawisko zdaje się mieć swoje przyczyny znacznie głębiej. Środowisko artystyczne jak gdyby nie mogło we właściwy sposób odpowiedzieć na tak ważne dziś zapotrzebowanie widowni, jakim jest chęć poznania, poprzez teatr, wybitnych dzieł dramatu polskiego i światowego, dawnego i współczesnego. Nie mogło... nie chciało... nie umiało — które z tych określeń byłoby tutaj najodpowiedniejsze? Może potrzeba właśnie nagromadzenia czasowników, aby oddać istotę sprawy?

Różne niedostatki subiektywne łączą się tu bowiem z brakiem podniet ze strony, na której widocznie szczególnie zależy naszemu teatrowi; ze strony, w której się najwyżej manifestuje druga z wyróżnionych przez nas postaw. I w rezultacie widzimy, że nie ma — przynajmniej dotychczas nie było — „pomysłu” na teatr, w dobrym sensie akademicki, umiejący łączyć tradycję z nowoczesnością.

Wszyscy cieszymy się z opiewanych przez krytykę sukcesów, jakie w ostatnim sezonie odnieśli Bohdan Wodiczko w Operze Warszawskiej

i Kazimierz Dejmek w Teatrze Narodowym. Nie podobna jednak nie widzieć, że największe z tych sukcesów znajdują się — w sensie repertuarowym — często bliżej marginesów niż centrum planu, wyznaczonego przez przeznaczenie tych scen. Sukcesom to na pewno nie uchybia, ale skłania do zastanowienia. Można w tym widzieć zachodzenie z flank, mające przygotować ofensywę; zachodzenie, podyktowane dobrą artystyczno-pedagogiczną taktyką — w obliczu stwierdzonej „niemożności”. Ale w każdym razie i przez to również zostaje potwierdzona okoliczność, że taka niemożność istnieje. Wszyscy wiemy: można zrealizować dziś *Zemstę* w sposób „oryginalny”, „nowatorski”, „eksperymentalny” i przez to — choć nie zawsze — zyskać uznanie; niezmiernie trudno natomiast jest wystawić *Zemstę* „zwyczajnie”; poprawnie i inteligentnie odczytaną i dobrze zagraną. Nawet jeśli szeroka publiczność będzie się bawić, krytycy, a przede wszystkim koledzy ze środowiska, zauważą, że z tym „dobrym zagranieniem” nie było tak dobrze...

Sprawa wcale nie jest bagatelna, bo nie chodzi — jak można by myśleć — o kilka scen reprezentacyjnych. Nie tylko one mają pełnić funkcję, o której tu mowa. Chodzi o cały kraj. Teatry na prowincji muszą być „omnibusami”, muszą czynić zadość najróżniejszym potrzebom publiczności, i przy spełnianiu tych swoich obowiązków, całkiem naturalnym odruchem, starają się podpatrywać teatry głośne, z dużych ośrodków. Brak „pomysłu”, brak sprawnego modelu teatru akademickiego niejednokrotnie powoduje wykrzywianie się oblicza artystycznego małego teatru na prowincji. Zdarza się, że wychodzi z tego koszmarna maska o pozorach nowoczesności, opartych na bluffie.

Tu dochodzimy do bardzo poważnej sprawy, która, niestety, nie tylko wielu recenzentom i miłośnikom teatru, ale i działaczom w dziedzinie upowszechnienia wydaje się „natrętną ideą” czy nudnym hobby grupki lekko sklerotyzowanych fachowców: do sprawy teatralnego warsztatu. Do fachowości właśnie.

Nie tu miejsce na szersze rozwijanie tego tematu. Proszę jednak zwró-

cić uwagę, że spośród trzech rodzajów żądań publiczności pod adresem teatru — dwa uznaliśmy za wypełniane przez teatr w sposób niedostateczny. Te dwa właśnie, dla których spełnienia teatr musi posiadać najwięcej fachowego przygotowania. Aby w sposób rzetelny i wartościowy zaprezentować wizję wybitnego, bogatego w treści utworu, i aby dobrze i kulturalnie zabawić publiczność — do tego naprawdę nie wystarczy błyskotliwa choćby, lecz amatorska inteligencja. To trzeba umieć. To wymaga aktorów giętkich, sprawnych psychicznie i fizycznie, wyrazistych w mowie i ruchu, umiejących dać sobie radę z trudnościami, przed jakimi stawia wykonawców dzisiejszy tak różnorodny repertuar; wymaga reżyserów nie tylko mających pomysły, ale i umiejących je podporządkować intelektualnej dyscyplinie i wymaganiom utworu; na tyle wykształconych, aby te wymagania dostatecznie jasno zrozumieli i na tyle umiejących władać mechanizmem teatru, aby potrafili go zmusić do ucieleśnienia swoich idei.

Nie chodzi mi wcale o „krakanie”, ani o „malowanie ciemnych obrazów”. W naszym życiu teatralnym przeżywamy wiele przyjemnych chwil, zdarzają się u nas przedstawienia naprawdę godne uwagi. Rozwój teatru pod bardzo wielu względami jest widoczny. W żadnej jednak dziedzinie nie może się dokonać dalszy postęp, jeśli nie uprzytamnimy sobie jasno naszych słabości. A teatr, jak każda sztuka zbiorowa, w szczególnie wysokim stopniu odznacza się tym, że sprawy ideowe splatają się w nim nierozdzielnie z zagadnieniami najbardziej technicznymi. Jak starałem się wykazać, dotyczy to nie tylko poszczególnych przedstawień, ale i całych obszarów twórczości, całego skomplikowanego stosunku pomiędzy artystami a widownią.

Przy różnych interesujących osiągnięciach teatr nasz jako całość cierpi jednak na niedostatek wyrobienia technicznego. „Sztukuje” swoją sztukę pomysłami, czasem rzeczywiście odkrywczymi, czasem oryginalnymi, czasem dziwacznymi. Dają one wielu przedstawieniom pewną barwność i żywość, zapewniają często specyficzny kontakt z publicznością poprzez granie na jej zmyśle aktualności. Ale ten zmysł aktual-

ności bywa zmienny i niecierpliwy. Jest on przeciwieństwem poczucia czasu. Czas — Chronos — zjadał, jak podaje mitologia, własne dzieci. Aktualność przeciwnie — rodzi wciąż dzieci, które pożerają własnych rodziców, aby na chwilę uzyskać ich rangę. A ponieważ doświadczenie uczy, że w teatrze dzieje się najlepiej, kiedy zachowana jest pewna proporcja pomiędzy zjadaniem starego przez nowe i nowego przez stare — to, chociaż wycucie aktualności należy bezsprzecznie do najważniejszych zalet teatru, powinno być jednak równoważone innymi jeszcze walorami.

EDWARD CSATO

Pierwszą część książki poświęca autor opisowi budowy ciała człowieka i zmianom, jakie w niej następują w czasie życia. Wskazuje na to, że organizm człowieka jest niezwykle złożony i że jego rozwój jest procesem ciągłym, który trwa do końca życia. Autor opisuje zmiany w budowie ciała człowieka w czasie życia, od momentu poczęcia do starości. Wskazuje na to, że organizm człowieka jest niezwykle złożony i że jego rozwój jest procesem ciągłym, który trwa do końca życia.

artykuły — szkice

W drugiej części książki autor opisuje zmiany w rozwoju psychicznym człowieka. Wskazuje na to, że rozwój psychiczny człowieka jest procesem ciągłym, który trwa do końca życia. Autor opisuje zmiany w rozwoju psychicznym człowieka w czasie życia, od momentu poczęcia do starości. Wskazuje na to, że rozwój psychiczny człowieka jest procesem ciągłym, który trwa do końca życia.

Teatry dramatyczne w sezonie 1961—62

Po zakończeniu sezonu 1961—62 August Grodzicki ogłosił w *Życiu Warszawy* artykuł oceniający jego wyniki w teatrach stołecznych. Nie było w nim entuzjazmu, ton raczej był cierpki. I trudno nie zgodzić się z taką oceną. Co prawda przedstawienie *Kariery Artura Ui* Bertolta Brechta w Teatrze Współczesnym było, według zgodnej opinii krytyki i widzów, wielkim wydarzeniem, nieczęsto spotykanym na naszych scenach; co prawda *Historia o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* Mikołaja z Wilkowiecka zaskoczyła wszystkich nieoczekiwanym urokiem staropolskiego prymitywu, wdziękiem pięknego widowiska epickiego, niezwykle właściwie nowoczesnego, a przecież tak głęboko tkwiącego w ludowych i narodowych tradycjach polskiej sztuki, a nowy dyrektor Teatru Narodowego, Kazimierz Dejmek, wraz ze scenografem, Andrzejem Stopką, zdobył wstępny bojem serca mieszkańców stolicy; co prawda Irena Eichlerówna zagrała na scenie Teatru Narodowego wielką i własną wersję matki Courage; co prawda mieliśmy kilka ciekawych przedstawień w Ateneum (w tym *Krucjata*, udany debiut Krzysztofa Choińskiego, *Remanent* Jarosława Abramowa i trzy jednoaktówki na 20-lecie Polskiej Partii Robotniczej, oraz polskie prapremiery *Andorrry* Frischa i *Murzynów* Geneta). Mieliśmy polską prapremierę *Franka V* Dürrenmatta w Teatrze Dramatycznym — ale to wszystko mało, biorąc pod uwagę ilość stołecznych teatrów i wysokie wymagania surowego krytyka.

Czy jednak można dziś, na podstawie obejrzenia przedstawień scen warszawskich, mówić o całokształcie polskiego życia teatralnego? Jestem przekonany, że nie. Często teatry „prowincjonalne” wykazują znacznie więcej ambicji i odwagi w poszukiwaniach repertuarowych i artystycznych, często właśnie tam znaleźć można to, czego brak nam w Warszawie, a młodzi reżyserzy i aktorzy zdobywają ostrogi na scenach Zielonej Góry, Katowic, Bydgoszczy, Gdańska, Torunia, Szczecina czy Koszalina. Spróbujmy wyciągnąć konsekwencje z tego stanu rzeczy, zastanówmy się nad wynikami sezonu 1961—62, patrząc przez odwróconą lornetkę. Nie z wyżyny stolicy ku dolinom „prowincji” — lecz z perspektywy „terenu” spójrzmy na Warszawę.

Zacznijmy naszą podróż od Łodzi. Wiadomo od lat, że tu wiele się w teatrze dzieje. W sezonie 1961—62 rangę Łodzi określiły dwa zjawiska artystyczne najwyższej miary. Były nimi: pierwsza wersja *Historii o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim*, zrealizowana jako ostatnia praca Kazimierza Dejmka na scenie Teatru Nowego. Powiem od razu: wydała mi się lepsza od wersji warszawskiej, o której krytycy stołeczni pisali z tak wielkim uznaniem, a nawet z entuzjazmem. Dlaczego? Czy zaistniały różnice w koncepcji inscenizacyjnej, względnie w opracowaniu scenograficznym? Chyba nie, lub bardzo niewielkie. A jednak przedstawienie łódzkie było świeższe, lżejsze, weselsze. Sądzę, że przyczyna tego zjawiska tkwi w sferze aktorskiego rzemiosła. Wiele lat współpracy z Kazimierzem Dejmkiem uczyniło z aktorów w Teatrze Nowym instrument bardzo wrażliwy na jego typ wyobraźni scenicznej, pomysły reżyserskie oraz styl. Są elastyczniejsi, bardziej plastyczni w mimice, geście i ruchach. Mniej w ich grze psychologii, więcej „przedstawiania”. Uwagi te nie dotyczą w warszawskim spektaklu Wojciecha Siemiona, ale też odbijał on tutaj wyraźnie od reszty zespołu. Natomiast w Łodzi całość *Historii* była uroczo harmonijna, a gra Stanisława Łapińskiego, Ignacego Machowskiego, Bogdana Baera, Ludwika Benoit, Hanny Bedryńskiej, Zofii Petri, Barbary Horawianki i całej reszty zespołu zasługuje na wielkie uznanie.

Ale nie tylko *Historia* była wydarzeniem tak wybitnym. Stała się nim również inscenizacja *Sprawy Suchowo-Kobyłina* w opracowaniu Bohdana Korzeniewskiego. Stara sztuka znakomitego pisarza rosyjskiego ujawniła w nowym ujęciu Korzeniewskiego całą swą drapieżność. Autor jej spędził długie lata w carskim więzieniu. Nienawidził, z głębi serca, owej bezdusznej maszyny, którą tak prawdziwie przedstawił i bezlitośnie wyszydził w swej sztuce. Patrząc na ów Urząd ze sztuki Suchowo-Kobyłina przypominałem sobie *Proces* Kafki i dochodziłem, wraz z wieloma innymi widzami, do wniosku, że pisarz rosyjski wyprzedził o wiele dziesięcioleci Kafkę, a droga do *Procesu* prowadzi, od *Płaszcz* i *Pamiętnika Szaleńca* Gogola, poprzez trylogię dramatyczną Suchowo-Kobyłina. Pisarze rosyjscy zobaczyli pierwsi, jak w trybach bezdusznej maszyny biurokratycznej ginie człowiek. Ale bo też carat

dawał im okazję do zaobserwowania tego diabelskiego młyna w działaniu...

W łódzkim przedstawieniu *Sprawy* jest wszystko: zarówno historia, jak i współczesność. Jest ono osadzone w konkretnej rzeczywistości carskiej Rosji, lecz zarazem jest tak pomyślane, aby każdy mógł znaleźć w nim problemy i sprawy, które jeszcze nie umarły, nie spoczęły w pyłe archiwów, a po dziś dzień żywo nas obchodzą. I znowu grają w tym spektaklu bardzo dobrzy aktorzy: znakomity Emil Karewicz, Ignacy Machowski, wzruszający Marian Nowicki, niezwykle śmieszny i groźny zarazem, kulawy diabeł, Ludwik Benoit, a także Seweryn Butrym, Wanda Jakubińska i inni.

Łódź to, oczywiście, nie tylko Teatr Nowy. Feliks Żukowski mógł, w sezonie 1961—62, poszczycić się polską prapremierą *III Patetycznej* Mikołaja Pogodina, w której grał rolę Lenina. To przedstawienie w teatrze im. Stefana Jaracza reżyserował gościnnie W. Bortko z Moskwy, a na premierę przyjechał sam autor. W Teatrze Powszechnym Roman Sykała wystawił widowisko z historii ruchu robotniczego w Łodzi pt. *Kwiaty łódzkie*; mimo że tekst Barbary Sowińskiej pozostawiał wiele do życzenia, to jednak, dzięki wysiłkowi reżysera i pracy teatru, powstało żywe, przekonujące przedstawienie.

Z Łodzi przenieśmy się dalej na zachód, do niewielkiego miasta, słynnego ze swych winnic i winiaków — do Zielonej Góry. Od pewnego czasu działa tu teatr, o którym coraz częściej mówi się w Polsce. Na jego czele stoi Marek Okopiński, dyrektor sprawny i odważny, reżyser utalentowany. Pomaga mu kierownik literacki, czynny zarówno jako doradca, jak i wysokiej próby tłumacz — Stanisław Hebanowski. Rezultaty ich pracy widoczne są na wszystkich festiwalach, w których Teatr Ziemi Lubuskiej uczestniczy. Przedstawienie *Króla Ryszarda II*, w nowym przekładzie Jerzego Łowińskiego, reżyserii Marka Okopińskiego i scenografii Janusza Warpechowskiego było nie tylko przypomnieniem bardzo rzadko grywanej kroniki historycznej Shakespeare'a, lecz także spektaklem godnym każdej stołecznej sceny. Okopiński nie dysponuje, oczywiście, zespołem złożonym z wybitnych aktorów, ale potrafi rozegrać sensownie cały utwór, przekazać myśl

Shakespeare'a w formie, którą dla niej ukształtował. Zdzisław Wardejn, młody aktor, niedawny absolwent warszawskiej PWST, zagrał niezwykle trudną rolę Ryszarda II z żarem, szczerze i sprawnie pod względem technicznym; choć z początku przedstawienia wydawało mi się, że rola przerasta jego możliwości, później rozegrał się i przekonał wszystkich, że tak właśnie trzeba grać tę postać, jako słabego, chwiejnego neurastenika, który na dnie klęski odnajduje dopiero swą siłę i godność. Opanowane aktorstwo zaprezentował także w tym spektaklu Józef Fryźlewicz w roli Bolinbroke'a.

Ale Zielona Góra to nie tylko nagrodzony na festiwalu wrocławskim *Król Ryszard II*. To także teatr, w którym odbyła się prapremiera najlepszego debiutu sezonu 1961—62, sztuki Bohdana Drozdowskiego *Kondukt*. Epicka opowieść o ludziach, wiozących ze Śląska trumnę ze zwłokami młodego, zabitego w katastrofie górnika, do jego wsi rodzinnej, zabrzmiała ze sceny jak autentyczna relacja o życiu współczesnych mieszkańców naszego kraju. Ludzie mówią w tej sztuce soczyście i barwnie, a przy tym zwyczajnie, jak co dzień; można usłyszeć takie rozmowy na ulicy i w tramwaju. Teatr potrafił zachować, przekazać widzom styl sztuki. Nagroda w Kaliszu, za najlepsze przedstawienie polskiej sztuki współczesnej, całkowicie zasłużona.

I wreszcie, *Przedziwny kochanek*, nie znana zupełnie w Polsce sztuka Corneille'a. Nowy przekład wierszem Stanisława Hebanowskiego, piękny i dźwięczny, opublikowany w całości w programie; eleganckie, lekkie przedstawienie z Haliną Winiarską w głównej roli, aktorką godną każdej dużej sceny. Oprawione w efektowną scenografię jednego z najzdolniejszych scenografów młodego pokolenia — Stanisława Bąkowskiego.

A przecież, Teatr Ziemi Lubuskiej wystawił jeszcze w tym samym sezonie ciekawie *Portret Gawlika i Fircyka w zalotach Zabłockiego*. A przecież, na terenie tego samego zielonogórskiego województwa działa od niedawna nowy teatr w Gorzowie, który osiągnął, pod patronatem artystycznym Ireny i Tadeusza Byrskich, wcale ładne wyniki. Przedstawienia *Mazepy* i *Uciekła mi przepióreczka*, zaprezentowane na festiwalu we Wrocławiu, ogólnie się podobały.

I tak jest w wielu polskich miastach. Decentralizacja owocuje. Oczywiście, tam gdzie miejscowe władze niewiele się teatrem zajmują lub, nie znając się na sprawach artystycznych, jeszcze mu przeszkadzają — jest źle. Ale okazało się, że prawo wielkiej liczby działań na korzyść decentralizacji, na korzyść teatru i kultury. Więcej jest w Polsce takich władz i takich urzędników, którzy pragną, aby „ich” teatr był najlepszy, mają zdrowe i ładne ambicje, starają się o dotacje i mieszkania dla aktorów, budują dla nich domy, szukają po Polsce wybitnych artystów, aby ich ściągnąć do swojego miasta czy województwa. Od dawna cieszy się w Polsce dobrą sławą teatr katowicki. Miał on okresy lepsze i gorsze, lata sławy i lata milczenia, kiedy głucho było o nim. Zamknięty, z końcem sezonu 1961—62, okres dyrekcji Jerzego Kaliszewskiego przejdzie na pewno do dobrej tradycji tej sceny. Nie znaczy to, aby nie było w tym czasie w Katowicach błędów, porażek, pomyłek. Tych nie uniknęli w teatrze nawet najwięksi. Nikt rozsądny nie będzie już dzisiaj bronił katowickiej inscenizacji *Dziadów*, przedsięwzięcia na dużą miarę, wielkiego wysiłku Jerzego Kreczmara i Piotra Potworowskiego, porażki bolesnej, ale honorowej. Obok tego przedstawienia miał jednak teatr katowicki w swoim repertuarze, w sezonie 1961—62, przedstawienie tak wybitne, jak najlepszą dotąd inscenizację *Śmierci gubernatora* Leona Kruczkowskiego. Jerzy Jarocki odczytał znakomicie sens utworu, a wielkiej sceny rozmowy między Więźniem i Gubernatorem, rozegranej przed żelazną kurtyną, nie zapomnę długo, podobnie, jak świetnej sceny na cmentarzu, wraz z delikatną i poetycką pointą, kiedy Joasia składa swój kwiatek na grobie gubernatora, który jest grobem rewolucjonisty. I kiedy, po śmierci Leona Kruczkowskiego szedłem za Jego trumną, a potem patrzyłem na stos wieńców i kwiatów, piętrzących się na Jego mogile, wciąż miałem przed oczyma ostatnią scenę katowickiego przedstawienia. Znalazły się na Powązkach nawet harcerki, składające swe kwiatki, jak Joasia...

Jakże zimne było, w porównaniu z katowickim, przedstawienie warszawskie. I nic nie pomoże Stanisławowi Witoldowi Balickiemu imputowanie „że większość recenzentów katowickiego spektaklu, dla siebie

tylko wiadomych celów, zataiła ten świadomie realizowany proces — łagodnie mówiąc — wypaczania wymowy ideowo-artystycznej utworu i aktualnych poglądów autora". Czyżby dyrektor Teatru Polskiego mógł przypuścić, że Leon Kruczkowski pozwoliłby grać swoją sztukę w inscenizacji wypaczającej jej sens ideowo-artystyczny? Nie tak postępował, niezwykle pryncypialny w sprawach ideowych i artystycznych, autor *Kordiana i chama*. Tylko że nie był nigdy małoduszny ani małoduszny. Jeśli uznał, że praca reżysera wyszła sztuce na korzyść — godził się na zmiany i nie upierał przy swoich propozycjach, choć nigdy nie bez dyskusji i bez bólu. To przecież Kruczkowski sam zdecydował o tym, że *Niemców* gra się obecnie bez epilogu, to on skłonny był, po długich dyskusjach, usunąć scenę u ogrodnika z *Pierwszego dnia wolności*. I on także zgodził się na katowicką wersję *Śmierci gubernatora*, przedstawioną mu do wglądu jeszcze przed rozpoczęciem prób. A więc żadne chywy nie potrafią ukryć faktu, który stał się już powszechnie znany: przedstawienie katowickie było lepsze od inscenizacji warszawskiej.

W Katowicach również dał Jerzy Jarocki drugi pokaz wzorowego opracowania sztuki polskiego pisarza współczesnego, choć utwór jest znacznie lżejszego kalibru, i mowy tu być nie może o porównaniu z filozoficzną tragedią Kruczkowskiego. Tym drugim udanym przedstawieniem polskiej sztuki współczesnej w Katowicach, w sezonie 1961—62, był *Portret* Gawlika, rozegrany po wirtuozerku na malutkiej scenie z Adamem Kwiatkowskim w roli głównej.

Kilka żywych ośrodków teatralnych działa na północy kraju. Od kilku lat pokazują one wyniki swej pracy w czasie Festiwalu Teatrów Polski Północnej w Toruniu. W roku 1962 zdystansował tu wszystkich współzawodników Jerzy Goliński spektaklem *Franka V Dürrenmatta*, wystawionym w teatrze „Wybrzeże”. Teatr gdański miał dobrą opinię od czasu, kiedy kierował nim Zygmunt Hübner, od niedawna dyrektor teatrów wrocławskich. Wtedy zwracał na siebie uwagę śmiało, ciekawymi przedstawieniami. Potem działo się tam nie najlepiej. Być może *Frank* jest jednorazowym sukcesem tego teatru, ale jest przedstawieniem zaskakującym świeżością pomysłów, tempem, rytmem, wyrazi-

stością gry aktorów. I tu znowu narzuca się porównanie. Grał tę sztukę także w tym sezonie Teatr Dramatyczny m. st. Warszawy. Dość zgodna opinia krytyków, którzy widzieli oba przedstawienia, stawia wyżej spektakl gdański. A więc i tym razem stolica musiała ustąpić pierwszeństwa „prowincji”.

Żywym teatrem jest także teatr toruński, gospodarz festiwalu. Z jego dorobku w sezonie 1961—62 warto wymienić przedstawienie *Skandalu* w *Hellbergu* Broszkiewicza, w reżyserii Hugona Morycińskiego, polską prapremierę *Rodzynka w słońcu*, murzyńskiej sztuki Lorraine Hansberry, w reżyserii Tadeusza Kozłowskiego i (mimo wszystkich wad i zastrzeżeń) *Świętą Joannę Shawa*, w reżyserii Józefa Grudy, scenografii Stanisława Bąkowskiego, z Barbarą Nikielską w roli głównej.

Niecodziennym wydarzeniem stała się w Bydgoszczy polska prapremiera *Prometeusza* w *okowach* Ajschylosa. Dyrektor teatru bydgoskiego, Stanisław Bugajski, śmiało sięgnął po jedno z arcydzieł literatury greckiej, zaryzykował i... wygrał. Humanistyczna treść tragedii wyraziście zabrzmiała w słowach polskiego przekładu prof. Srebrnego. Piękną oprawę widowiska zaprojektował Jan Kosiński, talentem aktorskim błysnęli Jan Zdrojewski (*Prometeusz*) i Halina Słojewska (*Io*).

Na zachodnich krańcach Rzeczypospolitej pracują teatry szczecińskie. Tam, w roku 1962, kontynuował swoją pracę, nad odświeżeniem *Fredry*, Józef Gruda z Adamem Kilianem. W roku 1961 zwróciła na siebie uwagę ich oryginalna, kukielkowo-szopkowa *Zemsta*. W roku 1962 opracowali podobnie *Damy i huzary*, w których rolę Majora zagrał soczyście Jerzy Sobieraj. Była to jego ostatnia praca, gdyż jesienią 1962 zmarł przedwcześnie i nieoczekiwanie. Biletem wizytowym teatru szczecińskiego było, w sezonie 1961—62, także przedstawienie *Kordiana* z Andrzejem Kopiczyńskim, jednym z najzdolniejszych aktorów polskich młodego pokolenia, w roli głównej.

Wyraźną poprawę widać w pracy teatru białostockiego, od kiedy na jego czele stanął ambitny dyrektor Jerzy Żegalski. Wyraziło się to między innymi w polskiej prapremierze nowej sztuki Konstantego Simonowa *Sumienie* i choć spektakl nie miał jeszcze zbyt wysokiej

rangi, to jednak zapowiada zmiany na lepsze w porównaniu z tym, co zaprezentował teatr białostocki w Toruniu w roku 1961.

W naszej wędrówce teatralnej dotarliśmy na wschód kraju, gdzie wyróżnia się teatr lubelski. Pod doświadczonym kierownictwem Jerzego Torończyka pracuje tu placówka może mniej nastawiona na poszukiwania artystyczne, bardziej zaś na popularyzację kultury w najlepszym tego słowa znaczeniu. Otoczony sympatią lubelskiego społeczeństwa jest to teatr na dobrym poziomie, o repertuarze nie schodzącym nigdy poniżej przyzwoitego minimum wymogów literackich i artystycznych. Teatr ten wyróżnił się w sezonie 1961—62 dobrym przedstawieniem sztuki Żeromskiego *Uciekła mi przepióreczka* oraz ciekawym pomysłem skonfrontowania jej ze sztuką Zawieyskiego *Powrót Przełęckiego*, stanowiącą rozwinięcie utworu Żeromskiego i swoją z nim polemikę artystyczną. Na mapie teatralnej Polski jest Lublin ważnym punktem i nie wolno o nim zapominać.

Obok teatrów wojewódzkich nowością jest także w Polsce podniesienie się poziomu scen miast powiatowych. Jest ich coraz więcej i nieraz podejmują już rywalizację z teatrami wojewódzkimi, podobnie jak te, z kolei, rywalizują ze scenami stołecznymi. Wspominałem już o teatrze w Gorzowie, wymieniłem jeszcze teatr w Gnieźnie, gdzie skromnie i ładnie, ze zrozumieniem sensu utworu, wystawiono *Irkucką historię* Arbuzowa; wymieniłem Sosnowiec za jego polską prapremierę *Wyzwolenia Wotana* Tollera z doskonałą rolą główną Tadeusza Kalinowskiego; Kalisz za organizację wartościowych Spotkań Teatralnych i umożliwienie mieszkańcom tego miasta obejrzenia spektakli wybitnych teatrów, wreszcie Jelenią Górę i Tarnów — siedziby teatrów, które chciałyby dojść, jeżeli nie do czołówki, to przynajmniej, do „głównego peletonu” scen polskich. O Toruniu pisałem oddzielnie, bo jest to miasto o randze znacznie wyższej, miasto uniwersyteckie, które pod względem pozycji kulturalnej nie ustępuje wcale Bydgoszczy.

Na mapie teatralnej Polski są i białe plamy, są miasta dotknięte marazmem i śpiączką. Na szczęście jest ich bardzo niewiele. Są także i takie, w których działa się dawniej lepiej. Należał do nich przez pewien czas Wrocław, stolica Dolnego Śląska, wielkie i żywe miasto,

które warte jest dobrego teatru. Nie powiem, aby w sezonie 1961—62 nie było tam niczego godnego uwagi. Przeciwnie: do wydarzeń ważnych należała inscenizacja *Myszy i ludzi* Steinbecka, którą powtórzył we Wrocławiu Jerzy Krasowski, według swej pierwotnej wersji z Nowej Huty. Znakomity był, w tym przedstawieniu, Bolesław Smela, który zagrał też, w tym sezonie we Wrocławiu, Jegora Bułyczowa. Niestety, reżyser tego przedstawienia, Jakub Rotbaum, nie zadowolili się świetną sztuką Gorkiego, lecz postanowił połączyć ją ze słabszym utworem autora *Mieszczan*, dalszym ciągiem *Jegara — Dostigajewem*. Eksperyment nie powiódł się, Smela schodził ze sceny w połowie spektaklu, a myśmy się bez niego nudzili, nie bardzo rozumiejąc, dlaczego rezygnować ze świetnie napisanej i skomponowanej sztuki na rzecz utworu słabszego. Dobrym natomiast spektaklem była inscenizacja *Volpone* Ben Jonsona z Arturem Młodnickim i Igorem Przegrodzkim (reżyseria Rotbauma), a także przedstawienie *Indyka* Mrożka w Teatrze Kameralnym, które reżyserował Andrzej Witkowski. Prócz tego działa jeszcze we Wrocławiu żywy teatr „Rozmaitości”, który pokazał w tym roku *Skandal w Hellbergu* Broszkiewicza, w inscenizacji reżysera filmowego, Kazimierza Kutza, ze Stanisławem Igarem w świetnej roli majora Trausena i Adolfem Chronickim w roli ofiary zbrodni. Gorzej jest wciąż w Poznaniu. Nie znaczy to, aby teatry tego wielkiego i ważnego miasta grały poniżej pewnego poziomu — minimum. Można tam nieraz zobaczyć rzetelne, solidne przedstawienia. W sezonie 1961—62 odbyła się nawet polska prapremiera *Pierwszej konnej* Wiszniewskiego i polska prapremiera *Don Juana* Frischa. A jednak teatr poznański nie jest dość dynamiczny, aby rozruszać to trudne miasto i jego publiczność, a zespół nie bardzo rozumie nową dramaturgię, co uwidoczniło się wyraźnie w wypadku *Don Juana*, gdzie nawet tak zdolnemu reżyserowi, jak Jan Maciejowski, nie powiodło się stworzenie prawdziwie frapującego spektaklu. Może sukces *Opery za 3 grosze* Brechta, wystawionej pod koniec sezonu, zbliży teatr i publiczność poznańską do współczesnej sztuki, do nowej konwencji artystycznej, która coraz powszechniej panuje w dzisiejszej sztuce.

Można się niepokoić o stan teatrów Rzeszowa, Kielc, Opola, Bielska-Białej, ale przecież, jest to rzeczą naturalną, „nie od razu Kraków zbudowano”. I tak dobrze, że dystans między Warszawą i prowincją, kiedyś tak duży, zmniejszył się obecnie bardzo znacznie, a niekiedy w ogóle zanikł. Skoro zaś mowa o Krakowie, kontynuujmy naszą podróż teatralną, przekraczając wrota Floriańskiej Bramy. Kraków — to oczywiście nie prowincja. To — teatralnie rzecz biorąc — drugie miasto stołeczne, tak zawsze w Polsce było i tak je trzeba traktować. Po wojnie teatry krakowskie przeżywały wspaniały okres swej świetności; grali tu Solski i Ćwiklińska, Kurnakowicz i Woszczerowicz (gościnnie), Leszczyński; debiutowali Holoubek i Łomnicki, Mikołajska, Śląska i Rysiówna. Potem, kiedy w roku 1950, Bronisław Dąbrowski przeniósł się wraz z grupą wybitnych aktorów do Warszawy — nastały dla teatrów krakowskich gorsze czasy. Ale wkrótce mocny ośrodek kulturalny odrodził się znowu, dzięki dopływowi nowych sił. Otworzyła w Nowej Hucie swój Teatr Ludowy Krystyna Skuszanka, powrócił po pięciu latach z Warszawy do teatru im. Słowackiego Bronisław Dąbrowski, a Władysław Krzemiński w Starym Teatrze realizuje, od kilku lat, swoją koncepcję teatru zbliżonego do Axerowskiego. Sezon 1961—62 przyniósł w Krakowie kilka przedstawień wysokiej rangi. Należy tu, przede wszystkim, inscenizacja *Dziadów* w opracowaniu Skuszanki i Krasowskiego w Nowej Hucie, a także adaptacja powieści satyrycznej Erenburga *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca*, którą tak świetnie zrealizował Jerzy Krasowski. Przedstawieniem na miarę ogólnopolską była także satyryczna, groteskowa inscenizacja *Don Juana* Moliere, którą Bohdan Korzeniewski pokazał w teatrze im. Juliusza Słowackiego. Trzeci akt tego przedstawienia, pełen świeżych pomysłów i oryginalnych rozwiązań, był prawdziwą rewelacją teatralną. Ale to jeszcze nie wszystko. Była jeszcze *Elektra* O’Neilla w inscenizacji Dąbrowskiego, *Matka Courage* i *Postępowiec* (trzy jednoaktówki) Mrożka, w inscenizacji Lidii Zamkow oraz polska prapremiera *Orfeusza w węzowej skórze* Tennessee Williamsa i *Koriolan* Szekspira, w reżyserii Władysława Krzemińskiego. Tak więc, tym razem, porównanie z Warszawą nie wypada na niekorzyść Krakowa. Jeżeli nie jest tam

lepiej niż w stolicy, to jednak trzeba teatry krakowskie traktować przynajmniej na równi z warszawskimi.

A jak, w końcu, jest z Warszawą? Mają swoją wysoką rangę takie teatry, jak Współczesny, Dramatyczny, Ateneum, wyraźna poprawa zaznaczyła się w Teatrze Narodowym, od chwili kiedy jego dyrekcję objął Kazimierz Dejmek. Walczy z trudem o utrzymanie swojej pozycji Teatr Powszechny na Pradze, podniósł się poziom Teatru Ludowego, od kiedy na jego czele stanął Jerzy Rakowiecki. Krąg stałych i wiernych widzów ma „Komedia”. Kłopoty były z Teatrem Klasycznym i „Rozmaitościami”, gdzie jednak od czerwca 1962 zmieniła się dyrekcja; ambitne plany dyrektora Jerzego Kaliszewskiego pozwalają mieć nadzieję, że i ten teatr wyjdzie z impasu. Gorzej jest z teatrami satyrycznymi. „Buffo” zostało zlikwidowane, a jego zespół połączono z „Syreną”. Tam zaś wciąż powtarza się, z większym lub mniejszym powodzeniem, stare wzory i konwencje. Pozostał STS, który już dawno przestał być amatorskim teatrem studenckim, a wciąż jeszcze nie stał się normalnym teatrem zawodowym. Jest to więc coś pośredniego, ni pies ni wydra; czego natura, jak wiadomo, nie lubi. Na razie jest w remoncie, który, jak również wiadomo, ma u nas skłonności do przedłużania się w nieskończoność. Poczekamy więc pewno jeszcze wiele miesięcy na otwarciu tej sceny. Może wykrystalizuje się, w końcu, w tym czasie jej charakter?

Najtrudniejszym problemem jest wciąż Teatr Polski. Jeszcze we wrześniu 1961 pisał w *Teatrze* Edward Csató: „Wszyscy narzekają, że z Teatrem Polskim w Warszawie dzieje się źle, że trzeba coś zrobić, zaradzić”. Nic się, niestety, od tego czasu nie zmieniło. Były wprawdzie nagrodzone *Kremłowskie kuranty*, ale jedna jaskółka nie czyni jeszcze wiosny. Nawet jeśli towarzyszy jej staranna *Moralność pani Dulskiej*, czy sporny *Pierścień wielkiej damy*. Niewypałów, wyraźnych i ewidentnych było znacznie więcej od sukcesów.

Teatr Polski wciąż nie może utrafić we właściwy ton i choć nawet odnosił sukcesy w dziedzinie nawiązania kontaktów z nowymi widzami, spotkań i występów w warszawskich fabrykach, to jednak jego poziom artystyczny nie może zadowolić dawnych miłośników tej

sceny. Brak teraz w tym teatrze wybitnych reżyserów, bez których nie ma dobrych przedstawień, a repertuar pozostawia też wiele do życzenia. Najmocniejszą stroną teatru są programy, redagowane niezwykle starannie przez dyrektora Balickiego i piękna scenografia Ottona Axera. Przejawem wewnętrznego kryzysu teatru natomiast był fakt, że pod koniec sezonu 1961—62 odszedł z Teatru Polskiego tak doświadczony reżyser, jak Roman Zawistowski oraz grupa wybitnych aktorów z Elżbietą Barszczewską, Marianem Wyrzykowskim, Zdzisławem Mrożewskim, Lechem Madalińskim i Janem Ciecierskim na czele. Jeśli wziąć pod uwagę, jak mocno i dawno związana była z Teatrem Polskim (gdzie debiutowała przed wojną) Elżbieta Barszczewska i jak wybitnym aktorem tego zespołu był Marian Wyrzykowski — trzeba stwierdzić, że masowy exodus aktorów z tej sceny jest sygnałem alarmowym.

*

Powstanie nowych ośrodków teatralnych w Zielonej Górze, Koszalinie, czy Gorzowie, wzmocnienie się teatrów Katowic, Lublina, Torunia, Bydgoszczy, Szczecina czy Gdańska jest zjawiskiem obserwowanym w Polsce od kilku lat. Przypomina to trochę rozwój teatrów dramatycznych we Francji, rosnącą rolę teatru Planchona w Lyonie, sukcesy owych Centre Dramatique de l'Est, de l'Ouest, powodzenie zespołu Jean Dasté, czy Grenier de Toulouse, teatru ze Strassburga czy z Saint Etienne. Teatr był tam dawniej może jeszcze bardziej scentralizowany w Paryżu, niż u nas w Warszawie. Widać decentralizacja kultury jest faktem związanym z obecnym okresem rozwoju nie tylko w Polsce.

Drugim ciekawym zjawiskiem w naszym życiu teatralnym jest formowanie się nowego stylu teatralnego. Odchodzimy coraz dalej od konwencji XIX-wiecznej, od naturalizmu i opisowości. Widoczne to jest zarówno w reżyserii, jak w scenografii i grze aktorów. Znikły ze sceny graty, które przeszkadzały tylko aktorom, nie wznosi się już wielkich budowli, wymagających wycinania całego lasu. Wystarczy jeden element mówiący o miejscu akcji i terenie, na którym się ona

rozgrywa, wystarczą płaszczyzny gry, funkcjonalne dekoracje, pozostawiające dużo miejsca dla aktorów, dające pole fantazji. Ta koncepcja teatru nawiązuje do myśli Wyspiańskiego, do inscenizacji Leona Schillera. Nie znaczy to, aby odrywano się od realnych problemów i realnej rzeczywistości. Ale jest w tych przedstawieniach znacznie więcej poezji, więcej myśli, ich realizm jest syntetyczny, a nie opisowy. Jednocześnie można też stwierdzić, że przejadły się tendencje do „udziwniania”, puste eksperymenty formalne, które nie wnosząc niczego nowego i powtarzając chwytły zachodniej scenografii i abstrakcyjnego malarstwa stały się czczą manierą, modą, utrudniając tylko odbiór przedstawień.

Teatr nasz interesuje się, przede wszystkim, problematyką moralną, filozoficzną, ideową, wypowiedzianą w formie nowoczesnej, ciekawej i śmiałej. Wśród wielu prądów epoki wybiera dziś większość naszych teatrów nurt sceny ludowej w najlepszym tego słowa znaczeniu, wzorowanej na pracach teatru Berliner Ensemble, TNP Vilara, teatru Planchona, Piccolo Teatro di Milano, czy Theatre Workshop Joan Littlewood. Przejrzyste, żywe, szybko grane przedstawienia, o akcji wciągającej widza w nurt zdarzeń, łatwo czytelne i komunikatywne, a zarazem śmiałe w problematyce i formie artystycznej — oto ku czemu zmierzają najżywsze artystycznie sceny polskie.

Obok nurtu ludowego istnieje także nadal u nas teatr akademicki, którego zadaniem jest, przede wszystkim, popularyzacja dzieł klasyki dawnej i współczesnej. Taki jest Teatr Polski w Warszawie i teatr im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, taki był do niedawna Teatr Narodowy, czy Teatr Polski we Wrocławiu. Ale i tu dokonują się zmiany. Sama tradycja już nie wystarczy. Ani w repertuarze, ani w kształcie artystycznym przedstawień. Dostrzec można przynajmniej wysiłki w kierunku wyjścia z zakłętego kręgu konwencjonalnych inscenizacji, powtarzających to, co zostało w przeszłości w teatrze polskim już odkryte i powiedziane.

Istnieje wreszcie trzeci nurt: eksperymentalno-laboratoryjny. Są to teatry małe, o widowni nie przekraczającej zwykle 100 miejsc, gdzie próbuje się znaleźć nowe formy ekspresji, szuka się nowych dróg roz-

woju teatru. Celowość tego rodzaju poczynań nie powinna ulegać wątpliwości. Tak jak w przemyśle nie można sobie wyobrazić rozwoju produkcji bez ciągłego doskonalenia techniki procesu produkcyjnego, tak również w sztuce, a w szczególności w teatrze, jest to nieodzowne. Wszelkie zatrzymanie się, czy stanie w miejscu grozi zastojem, tym groźniejszym, że widocznym natychmiast w konfrontacji z pracą teatrów innych krajów. Oczywiście, nie znaczy to, aby każdemu eksperymentowi nadawać rangę wielkiego odkrycia, czy wprowadzać od razu do masowej produkcji. Trzeba jednak umiejętnie sprawdzać, co z nowych odkryć formalnych można w normalnym teatrze zastosować, jak spożytkować pomysły i udoskonalenia wypróbowane w laboratorium, robić to szybko i sprawnie.

Mamy już w Polsce kilka tego rodzaju scen eksperymentalnych. Jest nią Sala Prób Teatru Dramatycznego m. st. Warszawy i Scena 61 teatru „Ateneum”, Mała Scena Teatru Powszechnego, liczne Teatry Propozycji, Teatry Dialogu itp. Służą one przede wszystkim utworom polskiej dramaturgii współczesnej i praca nad nią jest w zasadzie ich głównym celem. Inaczej nieco wygląda sprawa w wypadku „Teatru 13 Rzędów” w Opolu. Tu mamy już do czynienia z wyraźnym laboratorium teatralnym, gdzie młody reżyser Jerzy Grotowski, architekt Jerzy Gurawski, kierownik literacki Ludwik Flaszen oraz grupa krakowskich plastyków-scenografów z Józefem Szajną i Skarżyńskim na czele, realizują swoje oryginalne, choć nieraz sporne i dyskusyjne spektakle. W sezonie 1961—62 największy rozgłos zdobyły sobie opolskie próby nowego odczytania *Dziadów* i *Kordiana*. Biorąc pod uwagę powszechną znajomość tych arcydzieł naszej literatury owa „świętokradcza” próba wyczytania w nich tego, czego dotychczasowi inscenizatorzy w nich nie dostrzegali, lub co pomijali, wydaje się godna uwagi. Było coś odświeżającego w *Dziadach*, potraktowanych jako widowisko obrzędowe, czy w *Kordianie*, psychicznie chorym człowieku, któremu zwidują się w obłąkańczej malignie straszliwe sny i wizje, a doktor i pielęgniarki przybierają twarze i postacie cara, jego sług i innych ciemiężców nieszczęsnego obłąkanego. Przy takim założeniu wiele miejsc sztuki tłumaczy się jaśniej niż dotąd. A więc i tu punkt ciężkości prze-

mieścił się z Warszawy na prowincję — tym razem do Opoła. Inny ciekawy teatrzyk eksperymentalny „Teatr 38” mieści się w Krakowie. Jest to zespół na wpół amatorski, który ustępuje znacznie pod względem przygotowania fachowego, techniki i sprawności wykonawczej oraz reżyserii „Teatrowi 13 Rzędów”, zatraćając nawet chwilami o teatralną grafomanię; ale i tu można czasem zobaczyć ciekawy pomysł, czy chwyt teatralny.

Najwięcej nieporozumień wynika z pomieszania gatunków, celów i zadań teatru. Zdarza się, że reżyser i scenograf zapominają na jakiej scenie i dla jakiej publiczności przygotowują przedstawienie. Nie znaczy to wcale, abym namawiał teatry do konserwatywnych, zachowawczych przedstawień. Sądzę jednak, że błędem jest również przygotowywanie dla normalnej publiczności, wypełniającej co wieczór duże, liczące po kilkaset miejsc sale — spektakli bardzo trudnych, eksperymentalnych.

Tu dochodzimy do skomplikowanego problemu scenografii. Wiadomo, że polska scenografia należy do najwybitniejszych zjawisk naszej sztuki i, podobnie jak polski plakat, cieszy się dobrą sławą w całym świecie. Co więcej — można by nawet powiedzieć, że scenografia wyprzedziła w pewnym momencie nasz teatr, znacznie szybciej nawiązała kontakt ze światową czołówką, dopędziła ją, a może nawet prześcignęła. Ale tu nastąpiły skutki niepokojące. Scenografia zaczęła się odrywać od tekstu autora, od koncepcji inscenizatora, od aktorów, jednym słowem — od teatru. Stała się popisem malarza, czymś w rodzaju salonu wystawowego w sali teatralnej. Plastycy przestają coraz częściej myśleć w teatrze funkcjonalnie, chcą, przede wszystkim, pokazać siebie, a nie sztukę. Zdarza się, że oklaski rozlegają się, kiedy kurtyna idzie w górę, brak ich natomiast, kiedy opada po zakończeniu przedstawienia. Oklaskiwano efektowną scenografię, nie oklaskiwano przedstawienia przywalonego popisem dekoratora. Czy to dobrze? Czy wolno grzebać utwór pod gruzami najpiękniejszych nawet popisów plastycznych? Uwagi te dotyczą, w pierwszym rzędzie, scenografa tak utalentowanego, jakim jest Józef Szajna, ale zjawisko jest zaraźliwe, bo elementy takich schorzeń można już było dostrzec w scenografii

do *Platonowa* tak funkcjonalnego dotąd dekoratora, jak Krzysztof Pankiewicz i u wielu innych. Dodatkowym niebezpieczeństwem staje się powielanie dekoracji ogólnikowych, niekonkretnych, które można na dobrą sprawę zaprojektować do każdej sztuki. Mają one w dodatku jeszcze tę wadę, że ułatwiają kamuflowanie się artystycznym grafo-manom i ukrywanie swojego beztalencia za parawanem abstrakcji. Dochodzimy powoli w skrajnych wypadkach do tego, że można by już dziś zamawiać u malarzy dekoracje abstrakcyjne do każdego spektaklu, jak kiedyś u sławnego wiedeńskiego przedsiębiorcy, który wysyłał do teatrów całej c. k. monarchii austro-węgierskiej „wolne okolice”, „wnętrza salonu” itp. Rodzi się specyficzny barok nowoczesności, tym groźniejszy, że upowszechniany na zasadzie mody nawet w małych miastach, słabych teatrach i wątych ośrodkach kulturalnych. Tam paradoks jest tym zabawniejszy, że widzowie tych teatrów mają smak plastyczny uformowany jeszcze w znacznej mierze na owych słynnych jeleniach na rykowisku i landszaftach z zachodzącym słońcem, wiszących dotąd dość często w ich mieszczańskich czy drobnomieszczańskich mieszkaniach.

*

Na koniec pragnę zastanowić się jeszcze nad układem repertuaru w sezonie 1961—62. Można, przede wszystkim, stwierdzić, że słabnie wyraźnie zainteresowanie klasyką. Zarówno teatr, jak i widzowie nie chcą przedstawień muzealnych, rekonstrukcji dawnych dzieł na zasadzie możliwie starannego, wiernego, pełnego szacunku dla klasyka przekazania ich treści i formy. Jeśli już klasyka — to tylko ta, która pozostała po dziś dzień żywa, która brzmi nadal aktualnie, a może kryje coś nowego, co przeoczyły, lub czego nie mogły głośno wypowiedzieć na kanwie tekstu minione pokolenia.

Główne zainteresowanie widzów skupiło się na sztukach współczesnych. Ale i tu notujemy nowe zjawiska. Wysycha, mianowicie, źródło dopływu nowych sztuk literatur zachodnich, które stanowiły w ciągu kilku lat ubiegłych trzon repertuaru. Zgraliśmy w ciągu kilku lat cały prawie portfel wybitnych sztuk, powstałych w ciągu 10-lecia, w któ-

rych byliśmy odcięci od Zachodu. Kurtyna poszła w górę, zagraliśmy Becketta i Ionesco, Millera i Tennessee Williamsa, O'Neill, Audibertiego, Sartra i Anouilha, Dürrenmatta i Frischa. Wybitne dzieła rodzą się, jak wiadomo, w światowej dramaturgii niezbyt często. Jeśli zjawia się w ciągu sezonu dwie lub trzy dobre, czy bardzo dobre nowe sztuki, sezon uchodzi już za bogaty. Otrząsnąwszy się po pierwszym wrażeniu zaczynamy też analizować wnikliwiej treść tych utworów, dochodzić do ich sedna, drażnić ich sens, zastanawiać się nad tym, co ich autorzy mają nam do powiedzenia. I tu następuje niemiła niespodzianka, rozczarowanie. Okazuje się, że mieli nam wiele do powiedzenia w dziedzinie formy, nowych propozycji teatralnych, nowego dialogu, skrótu i metafory scenicznej. Ale treść ich sztuk wydaje się nam nieraz dość uboga, szczególnie jeśli powtarzają swoje credo filozoficzne w różnych wariantach i nie wychodzą właściwie poza nie w następnych utworach. Katastrofizm? Znamy to dobrze z naszej literatury przedwojennej. Kierkegaard, egzystencjalizm? To przecież także nic nowego. Surrealizm? Był już przecież u nas Witkacy, jest Mrozek. Byle czym nam tu także nikt nie zaimponuje. Czekamy na nową treść w nowym kształcie artystycznym, na wykorzystanie odkryć formalnych paryskiej awangardy dla celów merytorycznych, dla lepszego wyrażenia nowej treści. Lata pięćdziesiąte były latami dominacji laboratorium. Teraz nowa technologia została już opracowana. Trzeba wprowadzić ją do masowej produkcji. Musi wyjść ze stadium eksperymentu i przejść do powszechnego użytku.

To daje wielką szansę Brechtowi, który był pierwszym nowoczesnym dramaturgiem socjalistycznym, pierwszym „pisarzem trzeciego tysiąclecia” jak nazwał go Feuchtwanger. Jego sztuki stały się po raz pierwszy w Polsce, w sezonie 1961—62, prawdziwymi „bestsellerami”. Przekroczyły granicę „sukcesu honorowego” stały się chlebem powszednim dla tysięcy i dziesiątków tysięcy widzów. Brecht miał powodzenie i przełamana została legenda, że jest on pisarzem „trudnym”, dostępnym tylko dla elity intelektualnej. Okazało się, że (tak jak sam zawsze myślał o swojej twórczości) jest pisarzem ludowym, popularnym, dostępnym dla każdego inteligentnego widza, niezależnie od jego

przygotowania naukowego. A inteligentnych widzów mamy, na szczęście, w Polsce coraz więcej. Nie tylko *Kariera Artura Ui*, nie tylko *Matka Courage* w Warszawie miała wielkie powodzenie. Grano ją także w reżyserii Lidii Zamkow w Starym Teatrze w Krakowie, gdzie osiągnęła blisko 100 przedstawień. Brecht szturmuje z powodzeniem twierdze polskiego mieszczaństwa. *Opera za 3 grosze* stała się sukcesem w Poznaniu, grano ją w Lublinie, Katowicach, Bydgoszczy.

Drugą szansą polskiego teatru stają się sztuki Dürrenmatta. Ten pisarz idzie wyraźnie śladami Brechta, stara się podejmować najważniejsze tematy dnia, problemy społeczne, filozoficzne, polityczne, moralne i czyni to w sposób nowy, oryginalny, zaskakujący. Nie lęka się spraw drażliwych, nie czeka, aż się temat ucukruje, uleży. Pisze swą drapieżną satyrę antykapitalistyczną o *Franku V* i wstrząsających *Fizyków*, sztukę o groźbie atomowej zagłady, która zawisała nad ludzkością, o niewspółmierności i wewnętrznej sprzeczności między rozwojem nauki, etyki i porządku społecznego. Obydwie sztuki bardzo zainteresowały polskie teatry i naszych widzów. *Franka V* wystawiły w ubiegłym sezonie trzy teatry, *Fizyków* zagrał Teatr Dramatyczny m. st. Warszawy, który co rok wystawia sztukę autora *Wizyty starszej pani*. Nowym zjawiskiem jest wzrost zainteresowania sztukami pisarzy radzieckich. Świadczy o tym zarówno sukces Festiwalu Sztuk Rosyjskich i Radzieckich w Katowicach, jak i uznanie dla *Kremlowskich kurantów* w Warszawie, *Lubow Jarowaja* w Toruniu, *Hotelu Astoria* w Szczecinie, *Oceanu* w Krakowie, *Tragedii Optymistycznej* w kilku miastach. Jest to zresztą zjawisko narastające. Każdy rok, który przynosić będzie nowe, wartościowe dzieła pisarzy radzieckich, wpłynie będzie dodatnio na wzrost zainteresowań radziecką dramaturgią. Poezja i proza wyprzedziły na razie w Związku Radzieckim dramat. Ale trudno wątpić, by utwory radzieckich dramaturgów nie poszły śladami wierszy Twardowskiego i Jewtuszenki, prozy Bondariewa i Sołżenicyna, filmów Czuchraja, by nie podjęły tragicznych konfliktów związanych z okresem „kultu jednostki”. A sztuki takie na pewno zainteresują polskich widzów, jeszcze bardziej niż dotąd, dziełami radzieckiej dramaturgii. Znamy zresztą już pierwszą wybitną sztukę z tej dziedziny: *Czarne*

ptaki Pogodina, których premiera odbyła się w listopadzie 1962 w teatrze im. Wachtangowa w Moskwie.

To wszystko jednak nie wystarczy. Uwaga koncentruje się więc w ostatecznym rachunku na sprawie decydującej: współczesnej twórczości polskich pisarzy. Mamy bez wątpienia interesujący, dobry, chwilami nawet bardzo dobry, teatr. I mamy dramaturgię, która dopiero powoli za nim podąża. Lata sześćdziesiąte powinny stać się okresem wyrównania tej dysproporcji. Nie może istnieć na dłuższą metę wybitny teatr, pozbawiony współczesnej literatury narodowej.

Czy mamy szansę na powstanie pełnowartościowej polskiej dramaturgii współczesnej? Jestem pewny, że tak. Opieram swoje przeświadczenie, przede wszystkim, na fakcie, że żyje w Polsce wielu uzdolnionych, czy nawet utalentowanych dramatopisarzy, związanych z teatrem, pragnących dla teatru pisać i nie mających w latach ubiegłych takich możliwości. Spróbujmy (dla przypomnienia tylko) operować nazwiskami. Są więc znani pisarze starszego pokolenia z Jerzym Szaniawskim, Ludwikiem Hieronimem Morstinem, Jerzym Zawieyskim, Jarosławem Iwaszkiewiczem, Romanem Brandstätterem, Aleksandrem Maliszewskim na czele. Jest mocna grupa pisarzy średniego pokolenia, takich jak Sławomir Mrożek (znany dość szeroko w świecie), Jerzy Broszkiewicz, Tadeusz Różewicz, (obaj grani już także nie tylko w kraju, lecz i za granicą), Jerzy Jurandot, Zdzisław Skowroński, Janusz Warmiński, Kazimierz Brandys, Jerzy Lutowski, Anna Świrszczyńska, Krzysztof Gruszczyński, Natalia Rolleczek i inni. Jest wreszcie pokolenie młode i najmłodsze: Bohdan Drozdowski (*Kondukt*), Stanisław Grochowiak (*Szachy, Król IV*), Jarosław Abramow (*Remanent, Zasada*), Andrzej Jarecki (*Oskarżeni* i wraz z Abramowem *Duże jasne*), Ireneusz Iredyński (*Jaselka Moderne*), Krzysztof Choiński (*Krucjata*), Maciej Patkowski (*Jutro wyrok*), Jan Paweł Gawlik (*Portret, Tor*). Większość z nich debiutowała w teatrze w sezonie 1961—62. Osiem na ogół udanych debiutów w jednym sezonie — to już o czymś mówi. A przecież jest jeszcze Henryk Vogler, który dopiero w późniejszym wieku zdradził krytykę dla dramatu, zdobywając uznanie sztuką *Ktoś dzwoni*. Jest Jerzy

Przeździecki (*Dzień oczyszczenia*), Julian Strykowski, próbujący od czasu do czasu swych sił w dramacie i wielu innych.

Same dobre intencje teatrów nie wystarczą. Pisarze muszą dobrze się zastanowić nad tym, o czym i jak pisać, czego chce publiczność, na co czeka. I pod tym względem analiza sezonu 1961—62 jest także bardzo pouczająca. Więc na nic naśladowanie przemijającej mody. Zanim nasi pisarze opanują jako tako arkana tego typu twórczości, może bowiem okazać się, że w Paryżu „nosi się” już coś nowego. Polska publiczność, polski teatr czeka na aktualną problematykę, na sprawy, które nas wszystkich żywo obchodzą, na konflikty naszego życia, na ludzi, którzy z tego życia przyjdą na scenę i będą mówili tam, jak my wszyscy. Żadnego lakieru różowego, ani czarnego nam nie potrzeba. Prawdę powinni pisać pisarze i prawdzie powinny ułatwić wejście na scenę władze. Tylko taka dramaturgia, która powie prawdę o konfliktach naszego dnia, będzie mogła liczyć na powodzenie u naszych widzów. Żywy był *Kondukt* i dlatego miał powodzenie. To chyba najlepszy debiut ubiegłego sezonu. Ludzie mówią tam po ludzku, a że im się tam czasem wypśnie nieparlamentarne słowo — nie ma się czym gorszyć; każdemu z nas może się to zdarzyć. Słabsze pod względem literackim było *Duże jasne*, ale patrzcie, jak tłoczą się na ten spektakl widzowie do „Ateneum”, jak trudno dostać tam miejsca. Poruszeniu żywej, zaczerpniętej z życia problematyki i oryginalnej formie zawdzięczają swe powodzenie zarówno *Skandal w Hellbergu* Broszkiewicza, jak i *Portret J. P. Gawlika*, dwie najczęściej grywane w ubiegłym sezonie sztuki polskich pisarzy współczesnych.

Nikt nie musi się już dziś prosić o wystawienie dobrego utworu. W Ateneum Janusz Warmiński oddał swą Scenę 61 prawie wyłącznie polskim pisarzom współczesnym, gra zresztą także ich sztuki na dużej scenie. I jak dotąd nie ogłosił jeszcze upadłości teatru. Jak widać publiczność przychodzi na te przedstawienia. Od nowego sezonu 1962—63 postanowił grać u siebie prawie wyłącznie nowe polskie sztuki dyrektor teatru częstochowskiego — August Kowalczyk. Irena Babel oddała polskim autorom małą scenę Teatru Powszechnego, Teatr Dramatyczny grywa ich na dużej i małej scenie. Ateneum rozpisało

w tym roku już po raz drugi Konkurs Debiutów, którego nagrodą jest nie tylko określona (niezbyt wielka zresztą) suma pieniędzy, lecz przede wszystkim zobowiązanie teatru do wystawienia utworu-laureata. A to znacznie ważniejsze. Rozpisała konkurs na współczesną sztukę Wojewódzka Rada Narodowa w Bydgoszczy. Zachęty więc nie brak z wielu stron. Tylko pisać. Tylko grać.

Mówi się dziś wiele o kryzysie teatru. Mówi się, że zagraża mu telewizja, że zniszczy go kino. Nie wierzę w to. Już widać, że po chwilowym osłabieniu zainteresowania teatrem, telewizja wyrze wręcz przeciwny wpływ: spotęguje je. Stanie się najgroźniejszą konkurencją filmu, i reklamą, sprzymierzeńcem teatru. Komu zechce się wychodzić z domu do kina, kiedy będzie mógł oglądać najlepsze filmy na wielkim ekranie swojego telewizora, leżąc wygodnie na kanapie i paląc papierosa. Ale żywego aktora nie zastąpi nawet największy ekran. Ani pięknego barwnego widowiska, pełnego czaru poezji i humoru. Oczywiście teatr musi nauczyć się korzystać ze swoich atutów, aby grać właśnie to, czego nie da nigdy telewizja. Dlatego wierzę w przyszłość „teatru ogromnego”, poetyckiego teatru widowisk masowych, narodowego i ludowego zarazem, o którym pisał Mickiewicz, o którym marzył Wyspiański, który realizował Leon Schiller. Tkwi on też najmocniej w naszych tradycjach narodowych. W tych regionach rozgrywają się największe dzieła naszej poezji romantycznej, tam zmierzają najwyższe wzloty naszej narodowej literatury i sztuki.

ROMAN SZYDŁOWSKI

Omawiając w pierwszym *Almanachu Sceny Polskiej* profil i repertuar polskich teatrów operowych w sezonie 1959—60 powiedzieliśmy że sytuacja w tej dziedzinie ogranicza do minimum możliwość jakichkolwiek podsumowań i uogólnień, zmuszając raczej do omawiania działalności każdego teatru z osobna. Spróbujmy jednak tym razem — mimo szczupłego stosunkowo materiału — pokusić się o wysnucie kilku choćby najogólniejszych wniosków.

Na początek — nieco statystyki. W sezonie 1961—62 teatry operowe dały łącznie trzydzieści pięć premier; zawierało się w tym dziewięć przedstawień oper i baletów polskich (utworów zrealizowano 12, gdyż dwa przedstawienia składały się z dwóch lub trzech pozycji), sześć rosyjskich i radzieckich oraz dwadzieścia — z twórczości innych narodów. Albo według innej płaszczyzny podziału: cztery spektakle reprezentowały twórczość klasyczną i przedklasyczną, siedemnaście — XIX-wieczny romantyzm i weryzm, a czternaście (19 utworów) nowszą twórczość XX wieku.*)

W stosunku do sezonów ubiegłych możemy (nareszcie) zauważyć z radością powiększenie ilości premier, jak również znaczne wzbogacenie repertuaru prezentującego różne epoki oraz style — i to zarówno wstecz, w głąb historii, jak też bardziej jeszcze w kierunku współczesności. Po raz pierwszy w powojennych dziejach teatru operowego pojawiły się w repertuarze dzieła twórców z epoki przedklasycznej — Glucka i Händla. Procent zaś dzieł XX wieku jest w porównaniu z dawniejszą praktyką wręcz imponujący — choć poza kilkoma wyjątkami jest to jeszcze współczesność raczej względna, wywodząca się z początków stulecia i nie reprezentująca nowszych kierunków twórczości; należy tu ponadto wyodrębnić twórczość baletową, w której granice i cała problematyka „nowoczesności” przedstawiają się nieco inaczej. Na ukształtowanie się tego ogólnego obrazu szczególnie wpływ

*) Przypominam tu, uczynione już uprzednio zastrzeżenie, że *Toscę* i *Madame Butterfly* Pucciniego, niezależnie od dat ich prapremier, zaliczamy do XIX-wiecznego weryzmu.

wywarła niezwykle ożywiona działalność Opery Warszawskiej (Teatru Wielkiego w Warszawie), która właśnie z początkiem omawianego sezonu przeszła pod władzę nowego dyrektora w osobie Bohdana Wodiczki. Można krytykować te czy inne jego posunięcia — ale trzeba powiedzieć, że jasna świadomość stawianych sobie celów i bezkompromisowość w ich realizacji, żelazny upór, energia i pracowitość wydały godne podziwu owoce. Dziewięć premier w ciągu jednego sezonu (nawet wliczając w to wznowione bez większych zmian Mozartowskiego *Don Juana*), to w dzisiejszej praktyce operowej liczba bardzo wysoka, a na polskie stosunki — wręcz rekordowa. Przy tym, jeżeli nie liczyć krótkiej udramatyzowanej kantaty Debussy'ego *Syn marnotrawny*, wystawionej łącznie z dwoma większymi dziełami — tylko jedne *Opowieści Hoffmanna* Offenbacha reprezentowały najbardziej popularną, romantyczną operę XIX wieku. Wystawiono natomiast w Operze Warszawskiej 9 dzieł muzyki XX stulecia, to jest tylko o jedno mniej, niż we wszystkich pozostałych teatrach razem wziętych; siedem spośród nich — *Król Edyp*, *Persefona* i *Święto wiosny* Strawińskiego, *Kamienny kwiat* Prokofiewa, *Judith* Honeggera, *Wierchy* Malawskiego oraz *Zaczarowana oberża* Szałowskiego były po raz pierwszy w Polsce zaprezentowane na scenie. Spektakle takie jak *Król Edyp* oraz *Persefona* Igora Strawińskiego (zwłaszcza to pierwsze dzieło, z kapitalną oprawą plastyczną Jana Kosińskiego) czy tegoż kompozytora *Święto wiosny* i *Judith* Artura Honeggera, stały się artystycznymi wydarzeniami wielkiej miary i przyniosły zaszczyt stołecznej scenie operowej. Także i spośród wspomnianych wyżej czterech dzieł muzyki klasycznej lub przedklasycznej trzy, a mianowicie *Juliusz Cezar* Händla, *Ifigenia na Taurydzie* Glucka (polska prapremiera) i *Don Juan* Mozarta, wystawione zostały w Warszawie. W swym kształcie scenicznym, a także realizacji muzycznej nie były one zapewne tak doskonałe, jak wymienione dzieła XX wieku, ale każde z nich było, na swój sposób, interesujące i zawierało — zwłaszcza *Ifigenia* — oryginalne propozycje inscenizacyjno-scenograficzne.

Wraz z tym „skokiem ilościowym” nastąpiły też w Operze Warszawskiej poważne przemiany jakościowe. Pewne podniesienie artystycznego

poziomu przedstawień Opery Warszawskiej, na ogół nie odpowiadających wymaganiom stawianym stołecznej scenie o bogatych i pięknych tradycjach, obserwowaliśmy już dawniej, poczynając od świetnej premiery *Borysa Godunowa*. Obecnie jeszcze bardziej podniósł się ów poziom i wzrosła atrakcyjność nowo wystawianych pozycji. Zauważyć się dała zwłaszcza duża poprawa w pracy orkiestry i chóru (dotyczy to głównie nowo wystawianych pozycji). Zaangażowano nowych, utalentowanych solistów, nawiązano współpracę z wybitnymi scenografami. I tak Opera Warszawska stała się teatrem, o którym się mówi. Dokonał bowiem Bohdan Wodiczko rzeczy zasadniczej, a wydawałoby się, niemożliwej: w ciągu jednego sezonu przekształcił Operę Warszawską z teatru akademickiego (tak ją bowiem, i słusznie, zakwalifikował Roman Szydlowski w tym samym *Almanachu* dwa lata temu) — w scenę awangardową. Oczywiście, otwarta pozostaje kwestia, czy reprezentacyjna stołeczna scena operowa może pozwolić sobie na to, aby być tylko sceną awangardową; do jej naczelných obowiązków bowiem należy również kultywowanie najlepszych tradycji narodowego teatru operowego. Nie ulega też wątpliwości, że występujące w omawianym sezonie proporcje — jedna pozycja romantyczna na osiem pozycji z XVIII i XX wieku — są niemożliwe do utrzymania na stałe. Traktować je należy, jako zjawisko w pewnym sensie przejściowe, jako doraźne a radykalne wypełnienie rażących luk w repertuarze, który do tej pory był żenująco szczupły i w którym dziewiętnastowieczna romantyka — poza wyjątkami z dziedziny baletu — królowała prawie niepodzielnie.

Wzmoczoną aktywność przejawiała w sezonie 1961—62 także Opera Wrocławska, dając sześć premier, w tym cztery dzieła operowe (*Czterech gburów* Wolffa-Ferrarięgo, *Tosca* Puccinięgo, *Cyrulik sewilski* Rossinięgo, *Trubadur* Verdięgo) i dwa balety (*Jezioro łabędzie* Czajkowskiego, *Pan Twardowski* Różyckiego).

Na kształtowanie się coraz wyraźniejszego, w ostatnich sezonach, artystycznego oblicza tego teatru niemały wpływ wywarła silna indywidualność związanego z nim reżysera w osobie Lii Rotbaum, umiejącej z błahęgo nawet libretta wyczarować głębie filozoficznych pod-

tekstów. Skutecznie realizuje ona na tamym terenie ideę teatru muzycznego, w którym słowo i akcja sceniczna wraz z muzyką stanowią równorzędne elementy, współgrają i wspierają się wzajemnie. Jej oryginalne i odkrywcze inscenizacje polskich oper jak *Goplana* czy *Manru*, a także Mozartowskie *Cosi fan tutte*, to trwały wkład do skarbnicy polskiego teatru operowego. Obecnie do tych jej sukcesów dołączyło się ciekawe przedstawienie *Toski*.

Określony charakter teatru wykształcić się może jedynie wówczas, gdy teatr ten przez dłuższy czas pracuje pod jednolitym i świadomym swych założeń kierownictwem artystycznym. Tak ma się rzecz z Operą im. Stanisława Moniuszki w Poznaniu, toteż ma ona już swój własny, dość wyraźnie zdeterminowany styl, z czym wiąże się także stała współpraca określonych reżyserów czy scenografów. To właśnie Operę Poznańską określić można jako solidny, na rzetelnych podstawach oparty teatr akademicki — co nie przeszkadza, że w omawianym obecnie sezonie największy sukces odniosła tam premiera (dodajmy: polska prapremiera) współczesnego dramatu muzycznego — słynnego już na Zachodzie *Konsula* Gian Carlo Menottiego. Doskonałe opracowanie strony muzycznej pod batutą Zdzisława Górzyńskiego, inteligentna reżyseria Józefa Grubowskiego oraz świetne kreacje wokalnie-aktorskie Krystyny Jamroz i Ireny Winiarskiej złożyły się na wspaniały spektakl; kto wie, czy nie jest to w ogóle jedno z najlepszych wystawień *Konsula*.

Wystawiono też w Poznaniu nie grany od lat dwudziestych opero-balet *Syrena* Witolda Maliszewskiego. Pozostałe premiery, to *Faust* Gounoda i wznowienie Moniuszkowskiego *Strasznego Dworu* w nowej inscenizacji.

Opera Śląska w Bytomiu nazywa się dumnie „sceną ambitnego repertuaru”. Istotnie — spośród wszystkich polskich teatrów operowych jej repertuar jest ilościowo najbogatszy i zarazem najwszechstronniejszy. Kierownictwo tej, wielce dla naszego życia kulturalnego zasłużonej placówki, wychodzi, jak się wydaje, z założenia, że pewne pozycje rodzimego oraz światowego repertuaru muszą być udostępnione polskiemu widzowi — i ideę tę realizuje niezależnie od okoliczności (to

jest raczej — od możliwości). Efekty artystyczne bywają różne — najmniej śląska publiczność operowa rzeczywiście ma co oglądać.

Opera Śląska uczciła Rok Szymanowskiego (1962 — 80-lecie urodzin i 25-lecie śmierci wielkiego kompozytora) wystawiając nie graną nigdzie od lat z górą czterdziestu jego operę *Hagith*. Mimo nieporozumień reżyserskich i słabej raczej obsady (poza znakomitym Sławomirem Żerdzickim w roli Starego Króla) przedstawienie to stało się poważnym wydarzeniem kulturalnym.

Hagith została połączona z niewielkich rozmiarów baletem Tadeusza Szeligowskiego *Paw i dziewczyna*. Poza tym literaturę baletową w sezonie 1961—62 reprezentowało na tej scenie słynne dzieło Sergiusza Prokofiewa *Romeo i Julia*.

Sięgnęła też Opera Śląska po, nie grywaną w Polsce od wielu lat, operę Verdiego *Moc przeznaczenia*. Operę wczesnoromantyczną reprezentował *Wolny strzelec* Webera.

Znana ze swych tendencji do uwspółcześnienia repertuaru Opera Bałtycka zrezygnowała z nich tym razem, dając jako pierwszą premierę sezonu dzieło muzyki dawnej — *Orfeusza i Eurydykę* Glucka, a następnie wystawiając jedynie *Dziadka do orzechów* Czajkowskiego i *Rigoletto* Verdiego.

Nie mamy zasadniczo w Polsce kameralnej sceny operowej, sceny, która specjalizowałaby się w wystawianiu pozycji o typowo kameralnym charakterze — przede wszystkim komicznych oper z XVIII wieku oraz niektórych dzieł współczesnych. Zaczątkiem takiej sceny mogłaby być działalność Filharmonii Narodowej w warszawskiej Pomarańczarni, gdzie z ogromnym sukcesem wystawiono operę Pergolesiego *La serva padrona*. Mamy natomiast trzy opery — kameralne poprzez swoje rozmiary, szczupłość zespołów i skromne stosunkowo możliwości działania. Ze względu jednak na gusty i zapotrzebowania swojej publiczności — a czasem także i własne ambicje — starają się one grać „normalny” repertuar, oparty, przede wszystkim na ulubionych pozycjach XIX-wiecznej literatury operowej. I tak Łódź wystawiła *Lakmé* Delibesa i *Cyganerię* Pucciniego, obok tego zaś *Fontannę Bachczyseraju* Borysa Asafiewa. Teatr Muzyczny w Krakowie gra również *Lak-*

mé, a obok tego notujemy z dużym uznaniem — *Zamek na Czorsztynie* Karola Kurpińskiego. Teatr Muzyczny w Bydgoszczy zaś pokusił się o wystawienie Moniuszkowskiej *Halki* i baletu Prokofiewa *Romeo i Julia* dodając jako pozycję lżejszego nieco kalibru *Ciekawskie niewiasty* Wolfa Ferrariego.

Państwowa Opera Objazdowa dała w tym sezonie jedną tylko premierę — lecz za to wystawiła po raz pierwszy nową, piątą z kolei w powojennym okresie polską operę — *Andrzeja z Chełmna* Piotra Rytyła. Patriotyczna w swej treści (akcja rozgrywa się na Pomorzu w czasach walk z Zakonem Krzyżackim), nieskomplikowana muzycznie a efektowna, jest ta opera znakomitą pozycją repertuarową dla tego właśnie typu wędrownego teatru i jego mało jeszcze doświadczonej publiczności.

Wnioski z tego krótkiego przeglądu pokrywają się z tym, o czym mówiliśmy już na początku, że w sezonie 1961—62 zauważyć się daje większa niż dawniej wszechstronność repertuaru, jeżeli idzie o dobór pozycji i różnorodnych stylów i epok. Możemy także stwierdzić z zadowoleniem pewien wzrost zainteresowania narodowym repertuarem operowo-baletowym. Oddziaływał tu niewątpliwie I Festiwal Oper i Baletów Polskich w Poznaniu (o którym już pisaliśmy w poprzednim *Almanachu*), oraz obietnica ponowienia tej imprezy za dwa lata. Stopniowo i, miejmy nadzieję, coraz wyraźniej będzie się okazywać, że także poza Moniuszką mamy w naszej literaturze muzycznej pozycje warte wystawiania.

A więc sezon udany pod każdym względem, sezon zasługujący jedynie na wyrazy uznania i komplementy? Niestety, niezupełnie — w dalszym ciągu bowiem rozbudowa repertuaru w niektórych teatrach postępuje zbyt wolno (trzy premiery w roku, to jednak za mało!) i wskutek tego w repertuarze tym wciąż jeszcze daje się zauważyć sporo luk. Naczelnym brakiem jest całkowite niemal pomijanie w planach repertuarowych opery włoskiej z pierwszej połowy XIX w. (Rossini, Bellini, Donizetti) — potrzebnej w każdym prawie teatrze, jeżeli już nie dla publiczności, to choćby dla dobra śpiewaków, dla higieny ich głosów i utrzymania ich we wzorowej formie technicznej. W dalszym też

ciągu niedostatecznie wykorzystany jest bogaty repertuar francuskiej opery lirycznej. Przy wprowadzaniu do repertuaru dzieł polskich zbyt często znowu zapomina się o obowiązkach wystawiania ich w możliwie doskonałym i efektownym kształcie scenicznym. Stąd czasami osiąga się efekt odwrotny do zamierzonego: zniechęcenia widza do rodzimej twórczości. O ile bowiem popularności takiej na przykład *Traviaty* czy *Tosca* nie jest w stanie zachwiać najgorsze nawet wykonanie, o tyle w przypadku mało znanego ojczystego dzieła za błędy wykonania często jesteśmy skłonni winić kompozytora.

*

Dziewięć teatrów operetkowych (Warszawa, Szczecin, Wrocław, Łódź, Gliwice, Gdynia, Lublin, Poznań, Kraków) dało w sezonie 1961—62 dwadzieścia osiem premier, z czego osiem pozycji przypada na klasykę XIX wieku (Offenbach, Jan Strauss) i dziewięć — na „klasykę nowszą” (Kalman, Abraham i in.). W pozostałych jedenastu sięgają teatry — w bardzo zresztą ograniczonym zakresie — po zachodnie musicale (*Can-Can* Cole Portera w Gliwicach); więcej wystawia się komedii muzycznych nie będących już właściwie operetkami ani musicalami, co nie jest zjawiskiem najszcześniejszym. Pozytywnym objawem za to jest śmielsze niż dotąd wprowadzanie do repertuaru twórczości rodzimej. Dwie sceny — Warszawa i Lublin — grają z powodzeniem sympatyczną *Pannę Wodną* Jerzego Lawiny-Swiętochowskiego; w Łodzi wystawiono starą komedię Rapackiego *Ja tu rządzą* w nowym opracowaniu Zygmunta Wiehlera, znajdują też swoje miejsce na scenach operetkowe próby współczesnych kompozytorów — co prawda nie zawsze fortunate. Zbyt rzadko natomiast uwzględnia się czołowe pozycje radzieckiego operetkowego repertuaru (tylko jedna operetka Szczecińska wystawiła *Swobodny wiatr* Dunajewskiego).

JÓZEF KAŃSKI

Teatry warszawskie w latach 1944—1962

SCENY DRAMATYCZNE

Powojenne dzieje teatrów warszawskich zaczynają się w czasie wojny. Pierwsze przedstawienie na Pradze, w dawnym I kinie „Era” przy ul. Inżynierskiej 4, odbywa się 23 listopada 1944. Lewobrzeźna Warszawa jest jeszcze w rękach Niemców, niszczone i palona po powstaniu systematycznie, dom po domu, wyludniona i wymarła. Wisła stanowi linię frontu. Afisz zapowiadał komedię Józefa Korzeniowskiego *Majster i czeladnik*; w drugiej części — co miało pewien posmak staroświecki — „Koncert orkiestry m. st. Warszawy oraz soliści baletu”. Dlaczego *Majster i czeladnik*? Zapewne dlatego, że znalazł się pod ręką egzemplarz akurat tej komedii. I że miała ona pewien wydźwięk społeczny odpowiedni dla nowych czasów. I że nie wymagała dużej obsady. Zespół bowiem był, oczywiście, przypadkowo sklecony pod kierunkiem, pełnego zapału i inicjatywy, Jana Mrozińskiego. Trochę starszych aktorów, zabłąkanych tu na PPragę Bóg wie skąd, trochę nieznaną młodzież. Potem zjawił się Janusz Strachocki i od razu zaczął prowadzić szkołę dramatyczną, która wydała wielu cennych i znanych z czasem aktorów. Warunki pracy były bezprzykładnie trudne, bez światła, wody i opału, pod ostrzałem artylerii niemieckiej... Przy drugiej — za dwa tygodnie — premierze *Moralności pani Dulskiej* teatr już nosi nazwę „Teatru m. st. Warszawy”. Potem przenosi się do odbudowanej własnymi siłami sali kina „Popularnego” przy ul. Zamoyskiego (dzisiejszy Teatr Powszechny). 17 stycznia 1945 roku następuje wyzwolenie całej Warszawy, całej w sensie przestrzeni, szczątków — w sensie zabudowanego miasta. Już w marcu tegoż roku zostaje uruchomiony, wśród ruin i gruzów, Teatr Mały przy Marszałkowskiej 81. Dziś nie ma ani śladu z tej mizernej rudery. 7 lipca 1945 dyrekcję tych dwóch teatrów miejskich obejmuje Eugeniusz Poreda. Niebawem dochodzą do nich nowe, równie mizerne, sale. Ba! Powstaje cały koncern teatralny, oprócz tamtych dwóch: „Comoedia” na Szwedzkiej (potem i dzisiaj Teatr Ludowy), „Rozmaitości” przy Marszałkowskiej 8, połączone ze sceną Muzyczno-Operową i „Miniatury” (Marszałkowska 69). Wszystko to już daleka historia. I jako historię trzeba ten okres ujmować. Miejskie Teatry Dramatyczne nie stworzyły trwałych wartości

artystycznych w dziejach scen polskich. Nie było tam przedstawień, które by dziś pamiętało się jako wydarzenia artystyczne. Pracowały w niesłychanie prymitywnych warunkach technicznych, przy konieczności nieustannego uzupełniania, własnymi środkami, niezbędnych instalacji (np. reflektory punktowe montowano z... rur do piecyków). Skromność dotacji miejskich zmuszała do daleko idących oszczędności. Dekoracje i kostiumy wykonywano systemem chałupniczym. Zespoły aktorskie były bardzo nierówne, bo najwybitniejsze siły trzymały się jeszcze Łodzi i Krakowa, gdzie powstały, najwyższe wtedy, ośrodki teatralne. I potem teatry, które utworzyły się z tych pierwszych placówek (w sensie budynków teatralnych i częściowo zespołów), długo walczyły z trudnościami nie mogąc zdobyć własnego oblicza artystycznego.

To wszystko prawda. Ale Miejskie Teatry Dramatyczne były bardzo istotną częścią budzącej się do życia Stolicy, manifestowały żywotność teatru polskiego i spełniły w tym okresie skromną, lecz niezmiernie pożyteczną rolę. Borykały się z repertuarem, który musiał odpowiadać potrzebom nowych czasów, polityce kulturalnej i... krytyki, dostosować się do mizernych realnych możliwości i, w dodatku, zapełniać widowieństwo oraz... kasę. Repertuar ten był więc nieco chaotyczny; ale warszawiaczy już w tych pierwszych latach, po powrocie do całkowicie zniszczonego miasta, mogli, bądź co bądź, oglądać w teatrze Fredrę, Zapolską, Perzyńskiego i Wyspiańskiego, Maeterlincka, Shawa i Musseta, a nawet Sartre'a (*Drzwi zamknięte*) i Tennessee Williams'a (*Szklana menażeria*). Gorzej było z polską twórczością współczesną. Słabość zaś tych teatrów zaczęła okazywać się coraz wyraźniej, w miarę, jak w Warszawie powstawały nowe placówki, dysponujące lepszymi możliwościami technicznymi i kadrowymi.

Pierwszą z nich był Teatr Polski. W lipcu 1945 roku jego dyrektorem zostaje mianowany Arnold Szyfman, który energicznie zajmuje się odbudową gmachu, w dużej części — jak na skalę ówczesnych zniszczeń — ocalałego. Już 17 stycznia 1946, w pierwszą rocznicę wyzwolenia Warszawy, odbywa się inauguracja Teatru Polskiego, *Lilla Wenedę* Słowackiego, w reżyserii Juliusza Osterwy, z Elżbietą Barszczewską

w roli tytułowej. To ważna data w powojennych dziejach teatrów warszawskich. Powstał pierwszy teatr państwowy. Osoba dyrektora była symbolem ciągłości tradycji. Miał to być teatr reprezentacyjny, w pewnej mierze oficjalny, akademicki, ale równocześnie związany z duchem nowych czasów, z socjalizmem i z potrzebami coraz bardziej rozszerzającego się kręgu widzów z warstw, które nigdy przedtem do teatru nie trafiały. Poza tym teatr ten można było traktować już „normalnie”, bez taryfy ulgowej. Dysponował on kadrą wybitnych i doświadczonych aktorów, w większości wywodzących się z przedwojennego Teatru Polskiego, a także dużymi — jak na owe czasy — możliwościami finansowymi i technicznymi. Był sprawnie zorganizowany, prowadzony energiczną i doświadczoną ręką dyrektora Szyfmana.

Jedno ze swych zadań teatr ten niewątpliwie, w tym pierwszym powojennym okresie, wypełnił dobrze. Był teatrem akademickim i reprezentacyjnym. Dawał przedstawienia zawsze co najmniej poprawne aktorsko, więcej niż staranne pod względem dekoracji i kostiumów, tradycyjne w inscenizacji. Było kilka ambitnych pozycji repertuarowych jak *Oresteja* Ajschylosa i *Hamlet* (oba przedstawienia w reżyserii Arnolda Szyfmana). *Hamlet* został nawet nagrodzony na festiwalu szekspirowskim w roku 1947 za kilka kreacji aktorskich (poza tym z teatrów warszawskich brał jeszcze w festiwalu udział Teatr Mały przedstawieniem *Wiele hałasu o nic* w reżyserii Zbigniewa Sawana). Były przedstawienia tak udane jak *Wilki i owce* A. Ostrowskiego (reż. Karola Borowskiego) z Broniszówną i Godikiem, i tak „historyczne” jak *Pan Jowialski* z Cwiklińską, Solskim i Zelwerowiczem. Był też interesujący *Cyd* i *Fantazy* w reżyserii Edmunda Wiercińskiego. W roku 1948 został otwarty Teatr Kameralny, jako filia Teatru Polskiego; miała to być scena poświęcona, przede wszystkim, sztukom współczesnym.

Ale ze współczesnością było gorzej w Teatrze Polskim. Nie był to teatr polityczny, jakiego się domagano, ani teatr związany z problematyką współczesną. Działał jakby na marginesie życia i nie potrafił „po nowemu” pokazać klasyki. Takie zarzuty wysuwano coraz natręcyjniej. Doprowadziły one w końcu do ustąpienia dyrektora Szyfmana w roku 1949.

Tymczasem powstawały w Warszawie inne sceny, które miały żywot krótkotrwały i dość wątły, upamiętniony tylko czasem wartościowym przedstawieniem lub kreacją aktorską. W roku 1947 założono teatr „Studio”, gdzie występował Karol Adwentowicz. W tym samym roku Teatr Wojska Polskiego grał głupiutkiego *Żołnierza królowej Madagaskaru*, w którym Mira Zimińska wzruszała wszystkich piosenką „(...) a tu jest Warszawa”. Również w tym samym roku rozpoczął przy ul. Mokotowskiej działalność, trwającą dwa sezony, Teatr Klasyczny pod dyktando Marii Gorczyńskiej. I jeszcze w tymże roku powstaje scena komediowo-muzyczna przy Puławskiej — Teatr Nowy pod dyktando Juliana Tuwima i Mariana Mollera. Tu grała, pierwsze po wojnie role w Warszawie, Irena Eichlerówna. Tu, na jubileusz 50-lecia pracy, Mieczysława Ćwiklińska wystąpiła w pamiętnym przedstawieniu *Moralności pani Dulskiej* (1950).

Ale kolejnym wydarzeniem w organizacji życia teatralnego Warszawy było dopiero, w roku 1949, przeniesienie z Łodzi, istniejącego tam od 1945 Teatru Kameralnego, który w stolicy przybrał nazwę Teatru Współczesnego. Teatr osiedlił się w dawnym Teatrze Klasycznym, ale współpraca z Gorczyńską trwała krótko. Teatrem Współczesnym kierowali Erwin Axer i Michał Melina; od śmierci zaś tego ostatniego w roku 1956 — sam Erwin Axer, który zresztą od początku nadawał główny kierunek artystyczny tej scenie. Od razu powstał w Warszawie teatr o własnym obliczu artystycznym — pierwszy i, przez wiele lat, jedyny tego rodzaju w Warszawie. Teatr, którego zespół w głównym swym trzonie utrzymywał się stale ten sam, i którego dyktando — w przeciwieństwie do ustawicznego dyktando w innych teatrach — pozostała niezmienną od początku do dnia dzisiejszego. Teatr, który — dzięki stałości dyktando — wytworzył swój własny styl i własną koncepcję artystyczną. Jest to teatr kameralny, interesujący się problematyką psychologiczną i filozoficzną, raczej jednostkami ludzkimi niż grupami, teatr intelektualny, opierający się przede wszystkim na tekście literackim, uwydatniający, poprzez aktorstwo, postacie i unikający widowiskowości. Bardzo precyzyjny w podaniu dialogu, lubiący grę przyciszoną. W wyborze repertuaru,

zgodnie ze swą nazwą, kładzie, przede wszystkim, nacisk na współczesność. Tu, w pierwszym okresie, ukazuje się najlepsza współczesna sztuka polska tych czasów Niemcy Kruczkowskiego. Tu grana jest najlepsza sztuka z festiwalu polskich sztuk współczesnych *Zwykła sprawa* Adama Tarna (1951). Z teatrem tym związana była przez pewien czas Eichlerówna, która święciła triumfy w *Profesji pani Warren Shawa* (1952, reż. Wilama Horzycy).

W pięć lat po wojnie Warszawa ilościowo przedstawiała bardzo bogate życie teatralne, z jakością natomiast było gorzej. Były to skutki administrowania życiem teatralnym oraz dążeń do źle pojętego jego upolityczniania. Wszystkie teatry zostały upaństwowione, co, oczywiście, samo w sobie nie było zjawiskiem niekorzystnym, ale towarzyszyło temu jednak narzucenie repertuaru, jego ograniczenie, zacieśnienie. Obowiązywał ciasno ujmowany realizm, zbliżony do weryzmu w inscenizacji i prymitywnie interpretowane metody Stanisławskiego w aktorstwie. W dążeniu zaś do „upolitycznienia” dawano rozgrzeszenie najróżniejszym słabiznom z repertuaru współczesnego. Festiwal Polskich Sztuk Współczesnych z roku 1950 obnażył całą słabość tego repertuaru. Równoległe z tym wszystkim szły ustawiczne zmiany na stanowiskach dyrektorów, którzy nie mogli podobać wyznaczonym zadaniom, i z których zresztą wielu nie nadawało się na to stanowisko. W każdym razie z tych dyktando zmian nie mogła wynikać stabilizacja życia teatralnego, dla którego ciągłość kierownictwa artystycznego w poszczególnych placówkach odgrywa tak ogromną rolę.

Z nominacją, w roku 1949, Leona Schillera na dyktando Teatru Polskiego łączono duże nadzieje. Do tego teatru miano pretensje nie tyle o jego akademickość, ile o brak upolitycznienia. Schiller był zarówno wielkim artystą teatru jak i jego ideologiem. Nadzieje były więc umotywowane. Ale Schiller wytrzymał w Teatrze Polskim tylko jeden sezon. Powtórzył tu swoją łódzką inscenizację *Na dzień Gorkiego*. Nowe jego prace, przygotowane w ciągu tego sezonu w Teatrze Polskim, świadczyły o wyraźnym osłabieniu twórczości. Widocznie skrzyżowanie własnych upodobań Schillera z chęcią dopasowania się do obowiązujących gustów nie mogło dać dobrych rezultatów. *Don Juan*

Moliera, w inscenizacji Bohdana Korzeniewskiego, został zdjęty z afisza po kilkunastu przedstawieniach. Inne premiery nie były wybitnymi osiągnięciami. Lepiej działało się na scenie Teatru Kameralnego. Bądź co bądź, z tego okresu pochodzi najlepsze powojenne przedstawienie fredrowskie — *Mąż i żona* w reżyserii Bohdana Korzeniewskiego.

W ślad za słabością artystyczną przyszło rozluźnienie spistości organizacyjnej, która do tej pory zawsze była silną stroną Teatru Polskiego. Zespół aktorski został znacznie rozszerzony siłami z Teatru Wojska Polskiego w Łodzi, nie wpłynęło to jednak na umocnienie jego jednolitości. W takiej sytuacji, w r. 1950, po Schillerze, objął Teatr Polski Bronisław Dąbrowski. Hołdował on, w czasie swej pięcioletniej kadencji, sztuce realistycznej i akademickiej. Tak się jakoś składało, że ciasno pojęty realizm od razu przeradzał się w akademizm. W tym rodzaju zwracało na siebie uwagę starannością inscenizacji przedstawienie *Mądremu biada* Gribojedowa w reżyserii Dąbrowskiego (1951). Pusto zabrzmiała *Lalka* Bolesława Prusa, w adaptacji Zygmunta Leśnodorskiego, w reżyserii Dąbrowskiego. Gorzej niż podczas pierwszej inscenizacji w Krakowie udała się Dąbrowskiemu *Lubow Jarowaja* Tremewa (1954). Szerszy oddech miał *Horsztyński* Słowackiego w reżyserii Edmunda Wiercińskiego (1953). Ostatnia inscenizacja Leona Schillera — *Fociaq pancerny* W. Iwanowa (1952), ze scenografią Andrzeja Proszki, również nie była rewelacją. I tym razem ciekawsze przedstawienia można było zobaczyć na scenie Teatru Kameralnego: bardzo dobra (poza dopisanym zakończeniem) premiera *Grzechu* Żeromskiego (reż. Bohdana Korzeniewskiego 1951), *Wujaszek Wania* Czechowa (reż. Marii Wiercińskiej 1953), ambitna sztuka Leona Kruczkowskiego *Juliusz i Ethel* (reż. Aleksandra Bardiniego, 1954), zręczna komedia *Takie czasy* Jerzego Jurandota (reż. Mariana Wyrzykowskiego) i... niewiele więcej. W sumie, ogólny poziom teatru, z każdym rokiem zstępował coraz bardziej w dół. Premiery odbywały się coraz rzadziej, organizacja wewnętrzna teatru ulegała coraz większemu rozprężeniu. Wszystko to działo się w okresie, kiedy Teatr Polski otrzymał konkurenta w postaci Teatru Narodowego, który, po częściowym odbudowaniu gmachu na placu Teatralnym, rozpoczął grać w roku 1949. Ale

i konkurentowi wiodło się nie o wiele lepiej. Temu teatrowi wyznaczono taką samą rolę, jak Teatrowi Polskiemu: repertuar klasyczny, polski i obcy, poważny repertuar współczesny. Nikt nie wiedział, na czym ma polegać odmienność tego, również reprezentacyjnego teatru; żaden z jego kierowników nie zdołał nadać mu jakiegoś oblicza artystycznego. Dyрекcję administracyjną Teatru Narodowego sprawował, w pierwszym okresie, Marian Meller; zmieniali się kierownicy artystyczni. Zaczynali: Władysław Daszewski i Władysław Krasnowiecki. Potem dyrektorem i kierownikiem artystycznym był sam Krasnowiecki. Za ich kadencji największymi sukcesami Teatru Narodowego były powtórzenia: inscenizacja Krasnowieckiego (poprzednio w Katowicach) *Jegora Bułyczowa i innych* Gorkiego (I nagroda na festiwalu sztuk rosyjskich i radzieckich, 1949) i wspaniałe przedstawienie *Krakowiaków i górali* w inscenizacji Leona Schillera w roku 1950 (poprzednio w Łodzi). Z *Sułkowskiego* Stefana Żeromskiego (1951), również w inscenizacji Schillera, zapisał się w pamięci tylko akt pierwszy. Z innych przedstawień — żaden akt. W roku 1952 kierownictwo artystyczne zmienia się, obejmuje je Bohdan Korzeniewski. Trzy prowadzone przez niego sezony nie przyniosły jakiejś zasadniczej zmiany. Konsekwentnie realistyczne przedstawienia *Rewizora* Gogola (1952), *Zemsty* Fredry (1953) i *Człowieka z karabinem* Pogodina (1954) — wszystkie trzy w reżyserii Bohdana Korzeniewskiego — obok *Karykatur* Kisielewskiego i *Futra Bobrowego* Hauptmanna — były najbardziej wartościowymi pozycjami tego okresu. Przy zespole dość przypadkowo zebranym i niejednolitym odznaczyły się one też kilkoma kreacjami aktorskimi (Kurnakowicz, Woszczerowicz). Teatr Narodowy nie stracił swego, nieco muzealnego, charakteru.

Prawda, że czasy były nie sprzyjające, ale i w tych czasach był w Warszawie teatr, który nie obniżył swego poziomu artystycznego. To Teatr Współczesny. Erwin Axer dawał premiery rzadko — bywało — jedną na rok. W warunkach lokalowych tego teatru starczyło to na zapelnienie widowni. Wybierał sztuki wartościowe, którym zawsze potrafił nadać staranny i odpowiedni kształt sceniczny. Odpowiednikiem *Lalki* z Teatru Polskiego stały się *Emancypantki* (1954), co prawda też nie

arcydzieło na scenie, ale o ileż lepsze od tamtego przedstawienia. Wygrzebanie z zapomnienia *Domku z kart* Zegadłowicza (1953) i opracowanie sceniczne tej sztuki stało się pewnego rodzaju rewelacją. Z repertuaru klasycznego bardzo udaną pozycją był *Teatr Klary Gazul* Merimée'go (reż. Michała Meliny, 1955) i jeszcze *Mieszczanie* Gorkiego (1951), *Ich czworo* Zapolskiej (1952). W sumie niewiele. I z tego powodu robiono Axerowi często wyrzuty, ale był to, niewątpliwie, przez cały czas dobry teatr. I był to też jedyny teatr w Warszawie, który się określało nazwiskiem jego głównego reżysera — jako teatr Axera. Czy poza tym nie było wtedy w Warszawie dobrych teatrów? Chyba nie było. Trafiały się tylko mniej lub więcej udane przedstawienia na różnych scenach prowadzonych dość chaotycznie i bezplanowo — czy też nadmiernie planowo. W roku 1951 zostaje otwarty teatr „Ateneum”, związany z pięknymi tradycjami Jaracza. „Ateneum” obejmuje najpierw młody zespół absolwentów Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej, wstawiony, pełnym zapału i młodości, wystawieniem *Młodej Gwardii* Fadiejewa jako warsztatu reżyserskiego Ludwika René. „Ateneum” miało być „teatrem idei”, silnie związanym ze współczesnością, poruszającym „najistotniejsze zagadnienia, nurtujące nasze społeczeństwo”. Na inaugurację poszła *Interwencja* Sławina, potem *Pociąg do Marsylii* Gruszczyńskiego, potem *Zwycięstwo* Warmińskiego, potem Janusz Warmiński objął kierownictwo artystyczne. Teatr nie zdołał jednak spełnić postawionych sobie zadań. Słabe sztuki i nie najlepsze realizacje nie mogły zdobyć publiczności. „Ateneum” nie stało się mocną placówką teatralną.

Inne sceny żyły od sezonu do sezonu, coraz to pod innym kierownictwem. Przy Marszałkowskiej 8 zmieniała się też nazwa, raz „Teatr Młodej Warszawy”, raz „Teatr Nowej Warszawy”, wreszcie „Rozmaitości”. Teatr Domu Wojska Polskiego (przy ul. Królewskiej) oraz dwa teatry na Pradze (Ludowy i Powszechny) miały poświęcić się repertuarowi popularnemu i, w jakiejś mierze, tę swoją rolę spełniały. Ale osiągały wyniki bardzo średnie. Całość życia teatralnego uległa skostnieniu i zurzędniczeniu. Dusili się w tym ambitniejsi twórcy, a nudzili widzowie. Sytuacja zaczęła się zmieniać dopiero około roku 1955. Już

przedtem zresztą wizyta „Berliner Ensemble” Brechta dała okazję do ożywionych dyskusji teatralnych.

Łączyło się to, oczywiście, z ogólnymi przemianami politycznymi i przerwyciężaniem dogmatyzmu we wszystkich dziedzinach, także w życiu kulturalnym. Rozpoczęła się walka o szerszy oddech w sztuce, walka z błędami, które zniekształcały zasady polityki kulturalnej. Obok twórców i działaczy kulturalnych odegrała tu poważną rolę także krytyka teatralna. Skończyła się „taryfa ulgowa” dla różnych ramot scenicznych. Szmirą została nazwana szmirą także wtedy, kiedy ustrajjała się w rzekomo socjalistyczne treści. Przeszto widzieć niebezpieczeństwo w wielu sztukach zachodnich, nie pisanych wprawdzie z pozycji socjalizmu, ale postępowych i wartościowych, z różnych względów zasługujących na poznanie. Rok 1956 przyniósł zniesienie ograniczeń, krępujących życie teatralne, wraz z wystarczającym zrozumieniem, do czego prowadzą w teatrze przesadne zakazy i nakazy. Dla atmosfery tego okresu w Warszawie charakterystyczne były zjawiska tego rodzaju, jak „Teatr na Tarczyńskiej” w prywatnym mieszkaniu a raczej pokoju Mirona Białoszewskiego, bardzo ekskluzywny i elitarny, wyrosły jako poetycka reakcja przeciw martwocie i nudzie oficjalnego teatru. Znacznie ważniejszym zjawiskiem było pojawienie się a potem rozkwit studenckich teatrów satyrycznych. Warszawski STS wystartował z pozycji zdecydowanie socjalistycznych i w imię socjalizmu, ostrą satyryczną bronią, walczył przeciw „błędom i wypaczeniom”. Niejednokrotnie w historii teatru europejskiego z poczynaniami amatorskich rodziły się nowe kierunki teatralne. Byłoby przesadą twierdzić, że taką rolę odegrały wówczas u nas teatryki studenckie. Spośród nich warszawski STS, z czasem, stał się teatrem półzawodowym — zawodowym, jeżeli idzie o autorów i reżyserów, którzy z niego wyrosli (Abramow, Jarecki, Osiecka, Markuszewski), amatorskim w wykonawstwie, chyba, że angażował aktorów zawodowych (Siemion, Janowska), co zresztą dawało tak znakomite rezultaty jak przedstawienie *Oskarżonych*. Ale zasługi STS i innych teatrzyków studenckich polegają na ożywieniu atmosfery teatralnej w Warszawie i stworzeniu w niej nowych bodźców. W zakresie zaś teatru satyrycznego popuła-

ryzowały one nowe formy, odważnie atakowały sprawy trudne i istotne. STS jest w tej chwili — jako scena, powtarzam, półzawodowa — właściwie jedynym teatrem satyrycznym w Warszawie. „Syrena”, która kiedyś na początku swego istnienia spełniała jako tako swą rolę, potem ugrzęzła w jałowej i staroświeckiej łatwiznie — przy kilku znakomitych, w większości przedwojennych, aktorach. Coraz to zmieniano kierowników tego teatru i jego charakter. Nie dawało to żadnego rezultatu. Lepsze okresy miał w swej działalności teatr „Buffo” ale i tu różnie bywało. Połączenie „Syreny” z „Buffem” miało być jeszcze jedną próbą wyjścia z impasu. W każdym razie nawoływania, by STS wprowadził się do „Syreny”, nie mają wielkiego sensu. Oznaczałoby to zniszczenie studenckiego zespołu, który od razu straciłby swój charakter.

Nowe życie teatralne, jakie zaczęło się budzić w Warszawie w roku 1955, znalazło swój wyraz w zmianach na stanowiskach dyrektorów i kierowników artystycznych. Do zdeorganizowanego Teatru Polskiego wrócił jego dawny dyrektor — Arnold Szyfman, z zadaniem, przede wszystkim, uporządkowania stosunków. Pierwsza premiera, ustalona zresztą za poprzedniej dyrekcji, *Dziady* w inscenizacji Aleksandra Bardinięgo, była pamiętnym wydarzeniem teatralnym. Może zresztą nie tyle teatralnym, co po prostu wydarzeniem. Sama inscenizacja bowiem nie przynosiła żadnej rewelacji. Ciężyły na niej jeszcze nawyki teatralne minionego okresu. Zubożała i upraszczała dzieło Mickiewicza, choć miała też swoje wartości i pokazywała dwóch młodych i utalentowanych Gustawów — Konradów: Ignacego Gogolewskiego i Stanisława Jasiukiewicza. Ale było to pierwsze po wojnie wystawienie *Dziadów*, z tego względu pionierskie i narażone na niebezpieczeństwo pomyłek. Dziś myśli się już o tym w perspektywie historii, ale świadkowie premiery dobrze pamiętają wzruszenie, jakie wywołała wtedy poezja Mickiewiczowska. Wzruszenie to zresztą zostało utrwalone w większości ówczesnych recenzji. Niewątpliwie *Dziady* w Teatrze Polskim — rok 1955 — pozostaną ważną datą w dziejach scen warszawskich. Dyrekcja Szyfmana przyniosła najpierw ładne przedstawienie *Lorenzaccio* Musseta (1955) w reżyserii Edmunda Wiercińskiego i interesu-

jącą *Świętą Joannę* (1956) Shawa w reżyserii Bohdana Korzeniewskiego, z Niną Andrycz w roli tytułowej. Potem nastąpiło znaczne pogorszenie czy też nawrót do stanu poprzedniego: niefortunny repertuar, stątaroświeckość inscenizacji, słabość wykonania aktorskiego. I, w dodatku, z rozprężeniem organizacyjnym nawet Szyfman nie mógł już sobie e poradzić. W roku 1957 ustępuje, otrzymując godność honorowego dyrektora Teatru Polskiego. Dyrektorem zaś rzeczywistym i kierownikiem artystycznym zostaje Stanisław Witold Balicki. Jak zwykle, zapowiedzi nowej dyrekcji były obiecujące i wśród pierwszych przedstawień n trafiały się pozycje, jeżeli nie rewelacyjne, to przynajmniej dość intnteresujące (*Maria Stuart, Mazepa, Maskarada, Don Karlos*). I, jak zwykle, w Teatrze Polskim po wojnie stopniowo grzęzło się coraz bardziej w nudzie i sztampie. Balicki chciał stworzyć teatr reprezentacyjny, trątradycyjny, aktorski, repertuarowy, coś w rodzaju polskiej „Comédie Française” — z przeznaczeniem sceny kameralnej na polską dramaturgię współczesną.

Z pięcioleciem tej dyrekcji dochodzimy już do obecnych czasów w i ze stanowiska dnia dzisiejszego możemy spojrzeć na okres ten jakco na pewną całość, jeżeli nie rozwoju, to, bądź co bądź, części historii TeTeatru Polskiego. Jego reprezentacyjność? Ta została chyba utrzymana. 1. Teatr Polski jest reprezentacyjny przez przepych wystawy, urzędowe n namaszczenie swych przedstawień, ich nastrój uroczystej akademii, u umiarkowanie i niechęć do jakiegokolwiek ryzyka. Natomiast z trańadycją i repertuarem jest już znacznie gorzej. Teatr tradycyjny, który n nigdy nie miał być współczesnym, już w samym zarodku nosi znamiona s: sztampy i skostnienia. Gdzież ta tradycja, którą ma się pieczołowicie p pielęgnować i kontynuować? Nie ma jej, więc trzeba ją stworzyć. Odłd razu jako tradycję. Jest to sprzeczność sama w sobie.

Balicki zapowiadał realizację wielkiego polskiego repertuaru rromantycznego. Wpłynęła na to zapewne chęć przeciwstawienia się naagminnie panującemu poprzednio repertuarowi obyczajowo-realistycznemu, który się mocno przejadł, a poza tym zupełnie słuszne przekonanie o konieczności pokazania repertuaru romantycznego w polskim tteatrze i właśnie w Teatrze Polskim. Niestety, repertuar ten ograniczył s się do

kilku dramatów Słowackiego, nie najlepiej wystawionych. To samo można powiedzieć o Wyspiańskim (*Noc listopadowa, Wesele*). W dziedzinie klasyki obcej Teatr Polski przechodził niemal od jednej porażki do drugiej. W końcu ten teatr, nastawiony na repertuar romantyczny, największe i jedyne swoje sukcesy osiągał w sztukach obyczajowych, w *Norze* (1959) dzięki Elżbiecie Barszczewskiej i *Moralności pani Dulskiej* z Janiną Romanówną, w reżyserii Romana Zawistowskiego (1962). Wybór sztuk współczesnych, zarówno polskich jak obcych, również nie dawał niczego ciekawego. Jedne *Kremlowskie kuranty* mogły przynieść nagrodę Ministra Kultury i Sztuki, ale nie zmieniły ogólnej sytuacji.

Jeśli idzie o stronę wykonawczą, w Teatrze Polskim najdotkliwszy stał się brak reżyserów. Miał to być, przede wszystkim, teatr aktorski, z demonstracją wielkiego aktorstwa. Wielu wybitnych aktorów Teatr Polski zdążył stracić. Nie dbał o nich i nie dawał im ról. Pozostała ich jeszcze spora grupa. Ale — są aktorzy, nie ma zespołu. Aktorzy starszego pokolenia, doświadczeni czy nawet znakomici, siłą rzeczy, przyzwyczajeni są do starych konwencji i schematów, wymagają nieraz dobrego reżysera, żeby dostosować się do nowych potrzeb. Reżysera tego nie ma. Z drugiej strony zasila się kadry młodymi aktorami, co jest, oczywiście, rzeczą i bardzo potrzebną, i bardzo chwalebną. Ale ci młodzi potrzebują także dobrego reżysera — i to jeszcze bardziej — aby nimi pokierował. Bez niego są puszczeni samopas, źle obsadzeni, niedouczeni. Dlatego obecnie przedstawienia Teatru Polskiego są skrzyżowaniem amatorszczyzny z muzeum. Wyjście z tej trudnej sytuacji wydaje się w obecnej chwili bardzo trudne.

Czy taki musi być — przynajmniej do czasu — los teatru reprezentacyjnego? Można by tak po części wnosić także z dziejów Teatru Narodowego. Po pierwszych niefortunnych borykaniach się z zespołem tej sceny, rok 1955 również i tu przynosi zmianę w kierownictwie. Erwin Axer obejmuje na dwa sezony — obok Teatru Współczesnego — Teatr Narodowy. Ale tylko na dwa sezony, po czym wraca do dawnego warsztatu. Z jego dwusezonowej kadencji zanotować trzeba przedstawienie *Kordiana*, wydobywające, przede wszystkim, zawarte

w tym dramacie elementy intelektualnej dyskusji, oraz *Muchy* Sartre'a przedstawienie nie najlepsze w dorobku reżyserskim Axera, lecz w danym momencie cenne.

Następcą Axera w Teatrze Narodowym został w roku 1957 Wilam Horzyca, w poprzednim okresie odsunięty przez kilka lat na margines życia teatralnego. Horzyca, miłośnik teatru poetyckiego i monumentalnego, niegdyś współpracujący z Leonem Schillerem, miał i przed wojną i po wojnie niejedno piękne osiągnięcie za sobą i wydawał się bardzo odpowiedni na prowadzenie sceny tego rodzaju jak Teatr Narodowy. Pozostał też wierny swoim ideałom w wyborze ambitnego, nastrojonego na wysoki ton repertuaru (*Wyzwolenie Wyspiańskiego, Księżę Homburg* Kleista, *Za kulisami* Norwida) ale nie zdołał stworzyć z tej sceny ani teatru żywego, ani nawet akademickiego o dobrym poziomie. Jedynie przedstawienia, w których grała Irena Eichlerówna — jak zresztą i przedtem w tym teatrze (*Maria Stuart* Schillera) — zdołały zapisać się trwale w pamięci (*Fedra, Maria Tudor, potem Matka Courage*). Właściwie nie przedstawienia — zwykle chybione — ale kreacje znakomitej aktorki.

Horzyca zresztą nie zdążył w pełni przeprowadzić swych zamierzeń. Zmarł w roku 1959. Niełatwego zadania prowadzenia dalej tego teatru podjął się Władysław Daszewski, ale bez pomyślnego rezultatu. W roku 1962 dyrekturę Teatru Narodowego obejmuje Kazimierz Dejmek. Pierwsze pół sezonu minione pod jego kierownictwem nie daje jeszcze podstaw do jakichś konkretnych ocen. Z dwóch powtórek z Łodzi jedna była bardzo udana: *Historia o chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* Mikołaja z Wilkowiecka. Przedstawienie to dodało nowego ducha bardzo niejednolitemu zespołowi, a jednocześnie nawiązywało do narodowej tradycji zarówno literackiej jak teatralnej. Drugie powtórzenie z Łodzi: *Barbara Radziwiłłówna* była już przedstawieniem znacznie słabszym. Ale nadzieje na przyszłość pozostały duże. Dejmek jest młody, dynamiczny, zaprawiony w bojach na różne strony, jakie są udziałem każdego ambitnego dyrektora teatru; dobry organizator, dużej klasy artysta, mający swoją koncepcję artystyczną. Może więc zdoła nadać Teatrowi Narodowemu oryginalne oblicze i właściwy charakter.

Bo formowanie się odrębnych charakterów poszczególnych teatrów warszawskich stało się powoli dokonującym rezultatem zmian zaszłych po roku 1955. Wpłynęło na to ogromne rozszerzenie zarówno repertuaru jak i form inscenizacyjnych. Zaczęto odrabiać zaległości, wystawiać najwartościowsze sztuki z ostatnich lat dziesięciu, przedtem pomijane. Równocześnie pilnie wyławiano co lepsze aktualności z Zachodu. Być może wpadło się przy tym w drugą ostateczność: repertuar stawał się znowu jednostronny, ale w odwrotnym niż poprzednio kierunku. Nie tylko jednostronny ale i monotony. Na przykład ileż to sztuk własnych i obcych, czy na siłę naginanych inscenizacji, zajmowało się problemami władzy i jej „zwyrodnieniami!” Sporo było też snobizmu w propagowaniu tak zwanej awangardy zachodniej i robieniu z niej nowego kanonu sztuki teatralnej. Zarzuty tego rodzaju, nie raz z różnych stron wysuwane, nie pozbawione były racji. Ale, niewątpliwie, okres ten przyniósł ożywczy ferment, a po przesadzie gorączkowej improwizacji przyszło uspokojenie i powrót do równowagi. Warszawa miała w tym okresie i ma w dalszym ciągu jeden z najciekawszych — jeżeli nie najciekawszy — repertuar teatralny wśród stolic europejskich. Twórcy teatralni mogą w dużym zakresie wybierać sobie sztuki, które im odpowiadają i pobudzają ich artystycznie. Mogą je też pokazywać w różnorodnych formach inscenizacyjnych. Dzięki temu mogła w Warszawie powstać nowa sytuacja: już nie każdy z teatrów z osobna ma grać wszystko dla wszystkich, ale dopiero wszystkie razem składają się na całość życia teatralnego stolicy, mogą zaspokoić różne upodobania i zainteresowania różnych kręgów publiczności. Proces nie jest jeszcze zakończony, ale, niewątpliwie, w tym kierunku idzie ewolucja teatrów warszawskich.

Własny profil, w dalszym ciągu, wyrabiał sobie po roku 1955 Teatr Współczesny, zwłaszcza jeżeli idzie o wykonawstwo. Doskonałość przedstawień reżyserowanych przez Erwina Axera zdobyła mu sławę najwybitniejszego człowieka teatru w Warszawie. W roku 1957 Teatr Współczesny ryzykuje wystawienie tak dyskusyjnej jeszcze wówczas u nas — choć dziś niemal klasycznej — sztuki, jak *Czekając na Godota* Becketta, w reżyserii Jerzego Kreczmara i dekoracjach Władysława

Daszewskiego. Ryzykowne przedsięwzięcie się udaje. Przedstawienie odnosi sukces (znakomity Tadeusz Fijewski), jest nie gorsze od paryskiej premiery. Oczywiście, wywołuje też sprzeciwy, ale na ogół spotyka się z aprobatą, toruje drogę nowym wrażeniom teatralnym, przyswaja — lub, co najmniej, informuje o pewnych zjawiskach wysokiej klasy artystycznej, charakterystycznych dla współczesnego życia teatralnego czy też, po prostu, życia w ogóle.

Do serii przyswajanych, głośnych nowości z Zachodu należał też *Music-hall* Osborne'a (1958) i pierwsza na scenach polskich sztuka Maxa Frischa *Biedermann i podpalacze* (1959) — obie w reżyserii Erwina Axera. Z polskiego repertuaru współczesnego Axer trafnie wybiera *Pierwszy dzień wolności* Kruczkowskiego (1960). Ale obok tego następuje też wyraźne obniżenie lotu w repertuarze. Wystawia się sztuki błahe i nijakie, nie pasujące do intelektualnych ambicji, jakie zwykło się łączyć z teatrem Axera. Potem znowu Teatr Współczesny zdobył się na wysokie osiągnięcia: niespodzianka z pięknym przedstawieniem *Ifigenii w Taurydzie* Goethego i znakomita *Kariera Artura Ui* Brechta (1962) z wielką kreacją Tadeusza Łomnickiego. Oba te przedstawienia świadczą, że duże wartości, jakie potrafił stworzyć Teatr Współczesny, nie zostały zagubione i pozwalają łączyć z tym zespołem i jego kierownictwem dobre nadzieje na przyszłość.

W roku 1955 Teatr Domu Wojska Polskiego przenosi się do gmachu Pałacu Kultury i Nauki, wzbogacony o nowe siły aktorskie (Halina Mikołajska, Aleksander Dzwonkowski, Jan Świdorski i, reżyserkie Lidia Zamkow, Ludwik René). Od roku 1957 zmienia nazwę na Teatr Dramatyczny m. Warszawy. Nazwa zresztą określa też zmianę jego warunków. Dyrektorem zostaje Marian Meller, kierownictwo artystyczne sprawuje Jan Kosiński, Ludwik René, Jan Świdorski. Przez pierwszy rok swego istnienia teatr ten jest jeszcze niezdecydowany w wyborze repertuaru i bardzo nierówny w poziomie zespołu aktorskiego. Po *Weselu* i *Tragedii Optymistycznej* pierwszym rzetelnym sukcesem jest *Dobry człowiek z Seczuanu* Brechta w reżyserii René, scenografii Kosińskiego, z Haliną Mikołajską w roli głównej. Potem nastąpiła światowa prapremiera *Szwejk*a Brechta i już pod firmą Teatru Dramatycznego zde-

cydowany zwrot w stronę współczesności i repertuaru o problematyce moralno-politycznej. Po Brechcie sięgnięto po Dürrenmatta. *Wizyta starszej pani* (1958) w reżyserii Ludwika René stała się wielkim sukcesem. I potem Teatr Dramatyczny konsekwentnie interesował się twórczością Dürrenmatta, wystawiając aż do *Franka V* w roku 1962 cztery jego sztuki. Równocześnie grał Ionesco (*Krzesła*, 1957; *Nosorożec*, 1961), Sartre'a (*Diabeł i Pan Bóg*, 1960) i Millera (*Proces w Salem*, 1959). Zdobyl sobie markę teatru awangardowego.

Charakterystyczny też jest dobór repertuaru polskiego: z autorów dawniejszych — Witkiewicz i Gombrowicz, z współczesnych: *Imiona władzy* Jerzego Broszkiewicza, Sławomir Mrożek i Tadeusz Różewicz. Wszystko to były debiuty, a Mrożek grany był dotychczas w Warszawie jedynie w Teatrze Dramatycznym. Najlepsza polska sztuka tego okresu *Kartoteka* Różewicza, ukazuje się też w tym teatrze. Aktualnych problemów szuka też Teatr Dramatyczny w starożytności (*Król Edyp*, *Medea*, *Ptaki*). Te próby uwspółcześnienia antyku, choć nie w pełni udane, są w każdym razie interesujące. Niektóre z tych przedstawień pokazywane są na małej, eksperymentalnej scenie. Silną stroną Teatru Dramatycznego jest scenografia (Jan Kosiński, Andrzej Sadowski). Wśród reżyserów, obok Ludwika René, działają obecnie Wanda Laskowska i Konrad Swinarski. Zespół aktorski został wzmocniony przez Gustawa Holoubka, który w tym teatrze stworzył swoje największe kreacje w Warszawie. W ogóle zaś zespół ten w ciągu kilku lat zyskał wiele, jeżeli idzie o zwartość i jednolitość stylu, ale trudno powiedzieć, by wszystko w tym kierunku zostało już zrobione. W dalszym ciągu trafiają się przedstawienia nierówne czy chybione. Jedno jest w każdym razie niewątpliwe: Teatr Dramatyczny jest teatrem o zdecydowanych zainteresowaniach i dążeniach, najciekawszym pod względem repertuaru w Warszawie, mającym swoje określone oblicze artystyczne.

W stronę współczesności zwraca się również teatr „Ateneum”. Wytrwał on pod dyrekcją Janusza Warmińskiego do roku 1958, mimo budzącej wątpliwości linii artystycznej. W roku 1958 dyrekcję objął, na dwa sezony, Aleksander Bardini, mając zamiar prowadzić „Ateneum” jako

teatr młodych. Trzon zespołu stanowili absolwenci Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej; było to już poniekąd w tradycji „Ateneum”, bo podobnie zaczynał ten teatr swój pierwszy sezon po wojnie. Ale z dykcji Bardiniego pozostały w pamięci te przedstawienia, w których występowali starsi aktorzy, przede wszystkim Woszczerowicz: *Proces* Kafki i *Ryszard III* Shakespeare'a. Nowatorskie i młodzieżowe próby z *Lillą Wenedą* i *Snem nocy letniej* zawiodły. Publiczność — także. W roku 1960 wrócił Janusz Warmiński. Tym razem jego poczynania repertuarowe zdradzają znacznie większe ambicje: *Więźniowie* z *Altony* Sartre'a (1961), *Andorra* Frischa (1962), pierwszy w Warszawie Genet, co prawda jak najfałszywiej wybrany (*Murzyni*, 1961).

„Ateneum” zajęło się też na serio polską dramaturgią współczesną. Pierwszy konkurs debiutów dramatycznych przyniósł bardzo inteteresujący i wartościowy wynik w postaci *Krucjaty* Krzysztofa Choińskiego (1962). Na swej małej scenie 61 „Ateneum” stworzyło cenny warsztat eksperymentalny dla sztuk młodych polskich pisarzy, szukających nowych form i nowych treści. Dla sztuk tych udało się też znaleźć odpowiedni wyraz teatralny. Nie można tego powiedzieć o dużej scenie, gdzie przedstawienia pozostawiają nieraz wiele do życzenia zarówno pod względem aktorskim jak i reżyserskim.

Nowy duch powiał także w praskim Teatrze Powszechnym. Po dykcjach Karola Borowskiego i Henryka Szletyńskiego kierownictwo artystyczne tego teatru objęła, w roku 1956, Irena Babel. Nie od razu trafiła we właściwy ton. Pewne ciągoty „awangardowe”, i to nie najlepiej realizowane, nie odpowiadały publiczności tego teatru. Niejedno przedstawienie było „niewypałem”. Zasadnicza jednak koncepcja a Ireny Babel wydaje się słuszna. Pragnęła stworzyć teatr popularny dla popularnej publiczności — nie przez dopasowywanie się do jej niewyrobytych jeszcze gustów, ale przez wyrabianie tych gustów i przyzwyczajanie do sztuk i przedstawień ambitnych i wartościowych. Teatr Powszechny ma w tym okresie do zanotowania kilka niewątpliwych sukcesów: *Wojna i pokój* według Piscatora (1957), *Hamlet* (1959) w reżyserii Ireny Babel, z Adamem Hanuszkiewiczem w roli tytułowej, *Kaukaskie Kredowe Koło* Brechta (1960) w reżyserii Babel, polską pra-

premierę *Bereniki* Racine'a (1962) w reżyserii Hanuszkiewicza. Teatr Powszechny posiada również swoją małą „Salę Prób”, gdzie pokazuje, od czasu do czasu, nowe polskie sztuki, współpracując głównie z młodymi pisarzami z kręgu *Współczesności*.

Skoro jesteśmy na Pradze, wspomnijmy o Teatrze Ludowym, przeznaczonym również dla najszerszych warstw publiczności, często dopiero zdobywanej dla teatru. W różny sposób, w różnych okresach, spełniał on to swoje zadanie. Przez kilka lat dysponował nawet dwiema scenami: na Szwedzkiej i na Czackiego. Po licznych zmianach dyrekcji ostatnio (1961) objął go Jerzy Rakowiecki. Teatr Ludowy boryka się z wieloma trudnościami: lokalowymi, kadrowymi, frekwencyjnymi.

Na popularny repertuar nastawiony był też Teatr Klasyczny w Pałacu Kultury i Nauki, który, wraz z drugą sceną „Rozmaitości”, prowadził w latach 1957—62 Emil Chaberski. Teatr ten wystawiał sztuki łatwe i rozrywkowe, trochę klasyki polskiej i obcej — z myślą o młodzieży szkolnej, sztuki młodzieżowe lub dla dzieci. Trudno powiedzieć, by Teatr Klasyczny zdołał osiągnąć w ciągu tych lat wysoki poziom. Największym chyba jego sukcesem była sztuka *Drzewa umierają stojąc* Alejandro Cassony (1958), a to dzięki gościnnym występom Mieczysławy Ćwiklińskiej. Ale teatry Klasyczny i Rozmaitości mają swoją publiczność, są potrzebne w Warszawie. Bo potrzebny jest też repertuar czysto rozrywkowy. Istniejący przez kilka sezonów Teatr Sensacji, z zespołem angażowanym do każdego przedstawienia oddzielnie, skończył swój niedługi żywot. Lekka komedia jest stosunkowo rzadkim gościem w teatrach warszawskich. Poświęcony jej teatr „Komedia” na Żoliborzu, pod dyrekcją Czesława Szpakowicza, spełnia swe zadania z różnym powodzeniem. A poza nim niczego nie ma w Warszawie w tej dziedzinie. „Syrena” próbowała w niektórych okresach to robić, ale skończyło się to jak najfatalniej, jeszcze gorzej niż z programami rewiiowo-satyrycznymi. Aktorzy warszawscy zapomnieli, lub — jeżeli idzie o młodych — nie nauczyli się grać komedii, co jest umiejętnością specjalną i niełatwą.

Dla pełni teatralnego pejzażu Warszawy trzeba wspomnieć o takich scenach jak Teatr Ziemi Mazowieckiej, którego pożyteczna działalność

obejmuje wprawdzie inne tereny ale który regularnie pokazuje się także w stolicy. Swoją publiczność — żydowską i polską — ma też Teatr Żydowski im. E. R. Kamińskiej, któremu Ida Kamińska zdobyła sławę nie tylko w kraju ale i za granicą. Osobnym rozdziałem mogłaby być wreszcie historia scen młodzieżowych i dziecięcych w Warszawie. Wiele było tu różnorodnych prób i w rezultacie repertuar dziecięcy pojawia się jako dodatkowy na kilku scenach. Stale służy mu Teatr Klasyczny, gdzie działa w tym kierunku Wanda Żółkiewska, dorywczo przedstawienia z tego zakresu odbywają się w Teatrze Ludowym i w „Komedii”. Tu należą teatry lalkowe: „Lalka”, „Guliwer” i „Baj”, ale to jest już inna historia, podobnie jak teatry muzyczne, opery i operetki. Nie można jednak o nich zapomnieć, jeżeli się chce mieć pełny obraz rozwoju teatrów warszawskich w latach 1944—1962.

AUGUST GRODZICKI

Kiedy w dziennikach, czasopismach i rozmaitych publikacjach szukałem śladów działalności Opery Warszawskiej z pierwszych lat powojennych, stwierdziłem fakt może banalny, ale z perspektywy osiemnastu lat zatrważający: tych śladów brak, lub jest ich tak mało, że zaledwie umożliwiają statystyczne odzwierciedlenie pionierskiej pracy. To spostrzeżenie jest banalne, bo dokonano go już dawno i nieraz było przyczyną ubolewania i zarzutów wysuwanych pod adresem krytyki. Dziś mam jednak wrażenie, że odpowiedzialność za marginesową pozycję opery w naszym życiu artystycznym spada nie tylko na prasę i krytyków. Opera Warszawska nigdy, nawet za czasów swej świetności pod dyrekcją Emila Młynarskiego, nie zajmowała centralnego miejsca w życiu kulturalnym miasta, nie była jego atrakcją, taką jak na przykład wiedeńska Staatsoper, opera w Budapeszcie, nie mówiąc już o miastach włoskich. Nawet trwające od niedawna, pobudzone przez budowę Teatru Wielkiego i reformę, przeprowadzaną przez Bohdana Wodiczkę, zainteresowanie, które otacza aktualną działalność Opery Warszawskiej, bardziej ma charakter środowiskowej sensacji niż wzrostu społecznego znaczenia tej placówki.

Tę marginesową, w porównaniu z literaturą czy teatrem, pozycję opery w Polsce można uzasadnić historycznie. W ogóle pojawiła się ona u nas dość późno, początki zaś polskiej opery zbiegają się w czasie z końcem polskiej państwowości. Nic tedy dziwnego, że musiała ustąpić pola innym dziedzinom sztuki, mniej kosztownym a znacznie lepiej nadającym się do rozważania problemów moralno-politycznych: literaturze i teatrowi. W istocie, gdy się całej naszej poezji romantycznej i późniejszej prozie przyjrzeć z punktu widzenia obsesyjnie powracającej tematyki, łatwo zrozumieć, że w tym świecie nie było miejsca na operę, jeśli zaś — to tylko na „narodową”, która, jak na przykład *Straszny dwór* czy *Hrabina*, zdobędzie publiczność nie walorami muzyki, ale głównie podtekstem i aluzjami zawartymi w librecie. Technika aluzji politycznych jest bodaj jedyną techniką, w której ćwiczeni przez półtora wieku polscy pisarze i publiczność osiągnęli mistrzostwo. Ale opera najmniej nadawała się do takich igraszek i dlatego musiała zejść na dalszy plan. Ponadto literatura i teatr były

terenem, na którym kultywowano język ojczysty, tępiony w szkołach i urzędach, były legalną formą oporu przed wynaradawianiem. . . Tej funkcji opera, z natury rzeczy i z uwagi na tradycje w zakresie dykcji śpiewaków, nie mogła pełnić.

W wyniku takiego układu sytuacji opera w Polsce od samego początku i tylko z kilkoma związanymi z Moniuszką wyjątkami znajdowała się na marginesie zainteresowań kulturalnych społeczeństwa. Pod względem popularności śpiewacy nie mogli mierzyć się z aktorami, a kompozytorzy — z pisarzami. Na domiar złego Chopin, ów arbiter muzycznego patriotyzmu, mimo prób i perswazji nie napisał żadnej opery. W związku z tym polska twórczość operowa jest do dziś niezwykle uboga i repertuar musi opierać się w 90% na dziełach obcych. . . Ale konsekwencje sięgają głębiej i sprawiają, że opera, nie zdoławszy jeszcze ugruntować swej samodzielnej egzystencji, znajduje się w położeniu dwuznacznym. Jest teatrem i muzyką, i zarazem nie jest ani jednym, ani drugim. Obie dziedziny spoglądają na siebie wyczekując i nawzajem starają się podrzucić sobie, jak Czarnego Piotrusia, odpowiedzialność za artystyczny poziom tego „niechcianego dziecka”. W rezultacie na czołowych scenach operowych pracują czasem i reżyserzy czy dekoratorzy, których nie chciano by zaangażować nawet w prowincjonalnych teatrach, zaś w orkiestrach operowych zasiadają muzycy, dla których zabrakło miejsca w zespołach symfonicznych. A czołowi krytycy muzyczni deklarują swą niechęć dla opery, pisząc na przykład: „(...) zawsze żałuję, gdy słyszę, że w nowej operze warszawskiej widać będzie ze wszystkich miejsc. Już nie będę miał żadnej nadziei, żeby móc usiąść tak, by nie widzieć”.

To niezdefiniowane obywatelstwo sprawia, że i w krytyce panuje przedziwne zamieszanie. O widowiskach operowych pisują niemal wyłącznie krytycy muzyczni, którzy ich teatralność traktują jako zjawisko drugorzędne, lub — co gorsza — sądzą je według swoich, czasem i przedziwnych, gustów teatralnych i zdumiewających wyobrażeń o reżyserii czy grze aktorskiej. W zetknięciu z operą mięknią również surowe kryteria środowiska teatralnego, albo rozplývają się w zupełnym braku zainteresowania. Dalsze konsekwencje są natychmiastowe: w kraju,

który posiada dziewięć stałych zespołów operowych, śpiewacy otrzymują wykształcenie jedynie muzyczne i nie kształci się w ogóle reżyserów opery, ufając widocznie, że te umiejętności spadają z nieba jak natchnienie.

Jeśli więc, spoglądając wstecz na okres osiemnastu lat, który upłynął od wznowienia działalności opery w powojennej Warszawie, niemal nie dostrzegamy w nim ani wybitnych osiągnięć artystycznych, ani stałej, konsekwentnej linii rozwoju — nie można całej odpowiedzialności składać na barki ludzi, którzy się tej pracy poświęcili. Znaczna jej część obciąża warunki historyczne i sytuację, w jakiej postawiona została opera w Polsce, oraz — oczywiście — trudności wynikające z wojennych zniszczeń i strat materialnych, i duchowych. Okres ten wypełniony jest nieustanną pracą i zmaganiem się z przeciwnościami. Ale w tej pracy wciąż brakowało rozsądnemu i szeroko zakrojonej perspektywy, długofalowej koncepcji i wytrwałości.

W ciągu osiemnastu lat na stanowisku kierowniczym przewinęło się trzynastu ludzi i niejednokrotnie zmiana dyirekcji oznaczała przekreślenie dotychczasowego dorobku i rozpoczynanie wszystkiego od nowa. Niezależnie od periodyzacji, wynikającej ze zmian kierownictwa, w dziejach powojennej Opery Warszawskiej wyodrębniają się wyraźnie cztery okresy.

Pierwszy okres, który można by nazwać „heroicznym”, obejmuje lata 1945—1948. Wypełniło go organizowanie zespołu operowego i kompletowanie najniezbędniejszego sprzętu i personelu technicznego. Dyirekcję, z ramienia Warszawskich Teatrów Miejskich, sprawował wówczas Kazimierz Poreda, który z niewielką grupą artystów, w nader prymitywnych warunkach, zdołał w zburzonej Warszawie stworzyć placówkę operową i rozpocząć działalność artystyczną. Przedstawienia odbywały się w salach teatrów przy ul. Szwedzkiej 2/4 i Marszałkowskiej 8. W okresie tym wystawiono następujące pozycje:

Verbum nobile Moniuszki i *Pajace* Leoncavalla pod dyirekcją Olgierda Straszyńskiego, w reżyserii i scenografii Stanisława Cegielskiego, premiera 4 grudnia 1945,

Cyrulik sewilski Rossiniego pod dyirekcją Tadeusza Mazurkiewicza,

w reżyserii i scenografii Stanisława Cegielskiego, premiera 23 stycznia 1946,

Madame Butterfly Pucciniego pod dyirekcją Olgierda Straszyńskiego, w reżyserii i scenografii Stanisława Cegielskiego, premiera 17 kwietnia 1946,

Faust Gounoda pod dyirekcją Tadeusza Mazurkiewicza, w reżyserii i scenografii Stanisława Cegielskiego, premiera 12 czerwca 1946,

Chopiniana, *Wesele w Ojcowie* Kurpińskiego i *Divertissement* — wieczór baletowy pod dyirekcją Olgierda Straszyńskiego, z choreografią Piotra Zajlicha i scenografią Jana Hawryłkiewicza, premiera 17 lipca 1946,

Halka Moniuszki pod dyirekcją Tadeusza Mazurkiewicza, w reżyserii i scenografii Stanisława Cegielskiego, z choreografią Piotra Zajlicha, premiera 25 stycznia 1947,

Wesołe kumoszki z Windsoru Nicolaia pod dyirekcją Olgierda Straszyńskiego, w reżyserii Czesława Szpakowicza, ze scenografią Romana Owidzkiego, Jerzego Romańskiego i Czesława Szpakowicza, premiera 26 kwietnia 1947,

Sprzedana narzeczona Smetany pod dyirekcją Tadeusza Mazurkiewicza, w reżyserii Czesława Szpakowicza, ze scenografią Romana Owidzkiego, Jerzego Romańskiego i Czesława Szpakowicza, z choreografią Józefa Marciniaka, premiera 7 grudnia 1947,

Król włóczędów Frimmla pod dyirekcją Stanisława Nawrota, w reżyserii Zbigniewa Sawana, ze scenografią Kazimierza Pręczkowskiego, z choreografią Józefa Marciniaka, premiera 28 lutego 1948.

Urowadzenie z seraju Mozarta pod dyirekcją Stanisława Nawrota, w reżyserii i scenografii Czesława Szpakowicza, premiera 23 maja 1948.

Drugi okres działalności Opery Warszawskiej obejmuje lata 1949—1952. Rozpoczęły go przenosiny do sali „Romy” przy ul. Nowogrodzkiej, dzielonej wspólnie z Filharmonią Warszawską. Zmiana ta umożliwiła powiększenie orkiestry, chóru i baletu, jak również, ze względu na większą scenę, pozwoliła na nieco większy rozmach przedstawień. Ale, normalne funkcjonowanie Opery zakłóciły dwukrotne gruntowne re-

monty i adaptacje pomieszczeń, które przerywały pracę zespołu na wiele miesięcy (przedstawienia odbywały się wówczas w przygodnych salach koncertowych, w Hali Mirowskiej, lub poza Warszawą), a także zmiany dyrekcji. W ciągu tych czterech lat funkcje kierownicze spełniało kolejno aż siedmiu ludzi: Teodor Zalewski, Jan Maklakiewicz, Wiktor Bregy, Witold Rudziński, Zdzisław Górczyński, Tadeusz Bursztynowicz i Zygmunt Latoszewski. Po blisko rocznej przerwie, wystawiono w tych latach następujące opery i balety:

Wesele Figara Mozarta pod dyrekcją Zygmunta Latoszewskiego, w reżyserii Józefa Munclingera, ze scenografią Jana Hawryłkiewicza i choreografią Leona Wójcikowskiego, premiera 10 lutego 1949,

Straszny dwór Moniuszki pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, w dekoracjach Zygmunta Szpingera, kostiumach Karola Frycza i z choreografią Stanisława Mischczyka, premiera 30 kwietnia 1949,

Eugeniusz Oniegin Czajkowskiego pod dyrekcją Waleriana Bierdiajewa, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Tadeusza Błażejowskiego, z choreografią Leona Wójcikowskiego, premiera 25 czerwca 1949,

Goplana Żeleńskiego pod dyrekcją Zdzisława Górczyńskiego, w reżyserii Teofila Trzczińskiego, scenografia Wacława Borowskiego, z choreografią Stanisława Mischczyka, premiera 30 grudnia 1949,

Eugeniusz Oniegin Czajkowskiego pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Józefa Wyszomirskiego, scenografii Wacława Borowskiego, z choreografią Stanisława Mischczyka, premiera 15 kwietnia 1950,

Cyganeria Pucciniego pod dyrekcją Zdzisława Górczyńskiego, w reżyserii Jerzego Merunowicza, scenografii Zenobiusza Strzeleckiego, premiera 21 października 1950,

Pan Twardowski Różyckiego pod dyrekcją Zdzisława Górczyńskiego, z choreografią Stanisława Mischczyka, scenografią Zenobiusza Strzeleckiego, premiera 16 lutego 1951,

Hrabina Moniuszki pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Leona Schillera, scenografii Otto Axera, choreografii Feliksa Parnella i Stanisława Mischczyka, premiera 29 czerwca 1951,

Harnasie Szymanowskiego i *Serenada* Karłowicza pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w choreografii Stanisława Mischczyka, scenografii Andrzeja Stopki, premiera 29 grudnia 1951,

Traviata Verdiego pod dyrekcją Zdzisława Górczyńskiego, w reżyserii Zbigniewa Sawana, scenografii Zofii Węgierkowej, choreografii Jerzego Gogóła i Stanisława Mischczyka, premiera 28 marca 1952.

Była to ostatnia premiera przed gruntowną przebudową „Romy”, którą postanowiono w 1952 roku. Podczas blisko rok trwającego remontu powiększono scenę, wyposażono ją w niezbędne urządzenia techniczne i rozbudowano części boczne budynku, uzyskując w ten sposób konieczne zaplecze dla prób i pracowni. Przebudowano również widownię. Jednakże gruntowna zmiana warunków scenicznych sprawiła, że dotychczasowy repertuar nie nadawał się do wystawiania na nowej scenie. Niemniej, z braku innych możliwości pokazywano go przez jakiś czas, stopniowo adaptując przedstawienia do nowej sytuacji.

Trzeci okres, najdłuższy, obejmujący lata 1953—1961, rozpoczął się więc od kompromisu między wymaganiami artystycznymi i koniecznością wypełnienia programu. Mimo stosunkowo już unormowanych warunków pracy i, mimo że od 1955 roku, z chwilą otwarcia gmachu Filharmonii Narodowej przy ul. Jasnej, Opera stała się jednym gospodarzem w „Romie” — nie był to spokojny okres w jej dziejach. Poza pogarszającą się atmosferą wewnątrz zespołu i nabrzmiewającymi coraz poważniejszymi konfliktami, poza zamieszaniem spowodowanym przez bezkrytyczną w komplementach krytykę, przyczyniły się do tego także nie ustające zmiany dyrekcji i związane z tym zmiany planów i koncepcji rozwojowych. Okres ten zapoczątkowała dyrekcja Zygmunta Latoszewskiego, zaś już 1 października 1954 na stanowisko dyrektora powołany został Walerian Bierdiajew, który z Opery Poznańskiej wziął ze sobą wielu wybitnych śpiewaków (wywołując tym zresztą falę protestów w środowisku poznańskim). Następnym dyrektorem Opery był, przez krótki czas, Paweł Kruk, po którym to stanowisko objął Tadeusz Bursztynowicz. Okres ten zakończyła dyrekcja Jerzego Semkowa. W ciągu tych ośmiu lat doczekały się wystawienia następujące pozycje:

Halka Moniuszki pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Leona Schillera, dekoracjach Jana Kosińskiego, kostiumach Andrzeja Cybulskiego i choreografii Eugeniusza Paplińskiego, premiera 31 maja 1953,

Dyl Sowizdrzał Straussa, *Suita hiszpańska* Granadosa, *Coppelia* Delibesa pod dykcją Aleksandra Tarskiego, w choreografii Leona Wójcikowskiego, scenografii Tadeusza Błażejowskiego i Mariana Bogusza oraz Stefana Janasika (*Coppelia*), premiera 9 listopada 1953,

Tosca Pucciniego pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Zenobiusza Strzeleckiego, premiera 19 grudnia 1953,

Romeo i Julia Prokofiewa pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w choreografii Jerzego Gogóła, scenografii Teresy Roszkowskiej, premiera 22 maja 1954,

Czterech gburów Wolfa-Ferrariego pod dykcją Aleksandra Tarskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Zenobiusza Strzeleckiego, premiera 30 grudnia 1954,

Wieczór przqdek Kodaly'a pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Andrasa Miko, scenografii Izabelli Konarzewskiej, choreografii Jerzego Gogóła, oraz *Jolanta* Czajkowskiego pod dykcją Bolesława Lewandowskiego, w reżyserii Bolesława Jankowskiego, scenografii Andrzeja Cybulskiego, premiera 21 kwietnia 1955,

Dama pikowa Czajkowskiego pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Karola Gajewskiego, choreografii Leona Wójcikowskiego, premiera 26 lipca 1955,

Lohengrin Wagnera pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Stanisława Jarockiego, premiera 25 lutego 1956,

Jezioro łabędzie Czajkowskiego pod dykcją Tadeusza Wilczaka, w choreografii Stanisława Miszczyka, scenografii Stanisława Jarockiego, premiera 14 kwietnia 1956,

Faust Gounoda pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Ludwika René, scenografii Otto Axera, choreografii Stanisława Miszczyka, premiera 28 lipca 1956,

Pan Twardowski Rózyckiego pod dykcją Romana Mackiewicza, w choreografii Stanisława Miszczyka, scenografii Otto Axera, premiera 19 stycznia 1957,

Cyrulik sewilski Rossiniego pod dykcją Bolesława Lewandowskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Lecha i Michelle Zahorskich, premiera 27 lutego 1957,

Madame Butterfly Pucciniego pod dykcją Aleksandra Tarskiego, w reżyserii Karola Urbanowicza, scenografii Izabelli Konarzewskiej, premiera 11 kwietnia 1957,

Carmen Bizeta pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Romana Bubięca, premiera 18 lipca 1957,

Don Juan Mozarta pod dykcją Petera Mury, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Andrzeja Pronaszki, premiera 22 stycznia 1958,

Szecherezada Rimskiego-Korsakowa, *Popołudnie fauna* Debussy'ego *Pietruszka* Strawieńskiego pod dykcją Arnolda Rezlera, z choreografią Leona Wójcikowskiego (wg Fokina i Niżyńskiego), scenografią Izabelli Konarzewskiej (wg Baksta i Benois), premiera 8 marca 1958,

Aida Verdiego pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Georgesa Teodorescu, scenografii Michelle i Lecha Zahorskich, choreografii Stanisława Miszczyka, premiera 26 czerwca 1958,

Mazepa Szeligowskiego pod dykcją Mieczysława Mierzejewskiego, w choreografii Stanisława Miszczyka, scenografii Michelle i Lecha Zahorskich, premiera 27 listopada 1958,

Trubadur Verdiego pod dykcją Egizio Massiniego, w reżyserii Józefa Grubowskiego, scenografii Izabelli Konarzewskiej, premiera 31 stycznia 1959,

Pan Twardowski Rózyckiego pod dykcją Zygmunta Latoszewskiego, w choreografii Feliksa Parnella, scenografii Stanisława Jarockiego, premiera 5 marca 1959,

Borys Godunow Musorgskiego pod dykcją Jerzego Semkowa, w reżyserii Aleksandra Bardiniego, scenografii Teresy Roszkowskiej, choreografii Leona Wójcikowskiego, premiera 31 stycznia 1960,

Giselle Adama pod dykcją Zygmunta Latoszewskiego, w choreografii

Natalii Dudińskiej i Konstantego Siergiejewa, scenografii Karola Frycza, premiera 19 marca 1960,

Hrabina Moniuszki pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Emila Chaberskiego, dekoracjach Stanisława Jarockiego, kostiumach Otto Axera, choreografii Henryka Tomaszewskiego, premiera 28 maja 1960,

Rigoletto Verdiego pod dyrekcją Jerzego Semkowa, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Ireny Lorentowicz, choreografii Raissy Kuzniecowej, premiera 29 października 1960,

Jeziro łabędzie Czajkowskiego pod dyrekcją Arnolda Rezlera, w choreografii Natalii Konus i Aleksandra Sobola, w scenografii Stanisława Jarockiego, premiera 12 stycznia 1961,

Don Pasquale Donizettiego pod dyrekcją Jerzego Procnera, w reżyserii Aleksandra Bardiniego, scenografii Teresy Roszkowskiej, premiera 21 lutego 1961,

Andrée Chenier Giordana pod dyrekcją Jerzego Semkowa, w reżyserii Franka de Quell, scenografii Ireny Lorentowicz, premiera 18 kwietnia 1961,

Salome Straussa pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Józefa Witta, scenografii Teresy Roszkowskiej, premiera 2 lipca 1961.

1 lipca 1961 na stanowisko dyrektora Opery Warszawskiej powołano Bohdana Wodiczkę. W powojennych dziejach Opery rozpoczął się czwarty okres — etap reformy i przygotowań do objęcia w posiadanie Teatru Wielkiego przy Placu Teatralnym. Podczas sesji Rady Kultury we wrześniu tego roku Bohdan Wodiczko, omawiając sytuację Opery Warszawskiej, powiedział:

„Analizując dziś, z perspektywy czasu, pracę, rozwój i wyniki tej placówki w okresie 1945—54 należy stwierdzić, że jej istnienie i działalność więcej przyniosły szkody niż korzyści:

1) nowy widz, stykając się po raz pierwszy z namiastką opery, uprzedzał się do takiej formy teatru muzycznego,

2) istnienie namiastki operowej uspokajało do pewnego stopnia czynniki odpowiedzialne za rozwój kultury muzycznej stolicy,

3) poziom opery, jej wymagania i styl pracy nie dawały możliwości wykształcenia wysoko kwalifikowanej kadry młodych pracowników artystycznych i technicznych. Wprost przeciwnie. Nie przywiązywanie zbyt dużej wagi do działalności tego teatru i brak kontroli doprowadziły do nagromadzenia się niefachowych pracowników w wielu działach opery. Ludzie ci nabrali z biegiem lat pełnych praw pracowników opery i w sposób zdecydowany wpływali i wpływają na kształtowanie się stosunków, styl pracy i poziom artystyczny opery w „Romie”.

Po przebudowie „Romy” w roku 1954 i przystosowaniu jej nieco do zadań teatru muzycznego powstały o wiele lepsze warunki techniczne umożliwiające rozwój opery. Niestety, w ślad za przebudową techniczną gmachu nie nastąpiła poprawa zespołów opery. Nie podjęto decyzji generalnej odnowy, próbując załatwić sprawę przez częste zmiany dyrektorów. W ciągu wielu lat stanowisko dyrektora Opery Warszawskiej obejmowali kolejno wybitni fachowcy, ale sytuacja nie ulegała zasadniczej poprawie, ale przeciwnie, komplikowała się coraz bardziej, aby wreszcie po 16 latach doprowadzić do niebezpiecznego stanu”.

Ta surowa ocena, wynikająca z obiektywnego przeanalizowania dotychczasowej działalności Opery Warszawskiej, ujmowała sytuację ogólnie. Uzupełniając ją, można by zwrócić uwagę na kilka zjawisk charakteryzujących układ repertuaru i realizację poszczególnych widowisk na przestrzeni tych ośmiu lat. Rzuca się w oczy, na przykład, zamknięcie się w dość ograniczonym kręgu repertuarowym, kilkakrotne powtarzanie tych samych pozycji, kosztem utworów nowych, brak dzieł współczesnych lub bliskich współczesności oraz obojętność wobec współczesnej muzyki polskiej.

Rzecz znamienna: z oper i baletów, skomponowanych po wojnie w Polsce, tylko *Mazepa* doczekał się prawykonania na warszawskiej scenie. W ostatnim okresie na afiszu Opery Warszawskiej coraz częściej pojawiały się nazwiska zagranicznych realizatorów. Nie oznaczało to jednak wkroczenia naszej Opery na arenę europejską, lecz było próbą wyjścia z impasu, w jakim znalazła się Opera, tkwiąc przez ostatnie lata w szampie repertuarowej i realizatorskiej. Ta próba nie przyniosła pożądanego rezultatu, gdyż, jak się okazało, zło tkwi nie

w braku reżyserów czy choreografów, lecz w nie wystarczających umiejętnościach i niewłaściwym stosunku zespołu do pracy. Wprawdzie, w okresie dykcji Jerzego Semkowa, orkiestra operowa znacznie podwyższyła swe możliwości, lecz wciąż jeszcze zespoły Opery — orkiestra, chór i corps de ballet — znajdowały się na poziomie technicznym, który zmuszał do żmudnego, wielomiesięcznego przygotowywania i ćwiczenia każdego szczegółu. Dlatego parotygodniowe występy gościnne reżyserów czy choreografów zagranicznych zaledwie wystarczały na zmontowanie spektaklu i nie mogły w żadnym wypadku pełnić funkcji szkolenia zespołu. Ponadto w Operze przyzwyczajono się do wielomiesięcznych przygotowań, których wynikiem była przeciętnie jedna premiera na kwartał (dla porównania: w mediolańskiej La Scali odbywa się jedna premiera na tydzień — oczywiście ze wznowieniami, ponieważ takie pozycje jak np. *Rigoletto* znane są na pamięć przez solistów, chór i orkiestrę, i wymagają zaledwie kilku prób).

Poziom i ograniczone możliwości artystyczne Opery Warszawskiej rysowały się szczególnie ostro z perspektywy zbliżającego się otwarcia Teatru Wielkiego. Wówczas, przy końcu sezonu 1960/61, liczone się poważnie z możliwością inauguracji nowego gmachu przy końcu 1963 roku. Pozostawały więc tylko dwa sezony, podczas których spodziewano się dokonać cudu: znieść, lub chociaż zmniejszyć dysproporcję między rozmachem i wielkością budowanego Teatru Wielkiego a poziomem i koncepcją artystyczną ówczesnej Opery Warszawskiej. Dość późno — trzeba przyznać — dostrzeżono konieczność przeprowadzenia radykalnej reorganizacji i reformy artystycznej w Operze, i za to opóźnienie winę w znacznym stopniu ponosi jałowa, stronnicza lub bezkrytyczna krytyka.

Reforma, której przeprowadzenia podjął się nowy dyrektor Opery, polegała — w ogólnych zarysach — na dokonaniu gruntownej selekcji we wszystkich zespołach i działach, znacznym zwiększeniu tempa i intensywności pracy, rozszerzeniu repertuaru o dzieła współczesne i dawne, forsownym szkoleniu orkiestry i chóru, podwyższeniu wymagań w stosunku do realizatorów widowisk. Rzecz przy tym dość

charakterystyczna i niewesoła: i wówczas, i później, gdy plany reformy były już ustalone i rozpoczęto ich realizację — nie pomyślano o zabezpieczeniu przyszłości Teatru Wielkiego. Reforma artystyczna Opery Warszawskiej objęła tylko zespół, nie próbując sięgnąć dalej, w sferę szkolnictwa muzycznego i baletowego, skąd przecież każdego roku napływać będą do Opery nowi ludzie, pozbawieni elementarnych podstaw rzemiosła scenicznego. Ostatnio zaś nawet oficjalnie przekreślono egzystencję Studia Operowego, którego kilkuletnia jałowa i bezowocna działalność nie dyskwalifikowała przecież samej jego koncepcji i nie podważała słuszności tego pomysłu. Studio Operowe, które z absolwentów klas śpiewu w konserwatoriach będzie usiłowało zrobić aktorów operowych, jest konieczne jako konsekwencja przeprowadzanej reformy, jest jedną z gwarancji poziomu przyszłego Teatru Wielkiego. Podobną konsekwencją jest także rewizja metod nauczania i programu w szkolnictwie baletowym.

Plany reorganizacji Opery Warszawskiej, przedstawione Radzie Kultury przez dyrektora, Bohdana Wodiczkę, w końcu września 1961 roku, zostały zaakceptowane w całej rozciągłości. Ich realizacja natrafiła jednak na samym początku na trudność w postaci obowiązujących przepisów, które nie zezwalają na zwolnienie pracowników w połowie sezonu; trzeba byłoby więc czekać znów do jesieni 1962. Aby umożliwić szybkie przeprowadzenie koniecznych przegrupowań w zespołach Opery, Minister Kultury i Sztuki 25 września 1961 wydał zarządzenie, rozwiązujące Operę Warszawską i powołujące do życia „Teatr Wielki z siedzibą tymczasową przy ul. Nowogrodzkiej 49”. W wyniku tego radykalnego posunięcia powstały w Warszawie dwa Teatry Wielkie: jeden przy ul. Nowogrodzkiej pod dykcją Bohdana Wodiczki, drugi przy placu Teatralnym pod dykcją Arnolda Szyfmana. Zakres uprawnień obu dyrektorów zaczął się krzyżować. To posunięcie w niczym jednak nie ułatwiło sytuacji przy ul. Nowogrodzkiej. Wkrótce bowiem wyszło na jaw, że polityka personalna dyrektora Wodiczki, wynikająca z konieczności artystycznych, inspirowana i zaaprobowana przez Ministerstwo Kultury i Sztuki — koliduje z naszym ustawodawstwem, chroniącym przed zwolnieniami osoby należące do kategorii: jedynych żywi-

cieli rodzin, inwalidów wojennych, osób w wieku emerytalnym lub przedemerytalnym. W rezultacie zrodził się interesujący i chyba bez precedensu konflikt między Ministerstwem Kultury i Sztuki, reprezentującym artystyczny interes Opery, a Związkiem Zawodowym Pracowników Kultury i Sztuki, broniącym interesów ludzi zatrudnionych w Operze. Po przeszło dwóch miesiącach ciągłych konferencji, narad i prób znalezienia rozwiązania, konflikt ten zakończył się kosztownym kompromisem: przeważająca część zwalnianych pracowników Opery pozostała jeszcze do końca sezonu, z tym jednak zastrzeżeniem, że dyrekcja nie będzie ich już zatrudniać przy bieżącej pracy artystycznej. Początkowi działalności Bohdana Wodiczki w Operze Warszawskiej towarzyszyła więc atmosfera ogromnego podniecenia, wyrażającego się między innymi w szeregu niezbyt przemyślanych i nieodpowiedzialnych ataków prasowych, prowadzonych głównie na łamach *Kuriera Polskiego*. Nie bez winy było tu również kierownictwo Opery. Nominacja bowiem Bohdana Wodiczki na stanowisko dyrektora Opery Warszawskiej przyjęta została z ogólnym uznaniem ze względu na dwie znane już cechy osobiste tego artysty: energię, graniczącą z poświęceniem czy fanatyzmem, oraz uczciwość i bezkompromisowość w sprawach artystycznych i w stosunkach z ludźmi. Równocześnie jednak odezwały się głosy wyrażające wątpliwości, czy powyższe zalety, nawet w połączeniu z wybitnym talentem dyrygenta symfonicznego, są wystarczające, aby stworzyć i zrealizować koncepcję teatru muzycznego, która, poza rozmachem i wielkością zagadnienia, obfituje w szereg problemów typowo operowych i na poły teatralnych, a także wymagających umiejętnego i taktycznego postępowania z istniejącym dotychczas zespołem. Tymczasem jednak, w nawale pracy, wobec zbliżającego się terminu objęcia Teatru Wielkiego, dyrekcja Opery nie zawsze zwracała uwagę na formę, w jakiej poszczególne, palące i słuszne sprawy były załatwiane. Przeprowadzanie reformy chwilami wydawało się opierać na zasadzie „cel uświęca środki”. W rezultacie do szeregu trudności artystycznych dołączyły się jeszcze konsekwencje owych niedopatrzeń i kroków nieprzemyślanych z punktu widzenia taktycznego.

Znaczna odpowiedzialność obciąża tu Ministerstwo Kultury i Sztuki, jego to bowiem obowiązkiem było stworzenie warunków, zapewniających spokojną i skuteczną realizację reformy. Sprawą dyrektora Wodiczki było opracowanie i realizowanie programu pracy artystycznej, w której wyniku miał powstać zespół operowy na skalę europejską. Sprawą Ministerstwa Kultury i Sztuki było ułatwienie mu tej pracy przez odpowiednie i taktyczne usuwanie wszelkich konfliktów, utrudniających pracę artystyczną — poczynając od kwestii zasadniczych, jak umożliwienie przeprowadzenia redukcji zgodnie z obowiązującymi przepisami, poprzez zapewnienie odpowiedniej ilości emerytur, aż do kwestii prestiżowych włącznie, jak na przykład właściwe i godne pożegnanie zasłużonych artystów odchodzących na emeryturę. Niestety, Ministerstwo nie sprostało tym zadaniom i tu chyba leży główna przyczyna „sprawy Opery”, która poruszyła opinię społeczną tak głęboko, jak żadna z dotychczasowych kwestii związanych z muzyką. Ministerstwo również odpowiedzialne jest za to, że stosunki między dwoma „Teatrami Wielkimi”, między dyrektorem Szymanem i dyrektorem Wodicką, ułożyły się niefortunnie, przybierając formę zbliżoną do stosunków dyplomatycznych, w miejsce ścisłej i daleko posuniętej współpracy. Bezpośrednią konsekwencją tej sytuacji było przyjęcie przez dyrekcję Opery Warszawskiej za dobrą monetę oficjalnego terminu ukończenia budowy Teatru Wielkiego na rok 1963 i ułożenie planu pracy w odniesieniu do tej daty. Współdziałanie z dyrekcją Teatru Wielkiego Opery i Baletu w Budowie z pewnością pozwoliłoby w odpowiednim czasie skorygować ten termin i wysiłek reorganizacji uczynić przez to mniej forsownym.

Bohdan Wodiczko objął dyrekcję Opery w chwili, gdy jej plany repertuarowe na najbliższe miesiące były już ustalone i częściowo rozpoczęto ich realizację. Toteż premiery, które odbyły się do końca 1961 roku, można uznać za „dobrodziejstwo inwentarza” i właściwą działalność artystyczną nowej dyrekcji należy raczej zacząć liczyć: od początku roku 1962. W sezonie 1961—62 Opera Warszawska wystąpiła z następującymi premierami:

Don Juan Mozarta pod dyrekcją Zygmunta Latoszewskiego, w reży-

serii Wiktora Bregy, scenografii Andrzeja Pronaszki, choreografii Witolda Borkowskiego, wznowienie 24 września 1961 (premiera w sezonie 1957—58),

Kamienny kwiat Prokofiewa pod dyrekcją Arnolda Rezlera, w choreografii Aleksandra Tomskiego, scenografii Izabeli Konarzewskiej, premiera 15 października 1961,

Manru Paderewskiego pod dyrekcją Zdzisława Górzyńskiego, w reżyserii Wiktora Bregy, scenografii Stanisława Jarockiego, premiera 25 listopada 1961,

Król Edyp i Persefona Strawińskiego pod dyrekcją Bohdana Wodiczki, w reżyserii Konrada Swinarskiego, scenografii Jana Kosińskiego, choreografii Janiny Jarzynówny, premiera 10 stycznia 1962,

Wierchy Malawskiego, w choreografii Eugeniusza Paplińskiego, *Świtezianka* Morawskiego, w choreografii Jerzego Gogóła, *Zaczarowana oberża* Szałowskiego, w choreografii Witolda Grucy, kierownictwo muzyczne: Bohdan Wodiczko, scenografia: Wowo Bielicki, premiera 7 lutego 1962,

Ifigenia na Taurydzie Glucka pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Ludwika René, scenografii Jana Kosińskiego, choreografii Witolda Grucy, premiera 28 lutego 1962,

Syn marnotrawny Debussy'ego, *Judith* Honeggera, *Święto wiosny* Strawińskiego pod dyrekcją Henryka Czyża, w choreografii i reżyserii Alfreda Rodrigueza, scenografii Andrzeja Majewskiego, premiera 31 marca 1962,

Juliusz Cezar Händla pod dyrekcją Mieczysława Mierzejewskiego, w reżyserii Ludwika René, scenografii Jana Kosińskiego, premiera 28 kwietnia 1962,

Opowieści Hoffmanna Offenbacha pod dyrekcją Zdzisława Górzyńskiego, w reżyserii Bronisława Horowicza, scenografii Andrzeja Sadowskiego, choreografii Witolda Borkowskiego, premiera 7 czerwca 1962.

Ow czwarty okres w historii Opery Warszawskiej, który rozpoczął się z chwilą objęcia dyrekcji przez Bohdana Wodiczkę, przyniósł — jak widać w przytoczonym wyżej spisie premier — znaczne ożywienie. I choć trudno zgodzić się z opinią pewnej grupy krytyków, którzy

każdej kolejnej premierze nadawali rangę triumfu artystycznego, w ciągu tego okresu istotnie byliśmy świadkami kilku wybitnych osiągnięć artystycznych^{*)}. Zresztą wydaje się, że te osiągnięcia mają dla kierownictwa Opery znaczenie drugorzędne, są potrzebne głównie dla podtrzymywania prestiżu i autorytetu wewnątrz zespołu i wobec opinii publicznej. W istocie zaś cały ten okres, poprzedzający inaugurację Teatru Wielkiego, traktowany jest jako etap przygotowawczy, jako forsowne szkolenie; przede wszystkim chodzi o jak najszybsze wzbogacenie stylistycznych i technicznych możliwości zespołów Opery.

Wystawienie w ciągu sezonu dziewięciu premier pozwoliło również dokonać surowej selekcji w dotychczasowym repertuarze. Poziom przedstawień bieżących, które od premiery dzieliło już wiele czasu, dawał bardzo niedobre świadectwo dyscyplinie artystycznej Opery, skoro Wodiczko, tłumacząc Radzie Kultury wyeliminowanie i inscenizacji Schillerowskiej *Halki* czy *Strasznego dworu*, mógł powiedzieć: „Tego nie można już było pokazywać ani naszej, ani zagranicznej publiczności”. W rezultacie w bieżącym repertuarze Opery, oprócz przedstawień nowych, znalazło się stosunkowo niewiele pozycji dawniejszych (*Hrabina Moniuszki*, *Rigoletto*, *Traviata*, *Trubadur* i *Aida* Verdiego, *Jeziro łabędzie* Czajkowskiego, *Carmen* Bizeta, *Madame Butterfly* Pucciniego, *Romeo i Julia* Prokofiewa). Ponadto, obok nowych zapowiedzi repertuarowych, przystąpiono do przygotowania wznawień takich pozycji jak *Borys Godunow* Musorgskiego, *Salome* Straussa i *Pietruszka* Strawińskiego, które musiały zostać zawieszony ze względu na zmiany w zespole Opery i związane z tym zmiany obsadowe. Niemniej, w działalności Opery w tym czwartym okresie, obok wielu zjawisk napawających radością i optymizmem, znajdują się również takie, które po trzeźwym rozważeniu budzą pewien niepokój. Pierwszym z nich jest zagadnienie struktury organizacyjnej kierownictwa. Opera jest potężną i złożoną machiną artystyczno-administracyjną

*) Pomijam tu, podobnie jak w całości artykułu, kwestie ekonomiczne, które mają przecież wielkie znaczenie dla działalności każdej placówki artystycznej. J. Omówienie ich zajęłoby jednak zbyt dużo miejsca.

która — szczególnie przy obowiązującym rozporządzeniu o odpowiedzialności karnej dyrektora za wszelkie niedopatrzania — wymaga sprężystego kierownictwa kolegialnego. Tego typu struktura organizacyjna jest zresztą stosowana we wszystkich dużych operach na świecie. Wręcz nie do pomyślenia jest jednoosobowe kierownictwo Teatru Wielkiego i wydaje się nieodwołalny podział zadań między dyrektora muzycznego, głównego reżysera, głównego baletmistrza, kierownika literackiego i dramaturgicznego oraz dyrektora technicznego, pozostających pod koordynującym kierownictwem dyrektora generalnego. Wydaje się, że brak tego typu struktury odbił się już ujemnie na działalności Opery Warszawskiej w okresie reformy. Gdyby bowiem istniał doświadczony i energiczny kierownik literacki i dramaturgiczny, uniknięto by niepotrzebnej i przykrych omyłki artystycznej, jaką była prapremiera *Białowłosej* Czyża (już w sezonie 1962—63). Kierownictwo kolegialne pomogłoby zapewne również przy wykrystalizowaniu profilu artystycznego Opery Warszawskiej, który dotychczas pozostaje jeszcze mglisty. Pojęcie „teatru muzycznego”, które stosuje się przy określaniu tendencji artystycznych Opery, jest niejasne. Dotychczasowe przedstawienia bardzo różne pod względem ambicji i stylu, w niewielkim tylko stopniu przyczyniły się do wyjaśnienia znaczenia tego terminu w ujęciu dyrekcji Opery. Inaczej mówiąc, wydaje się, że trud stworzenia koncepcji nowoczesnego teatru muzycznego i zrealizowania jej na scenie, przekracza możliwości jednego, nawet znakomitego muzyka, ze względu na rozległość problematyki literackiej, teatralnej, scenograficznej itp., które obok muzyki wchodzi w skład tego złożonego zjawiska.

Jest to praca pionierska, praca na pustyni. Jak pisałem na wstępie tych uwag, sztuka operowa spełnia niewielką funkcję w życiu naszego społeczeństwa. Ilość teatrów operowych, którą tak często się szczyścimy, nie jest, niestety, wcale wynikiem szerokiego społecznego zainteresowania sztuką operową. Opera w Polsce pozbawiona jest naturalnego zaplecza w postaci narodu rozmiłowanego w tej sztuce, wydającego z siebie jej twórców i odbiorców. Gmach przy placu Teatralnym również nie jest rezultatem społecznego dążenia czy zapotrzebowania;

powstaje w wyniku śmiałej inicjatywy. Jego realizację postanowiono, jego kształt zaprojektowano, nie oglądając się na aktualną sytuację polskiej opery, jej możliwości i perspektywy artystyczne. Być może, że tylko na tej drodze mogą powstawać dzieła wielkie, które stają się później przedmiotem podziwu następnych pokoleń. Nie zmienia to jednak faktu, że istnienie tego gmachu nakłada na operę odpowiedzialność tak wielką, iż podołać jej będzie można jedynie dzięki ogromnemu wysiłkowi. Trzeba niemal z niczego stworzyć placówkę artystyczną tej miary, o tak rozległej działalności i na tak wysokim poziomie, aby ten poziom sam przez się usprawiedliwił i tłumaczył jej istnienie. Słowem — musi być zachowana proporcja między rozmachem i wspaniałością gmachu — a tym, czemu w przyszłości budynek ten ma służyć. Dlatego ów czwarty okres działalności Opery Warszawskiej, okres, który jeszcze trwa, jest tak ważny. Podczas tego okresu buduje się bowiem artystyczny fundament dla następnego, piątego okresu w historii Opery Warszawskiej, który rozpocznie się w dniu inauguracji Teatru Wielkiego.

LUDWIK ERHARDT

Teatry lalkowe

Warszawskie teatry lalek zawsze odgrywały poważną rolę w lalkarstwie polskim. Poczynając od faktu, że właśnie w Warszawie w 1928 roku powstał pierwszy zawodowy teatr lalek „Baj”, a kończąc na znakomitych rezultatach artystycznych teatru „Lalka”. Zresztą, wszystkie trzy teatry — łącznie z „Guliverem” posiadają w dorobku wiele oryginalnych i wartościowych osiągnięć i tworzą w tej chwili jeden z najważniejszych ośrodków lalkarskich w Polsce.

TEATR „BAJ”

„Baj” z racji już historycznych uznany jest powszechnie za teatr tradycji. Nie jest to zupełnie zgodne z jego obecną działalnością artystyczną, lecz długi okres współpracy z Robotniczym Towarzystwem Przyjaciół Dzieci oraz bliski kontakt ze środowiskiem nauczycielskim miały znaczny wpływ na wybór repertuaru i jego realizację.

Pierwsze lata po wojnie to wyraźna kontynuacja programu z lat trzydziestych, programu o orientacji pedagogicznej. Nie bez znaczenia był fakt, że kierownictwo teatru znajdowało się wówczas w rękach założycieli „Baja”, tj. Jana Wesołowskiego i Szczepana Baczyńskiego. Tradycje te podjął następnie Jerzy Dargiel, dyrektor teatru od roku 1950, który, nie rezygnując z programu wychowawczego, dążył do przyswojenia „Bajowi” wszystkich zdobyczy artystycznych współczesnego teatru lalek.

Repertuar „Baja” przedwojennego oparty był na sztukach Marii Kownackiej i Lucyny Krzemienieckiej. Obecnie to już swoista klasyka dramaturgii lalkarskiej. W pierwszych latach po wojnie korzystał z niej szeroko nie tylko warszawski „Baj”, choć repertuar ten dostosowany był przede wszystkim do jego potrzeb. Sztuki te przemawiały językiem prostym, adresowanym w większym stopniu do serca dziecka niż jego umysłu. Uszlachetniały motywy baśniowe i nadawały im nowych wartości zgodnych z postępującą myślą społeczną, a jednocześnie pasujących do wymiarów wyobraźni dziecięcej. Technicznie opierano się na „ku-

kiełce”, lalce z szopki krakowskiej, podkreślając w ten sposób ób dodatkowo odrębność „Baja” od innych teatrów.

Jerzy Dargiel w pierwszym okresie swojej działalności (do 1953 r.) chciał zapewne podkreślić łączność z „Bajową” tradycją, wystawiając z jednej strony kilka sztuk Kownackiej, z drugiej zaś przypominając szopkę polityczną, która bezpośrednio wywodzi się z szopki krakowskiej. Było to widowisko według tekstów Brzechwy, Małkowskiej i Minkiewicza — *Kramik z kukielkami*. W zasadzie jednak „Baj” szybko włączył się w nurt zainteresowań ogólnopolskich, co spowodował w dużym stopniu Festiwal Sztuk Radzieckich, będący w wyrazem zafascynowania lalkarstwem radzieckim, reprezentowanym w wówczas świetnie przez Sergiusza Obrazcowa.

Mamy więc w „Baju” również repertuar radziecki, który jednak ogranicza się tylko do kilku tytułów i nazwisk: Matwiejew, Szwarz i Małkowskiej. W zasadzie bowiem w teatrze tym pierwszeństwo mają autorzy polscy. Tu też pojawia się wiele polskich prapremier. Wystawiane są między innymi sztuki Lucyny Krzemienieckiej, Marii Kownackiej, Haliny Auderskiej, Anny Świrszczyńskiej, Kazimierzy Jeżewskiej. Są to przeważnie baśnie, w wielu przypadkach oparte na folklorze (*Sława Mistrza Twardowskiego* Kazimierzy Jeżewskiej). Odbiegają jednak od schematu, jaki narzuciła kukielka jako aktor, operując bohaterami o pełniejszej charakterystyce. Czasem też stosowane są w „Baju” formy podkreślające teatralny charakter zdarzeń (Anna Świrszczyńska — *Dziewczynka z kraju chryzantemy*). Od repertuaru pierwszego okresu różni je jeszcze jeden element: zagadnienia wychowawcze zostały znacznie rozszerzone a sztuki tego rodzaju uzupełnione przez pozycje rozrywkowe (wodewilowo potraktowany *Krawiec Niteczka* wg Makuszyńskiego).

Obecnie ambicje artystyczne „Baja” można by zrealizować na podstawie czterech widowisk. *Baśń o Jaśku Złotniku i o Burmistrzance* Kazimierzy Jeżewskiej dowodzi poszukiwania „wyróżników” teatru lalek — to jest tego, co stanowi o jego odrębności wobec teatru dramatycznego. Poszukiwano tu swoistego działania lalek, które miało

być określone przez fakturę bohaterów. Ci zaś, a raczej niektórzy z nich, to zwierzęta — z marmuru i metalu.

Pastereczka i Kominiarczyk według Andersena była próbą zbliżenia się do nurtu awangardowego polskiego teatru lalek. Zrealizowali ją gościnnie Zbigniew Kopalko i Marian Stańczak, którzy reprezentują estetykę obcą dotychczasowej praktyce „Baja”. Widowisko przyczyniło „Bajowi” wiele rozgłosu, ale przez swą aluzyjność i skomplikowaną metaforę, było zjawiskiem niezrozumiałym dla przeciętnego „bajowego” widza. Być może, ze strony teatru była to próba i manifest wszechstronności zespołu aktorskiego i warsztatu teatralnego.

W *Stasiu i Nel* według Henryka Sienkiewicza teatr powrócił do współpracy ze środowiskiem nauczycieli poprzez sceniczne opracowanie świetnego tekstu literackiego. Stworzono wielkie widowisko o bogatej wystawie, eksponując charakter przygodowy i egzotykę tematu. Mimo powodzenia przedstawienie to było przykładem, jak i w teatrze lalek trudne jest przeniesienie powieści na scenę: szczególnie w przypadkach, gdy komentarz kryje w sobie wiele wyjaśnień natury historycznej i moralnej.

Pewną wypadkową tych wszystkich prac jest czwarty przykład, a mianowicie *Dziewczynka z kraju chryzantemy*. Reprezentuje ona wszystkie zalety teatru realistycznego (o ograniczonej stylizacji) a jednocześnie posiada świeżość, która jest wynikiem oryginalnej konstrukcji dramatycznej. Posiada urok nowej konwencji mówienia i działania, przy czym jest to konwencja, która nie burzy przyjętego w „Baju” porządku. Był więc to eksperyment umiarkowany, który, jak się zdaje, najlepiej odpowiada dyspozycjom i zainteresowaniom teatru. Najciekawsze też chyba dał rezultaty.

„LALKA”

Początków działalności teatru „Lalka” trzeba szukać poza Warszawą. Powstał on bowiem w 1944 roku w Samarkandzie pod nazwą „Niebieskie Migdały”. Założycielem teatru była Janina Kilian-Stanisławska,

która przygotowała pierwszą premierę — *Panią Twardowską* Adama Mickiewicza.

„Niebieskie Migdały” przywędrowały z Uzbekistanu do Polski, by po krótkim okresie działania w Krakowie, osiąść w Warszawie i tu doczekać się siedziby w Pałacu Kultury i Nauki już jako teatr z nową nazwą — „Lalka”. Zmiana nazwy nie jest godna większej uwagi poza tym, że wprowadził ją „gościnnie” działający dyrektor „Niebieskich Migdałów”, Władysław Jarema. Fakt ten nie wpłynął na charakter działalności teatru. Spowodował tylko, że o „Niebieskich Migdałach” mówi się jako o teatrze, w którym wypowiadały się przede wszystkim dwie indywidualności — Janina Kilian-Stanisławska i Zofia Stanisławska-Howurkowa, podczas gdy „Lalkę” wiąże się już z nazwiskami młodych — Jana Wilkowskiego i Adama Kiliana.

Janina Kilian-Stanisławska marzyła o teatrze plastyki. O przekazaniu jej uroku w geście, w ruchu, w akcji. Lalkę traktowała „jako symbol jakiegoś indywidualium”. Infantylności przypisywaną lalce chciała przekształcić w jej walor. Najpełniej wypowiedziała się w inscenizacji *Bajki o rybaku i rybce* według Aleksandra Puszkina, chociaż i dzisiaj realizowane przez nią widowiska w teatrze „Lalka” cechuje owe zafascynowanie plastyką. Repertuar „Niebieskich Migdałów” to przede wszystkim klasyka. Tekst utworów klasycznych o formie skończonej, dawał możliwości jak gdyby niezależnej działalności scenicznej. Wygłaszany najczęściej przez lektora, jak to było w *Bajce* Puszkina, znajdował swój odpowiednik w „plastycznie” przedstawionych zdarzeniach.

Teatr Wilkowskiego i Kiliana, niezależnie od tego, jaką formę miały jego widowiska, był zawsze teatrem podejmującym problematykę emocjonalnie nieobojętną. Nawet w widowiskach dla dzieci najmłodszych sięga on po istotne problemy, odkrywane jak gdyby na świeżo — niebanalne.

Repertuar „Lalki” powstaje w większości wypadków w teatrze, gdzie bardzo często, dopiero w czasie prób z lalkami otrzymuje swój ostateczny kształt. Repertuar powszechnie grany spotykamy tylko w naj-

wcześniejszych pracach Wilkowskiego i Kiliana, jak *Zielony mosteczek* Jerzego Zaborowskiego (problemy klasowe wsi — r. 1952) czy *Wielki Iwan* Obrazcowa i Preobrażeńskigo (metaforyczne przedstawienie rewolucji socjalistycznej — r. 1954). Wiązał się z tym ściśle i sposób realizacji. „Lalka” uprawiała wówczas sztukę dążącą do osiągnięcia typowości w postaciach scenicznych, a więc rodzaj teatru realistycznego, w pewnym stopniu naśladowczego w stosunku do człowieka.

Zasadniczy zwrot dla dalszych losów teatru i jego programu artystycznego stanowił *Guignol w tarapatach* Leona Moszczyńskiego i Jana Wilkowskiego. Była to sztuka wymierzona przeciwko krzywdzie ludzkiej, przeciwko wojnie i niesprawiedliwości. Widowisko, zbudowane w oparciu o zasadę „teatr w teatrze”, konfrontowało pragnienia lalkarza-clocharda (aktor) z marzeniami Guignola — bohatera francuskiego teatru lalek. Tradycyjne perypetie Guignola w sporze z Kamienicznikiem, Sędzią i Komisarzem stały się punktem wyjścia dla ogólnych i aktualnych rozważań. Znalazły się one w intermediach, w których lalkarz piosenką wypowiada swój protest przeciwko złu, panującemu w świecie i zło to prezentuje widzom w pantomimie lalek i rekwizytów. Nowością i walorem widowiska było zastosowanie symbolu i metafory w skali dotąd nie spotykanej, co też przyniosło „Lalce” sukces w postaci złotego medalu na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Lalek w Bukareszcie (r. 1958).

Widowisko *O Zwyrtałe muzykancie, czyli jak się góral dostał do Nieba* według Kazimierza Przerwy-Tetmajera było kontynuacją tych samych zainteresowań. Oczywiście, tym razem zostały one wypowiedziane w odrębny sposób. Jest to rzecz o góralach i świątkach, o Janosiku i złych panach. Wszystko, co tu się dzieje, dzieje się w imię ludzkiego szczęścia. A dzieje się również przy wykorzystaniu „teatru w teatrze”. Bohaterowie utworu to postacie malowanek góralskich, które ożywają w rytm góralskich piosenek Zwyrtały, śpiewanych przez niego w Niebie. Takim to bohaterem jest Janosik, przedstawiony w sposób niezwykle dramatyczny. Uteatralnienie wydarzeń przeprowadzone jest bardzo konsekwentnie — bohaterowie pio-

senek bowiem poruszają się razem ze swoimi ramkami — w ich wnętrzu. Takie zastosowanie folkloru odkryło nowe jego walory, a jednocześnie wzbogaciło możliwości wypowiedzi teatru lalek. Uformował się także ostatecznie typ widowiska, oparty na „ożywieniu” różnorodnych kompozycji plastycznych, złożonych z różnej wielkości rekwizytów i dekoracji.

Ostatnia premiera w „Lalce” *Tygrys Pietrek* jest kontynuacją doświadczeń Wilkowskiego i Kiliana, znanych już ze *Zwyrtały*, ale zastosowanych w nowej konwencji „teatro-filmu”. Jest wiele powodów, by konwencję tę przyjąć jako uzasadnioną. Najbardziej rzucający się w oczy jest ten, że na oczach widza dokonywane jest przełamanie formy — przejście z płaskiego filmowego ekranu w świat trójwymiarowy, w którym płaski Pietrek staje się ogromnym malcem w masce, nie tracąc, oczywiście, nic ze swej indywidualności. Rzecz jednak ma charakter dowcipu i występuje trochę poza tematem. Temat zaś to analiza rodzajów odwagi na przykładzie doznań bojaźliwego tygryśka Pietrka, który, w końcu, okazuje się prawdziwie dzielnym tygrysem. Pomyślność i dowcip plastyczny widowiska, bogactwo barw, różnorodność sytuacji o przykładowej kompozycji mówią o niewyczerpanej, czasem wręcz barokowej, wyobraźni jego twórców.

Tygrys Pietrek jest przykładem jak zmodyfikowana została zasada „podwójnego teatru”, i jak w dalszym ciągu jest ona frapująca dla Wilkowskiego i Kiliana. Jest to interesująca konsekwencja rozwoju artystycznego „Lalki”. Równocześnie trzeba zauważyć rezygnację z problematyki „uniwersalnej” jak w *Guignolu* czy *Zwyrtałe*. Wprawdzie *Tygrys Pietrek* ma ambicje podjęcia tematu odwagi w sposób wszechstronny i zasadniczy, ale na podstawie ostatecznego efektu słuszniej jest chyba wiązać go z cyklem interesujących w tym teatrze widowisk dla dzieci w wieku przedszkolnym.

Fakt przesunięcia zainteresowań tematycznych nie umniejsza, oczywiście, wartości artystycznych ostatnich widowisk „Lalki”. Wskazuje tylko nową linię rozwoju.

„GULIWER”

Z teatrów warszawskich tylko „Guliwer” jest teatrem prawdziwie powojennym. W roku 1945 został założony przez Irenę Sowicką. Działalność teatru rozpoczęta została sztuką Marii Kownackiej *Szewczyk Dratewka*. „Guliwer” nie należy do teatrów, które związane były ściśle z twórczością określonych indywidualności artystycznych. Częste zmiany dyrekcji sprawiały, że zmieniały się i programy artystyczne, nieraz zupełnie sobie przeciwstawne.

Stosunkowo najdłużej teatrem kierowali Irena i Tadeusz Sowiccy, którzy też osiągnęli interesujące rezultaty, cenione w owym czasie na rynku lalkarskim. Potem mieliśmy okres dyrekcji Zbigniewa Kopalko i Szczepana Baczyńskiego, obecnie kierownikiem artystycznym jest Monika Snarska. Każda z tych osób wniosła wartościowe propozycje i chociaż historia „Guliwera” jest przykładem braku harmonii i dość przypadkowego rozwoju teatru, to jednak bogactwem doświadczeń przewyższa on jakikolwiek inny teatr lalek w Polsce.

Irena i Tadeusz Sowiccy mówili o swoim teatrze: „Jesteśmy teatrem, w którym pokazujemy plastyką, ruchem, muzyką i słowem — lalkę i aktora w ich pełnej, współczesnej postaci”. Realizację tej zasady obserwowaliśmy w szeregu dobrych widowisk, z których, jak się zdaje, najbardziej interesującym był *Guliwer w krainie Liliputów* według Swifta. Świetne współgranie lalki z żywym aktorem, interesujący teatr cieni i doskonale ruszające się marionetki, scenariusz adresowany zarówno do dzieci jak i dorosłych — oto główne elementy sukcesu. Duże uznanie zyskały także *Trzy pomarańcze* Sergiusza Michałkowa i *Dwanaście miesięcy* Samuela Marszaka. W sumie „Guliwer” z owych czasów był teatrem baśniowego realizmu o harmonijnych związkach między poszczególnymi elementami i dużej trosce o poetycką atmosferę spektaklu.

Zbigniew Kopalko wniósł do tego teatru, a przez „Guliwera” i do lalkarstwa polskiego, spojrzenie człowieka nie obciążonego żadnymi doświadczeniami, który z materialności lalki chciał wyciągnąć wszystkie konsekwencje. Był on jednym z pierwszych reżyserów, którzy posta-

nowili rozbić iluzję sceniczną. Robił to poprzez lekceważenie rzekomych praw fizycznych, które dotychczas w teatrze lalek obowiązywały. Od prawdopodobieństwa scenicznego Kopalko przechodził do zabawy na scenie, zachowując, oczywiście, fabularne cechy utworu. Do jego najciekawszych inscenizacji w „Guliwerze” należą: *Baśń o szklarzu i cesarzu Zofii Nawrockiej* i *Czarodziejski bęben* według Lwa Tołstoja. Szczepan Baczyński jako jeden z kolejnych dyrektorów przeniósł na teren „Guliwera” pedagogiczne doświadczenia „Baja” warszawskiego i ożywił jego działalność swym ogólnym doświadczeniem teatralnym. „Guliwer” grywał więc pewne sztuki z repertuaru „Baja”, kontynuował ten typ repertuaru (wystawienie *O dwóch takich, co ukradli księżyc* wg K. Makuszyńskiego) ale sięgnął także po repertuar sprawdzony w innych teatrach (*Buratino* Borysowej) i najnowszy (jedna z pierwszych premier o tematyce astronautycznej *Rakieta Alfa 1* Zbigniewa Niemcynowskiego). W tym też okresie pojawiła się jedna z bardziej interesujących prac Moniki Snarskiej — *Grymasela* według Marii Kownackiej. *Grymasela* była połączeniem baletu z operą buffo, działały w niej lalki o ciekawej fakturze, co stawiało aktora przed nowymi wymaganiami. Pewne elementy tego widowiska znajdujemy rozwinięte czy przetworzone w innych inscenizacjach Snarskiej, jak na przykład w *Kaśce i krokodylu* według Gernet i Jagfielda, pomyślanej jako wodewil lalkowy. Innym typem widowiska, bliskim ogólnopolskim tendencjom inscenizacyjnym, było *Porwanie w Tiutiurlistanie* według Wojciecha Żukrowskiego. Jest to znana opowieść o przyjaźni i o poświęceniu dla innych, w której mimo bogatej akcji myśl przewodnią sztuki wydobyto przede wszystkim dzięki starannej charakterystyce bohaterów.

Ostatni sezon teatralny był dla warszawskich teatrów lalek jednym z chudszych okresów, jeśli chodzi o ilość i rodzaj wystawianych sztuk. W lalkarstwie jednak liczy się zawsze całość dorobku, a ten wyraża się między innymi w dyplomie UNIMA dla „Lalki” za *Tygrysa Pietrka*, w sukcesach *Porwania w Tiutiurlistanie* na występach w Belgradzie, i, przede wszystkim, w popularności tych scen u najmłodszych widzów Warszawy.

HENRYK JURKOWSKI

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

dokumentacija

ZESPOŁY I PREMIERY

OPRACOWALI:

Jerzy Macierakowski
Mieczysław Radomski
Halina Zakrzewska

WARSZAWA

TEATRY DRAMATYCZNE

TEATR ATENEUM

KIEROWNICTWO: Dyrektor i kierownik artystyczny: Janusz Warmiński, kierownik literacki: Andrzej Dobosz.

Scen: 2 (Scena Główna, Scena 61).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Jan Bratkowski, Janusz Warmiński, Jacek Woszczerowicz.

Scenograf: Wojciech Sieciński.

Aktorzy: Krystyna Borowicz, Krystyna Bryl, Mirosława Dubrawska, Jadwiga Jaraczowa, Anna Jaraczówna, Elżbieta Kępińska, Wanda Koczevska, Ewa Radzikowska, Alfreda Sarnawska, Hanna Skarżanka, Aleksandra Słaska, Izabela Wilczyńska, Henryk Barwiński, Zbigniew Cybulski, Bronisław Dardziński, Jerzy Duszynski, Bohdan Ejmont, Andrzej Gawroński, Teodor Gendra, Bogumił Kobiela, Marian Kociniak, Józef Kostecki, Władysław Kowalski, Hugo Krzyski, Stanisław Kwaskowski, Stanisław Libner, Henryk Łapiński, Jan Matyjaszkiewicz, Wojciech Rajewski, Marian Rułka, Stefan Śródka, Zdzisław Tobiasz, Roman Wilhelmi, Jacek Woszczerowicz.

REPERTUAR:

SCENA GŁÓWNA

1. Jean Paul Sartre — *WIĘZNIOWIE Z ALTONY* (*Les séquestrés d'Altona*). Przekład: Jan Kott, reżyseria: Janusz Warmiński, scenografia: Wojciech Sieciński.
Obsada: Ojciec — W. Krasnowiecki, Franz — M. Pawlicki, Lena — M. Dubrawska, Werner — B. Ejmont, Joanna — A. Słaska, SS-man I — H. Łapiński, SS-man II — A. Gawroński, Oficer amerykański I — T. Gendra, Oficer amerykański II — S. Libner, Feldfelbel Heinrich — R. Wilhelmi, Porucznik Klage — M. Rułka.

Premiera 7.X.1961. Przedstawień: 51 (widzów 18.041).

2. Jean Genet — *MURZYNI (Les Nègres)*. Przekład: Maria Skibniewska i Jerzy Lisowski, reżyseria: Zygmunt Hübner, scenografia: Ewa Starowieyska, opracowanie muzyczne: Edward Pałasz, choreografia: Danuta Szczepańska. Obsada: Felicja — H. Skarżanka, Cnota — E. Kępińska, Snieżka — A. Sarnawska, Bobo — K. Bryl, Archibald — S. Śródka, Wioska — R. Wilhelmi, SaintNazaire — B. Dardziński, T. Gendera, Diouf — S. Libner, Królowa — K. Borowicz, Lokaj — A. Gawroński, Gubernator — S. Matyjaszkiewicz, Sędzia — W. Rajewski, Misjonarz — M. Kociniak.

Premiera 2.XII.1961. Przedstawień: 13 (widzów 3.239).

3. Krzysztof Chociński — *KRUCJATA*. Reżyseria: Jan Bratkowski, scenografia: Krystyna Zachwatowicz, układ pojedynków: Sławomir Lindner, muzyka: Tadeusz Kaczyński.

Obsada: Agamemnon — B. Dardziński, Odysseusz — J. Matyjaszkiewicz, Kalchas — W. Rajewski, Diomedes — J. Duszyński, Idomeneos — H. Krzyski, Ajaks I — T. Gendera, Menelaus — B. Ejmont, Nestor — S. Kwaskowski, Teukros — S. Libner, Ajaks II — A. Gawroński, Steneios — M. Rułka, Achilles — R. Wilhelmi, Ifigenia — E. Kępińska, Klitemnestra — H. Skarżanka, Patrokles — M. Kociniak, Strażnik — H. Łapiński.

Prapremiera 24.III.1962. Przedstawień: 46 (widzów 13.621).

4. Max Frisch — *ANDORRA (Andorra)*. Przekład: Irena Krzywicka, Jan Garewicz, reżyseria: Janusz Warmiński, scenografia: dekoracje — Andrzej Sadowski, kostiumy — Zofia Wierchowicz, muzyka: Tadeusz Baird

Obsada: Andri — W. Kowalski, Barblin — E. Kępińska, Nauczyciel — M. Milecki, Matka — I. Wilczyńska, Senora — H. Skarżanka, Ksiądz — S. Libner, Żołnierz — B. Ejmont, Oberżysta — S. Kwaskowski, Stolarz — B. Dardziński, Doktor — H. Krzyski, Czeladnik — A. Gawroński, Ktoś — J. Duszyński, Idiota — M. Rułka, Tropiciele Żydów — W. Rajewski, Żołnierze andorrańscy: T. Gendera, H. Łapiński.

Premiera 2.V.1962. Przedstawień: 20 (widzów 6.007).

5. William Faulkner — *REQUIEM DLA ZAKONNICZY (Requiem for the Nun)*. Adaptacja: Albert Camus, przekład: Joanna Guze, reżyseria: Jerzy Markuszewski, scenografia: dekoracje — Andrzej Strumillo, kostiumy — Jadwiga Grabowska. Obsada: Temple Stevens — A. Śląska, Nancy Mannigoe — M. Dubrawska, Gowan Stevens — Z. Cybulski, B. Bilewski, Gavin Stevens — J. Kostecki, Gubernator — S. Kwaskowski, Sędzia — S. Libner, Peter — Roman Wilhelmi, Tubbs — M. Rułka.

Premiera 23.VI.1962. Przedstawień: 3 (widzów 1.042) w siedzibie, 6 (widzów 3.263) na występach gościnnych w Sopocie.

6. William Shakespeare — *RYSZARD III (Richard III)*. Opracowanie tekstu: Jacek Woszczerowicz, inscenizacja i reżyseria: Jacek Woszczerowicz, scenografia: Wojciech Sieciński, układy pojedynków: Sławomir Lindner, muzyka: Tadeusz Baird. (Premiera 17.X.1960). Przedstawień: 31 (widzów 13.880).

7. Leon Schiller — *KRAM Z PIOSENKAMI*. Reżyseria: Barbara Fijewska, scenografia: dekoracje — Wojciech Sieciński, kostiumy — Zofia Pietrusińska, kierownictwo muzyczne: Stanisław Ursztein, choreografia: Barbara Fijewska. (Premiera 25.II.1961). Przedstawień: 49 (widzów: 22.527).

8. Graham Greene — *USTĘPLIWY KOCHANEK (The Complaisant Lover)*. Przekład: Krystyna Tarnowska i Andrzej Nowicki, reżyseria: Jan Bratkowski, scenografia: Wojciech Sieciński. (Premiera 10.VI.1961). Przedstawień: 43 (widzów 14.162).

SCENA 61

1. Leszek Kołakowski — *WEJŚCIE I WYJŚCIE (Kazanie Księdza Bernarda oraz System Księdza Jensena, czyli wejście i wyjście)* Reżyseria: Jerzy Markuszewski, scenografia: Andrzej Sadowski. Obsada: KAZANIE KSIĘDZA BERNARDA: Ksiądz Bernard — W. Siemion, SYSTEM KSIĘDZA JENSENA: Ewa — E. Radzi-

kowska, Andrzej — W. Kowalski, Ksiądz Jensen — J. Matyjaszkiewicz, Urzędniczka — K. Borowicz, Emeryt — S. Libner, Doktor — J. Kostecki, Pani — I. Wilczyńska.

Prapremiera 15.XII.1961. Przedstawień: 4 (widzów 422).

2. Jarosław Abramow — *REMANENT* (trzy jednoaktówki: *Śmierć po latach*, *Wielki kochanek*, *Licytacja*). Reżyseria: Jerzy Markuszewski, scenografia: Andrzej Sadowski.

Obsada: *ŚMIERĆ PO LATACH*: Żona — K. Borowicz, Wsiowa — K. Borowicz, Gauleiter Storch — J. Matyjaszkiewicz, Doktor — J. Kostecki, Wigibus — M. Kociniak, Ksiądz — T. Tobiasz; *WIELKI KOCHANEK*: Greta — K. Borowicz, Robert — J. Kostecki; *LICYTACJA*: Artur Stroński — J. Matyjaszkiewicz, Stenia — K. Borowicz, Noemi — K. Borowicz, Klient I — Z. Tobiasz, Klient II — J. Kostecki, Chłopak — M. Kociniak.

Prapremiera 18.III.1962. Przedstawień: 20 (widzów 1.524) w siedzibie, 5 (widzów 397) na występach gościnnych w Sopocie.

3. Stanisław Grochowiak, Janusz Krasiński, Jerzy Janicki — *STWORZENIE SWIATA* (3 jednoaktówki: Stanisław Grochowiak *Partita na instrument drewniany*, Janusz Krasiński *Kwatery*, Jerzy Janicki *Oratorium*). Muzyka: Andrzej Wiszniewski, reżyseria: Zdzisław Tobiasz, scenografia: Hilary Krzysztofiak. Obsada: *PARTITA NA INSTRUMENT DREWNIANY*: Weych — S. Śródka, Łaciak — J. Matyjaszkiewicz, Subik — M. Kociniak, Furman — T. Gendera, Stulpa — H. Łapiński, Oficer — Z. Tobiasz, Żołnierz — R. Wilhelmi, Restauratorka — B. Książkówna, Córka — E. Radzikowska; *KWATERY*: Jantar — Z. Tobiasz, Iglia — R. Wilhelmi, Cacko — M. Kociniak, Harmonista — J. Matyjaszkiewicz, Długi — H. Łapiński, Poczwara — S. Śródka, Kobieta — E. Radzikowska; *ORATORIUM*: Ona — H. Skarżanka, On — M. Kociniak, Szymek — J. Matyjaszkiewicz, Szef — S. Śródka.

Prapremiera 1.V.1962. Przedstawień: 12 (widzów 1.524).

4. John Gibson — *DWOJE NA HUSTAWCE (Two for the Seesaw)*. Przekład: Kazimierz Piotrowski, Bronisław Zieliński, reżyseria: Andrzej Wajda, scenografia: Zofia Wajdowa.

(Premiera 23.X.1960). Przedstawień: 65 (widzów 7.653) w siedzibie, 6 (widzów 1.381) na występach gościnnych w Sopocie.

TEATR DRAMATYCZNY M. S. T. W A R S Z A W Y

KIEROWNICTWO: Dyrektor: Marian Meller (do 6.VI.62), p.o. dyrektor (od 6.VI.62): Jan Świdorski, kierownictwo artystyczne: Jan Świdorski, kierownik literacki (do 10.IV.62), doradca literacki (od 11.IV.62) Jan Kłóśowicz, kierownik muzyczny: Janusz Jędrzejczak.

Scen: 2 (Sala Duża, Sala Prób).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Ludwik René, Wanda Laskowska, Konrad Swinarski.

Scenografowie: Jan Kosiński, Ewa Starowieyska oraz Irena Burke i Aniela Wojciechowska (asystenci).

Aktorzy: Karolina Borchardt, Krystyna Ciechomska, Helena Bystrzanowska, Elżbieta Czyżewska, Helena Dąbrowska, Halina Dobrowolska, Walentyna Grzybowska, Halina Jasnorzewska, Joanna Jedlewska, Barbara Klimkiewicz, Barbara Krafftówna, Helena Krzywicka, Ewa Krzyżewska, Danuta Kwiatkowska, Wanda Łuczycka, Krystyna Miecikówna, Elżbieta Osterwa, Janina Porębska-Jaworska, Zofia Rysiówna, Stanisława Stępiówna, Janina Traczykówna, Lucyna Winnicka, Feliks Chmurkowski, Józef Duriasz, Aleksander Dzwonkowski, Edmund Fetting, Stanisław Gawlik, Jan Galecki, Ignacy Gogolewski, Wiesław Gołas, Michał Gazda, Adam Hanuszkiewicz, Lechosław Herz, Gustaw Holoubek, Stanisław Jaworski, Czesław Kalinowski, Feliks Kalinowski, Gustaw Lutkiewicz, Jerzy Magórski, Józef Nowak, Józef Para, Wojciech Pokora, Janusz Paluszkiwicz, Bolesław Płotnicki, Jarosław Skulski, Zbigniew Skowroński, Mieczysław Stoor, Jan Świdorski, Marian Trojan, Stanisław Winczewski, Stanisław Wyszynski, Stefan Wroncki.

REPERTUAR:

SALA DUZA

1. Mikołaj Gogol — *OŻENEK (Zenitba)*. Przekład: Adam Grzymała-Siedlecki, reżyseria: Jan Świdorski, scenografia: Ewa Starowieyska, muzyka: Tadeusz Baird. Obsada: Podkolesin — A. Dzwonkowski, Stiepan — J. Magórski, Fiołka Iwanowna — W. Łuczycza, Koczkariew — W. Gołas, G. Lutkiewicz, Agafia Pantielejmonowna — K. Borchardt, Duniaszka — K. Miecikówna, Jaicznica — F. Chmurkowski, Anuczkin — J. Świdorski, Żewakin — S. Jaworski, Starikow — J. Skulski. Premiera 21.X.1961. Przedstawień: 93 (widzów 59.692).

2. Robert Penn Warren — *WILL STARK (Gubernator) (All the Kings Men)*. Przekład: Kazimierz Piotrowski, Bronisław Zieliński, reżyseria: Ludwik René, scenografia: dekoracje — Jan Kosiński, kostiumy — Aniela Wojciechowska. Obsada: Profesor — S. Wyszyński, Tiny Duffy — J. Paluszkiewicz, William Larsen — J. Skulski, Will Stark — J. Świdorski, Lucy — K. Ciechomska, Tom Stark — K. Kowalewski, Jack Burden — E. Fetting, Pani Burden — H. Bystrzanowska, Adam Stanton — J. Duriasz, Anna Stanton — K. Łaniewska, B. Klimkiewicz, Sędzia Irwin — B. Płotnicki, Sadie Burke — H. Dobrowolska, Cukierek — W. Pokora, Frey — A. Dzwonkowski, I Mężczyzna — J. Gałecki, II Mężczyzna — M. Gazda, III Mężczyzna — M. Trojan, Fotoreporter — Z. Obuchowski, Slade — R. Szczyciński. Premiera 24.I.1962. Przedstawień: 30 (widzów 15.371).

3. Friedrich Dürrenmatt *FRANK V (Oper einer Privatbank)*. Przekład: Irena Krzywicka, reżyseria: Konrad Swinarski, scenografia: Konrad Swinarski i Ewa Starowieyska, muzyka: Paul Burkhard. Obsada: Frank V — C. Kalinowski, Otylia — I. Kamińska, Herbert — I. Gogolewski, Franciszka — B. Klimkiewicz, Boeckman — J. Para, Richard Egli — E. Fetting, Frieda Fürst — H. Dobrowolska, Harberlin — J. Skulski, Schmalz — W.

Pokora, Kappeler — M. Stoor, Pauli Neukomm — W. Gołas, J. Nowak, Heini Zurmühl — G. Lutkiewicz, Guillaume — S. Wroncki, Ernest Schlumpf — F. Chmurkowski, Piaget — S. Gawlik, Apolonia Streuli — K. Borchardt, Traugott von Friedmann — J. Świdorski, Adwokat — B. Smigielski, Książd — M. Trojan, Służący — M. Zaremba. Premiera 6.V.1962. Przedstawień: 41 (widzów 22.729).

4. Antoni Czechow — *PLATONOW (Platonow)*. Przekład: Adam Tarn, reżyseria: i opracowanie tekstów: Adam Hanuszkiewicz, scenografia: Krzysztof Pankiewicz, muzyka: Augustyn Bloch. Obsada: Anna Wojnicew — D. Kwiatkowska, Sergiusz — S. Wyszyński, Sonia — E. Czyżewska, Głagoliew — C. Kalinowski, Bugrow — A. Dzwonkowski, Maria Grekow — K. Łaniewska, B. Klimkiewicz, Trylecki — S. Jaworski, Mikołaj — M. Stoor, Student — J. Duriasz, Michał Platonow — G. Holoubek, Aleksandra (Sasza) — J. Traczykówna, Osip — G. Lutkiewicz, Marko — S. Wroncki, Wasyl — M. Trojan, Jakub — R. Szczyciński, Katarzyna — K. Miecikówna. Premiera 20.VI.1962. Przedstawień: 29 (widzów 14.062).

5. Andrzej Wydrzyński — *UCZTA MORDERCÓW*. Reżyseria: Wanda Laskowska, scenografia: Zofia Pietrusińska, opracowanie muzyczne: Janusz Jędrzejczak. (Premiera 1.VIII.1960). Przedstawień: 28 (widzów 16.624).

6. Sofokles — *KRÓL EDYP (Oidipos tyrannos)*. Przekład: Stanisław Dygat, reżyseria: Ludwik René, scenografia: Jan Kosiński, muzyka: Tadeusz Baird. (Premiera 24.V.1961). Przedstawień: 31 (widzów 18.977).

7. Eugene Ionesco — *NOSOROŻEC (Rhinoceros)*. Przekład: Adam Tarn, reżyseria: Wanda Laskowska, scenografia: Andrzej Sadowski, muzyka: Andrzej Markowski. Premiera 16.IX.1961. Przedstawień: 44 (widzów 27.257).

SALA PROB

8. Sławomir Mrożek — *INDYK*. Reżyseria: Zbigniew Bogdański, scenografia: Ja-

nusz Adam Krassowski, muzyka: Jerzy Partyka.

Obsada: Laura — B. Krafftówna, Rudolf — W. Pokora, Poeta — L. Pak, Kapitan — M. Stoor, Książę — S. Wyszyński, Pustelnik — J. Duriasz, Chłopi — J. Magórski, M. Trojan, S. Wroncki. Premiera 1.X.1961. Przedstawień: 69 (widzów 11.477) — Sala Prob, 30 (widzów 14.071) — Sala Duża.

9. Eurypides — *MEDEA (Medea)*. Transkrypcja: Stanisław Dygat, reżyseria: Jerzy Markuszewski, scenografia: Andrzej Sadowski. Obsada: Medea — H. Mikołajska, Jazon — G. Lutkiewicz, Kreon — J. Para, Egeusz — J. Adamczak, Posłaniec — L. Pak, Niespokojna dziewczyna — E. Czyżewska, Chór — W. Siemion. Premiera 17.I.1962. Przedstawień: 38 (widzów 5.199).

10. Tadeusz Różewicz — *GRUPA LAOKOONA*. Reżyseria: Wanda Laskowska, scenografia: Andrzej Sadowski. Obsada: Ojciec (Pan I) — B. Płotnicki, Matka — H. Bystrzanowska, Syn — J. Karaszkiwicz, Dziadek — A. Dzwonkowski, Przyjaciółka — W. Łuczycza, E. Osterwa, Pan II — S. Gawlik, Celnik I — L. Pak, Celnik II — S. Wyszyński, Ordynator — J. Paluszkiewicz, Przewodniczący Jury — S. Winczewski, Członkowie Jury — J. Duriasz, G. Lutkiewicz, R. Szczyciński. Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 21 (widzów 2.513).

TEATR KLASYCZNY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Emil Chaberski, kierownicy literaccy: Wanda Żółkiewska i Zdzisław Skowroński, kierownik muzyczny: Zofia Łosakiewicz.

Scen: 2 (Teatr Klasyczny, Teatr Rozmaitości). Prócz tego teatr prowadzi wyodrębnioną „Scenę dziecięcą” w sali Teatru Klasycznego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Irena Grywińska-Adwentowicz, Jan Kulczyński. Scenograf: Wacław Ujejski. Aktorzy: Janina Anusiakówna, Olga Biel-

ska, Jadwiga Barańska, Jadwiga Chojnacka, Halina Drohocka, Irena Inatowicz, Halina Jezierska, Jadwiga Hodorska, Stefania Kornacka, Bożena Kurowska, Iza Kunicka, Maria Krawczykówna, Jadwiga Kurylukówna, Wiesława Kwaśniewska, Lidia Kwiecińska, Aleksandra Karzyńska, Karolina Lubieńska, Elżbieta Łabuńska, Wanda Majerówna, Helena Norowicz, Zofia Perczyńska, Eugenia Podborówna, Danuta Przesmycka, Bożena Pietraszek, Hanna Parysiewicz, Alina Rostowska, Hanna Różańska, Irena Strzykowska, Irena Szemplińska, Halina Seroczyńska, Krystyna Tawroszewicz, Kazimierz Biernacki, Kazimierz Brodzikowski, Andrzej Bogucki, Tadeusz Chmielewski, Tadeusz Cygler, Henryk Czyż, Kazimierz Dębicki, Jerzy Felczyński, Tadeusz Grabowski, Lechoślaw Herz, Olgierd Jacewicz, Władysław Janecki, Czesław Jaroszyński, Zygmunt Kacprowski, Jerzy Kaczmarek, Ryszard Kierczyński, Gustaw Koliński, Wacław Kowalski, Ludosław Kozłowski, Ireneusz Kanicki, Leon Łochowski, Bernard Michalski, Roman Michalski, Józef Nalberczak, Zbigniew Prus, Ryszard Pietruski, Marian Pysznik, Witold Sadowy, Władysław Surzyński, Ryszard Stogowski, Józef Szczublewski, Jerzy Trojan, Edward Wieczorkiewicz, Mirosław Wojtulanis, Andrzej Wykrętowicz, Wojciech Zagórski, Przemysław Zieliński, Andrzej Zarnecki.

REPERTUAR:

TEATR KLASYCZNY

1. Mary C. Chase — *HARVEY (Harvey)*. Przekład: Tadeusz Polanowski, reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: Bolesław Kamykowski, opracowanie muzyczne: Zofia Łosakiewicz. Obsada: Veta Luiza Symons — H. Różańska, Myrtle Mae Symons — B. Kurowska, Elwood P. Dowd — K. Rudzki, Pani Ethel Chauvenet — H. Parysiewicz, Dr William R. Chumley — R. Kierczyński, Betty Chumley — H. Drohocka, Dr Lyman Sander-son — J. Felczyński, Sędzia Omar Gaffney — P. Zieliński, E. J. Lofgren — W. Kowalski, Johnson — I. Szymalanka, Ruth Kelly — W. Majerówna, Marvin Wilson — C. Jaroszyński.

Premiera 8.XI.1961. Przedstawień: 73 (widzów 37.500).

2. Beaumarchais — *CYRULIK SEWILSKI* (*Barbier de Seville*). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, inscenizacja i reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: Jerzy Szeski, muzyka: Czesław Aniolkiewicz.

Obsada: Hrabia Almaviva — B. Michalski, Bartolo — T. Cygler, Rozyna — A. Karzyńska, Figaro — R. Pietruski, Don Bazyllo — W. Zagórski, Młokos — J. Szczublewski, Żywiec — W. Kowalski, Rejent — R. Kierczyński, Alkad — L. Łochowski.

Premiera 16.III.1962. Przedstawień: 50 (widzów 15.265).

3. Nazim Hikmet — *MIECZ DAMOKLESA* (*Demokl kilici*). Przekład: Małgorzata Łabęcka-Koecherowa, inscenizacja i reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: Irena Lorentowicz.

Obsada: Ab — I. Kanicki, Architekt — H. Czyż, Zona Architekta — W. Majerówna, Sędzia — R. Kierczyński, Córka Sędziego — H. Norowicz, Aptekarz — A. Bogucki, Syn Aptekarza — B. Michalski, Pośrednik — P. Zieliński, Bokser — L. Łochowski, M. Pyszniak, Komisarz Policji — C. Jaroszyński, Pielęgniarka — B. Kurowska, Tłuścioch — L. Łochowski, M. Pyszniak, Chudy — W. Zagórski, Staruszka — S. Kornacka, Głuchy — W. Janecki, Zona Głuchego — H. Parysiewicz.

Premiera 1.VII.1962. Przedstawień: 7 (widzów 2.100).

4. Walentin Katajew *SAMOTNY BIAŁY ŻAGIEL* (*Bielejet parus odinokij*). Adaptacja: Władysław Bodnicki, inscenizacja i reżyseria: Jan Kulczyński, scenografia: Jerzy Szeski.

Obsada: Piotruś — J. Barańska, Ojciec — A. Bogucki, Grisza — R. Stogowski, Stójkowy I — T. Grabowski, Rodion Żukow — A. Żarnecki, Pomocnik Kapitana — C. Jaroszyński, Dziewczynka — K. Tawroszewicz, Bona — H. Parysiewicz, Kapitan — L. Kozłowski, Szpicel — J. Nalberczak, Gawrik — D. Przesmycka, Dziadek — T. Cygler, Mundurowy — M. Wojtulanis, Terentij — J. Kaczmarek, Naczelnik Policji — R. Kierczyński, Pani I — H. Jezierska, Pani II — M. Krawczykówna, Pani III — S. Kornacka, Kobieta II — A. Rost-

kowska, Paniusia I — O. Bielska, Oficer — Z. Prus, Ciotka Tatiana — J. Kurylukówna, Dunia — I. Inatowicz, Fiedia — H. M. Czyż, Kobieta I — J. Anusiakówna, Właściciel strzelnicy — Z. Kacprowski, Łodziarz — G. Koliński, Stójkowy II — L. Łochowski, Student — L. Herz, Bojowiec — E. Wieczorkiewicz, Paniusia II — S. Staszewska, Rybak I — M. Pyszniak, Rybak II — K. Dębicki, Tragarz — J. Bokota.

Premiera 31.I.1962. Przedstawień: 53 (widzów 28.991) (scena dziecięca).

5. William Shakespeare — *OTELLO* (*Othello, The Moor of Venice*). Przekład: Józef Paszkowski, inscenizacja i reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: Jerzy Feldman, choreografia: Sabina Szatkowska, szermierka: Sławomir Lindner, opracowanie muzyczne: Zofia Łosakiewicz.

(Premiera 16.VII.1960). Przedstawień: 77 (widzów 32.648).

6. Michał Bałucki — *KLUB KAWALEROW*. Reżyseria: Józef Slotwiński, scenografia: dekoracje — Lech Zahorski, kostiumy — Michelle Zahorska, układ taneczny: Stanisław Miszczyk.

(Premiera 3.VII.1960 w Teatrze Rozmaitości). Przedstawień 107 (widzów 59.171) w Teatrze Klasycznym.

7. Aleksander Fredro — *PAN JOWIALSKI*. Inscenizacja i reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: dekoracje — Zofia Otto-Kowalska, kostiumy — Karol Frycz.

(Premiera 14.XII.1960). Przedstawień: 131 (widzów 56.472).

8. Samuel Aloszyn — *NIEBIESKA TECZKA* (*Wsio ostajolsia liudiam*). Przekład: Wanda Padwa, Aleksander Baliński, inscenizacja i reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: Jerzy Feldman.

(Premiera 13.V.1961). Przedstawień: 18 (widzów 4.800).

9. Juliusz Burski — *O BURMISTRZU, CO ZAWSZE MIAŁ RACJĘ*. Inscenizacja i reżyseria: Jadwiga Chojnacka, scenografia: Zofia Otto-Kowalska, plastyka ruchu: Stanisław Miszczyk, opracowanie muzyczne: Zofia Łosakiewicz.

(Prapremiera 19.XI.1960). Przedstawień: 108 (widzów 58.536) (scena dziecięca).

10. Wanda Żółkiewska — *ROBIN HOOD*. Inscenizacja i scenografia: Jerzy Szeski,

współpraca scenograficzna: Zofia Otto-Kowalska, opracowanie muzyczne: Zofia Łosakiewicz.

Prapremiera 23.III.1961. Przedstawień: 108 (widzów 59.724) (scena dziecięca).

TEATR ROZMAITOSCI

11. Aleksander Mirodan — *SŁAWNY 702* (*Celebrul 702*). Przekład: Danuta Bienkowska, reżyseria: Jan Kulczyński, scenografia: Eugeniusz Markowski.

Obsada: Cheryl Sandman — R. Pietruski, Joe — T. Grabowski, Diana — J. Barańska, Wydawca Harrison — T. Cygler, Pastor — J. Kaczmarek, Strażnik — L. Łochowski, Adwokat Jackson — M. Wojtulanis, Dyrektor Więzienia — J. Szczublewski, Panna Page — A. Rostkowska, Panna Pope — I. Strykowska, Dyrektor Więzienia Alcatraz — W. Janecki, Człowiek Armitage'a — W. Zagórski.

Premiera 1.XI.1961. Przedstawień: 12 (widzów 4.200).

12. Zofia Bystrzycka — *CZY TO JEST MIŁOŚĆ?* Reżyseria: Irena Grywińska-Adwentowicz, scenografia: Waclaw Ujejski.

Obsada: Anna — K. Lubieńska, Waclaw — A. Bogucki, Małgosia — B. Kurowska, W. Kwaśniewska, Janusz — O. Jacewicz, Irena — O. Bielska, J. Hodorska.

Prapremiera 28.II.1962. Przedstawień: 59 (widzów 21.063).

13. Eugeniusz Szwarz — *SMOK* (*Drakon*). Przekład: Jerzy Pomianowski, reżyseria: Jan Kulczyński, scenografia: Marian Bogusz, muzyka: Tadeusz Baird.

Obsada: Smok — J. Nalberczak, Lancelot — A. Żarnecki, Szarlemań — K. Brodzikowski, Elza — Z. Perczyńska, I. Inatowicz, Burmistrz — T. Cygler, Henryk — R. Pietruski, Osioł — E. Wieczorkiewicz, Kot — L. Herz, Z. Prus, Tkacz I — A. Wykrętowicz, Tkacz II — K. Dębicki, Czapnik — W. Szklarski, Kowal — E. Wiśniewski, Przyjaciółka I — I. Inatowicz, Z. Perczyńska, Przyjaciółka II — W. Kwaśniewska, Przyjaciółka III — H. Sroczyńska, Wartownik — R. Stogowski, Ogrodnik — K. Biernacki, Mieszczanin I — T. Grabowski, Mieszczanin II — J. Szczublewski, Mieszczanka I — E. Łabuńska, Mieszczanka II — O. Bielska, Roznosiciel — G. Koliński,

Strażnik więzienny — O. Jacewicz, Lokaj I — J. Trojan, Lokaj II — Z. Prus, Lokaj III — L. Kozłowski, Matka — S. Staszewska.

Premiera 13.VI.1962. Przedstawień: 16 (widzów 5.600).

14. Marta Gergely — *STO DNI MAŁŻENSTWA* (*Száz nap házasság*). Przekład: Tadeusz Fangrat, reżyseria: Irena Grywińska-Adwentowicz, scenografia: Eugeniusz Markowski.

Premiera 26.I.1961. Przedstawień: 110 (widzów 48.840).

15. Jerzy Szaniawski — *ZEGLARZ*. Inscenizacja i reżyseria: Józef Slotwiński, scenografia: dekoracje — Lech Zahorski, kostiumy — Michelle Zahorska.

(Premiera 25.II.1961). Przedstawień: 58 (widzów 27.840).

16. Anatol Stern — *NOCE KRÓLEWSKIE*. Inscenizacja i reżyseria: Przemysław Zieliński, scenografia: dekoracje — Romuald Nowicki, kostiumy — Irena Nowicka, opracowanie muzyczne — Zofia Łosakiewicz.

(Prapremiera 20.IV.1961). Przedstawień: 37 (widzów 16.872).

17. Zygmunt Przybylski — *WICEK i WACEK*. Reżyseria: Józef Slotwiński, scenografia: dekoracje — Edward Grochulski, kostiumy — Zofia Otto-Kowalska.

(Premiera 23.IX.1961). Przedstawień: 120 (widzów 54.000).

18. A. Chmielik — *MOJ PRZYJACIEL KOLA* (*Moj drug Kolka*). Przekład: Roman Szydłowski, inscenizacja i reżyseria: Jadwiga Chojnacka, scenografia: Zofia Otto-Kowalska.

(Premiera 10.VI.1961). Przedstawień: 30 (widzów 10.500). Scena dziecięca.

TEATR KOMEDIA KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Czesław Szpakowicz, kierownik muzyczny: Tadeusz Kierski.

Scen: 1.

ZESPOŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Czesław Szpakowicz.

Dyrygent: Wiesław Machan.

Scenograf: Irena Nowicka.

Aktorzy: Alina Dzierzbicka, Irena Górską-Damięcka, Helena Gruszecka, Zofia Jamry, Hanna Lachman, Irena Ładosiówna, Barbara Rylska, Jolanta Skowrońska, Benigna Sojecka, Janina Szydłowska, Jadwiga Wejcman, Janina Zarubin, Wiktor Biegański, Jan Dębski, Kazimierz Dembowski, Stanisław Iwański, Cezary Julski, Witold Kałuski, Bogumił Kłodkowski, Bolesław Kostrzyński, Leszek Mikułowski, Bogdan Niewinowski, Jerzy Pietraszkiewicz, Tadeusz Ross, Jerzy Ruśniaczek, Wojciech Siemion, Tadeusz Somogi, Jarema Stępowski, Jerzy Śliwiński, Jerzy Tkaczyk.

REPERTUAR:

1. Julia Hartwig i Artur Międzyrzeczki — *JAS I MAŁGOSIA* (na motywach Grimma). *Inscenizacja i reżyseria:* Bogdan Radkowski, *scenografia:* Roman Ukleja, *układ taneczny:* Witold Gruca, *muzyka:* Tadeusz Kierski. *Obsada:* Dziadek — K. Dembowski, Drwal — T. Somogi, H. Antoszewski, Drwalowa — I. Ładosiówna, A. Dzierzbicka, Jaś — T. Ross, Małgosia — B. Sojecka, Gwiazdka — J. Wejcman, Baba Jaga — Z. Jamry, B. Rylska, Wilk — C. Julski, Myszka — H. Lachman, T. Olenderczyk, Miś — J. Tkaczyk, Lisek — J. Ruśniaczek, Kózka — J. Wejcman, Kaczuszka — B. Rylska, Z. Jamry. Premiera 24.X.1961. Przedstawień: 104 (widzów 54.181).

2. Marcel Achard — *IDIOTKA (Idiote)*. *Przekład:* Henryk Rostworowski, *reżyseria i scenografia:* Czesław Szpakowicz. *Obsada:* Kamil Sevigne, sędzia śledczy — I. Śmiałowski, B. Niewinowski, Julian Morestan, pisarz sądowy — J. Stępowski, B. Kostrzyński, Antonina Sevigne, żona sędziego — H. Lachman, J. Wejcman, Edward Lablache, zastępca prokuratora — W. Biegański, W. Kałuski, L. Mikułowski, Józefa Lanthenay — J. Skowrońska, Elias Cardinal, adwokat — J. Tkaczyk, B. Kostrzyński, Maria-Dominika Beaufrevers — I. Górską, J. Szydłowska, Beniamin Beaufrevers — J. Pietraszkiewicz, C. Julski, J. Śliwiński, Mario, policjant — J. Pietraszkiewicz, C. Julski. Premiera 5.XII.1961. Przedstawień: 123 (widzów 56.706).

3. Leonard Bernstein — *ZWARIOWANA ULICA (Wonderful Town)*. *Libretto:* Joseph Fields, Jerome Chodorow, Betty Comden, Adolph Green. *Przekład:* Antoni Marianowicz i Janusz Minkiewicz, *kierownictwo muzyczne:* Tadeusz Kierski, *inscenizacja i reżyseria:* Czesław Szpakowicz, *scenografia: dekoracje* — Roman Ukleja, *kostiumy* — Teresa Zygadlewicz, *choreografia:* Witold Gruca, *dyrygent:* Wiesław Machan. *Obsada:* Przewodnik — L. Mikułowski, Pani Wade — H. Gruszecka, Ruth Sherwood — B. Rylska, Nel Sherwood — B. Sojecka, Turystka — A. Dzierzbicka, Turysta I — J. Tkaczyk, Turysta II — J. Dębski, Antonio, restaurator — S. Iwański, Maria, jego żona — J. Zarubin, Malarze — T. Ross, J. Ruśniaczek, T. Somogi, Kellner — B. Niewinowski, Appopolus, malarz — J. Ruśniaczek, T. Surowa, J. Stępowski, Wrak, expiatarz — B. Kłodkowski, Helena Wade, jego narzeczona — H. Lachman, Violet — Z. Jamry, Lonigan, sierżant policji — C. Julski, Człowiek-reklama — B. Kostrzyński, Dziewczyna I — B. Wilczyńska, Speedy Valenti, właściciel nocnego lokalu „Meduza” — K. Dembowski, Fletcher — J. Tkaczyk, Pijak I — T. Somogi, Pijak II — J. Ruśniaczek, Kierowca autobusu — B. Kostrzyński, Sekretarka redakcji — Z. Jamry, Literat I — T. Ross, Literat II — J. Pietraszkiewicz, Impresario — J. Ruśniaczek, T. Surowa, J. Stępowski, Sekretarz — T. Ross, Tancerz ekscentryczny — B. Niewinowski, Sprzedawca lodów — J. Ruśniaczek, Robert Baker, redaktor — W. Kałuski, I Zastępca Redaktora — L. Mikułowski, II Zastępca Redaktora — B. Niewinowski, Franck Lippencott, sprzedawca w Domu Towarowym — J. Pietraszkiewicz, M. Gazda, Posłaniec — J. Ruśniaczek, Kuchcik I — T. Ross, Kuchcik II — T. Somogi, Chick Clarc — L. Mikułowski, Wartownik — T. Somogi, Kadet I — T. Ross, Tymoteusz, policjant — J. Tkaczyk, Policjant I — B. Niewinowski, Policjant II — T. Ross, Policjant III — T. Somogi, Pieśniarka — Z. Jamry, Goście w „Meduzie” — T. Somogi, B. Niewinowski, T. Ross, Dziewczyna tańcząca — B. Wilczyńska.

Premiera 23.III.1962. Przedstawień: 84 (widzów 36.660).

4. Max Regnier — *ŁOWCY GŁÓW (Les petites têtes)*. *Przekład:* Bracia Rojek (Marian Eile), *reżyseria:* Andrzej Szczepkowski, *scenografia:* Xymena i Ryszard Zaniewscy. (Premiera 15.II.1961). Przedstawień: 2 (widzów 781).

5. Ilf i Pietrow — *ZŁOTY CIELAK (Zołotoj tielonok)*. *Adaptacja:* E. Wieśnik, *Wolny przekład:* Anatol Stern. *Inscenizacja i reżyseria:* Czesław Szpakowicz. (Prapremiera 18.III.1961). Przedstawień: 3 (widzów 1.590).

6. Janusz Warmiński — *BARBARA I...II...III... (Człowiek z Głową)*. *Reżyseria:* Jerzy Gruza, *scenografia:* Teresa i Janusz Zygadlewiczowie. (Premiera 24.VI.1961). Przedstawień: 51 (widzów 20.449) w siedzibie, 9 (widzów 4.500) w Sopocie.

TEATR LUDOWY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Rakowiecki, kierownik muzyczny: Jerzy Barbasiwicz.

Scen: 2 (Scena przy ul. Szwedzkiej, Scena przy ul. Czackiego do 30.XII.1961).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Romuald Nowicki.

Aktorzy: Hanna Bielska, Ewa Berger-Janowska, Jadwiga Gosławska, Irena Jaglarzowa, Barbara Kościeszanka, Irena Kownas, Teresa Lipowska, Ludmiła Łaczyńska, Maria Możdżeniówna, Danuta Nagórna, Aldona Pawłowska, Janina Seredyńska, Barbara Wyszowska, Alicja Wyszowska, Alina Żeliska, Leonard Andrzejewski, Ryszard Bacciarelli, Tadeusz Bogucki, Lucjan Dytrych, Marian Jonkajtys, Juliusz Kalinowski, Józef Klejer, Roman Kłosowski, Artur Kwiatkowski, Jerzy Molga, Czesław Mroczek, Jan Nowicki, Mieczysław Piotrowski, Wojciech Radziejowski, Zenon Rek, Witold Skaruch, Władysław Staniszewski, Gerard Sutarzewicz, Jerzy Wicik, Tomasz Zaliwski, Kazimierz Zarzycki.

REPERTUAR:

SCENA PRZY UL. SZWEDZKIEJ

1. Aleksander Fredro. — *NOWY DON KISZOT*. *Muzyka:* Stanisław Moniuszko. *Reżyseria:* Jerzy Rakowiecki, *scenografia:* Romuald Nowicki, *choreografia:* Witold Gruca, *opracowanie muzyczne:* Jerzy Barbasiwicz.

Obsada: Kasztelan — J. Klejer, Karol — W. Skaruch, Zofia — M. Możdżeniówna, Mateusz Sędziłko — M. Jonkajtys, Michał — R. Kłosowski, Boruta — T. Zaliwski, Małgorzata — I. Kownas, Postylin — C. Mroczek, Kmotr — L. Andrzejewski, Wójt — J. Januszewicz, Wieśniacy — W. Radziejowski, Z. Rek, J. Wicik, Wieśniaczki — I. Jaglarzowa, L. Łaczyńska, B. Zielińska, A. Żeliska.

Premiera 25.XI.1961. Przedstawień: 54 (widzów 17.767) w siedzibie, 3 (widzów 3.098) w Lublinie.

2. Leon Kruczkowski — *ODWETY*. *Reżyseria:* Olga Koszutska, *scenografia:* Wacław Ujejski.

Obsada: Stefan Jagmin — T. Bogucki, Okulicz — L. Dytrych, A. Kwiatkowski, Sabina — J. Gosławska, Matylda — A. Wyszowska, Julek — J. Molga, Z. Rek, Lemański — K. Zarzycki, Lemańska — B. Kościeszanka, Urbaniak — W. Staniszewski, Teresa — A. Pawłowska, Roman — J. Marr.

Premiera 16.XII.1961. Przedstawień: 19 (widzów 4.517) na scenie przy ul. Szwedzkiej, 5 (widzów 3.922) na scenie przy ul. Czackiego.

3. Stefan Żeromski — *SUŁKOWSKI*. *Reżyseria:* Jerzy Rakowiecki, *scenografia:* Jerzy Torończyk.

Obsada: Sułkowski — R. Bacciarelli, Żołnierz — W. Skaruch, Zawilec — L. Andrzejewski, T. Zaliwski, Żmuda — C. Mroczek, Ogniewski — T. Zaliwski, L. Andrzejewski, Zalesiak — W. Staniszewski, Kołomański — R. Kłosowski, Boś — Z. Rek, Trzmiel — J. Januszewicz, Księżę Modeny — L. Dytrych, Księżniczka Gonzaga — E. Berger-Janowska, Hrabia d'Antraigues — A. Grzybowski, W. Skaruch, Generał Condulmero — T. Bogucki,

Karol Ruzzini — W. Radziejowski, Piotr Dona — J. Nowicki, Franciszek Pesaro — K. Zarzycki, Kawaler Worsley — G. Sutarzewicz, Kawaler Mordwinow — M. Jonkajtys, Służący — J. Kalinowski, M. Piotrowski, Venture — J. Klejer, Oficer — J. Molga.

Premiera 17.II.1962. Przedstawień: 57 (widzów 23.146).

4. Jerzy Kierst — *TAJEMNICZA SZKATUŁKA*. Muzyka: Jerzy Barbasiewicz. Reżyseria: Olga Koszutska, scenografia: Romuald Nowicki, choreografia: Jerzy Gogół.

Obsada: Królowna — A. Wyszyńska, Król Gaweł III — L. Dytrych, Kanclerz — K. Zarzycki, Marszałek — G. Sutarzewicz, Astronom — C. Mroczek, Szpilka — J. Seredyńska, Antał — J. Januszewicz, Tyka — W. Radziejowski, Książę Czarny — T. Zaliwski, Ambasador — M. Piotrowski, Grześ — J. Wicik, Wicek — J. Molga, Walek — Z. Rek, Pietrek — W. Staniszewski, Kogut — J. Kamiński, Ogórek — J. Nowicki, Słonecznik — T. Bogucki, Narcyz — M. Możdżeńiówna, Kapusta — T. Lipowska, Marchewka — I. Kownas, Pietruszka — S. Zakrzewska, Mak — L. Łączyńska.

Premiera 22.III.1962. Przedstawień: 47 (widzów 19.865).

5. Jan Drda — *IGRASZKI Z DIABŁEM (Hratky s čertem)*. Przekład: Zdzisław Hierowski, reżyseria i scenografia: Czesław Szpakowicz, muzyka: Jerzy Barbasiewicz.

Obsada: Marcin Kabat — M. Jonkajtys, T. Zaliwski, Sarka-Farka — J. Januszewicz, Ojciec Scholasticus — W. Skaruch, Lucjusz — R. Bacciarelli, Disperanda — M. Możdżeńiówna, Kasia — T. Lipowska, B. Wyszowska, Solfernus — A. Grzybowski, Belial — L. Dytrych, Belzebub — A. Kwiatkowski, Omnimor — R. Kłosowski, J. Nowicki, Karborund — L. Andrzejewski, Teofil — W. Staniszewski, Hubert — G. Sutarzewicz, Diabeł I — C. Mroczek, Diabeł II — R. Kłosowski, J. Nowicki, Diabeł III — J. Wicik.

Premiera 24.V.1962. Przedstawień: 21 (widzów 7.474).

6. Wincenty Rapacki — *JA TU RZĄDZĘ*. Muzyka: Zygmunt Wiehler. Reżyseria: Ireneusz Kanicki, scenografia: Jerzy Gorazdowski, choreografia: Teresa Dobrowolska.

(Premiera 2.IX.1961). Przedstawień: 27 (widzów 9.619).

SCENA PRZY UL. CZACKIEGO

7. Jan August Kisielewski — *OSTATNIE SPOTKANIE*. Reżyseria: Wanda Laskowska, scenografia: Krystyna Horecka, muzyka: Jerzy Barbasiewicz.

Obsada: Julia Rolewska — T. Lipowska, Aleksander Rolewski — T. Bogucki, Pani Chomińska — H. Bielska, Stanisława Gorecka — E. Berger-Jankowska, Władysław Serba — W. Staniszewski, Marysia — J. Seredyńska, Jerzy Boreński — R. Bacciarelli, Jerzy Serba — M. Piotrowski, Kropicki — A. Grzybowski, Melik — J. Molga, Pankowicz — J. Nowicki, Prawicki — A. Kwiatkowski, Felikowski — K. Zarzycki, Gorecki — G. Sutarzewicz, Gość — J. Kalinowski, Płatniczy — J. Marr, Czarna Baletnica — S. Zakrzewska, La Franca-tu — A. Wyszyńska, Kwaciarka — T. Gniewkowska.

Premiera 5.XII.1961. Przedstawień: 15 (widzów 2.638) na scenie przy ul. Czackiego, 16 (widzów 4.229) na scenie przy ul. Szwedzkiej.

8. Kazimierz Barnaś *DWIE MIŁOŚCI KAPITANA*. Reżyseria: Artur Kwiatkowski, scenografia: Waclaw Ujejski.

(Premiera 1.IX.1961). Przedstawień: 6 (widzów 1250) na scenie przy ul. Czackiego, 22 (widzów 4.453) na scenie przy ul. Szwedzkiej.

TEATR NARODOWY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: (do 31.XII.61) Władysław Daszewski, (od 1.I.62) Kazimierz Dejmek.

Scen: 2 (Teatr Narodowy, Scena w Pomarańczarni).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Stefania Domańska, Józef Wyszomirski.

Scenografowie: Władysław Daszewski, Łucja Kossakowska (od 1.IV.62).

Aktorzy: Helena Bartosikowa, Alicja Bobrowska, Ewa Bonacka, Lucjana Bracka, Irena Eichlerówna, Barbara Fijewska, Helena Jaszczolt, Krystyna Kamińska, Ewa Krasnodębska, Irena Krasnowiecka, Renata Kułakowska, Ewa Kunina, Zofia Lindorfówna, Halina Michalska, Janina Niczewska, Grażyna Staniszevska, Danuta Szaflarska, Zofia Tymowska, Danuta Urbanowicz, Krystyna Walczakówna, Joanna Walterówna, Elżbieta Will, Danuta Wodyńska, Aleksandra Zawieruszancka, Hanna Zembruska, Tadeusz Bartosik, Aleksander Błaszyk, Władysław Bracki, Stanisław Brejdygant, Witold Filler, Waclaw Izdebski, Władysław Kaczmarski, Mieczysław Kalenik, Włodzimierz Kmicik, Jan Koecher, Jerzy Kozakiewicz, Władysław Krasnowiecki, Zbigniew Kryński, Jan Kurnakowicz, Karol Leszczyński, Józef Łotysz, Zygmunt Maciejewski, Czesław Meissner, Mieczysław Milecki, Wiesław Mirecki, Adam Mularczyk, Jerzy Nasierowski, Lech Ordon, Ryszard Ostalowski, Michał Pluciński, Zdzisław Salaburski, Zbigniew Sawan, Wojciech Skibiński, Zdzisław Słowiński, Janusz Strachocki, Andrzej Szalawski, Waclaw Szklarski, Henryk Szletyński, Zdzisław Szymański, Igor Śmiałowski, Kazimierz Wichniarz, Wilhelm Wichurski, Tadeusz Woźniak, Stanisław Zaczek, Janusz Ziejewski, Andrzej Ziębiński, Jan Zardecki.

REPERTUAR:

SCENA W TEATRZE NARODOWYM

1. Bertolt Brecht — *MATKA COURAGE I JEJ DZIECI* (Mutter Courage und ihre Kinder). Przekład: Stanisław Jerzy Lec, przekład songów: Joanna Walterówna i Krystyna Wolińska, reżyseria: Zbigniew Sawan, scenografia: Eugeniusz Markowski, układ tańca Eilifa: Witold Borkowski, muzyka: Paul Dessau, kierownictwo muzyczne: Władysław Kabalewski.

Obsada: Sierżant — J. Ziejewski, M. Pluciński, Werbownik — J. Kozakiewicz, Matka Courage — I. Eichlerówna, Katarzyna — J. Walterówna, Eilif — M. Kalenik, Szwaj-

car — W. Filler, Kucharz — A. Szalawski, Dowódca — Z. Maciejewski, Kapelan — K. Wichniarz, Zbrojmistrz — A. Mularczyk, Yvette — B. Fijewska, Jednooki — T. Woźniak, J. Łotysz, Sierżant — W. Kaczmarski, Pułkownik — J. Kurnakowicz, Pisarz — Z. Słowiński, W. Kmicik, Młody żołnierz — A. Błaszyk, Starszy żołnierz — W. Wichurski, Żołnierz szwedzki — R. Ostalowski, M. Mirecki, Chorąży — Z. Salaburski, Z. Kryński, Żołnierz I — L. Ordon, Z. Szymański, Żołnierz II — A. Ziębiński, Chłop — K. Leszczyński, Z. Szymański, Chłopka — D. Wodyńska, Młody chłop — W. Skibiński. Premiera 15.II.1962. Przedstawień: 47 (widzów 35.203).

2. Aleksiej Arbuzow — *GODZINA DWUNASTA (Dwienadcatyj czas)*. Przekład: Ziemowit Fedeki i Waclawa Komarnicka, reżyseria: Stefania Domańska, scenografia: Łucja Kossakowska, muzyka: Witold Rudziński.

Obsada: Dor Mikołaj Albertowicz — H. Szletyński, Anna — E. Krasnodębska, Iwan Ulybyszew — W. Szklarski, Pokrowski Leonid Pawłowicz — J. Zardecki, Nina — I. Krasnowiecka, H. Bartosikowa, Karietnikow Cyryl Aleksiejewicz — A. Szalawski, Pietrowych Orestes Leontjewicz — T. Bartosik, Bezenczuk Roman — J. Kozakiewicz, A. Błaszyk, Katia — E. Will, Ivetta Michajłowna — E. Bonacka, Nolik — Z. Kryński, Riabow — J. Strachocki, Goście — K. Kamińska, H. Zembruska, L. Ordon, K. Leszczyński, Z. Maciejewski.

Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 11 (widzów 5.628).

3. Mikołaj z Wilkowiecka — *HISTORIA O CHWALEBNYM ZMARTWYCHWSTANIU PAŃSKIM*. Opracowanie dramaturgiczne i reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Andrzej Stopka.

Obsada: Prologus — A. Mularczyk, Piłat — W. Krasnowiecki, M. Pluciński, Annasz — H. Szletyński, Kaifasz — T. Bartosik, Filemon — K. Wichniarz, Pilaks — W. Kmicik, Teoron — A. Błaszyk, Proklus — M. Kalenik, Magdalena — H. Zembruska, Maryja Jacobi — E. Bonacka, Maryja Salome — K. Kamińska, Joanna — J. Walterówna, Ruben — Z.

Kryński, Pater — J. Strachocki, Z. Szymański Filius — W. Siemion, Magister — L. Ordon, Lucyper — K. Wichniarz, Cerberus — W. Kmicik, Ozeasz — W. Krasnowiecki, T. Bartosik, Abram — M. Pluciński, Noe — Z. Kryński, Jadam — L. Ordon, Jewka — B. Fijewska, J. Walterówna, Anioł — G. Staniszevska, Jezus — W. Siemion, Michał Archanioł — M. Kalenik, Szewc — A. Szalawski, L. Ordon, Szewcowa — E. Bonacka, H. Michalska, Jandras — A. Mularczyk, Kucharka — K. Kamińska, Tomasz — H. Szletyński, Filip — J. Strachocki, Z. Kryński, Łukasz — M. Pluciński, L. Ordon, Judasz — A. Szalawski, A. Mularczyk, Kleofas — W. Kmicik, Chłop — W. Siemion, Pan — T. Bartosik, Sługa I — A. Błaszyk, Baśka — B. Fijewska, E. Will, Kaśka — J. Walterówna, A. Bobrowska, Wdowiec — K. Wichniarz, Sługa II — M. Kalenik.
Premiera 7.IV.1962. Przedstawień: 34 (widzów 25.094).

4. Juliusz Słowacki — *FANTAZY*. Reżyseria: Henryk Szletyński, scenografia: Marian Stańczak i Władysław Daszewski, pieśń Jana skomponował: Zbigniew Turski. (Premiera 11.I.1960). Przedstawień: 5 (widzów 3.110).

5. Wojciech Bogusławski — *SZKOŁA OB-MOWY* (wg R. Sheridan). Reżyseria: Władysław Krasnowiecki, scenografia: Henryka Głowacka i Władysław Daszewski, muzyka: Witold Rudziński.
(Premiera 3.V.1960 na Scenie w Pomarańczarni). Przedstawień: 63 (widzów 42.676) w Teatrze Narodowym.

6. William Shakespeare — *WIECZÓR TRZECH KRÓLI* (*Twelfth Night or What You Will*). Przekład: Leon Ulrich, opracowanie tekstu: Antoni Słonimski, reżyseria: Józef Wyszomirski, scenografia: Andrzej Sadowski, choreografia: Barbara Fijewska, szermierka: Sławomir Lindner, muzyka: Witold Lutosławski.
(Premiera 1.VI.1960). Przedstawień: 1 (widzów 740).

7. Leon Kruczkowski — *NIEMCY*. Reżyseria: Józef Wyszomirski, scenografia: Stanisław Bąkowski, muzyka: Zbigniew Turski.

(Premiera 15.IX.1960). Przedstawień: 47 (widzów 37.968).

8. Jean Paul Sartre — *LADACZNICA Z ZASADAMI* (*La putain respectueuse*). Przekład: Jan Kott, reżyseria: Ewa Bonacka, scenografia: Władysław Daszewski, muzyka: Włodzimierz Kotoński.
(Premiera 30.IX.1960). Przedstawień: 70 (widzów 46.386).

9. Bernard Shaw *NIGDY NIE MOŻNA PRZEWIDZIEĆ* (*You Never Can Tell*). Przekład: Florian Sobieniowski, reżyseria: Ewa Bonacka, scenografia: Henryka Głowacka, Władysław Daszewski, opracowanie muzyczne: Witold Rudziński, układ tańca: Witold Borkowski.
(Premiera 29.X.1960). Przedstawień: 23 (widzów 14.250).

10. Eugene O'Neill — *KSIĘŻYC NIESZCZĘSLIWYCH* (*A Moon for the Misbegotten*). Przekład: Krystyna Tarnowska i Teodora Żukowska. Reżyseria: Józef Wyszomirski, scenografia: Marian Stańczak.
(Premiera 14.IV.1961). Przedstawień: 1 (widzów 500).

SCENA W POMARAŃCZARNI

11. Alojzy Feliński — *BARBARA RADZIWIŁŁÓWNA*. Reżyseria: Kazimierz Dejmeke, scenografia: Andrzej Stopka.

Obsada: Zygmunt August — S. Zaczyk, Barbara — D. Szaflarska, Bona — Z. Tymowska, Izabela — I. Krasnowiecka, Jan Tarnowski — W. Krasnowiecki, Piotr Kmita — J. Strachocki, Boratyński — M. Milecki, Poseł sejmowy — W. Bracki, Zaufany Bony — J. Żardecki, Posłowie — T. Bartosik, W. Kaczmarski, I. Śmiałowski, J. Ziejewski, A. Ziębiński, Delegacja sejmowa — W. Izdebski, W. Kmicik, J. Koehler, Z. Kryński, K. Leszczyński, W. Wichurski.

Premiera 2.VI.1962. Przedstawień: 24 (widzów 6.148) na Scenie w Pomarańczarni, 5 (widzów 3.929) w Teatrze Narodowym.

T E A T R P O L S K I

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Stanisław Witold Balicki, zastępca dyrektora do spraw organizacji artystycznej: Andrzej

Krasicki, sekretarz literacki: Eugeniusz Szojt.

Scen: 2 (Teatr Polski i Scena Kameralna).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Zygmunt Hübner, Maria Wiercińska, Roman Zawistowski.

Scenograf: Otto Axer.

Aktorzy: Nina Andrycz, Elżbieta Barszczewska, Zofia Barwińska, Bożena Biernacka, Seweryna Broniszówna, Maria Ciesielska, Jolanta Czaplińska, Tatiana Czechowska, Halina Czengery, Mieczysława Cwiklińska, Aleksandra Dmochowska, Eugenia Drabik-Witkowska, Halina Dunajska, Halina Galińska, Ryszarda Hanin, Eugenia Herman, Maria Klejdysz, Maria Homerska, Zofia Komorowska, Renata Kossobudzka, Jadwiga Kossocka, Stanisława Kostecka, Justyna Kreczmarowa, Irena Laskowska, Aleksandra Leszczyńska, Barbara Ludwiżanka, Janina Macherska, Zofia Małynicz, Janina Munclingrowa, Irena Oberska, Leokadia Paniewicz-Leszczynska, Alicja Pawlicka, Barbara Pietkiewicz, Alicja Raciszówna, Janina Romanówna, Janina Sokołowska, Alicja Sędzińska, Hanna Stankówna, Maria Strońska, Mirosława Wyszogrodzka, Maria Żabczyńska, Zdzisława Życzkowska, Szczepan Baczyński, Henryk Bąk, Tadeusz Białoszczyński, Czesław Bogdański, Zygmunt Bończa-Tomaszewski, Henryk Boukołowski, Wojciech Brydziński, Gustaw Buszyński (do 14.III.62), Saturnin Butkiewicz, Zygmunt Chmielewski, Jan Ciecierski, Michał Danecki, Kazimierz Dejunowicz, Roman Dereń (do 14.VII.62), Mariusz Dmochowski, Franciszek Dominiak, Tytus Dymek, Mieczysław Gajda, Wieńczysław Gliński, Władysław Hańcza, Ludwik Jabłoński, Stanisław Jasiukiewicz, Tadeusz Jastrzębowski, Stanisław Jaśkiewicz, Józef Kalita, Zygmunt Kęstowicz, Jan Kobuszewski, Tadeusz Kondrat, August Kowalczyk, Edward Kowalczyk, Jan Kreczmar, Ryszard Kubiak, Zygmunt Listkiewicz, Marian Łącz, Maciej Maciejewski, Lech Madaliński, Józef Maliszewski, Kazimierz Meres, Aleksander Michałowski, Zdzisław Mrożewski, Wiktor Nanowski, Kazimierz Orzechowski, Bronisław Pawlik, Konstanty Pągowski, Jerzy Pichelski, Ryszard Piekarski, Leon Pietraszkiewicz, An-

toni Różycki, Zygmunt Rzuchowski, Adam Sirko, Zdzisław Szyborski, Andrzej Szczepkowski, Edward Szupelak-Gliński, Jerzy Turek, Kazimierz Wilamowski, Czesław Wołłejko, Marian Wyrzykowski, Stanisław Żeleński.

REPERTUAR:

TEATR POLSKI

1. George Bernard Shaw — *PIGMALION*
Przekład: Florian Sobieniowski, reżyseria: Roman Zawistowski, scenografia: Zenobiusz Strzelecki.

Obsada: Prof. Henryk Higgins — A. Szczepkowski, Pani Higgins — S. Broniszówna, Płk. Pickering — S. Jaśkiewicz, Eliza Doolittle — J. Kreczmarowa, Alfred Doolittle, jej ojciec — H. Bąk, pani Pearce — S. Kostecka, Z. Życzkowska, Pani Eynsford Hill — A. Leszczyńska, Klara, jej córka — A. Pawlicka, H. Stankówna, Fred, jej syn — M. Gajda, Pokojówka — H. Czengery, Gawiedź uliczna T. Czechowska, I. Oberska, M. Danecki, L. Jabłoński, A. Sirko.

Premiera 19.XI.1961. Przedstawień: 90 (widzów 65.427).

2. Federico Garcia Lorca — *MARIANA PINEDA* (*Mariana Pineda*). Przekład: Zbigniew Bieńkowski, reżyseria: Władysław Hańcza, scenografia: Otto Axer, muzyka: Kazimierz Serocki i Zbigniew Turski.

Obsada: Mariana Pineda — N. Andrycz, Angustias — L. Paniewicz-Leszczynska, Izabela Clavela — Z. Życzkowska, Amparo — A. Sędzińska, A. Pawlicka, Lucja — H. Stankówna, Fernando — H. Boukołowski, Don Pedro de Sotomayor — Z. Kęstowicz, Pedrosa — S. Jasiukiewicz, Spiskowiec I — T. Jastrzębowski, Spiskowiec II — M. Łącz, Spiskowiec III — E. Kowalczyk, Spiskowiec IV — A. Kowalczyk, Alegrito, ogrodnik — L. Pietraszkiewicz, Matka Carmen de Borgia — E. Herman, M. Homerska, Mniszka — Z. Komorowska, Nowicjuszka II — A. Pawlicka, I. Laskowska, Nowicjuszka II — B. Pietkiewicz, Sędzia — M. Danecki, Prolog i epilog — R. Kossobudzka.
Premiera 7.I.1962. Przedstawień: 42 (widzów 24.044).

3. William Shakespeare — *KRÓL LEAR* (*King Lear*). *Przekład*: Zofia Siwicka, *reżyseria*: Zygmunt Hübner, *scenografia*: Krystyna Zachwatowicz, *muzyka*: Kazimierz Serocki.

Obsada: Lear, król Brytanii — W. Hańcza, J. Kreczmar, Król Francji — S. Jaśkiewicz, Księżę Burgundii — Z. Szymborski, Księżę Kornwalii — A. Kowalczyk, Księżę Albanii — J. Kalita, Hrabia Kent — H. Bąk, J. Pichelski, Hrabia Gloster — L. Pietraszkiewicz, Edgar, syn Glostera — S. Jasiukiewicz, Edmund, nieprawny syn Glostera — W. Gliński, Kuran, dworzanin — L. Sapiński, Oswald, dworzanin ze swity Goneril — J. Kobuszewski, Starzec — J. Maliszewski, lekarz — S. Baczyński, Błazen — B. Pawlik, Oficer przyboczny Edmunda — Z. Bończa-Tomaszewski, Szlachcic ze swity Leara — T. Jastrzębowski, Herold — E. Kowalczyk, Dworzanin — W. Nanowski, Sługa I — M. Łącz, Sługa II — J. Turek, Posłaniec — A. Sirko, Goneril — R. Kossobudzka, Regan — A. Raciszówna, Kordelia — A. Sędzińska, B. Biernacka. Premiera 17.III.1962. Przedstawień: 35 (widzów 20.645).

4. Mikołaj Pogodin — *KREMLOWSKIE KURANTY* (*Kremlofskije kuranty*). *Przekład*: Jerzy Pomianowski, *reżyseria*: Jerzy Rakowiecki, *scenografia*: Janusz Andrzej Krasowski.

Obsada: W. I. Lenin — M. Wyrzykowski, Dzierżyński — A. Kowalczyk, Rybakow, Marynarz — M. Łącz, Zabielin, Inżynier — T. Białoszczyński, Pani Zabielin, jego żona — B. Ludwiżanka, Masza, ich córka — B. Pietkiewicz, Handlarka lalek — Z. Życzkowska, Spekulant — Z. Szymborski, Duchowny — K. Pągowski, Czerwonoarmista — Z. Rzuchowski, Kobieta — S. Kostecka, E. Drabik-Witkowska, Człowiek w butach z cholewami — J. Kalita, Ulicznik — J. Turek, Przechodzień — L. Jabłoński, Brodacz — J. Pichelski, Podręczny — C. Bogdański, Starszy — E. Kowalczyk, Żebraczka — S. Broniszówna, Dama robiąca na drutach — H. Czengery, Dama nastraszona — J. Sokołowska, Sceptyk — L. Pietraszkiewicz, Optymista — K. Dejunowicz, Przewodniczący Komitetu Domowego — T. Jastrzębowski, Wojskowy — Z. Bończa-

Tomaszewski, Praskowia — I. Oberska, Głagolew, inżynier — S. Baczyński, Z. Listkiewicz, Sekretarz Lenina — A. Sirko, Zegarmistrz — T. Kondrat, Pisarz Angielski — Z. Mrożewski.

Premiera 4.V.1962. Przedstawień: 22 (widzów 15.038).

5. Juliusz Słowacki — *MAZEPA*. *Reżyseria*: Roman Zawistowski, *scenografia*: Otto Axer, *układ poloneza*: Witold Borkowski. (Premiera 25.X.1958). Przedstawień: 3 (widzów 2.844).

6. Fryderyk Schiller — *DON KARLOS* (*Don Carlos*). *Przekład*: Kazimiera Hłakowiczówna, *reżyseria*: Władysław Hańcza, *scenografia*: Otto Axer, *muzyka*: Piotr Perkowski. (Premiera 27.I.1960). Przedstawień: 10 (widzów 7.455).

7. Eugène O'Neill — *POŻĄDANIE W CIEŃNIU WIAZÓW* (*Desire under the Elms*). *Przekład*: Kazimierz Piotrowski, *reżyseria*: Roman Zawistowski, *scenografia*: Otto Axer, *układ tańców*: Jadwiga Hryniewiecka. (Premiera 10.II.1961). Przedstawień: 20 (widzów 13.786).

8. Leon Kruczkowski — *ŚMIERĆ GUBERNATORA*. *Reżyseria*: Kazimierz Dejmek, *scenografia*: Andrzej Stopka. (Premiera 7.IV.1961). Przedstawień: 6 (widzów 3.787).

9. August Strindberg — *ERYK XIV* (*Eric XIV*). *Przekład*: Zygmunt Łanowski, *reżyseria*: Zygmunt Hübner, *współpraca reżysera*: Bronisław Pawlik, *scenografia*: Otto Axer. (Premiera 26.V.1961). Przedstawień: 22 (widzów 12.689).

10. Stanisław Wyspiański — *WESELE*. *Reżyseria*: Jerzy Rakowiecki, *scenografia*: Krystyna Horecka, *opracowanie muzyczne*: Edward Wejman. *Obsada*: W bież. sezonie weszli: Żyd — S. Baczyński, Muzykant — J. Kalita, Chochoł — R. Kubiak. (Premiera 15.VII.1961). Przedstawień: 45 (widzów 40.843).

TEATR KAMERALNY

11. Luigi Pirandello — *TAK JEST JAK SIĘ PANSTWU ZDAJE* (*Così è se vi pare*). *Przekład*: Jerzy Jędrzejewicz, *reżyseria*: Maria

Wiercińska, *scenografia*: Janusz Andrzej Krassowski.

Obsada: Lamberto Laudisi — T. Kondrat, Pani Frola — Z. Małynicz, Pan Ponza, jej zięć — B. Pawlik, Pani Ponza — A. Sędzińska, H. Stankówna, Radca Agazzi — K. Dejunowicz, Amelia, jego żona — R. Hanin, Dina, ich córka — J. Czaplińska, Pani Sirelli — J. Kossocka, Pan Sirelli — K. Pągowski, Prefekt — J. Kobuszewski, Komisarz Centuri — Z. Listkiewicz, Pani Cini — J. Macherska, Pani Nenni — M. Strońska, służący Agazzich — R. Dereń, Pan I — Z. Bończa-Tomaszewski, Pan II — Z. Szymborski. Premiera 11.XI.1961. Przedstawień: 50 (widzów 14.367).

12. Ludwik Hieronim Morstin — *JASKOŁKA*. *Reżyseria*: Mariusz Dmochowski, *scenografia*: Krystyna Zachwatowicz.

Obsada: Jadwiga — A. Dmochowska, Formoza — H. Czengery, Anna — H. Dunajska, Danuta — B. Biernacka, Bożena — M. Wyszogrodzka, Wilhelm, Księżę Rakuski — R. Kubiak, Przeor Franciszkanów — S. Żeleński, Arcybiskup Bodzanta — Z. Mrożewski, M. Dmochowski, Biskup Jan Radlica — B. Pawlik, Semko, książę Mazowiecki — M. Maciejewski, Gniewosz z Dalewic — J. Kalita, Dobiesław z Kurozwęk — J. Pichelski, Spytko z Melsztyna — W. Nanowski, Drogosz Toporczyk — K. Dejunowicz, Krystyn z Ostrowa — Z. Rzuchowski, Jaśko z Tarnowa — Z. Szymborski, Dymitr z Goraja — Z. Bończa-Tomaszewski, Strażnik — L. Jabłoński, Franciszkanin — C. Bogdański, Mistrz Jakub, astrolog — T. Kondrat.

Premiera 24.XII.1961. Przedstawień: 46 (widzów 13.272).

13. Jerzy Zawieyski — *LAI ZNACZY JASMIN*. *Reżyseria*: Olga Koszutska, *scenografia*: Janusz Andrzej Krassowski, *muzyka*: Stefan Kisielewski.

Obsada: Lai — H. Stankówna, Tan — S. Jasiukiewicz. Premiera 17.II.1962. Przedstawień: 21 (widzów 5.574).

14. Gabriela Zapolska — *MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ*. *Reżyseria*: Roman Zawistowski, *scenografia*: Jan Marcin Szancer. *Obsada*: Pani Dulski — J. Romanówna,

Pan Dulski — J. Ciecierski, Zbyszko — K. Meres, Hesja — J. Czaplińska, Mela — M. Ciesielska, Lokatorka — M. Homerska, Juliasiewiczowa — E. Herman, Hanka — M. Kleidysz, Tadrachowa — M. Zabczyńska. Premiera 16.III.1962. Przedstawień: 49 (widzów 14.651).

15. Cyprian Kamil Norwid — *PIERSCIEN WIELKIEJ DAMY*. *Reżyseria*: Kazimierz Braun, *scenografia*: Krystyna Zachwatowicz. *Obsada*: Hrabina Maria Harrys — H. Stankówna, Mak-Yks — H. Boukolowski, Magdalena Tomir — A. Pawlicka, Graf Szeliga — M. Dmochowski, Sędzia Klemens Durejko — M. Maciejewski, Klementyna, żona Sędziego — Z. Komorowska, Salome, odźwierna — S. Kostecka, Majster ogni sztucznych — R. Piekarski, Komisarz policji — Z. Kęstowicz, Stary sługa — S. Żeleński, Nowy sługa — R. Kubiak, Służąca — M. Wyszogrodzka, Gość I — Z. Rzuchowski, Gość II — C. Bogdański. Premiera 6.IV.1962. Przedstawień: 30 (widzów 9.153).

16. Roger Vailland — *PAN JAN* (*Monsieur Jean*). *Przekład*: Jerzy Lisowski, *reżyseria*: Jan Kreczmar, *scenografia*: Lech Zahorski, *muzyka*: Andrzej Markowski.

Obsada: Pan Jan — J. Kreczmar, Leporella, jego żona — B. Ludwiżanka, Helena — M. Ciesielska, Pietrek — R. Kubiak, Karolka — M. Wyszogrodzka, Małgosia, telefonistka — B. Pietkiewicz, Marta, sekretarka — A. Pawlicka, Noblet, kierownik personalny — T. Kondrat, Komandor — S. Jaśkiewicz, Spiker — C. Bogdański. Premiera 4.VII.1962. Przedstawień: 9 (widzów 3.347).

17. Jarosław Iwaszkiewicz — *WESELE PANA BALZAKA*. *Reżyseria*: Władysław Hańcza, *scenografia*: Krystyna Horecka. (Premiera 9.VII.1959). Przedstawień: 4 (widzów 1.175) w Teatrze Kameralnym, 11 (widzów 10.333) w Teatrze Polskim.

18. Zdzisław Skowroński — *KUGLARZE*. *Reżyseria*: Roman Zawistowski, *scenografia*: Zofia Węgierkowa. (Premiera 2.VII.1960). Przedstawień: 12 (widzów 4.665) w Teatrze Kameralnym, 8 (widzów 5.994) w Teatrze Polskim.

19. Jerzy Zawieyski — *WYSOKA SCIANA*. *Reżyseria*: Marian Wyrzykowski, *sceno-*

grafia: Janusz Andrzej Krassowski, opracowanie muzyczne: Zofia Łosakiewicz. (Premiera 22.IV.1961). Przedstawień: 51 (widzów 16.077).

20. Henryk Kleist — *ROZBITY DZBAN* (*Der zerbrochene Krug*). Przekład: Zbigniew Krawczykowski, reżyseria: Maria Wiercińska, scenografia: Otto Axer. (Premiera 7.VII.1961). Przedstawień: 21 (widzów 5.470).

21. Bolesław Prus — *KRONIKI WARSZAWSKIE*. Wybór i układ tekstu: Stanisław Witold Balicki, reżyseria: Mariusz Dmochowski, August Kowalczyk, Czesław Wołłejko. Obsada: B. Biernacka, M. Ciesielska, S. Jasiukiewicz, A. Kowalczyk, Z. Listkiewicz, L. Pietraszkiewicz, A. Raciszówna, S. Baczynski, M. Dmochowski, W. Gliński, E. Herman, L. Laskowska, M. Wyszogrodzka, S. Żeleński, H. Boukołowski, A. Dmochowska, M. Homerska, Z. Kęstowicz, E. Kowalczyk, M. Maciejewski, H. Stankówna, Cz. Wołłejko. Premiera 19.V.1962 w Muzeum im. Adama Mickiewicza w Warszawie. Przedstawień: 10 (widzów około 5.000) w Warszawie, Siedlcach, Inowrocławiu.

TEATR Powszechny

Kierownictwo:

Dyrektor: Tadeusz Kaźmierski, kierownik artystyczny: Irena Babel, kierownik literacki: Zbigniew Krawczykowski.

Scen: 2 (Scena Główna, Sala Prob).

Zespół Artystyczny:

Reżyserzy: Irena Babel, Adam Hanuszkiewicz, Jacek Szczęk. Scenografowie: Zofia Wierchowicz, Krzysztof Pankiewicz.

Aktorzy: Zofia Ankwicz, Maria Garbowska, Zofia Grabowska, Izabela Hrebicka, Wanda Jarszewska, Teofila Koronkiewicz, Zofia Kucówna, Małgorzata Lorentowicz, Janina Martini, Wanda Marwicz, Janina Nowicka, Maria Pawłowska, Janina Pollakówna, Zofia Rysiówna, Maria Seroczyńska, Wanda Szczepańska, Elżbieta Wieczorkowska, Ryszard Barycz,

Bogusz Bilewski, Czesław Byszewski, Tadeusz Czechowski, Adam Hanuszkiewicz, Tadeusz Janczar, Kazimierz Janus, Edmund Karwański, Jerzy Karaszkiewicz, Juliusz Łuszczewski, Bogdan Łysakowski, Jan Mayzel, Leszek Ostrowski, Aleksander Piotrowski, Stefan Rydel, Mieczysław Serwiński, Ryszard Siódmiak, Kazimierz Talarczyk, Tadeusz Waczkowski, Marek Wojciechowski, Józef Zejdowski.

REPERTUAR:

SCENA GŁÓWNA

1. Jean Anouilh — *EURYDYKA* (*Eurydice*). Przekład: Jadwiga Kukulczanka, reżyseria: Jacek Szczęk, scenografia: Krzysztof Pankiewicz.

Obsada: Orfeusz — T. Janczar, Ojciec — M. Serwiński, L. Ostrowski, Eurydyka — Z. Kucówna, Matka — J. Martini, Vincent — S. Rydel, Mathias — T. Czechowski, Dulac — C. Byszewski, Inspicjent — J. Mayzel, I Dziewczyna — M. Seroczyńska, II Dziewczyna — I. Hrebicka, Pokojowy — M. Wojciechowski, Kierowca — B. Łysakowski, Sekretarz Komisarza Policji — E. Karwański, Kelner — A. Piotrowski, Piękna Kasjerka — Z. Ankwicz, Pan Henri — B. Bilewski. Premiera 3.X.1961. Przedstawień: 60 (widzów 43.130).

2. Helen Wilson Żeligowska — *ZACZAROWANY LAS* (*The enchanted Forest*). Przekład i teksty piosenek: Ewa Kołaczowska, muzyka: Helen Wilson Żeligowska, reżyseria: Irena Babel, scenografia: Zofia Wierchowicz, układ tańca: Ruth Sorel.

Obsada: Zły czarownik — S. Rydel, Jego słudzy: K. Janus, J. Mayzel, L. Ostrowski, T. Waczkowski, Marzenka — M. Pawłowska, Bogunka — M. Seroczyńska, Boginki leśne: I. Hrebicka, J. Nowicka, J. Zychówna, Maciuś — R. Siódmiak, Kuba — E. Karwański, Grześ — B. Łysakowski, Zając Filipek — J. Karaszkiewicz, Balbina — M. Garbowska. Premiera 21.X.1961. Przedstawień: 56 (widzów 26.726).

3. Jean Racine — *BERENIKA* (*Bérénice*) Przekład: Kazimierz Brończyk, opracowa-

nie tekstu: Wisława Szymborska, reżyseria: Adam Hanuszkiewicz, scenografia: Krzysztof Pankiewicz, muzyka: Augustyn Bloch.

Obsada: Berenika — Z. Rysiówna, Tytus — A. Hanuszkiewicz, Antioch — T. Czechowski, Paulin — J. Łuszczewski, Arsas — L. Ostrowski, Fenika — E. Wieczorkowska, Rutilius — M. Serwiński, C. Byszewski. Premiera 10.II.1962. Przedstawień: 71 (widzów 30.711).

4. Roger Vailland — *HELOIZA I ABEIARD* (*Helois et Abelard*). Przekład: Jan Kott, muzyka: Augustyn Bloch, reżyseria: Irena Babel, scenografia: Zofia Wierchowicz.

Obsada: Abelard — R. Barycz, Heloiza — J. Nowicka, Fulbert — M. Wojciechowski, Księżę d'Anjou — S. Rydel, Margot — I. Hrebicka, Służąca — Z. Ankwicz, Młoda pobożna dziewczyna — M. Garbowska, Berta — Z. Kucówna, Garlande — C. Byszewski, I Mieszczanin — T. Waczkowski, II Mieszczanin — R. Siódmiak, III Mieszczanin — A. Piotrowski, Kanonik — L. Ostrowski, Majster — B. Łysakowski, Żołnierz — B. Bilewski. Premiera 10.IV.1962. Przedstawień: 30 (widzów 9.448).

5. Sergiusz Michalkow — *KUPIEM POMNIK SWÓJ*. (*Siebie ja pamiątnik postawił*). Przekład: Ignacy Szenfeld, reżyseria: Jacek Szczęk, scenografia: Krzysztof Pankiewicz, układ taneczny: Natalia Lerska. Obsada: Kiril Spiridonowicz Poczesuchin — K. Talarczyk, Warwara Ignatiewna Poczesuchina — J. Martini, Wieczierinkin — J. Ciecierski, E. Karwański, Czurkin — T. Czechowski, Toptunow — K. Janus, M. Wojciechowski, Sekretarka — M. Seroczyńska, Cyganka — M. Seroczyńska, Durnia — W. Marwicz, Carski Generał — C. Byszewski, S. Rydel, Kupiec — L. Ostrowski, Staruszka — W. Jarszewska, Chłopiec — J. Mayzel, Dziewczyna — M. Pawłowska, Cyganka — M. Pawłowska, Lakiernik — A. Piotrowski, Cyganka — M. Garbowska. Premiera 31.V.1962. Przedstawień: 29 (widzów 9.344).

6. Kornel Makuszyński — *PRZYJACIEL WESOŁEGO DIABŁA*. Adaptacja: Zbigniew Bebak, reżyseria: Jacek Szczęk, scenografia: Zofia Wierchowicz, plastyka ruchu: Aleksander Piotrowski. (Premiera 11.XII.1960). Przedstawień: 21 (widzów 10.235).

7. Tytus Makcjusz Plautus — *KUPIEC* (*Mercator*). Przekład: Gustaw Przychocki, wiersze: Konstanty Ildefons Gałczyński, inscenizacja i reżyseria: Mieczysław Daszewski, scenografia: Kazimierz Mikulski, muzyka: Halina Kalinowska. (Premiera 28.V.1961). Przedstawień: 4 (widzów 1.843).

SALA PROB

8. Stanisław Grochowiak — *SZACHY*. Reżyseria: Jacek Szczęk, scenografia: Zofia Wierchowicz.

Obsada: Hrabia — S. Rydel, Hrabina żona — M. Lorentowicz, Hrabina rezydentka — T. Koronkiewicz, Baron — R. Barycz, Człowiek — T. Janczar, Soldyk — B. Łysakowski, Lokaj — E. Karwański, Gestapowiec I — J. Karaszkiewicz, Gestapowiec II — R. Siódmiak. Premiera 1.II.1962. Przedstawień: 40 (widzów 3.352).

9. Jerzy Broszkiewicz — *GŁUPIEC I INNI*. Reżyseria: Irena Babel, scenografia: Zofia Wierchowicz. (Premiera 8.IV.1961). Przedstawień: 2 (widzów 196).

TEATR Współczesny

Kierownictwo:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Erwin Axer, kierownicy literaccy: Jerzy Kreczmar i Adam Tarn, kierownik muzyczny: Zbigniew Turski.

Scen: 1.

Zespół Artystyczny:

Reżyserzy: Erwin Axer, Jerzy Kreczmar. Aktorzy: Barbara Drapińska, Antonina Gordon-Górecka, Irena Horecka, Kalina Jędrusik, Halina Kossobudzka, Marta Lipińska (od 1.VII.62), Zofia Mrozowska,

Stanisława Perzanowska, Zofia Saretok, Ilona Stawińska, Barbara Wrzesińska, Aleksander Bardini, Stanisław Bieliński, Henryk Błażejczyk, Henryk Borowski, Janusz Bylczyński, Mieczysław Czechowicz, Stanisław Daczyński, Edward Dziewoński (od 1.VII.62), Edmund Fidler, Tadeusz Fijewski, Marian Friedmann, Józef Kondrat, Józef Konieczny, Andrzej Łapicki, Bohdan Łazuka, Tadeusz Łomnicki, Andrzej Madej, Zbigniew Mak, Wiesław Michnikowski, Kazimierz Opaliński, Tadeusz Pluciński, Kazimierz Rudzki, Tadeusz Surowa, Zbigniew Zapasiewicz

REPERTUAR:

1. Bertolt Brecht — *KARIERA ARTURO UI (Der Aufstieg des Arturo Ui)*. Przekład: Roman Szydlowski i Witold Wirpsza, inscenizacja i reżyseria: Erwin Axer, scenografia: Ewa Starowieyska i Konrad Swinarski, muzyka: Zbigniew Turski. Obsada: Zapowiadacz — Z. Zapasiewicz, Dogsborough — K. Opaliński, Giwola — E. Dziewoński, Giri — A. Bardini, Arturo Ui — T. Łomnicki, Clark — H. Borowski, Buther — J. Bylczyński, Flake — A. Łodziński, Sheet — T. Surowa, Dogsborough jr. — J. Wesolowski, Ernesto Roma — M. Czechowicz, Dockdaisy — B. Wrzesińska, Z. Saretok, Inna — J. Konieczny, Greenwool — S. Bieliński, Ragg — T. Pluciński, Bowl — M. Friedmann, Lokaj — K. Puchniewski, Goodwill — W. Skrzypiński, Gaffles — Z. Przeradzki, O'Casey — E. Fidler, Aktor — J. Kondrat, Fisch — T. Fijewski, Sędzia — K. Rudzki, Obrońca — J. Kochanowicz, Lekarz — H. Błażejczyk, Hooek — S. Brem, B. Dullfeet — I. Horecka, Ig. Dullfeet — W. Michnikowski, Oskarżyciel — A. Łapicki. Premiera 6.I.1962. Przedstawień: 63 (widzów 27.252).
2. Michael Redgrave — *PAPIERY ASPERNA (Aspern papers)*. Przekład: Roman Szydlowski, reżyseria: Andrzej Łapicki, scenografia: Ewa Starowieyska. Obsada: H. Jarvis — A. Łapicki, Pani Prest — B. Drapińska, Pasquale — T. Pluciński, Pani Bordereau — S. Perza-

nowska, Assunta — H. Kossobudzka, Panna Tina — A. Gordon-Górecka. Premiera 1.III.1962. Przedstawień: 49 (widzów 17.182).

3. Johan Wolfgang Goethe — *IFIGENIA W TAURYDZIE (Iphigene auf Tauris)*. Przekład: Edward Csató, reżyseria: Erwin Axer, scenografia: Otto Axer.

(Premiera 1.II.1961). Przedstawień: 15 (widzów 4.933).

4. Jerome Kilty — *KOCHANY KŁAMCA (Dear Liar)*. Przekład: Irena Babel, reżyseria: Aleksander Bardini, scenografia: Władysław Daszewski.

(Premiera 20.V.1961). Przedstawień: 79 (widzów 27.347).

5. Françoise Sagan — *ZAMEK W SZWECJI (Le Chateau en Suède)*. Przekład: Anna i Jerzy Lisowscy, reżyseria: Andrzej Łapicki, scenografia: Ewa Starowieyska.

(Premiera 26.VI.1961). Przedstawień: 64 (widzów 30.059).

TEATR ŻYDOWSKI IM. E. R. KAMIŃSKIEJ

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Ida Kamińska

Scen: 1

Teatr prowadzi objazd: terenem objazdu są większe miasta całego kraju.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Ida Kamińska, Henryk Cajzel.

Aktorzy: Anna Białkiewicz, Rywa Buzganowa-Szyler, Dina Fijałkowska, Julia Flaum, Maria Frydman, Ida Kamińska, Ruth Kamińska, Helena Kaut, Estera Kowalska, Ruth Kowalska-Taru, Miriam Lancman, Elżbieta Lotenberg, Ludmiła Sirota, Zofia Skrzyszewska, Chewel Buzgan, Jakub Chasz-Grodner, Izaak Dogim, Adam Dobrzański-Szengut, Seweryn Dalecki, Henryk Grynberg, Bruno Fink, Mojżesz Lancman, Karol Latowicz, Herman Lercher, Marian Melman, Abraham Morewski, Henryk Nysencwajg, Józef Retik, Samuel Rettig, Marian Rudenski, Abraham Rozenbaum, Michał Rajski (do 10.XII.61), Michał Szwejlich, Marek Warszawski.

REPERTUAR:

1. Samuel Halkin — *BAR KOCHBA (Bar Kochba)* Opracowanie dramaturgiczne: Henryk Cajzel i Izaak Dogim, reżyseria i scenografia: Henryk Cajzel, muzyka: Wolus.

Obsada: Bar-Kochba — C. Buzgan, Pnina — R. Kamińska, Elieazar — M. Melman, Rabi Akiba — I. Dogim, Rachel — R. Szyler-Buzganowa, G. Szachmajster, Menasze — M. Warszawski, Elisze — H. Lercher, Jehoshua — M. Rudeński, Hilel — K. Latowicz, Uziel — M. Szwejlich, Nachmoni — L. Sirota, Jojsi — J. Retik, Kussi — B. Fink, Bruria — E. Lotenberg, H. Kaut, Kobieta — H. Kaut, E. Lotenberg, Turnus-Rufus — S. Rettig, Rufina — D. Fijałkowska, Severus — J. Chasz-Grodner, Antonius — S. Dalecki, Lucius — C. Nysencwajg, Zagir, Greczynka — M. Frydman, Starcy — M. Lancman, A. Rozenbaum, A. Szengut-Dobrzański, Chłopi — M. Lancman, H. Grynberg, Syryjczycy — A. Rozenbaum, A. Szengut-Dobrzański, Oficer rzymski — M. Bram, Wywiadowca rzymski — H. Grynberg.

Premiera 3.III.1962. Przedstawień: 13 (widzów 2.006) w siedzibie, 15 (widzów 3.494) w objeździe.

2. Zak Konfino — *EKSPERYMENT (Transluzja)*. Przekład: Ida Kamińska, reżyseria: Ida Kamińska, scenografia: Marian Stańczak.

Obsada: Hans Schultz — S. Dalecki, Eli, jego żona — J. Flaum, Gertruda, jego siostra — Z. Skrzyszewska, Dr Esner — J. Chasz-Grodner, Dr Kohn — M. Melman, Agent policji — M. Rudenski, Nieznajoma — G. Szachmajster.

Premiera 8.VI.1962. Przedstawień: 4 (widzów 900) w siedzibie, 13 (widzów 3.162) w objeździe.

3. Osip Dymow — *PIEWCA WŁASNEJ NIEDOLI (Joszke Muzykant)*. Opracowanie dramaturgiczne: Chewel Buzgan, reżyseria: Chewel Buzgan, scenografia: Marian Stańczak.

Obsada: Madam Lurie — R. Szyler-Buzganowa, Siemionczyk — B. Fink, Oleczka — H. Kaut, Szejne — R. Kamińska, Hudes — R. Taru-Kowalska, Berł — C. Buzgan, Josz-

ke — K. Latowicz, Szajke — J. Retik, H. Grynberg, Godyński — M. Szwejlich. Premiera 12.VII.1962. Przedstawień: 4 (widzów 1.519) w siedzibie.

4. Szolem Alejchem — *TEWIE MLECZARZ (Tewje der Milchiker)*. Reżyseria: Chewel Buzgan, scenografia: Edward Grajewski.

(Premiera 19.V.1956). Przedstawień: 2 (widzów 242) w siedzibie, 5 (widzów 1.700) w objeździe.

5. Szolem Alejchem — *SENDER BLANK (Sender Blank)*. Dramatyzacja i reżyseria: Jakub Rotbaum, scenografia: Aleksander Jędrzejewski i Jadwiga Przeradzka.

(Premiera 25.IV.1948). Przedstawień: 5 (widzów 888) w siedzibie, 3 (widzów 1.400) w objeździe.

6. Aleksander Cassona — *DRZEWA UMIERAJĄ STOJĄC (Bejmer sztarbn sztejendik) — (Los arboles mueren de pie)*. Przekład: Ida Kamińska. Reżyseria: Ida Kamińska, scenografia: Edward Grajewski i Marian Stańczak.

(Premiera 21.XI.1958). Przedstawień: 5 (widzów 725) w siedzibie.

7. Eliza Orzeszkowa — *MEIR EZOFOWICZ*. Dramatyzacja: Ida Kamińska, reżyseria: Ida Kamińska, scenografia: Ivo Gall.

(Wznowienie 4.XII.1960). Przedstawień: 7 (widzów 1.068) w siedzibie.

8. Chaim Sloves — *BARUCH Z AMSTERDAMU (Baruch lyn Amsterdam)*. Reżyseria: Marian Melman, scenografia: Marian Stańczak.

Premiera 27.III.1961. Przedstawień: 4 (widzów 1.900) w siedzibie.

9. Mojżesz Dłużnowski — *SAMOTNY STATEK (Di ejzame szil)*. Reżyseria: Ida Kamińska, scenografia: Marian Stańczak.

(Premiera 17.VI.1961). Przedstawień: 7 (widzów 1.948) w objeździe.

10. Manger, Ajnbinder, Jakub Rotbaum — *SEN O GOLDFADENIE*. Dramatyzacja, inscenizacja i reżyseria: Jakub Rotbaum, scenografia: Aleksander Jędrzejewski, muzyka: A. Goldfaden i H. Kon.

(Wznowienie 22.VII.1961; premiera 28.III.1950).

Przedstawień: 6 (widzów 1.873) w siedzibie.

TEATR BUFFO „SYRENA”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Jakub Zajdenknopf, kierownictwo artystyczne (do 20.VI.62): Teatr „Syrena” — Józef Słotwiński, Teatr „Buffo” — Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stępień; (od 21.VI.62): Teatr Buffo „Syrena” — Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stępień, kierownictwo muzyczne: Wiktor Osiecki.

Scen: do 20.VI.62 — 2 (Teatr „Syrena” i Teatr „Buffo”), od 21.VI.62 — 1 (sala Teatru „Syrena”).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Hanna Bielicka, Maria Broniewska, Teresa Belczyńska, Stefania Górka, Adrianna Godlewska, Halina Głuszkówna, Helena Grossówna, Barbara Halmirska, Mirosława Krajewska, Lidia Korsakówna, Irena Kwiatkowska, Teresa Marecka, Józefina Pellegrini, Barbara Prośniewska, Lucyna Paczuska, Emilia Radziejowska, Barbara Stępniaówna, Krystyna Sznerówna, Leopold Adamów-Sadurski, Jerzy Bielenia, Kazimierz Brusikiewicz, Bronisław Darski, Adolf Dymśa, Rudolf Gołębiowski, Waclaw Jankowski, Bogdan Krzywicki, Wiesław Machowski, Ryszard Markowski, Klemens Mielczarek, Andrzej Mirecki, Władysław Nowicki, Tadeusz Olsza, Wiktor Osiecki, Mieczysław Pawlikowski, Kazimierz Petecki, Ryszard Pikulski, Mieczysław Pręgowski, Stefan Rembowski, Juliusz Roland, Andrzej Ropski, Czesław Roszkowski, Ludwik Sempoliński, Janusz Sent, Andrzej Stockinger, Saturnin Żorawski.

REPERTUAR:

TEATR „SYRENA”

1. Michał Bałucki — *DOM OTWARTY*. Opracowanie tekstu i wybór tekstów Boya: Zdzisław Skowroński, inscenizacja i reżyseria: Józef Słotwiński, scenografia: Michelle i Lech Zahorscy, opracowanie muzyczne: Witold Osiecki, układ choreograficzny: Eugeniusz Papliński.

Obsada: Janina Zelska — B. Stępniaówna, Kamilla — M. Broniewska, Pulcheria —

H. Bielicka, Ciuciumkiewiczowa — J. Chojnacka, Miecia — B. Prośniewska, Lola — E. Radziejowska, Tecia — J. Zychówna, Fifikowska — B. Halmirska, Jej córka — S. Górzynska, Pierzyńska — H. Grossówna, M. Zelski — S. Żorawski, Telesfor — M. Pawlikowski, Adolf — B. Krzywicki, Fikalcki — K. Brusikiewicz, Porucznik Malinowski — A. Ropski, Wicherkowski — W. Jankowski, Fajarkiewicz — C. Roszkowski, Ciuciumkiewicz — L. Sadurski, Franciszek — K. Petecki, Wróbelkowski — R. Markowski, Piernikiewicz — M. Pręgowski, Ślizakowski — R. Pikulski, Bagatelka — K. Mielczarek, Kelnerka — L. Paczuska, Lokaj I — J. Roland, Lokaj II — A. Mirecki.

Premiera 31.XII.1961. Przedstawień: 111 (widzów 49.055).

2. Andrzej Makarewicz — *PIRAMIDALNY BOHATER*. Teksty piosenek: Agnieszka Osiecka, muzyka: Mateusz Święcicki, reżyseria: Janina Orsza-Lukasiewicz, scenografia: Teresa i Janusz Zygodlewiczowie, opracowanie muzyczne: Wiktor Osiecki, układ choreograficzny: Witold Borkowski. Obsada: Dyrektorka teatru — T. Marecka, Działaczka — K. Sznerówna, B. Halmirska, Dziewczyna — B. Prośniewska, Delegatka młodzieży — E. Radziejowska, Sekretarka Prezesa — E. Pachonka, Sekretarka MRN — J. Zychówna, Aktorka — L. Paczuska, Przedstawiciel MRN — R. Gołębiowski, Redaktor — S. Żorawski, Prezes — K. Petecki, Profesor — C. Roszkowski, Joachim — M. Pawlikowski, Ireneusz — B. Krzywicki, Kowalski — K. Mielczarek, R. Pikulski, Asystenci, Referenci, Ułani, Planiści — R. Markowski, K. Mielczarek, R. Pikulski, M. Pręgowski, A. Ropski, L. Sadurski.

Prapremiera 5.V.1962. Przedstawień: 24 (widzów 6.725).

3. *WSZYSTKIE MITY DOZWOLONE* — satyryczny program składany. Teksty: As, Andrzej Bianusz, Bronisław Brok, Rudolf Gołębiowski, Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stępień, Jacek Korczakowski, Janusz Mulewicz, Jerzy Ofierski, Agnieszka Osiecka, Włodzimierz Scisłowski, Jan Świąć, Marian Załucki, Krystyna Żywulska. Muzyka:

Jerzy Abratowski, Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stępień, Marek Lusztig, Wiktor Osiecki, Edward Pałasz, Stefan Rembowski, Tadeusz Sygietyński, Jerzy Wasowski. Reżyseria: Zygmunt Hübner, scenografia: Franciszek Starowiejski, choreografia: Eugeniusz Papliński.

Obsada: T. Bylczyńska, S. Górka, A. Janowska, M. Krajewska, I. Kwiatkowska, L. Paczuska, J. Pellegrini, B. Prośniewska, E. Radziejowska, J. Bielenia, B. Darski, A. Dymśa, K. Krukowski, W. Makowski, R. Markowski, T. Olsza, R. Pikulski, M. Pręgowski, L. Sadurski, A. Stockinger, S. Żorawski.

Prapremiera 30.VI.1962. Przedstawień: 28 (widzów 20.089) w Teatrze Buffo „Syrena”.

4. Krystyna Berwińska — *HRABINA Z IMPORTU*. Teksty piosenek i scen muzycznych: Jacek Korczakowski i Kazimierz Krukowski, muzyka: Wiktor Osiecki, inscenizacja i reżyseria: Kazimierz Krukowski, scenografia: Mikołaj Sasykin, ewolucje taneczne: Leopold Sadurski.

(Prapremiera 1.IX.1961). Przedstawień: 79 (widzów 48.629).

TEATR „BUFFO”

5. *ARKA NOWEGO* — satyryczny program składany. Teksty: Jerzy Baranowski, Włodzimierz Boruński, Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stępień, Tadeusz Kubiak, Agnieszka Osiecka, Józef Prutkowski, Ludomir Rybicki, Zbigniew Stawecki, Stanisław Tym, Marian Załucki, Krystyna Żywulska. Muzyka: Jerzy Boczkowski, Zdzisław Gozdawa i Waclaw Stępień, Wiktor Osiecki, Stefan Rembowski, Janusz Sent.

Reżyseria: Adam Hanuszkiewicz, kompozycja przestrzenna i kostiumy: Marian Stępień, choreografia: Barbara Fijewska.

Obsada: T. Belczyńska, S. Górka, A. Janowska, L. Korsakówna, M. Krajewska, I. Kwiatkowska, J. Pellegrini, J. Bielenia, B. Darski, A. Dymśa, T. Fijewski, W. Machowski, T. Olsza, L. Sempoliński, A. Stockinger, M. Załucki.

Prapremiera 8.XI.1961. Przedstawień: 205 (widzów 77.274).

TEATRY MUZYCZNE

TEATR WIELKI*

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Bohdan Wodiczko.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Henryk Czyż, Mieczysław Mierzejewski, Arnold Rezler, Bohdan Wodiczko.

Kierownik baletu: Eugeniusz Papliński
Kierownicy chóru: Zofia Urbanyi-Swirska, Henryk Wojnarowski.

Soliści śpiewacy: Alina Bolechowska, Bożena Brun-Barańska, Jadwiga Dzikówna, Krystyna Jamroz, Agnieszka Kossakowska, Anna Malewicz, Barbara Miszel-Giardini, Barbara Nieman, Hanna Rumowska, Halina Słonicka, Halina Słoniowska, Bogna Sokorska, Krystyna Szczepańska, Krystyna Szostek-Radkova, Irena Ślifarska, Eugeniusz Banaszczyk, Antoni Dutkiewicz, Jan Góralski, Andrzej Hiolski, Władysław Jurerek, Zdzisław Klimek, Edmund Kossowski, Jerzy Kulesza, Bernard Ładysz, Robert Młynarski, Zdzisław Nikodem, Edward Pawlak, Bogdan Paprocki, Kazimierz Pustelak, Władysław Skoraczewski, Lesław Waclawik, Kazimierz Walter, Józef Wojtan, Witold Zalewski.

Soliści baletu: Bożena Gadzińska, Olga Glinkówna, Bożena Kociołkowska, Lidia Kowcz, Maria Krzyszkowska, Hanna Tarnawska, Barbara Włodarczyk, Hanna Zawadzka, Witold Borkowski, Henryk Giero, Witold Gruca, Zbigniew Juchnowski, Zbigniew Kiliński, Feliks Malinowski, Zbigniew Strzałkowski, Stanisław Szymański, Wojciech Wiesiołowski.

REPERTUAR:

1. Sergiusz Prokofiew — *KAMIENNY KWIAT (Kamienny cwiok)*. Libretto baletu: M. Prokofiew, L. Ławrowski wg baj-

* Zmiana nazwy przedsiębiorstwa nastąpiła w sezonie sprawozdawczym: 1.X.61 — 31.XII.61 — Państwowa Opera w Warszawie. Od 1.I.62 — Teatr Wielki w Warszawie Przedsiębiorstwo Państwowe z siedzibą tymczasową przy ul. Nowogrodzkiej 49

ki T. Bażowa, *opracowanie*: A. R. Tomski, *kierownictwo muzyczne*: Arnold Rezler, *reżyseria i choreografia*: Aleksander Tomski, *scenografia*: Izabela Konarzewska. *Obsada*: Daniłło — H. Giero, F. Malinowski, Z. Strzałkowski, Katarzyna — L. Kowcz, B. Włodarczyk, H. Tarnawska, Królowa Miedzianej Góry — B. Kociołkowska, L. Kowcz, O. Sawicka, Sewerian — W. Borkowski, Z. Juchnowski, Z. Kiliński, Cygan — W. Borkowski, A. Ludwicki, S. Szymański, Cyganka — H. Korcozowicz, H. Witkowska, Ognik — M. Compe, B. Gierałtowska, E. Jaroń, Cyganka — O. Oleszkiewicz, S. Szatkowska, Stary Cygan — F. Lewandowski, B. Procner, Kupcowa — K. Korda, O. Oleszkiewicz, Kupcy — S. Cywiński, F. Lewandowski, K. Skrzypkowski, Sturdy Seweriana — J. Domański, B. Dymecki, R. Majka, L. Małecki, Przekupki — B. Piekarska, H. Szajewska, H. Zgórska, H. Zwierzówna, I. Mrówczyńska, I. Ładowska, Skomoruchy — W. Gaworczyk, A. Ludwicki, Z. Panoszewski, G. Strzelczyk, Gitarzyści — J. Dan, B. Dymecki, Harmonista — S. Kowalski, Balałajkarz — B. Kamiński, Z. Nowocien, Przyjaciółki Katarzyny — I. Cieślakówna, M. Compe, B. Gadzińska, B. Gierałtowska, H. Korcozowicz, A. Podkowińska, M. Bokota, B. Barska, J. Kostrzemska, B. Leśniewska, A. Tomaszewska, J. Wilkońska, K. Bukowska, W. Latkowska, W. Olkiewicz, E. Spratek, D. Szorcówna, H. Witkowska, Przyjaciele Daniły — M. Bagiński, J. Dan, Z. Sidło, B. Wolczyński, J. Dąbrowski, W. Gaworczyk, C. Mette, Z. Nowocien, Z. Polański, H. Rutkowski, B. Dymecki, B. Kamiński, S. Kowalski, R. Majka, A. Ludwicki, Z. Panoszewski, Drogie Kamienie — I. Cieślakówna, B. Kociołkowska, B. Włodarczyk, H. Tarnawska, J. Dan, Z. Juchnowski, Z. Sidło, B. Kamiński, G. Strzelczyk, B. Gadzińska, H. Korcozowicz, K. Korda, J. Kostrzemska, B. Gierałtowska, E. Jaroń, B. Leśniewska, A. Podkowińska, E. Spratek, B. Barska, K. Stankiewicz, D. Szorcówna, I. Mrówczyńska, W. Latkowska, W. Olkiewicz, B. Piekarska, A. Tomaszewska, J. Wilkońska, H. Wopińska, K. Zgórska, B. Andrzejczek, M. Bochenek, K. Bukowska, O. Oleszkiewicz, H. Szajewska, M. Bagiń-

ski, J. Dąbrowski, J. Domański, B. Dymecki, R. Majka, C. Mette, Z. Polański, H. Rutkowski, W. Gaworczyk, E. Koperski, Z. Nowocien, A. Ludwicki, Z. Panoszewski, Cygański — K. Stankiewicz, D. Szorcówna, B. Barska, H. Witkowska, B. Andrzejczak, M. Bochenek, M. Bokota, K. Bukowska, I. Ładowska, B. Barska, K. Korda, B. Leśniewska, Z. Sidło, B. Wolczyński, M. Bagiński, J. Dan, Z. Juchnowski, J. Dąbrowski, L. Małecki, Z. Nowocien, Z. Polański, H. Rutkowski, R. Majka, B. Procner, G. Strzelczyk.

Premiera 15.X.1961. Przedstawień: 12 (widzów 9.234).

2. Ignacy Paderewski — *MANRU*. *Libretto*: Alfred Nossig, *przekład*: Aleksander Rymkiewicz i Wiktor Bregy, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górzyński, *inscenizacja i reżyseria*: Wiktor Bregy, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Jerzy Gogół, *przygotowanie chóru*: Kazimierz Kord, *dyrygenci*: Zdzisław Górzyński, Bogusław Madey.

Obsada: Ulana — K. Jamroz, H. Rumowska, Matka — K. Kostal, K. Szczepańska, Manru — S. Romański, L. Waclawik, Urok — J. Kulesza, W. Malczewski, R. Młynarski, Aza — B. Brun-Barańska, A. Malewicz, Oros — J. Wojtan, M. Woźniczko, Jagu — A. Kizeweter, E. Pawlak, Dziewczyna — T. Majówna, H. Jankowska, solo tenorowe — J. Góralski, Z. Wójciak, solo skrzypcowe — J. Kucharski, soliści baletu — B. Gadzińska, J. Dan, Z. Sidło.

Premiera 25.XI.1961. Przedstawień: 14 (widzów 9.268).

3. Igor Strawiński — *KRÓL EDYP* (*Oedipus rex*) wg Sofoklesa. *Tekst*: Igor Strawiński i Jean Cocteau, *przekład łaciński*: J. Daniellou, *PERSEFONA* (*Perséphone*). *Tekst*: André Gide, *przekład*: Maria Serga i Joanna Kulmowa, *kierownictwo muzyczne*: Bohdan Wodiczko, *reżyseria*: Konrad Swinarski, *scenografia*: Jan Kosiński, *choreografia*: Janina Jarzynówna-Sobczak, *dyrygent*: Bohdan Wodiczko.

Obsada: *KRÓL EDYP*: Edyp — B. Paprocki, K. Pustelak, Jokasta — B. Miszel, K. Szczepańska, K. Szostek-Radkowa, Kreon — Z. Klimek, E. Kossowski, J. Kulesza, B. Ładysz, Teirezjasz — E. Pawlak, K. Walter,

Pasterz — Z. Nikodem, L. Waclawik, Poseł — J. Kulesza, Z. Klimek, E. Kossowski, B. Ładysz, Narrator — I. Gogolewski, *PERSEFONA*: Persefona — Z. Mrozowska, Eumolpe — K. Pustelak, B. Paprocki, Tancerka — A. Boniuszko.

Premiera 10.I.1962. Przedstawień: 12 (widzów 9.808).

4. a) Artur Malawski — *WIERCHY*. *Opracowanie libretta wg materiałów kompozytora*: Eugeniusz Papliński, *kierownictwo muzyczne*: Bohdan Wodiczko, *inscenizacja i choreografia*: Eugeniusz Papliński, *scenografia*: Wowo Bielicki, *dyrygent*: Bohdan Wodiczko.

Obsada: Marysia — B. Włodarczyk, H. Tarnawska, E. Jaroń, Góralka — H. Rumowska, H. Słoniowska, H. Jankowska, Józek — F. Malinowski, Z. Juchnowski, R. Krawucki, Harnaś — R. Młynarski, Z. Klimek, J. Kulesza, Franek — S. Szymański, A. Ludwicki, W. Gaworczyk, Góral — Z. Nikodem, A. Bachleda, Góralki — B. Olkuszniak, E. Jaroń, I. Basiukówna, M. Compe, B. Gierałtowska, B. Zielińska, Juhasi — A. Ludwicki, C. Akuciewicz, J. Smoliński, W. Gaworczyk, R. Kerson, G. Strzelczyk, M. Bagiński, Z. Sidło, J. Mazur, Z. Sobczak, R. Krawucki, B. Wolczyński, 3 Góralki — B. Włodarczyk, H. Zawadzka, H. Tarnawska, B. Gadzińska, 4 Góralki — I. Owocówna, B. Zielińska, M. Surowiak, K. Mazurówna, 2 Kobziarze — L. Małecki, M. Pawlicki, Góralki — A. Podkowińska, B. Leśniewska, W. Olkiewicz, I. Mrówczyńska, M. Bochenek, W. Latkowska, B. Piekarska, H. Szajewska, B. Witkowska, K. Zgórska, J. Wilkońska, O. Oleszkiewicz, H. Wopińska, B. Barska, B. Mirkowicz, E. Spratek, M. Kocik, K. Janowska, B. Mazurówna, K. Kabalewska, J. Kostrzemska, Górale — B. Dymecki, Z. Polański, J. Dąbrowski, H. Rutkowski, C. Mette, T. Podczaski, Z. Panoszewski, R. Majka, M. Almert, Z. Nowocien, E. Koperski, R. Dawidziuk, K. Knol.

b) Eugeniusz Morawski — *ŚWITEZIANKA*. *Libretto*: wg ballady Adama Mickiewicza przygotował: Jerzy Gogół, *kierownictwo muzyczne*: Bohdan Wodiczko, *inscenizacja i choreografia*: Jerzy Gogół, *scenografia*:

Wowo Bielicki, *dyrygent*: Bohdan Wodiczko.

Obsada: Świtezianka — M. Krzyszkowska, L. Kowcz, H. Tarnawska, Strzelec — H. Giero, Z. Strzałkowski, F. Malinowski, Dziewczyna — I. Owocówna, H. Zawadzka, Dziewczęta — J. Wilkońska, K. Janowska, M. Kocik, K. Kabalewska, B. Mazurówna, E. Spratek, B. Barska, J. Kostrzemska, W. Latkowska, B. Leśniewska, H. Witkowska, M. Bochenek, H. Szajewska, K. Zgórska, H. Wopińska, B. Mirkowicz, O. Oleszkiewicz, B. Piekarska, I. Mrówczyńska, Chłopcy — R. Majka, H. Rutkowski, Z. Polański, Z. Panoszewski, Z. Nowocien, M. Almert, R. Dawidziuk, J. Dąbrowski, T. Podczaski, M. Pawlicki, J. Mazur, J. Wesółowski, E. Koperski, G. Strzelczyk, J. Funicki, B. Dymecki, E. Domański, M. Bagiński.

c) Antoni Szałowski — *ZACZĘROWANA OBERŻA*. *Opracowanie libretta*: Witold Gruca w oparciu o scenariusz Witolda Contiego, *kierownictwo muzyczne*: Bohdan Wodiczko, *inscenizacja i choreografia*: Witold Gruca, *scenografia*: Wowo Bielicki, *dyrygent*: Bohdan Wodiczko.

Obsada: Dziewczyna — B. Kociołkowska, K. Mazurówna, Chłopiec — Z. Strzałkowski, W. Gruca, Bachus — W. Jorkowski, Z. Juchnowski, Królowa baru — K. Mazurówna, H. Zawadzka, I. Owocówna, Samotna — O. Glinkówna, H. Zawadzka, O. Oleszkiewicz, Szalniarz — C. Akuciewicz, A. Ludwicki, 4 Kelnerów — M. Bagiński, M. Pawlicki, G. Strzelczyk, B. Dymecki, H. Rutkowski, T. Podczaski, 2. Majka, J. Mazur, 8 Dziewcząt — J. Wilkońska, W. Latkowska, M. Bochenek, I. Owocówna, K. Zgórska, I. Basiukówna, B. Zielińska, B. Barska, 8 Chłopców — 2. Kerson, R. Dawidziuk, J. Dąbrowski, Z. Nowocien, H. Rutkowski, W. Gaworczyk, Z. Polański, J. Wesółowski, 8 Dziewcząt — O. Oleszkiewicz, J. Kostrzemska, H. Wopińska, B. Mirkowicz, M. Kocik, B. Piekarska, 8 Chłopców — E. Domański, E. Koperski, Z. Panoszewski, C. Mette, J. Mazur, J. Kunicki.

Premiera 7.II.1962. Przedstawień: 8 (widzów 6.847).

5. Christoph Willibald Gluck — *IFIGENIA NA TAURYDZIE (Iphigenie en Tauride)* w opracowaniu Richarda Straussa, *libretto*: F. Guillard, *przekład*: Maria Serga, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *reżyseria*: Ludwik René, *scenografia*: Jan Kosiński, *choreografia*: Witold Gruca, *kierownictwo chóru*: Zofia Urbanyi-Swirska i Henryk Wojnarowski, *dyrygent*: Mieczysław Mierzejewski.

Obsada: Ifigenia — A. Bolechowska, H. Rumowska, Pylades — Z. Nikodem, B. Paprocki, K. Pustelak, Orestes — E. Banaszczyk, Z. Klimek, J. Kulesza, Toas — R. Młynarski, J. Wojtan, Diana — B. Nieman, H. Słonicka, Pierwsza kapłanka — J. Dzikówna, A. Kossakowska, Druga kapłanka — A. Malewicz, Z. Wilma, Sługa świątyni — E. Pawlak, K. Walter, Greczynka — H. Jankowska, T. Majówna. Premiera 28.II.1962. Przedstawień: 7 (widzów 4.571).

6. Claude Debussy — *SYN MARNOTRAWNY (L'enfant prodigue)* wg Ernesta Guinand, *przekład*: Zofia Modrakowska. Igor Strawieński — *ŚWIĘTO WIOSNY (Le sacre du printemps)* wg Nicolas Roericha. Artur Honegger — *JUDITH (Judith)* wg René Moraxa, *przekład*: Henryk Czyż, *kierownictwo muzyczne*: Henryk Czyż, *inscenizacja, reżyseria i choreografia*: Alfredo Rodrigues, *scenografia*: Andrzej Majewski, *kierownictwo chóru*: Roman Kuklewicz, *dyrygent*: Henryk Czyż.

Obsada: *SYN MARNOTRAWNY*: Lia — A. Bolechowska, H. Słonicka, H. Słoniowska, Azael — B. Paprocki, K. Pustelak, Simeon — Z. Klimek, R. Młynarski, Chłopiec — W. Gaworczyk, Dziewczeta — M. Bochenek, W. Latkowska, M. Kocik, B. Leśniewska, B. Mirkowicz, E. Spratek, M. Surowiak, R. Gozdowska, K. Janowska, J. Kostrzemska, I. Mrówczyńska, H. Witkowska, H. Wopińska, Chłopcy — R. Dawidziuk, J. Dąbrowski, K. Knoll, C. Mette, Z. Polański, G. Strzelczyk, J. Wesołowski, M. Almert, Z. Panoszewski. *ŚWIĘTO WIOSNY*: Dziewczyna Ofiarna — E. Jaroń, B. Włodarczyk, Przewodzący Grupy Białej — E. Jaroń, R. Krawucki, B. Włodarczyk, R. Kerson, Dziewczeta — M. Compe, B. Gieraltowska, K. Mazurówna, B. Olkusz-

nik, A. Podkowińska, B. Zielińska, B. Barska, I. Basiukówna, H. Szajewska, Chłopcy — J. Dąbrowski, W. Gaworczyk, A. Ludwicki, Z. Polański, J. Smoliński, J. Wesołowski, J. Kunicki, C. Mette, Przewodzący Grupy Czarnej — B. Kociolkowska, Z. Sidło, B. Gadzińska, F. Malinowski, Dziewczeta — K. Janowska, W. Latkowska, B. Mazurówna, B. Piekarska, E. Spratek, K. Stankiewicz, J. Wilkońska, H. Wopińska, R. Gozdowska, J. Kostrzemska, W. Olkiewicz, Chłopcy — M. Almert, K. Knoll, R. Majka, Z. Panoszewski, H. Rutkowski, Z. Sobczak, G. Strzelczyk, Przewodzący Grupy Czerwonej — H. Tarnawska, Z. Juchnowski, I. Owocówna, R. Kerson, Dziewczeta — M. Bochenek, M. Kocik, B. Mirkowicz, I. Mrówczyńska, H. Witkowska, M. Wolczyńska, B. Zielińska, K. Zgórska, K. Kabalewska, B. Leśniewska, D. Szorcówna, Chłopcy — M. Bagiński, R. Dawidziuk, B. Dymecki, B. Kamiński, J. Mazur, Z. Nowocień, T. Podczaski, B. Wolczyński, Stare kobiety — K. Bukowska, I. Ładowska, T. Nikodem, O. Oleszkiewicz, M. Bokota, D. Szorcówna, Starzec — L. Małecki, M. Pawlicki. *JUDITH*: Judith — A. Malewicz, B. Miszel, I. Slifarska, Służebnica — J. Dzikówna, A. Kossakowska, Z. Wilma, Głosy solowe — H. Jankowska, Z. Wilma, J. Góralski, W. Jurek, W. Zalewski, B. Mularczyk, Recytacja — Z. Rysiówna, Niewolnica — M. Kocik, K. Mazurówna, Holofernes — R. Kerson, F. Malinowski, Dziewczeta — K. Kabalewska, B. Mazurówna, B. Piekarska, W. Olkiewicz, K. Stankiewicz, D. Szorcówna, J. Wilkońska, K. Zgórska, B. Zielińska, Straż przyboczna — Z. Nowocień, B. Wolczyński, Żołnierze Asyryjscy — M. Bagiński, B. Dymecki, B. Kamiński, R. Majka, J. Mazur, M. Pawlicki, H. Rutkowski, Z. Sobczak, Żydzi — J. Kunicki, J. Wesołowski. Premiera 31.III.1962. Przedstawień 8 (widzów 7.495).

7. Georg Friedrich Haendel — *JULIUSZ CEZAR (Giulio Cesare)*. *Libretto*: Nicol F. Haym, *przekład*: Jadwiga Szamatulska, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *reżyseria*: Ludwik René, *scenografia*: Jan Kosiński, *kierownictwo chóru*:

Zofia Urbanyi-Swirska i Henryk Wojnarowski, *dyrygent*: Mieczysław Mierzejewski.

Obsada: Juliusz Cezar — A. Dutkiewicz, J. Kulesza, Kornelia — B. Miszel, K. Szczepańska, K. Szostek-Radkova, Sektus — K. Pustelak, L. Waclawik, Kleopatra — A. Bolechowska, H. Rumowska, H. Słoniowska, Ptolemeusz — E. Pawlak, K. Walter, Achilles — R. Młynarski, J. Wojtan, Nirenus — W. Jurek, W. Skoraczewski, Akompaniament klawesynowy do recitatiwów: Anna Pawluk.

Premiera 28.IV.1962. Przedstawień: 4 (widzów 2.816).

8. Jakub Offenbach — *OPOWIEŚCI HOFFMANN (Les Contes d'Hoffmann)*. *Libretto*: J. Barbier i M. Carré, *przekład*: L. J. Kern i Jerzy Waldorff, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górzyński, *inscenizacja i reżyseria*: Bronisław Horowicz, *scenografia*: Andrzej Sadowski, *choreografia*: Witold Borkowski, *przygotowanie chóru*: Zofia Urbanyi-Swirska i Henryk Wojnarowski, *dyrygent*: Zdzisław Górzyński.

Obsada: Hoffmann — B. Paprocki, K. Pustelak, Olimpia — A. Kossakowska, B. Sokorska, Giulietta — H. Słonicka, H. Rumowska, Antonia — A. Bolechowska, J. Dzikówna, H. Słonicka, Lindorf, Kopeliusz, Dapertutto, Dr Miracolo — E. Kossowski, B. Ładysz, Mikołaj — E. Banaszczyk, J. Wojtan, Spalanzani — Z. Nikodem, B. Paprocki, K. Pustelak, L. Waclawik, Crespel — E. Pawlak, K. Walter, Schlehmil — J. Kulesza, R. Młynarski, Andreas, Cochennillo, Pitichinaccio, Franciszek — J. Góralski, W. Zalewski, Lutter — A. Dutkiewicz, W. Jurek, W. Skoraczewski, Nataniel — J. Góralski, W. Zalewski, Herman — A. Dutkiewicz, W. Jurek, W. Skoraczewski, Głos Matki — B. Brun-Barańska, I. Slifarska, Głos w Barkaroli — A. Malewicz, P. Lipińska, Muza — A. Malewicz, P. Lipińska, Postać z Callota — M. Bagiński, B. Wolczyński.

Premiera 7.VI.1962. Przedstawień: 4 (widzów 4.214).

9. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. *Libretto*: Jan Chęciński, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *inscenizacja i reżyseria*: Wiktor Bre-

gy, *scenografia*: dekoracje — Zygmunt Szpinger, *kostiumy* — Karol Frycz, *choreografia*: Stanisław Miszczyk. (Premiera 30.IV.1949). Przedstawień: 2 (widzów 2.072).

10. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski. *Kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Latoszewski, *inscenizacja i reżyseria*: Leon Schiller, *scenografia*: dekoracje — Jan Kosiński, *kostiumy* — Andrzej Cybulski, *przygotowanie chóru*: Stanisław Nawrot, *choreografia*: Eugeniusz Papliński. (Premiera 31.V.1953). Przedstawień: 2 (widzów 2.079).

11. Georges Bizet — *CARMEN (Carmen)*. *Libretto*: Henryk Meilhac i Ludwik Halévy wg Prospera Mérimée, *przekład*: Wiktor Bregy i Kazimierz Czekotowski, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *inscenizacja i reżyseria*: Wiktor Bregy, *scenografia*: Roman Bubiec, *choreografia*: Stanisław Miszczyk, *dyrygent*: Mieczysław Mierzejewski. (Premiera 18.VII.1957). Przedstawień: 6 (widzów 5.832).

12. Giacomo Puccini — *MADAME BUTTERFLY (Madama Butterfly)*. *Libretto*: L. Illlica i G. Giacosa, *kierownictwo muzyczne*: Aleksander Tarski, *inscenizacja i reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Izabela Konarzewska. (Premiera 11.IV.1957). Przedstawień: 8 (widzów 4.648).

13. Giuseppe Verdi — *AIDA (Aida)*. *Libretto*: A. Ghislanzoni, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *inscenizacja i reżyseria*: Georges Teodorescu, *scenografia*: dekoracje — Lech Zahorski, *kostiumy* — Michelle Zahorska, *kierownik chóru*: Stanisław Nawrot, *choreografia*: Stanisław Miszczyk, *dyrygent*: Mieczysław Mierzejewski. (Premiera 26.VI.1958). Przedstawień: 11 (widzów 9.823).

14. Giuseppe Verdi — *TRUBADUR (Il Trovatore)*. *Libretto*: Salvatore Cammarano i L. Bardare wg A. G. Gutierrez, *przekład*: Janina Gillowa, *kierownictwo muzyczne*: Egizio Massini, *inscenizacja i reżyseria*: Józef Grubowski, *scenografia*:

Izabela Konarzewska, *dyrygent*: Jerzy Procner.

(Premiera 31.I.1959). Przedstawień: 8 (widzów 5.880).

15. Adolf Adam — *GISELLE*. *Libretto*: Teofil Gautier, V. Saint-Georges, J. Coralli, *kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Latośzewski, *choreografia*: J. Coralli, M. Pietiepa, *opracowanie*: Natalia Dudzińska i Konstanty Siergiejew, *scenografia*: Karol Frycz, *dyrygent*: Kazimierz Kord.

(Premiera 19.III.1960). Przedstawień: 3 (widzów 1.417).

16. Stanisław Moniuszko — *HRABINA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *reżyseria*: Emil Chaberski, *scenografia*: dekoracje — Stanisław Jarocki, *kostiumy* — Otto Axer, *choreografia*: Henryk Tomaszewski, *dyrygent*: Mieczysław Mierzejewski.

(Premiera 28.V.1960). Przedstawień: 8 (widzów 6.479).

17. Giuseppe Verdi — *RIGOLETTO* (*Rigoletto*). *Libretto*: F. M. Piave, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Semkow, *inscenizacja i reżyseria*: Wiktor Bregy, *scenografia*: Irena Lorentowicz, *choreografia*: Raissa Kuzniecowa, *dyrygent*: Jerzy Semkow.

(Premiera 29.X.1960). Przedstawień: 14 (widzów 9.043).

18. Piotr Czajkowski — *JEZIORO ŁABĘDZIE* (*Lebiedinoje oziero*). *Libretto*: W. Biediczew, W. Gelcer, *kierownictwo muzyczne*: Arnold Rezler, *układ choreograficzny*: Natalia Konus i Aleksander Sobol, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *dyrygenci*: Arnold Rezler.

(Premiera 12.I.1961). Przedstawień: 9 (widzów 8.406).

19. Umberto Giordano — *ANDRZEJ CHENIER* (*Andrea Chenier*). *Libretto*: Luigi Illica, *przekład*: Joanna Kulmowa i Jerzy Semkow, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Semkow, *inscenizacja i reżyseria*: Frank de Quell, *scenografia*: Irena Lorentowicz, *choreografia*: Raissa Kuzniecowa, *kierownik chóru*: Kazimierz Kord, *dyrygent*: Jerzy Semkow.

(Premiera 18.IV.1961). Przedstawień: 3 (widzów 2.462).

20. Gaetano Donizetti — *DON PASQUALE* (*Don Pasquale*). *Libretto*: wg komedii A. Anellego Gaetano Donizetti, *przekład*: Ludwik René i Krystyna Konopacka, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Procner, *inscenizacja i reżyseria*: Aleksander Bardini, *scenografia*: Teresa Roszkowska, *kierownictwo chóru*: Kazimierz Kord, *dyrygent*: Jerzy Procner.

(Premiera 21.II.1961). Przedstawień: 9 (widzów 5.841).

21. Sergiusz Prokofiew — *ROMEO I JULIA* (*Romeo i Dżulietta*). *Libretto*: Sergiusz Prokofiew i Leonid Ławrowskij wg Williama Shakespeara, *adaptacja libretta*: Jerzy Gogół, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Mierzejewski, *reżyseria i choreografia*: Jerzy Gogół, *scenografia*: Teresa Roszkowska, *dyrygent*: Mieczysław Mierzejewski.

(Premiera 22.V.1954). Przedstawień: 6 (widzów 4.992).

22. Wolfgang Amadeus Mozart — *DON JUAN* (*Don Juan*). *Libretto*: Lorenzo da Ponte, *kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Latośzewski, *reżyseria i inscenizacja*: Wiktor Bregy, *scenografia*: Andrzej Pronaszko, *choreografia*: Witold Borkowski, *dyrygent*: Bogusław Madey.

(Wznowienie 24.IX.1961). Przedstawień: 12 (widzów 7.742).

O P E R E T K A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Tadeusz Bursztynowicz, kierownik literacki: Tadeusz Polanowski, kierownik muzyczny: Jerzy Gaczek.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Jerzy Gaczek, Jerzy Procner, Stefan Zuława.

Pedagog baletu: Sabina Szatkowska.

Soliści śpiewacy: Beata Artemska, Maria Bielicka, Alina Kaniewska, Maryla Karwowska, Agnieszka Kossakowska, Elżbieta Ryl-Górska, Hanna Runowiecka, Alina Wiczorkówna, Elżbieta Zakrzewska, Krystyna

Zborowska, Helena Zmichorowska, Jerzy Sergiusz Adamczewski, Stefan Cieszkowski, Zdzisław Drabicki, Jerzy Dukay, Ryszard Fabiński, Roman Kosierkiewicz, Sławomir Lindner, Kazimierz Łabudź, Lesław Pawluk, Jan Precigs, Andrzej Tomecki, Tadeusz Walczak, Włodzimierz Wilkosz, Stefan Witas, Mieczysław Wojnicki, Adam Wysocki, Zdzisław Zaczyk, Mieczysław Ziołowski. *Soliści baletu*: Elżbieta Kozakowska.

REPERTUAR:

1. Karol Millöcker — *STUDENT ŻEBRAK* (*Der Bettelstudent*). *Libretto*: F. Zell, R. Genée, *przekład*: Krystyna Chudowolska, Wacław Śniady, *inscenizacja i reżyseria*: Danuta Baduszkowa, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Procner, *scenografia*: dekoracje — Jan Kosiński, *kostiumy* — Jan Marcin Szancer, *choreografia*: Eugeniusz Papliński. *Obsada*: *Palmatyka* — M. Karwowska, M. Bielicka, Laura — A. Kossakowska, E. Zakrzewska, Bronisława — K. Zborowska, A. Kaniewska, Ollendorf — M. Wojnicki, S. Cieszkowski, Wangenheim — R. Fabiński, von Schweinitz — M. Tilszer, von Henrici — S. Cieszkowski, von Rochow — W. Wilkosz, von Richthofen — T. Walczak, Enterich — J. Dukay, R. Kosierkiewicz, Szymon Rymanowicz — Z. Zaczyk, Z. Drabicki, Jan Janicki — L. Pawluk, J. Precigs, Bogumił Małachowski — A. Wysocki, Ewa — M. Bielicka, H. Runowiecka, Piffke — C. Goszczyński, Puffke — S. Lewicki, Kramarz — M. Ziołowski, Burmistrz Krakowa — K. Łabudź, Gospodarz zajazdu — A. Tomecki, Onufry — W. Kucharski.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 39 (widzów 27.496).

2. Jerzy Lawina-Świętochowski — *PANNA WODNA*. *Libretto*: Józef Słotwiński, Waler Jastrzębiec wg J. Krzewińskiego i L. Brodzińskiego, *inscenizacja i reżyseria*: Beata Artemska, *instrumentacja i kierownictwo muzyczne*: Jerzy Gaczek, *scenografia*: dekoracje — Lech Zahorski, *kostiumy* — Krystyna Wolińska, *choreografia*: Stanisława Stanisławska.

Obsada: Mr. John Old Town — S. Witas, Mrs Mill Old Town — H. Runowiecka, Miss Mary — E. Ryl-Górska, Miss Hobby — A. Wiczorkówna, Miss Molly —

S. Kowalczyk, Mr Bob — J. S. Adamczewski, Mrs Bobulińska — B. Artemska, I. Jurkiewicz, August — M. Ziołowski, Kapitan statku — R. Fabiński, Andrzej — Z. Drabicki, Tadeusz — Z. Słowiński, Bosman — R. Kosierkiewicz, Franek — A. Tomecki, Janek — T. Walczak, Danek — J. Dukay.

Premiera 17.V.1962. Przedstawień: 13 (widzów 9.746).

3. Jakub Offenbach — *ZYCIE PARYSKIE* (*La vie parisienne*). *Libretto*: Władysław Krzemiński wg Meilhaca i Halevy, *inscenizacja i reżyseria*: Barbara Kilkowska przy współpracy Władysława Krzemińskiego, *opracowanie muzyczne*: Jerzy Gaczek, *scenografia*: Lech i Michelle Zahorscy, *choreografia*: Stanisław Miszczyk.

(Premiera 1.XII.1955). Przedstawień: 17 (widzów 12.276).

4. Emerich Kalman — *KSIĘŻNICZKA CZAR-DASZA* (*Csardaschürstin*). *Libretto*: L. Stein, B. Jenbach, *przekład*: Jerzy Jurandot, *inscenizacja i reżyseria*: Sławomir Lindner, *scenografia*: Olga Imbierowicz, Anna Zaporska, *choreografia*: Jerzy Kapliński.

(Premiera 28.IX.1957). Przedstawień: 32 (widzów 24.538).

5. Rudolf Friml — *KRÓL WŁÓCZĘGÓW* (*Vagabondking*). *Libretto*: Briam Hooker, F. H. Poat, *przekład*: Tadeusz Sygietyński, *reżyseria*: Janusz Warnecki, Elwira Turska, *inscenizacja*: Janusz Warnecki, *scenografia*: Inez Kuske, *choreografia*: Witold Borkowski.

Premiera 9.VII.1959. Przedstawień: 24 (widzów 18.568).

6. Jakub Offenbach — *ORFEUSZ W PIEKLE* (*Orphée aux enfers*). *Libretto*: Stanisław Dygat, Janusz Minkiewicz, *inscenizacja i reżyseria*: Jan Kulczyński, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Gaczek, *scenografia*: dekoracje — Lech Zahorski, *kostiumy* — Michelle Zahorska.

Premiera 3.VI.1960. Przedstawień: 14 (widzów 10.453).

7. Florimond Hervé — *MAM'ZELLE NITOUCHE* (*Mamzelle Nitouche*). *Libretto*: Henri Meilhac, Albert Millaud, *przekład*: Józef Słotwiński, *adaptacja*: Oldrich Novy, *inscenizacja i reżyseria*: Oldrich Novy, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Gaczek, *sceno-*

grafia: Andrzej Sadowski, choreografia: Stanisław Miszczuk.
(Premiera 28.X.1960). Przedstawień: 12 (widzów 9.061).

8. Cole Porter — *CAN-CAN (Can-Can)*. Libretto: Abe Burrows, przekład i adaptacja: Antoni Marianowicz i Janusz Minkiewicz, inscenizacja i reżyseria: Roman Sykała, kierownictwo muzyczne: Jerzy Gaczek, scenografia: dekoracje — Lech Zahorski, kostiumy — Michelle Zahorska, choreografia: Eugeniusz Papliński.
Premiera 24.VI.1961. Przedstawień: 83 (widzów 55.456).

TEATRY LALKOWE

TEATR LALKI I AKTORA „BAJ”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Dargiel, kierownik literacki: Kazimiera Jeżewska.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd województwa warszawskiego, częściowo łódzkiego.

Aktorzy: Zenobia Dębicka, Janina Gwiazda, Sabina Małek, Aniela Maryszczak, Wanda Piotrowska, Danuta Zawierucha, Ryszard Bucholc, Zenon Czarnecki, Andrzej Kozarzewski, Andrzej Mrozik.

REPERTUAR:

1. Wojciech Cynbulk — *O KOCURZE WĄSALU (Kocour Petivousek)*. Przekład: Zenobia Dębicka, muzyka: Bogumił Pasternak, reżyseria: Jerzy Dargiel, scenografia: Mieczysław Antusiewicz.
Obsada: Kocur Wąsal — D. Zawierucha, Kos Pink — J. Gwiazda, Lisica — W. Piotrowska.
Premiera 6.XII.1961. Przedstawień: 26 (widzów 2.983) w siedzibie, 31 (widzów 4.143) w objeździe.

2. Kazimiera Jeżewska — *CHŁOP I DIABEŁ*. Muzyka: Feliks Rybicki, reżyseria: Jerzy Dargiel, scenografia: Waclaw Ujejski.
Obsada: Maciej — Z. Czarnecki, Maciejowa — S. Małek, Marcinek — A. Maryszczak,

Kusy — A. Kozarzewski, Lucyper — A. Mrozik, Jagna — Z. Dębicka, Wojciech — R. Bucholc, Pan — A. Mrozik, Ekonom — A. Kozarzewski, Pies Wierny — R. Bucholc, Kot Buruś — D. Zawierucha.
Premiera 29.VI.1962. Przedstawień: 17 (widzów 1.889) w siedzibie.

3. Jerzy Dargiel i Kazimiera Jeżewska — *KRÓLOWA ŚNIEGU* wg Jana Christiana Andersena i adaptacji Eugeniusza Szwarca. Muzyka: Janina Wilkosz-Piazza, Jerzy Dargiel. Reżyseria: Jerzy Dargiel, scenografia: Roman Ukleja.

(Premiera 30.XII.1959). Przedstawień: 33 (widzów 4.906) w siedzibie, 10 (widzów 3.711) w objeździe.

4. Anna Świrszczyńska — *DZIEWCZYŃKA Z KRAJU CHRZYŻANTEMY*. Muzyka: Franciszka Leszczyńska, reżyseria: Klementyna Krymkowa, scenografia: Waclaw Ujejski.
(Premiera 18.XI.1960). Przedstawień: 60 (widzów 11.002) w siedzibie, 39 (widzów 10.335) w objeździe.

5. Janina Kossakowska i Janusz Galewicz — *PIMPUŚ SADEŁKO* wg Marii Konopnickiej. Muzyka: Bogumił Pasternak, reżyseria: Jerzy Dargiel, scenografia: Andrzej Kieruzalski.
(Premiera 30.XII.1960). Przedstawień: 32 (widzów 4.545) w siedzibie, 52 (widzów 10.908) w objeździe.

TEATR LALKI I AKTORA „GULIWIER”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Stanisław Gęsicki, kierownik artystyczny: Monika Snarska.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd na terenie Warszawy (przedszkola i szkoły), województwa warszawskiego, oraz (w sezonie sprawozdawczym) wrocławskiego i koszalińskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyseria: Monika Snarska.
Kierownik muzyczny: Jerzy Dobrzański (do 28.II.62), Jacek Gębski (od 28.II.62).
Aktorzy: Łucja Burczyk, Irena Drzewoska, Krystyna Kępińska, Janina Keszowska,

Bożena Janczyk, Halina Naszarkowska, Iwona Popielarczyk, Maria Sienkiewicz, Waleria Zacharska, Elżbieta Zatonow, Tomasz Brzeziński, Zenon Chojnowski, Roman Jażdżyk-Ordeński, Janusz Ossowski, Paweł Podgórski, Mirosław Różycki, Mirosław Szałacki, Gerard Zdziechowicz (do 28.II.62).

REPERTUAR:

1. Mirosław Dysman — *TRZY NIEDŹWIADKI (Tri Medvedata)*. Przekład: Helena Bułakowska, muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Andrzej Kieruzalski, scenografia: Jerzy Gorazdowski.

Obsada: Misie: Basia — B. Kittel, Puś — Popielarczyk, B. Janczyk, Miś, Rowerzysta — M. Sienkiewicz, W. Zacharska, Lisica, Matka — B. Janczyk, W. Zacharska, Trener, Wilk — M. Szałacki, J. Ossowski.
Premiera 13.X.1961. Przedstawień: 93 (widzów 11.910) w objeździe.

2. Janina Porazińska — *KICHUŚ MAJSTRA LEPIGLINY*. Adaptacja: Anna Chodorowska i Bogdan Grzymała Siedlecki, muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Zenon Chojnowski, scenografia: Mieczysław Antusiewicz.

Obsada: Majster Lepiglina — G. Zdziechowicz, Z. Chojnowski, Kichuś — J. Keszowska, T. Brzeziński, Aronek, Gęgorek — R. Ordeński, Kafelkowa, Podsędkowa, Żak II — I. Drzewoska, Ł. Burczyk, Supelek, Paluszek, Comber — P. Podgórski, Z. Chojnowski, Supelkowa, Petronela, Kobicina — H. Naszarkowska, Matuska — E. Zatonow, H. Naszarkowska, Dratewkowa, Igiełkowa — K. Kępińska, Maryna, Paluszkowa, Gospodyni — I. Drzewoska, K. Kępińska, Gawron — E. Zatonow, Żak I, Baba II — E. Zatonow, I. Drzewoska, Baba I — Ł. Burczyk, E. Zatonow.

Premiera 24.XI.1961. Przedstawień: 141 (widzów 29.619) w siedzibie.

3. Zdenek Skarepa — *O JAGODOWEJ WRONIE (O povidlove vrane)*. Przekład: Taida Plewako i Tomasz Brzeziński, reżyseria: zespołowa.

Obsada: Dziewczynka, Guma — H. Karbowniczak, Piesek, Scyzoryk — T. Brzeziński.

Premiera 12.XII.1961. Przedstawień: 27 (widzów 1.070) w objeździe.

4. Milian Pawlik — *ŚNIEGOWA BASŃ (Tri snehulači)*. Przekład: Irena Zitzman, muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Monika Snarska, scenografia: Jerzy Zitzman.
Obsada: Bałwan I — B. Janczyk, T. Brzeziński, Bałwan II — M. Różycki, Bałwan III — Z. Chojnowski, Mikołaj — J. Ossowski, Piesek, Marysia — H. Karbowniczak, B. Kittel.

Premiera 26.XII.1961. Przedstawień: 16 (widzów 5.210) w siedzibie, 4 (widzów 1.740) w objeździe.

5. Juliusz Wolski — *TAJEMNICZA SZUFLADA*. Reżyseria: Monika Snarska, scenografia: Jerzy Jeleński.

Obsada: Olek Kowalski — J. Ossowski, Ciocia Andzia — W. Zacharska, Pankracy — P. Podgórski, Defektor — M. Szałacki, Pacusie — I. Popielarczyk, W. Zacharska, M. Sienkiewicz.

Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 25 (widzów 3.828) w siedzibie, 66 (widzów 35.877) w objeździe.

6. N. Gernet i G. Jagfeld — *KASIA i KROKODYL (Katia i krokodil)*. Przekład: Juan Artez, muzyka: Stanisław Prószyński, reżyseria: Monika Snarska, scenografia: Leokadia Serafinowicz.

Obsada: Kasia — J. Keszowska, H. Karbowniczak, Urszula, Szpak — K. Kępińska, Stacha — H. Karbowniczak, Miłka — B. Kittel, H. Naszarkowska, Wala — E. Zatonow, Dziewczynka, Kolega Marka — H. Naszarkowska, Marek, Kot — Ł. Burczyk, Barska, Piotruś — B. Janczyk, Jurek — I. Drzewoska, Tatuś — Z. Chojnowski, Pan — R. Ordeński, Chłopiec — M. Różycki.

Premiera 15.VI.1962. Przedstawień: 16 (widzów 1.514) w siedzibie.

7. Wojciech Żukrowski — *PORWANIE W TIUTIURLISTANIE*. Adaptacja: Joanna Gorczycka, muzyka: Franciszek Wasikowski, reżyseria: Monika Snarska, scenografia: Marian Stańczak.

(Premiera 28.V.1961). Przedstawień: 67 (widzów 15.048) w siedzibie.

8. Zbigniew Kopalko wg Lwa Tołstoja — *CZARODZIEJSKI BĘBEN*. Inscenizacja i re-

żyseria: Zbigniew Kopalko, scenografia: Inez Kuske, muzyka: Jerzy Dobrzański. (Premiera 11.X.1960). Przedstawień: 1 (widzów 320) w siedzibie, 9 (widzów 8.930) w objeździe.

TEATR „L A L K A”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Stanisław Bojar, kierownik artystyczny: Jan Wilkowski, kierownik plastyczny: Adam Kilian, kierownik muzyczny: Jerzy Dobrzański.

Scen: 1.

Teatr do 31.XII.61 prowadził objazd na terenie m. Warszawy.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyseria: Janina Kilian-Stanisławska. Aktorzy: Maria Fijewska, Kazimiera Janecka, Zofia Rusiecka, Czesława Sadurzanka, Eleonora Staniecka, Aurelia Suska (do 31.XII.61), Irena Szymańska, Zofia Tokarska-Drwęska, Hanna Wołkowińska, Halina Wołosiewicz, Danuta Wysiekierska, (do 28.II.62), Maria Zborowska, Zbigniew Bańkowski, Stanisław Dobrzyński, Włodzimierz Fijewski, Wojciech Łukowski, Zbigniew Olszewski, Władysław Pękalski, Jan Pękała, Jerzy Sapecki.

REPERTUAR:

1. Jan Wilkowski — *MIKOŁAJKI*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Eleonora Staniecka, scenografia: Adam Kilian. Obsada: Z. Tokarska, A. Suska, I. Szymańska, H. Wołosiewicz, H. Wołkowińska, W. Łukowski, W. Pękalski. Premiera 29.XII.1961. Przedstawień: 25 (widzów 6.379) w siedzibie.
2. Hanna Januszewska i Jan Wilkowski — *TYGRYS PIETREK*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, inscenizacja: Jan Wilkowski i Adam Kilian, reżyseria: Jan Wilkowski, scenografia: Adam Killan. Obsada: M. Fijewska, K. Janecka, W. Fijewski, Z. Bańkowski, Z. Olszewski, Z. Rusiecka, C. Sadurzanka, E. Staniecka, I. Szymańska, Z. Tokarska, H. Wołkowińska,

H. Wołosiewicz, S. Dobrzyński, W. Łukowski, W. Pękalski, J. Pękała.

Premiera 23.III.1962. Przedstawień: 83 (widzów 15.876) w siedzibie.

3. J. Sperański — *ZABAWNE WYŚCIGI*. (*Wiesielyj kros*). Wolny przekład: Maria Górska, muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Janina Kilian-Stanisławska, scenografia: Adam Kilian.

Obsada: K. Janecka, Z. Rusiecka, Z. Bańkowski, S. Dobrzyński.

Premiera 20.IV.1962. Przedstawień: 23 (widzów 4.539) w siedzibie.

4. Jan Wilkowski — *O ZWYRTALE MUZYKANCIE, CZYLI JAK SIĘ GÓRAL DO STAŁ DO NIEBA* wg Kazimierza Przerwy-Tetmajera. Muzyka: Krzysztof Penderecki, reżyseria: Jan Wilkowski, scenografia: Adam Kilian.

(Premiera 31.XII.1958). Przedstawień: 7 (widzów 1.166) w siedzibie.

5. Jadwiga Żylińska — *SWINIOPAS* wg Jana Christiana Andersena. Muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Janina Kilian-Stanisławska, scenografia: Zofia Stanisławska-Howutkowa.

(Premiera 31.XII.1959). Przedstawień: 36 (widzów 7.918) w siedzibie.

6. Jan Wilkowski — *TYMOTEUSZ RYM-CIMCI*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Eleonora Staniecka i Jan Wilkowski, scenografia: Adam Kilian.

(Premiera 25.III.1960). Przedstawień: 15 (widzów 4.534) w siedzibie, 20 (widzów 2.325) w objeździe.

7. Zbigniew Kopalko — *ZAKŁĘTY RUMAK* wg Bolesława Leśmiana, *Inscenizacja i reżyseria*: Zbigniew Kopalko, scenografia: Adam Kilian, *opracowanie muzyczne*: Zbigniew Kopalko.

(Premiera 10.VI.1960). Przedstawień: 31 (widzów 6.577) w siedzibie.

8. Jan Wilkowski — *TYMOTEUSZ W LESIE*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Eleonora Staniecka, scenografia: Adam Kilian.

(Premiera 17.XI.1960). Przedstawień: 13 (widzów 3.338) w siedzibie, 16 (widzów 1.775) w objeździe.

9. Stefania Szuchowa — *RUDUDU NA KSIĘZYCU*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, reży-

seria: Janina Kilian-Stanisławska, scenografia: Adam Kilian.

(Premiera 10.V.1961). Przedstawień: 27 (widzów 5.037) w siedzibie, 6 (widzów 625) w objeździe.

10. Jan Wilkowski — *TYMOTEUSZ I ŁOBUZIAKI*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, reżyseria: Eleonora Staniecka, scenografia: Adam Kilian.

(Premiera 11.VI.1961). Przedstawień: 76 (widzów 15.519) w siedzibie, 7 (widzów 700) w objeździe.

WOJEWÓDZTWO WARSZAWSKIE

WARSZAWSKI TEATR OBJAZDOWY (P P I E)

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Wanda Padwa, kierownik literacki: Leopold Lewin. Scen: stałych nie ma.

Teatr prowadzi objazd województwa warszawskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Romana Budycka, Jolanta Gall, Helena Orlikówna, Nina Polakówna, Irena Stelmachówna, Teresa Szmigielówna, Elżbieta Zagórska, Jaromir Chomicz, Waldemar Januszkiewicz, Roman Jodłowski, Maciej Karaś, Zdzisław Latoszewski, Wacław Rybczyński.

REPERTUAR:

1. Avery Hopwood — *JUTRO POGODA* (*To Morrow good Weather*). Przekład: Ryszard Ordyński, reżyseria: Maryna Broniewska, scenografia: Xymena i Ryszard Zaniewscy.

Obsada: Billi Bartlett — W. Rybczyński, Laura — I. Stelmachówna, Jacek Wheeler — Z. Latoszewski, Blanny — T. Szmigielówna, Tessy — N. Polakówna, Filip Evans — W. Januszkiewicz.

Premiera 4.XI.1961 w Strzegowie. Przedstawień: 87 (widzów 18.821) w objeździe.

2. Janusz Odrowąż — *ATOMOWY RO-WER*. Reżyseria: Tadeusz Cygler, scenografia: Jerzy Szeski, choreografia: Leopold Sadurski, muzyka: Wiesław Machan. Obsada: Żanetka — R. Budycka, Gucio — J. Chomicz, Filipek — R. Jodłowski, Tom — M. Karaś, Pani — J. Gall. Premiera 12.III.1962 w Kotuniu. Przedstawień: 54 (widzów 13.138).

3. Zofia Bystrzycka — *CZY TO JEST MIŁOŚĆ*. Reżyseria: Maryna Broniewska, scenografia: Xymena i Ryszard Zaniewscy. Obsada: Anna — I. Stelmachówna, Wacław — W. Rybczyński, Małgosia — E. Zagórska, Janusz — W. Januszkiewicz, Irena — T. Szmigielówna.

Premiera 4.V.1962 w Ilowie. Przedstawień: 60 (widzów 11.218) w objeździe.

4. Janusz Odrowąż — *NIEZWYKŁA PRZYGODA*. Reżyseria: Danuta Pietraszkiewicz, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, muzyka: Wiesław Machan.

(Premiera 6.XI.1960 w Wołominie). Przedstawień: 31 (widzów 11.593) w objeździe.

TEATR ZIEMI MAZOWIECKIEJ

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Wanda Wróblewska, kierownik literacki: Krystyna Berwińska.

Scen: Teatr stałej sceny nie posiada.

Teatr objazdowy: objazd po województwie warszawskim oraz przedstawienia w sali teatru Żydowskiego w Warszawie.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Krystyna Berwińska, Wanda Wróblewska.

Aktorzy: Danuta Gallert, Stefania Iwińska, Elżbieta Jagielska, Maria Koranówna, Barbara Kołodziejska, Celina Kubicówna, Czesława Nadworna, Kalina Pieńkiewicz, Irena Skwierczyńska, Barbara Siwecka, Zofia Streer, Maria Treutz-Kuszyńska, Wiesława Zelichowska, Bronisław Borski, Stanisław Brodacki, Andrzej Chomiński, Bohdan Grzybowicz, Fabian Kiebic, Franciszek Lubelski, Tomasz Mościcki, Aleksander Michałowski, Zdzisław Ożarowski, Władysław

sław Osto-Suski, Jerzy Próchnicki, Zbigniew Plato, Robert Rogalski, Jerzy Racina, Zbigniew Skowroński, Zbigniew Starski, Krystian Tomczak, Janusz Zlamal, Jerzy Żydkiwicz.

REPERTUAR:

1. Leon Kruczkowski — *NIEMCY*. Reżyseria: Jan Świdorski, scenografia: dekoracje — Zofia Wierchowicz, kostiumy — Krystyna Husarska.

Obsada: Profesor Sonnenbruch — W. Osto-Suski, Berta — M. Koranówna, Ruth — C. Kubicówna, Willi — W. Wilkosz, J. Zlamal, Liesel — M. Treutz-Kuszyńska, Joachim Peters — R. Rogalski, Hoppe — Z. Skowroński, Schultz — B. Borski, Juryś — F. Lubelski, Pani Soerensen — B. Siwecka, Marika — W. Żelichowska, Tourterelle — Z. Plato, Fanchette — B. Kołodziejska, Oficer Wermachtu — J. Zlamal, Z. Starski, Gefreiter — B. Borski, Gestapowiec — Z. Plato, Dziecko żydowskie — B. Kołodziejska.

Premiera 3.XI.1961 w Zegrzu. Przedstawień: 8 (widzów 1.562) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 30 (widzów 9.818) w objęździe.

2. Oliver Goldsmith — *POMYŁKI JEDNEJ NOCY* (*She Stoops to Conquer*). Przekład: Ewa Zycieńska i Ewa Berberysz, muzyka: Andrzej Markowski, reżyseria: Krystyna Berwińska, scenografia: Krzysztof Pankiewicz, choreografia: Wanda Szczuka.

Obsada: Onufry Twierdza-Zamczysko — K. Tomczak, Dorota — I. Skwierczyńska, Kasia — Z. Streer, Tonio — A. Chomiński, B. Grzybowicz, Konstancja — E. Jagielska, Karol — J. Żydkiwicz, Jerzy — T. Mościcki, Ojciec Karola — F. Kiebicz, Pankrac — B. Grzybowicz, S. Brodacki, Karczmarz — F. Kiebicz, Monte-Christo — B. Grzybowicz, S. Brodacki.

Premiera 12.XI.1961 w Łomży. Przedstawień: 11 (widzów 2.448) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 67 (widzów 13.357) w objęździe.

3. Stefan Żeromski — *GRZECH*. Inscenizacja: Bohdan Korzeniewski, reżyseria: Ryszarda Hanin, scenografia: Zenobiusz Strzelecki.

Obsada: Henryk Jaskrowicz — F. Lubelski, Wanda Ogrodzka — M. Koranówna, Anna Jaskrowiczówna — D. Gallert, Zofia Parmen — C. Kubicówna, Janina Kwadowska — B. Kołodziejska, Witold Bukowicz — J. Racina, Józef — J. Próchnicki. Premiera 9.II.1962 w Zegrzu. Przedstawień: 8 (widzów 1632) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 96 (widzów 19.884) w objęździe.

4. *SIKORKI, CZYLI MAZOWIECKIE DZIEWCZĘTA* wg „Skalmierzanek” Jana Nepomucena Kamińskiego. Adaptacja: Wanda Wróblewska, muzyka: Buchne. Inscenizacja i reżyseria: Wanda Wróblewska, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, opracowanie muzyczne: Leszek Stachowiak, choreografia: Jerzy Kapliński.

Obsada: Żurośław — B. Grzybowicz, T. Mościcki, Sarmacki — L. Michałowski, K. Tomczak, Wanda — K. Pieńkiewicz, Sapibrzuch — Z. Skowroński, Kwik — F. Kiebicz, Pieprzyk — S. Brodacki, A. Chomiński, Marcinowa — I. Skwierczyńska, Dosia — Z. Streer, Basia — E. Jagielska, Małgosia — B. Siwecka, Jemiel — B. Grzybowicz, T. Mościcki, Maciek — R. Rogalski.

Premiera 7.IV.1962 w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie. Przedstawień: 8 (widzów 1.949) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 29 (widzów 8.459) w objęździe.

5. Aleksander Fredro — *GODZIEN LI-TOSCI*. Reżyseria: Irena Górska, scenografia: Bronisław Modrzejewski.

Obsada: Warski — Z. Ożarowski, Antonia — M. Treutz-Kuszyńska, Laura — S. Iwińska, W. Żelichowska, Dormund — Z. Starski, Elwin — A. Chomiński, K. Mielczarek, Służący — Z. Plato.

Premiera 17.V.1962 w Radiówku. Przedstawień: 2 (widzów 126) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 50 (widzów 5.737) w objęździe.

6. Karol Dickens — *ŚWIERSZCZ ZA KOMINEM* (*The Cricket on the Hearth*). Przekład i adaptacja: Janina Morawska, muzyka: Tadeusz Kierski. Reżyseria: Irena Ładosiówna, scenografia: Stanisław Bąkowski.

(Premiera 30.III.1960 w Radiówku). Przedstawień: 7 (widzów 967) w objęździe.

7. Aleksander Fredro — *ZEMSTA*. Reżyseria: Krystyna Berwińska, scenografia: dekoracje — Łada Horzelska, kostiumy — Władysław Daszewski, choreografia: Ziuta Buczyńska.

(Premiera 23.IV.1960 w Garwolinie). Przedstawień: 1 (widzów 392) w objęździe.

8. Antoni Czechow — *WUJASZEK WANIA* (*Diadia Wania*). Przekład: Artur Sandauer, reżyseria: Wanda Wróblewska, scenografia: Zenobiusz Strzelecki.

(Premiera 27.VII.1960 w Węgrowie). Przedstawień: 1 (widzów 109) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 7 (widzów 1.095) w objęździe.

9. Jadwiga Żylińska — *SWINIOPAS I KSIĘŻNICZKA* wg Jana Christiana Andersena. Reżyseria: Barbara Kilkowska, scenografia: Ewa Starowieyska.

(Premiera 30.XII.1960 w Otwocku). Przedstawień: 9 (widzów 2.764) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 37 (widzów 11.588) w objęździe.

10. Jarosław Iwaszkiewicz — *LATO W NOHANT*. Reżyseria: Stanisław Bugajski, scenografia: dekoracje — Zenobiusz Strzelecki, kostiumy — Zofia Węgierkowa.

Premiera 14.II.1961 w Legionowie. Przedstawień: 1 (widzów 282) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 10 (widzów 1.965) w objęździe.

11. Molière — *ŚWIĘTOSZEK* (*Tartufe*). Przekład: Tadeusz Boy-Zeleński, reżyseria: Wanda Laskowska, scenografia: Zofia Pietrusińska.

Premiera 26.III.1961 w Piastowie. Przedstawień: 9 (widzów 2.689) w objęździe.

12. Włodzimierz Dychawiczny — *PODROŻ POŚLUBNA* (*Swadiebnoje putieszestwie*). Przekład: Hanna Pieczarkowska, adaptacja: Zdzisław Skowroński i Stanisław Bugajski, teksty piosenek: Jeremi Przybora. muzyka: Jerzy Wasowski, reżyseria: Wanda Wróblewska, scenografia: Inez Kuske.

(Premiera 18.V.1961 w Siedlcach). Przedstawień: 1 (widzów 300) w sali Teatru Żydowskiego w Warszawie, 14 (widzów 5.843) w objęździe.

OPERA OBJAZDOWA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor (do 30.IV.62): Antoni Przetakiewicz, kierownik artystyczny (do 30.IV.62): Bolesław Lewandowski, dyrektor i kierownik artystyczny (od 1.V.62): Stanisław Czyżowski.

Sceny stałej opera nie posiada.

Objazd obejmuje teren całego kraju.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Bolesław Lewandowski, Jerzy Kościelny.

Soliści śpiewacy: Wanda Czubak-Turzańska, Regina Drawc-Dobosz, Maria Dobrowolska-Gruszczyńska, Anna Łoś-Studlerowa, Janina Karczewska, Helena Reczuch, Izabela Sikorska, Mieczysława Wachowska, Zofia Wandasiewicz, Wiktor Chodździuk, Włodzimierz Gołobów, Janusz Herbich, Zygmunt Janiszewski, Jerzy Kłodziński, Jerzy Kozubski, Aleksander Noak, Jerzy Orłowski, Henryk Paciejewski, Kazimierz Poreda, Zygmunt Skowroński, Bolesław Stankiewicz.

Koryfeje baletu: Danuta Antosiewicz, Bożena Garlicka, Hanna Garlicka, Danuta Sietkiewicz, Tadeusz Batogowski, Marian Brylewski, Walter Maślankiewicz, Henryk Wilkowiecki, Henryk Żarnowski.

REPERTUAR:

1. Piotr Rytel — *ANDRZEJ Z CHEŁMNA*. Libretto: Piotr Rytel, reżyseria: Wiktor Bregy, scenografia: Stanisław Jarocki, dyrygenci: Bolesław Lewandowski, Jerzy Kościelny.

Obsada: Andrzej z Chełmna — J. Orłowski, A. Noak, S. Zeller, Flora — H. Reczuch, I. Sikorska, M. Wachowska, Henryk — J. Kłodziński, W. Chodździuk, Izabela — J. Karczewska, W. Czubak-Turzańska, Galeofa — K. Poreda, W. Gołobów, H. Paciejewski, Dagna — Z. Wandasiewicz, R. Dobosz, B. Krusiewicz, Jan Bajzen — W. Gołobów, K. Poreda, Z. Skowroński, L. Zagrodzki, I. Maska — W. Chojnacki, E. Borucki, II Maska — F. Nowicki, S. Kępiński, Brat Gotfryd — Z. Skowroński, K. Poreda, L. Zagrodzki, Głos za sce-

ną — B. Krusiewicz, R. Dobosz, Z. Wandasiewicz, Rycerz krzyżacki — S. Zeller, J. Kozubski, F. Nowicki, Postacie epilogu — W. Chodziuk, B. Brzoza, J. Herbich, Nuncjusz papieski — B. Brzoza, K. Poreda, Z. Skowroński, Dwaj Notable toruńscy — J. Orłowski, A. Noak, S. Zeller, W. Gołobów, K. Poreda, Małżonki Notablów — W. Czubak-Turzańska, J. Karczewska, R. Dobosz, B. Krusiewicz, Z. Wandasiewicz.

Premiera 12.III.1962 w Warszawie. Przedstawień: 23 (widzów 9.287) w objęździe.

2. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski, *opracowanie*: Kazimierz Sikorski, *reżyseria*: Zygmunt Szczepański, *scenografia*: Jan Hawrylkiewicz, *choreografia*: Jerzy Kapliński, *dyrygenci*: Bolesław Lewandowski, Jerzy Kościelny.

(Premiera 12.I.1959 w Warszawie). Przedstawień: 34 (widzów 21.359) w objęździe.

3. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. *Libretto*: Jan Chęciński, *opracowanie*: Kazimierz Sikorski, *reżyseria*: Zygmunt Szczepański, *instrumentacja*: Zygmunt Szczepański, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Stanisława Stanisławska, *dyrygenci*: Bolesław Lewandowski, Jerzy Kościelny.

(Premiera 11.IV.1960 w Warszawie). Przedstawień: 20 (widzów 10.640) w objęździe.

4. Georges Bizet — *CARMEN*. *Libretto*: Henryk Meilhac i Ludwik Halevy wg noweli Prospera Mérimée, *reżyseria*: Józef Grubowski, *instrumentacja*: Sylwester Czosnowski, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Witold Borkowski, *dyrygenci*: Bolesław Lewandowski, Jerzy Kościelny.

(Premiera 13.III.1961 w Warszawie). Przedstawień: 43 (widzów 26.261) w objęździe.

WOJEWÓDZTWO BYDGOSKIE

BYDGOSZCZ

TEATR POLSKI

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Sta-

nisław Bugajski, doradca literacki: Roman Szydłowski, kierownik muzyczny: Grzegorz Kardaś.

Scen: 2 (Teatr Polski i Teatr Kameralny).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenografowie: Karol Gajewski, Antoni Muszyński.

Aktorzy: Stefania Cichoracka, Lucyna Ćwiklik-Kaczmarek, Janina Jankowska, Klara Korowicz-Kałczanka, Iga Mayr-Karczewska, Maria Karchowska, Anna Korzeniecka (do 1.V.1962), Żeliszawa Malska, Krystyna Miller, Magdalena Sadowska, Irena Smurawska, Halina Słojewska, Marta Woźniak, Bolesław Bombor, Andrzej Burzyński, Władysław Cichoracki, Jerzy Glapa, Władysław Jeżewski, Zdzisław Karczewski, Zbigniew Korepta, Andrzej Łubieniewski, Janusz Marzec, Edward Rominkiewicz, Kazimierz Sala, Jerzy Siekierzyński, Czesław Strzelecki, Jerzy Śliwa, Tadeusz Schmidt, Jan Zdrojewski, Stefan Strzałkowski, Mieczysław Wielicz, Krystyn Wójcik, Hieronim Zuczkowski.

REPERTUAR:

TEATR POLSKI

1. Ajschylos — *PROMETEUSZ W OKO-WACH* (*Prometheus desmōtes*). *Przekład*: Stefan Srebrny, *inscenizacja i reżyseria*: Stanisław Bugajski, *scenografia*: Jan Kosiński, *opracowanie muzyczne*: Zofia Łosakiewicz.

Obsada: Prometeusz — J. Zdrojewski, Io — H. Słojewska, Okeanos — A. Łubieniewski, Hermes — K. Wójcik, Hefajstos — Z. Korepta, Przemoc — J. Śliwa, Przodownica chóru — M. Sadowska, Chór — J. Jankowska, A. Korzeniecka, M. Woźniak.

Premiera 2.XII.1961. Przedstawień: 34 (widzów 10.056).

2. Leon Kruczkowski — *ODWETY*. *Reżyseria*: Zdzisław Karczewski, *scenografia*: Antoni Muszyński.

Obsada: Stefan Jagmin — Z. Karczewski, Okulicz — J. Śliwa, Sabina — I. Smurawska, Matylda — M. Woźniak, Julek — A. Burzyński, Lemański — S. Strzałkowski, Lemańska — K. Miller, Urbaniak — A. Łubieniewski.

Premiera 24.I.1962. Przedstawień: 28 (widzów 11.860).

3. Wanda Żółkiewska — *KOPCIUSZEK*. *Reżyseria*: Krystyna Tyszarska, *scenografia*: Karol Gajewski, *opracowanie muzyczne*: Grzegorz Kardaś, *choreografia*: Rajmund Sobiesiak.

Obsada: Kopciuszek — A. Korzeniecka, Macocha — I. Smurawska, Starsza siostra — J. Jankowska, Młodsza siostra — M. Karchowska, Król — W. Cichoracki, Królewicz — Z. Korepta, Czarodziej — H. Zuczkowski, Herold — E. Rominkiewicz, Jabłonka — M. Sadowska, Miotła — H. Słojewska, Kawa — M. Woźniak, Ogień — K. Sala, Zegar — J. Glapa.

Premiera 1.II.1962. Przedstawień: 29 (widzów 18.744).

4. Ira Levin i Mac Hyman — *PSIE CZASY SIERŻANCIE* (*No Time for Sergeants*). *Przekład*: Anna Przedpełska-Trzeciakowska, *reżyseria*: Zbigniew Kopalko, *scenografia*: Antoni Muszyński, *układ tańców*: Stanisław Majchrzak.

Obsada: Will Stockdale — J. Glapa, Tata Stockdale — W. Cichoracki, M. Wielicz, Agent komisji poborowej, Piechur, Porucznik Gardella — E. Rominkiewicz, Rosabelle, Dziewczyna z papierosami — A. Korzeniecka, Irvin Blanchard — Z. Korepta, Ben Whittedhe — K. Sala, Sierżant King — S. Strzałkowski, Kapitan, Porucznik Bridges — W. Jeżewski, Kapral, Porucznik Murzyn, Porucznik Cover — A. Burzyński, Psychiatra — Z. Karczewski, Pułkownik — H. Zuczkowski, Generał Bush — M. Wielicz, Generał Pollard — C. Strzelecki, Senator — J. Siekierzyński, Adiutant generała Pollard — K. Miller, I. Smurawska, Porucznik Abel — Z. Korepta, Porucznik Baker — M. Sadowska, Kapral Charles — A. Łubieniewski.

Premiera 17.III.1962. Przedstawień: 40 (widzów 18.762).

5. William Shakespeare — *POSKROMIENIE ZŁOŚNICZY* (*The Taming of the Shrew*). *Przekład*: Józef Paszkowski, *reżyseria*: Bohdan Poręba, *scenografia*: Karol Gajewski, *opracowanie muzyczne*: Grzegorz Kardaś.

Obsada: Baptysta — J. Śliwa, Wincencjusz — J. Siekierzyński, Lucencjusz —

S. Strzałkowski, Petruccio — J. Zdrojewski, Gremio — Z. Karczewski, Hortensjusz — T. Szmidt, Biondello — B. Bombor, Tranio — S. Bugajski, Grumio — W. Cichoracki, Kurtys — H. Zuczkowski, Bakalarz — A. Łubieniewski, Katarzyna — H. Słojewska, Bianka — Z. Malska, Pani Dorota — K. Korowicz-Kałczanka.

Premiera 24.V.1962. Przedstawień: 30 (widzów 13.042).

6. Bertolt Brecht — *OPERA ZA TRZY GROSZE* (*Die Dreigroschenoper*). *Muzyka*: Kurt Weill. *Przekład i adaptacja*: Barbara Witek, *teksty poetyckie*: Władysław Broniewski, *inscenizacja*: Konrad Swinarski, *reżyseria*: Barbara Witek i Konrad Swinarski, *scenografia*: Zofia Pietrusińska.

Obsada: Jonatan Peachum — B. Bombor, Celia — K. Korowicz-Kałczanka, Polly — M. Woźniak, Macheath — T. Schmidt, Matyjas — A. Makowiecki, Jimmy — S. Strzałkowski, Robert — J. Glapa, Walter — J. Śliwa, Brown — M. Wielicz, Lucy — W. Ostrowska, Szełowa — W. Cichoracka, Jenny — H. Słojewska, Betty — K. Miller, Śpiewak podwórzowy, Zebrak I — W. Cichoracki, Filch — S. Bugajski, Zebrak II — H. Zuczkowski, Zebrak III — K. Sala, Pastor — J. Siekierzyński, Smith — A. Łubieniewski, Policjant — E. Rominkiewicz.

Premiera 12.VII.1962. Przedstawień: 15 (widzów 5.658).

7. Pierre Corneille — *CYD* (*Cid*). *Przekład*: Stanisław Wyspiański, *inscenizacja i reżyseria*: Zdzisław Karczewski, *scenografia*: Karol Gajewski, *opracowanie muzyczne*: Grzegorz Kardaś.

(Premiera 28.IX.1961). Przedstawień: 40 (widzów 24.673).

TEATR KAMERALNY

8. Jerzy Zawieyski — *WYSOKA ŚCIANA*. *Reżyseria*: Mieczysław Wielicz, *scenografia*: Karol Gajewski.

Obsada: Ludwik Darniewicz — M. Wielicz, Urszula — M. Karchowska, Tekla — K. Korowicz-Kałczanka, Łucja — K. Miller, Sabina — S. Cichoracka.

Premiera 16.XI.1961. Przedstawień: 54 (widzów 12.340).

9. Eugenè O'Neil — ANNA CHRISTIE (*Anna Christie*). Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Stanisław Bugajski, scenografia: Jerzy Szeski.

Obsada: Johnny Pastor — J. Glapa, Listonosz — H. Żuczowski, Larry — K. Sala, Chris Christopherson — B. Bomber, Marta Owen — M. Sadowska, Anna Christopherson — I. Mayr, Mat Burke — T. Schmidt. Premiera 20.I.1962. Przedstawień: 60 (widzów 14.668).

10. Jan Paweł Gawlik — PORTRET. Reżyseria: Stanisław Bugajski, scenografia: Marian Bogusz, opracowanie muzyczne: Zofia Łosakiewicz.

Obsada: Aktor — K. Wójcik, Tomasz Baka — J. Marzec, Katarzyna — H. Słojewska, Danuta — J. Jankowska, Z. Malska, Madej, Kelner, Gość I — J. Zdrojewski, Nauczyciel, Nieznajomy, Urzędnik — B. Bombor, Mężczyzna I, Gość II — J. Sliwa, Mężczyzna II, Barman — T. Szmidt, Dziewczyna — M. Woźniak, Kelnerka — J. Jankowska, Z. Malska.

Premiera 27.III.1962. Przedstawień: 23 (widzów 3.755).

11. Dario Fo — ARCHANIOŁOWIE NIE GRAJĄ W BILARD (*Gli Arcangeli non giocano al flipper*). Przekład: Zofia Ernstowa, teksty piosenek: Jerzy Kierst. Reżyseria: Krystyna Meissner, scenografia: Antoni Muszyński, muzyka: Fiorenzo Carpi i Grzegorz Kardaś.

Obsada: Giulio — K. Sala, Antonio — Z. Korepta, Berto — J. Glapa, Marco — A. Burzyński, Długi — W. Jeżewski, Pietro — J. Marzec, Cukiernik — M. Wielicz, Angela — M. Karchowska, Przyjaciółka Angeli — J. Jankowska, M. Woźniak.

Premiera 24.V.1962. Przedstawień: 28 (widzów 4.830).

12. Keith Waterhouse i Willis Hall — BILLY KLAMCA (*Billy Liar*). Przekład i adaptacja: Kazimierz Piotrowski, reżyseria: Zdzisław Karczewski, scenografia: Antoni Muszyński.

Obsada: Babcia — I. Mayr, Ojciec — Z. Karczewski, Matka — I. Smurawska, Billy — A. Burzyński, Barbara — M. Karchowska, Rita — J. Jankowska, Liza —

L. Cwiklik-Kaczmarek, Artur — Z. Korepta.

Premiera 12.VII.1962. Przedstawień: 14 (widzów 3.806).

13. William Gibson — DWOJE NA HUSZTAWCE (*Two for the Seesaw*). Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Jan Maciejowski, scenografia: Marian Bogusz, opracowanie muzyczne: Aleksandra Szulcówna.

(Premiera 30.IX.1961). Przedstawień: 37 (widzów 8.807).

TEATR MUZYCZNY OPERY I OPERETKI W BYDGOSZCZY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Feliks Kłodziński, kierownik artystyczny: Robert Sauk (do 30. VI.1962), Zygmunt Szczepański (od 1.VII.1962), kierownik muzyczny: Zdzisław Bytnar.

Scen: Teatr nie posiada własnej, przedstawienia daje na scenie Teatru Polskiego w Bydgoszczy.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Zdzisław Bytnar, Zdzisław Wendyński.

Asystent reżysera: Stefan Kosiński.

Choreograf: Rajmund Sobiesiak.

Soliści: Jadwiga Bigoszevska, Eleonora Busko-Turkowska, Lidia Brzezińska, Czesława Kielbratowska, Gertruda Leciejewska, Gizela Mączkowska, Barbara Nitecka, Barbara Paprocka, Maria Popławska, Krystyna Przybylska, Helena Rusiecka, Lidia Skowron, Zofia Sonnenberg, Barbara Zagórzanka, Adam Andrzejewski, Zenon Bester, Edmund Bucholz, Antoni Dutkiewicz, Aleksander Gramziński, Stanisław Izela, Leonard Korsak, Henryk Kosmowski, Jerzy Kuczma, Paweł Leoniec, Mariusz Majewski, Stanisław Szuflet, Włodzimierz Wasylowski, Bolesław Wawrzyniak, Zygmunt Wąsicki, Eugeniusz Wodzyński.

Soliści baletu: Nina Górzyńska, Zuzanna Kalczyńska, Nina Modzelewska, Ludmiła Rackiewicz, Eugeniusz Chojnacki, Stanisław Majchrzak, Kazimierz Przybylski, Zbigniew Skrzeczko, Edward Szpotański, Zygfryd Timm, Jan Wolski.

Koryfeje baletu: Roma Juszkat, Krystyna Radajewska, Maria Świerkosz, Alicja Tur-ska, Henryk Adamski, Jan Kalczyński, Ryszard Polus.

REPERTUAR:

1. Stanisław Moniuszko — HALKA. Libretto: Włodzimierz Wolski, kierownictwo muzyczne: Zdzisław Bytnar, reżyseria: Ryszard Słezak, scenografia: Stanisław Jarocki, choreografia: Rajmund Sobiesiak, dyrygenci: Zdzisław Bytnar, Zdzisław Wendyński.

Obsada: Stolnik — Z. Bester, A. Dutkiewicz, R. Sauk, Zofia — Z. Bigoszevska, L. Brzezińska, M. Popławska, Dziemba — Z. Bester, E. Wodzyński, Janusz — L. Korsak, St. Szuflet, Z. Wąsicki, Halka — E. Busko-Turkowska, B. Nitecka, L. Skowron, Z. Sonnenberg, Jontek — A. Andrzejewski, H. Kosmowski, P. Leoniec, Dudarz — A. Gramziński, P. Stępowski, Góral — E. Bucholz, M. Majewski, Goście weselni — E. Bucholz, A. Gramziński, J. Kuczma; balet: N. Górzyńska, R. Juszkat, Z. Kalczyńska, N. Modzelewska, L. Rackiewicz, K. Radajewska, M. Świerkosz, A. Tur-ska, H. Adamski, E. Chojnacki, J. Kalczyński, S. Majchrzak, R. Polus, Z. Skrzeczko, K. Przybylski, E. Szpotański, Z. Timm, J. Wolski.

Premiera 16.X.1961. Przedstawień: 32 (widzów 20.700).

2. Johann Strauss — ZEMSTA NIETOPE-RZA (*Die Fledermaus*). Libretto: K. Halfner i R. Genée wg wodewilu „Le Reveillon” H. Meilhaca i L. Halévy'ego, adaptacja libretta: Julian Tuwim, kierownictwo muzyczne: Zdzisław Wendyński, reżyseria: Jerzy Walden, scenografia: Antoni Muszyński, choreografia: Stella Pokrzywińska, dyrygenci: Zdzisław Wendyński i Janina Manczarska-Orzeszkowska.

Obsada: Gabriel von Eisenstein — St. Izela, M. Majewski, Rozalinda — E. Busko-Turkowska, G. Mączkowska, B. Nitecka, Frank — L. Korsak, R. Sauk, Falke — Z. Bester, A. Dutkiewicz, Blind — A. Gramziński, J. Kuczma, Alfred — A. Andrzejewski, P. Leoniec, Księżę Gigi — G. Pająk, J. Barczyński, Adela — M. Popławska, K. Przybylska, Ida — Cz. Kielbratowska, B. Paprocka, H. Rusiecka, Frosz — St. Kosiński, E. Wodzyński; balet: N. Górzyńska, M.

Henke, R. Juszkat, Z. Kalczyńska, N. Modzelewska, K. Radajewska, L. Rackiewicz, M. Świerkosz, A. Tur-ska, H. Adamski, E. Chojnacki, J. Kalczyński, S. Majchrzak, R. Polus, K. Przybylski, Z. Skrzeczko, E. Szpotański, Z. Timm, J. Wolski.

Premiera 16.XII.1961. Przedstawień: 23 (widzów 15.331).

3. Sergiusz Prokofiew — ROMEO i JULIA (*Romeo i Dżulietta*). Libretto: S. Pawłow, A. Piotrowski, L. Ławrowski, S. Prokofiew, adaptacja libretta: Rajmund Sobiesiak, kierownictwo muzyczne: Zdzisław Bytnar, reżyseria i choreografia: Rajmund Sobiesiak, scenografia: Stanisław Bąkowski, dyrygent: Zdzisław Bytnar.

Obsada: Julia Capuletti — R. Juszkat, N. Modzelewska, L. Rackiewicz, A. Tur-ska, Pani Capuletti — N. Górzyńska, K. Radajewska, Pan Capuletti — J. Kalczyński, H. Kañciak, T. Kolanowski, Tybalt — E. Chojnacki, K. Przybylski, S. Sobiesiak, Z. Timm, Marta — Z. Kalczyńska, K. Radajewska, Równieśnice Julii — M. Henke, R. Juszkat, A. Tur-ska, Kawalerowie — H. Adamski, E. Chojnacki, Z. Timm, Samson — H. Kañciak, H. Maćkowski, Grzegorz — J. Pawlak, P. Ruciński, Piotr — H. Gockowiak, T. Kolanowski, R. Polus, Dziewczęta z pomarańczami — M. Henke, A. Tur-ska, M. Świerkosz, Romeo Montechi — E. Chojnacki, K. Przybylski, S. Majchrzak, E. Szpotański, Z. Timm, Mercutio — S. Majchrzak, Z. Skrzeczko, E. Szpotański, J. Wolski, Escalus — E. Kamiński, T. Kolanowski, K. Piotrowski, Parys — K. Piotrowski, Z. Timm, J. Kalczyński, Benvolio — H. Adamski, R. Polus, Z. Skrzeczko, Brat Laurenty — A. Maćkowski, R. Sobiesiak, Livia — N. Górzyńska, Z. Kalczyńska, K. Radajewska, M. Świerkosz, Clown — Z. Skrzeczko, E. Szpotański, J. Wolski, Abraham — R. Polus, E. Szpotański, J. Wolski, Tarantella — R. Juszkat, K. Radajewska, M. Świerkosz, T. Tur-ska, E. Chojnacki, H. Maćkowski, P. Ruciński, J. Kalczyński, Z. Timm.

Premiera 7.V.1962. Przedstawień: 8 (widzów 3.840).

4. Ermanno Wolf-Ferrari — CIEKAWSKIE NIEWIASTY. Libretto: Luigi Sugana wg Carlo Goldoniego. Przekład: Jan Popiel,

kierownictwo muzyczne: Janina Manczarska-Orzeszkowska, inscenizacja i reżyseria: Robert Sauk, scenografia: Edward Grochulski i Janusz Krasowski, choreografia: Rajmund Sobiesiak, dyrygent: Janina Manczarska-Orzeszkowska.

Obsada: Ottavio — A. Dutkiewicz, R. Sauk, St. Szuflet, Beatrice — G. Leciejewska, H. Rusiecka, Rosaura — G. Mączkowska, L. Skowron, B. Zagórzanka, Florindo — E. Bucholz, H. Kosmowski, M. Majewski, W. Wasylowski, Pantalone — St. Izela, Z. Wąsicki, Lelio — A. Gramziński, P. Stępowski, Leandro — E. Bucholz, J. Kuczma, Colombina — M. Popławska, K. Przybylska, Eleonora — B. Nitecka, E. Busko-Turkowska, Arlecchino — Z. Bester, E. Wodzyński, Asdrubale — J. Barczyński, B. Rogowski, Almoro — R. Barczyński, Z. Maryks, Alvize — Z. Maryks, H. Stefański, Lunardo — A. Konradowski, Z. Stańczyk, Momo — J. Frankowski, J. Kujawski, Menego — J. Kielpiński, J. Ojdowski. Premiera 16.VII.1962. Przedstawień: 4 (widzów 2.105).

5. Johann Strauss — *BARON CYGAŃSKI (Der Zigeunerbaron)*. Libretto: J. Schnitzler wg M. Jokaia, reżyseria: Robert Sauk, scenografia: Karol Gajewski, dyrygent: Zdzisław Wendyński, choreografia: Rajmund Sobiesiak. Premiera 7.III.1957. Przedstawień: 5 (widzów 3.446).

6. Gioacchino Rossini — *CYRULIK SEWILSKI (Il barbiere di Siviglia)*. Libretto: C. Sterbini, reżyseria: Robert Sauk, scenografia: Karol Gajewski, dyrygent: Zdzisław Wendyński. Premiera 24.VII.1957. Przedstawień: 3 (widzów 1.717).

7. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. Libretto: Jan Chęciński, reżyseria: Robert Sauk, scenografia: Karol Gajewski, dyrygenci: Zdzisław Bytnar, Zdzisław Wendyński, choreografia: Rajmund Sobiesiak. Premiera 2.I.1958. Przedstawień: 8 (widzów 5.828).

8. Piotr Czajkowski — *DZIADEK DO ORZECZÓW (Szczałkunczik)*. Libretto: Marius Petipas wg E. T. A. Hoffmanna, reżyseria i choreografia: Rajmund Sobiesiak, scenografia: Antoni Muszyński, dyrygenci: Zdzi-

śław Wendyński, Janina Manczarska-Orzeszkowska.

(Premiera IV.1958). Przedstawień: 8 (widzów 5.411).

9. Stanisław Moniuszko — *HRABINA*. Libretto: Włodzimierz Wolski, reżyseria: Robert Sauk, scenografia: Karol Gajewski, choreografia, Rajmund Sobiesiak, dyrygenci: Zdzisław Bytnar, Janina Manczarska-Orzeszkowska.

(Premiera 7.II.1959). Przedstawień: 3 (widzów 1.656).

10. Leo Delibes — *LAKME (Lakmė)*. Libretto: E. Gondinet i F. Gille, reżyseria: Józef Grubowski, scenografia: Karol Gajewski, choreografia: Rajmund Sobiesiak, dyrygent: Zdzisław Bytnar.

(Premiera 15.VI.1959). Przedstawień: 8 (widzów 3.243).

11. Borys W. Asafiew — *FONTANNA BACHCZYSARAJU (Bachczysarajskij Fontan)*. Libretto: M. D. Wołkow wg poematu Aleksandra Puszkina, adaptacja libretta: Rajmund Sobiesiak, inscenizacja, reżyseria i choreografia: Rajmund Sobiesiak, scenografia: Antoni Muszyński, dyrygent: Zdzisław Wendyński.

(Premiera 17.XI.1959). Przedstawień: 2 (widzów 1.402).

12. Jakub Offenbach — *ZYCIE PARYSKIE (La vie parisienne)*. Libretto: H. Meilhac i L. Halevy, przekład: Władysław Krzemiński, inscenizacja i reżyseria: Aleksander Sawin, scenografia: Antoni Muszyński, choreografia: Rajmund Sobiesiak, dyrygent: Zdzisław Wendyński.

(Premiera 24.V.1960). Przedstawień: 2 (widzów 1.153).

13. Charles Gounod — *FAUST (Faust)*. Libretto: J. Barbier i M. Carré wg J. W. Goethego, reżyseria: Hugon Moryciński, scenografia: Stanisław Bąkowski, choreografia: Rajmund Sobiesiak, dyrygenci: Zdzisław Bytnar, Janina Manczarska-Orzeszkowska.

(Premiera 20.XII.1960). Przedstawień: 15 (widzów 8.955).

14. Giacomo Puccini — *MADAME BUTTERFLY (Madama Butterfly)*. Libretto: L. Illica i G. Giacosa, przekład: Kazimierz Czekałowski, kierownictwo muzyczne: Zdzisław Bytnar, reżyseria: Robert Sauk, scenografia:

Karol Gajewski, dyrygenci: Zdzisław Bytnar, Zdzisław Wendyński.

(Premiera 21.III.1961). Przedstawień: 15 (widzów 7.309).

GRUDZIĄDZ

TEATR ZIEMI POMORSKIEJ

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Aleksander Gąssowski, kierownik literacki: Szczepan Gąssowski.

Scen: 1.

Teatr prowadzi również stały objazd obejmujący Pomorze i sąsiednie tereny.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Ines Kuske.

Aktorzy: Liliana Brzezińska, Joanna Biesiada, Irena Charkowska, Maria Deskur, Diana Łozińska, Irena Lubicz-Łozińska, Maria Murawska, Izabela Niewiarowska-Wołoszyńska, Maria Szczęsna, Jadwiga Sulińska, Marzena Tomaszewska, Jan Borkowski, Józef Chrobak, Stanisław Czaderski, Stanisław Dawczyk, Józef Kaczyński, Tadeusz Kuźmiński, Kazimierz Migdał, Włodzimierz Mancewicz, Mirosław Okrajni, Wiesław Wołoszyński.

REPERTUAR:

1. Aleksander Ostrowski — *GRZESZNICY BEZ WINY (Biez winy winowatyje)*. Przekład: Czesław Jastrzębiec-Kozłowski, reżyseria: Henryk Lotar, scenografia: Antoni Muszyński, ilustracja muzyczna: złożona z utworów Piotra Czajkowskiego.

Obsada: Kruczynina — M. Deskur, Dudukin — T. Kuźmiński, Murow — St. Dawczyk, A. Gąssowski, Korynkina — M. Murawska, Miłowzorow — J. Borkowski, J. Kaczyński, Nieznamcw — K. Migdał, M. Okrajni, Szmaga — J. Chrobak, Gałczycha — M. Szczęsna, Służący — K. Migdał, M. Okrajni.

Premiera 11.XI.1961 w Grudziądzu. Przedstawień: 26 (widzów 12.855) w siedzibie, 53 (widzów 19.830) w objeździe.

2. Janina Pollakówna — *PODROŻ NA KSIĘŻYC*. Adaptacja: Almir, reżyseria: Henryk Lotar, scenografia: Ines Kuske, opracowanie muzyczne: Józef Chrobak.

Obsada: Kot w butach — I. Niewiarowska-Wołoszyńska, Koziółek-Matolek — St. Czaderski, Kubuś Puchatek — L. Brzezińska, Piękna królowa — M. Tomaszewska, Czardziej — W. Wołoszyński oraz J. Biesiada i Wł. Mancewicz.

Premiera 9.XII.1961 w Grudziądzu. Przedstawień: 23 (widzów 11.087) w siedzibie, 5 (widzów 1.547) w objeździe.

3. Michał Rusinek — *DWIE EWY*. Reżyseria: Aleksander Gąssowski, scenografia: Ines Kuske.

Obsada: Ewa, przyjezdna z zagranicy — J. Sulińska, Aniela — D. Łozińska, Joasia — J. Biesiada, L. Brzezińska, Sabina, siostra Anieli — I. Niewiarowska-Wołoszyńska, Teresa — M. Tomaszewska, Genowefa, jej matka — I. Lubicz-Łozińska, Malwina — I. Charkowska, Jan, mąż Anieli — W. Wołoszyński.

Prapremiera 13.I.1962 w Grudziądzu. Przedstawień: 14 (widzów 4.896) w siedzibie, 122 (widzów 30.511) w objeździe.

4. Molière — *SKĄPIEC (L'Avare)* (Scena szkolna). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński. Reżyseria: Henryk Lotar.

Obsada: Harpagon — T. Kuźmiński, Eliza — M. Deskur, Kleant — K. Migdał, Anzelm — St. Dawczyk, A. Gąssowski, Marianna — M. Murawska, Walery — J. Kaczyński, Frozyna — J. Biesiada, M. Szczęsna, Simon — J. Koczyński, Jakub — J. Chrobak, Szczygiełek — J. Koczyński, Strzałka — M. Okrajni, Komisarz — J. Kaczyński.

Premiera 21.II.1962 w Grudziądzu. Przedstawień: 11 (widzów 6.528) w siedzibie, 19 (widzów 5.851) w objeździe.

5. Jerzy Lutowski — *OSTRY DYŻUR*. Reżyseria: Henryk Lotar, scenografia: Ines Kuske.

Obsada: Tadeusz Osieński — A. Gąssowski, Anna — M. Murawska, Seweryn Machcewicz — J. Borkowski, St. Czaderski, Roman Brosz — St. Dawczyk, J. Kaczyński, Zofia — M. Deskur, Kłysiowa — J. Dawczyk, M. Szczęsna, Piotr Dąbek — T. Kuźmiński, Franciszek Wielgosz — J. Chrobak, Wa-

claw Pierzchała — K. Migdał, Doktor Kor-
gut — St. Dawczyk, J. Kaczyński, Jani-
na — J. Dawczyk, J. Biesiada.

Premiera 10.III.1962 w Grudziądzu. Przed-
stawień: 17 (widzów 6.815) w siedzibie, 29
(widzów 9.519) w objeździe.

6. Michał Bałucki — *KLUB KAWALERÓW*.
Muzyka i teksty piosenek: Jerzy Lawina-
Świętochowski. Inscenizacja, reżyseria
i ewolucje taneczne: Czesław Strzelecki,
scenografia: Ines Kuske.

Obsada: Jadwiga Ochotnicka — M. Des-
kur, Mirska — M. Murawska, Marynia —
J. Biesiada, Pelagia Dziurdziulińska — M.
Szczęsna, Sobieniewski — T. Kuźmiński,
Wygodnicki — St. Dawczyk, Nieśmiałow-
ski — St. Czaderski, Piorunowicz — J.
Koczyński, Motyliński — J. Chrobak, To-
polnicki — M. Okrajni, Mina — J. Daw-
czyk, Antoś — W. Kaczyński, Ignacy —
K. Migdał.

Premiera 12.V.1962 we Włocławku. Przed-
stawień 2 (widzów 1.086) w siedzibie, 46
(widzów 14.829) w objeździe.

7. Honoriusz Balzac — *EUGENIA GRANDET*
(*Eugénie Grandet*). Adaptacja: Andrzej
Wermer, inscenizacja: Aleksander Gąsowski,
reżyseria: Aleksander Gąsowski i Tadeusz
Kuźmiński, scenografia: Leon Gra-
jewski.

(Premiera 27.V.1961) w Grudziądzu. Przed-
stawień: 3 (widzów 1.414) w siedzibie, 13
(widzów 3.382) w objeździe.

TORUŃ

TEATR IM. WILAMA HORZYCY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Hugon
Moryciński, kierownik literacki: Józef
Gruda.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa
bydgoskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Maria d'Alphonse, Tadeusz Ko-
złowski.

Scenografowie: Stanisław Bąkowski, Ewa
Nahlik.

Aktorzy: Sidonia Błasińska, Grażyna Juch-
niewicz, Grażyna Korsakow, Helena Krauze,
Renata Maklakiewicz, Zofia Melechówna,
Barbara Nikielska, Tatjana Pawłowska,
Helena Radwan-Łodzińska, Teodora Ra-
packa, Ewa Studencka, Wanda Słęczak, He-
lena Wilda, Alicja Zalewska (od 1.VII.1962),
Bogusław Demczuk, Jerzy Ern, Stefan Gol-
czewski, Marian Harasimowicz (od 1.I.1962),
Zbigniew Kłosowicz, Zdzisław Krauze, Hen-
ryk Majcherek, Bolesław Nowak, Tadeusz
Pelc, Jerzy Radwan, Andrzej Saar, Józef
Sadowski, Jan Tesarz, Witold Tokarski,
Tadeusz Tusiacki, Tomasz Witt, Zygmunt
Wojdan, Krzysztof Ziemiński.

REPERTUAR:

1. Zygmunt Wojdan — *DOM BEZ KLAMEK*.
Reżyseria: Hugon Moryciński, asystent re-
żysera: Zygmunt Wojdan, scenograf: Sta-
nisław Bąkowski.

Obsada: Dr Paweł Górka — Z. Krauze,
Olga — S. Błasińska, T. Pawłowska, Pro-
fesor — Z. Wojdan, Jan — St. Golczewski,
Bernard — T. Witt, Bohdan — J. Ern,
Chory I — Z. Kłosowicz, Chory II — J.
Radwan.

Prapremiera 22.XI.1961 w Toruniu. Przed-
stawień: 30 (widzów 12.126) w siedzibie, 9
(widzów 2.682) w objeździe.

2. Carlo Goldoni — *ŁGARZ (Il buggiardo)*.
Przekład: Feliks Kłodziński, opracowanie
i teksty piosenek: Tadeusz Krystyn, insce-
nizacja i reżyseria: Tadeusz Kozłowski,
scenografia: Ewa Nahlik, muzyka: Grze-
gorz Kardaś.

Obsada: Rozaura — B. Nikielska, Beatry-
cze — G. Juchniewicz, Kolombina — H.
Krauze, Florindo — K. Ziemiński, Brig-
hella — T. Pelc, Lelio — W. Tokarski,
Arlekin — B. Nowak, Oktawio — J. Te-
sarz, Doktor Balanzoni — J. Sadowski,
Pantalone Bisognosi — T. Tusiacki, Woź-
nica neapolitański — A. Saar, Subiekt —
B. Demczuk, Kleonika Anzelm — Z. Me-
lechówna, Kapitan straży miejskiej — H.
Majcherek.

Prapremiera 2.XII.1961 w Grudziądzu. Przed-
stawień: 37 (widzów 17.047) w siedzibie, 12
(widzów 4.669) w objeździe.

3. Gabriela Zapolska — *MORALNOŚĆ PANI
DULSKIEJ*. Reżyseria: Tadeusz Kozłowski,
scenografia: Ewa Nahlik.

Obsada: Pani Dulski — E. Studencka, Pan
Dulski — Z. Kłosowicz, Zbyszko Dulski —
K. Ziemiński, Hesja Dulski — H. Wilda,
Mela Dulski — G. Juchniewicz, H. Krauze,
Juliasiewiczowa — R. Maklakiewicz, Z. Me-
lechówna, Lokatorka — T. Pawłowska,
Hanka — S. Błasińska, Tadrachowa —
R. Maklakiewicz, Z. Melechówna.

Premiera 30.I.1962 w Toruniu. Przedstawi-
eń: 34 (widzów 16.271) w siedzibie, 15 (wi-
dzów 5.362) w objeździe.

4. *TRUDNY KOLOR CZERWIENI* (Wido-
wisko o walce i bohaterstwie, odwadze
i mądrości ludzi Partii) — montaż literacki.
Wybór, opracowanie i adaptacja tekstów:
Andrzej Baszkowski, Tadeusz Kozłowski,
Zdzisław Wróbel. Autorzy tekstów: Jacek
Bocheński, Kazimierz Brandys, Władysław
Broniewski, Witold Dąbrowski, Józef Kuś-
merek, Mieczysław Szczepanik, Wisława
Szymborska, Zdzisław Wróbel, Stanisław
Wygodzki, inscenizacja, reżyseria i opraco-
wanie całości: Tadeusz Kozłowski, sceno-
grafia: Ewa Nahlik, opracowanie muzyczne:
Grzegorz Kardaś. W intermediach wykorzy-
stano fragmenty filmu Jerzego Hoffmana
i Edwarda Skórzewskiego.

Obsada: E. Ekwińska, G. Korsakow, W.
Słęczak, B. Demczuk, J. Ern, S. Golczew-
ski, M. Harasimowicz, Z. Krauze, H. Maj-
cherek, B. Nowak, T. Pelc, J. Radwan, A.
Saar, J. Sadowski, J. Tesarz, W. Tokarski,
T. Tusiacki, T. Witt, Z. Wojdan.

Prapremiera 3.II.1962 w Bydgoszczy. Przed-
stawień: 10 (widzów 5.493) w siedzibie, 23
(widzów 13.670) w objeździe.

5. George Bernard Shaw — *ŚWIĘTA
JOANNA (Saint Joan)*. Przekład: Florian
Sobieniowski, reżyseria: Józef Gruda, sce-
nografia: Stanisław Bąkowski, opracowanie
muzyczne: Aleksandra Szulcówna.

Obsada: Joanna — B. Nikielska, Robert de
Beaudricourt — T. Tusiacki, Włodarz —
S. Golczewski, T. Kozłowski, Bertrand de
Poulengy — H. Majcherek, La Tremouil-
le — T. Pelc, Arcybiskup z Reims — Z.
Wojdan, Dworzanin — W. Słęczak, La
Hire — J. Tesarz, Gilles de Rais — W.
Tokarski, Delfin, później Karol VII — B.

Nowak, Dunois — A. Saar, Giermek Du-
nois — W. Słęczak, Lord Warwick — J.
Radwan, Giermek Warwicka — H. Krauze,
Jan de Stogumber — T. Witt, Piotr Cau-
chon — J. Ern, Jan Lemaitre — Z. Krauze,
Jan d'Estivet — M. Harasimowicz, Ka-
nonik de Courcelles — J. Sadowski, Brat
Marcin Ladvenu — B. Demczuk, Kat —
J. Tesarz, Żołnierz angielski — W. Tokar-
ski, Jegomość — H. Majcherek, Asesor I —
St. Olechniewicz.

Premiera 10.II.1962 w Toruniu. Przedstawi-
eń: 26 (widzów 13.997) w siedzibie, 6
(widzów 2.785) w objeździe.

6. Andrzej Wydrzyński — *UCZTA MOR-
DERCÓW*. Reżyseria: Maria d'Alphonse,
scenografia: Ewa Nahlik.

Obsada: Horacy — Z. Wojdan, Kornelia —
G. Korsakow, Alicja — H. Wilda, Lucjan —
J. Ern, Robert — W. Tokarski, Hanka —
Z. Melechówna.

Premiera 7.IV.1962 w Toruniu. Przedstawi-
eń: 27 (widzów 9.179) w siedzibie, 10
(widzów 2.718) w objeździe.

7. Jerzy Broszkiewicz — *SKANDAL W HELL-
BERGU*. Reżyseria: Hugon Moryciński, sce-
nografia: Stanisław Bąkowski.

Obsada: Hilda Diederich — R. Maklakie-
wicz, Karol Grober — J. Tesarz, Major
Bruno Trausen — J. Radwan, Kuno Ge-
lehrt — B. Nowak, Klara Nieben — W. Słę-
zak, Sierżant Blom — T. Tusiacki, Mece-
nas Albert Ren — Z. Kłosowicz, Greta
Ren — E. Studencka, Lotti — * * *, Lena
Jung — T. Pawłowska, Rudi Hagen —
H. Majcherek, Johann Roder — T. Pelc,
Adolf Schulz — Z. Krauze.

Premiera 13.IV.1962 w Toruniu. Przedstawi-
eń: 22 (widzów 8.166) w siedzibie, 4
(widzów 1.598) w objeździe.

8. Lorraine Hansberry — *RODZYNEK
W SŁONCU (A Raisin in the Sun)*. Prze-
kład: Mary Tarnowa, reżyseria: Tadeusz
Kozłowski, scenografia: Jerzy Szeski, opraco-
wanie muzyczne: Halina Machay.

Obsada: Ruth Younger — E. Studencka,
Travis, jej synek — * * *, Walter, jej
mąż — Z. Krauze, Benita, siostra Waltera —
H. Krauze, Lena, matka Waltera i Be-
nity — Z. Melechówna, Joseph Asagai —
K. Ziemiński, George Murchison — H.

Majcherek, Charles Lindner — M. Hara-
simowicz, Bobo — T. Witt.
Prapremiera 8.VI.1962 w Toruniu. Przedsta-
wienie: 20 (widzów 6.202) w siedzibie, 3
(widzów 1.474) w objeździe.

9. Aleksander Fredro — *ZEMSTA*. *Reży-
seria*: Tadeusz Kozłowski, *scenografia*: Ewa
Nahlik.

Obsada: Cześnik — T. Tusiacki, Klara —
A. Zalewska, Rejent — Z. Kłosowicz, Wa-
claw — W. Tokarski, Podstolina — S. Bła-
sińska, Papkin — B. Nowak, Dyndalski —
T. Pelc, Śmigielski — J. Tesarz, Perełka —
J. Sadowski, Mularz I — J. Radwan, Mu-
larz II — J. Ernż.

Premiera 30.VIII.1962 w Toruniu. Przedsta-
wienie: 2 (widzów 458) w siedzibie.

10. Jan Nepomucen Nestroy — *ROZDARTE
SERCE (Der zerrissene Herz)*. *Przekład*:
Alfred Kowalkowski, *adaptacja*: Alfred Ko-
walkowski i Zygmunt Wojdan, *teksty pio-
senek*: Zygmunt Wojdan, *reżyseria*: Zy-
gmunt Wojdan, *scenografia*: Antoni Mu-
szyński, *muzyka*: Grzegorz Kardaś, *układ
tańców*: Tadeusz Pelc. (Pozycja pozapla-
nowa).

(Premiera 27.V.1961) w Bydgoszczy). Przed-
stawienie: 9 (widzów 3.412) w objeździe.

11. Fryderyk Schiller — *INTRYGA I MI-
ŁOŚĆ (Kabale und Liebe)*. *Przekład*: Artur
Marya Swinarski, *reżyseria*: Tadeusz Ko-
złowski, *scenografia*: Ewa Nahlik, *opraco-
wanie muzyczne*: Grzegorz Kardaś.

(Premiera 6.IX.1961 w Toruniu). Przedsta-
wienie: 17 (widzów 6.289) w siedzibie, 17
(widzów 7.631) w objeździe.

12. Ludwik Hieronim Morstin — *W SŁOŃ-
CU*. *Reżyseria*: Maria d'Alphonse, *sceno-
grafia*: Stanisław Bąkowski.

(Premiera 10.IX.1961 w Ciechocinku). Przed-
stawienie: 33 (widzów 12.867) w siedzibie, 11
(widzów 3.736) w objeździe.

TEATR LALKI I AKTORA „B A J P O M O R S K I”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Leszek
Śmigielski, kierownik literacki: Tadeusz
Petrykowski, kierownik muzyczny: Franci-
szek Smoliński, kierownik plastyczny: Je-
rzy Kałucki.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa
bydgoskiego częściowo również woje-
wództw: poznańskiego, olsztyńskiego i ko-
szalińskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Barbara Rychłowska-Kulikowska
Scenograf: Jerzy Kałucki.

Aktorzy: Anna Baszkowska, Aniela Ben-
dyk, Aurelia Czerniewska, Teresa Gąsio-
rowska, Helena Hiriakow, Teresa Lewan-
dowska, Helena Mich, Teresa Zielińska,
Henryk Bendyk, Leon Bieniaszewski, Ma-
rian Dymała, Zbigniew Góralski, Wacław
Iwanicki, Henryk Kałamajski, Czesław
Kurzawski, Wincenty Kwaśniok, Jerzy
Lipnicki, Janusz Markowski, Zbigniew No-
wak, Władysław Owczarzak, Bohdan Woł-
lejko.

REPERTUAR:

1. Jelizawieta Tarachowska — *ZŁOTA
RYBKA (Złotaja rybka)*. *Przekład i adap-
tacja*: Władysław Jarema, *reżyseria*: Ba-
rbara Rychłowska-Kulikowska, *scenografia*:
Jerzy Jeleński, *muzyka*: Jerzy Katlewicz.
Obsada: Maciek — A. Czerniewska, Wł.
Owczarzak, Matka — A. Kryńska, Złota
Rybka — A. Baszkowska, Król — J. Lip-
nicka, B. Wołlejko, Królowa Płaksula —
A. Baszkowska, Ciotka I — A. Kryńska,
Ciotka II — A. Czerniewska, Herold — H.
Bendyk, W. Kwaśniok, Dworzanin — L.
Bieniaszewski, Z. Nowak, Królewicz — J.
Markowski, Chińczyk z papugą — L. Bi-
niaszewski, Z. Nowak, J. Markowski, Ge-
nerał — Cz. Kurzawski, Miś I — L. Bi-
niaszewski, Z. Nowak, Miś II — J. Lip-
nicki, Miś III — A. Kryńska, Zajaczek I —
J. Markowski, Zajaczek II — H. Bendyk,
W. Kwaśniok.

Premiera 22.X.1961. Przedstawienie: 35 (wi-
dzów 9.128) w siedzibie, 95 (widzów 28.270)
w objeździe.

2. Leon Moszczyński i Jan Wilkowski —
GUIGNOL W TARAPATACH. *Reżyseria*:
Barbara Rychłowska-Kulikowska, *sceno-
grafia*: Jerzy Radwanek, *muzyka*: Jerzy
Dobrzański.

Obsada: Jean — M. Hard, Policjant — Z.
Góralski, Guignol — H. Mich, T. Gąsio-

rowska, Madelon — T. Lewandowska, H.
Hiriakow, Kanzu — H. Kałamajski, Sę-
dzia — W. Iwanicki, Komisarz — Z. Gó-
ralski, Gnaffron — M. Hard, Fanchette —
H. Hiriakow.

Premiera 10.XII.1961. Przedstawienie: 35 (wi-
dzów 7.927) w siedzibie, 71 (widzów 17.207)
w objeździe.

3. Jerzy Broszkiewicz — *PLANETA NA-
DZIEL*. *Adaptacja*: Andrzej Baszkowski,
reżyseria: Leszek Śmigielski, *scenografia*:
Jerzy Kałucki, *muzyka*: Paweł Billert.

Obsada: Ika — T. Lewandowska, Gro-
szek — T. Gąsiorowska, Lokator i Opel-
Kapitan — H. Kałamajski, Ojciec — M.
Hard, Ciotka Dydaktyka — A. Baszkow-
ska, Rudy Archeolog — W. Owczarzak,
Chuligan — H. Iwanicki, Przewodniczący
Kongresu Vegów — M. Hard, Meda — A.
Baszkowska, Profesor Lajos — H. Kała-
majski, Pilot kosmiczny — W. Iwanicki,
Błękitny chłopiec Oneo — W. Kwaśniok.
Premiera 1.IV.1962. Przedstawienie: 28 (wi-
dzów 5.513) w siedzibie, 54 (widzów 16.408)
w objeździe.

4. S. Obrazcow i S. Preobrażeński —
CZARNA LEGENDA (Bolszoi Iwan). *Prze-
kład*: Władysław Jarema, *opracowanie*:
Tadeusz Petrykowski, *reżyseria*: Leszek
Śmigielski, *scenografia*: Jerzy Kałucki,
muzyka: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Anum — J. Lipnicki, Abdu — B.
Wołlejko, Nako — Z. Góralski, Bantu —
Z. Nowak, M'Bassa — L. Bieniaszewski,
Złocisty Ptak Ongnelu — H. Mich, Zmi-
ja Gudru — H. Hiriakow.

Premiera 11.VI.1962. Przedstawienie: 10 (wi-
dzów 2.403) w siedzibie, 16 (widzów 4.458)
w objeździe.

5. Kornel Makuszyński — *PRZYJACIEL
WESOŁEGO DIABŁA*. *Adaptacja i teksty
piosenek*: Zbigniew Karol Bebak, *insceni-
zacja i reżyseria*: Władysław Jarema, *sceno-
grafia*: Kazimierz Mikulski, *opracowanie
muzyczne*: Jerzy Kaszycki.

(Premiera 20.XI.1960). Przedstawienie: 1 (wi-
dzów 97) w siedzibie, 26 (widzów 6.191)
w objeździe.

6. Jan Drda — *IGRASZKI Z DIABŁEM
(Hratky z čertem)*. *Przekład*: Zdzisław Hie-
rowski, *adaptacja*: Władysław Jarema, *re-
żyseria*: Leszek Śmigielski, *scenografia*: Li-

dia Minticz i Kazimierz Mikulski, *muzyka*:
Kazimierz Mayerhold.

(Premiera 20.VI.1961). Przedstawienie: 11 (wi-
dzów 699) w siedzibie, 16 (widzów 2.251)
w objeździe.

7. Maria Kownacka — *CZTERY MILE ZA
PIEC*. *Inscenizacja i reżyseria*: Wacław
Iwanicki, *scenografia*: Eligiusz Baranow-
ski, *opracowanie muzyczne*: Franciszek
Smoliński.

(Premiera 17.IX.1961). Przedstawienie: 35 (wi-
dzów 9.347) w siedzibie, 75 (widzów 21.525)
w objeździe.

WOJEWÓDZTWO POZNAŃSKIE POZNAŃ

TEATRY DRAMATYCZNE

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jan
Perz, kierownicy literaccy: Jerzy Koller
i Jerzy Korczak.

Scen: 2 (Teatr Polski i Teatr Nowy).

Teatr objazdu nie prowadzi, wyjazdy
w teren sporadyczne.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Stefan Burczyk, Jan Macie-
jowski, Włodzisław Ziemiński.

Scenografowie: Stanisław Bąkowski, Ma-
rian Iwanowicz.

Aktorzy: Roma Andrzejewska, Danuta Ba-
licka, Anna Denys, Wanda Elbińska, Han-
na Górzyńska, Anna Gołębiowska, Broni-
sława Frejtażanka, Bożena Janiszewska,
Aleksandra Królikowska, Aleksandra Kon-
cewicz, Mirosława Lombardo, Irena Maś-
lińska, Stanisława Mazarekówna, Maria
Miedzińska-Górzyńska, Kazimiera Noga-
jówna, Irena Osuchowska, Alina Pewni-
cka, Janina Ratajska, Pelagia Relewicz-
Ziemińska, Regina Redlińska, Wanda
Rucińska, Anna Wolicka, Jadwiga Żyw-
czak, Lech Bijald, Adam Bilski, Stanisław
Płonka-Fiszler, Eugeniusz Kotarski, Jerzy
Kordowski, Hieronim Konieczka, Cezary
Kussyk, Marian Mirski, Andrzej Nowa-
kowski, Henryk Olszewski, Stefan Orze-
chowski, Leonard Pietraszak, Edmund Pie-
tryk, Stefan Posselt, Kazimierz Przystań-
ski, Eugeniusz Robaczewski, Włodzimierz

Saar, Edward Skarga, Józef Skwark, Stanisław Sparażyński, Romuald Szejda, Stanisław Śliwiński, Rajmund Wolff, Józef Zembrzuski, Bogdan Zieliński.

REPERTUAR:

TEATR POLSKI

1. William Shakespeare — *ROMEO I JULIA (Romeo and Juliet)*. Przekład: Jarosław Iwaszkiewicz, inscenizacja i reżyseria: Ireneusz Kanicki, scenografia: Ines Kuske, muzyka: Ryszard Gardo, szermierka: Waldemar Wilhelm, układ tańca: Teresa Kujawa, muzyka tańca w I akcie Sergiusza Prokofiewa.

Obsada: Escalus — E. Pietryk, Parys — A. Nowakowski, J. Racina, Montagu — K. Przysiański, St. Śliwiński, Kapulet — J. Kordowski, Romeo — L. Pietraszak, J. Skwark, Merkucjo — C. Kussyk, Benvolio — R. Szejda, Tybald — E. Robaczewski, Ojciec Laurenty — Wł. Saar, Brat Jan — St. Posselt, Baltazar — B. Zatoński, Samson — E. Kotarski, Grzegorz — St. Posselt, Pietrek — R. Wolff, Abraham — J. Zembrzuski, Aptekarz — A. Bilski, M. Nowakowski, Muzykanci — * * *, Paź Parysa — * * *, Pani Montagu — A. Królikowska, Pani Kapulet — St. Mazarekówna, Julia — W. Elbińska, M. Lombardo, Mamka Julii — J. Żywczak, Chór — E. Pietryk.

Premiera 6.X.1961. Przedstawień: 91 (widzów 39.235).

2. Kazimiera Iłakowiczówna — *ZIEMIA ROZDARTA*. Reżyseria: Stefan Burczyk, scenografia: Marian Iwanowicz, ilustracja muzyczna: Aleksandra Szulcówna.

Obsada: Nankier Kołda — H. Konieczka, Paweł z Przemankowa — J. Kordowski, Jan Muskata — H. Drygalski, Mikołaj von Bantsch — E. Robaczewski, Arnold von Protzan — St. Burczyk, Piotr z Bytkowa — R. Wolff, Henryk z Wierzbna — H. Olszewski, Konrad von Loslau — J. Flur, Piotr z Auvergne — St. Orzechowski, Beppo Acciajuoli — St. Śliwiński, Salomon — K. Przysiański, Erhard Szmidt — M. Iwanowicz, François — Wł. Przybylski, Jan Kapusta — J. Skwark, Gracjan Jochel — E. Kotarski, Jan Luksemburg — St. Płonka-Fiszler, Jan Wiener — I. Łu-

czak, Elżbieta — B. Janiszewska, Dorota Drobotówna — A. Koncewicz, Aldona Anna — H. Wolicka, Weronika — P. Relewicz-Ziembińska, Grażyna — R. Redlińska, Jagna — J. Żywczak.

Prapremiera 4.I.1962 w Poznaniu. Przedstawień: 21 (widzów 3.709) w siedzibie, 1 (widzów 350) w objeździe.

3. Juliusz Słowacki — *KORDIAN*. Reżyseria: Jan Perz, współpraca dramaturgiczna: Jerzy Ziomek, scenografia: Krzysztof Pankiewicz, ilustracja dźwiękowa: Bogdan Kiercz.

Obsada: Prolog — R. Wolff, Czarownica — B. Frejtażanka, Szatan — E. Pietryk, Astaroth — C. Kussyk, Gehenna — E. Kotarski, Mefistofel — St. Płonka-Fiszler, Kordian — A. Nowakowski, Grzegorz — St. Śliwiński, Laura — M. Lombardo, Panna — A. Pewnicka, Dozorca — E. Kotarski, Violetta — A. Koncewicz, Papież — B. Zatoński, Pierwszy z Ludu — St. Posselt, Młodzieniec — E. Pietryk, Szewc — L. Bijałd, Szlachcic — M. Mirski, Drugi z Ludu — W. Saar, Trzeci z Ludu — A. Bilski, Elegant — J. Zembrzuski, Car — L. Pietraszak, Nieznajomy — St. Sparażyński, Prezes — K. Przysiański, Ksiądz — A. Bilski, Starzec — St. Orzechowski, Spiskowcy — E. Pietryk, C. Kussyk, Imaginacja — J. Skwark, Strach — R. Wolff, Doktor — E. Skarga, Dozorca — Wł. Saar, Pierwszy wariat — R. Wolff, Drugi wariat — J. Skwark, Księżę Konstanty — H. Olszewski, Kuruta — R. Wolff, Ksiądz zakonny — C. Kussyk, Oficer — M. Nowakowski.

Wznowienie 15.II.1962 (premiera 29.IV.1961). Przedstawień: 24 (widzów 7.829).

4. Wsiewołod Wiszniewski — *PIERWSZA KONNA (Pierwaja konnaja)*. Przekład: Eugeniusz Morski, inscenizacja i reżyseria: Jan Perz, współpraca dramaturgiczna: Jerzy Korczak, scenografia: Stanisław Bąkowski, opracowanie muzyczne: Jerzy Kurczewski.

Obsada: Obraz 1 i 2: Iwan Sysojew — C. Kussyk, Oficer — E. Pietryk, Rotmistrz — L. Detkowski, Plutonowy — Wł. Saar, Archipow — L. Pietraszak, Kurylenko — R. Szejda, Ochrymenko — A. Nowakowski; obraz 3: Lektor — J. Zembrzuski, Agasza,

żona Sysojewa — A. Gołębiowska; obraz 4: Przewodniczący — E. Pietryk, Rotmistrz — L. Detkowski, Porucznik — M. Mirski, Oskarżony — L. Bijałd; obraz 5: Iwan Sysojew — C. Kussyk, Żołnierz I — I. Pietraszak, Żołnierz II — R. Szejda, Żołnierz III — J. Zembrzuski, Oficer — E. Pietryk; obraz 6: Iwan Sysojew — C. Kussyk, Agasza — A. Gołębiowska, Przybysz I — St. Sparażyński, Przybysz II — St. Posselt; obraz 7: Iwan Sysojew — C. Kussyk, Kozak — L. Bijałd, Komisarz — E. Skarga; obraz 8: Komisarz — E. Skarga, Żołnierz I — L. Bijałd, Żołnierz II — A. Nowakowski, Żołnierz III — L. Pietraszak, Żołnierz IV — R. Szejda, Iwan Sysojew — C. Kussyk; obraz 9: Oficer — E. Pietryk, Jeńcy — L. Bijałd, * * * ; obraz 10: Budionny — B. Zatoński, Rotmistrz — L. Detkowski, Telegrafista I — A. Nowakowski, Telegrafista II — Wł. Saar; obraz 11: Dowódca — E. Skarga, Iwan Sysojew — C. Kussyk, Żołnierz I — L. Bijałd, Żołnierz II — A. Nowakowski, Żołnierz III — L. Pietraszak, Żołnierz IV — R. Szejda, Białogwardzista I — St. Posselt, Białogwardzista II — St. Sparażyński; obraz 12: Ojciec — A. Bilski, Kozak — J. Sipiński, Mitrej — R. Szejda, Żołnierze — L. Bijałd, A. Nowakowski, L. Pietraszak, J. Zembrzuski; obraz 13: Marynarz I — St. Sparażyński, Marynarz II — St. Posselt, Marynarz III — B. Zatoński; obraz 14: Rotmistrz — L. Detkowski, Oficer — L. Pietryk, Porucznik — M. Mirski, Starucha — I. Osuchowska, Chora — A. Pewnicka, Komisarz — E. Skarga, Iwan Sysojew — C. Kussyk, Żołnierz I — L. Pietraszak, Żołnierz II — R. Szejda; obraz 15: Komisarz — E. Skarga, Żołnierze — A. Nowakowski, L. Pietraszak, Robotnik z Warszawy — E. Robaczewski, Porucznik — R. Wolff.

Prapremiera 24.II.1962. Przedstawień: 24 (widzów 5.556) w siedzibie, 1 (widzów 524) w objeździe.

5. Aleksander Fredro — *DOŻYWCIE*. Reżyseria: Włodzisław Ziemiński, scenografia: Jerzy Szeski, opracowanie muzyczne: Ryszard Gardo.

Obsada: Leon Birbancki — L. Pietraszak, E. Pietryk, Doktor Hugo — E. Pietryk,

L. Pietraszak, Orgon — St. Sparażyński, Różia — R. Redlińska, Łatka — E. Skarga, Twardosz — St. Płonka-Fiszler, Rafał Lagena — Wł. Saar, Michał Lagena — L. Bijałd, Filip — C. Kussyk, Służący w oberży — J. Zembrzuski.

Premiera 17.IV.1962. Przedstawień: 53 (widzów 13.376).

6. Jerzy Zawieyski — *WYSOKA SCIANA*. Reżyseria: Jerzy Hoffmann, scenografia: Stanisław Bąkowski, opracowanie muzyczne: Aleksandra Szulcówna.

Obsada: Ludwik Darniewicz — H. Konieczka, Urszula, jego żona — E. Barszczewska, B. Janiszewska, Tekla, jej matka — P. Relewicz-Ziembińska, Łucja Klewińska — D. Balicka, Sabina Rzepkówna — St. Mazarekówna.

Premiera 21.VI.1962. Przedstawień: 28 (widzów 10.540).

TEATR NOWY

7. Anna Świrszczyńska — *FARFURKA KRÓLOWEJ BONY*. Muzyka: Eolesław Drobner, reżyseria: Henryk Olszewski, scenografia: Barbara Gutekunst, układ tańców: Władysław Milon; zespół muzyczny pod kierownictwem Grzegorza Jurczyńskiego.

Obsada: Król Zygmunt Stry — Wł. Saar, Królowa Bona — K. Nogajówna, Królewicz Zygmunt August — J. Skwark, Stańczyk, błazen — H. Olszewski, Ochmistrz — St. Posselt, Agatka — R. Redlińska, Anulka — J. Ratajska, Beatka — J. Żywczak, Urszula — A. Pewnicka, Poseł włoski — E. Kotarski, Dama dworu — M. Lombardo, Zaki — C. Kussyk, E. Pietryk, R. Szejda, R. Wolff, Szymon Donica — A. Nowakowski, Małgorzata — I. Osuchowska, Marta — A. Królikowska, Kaśka — R. Andrzejewska, Barbarka — B. Janiszewska, Jacenty — J. Zembrzuski, Rymarz — I. Łuczak, Łaziębnik — St. Sparażyński.

Premiera 23.XI.1961. Przedstawień: 70 (widzów 22.919) w siedzibie, 1 (widzów 350) w objeździe.

8. William Gibson — *DWOJE NA HUSTAWCE (Two for the Seesaw)*. Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Jan Perz, współpraca reżyserska: Hieronim Konieczka, scenografia: Ryszard Grajewski.

Obsada: Gizela Mosca — K. Nogajówna, A. Koncewicz (od 23.VI.62), Jerzy Ryan — R. Szejd, Wł. Jeżewski.

Premiera 6.I.1962. Przedstawień: 71 (widzów 18.948) w siedzibie, 2 (widzów 935) w objęździe.

9. Max Frisch — *DON JUAN, CZYLI UMIŁOWANIE GEOMETRII (Don Juan oder die Liebe zur Geometrie)*. Przekład: Irena Krzywicka i Jan Garewicz, reżyseria: Jan Maciejowski, scenografia: Stanisław Bąkowski, opracowanie muzyczne: Aleksandra Szulcówna.

Obsada: Don Juan — H. Konieczka, Don Tenorio, jego ojciec — St. Słiwiński, Miranda — D. Balicka, Don Gonzalo, komandor z Sewilii — St. Orzechowski, Donna Elwira, jego małżonka — I. Maślińska, Donna Anna, ich córka — M. Lombardo, Ojciec Diego — H. Olszewski, Don Rodrigo, przyjaciel Don Juana — R. Wolff, Donna Inez, jego narzeczona — H. Wolicka, Celestyna, stręczycielka — W. Rucińska, Don Baltazar Lopez — E. Kotarski, Leporello — J. Flur, Kuzyn I — E. Robaczewski, Kuzyn II — J. Skwark, Kuzyn III — A. Niworowski, Donna Beliza — H. Górzynska, Donna Izabela — W. Elbińska, Donna Viola — A. Pewnicka, Donna Fernanda — J. Ratajska.

Prapremiera 12.IV.1962. Przedstawień: 39 (widzów 8.160) w siedzibie, 1 (widzów 546) w objęździe.

10. Wiktor Hugo — *ANGELO, TYRAN PADWY (Angelo, Tyran de Padoue)*. Przekład: Marian Żurawek, reżyseria: Stefan Burczyk, scenografia: Marian Iwanowicz, muzyka: Ryszard Gardo.

Obsada: Angelo Malipieri — B. Zieliński, Katarina Bragadini — A. Koncewicz, La Tyzbe — A. Gołębiowska, Rodolfo — A. Nowakowski, Homodei — R. Szejd, Anafesto Galeofa — Wł. Przybylski, Reginella — I. Osuchowska, Dafne — A. Królikowska, Ordelafo — M. Mirski, Orfeo — St. Posselt, Gaboardo — I. Łuczak, Dziekan kościoła św. Antoniego — A. Bilski, Paż — * * *, Ksiądz — * * *.

Premiera 1.VI.1962. Przedstawień 30 (widzów 4.365).

P A Ń S T W O W E PRZEDSIĘBIORSTWO IMPREZ ESTRADOWYCH W P O Z N A N I U

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: (do 8.VI.1962) Henryk Malinowski, (od 1.VIII.1962) Alojzy Łuczak, kierownictwo artystyczne: Stefan Drewicz, Henryk Olszewski (od 1.VI.1962), kierownik artystyczny Teatru Satyry: Jerzy Korczak. Scen: Przedsiębiorstwo nie posiada własnej sceny. Teatr Satyry korzysta ze sceny Państwowego Teatru Lalki i Aktora „Marcinek”. Zespół objazdowy PPIE obsługuje województwo poznańskie oraz łódzkie, bydgoskie, wrocławskie i zielonogórskie. Teatr Satyry wyjeżdżał tylko sporadycznie. Teatr Satyry uległ likwidacji z dniem 1.VII.1962.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

TEATR OBJAZDOWY: Aktorzy: Hanna Dobrzanka, Janina Marisówna-Howorko, Sylwia Skotnicka, Paulina Słiwińska, Janina Wolska, Michał Adamczewski, Franciszek Bojarczuk (do 15.XI.1961), Andrzej Juszczyk, Władysław Lason, Lucjan Rabski, Gustaw Sielicki (do 15.XII.1961), Stanisław Winięcki.

TEATR SATYRY: Aktorzy: Aleksandra Grzędzianka, Krystyna Niemczyk, Krystyna Szafrńska, Jolanta Szemberg (do 10.X.1961), Borys Borkowski, Józef Diel (od 1.II.1962), Andrzej Kuryłło, Zdzisław Nowicki (do 31.I.1962), Kazimierz Zieliński.

REPERTUAR:

TEATR OBJAZDOWY

1. Ludwik Hieronim Morstin — *OBRONA KSANTYPY*. Reżyseria: Stefan Drewicz, scenografia: Marian Iwanowicz, ilustracja muzyczna: Marian Obst, układ choreograficzny: Marcelina Hildebrandt-Pruska. Obsada: Ksantypa — J. Marisówna, Sokrates — L. Rabski, Mirryna — A. Rolska, Tyreusz — W. Lason, Sofrone — H. Dobrzanka, Charmides — A. Juszczyk, Agaton — M. Adamczewski, Arystodemos —

St. Winięcki, Fedros — J. Polniak, Epistates — M. Adamczewski, Alcybiades — J. Polniak, Parrasjos — St. Winięcki, Winięcki — J. Karan, Niewolnik I — J. Polniak, Niewolnik II — * * *, Flecistka — Z. Stańko, * * *, Tancerka I — H. Dobrzanka, Tancerka II — * * *.

Premiera 26.XI.1961 w Poznaniu. Przedstawień: 3 (widzów 381) w siedzibie, 118 (widzów 28.318) w objęździe.

2. Solyom Laszlo — *DOM WESTCHNIEN (Söhajok ház)*. Przekład: Tadeusz Fangrat. Opracowanie dramaturgiczne i reżyseria: Stefan Drewicz, scenografia: Czesław Kowalski, ilustracja muzyczna: Zenon Andrzejewski.

(Premiera 26.XI.1960). Przedstawień: 36 (widzów 8.640) w objęździe.

TEATR SATYRY

3. *WYPĘDZENI Z RAJU* (program składany). Układ i opracowanie dramaturgiczne: Jerzy Korczak. Autorzy tekstów: Pietro Aretino, Arystofanes, Boy, Karel Čapek, Jean Cocteau, Denis Diderot, Jean Giraudoux, Lukian z Samosaty, Ogden Nash, Owidiusz, Jeremi Przybora, Włodzimierz Słobodnik, Artur Marya Swinarski. Reżyseria: Jerzy Hoffmann, scenografia: Zbigniew Bednarowicz, muzyka: Jerzy Milian. Obsada: Aleksandra Grzędzianka, Krystyna Niemczyk, Krystyna Szafrńska, Borys Borkowski, Andrzej Kuryłło, Kazimierz Zieliński, Zdzisław Nowicki.

Premiera 27.X.1961. Przedstawień: 65 (widzów 7.114) w siedzibie, 1 (widzów 114) w objęździe.

4. a) Guillaume Apollinaire — *PIERSI TYREZJASZA (Les Mamelles de Tiresias)*. Przekład: Zofia Woźnicka; b) Eugène Ionesco — *LEKCJA (Lesson)*. Przekład: Jan Błoński; c) Sławomir Mrożek — *KAROL*. Reżyseria: Barbara Borman, scenografia: Hilary Krzysztofiak, muzyka: Franciszek Wasikowski.

Obsada: *PIERSI TYREZJASZA*: Teresa-Tyrezjasz — A. Grzędzianka, Mąż — B. Borkowski, Żandarm, Dziennikarz, Syn — J. Diel, Lud Zanzibaru, Kiosk — G. Piotrowska; *LEKCJA*: Profesor — M. Pogasz, Uczennica — K. Szafrńska, Służąca — K.

Niemczyk; *KAROL*: Dziadek — A. Kuryłło, Wnuk — K. Zieliński, Okulista — B. Borkowski.

Premiera 4.III.1962. Przedstawień: 37 (widzów 2.205) w siedzibie, 6 (widzów 1.661) w objęździe.

OPERA IM. STANISŁAWA M O N I U S Z K I

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Zdzisław Górzynski.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Zdzisław Górzynski, Edwin Kowalski, Władysław Słowiński, Marian Szczęsnowski, Antoni Wicherek.

Scenograf: Stanisław Jarocki.

Soliści: Alina Chocieszynska, Aleksandra Smalska, Krystyna Jamroz, Bożena Karłowska, Antonina Kawecka, Felicja Kurowiak, Irena Lubomirska, Jadwiga Musielewska, Jadwiga Myszkowska, Krystyna Pakulska, Weronika Pelczar (od 1.XII.1961), Janina Rozelówna, Wanda Roessler-Stokowska, Dorota Seremak, Barbara Sypniewska (do 31.VII.1962), Anna Wolanowska, Irena Winiarska, Halina Zielińska, Juliusz Bienkowski, Stefan Budny, Adolf Cwiczekowski, Albin Fechner, Henryk Guzek, Józef Katin, Marian Kouba, Henryk Kustosik (do 31.XII.1961), Edward Kmiciewicz (od 1.IV.1962), Witold Łuczyński, Henryk Łukaszek, Józef Machalla, Władysław Malczewski, Radziśław Peter, Józef Prząda, Bogdan Ratajczak, Stanisław Romański, Józef Sendecki, Roman Wasilewski.

Soliści baletu: Irena Cieślukówna (od 1.VIII.1962), Zenobia Dudzicz, Danuta Dobrowolska, Barbara Karczmarewicz, Teresa Kujawa, Helena Lupówna-Krzeszkowska, Juta Majewska, Eugenia Skotarczak (od 1.VIII.1962), Paweł Dobiecki, Edmund Koprucki, Kazimierz Milczyński, Władysław Milon, Bronisław Mikołajczak, Edward Pokrywka, Ryszard Radek.

Koryfeje baletu: Henryka Eitner, Antonina Grzegorzewska, Eleonora Stachecka, Antoni Biedroń (do 31.XII.1961), Henryk Konwiński, Eugeniusz Kowalski (do 28.II.1962), Czesław

Maciaszyk, Henryk Muschalik, Józef Zieliński.

REPERTUAR:

1. a) Stanisław Moniuszko — *VERBUM NOBILE*. *Libretto*: Jan Chęciński, *dyrygent*: Antoni Wicherek, *inscenizacja i reżyseria*: Antoni Majak, *scenografia*: Stanisław Jarocki.

Obsada: Pan Serwacy Łagoda — H. Łukaszek, R. Wasilewski, Zuzia, jego córka — K. Pakulska, D. Seremak, W. Pelczar, Pan Marcin Pakuła — St. Budny, A. Fechner. Stanisław (Michał), syn jego — W. Malczewski, Bartłomiej, stary sługa pana Marcina — J. Machalla, B. Ratajczak. (Premiera 12.IV.1958).

b) Pietro Mascagni — *RYCERSKOŚĆ WIEŚNIAKÓW (La cavalleria rusticana)*. *Libretto*: G. Menasci i G. Targioni-Tozzetti wg dramatu G. Vergi, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górczyński, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Zygmunt Szpingier, *dyrygent*: Antoni Wicherek.

Obsada: Santuzza — K. Jamroz, A. Kawecka, Turiddu — M. Kouba, St. Romański, Łucja, jego matka — F. Kurowiak, W. Roessler-Stokowska, Alfio — St. Budny, A. Fechner, Lola, jego żona — D. Seremak, I. Winiarska. (Premiera 10.V.1959).

Wznowienie 29.X.1961. Przedstawień: 6 (widzów 3.443).

2. Aleksander Borodin — *KNIAŻ IGOR (Kniaź Igor)*. *Libretto*: kompozytor wg „Słowa o pułku Igora”, *przekład*: Wacław Sniady i Piotr Wiglicki, *dyrygent*: Marian Szczęsnowski, *inscenizacja i reżyseria*: Adolf Popławski, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Stanisław Miszczyk.

Obsada: Igor Swiatosławowicz, książę nowogrodzko-siewierski — St. Budny, W. Malczewski, Jarosławna, jego druga żona — A. Kawecka, B. Sypniewska, J. Rozelówna, Włodzimierz Igorowicz, syn z pierwszego małżeństwa — M. Kouba, J. Prząda, Włodzimierz Jarosławowicz, książę halicki — A. Fechner, Konczak, chan połowiecki — H. Łukaszek, J. Machalla, E. Kmiciewicz, Konczakówna, córka chana — A. Imalska, F. Kurowiak, Owłur, Połowczanin ochrzczony — A. Cwieczkowski, J. Sendeci, Skuła, grajek — J. Machalla,

B. Ratajczak, Jeroszka, grajek — J. Bieńkowski, J. Katin, Niania Jarosławnej — H. Zielińska, Połowiecka dziewczyna — D. Seremak.

Tańce połowieckie: D. Dobrowolska, Z. Dudzicz, B. Karczmarewicz, H. Lupówna-Krzeszkowska, J. Majewska, T. Kujawa, E. Koprucki, Cz. Maciaszyk, K. Milczyński, Wł. Milon, R. Radek oraz koryfeje i zespół baletowy.

(Premiera 30.XII.1953). Wznowienie 6.XI.1961. Przedstawień: 7 (widzów 6.179).

3. Gian-Carlo Menotti — *KONSUL (The Consul)*. *Libretto*: Gian-Carlo Menotti, *przekład*: Marian Woydyłło i Wiktor Bregy, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górczyński, *inscenizacja i reżyseria*: Józef Grubowski, *scenografia*: Zbigniew Kaja.

Obsada: Jan Sorel — W. Malczewski, Magda Sorel — K. Jamroz, Matka — W. Roessler-Stokowska, F. Kurowiak, Agent policji — R. Wasilewski, Sekretarka — I. Winiarska, A. Imalska, Mr. Kofner — J. Machalla, Cudzoziemka — D. Seremak, W. Pelczar, Anna Gomez — A. Wolanowska, H. Zielińska, Vera Boronel — A. Imalska, A. Chocieszyńska, Nika Magadoff — J. Katin, Assan — L. Koperny, H. Guzek.

Prapremiera 30.XII.1961. Przedstawień: 15 (widzów 10.145).

4. Leo Delibes — *LAKME (Lakmé)*. *Libretto*: Edmund Gondinet i Filip Gille, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górczyński, *inscenizacja i reżyseria*: Antoni Majak, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Jerzy Gogół.

Obsada: Nilakanta — H. Łukaszek, J. Machalla, Lakmé — K. Pakulska, A. Wolanowska, Ellen — J. Myszkowska, Rose — J. Musielewska, D. Seremak, Gerald — M. Kouba, J. Prząda, Fryderyk — H. Guzek, Miss Bentson — F. Kurowiak, Mallika — A. Chocieszyńska, Hadzi — J. Bieńkowski, Wróbita — A. Cwieczkowski, J. Bieńkowski, Kupiec chiński — J. Katin, Rzezmieszek — B. Ratajczak, L. Koperny, Marynarze — W. Łuczyński, J. Babiński. Balet w II akcie: Z. Dudzicz, H. Lupówna-Krzeszkowska, E. Stachecka, E. Pokross oraz koryfeje i zespół baletowy.

(Premiera 19.V.1956). Wznowienie 20.I.1962. Przedstawień: 6 (widzów 3.538).

5. Engelbert Humperdinck — *JAS I MAŁGOSIA (Hänsel und Gretel)*. *Libretto*: Adelaida Wette, *kierownictwo muzyczne*: Marian Szczęsnowski, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Zbigniew Bednarowicz. *Obsada*: Piotr, miotlarz — St. Budny, Gertruda, jego żona — H. Zielińska, Jaś — A. Chocieszyńska, Małgosia — J. Myszkowska, K. Pakulska, Czarownica — F. Kurowiak, J. Katin, Duszek nocy — I. Jezierska, Duszek rosy — D. Seremak, L. Urbańska.

(Premiera 31.III.1957). Wznowienie 28.I.1962. Przedstawień: 14 (widzów 13.303).

6. Charles Gounod — *FAUST (z NOCĄ WALPURGII)*. *Libretto*: Jules Barbier i Michel Carré wg Goethego, *przekład*: I. Ziolkowski, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górczyński, *inscenizacja i reżyseria*: Józef Grubowski, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Kazimiera Patkowska, *dyrygent*: Edwin Kowalski.

Obsada: Faust — M. Kouba, J. Prząda, A. Cwieczkowski, Mefistofeles — B. Ładysz, H. Łukaszek, Małgorzata — J. Myszkowska, W. Pelczar, A. Wolanowska, Walenty — W. Malczewski, A. Fechner, Brander — L. Koperny, E. Kmiciewicz, Siebel — B. Karłowska, D. Seremak, Marta — F. Kurowiak, W. Roessler-Stokowska, A. Imalska; *NOC WALPURGII*: Helena — D. Dobrowolska, Z. Dudzicz, Parys — W. Milon, Lilith — H. Lupówna-Krzeszkowska, J. Majewska, Teb — K. Milczyński, Bachus — R. Radek, E. Pokross, Hekate — Z. Dudzicz, L. Wojtkowiak, Pluton — E. Koprucki, K. Milczyński, Nimfa — T. Kujawa, Faun — Cz. Maciaszyk, Pan — E. Pokross, R. Radek, Boreasz — H. Konwiński; solo na organach — Michał Żmijewski.

Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 13 (widzów 12.162).

7. Witold Maliszewski — *SYRENA*. *Libretto*: Ludomir Rogowski wg baśni Andersena, *kierownictwo muzyczne*: Władysław Słowiński, *reżyseria*: Wiktor Bregy, *choreografia*: Eugeniusz Papliński, *scenografia*: Stanisław Jarocki.

Obsada: Jurata, królowa mórz — J. Rozelówna, H. Zielińska, Biruta, syrena — B. Karłowska, J. Myszkowska (śpiew), I. Cieślukówna, E. Skotarczak (taniec), Pia-

stunka — F. Kurowiak, A. Imalska, Księżniczka — A. Wolanowska, H. Zielińska, Królewicz — M. Kouba, St. Romański, Herold — A. Cwieczkowski, W. Łuczyński, Hetka, minister — J. Katin, W. Łuczyński, Pętelka, minister — E. Kmiciewicz, L. Koperny; *Taniec charakterystyczny* — Z. Dudzicz, D. Dobrowolska, E. Koprucki, R. Radek, E. Pokross, Cz. Maciaszyk, J. Zieliński, H. Konwiński, Krakowiak — D. Dobrowolska, Z. Dudzicz, L. Wojtkowiak, M. Drojecka, A. Deręgowska, J. Weinert, A. Górny, Cz. Ciszewski, H. Konwiński, J. Zieliński, Wielki walc (święto Neptuna) — B. Karczmarewicz, D. Linke, St. Łuczak, E. Panek, D. Lisiecka, A. Paetzówna, K. Kostrzemska, W. Milon, Cz. Maciaszyk, W. Kościelak, B. Szwarzewski, H. Muszaliak, B. Paciorek, Mazurek — J. Majewska, H. Lupówna-Krzeszkowska, T. Kujawa, E. Koprucki, R. Radek, E. Poross; solo skrzypcowe: L. Rezler, M. Kujawa, J. Mirucki. Premiera 19.VIII.1962. Przedstawień: 4 (widzów 2.234).

8. Giacomo Puccini — *CYGANERIA (La Bohème)*. *Libretto*: G. Giacosa i L. Illica, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Zygmunt Szpingier, *dyrygenci*: Zdzisław Górczyński, Edwin Kowalski. (Premiera 9.III.1946). Przedstawień: 2 (widzów 1.753).

9. Giuseppe Verdi — *AIDA*. *Libretto*: A. Ghislanzoni, *reżyseria*: Maria Janowska-Kopczyńska, *scenografia*: Zygmunt Szpingier, *choreografia*: Jerzy Gogół, *dyrygenci*: Edwin Kowalski, Antoni Wicherek. (Premiera 12.III.1947). Przedstawień: 4 (widzów 3.276).

10. Giacomo Puccini — *TOSCA*. *Libretto*: V. Sardou, I. Illica i G. Giacosa, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Stefan Janasik, *dyrygent*: Marian Szczęsnowski. Premiera 8.XI.1947. Przedstawień: 5 (widzów 2.514).

11. Giacomo Puccini — *MADAME BUTTERFLY (Madama Butterfly)*. *Libretto*: L. Illica i G. Giacosa wg D. Belasco i J. L. Longa, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Zygmunt Szpingier, *dyrygenci*: Zdzisław Górczyński, Marian Szczęsnowski. (Premiera 11.XII.1948). Przedstawień: 11 (widzów 8.086).

12. Giuseppe Verdi — *TRAVIATA*. *Libretto*: F. M. Piave wg A. Dumasa, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Stefan Janasik, *choreografia*: Jerzy Gogół, *dyrygent*: Edwin Kowalski.

(Premiera 24.IX.1949). Przedstawień: 7 (widzów 4.199).

13. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski, *opracowanie inscenizacyjne*: Leon Schiller, *reżyseria*: Jerzy Merunowicz, *dekoracje*: Jan Kosiński, *kostiumy*: Andrzej Cybulski, *choreografia*: Eugeniusz Papliński, *dyrygenci*: Zdzisław Górczyński, Edwin Kowalski, Marian Szczęsnowski.

(Premiera 20.I.1950). Przedstawień: 19 (widzów 15.908).

14. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. *Libretto*: Jan Chęciński, *reżyseria*: Ludwik René, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Stanisław Miszczyk, *dyrygenci*: Marian Szczęsnowski, Edwin Kowalski.

(Premiera 20.V.1952). Przedstawień: 18 (widzów 14.980).

15. Georges Bizet — *CARMEN*. *Libretto*: H. Meilhac i L. Halévy, *reżyseria*: Adolf Popławski, *dekoracje*: Stanisław Jarocki, *kostiumy*: Waclaw Taranczewski i Stanisław Teisseyre, *choreografia*: Stanisław Miszczyk, *dyrygenci*: Zdzisław Górczyński, Marian Szczęsnowski.

(Premiera 18.X.1953). Przedstawień: 5 (widzów 4.338).

16. Giacomo Puccini — *TURANDOT*. *Libretto*: Giuseppe Adami i Renato Simoni wg Gozziego i Schillera, *przekład*: Leon Witkowski, *reżyseria*: Willy Bodenstern (NRD), *scenografia*: Wolf Hochheim (NRD), *dyrygenci*: Zdzisław Górczyński, Edwin Kowalski.

(Premiera 12.I.1958). Przedstawień: 1 (widzów 403).

17. Stanisław Moniuszko — *PARIA*. *Libretto*: Jan Chęciński wg C. Delavigne'a, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *dyrygent*: Antoni Wicherek.

(Premiera 13.VII.1958). Przedstawień: 2 (widzów 816).

18. Borys Asafiew — *FONTANNA BACHCZYSARAJU* (*Bachczysarajskij Fontan*). *Libretto*: M. D. Wołkow wg poematu Puszkina, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *dyrygent*: Władysław Słowiński.

(Premiera 31.XII.1958). Przedstawień: 15 (widzów 7.804).

19. Giuseppe Verdi — *BAL MASKOWY* (*Un ballo in maschera*). *Libretto*: F. M. Piave i A. Somma wg E. Scribe'a, *reżyseria*: Wiktor Bregy, *scenografia*: Roman Bubiec, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *dyrygent*: Edwin Kowalski.

(Premiera 22.III.1959). Przedstawień: 9 (widzów 5.838).

20. Piotr Czajkowski — *EUGENIUSZ ONIEGIN* (*Jewgienij Oniegin*). *Libretto*: M. Czajkowski wg poematu Puszkina. *Reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Stefan Jarocki, *choreografia*: Bohusław Stancak, *dyrygent*: Edwin Kowalski.

(Premiera 7.I.1948; wznowienie 17.I.1960). Przedstawień: 11 (widzów 7.033).

21. Piotr Czajkowski — *JEZIORO ŁABĘDZIE* (*Lebiedinoje Oziero*). *Libretto*: W. Bęgiczew i W. Gelcer, *kompozycja choreograficzna*: Stanisław Miszczyk, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *dyrygent*: Władysław Słowiński.

(Premiera 5.VII.1953; wznowienie 30.I.1960). Przedstawień: 16 (widzów 12.445).

22. Giuseppe Verdi — *RIGOLETTO*. *Libretto*: F. M. Piave wg tragedii W. Hugo „Król się bawi”. *Inscenizacja i reżyseria*: Antoni Majak, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *dyrygenci*: Zdzisław Górczyński, Edwin Kowalski.

(Premiera 4.IX.1960). Przedstawień: 9 (widzów 6.052).

23. Ignacy Paderewski — *MANRU*. *Libretto*: Alfred Nossig, *przekład*: Aleksander Rymkiewicz i Wiktor Bregy, *kierownictwo muzyczne*: Zdzisław Górczyński, *inscenizacja i reżyseria*: Wiktor Bregy, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Stanisław Miszczyk, *dyrygent*: Władysław Słowiński. (Premiera 22.I.1961). Przedstawień: 14 (widzów 7.686).

24. Piotr Czajkowski — *MAZEPA*. *Libretto*: A. P. Burenin wg poematu Puszkina „Połtawa”. *Przekład*: Jan Popiel, *kierownictwo muzyczne*: Marian Szczęsnowski, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Stanisław Miszczyk. (Premiera 9.IV.1961). Przedstawień: 4 (widzów 2.596).

25. Adam Świerzyński — *BURSZTYNOWA PANNA*. *Libretto*: Elżbieta Darewska i Wiktor Bregy, *kierownictwo muzyczne*: Władysław Słowiński, *inscenizacja i choreografia*: Stanisław Miszczyk, *scenografia*: Roman Bubiec.

(Prapremiera 10.VI.1961). Przedstawień: 17 (widzów 9.671).

OPERETKA POZNAŃSKA KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Henryk Duczmal (do 31.III.1962), Stanisław Renz (od 1.IV.1962), kierownik artystyczny: Stanisław Renz, kierownik literacki: Przemysław Bystrzycki.
Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygent: Roman Jankowiak.
Choreograf: Stanisława Stanisławska.
Kierownik chóru: Kazimierz Antkowiak.
Aktorzy: Barbara Biskupska, Maria Didur-Załużska, Zofia Głowińska, Wanda Jakubowska, Aldona Jarysz, Jadwiga Kurzewska, Lucyna Skałbania (do 31.VIII.1962), Irena Szulc-Kruk, Krystyna Szydłowska, Maria Tomaszewska, Alina Zielewicz (do 31.III.1962), Jan Adamczyk, Jerzy Działyński, Janusz Golc, Jerzy Golfert, Adam Gruszczyński, Aleksander Harbul, Zdzisław Kaczkowski, Aleksander Kondratiew, Jerzy Łodziński, Zygmunt Mariański, Władysław Mielcarek, Marian Pokrzycki, Adam Raczkowski, Jan Rowiński, Andrzej Wiza.
Soliści i koryfeje baletu: Róża Folbrycht, Stefania Nowak, Lidia Torzewska, Jerzy Kersten, Mieczysław Kulczewski.

REPERTUAR:

1. Jean Gilbert — *CNOTLIWA ZUZANNA* (*Die keusche Susanne*). *Libretto*: Georg Okonkowski, *przekład i adaptacja*: Euge-

nusz Żytomirski, *reżyseria*: Jerzy Hoffmann, *kierownictwo muzyczne*: Stanisław Renz, *scenografia*: Stefan Janasik, *muzyka baletowa*: Stanisław Renz, *choreografia*: Stanisława Stanisławska.

Obsada: Baron Konrad Aubrais — J. Golc, J. Rowiński, Delfina — M. Didur-Załużska, L. Skałbania, Zaklina — B. Biskupska, A. Jarysz, K. Szydłowska, Hubert — J. Adamczyk, Z. Kaczkowski, J. Łodziński, René Boislurette — J. Golfert, A. Harbul, A. Wiza, Pomareł — Z. Mariański, A. Raczkowski, Zuzanna — W. Jakubowska, J. Kurzewska, I. Szulc-Kruk, Charencey — A. Kondratiew M. Pokrzycki, Róża — Ż. Głowińska, M. Tomaszewska, Aleksy — J. Golc, W. Mielcarek, Emil — J. Działyński, J. Walczak, Marietta — R. Folbrycht, W. Kamińska, Vivarel — T. Dobrowolski, Godet — B. Liczmański, Irma — I. Adamska, A. Rybacka, Komisarz policji — A. Gruszczyński, W. Kędziora.

Premiera 28.II.1962. Przedstawień: 122 (widzów 80.153).

2. Rudolf Friml i H. Stothart — *ROSE MARIE*. *Libretto*: O. Harbach i O. Hammerstein, *przekład i adaptacja*: Tadeusz Kuczyński, Janusz Minkiewicz i Józef Prutkowski, *reżyseria*: Henryk Drygalski, *kierownictwo muzyczne*: Stanisław Renz, *dekoracje*: Zbigniew Kaja, *kostiumy*: Krystyna Wolińska, *muzyka baletowa*: Stanisław Renz, *choreografia*: Stanisława Stanisławska. (Premiera 2.IX.1961). Przedstawień: 125 (widzów 91.122).

TEATR LALKI I AKTORA „MARCINEK”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Leokadia Serafinowicz.
Scen: 1.

Teatr równolegle do działalności w siedzibie prowadzi stały objazd, obejmujący województwo poznańskie, a w okresie letnim — województwa: koszalińskie i szczecińskie.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Leokadia Serafinowicz, Wojciech Wieczorkiewicz.
Scenograf: Leokadia Serafinowicz.

Aktorzy: Krystyna Cysewska-Pogasz, Ewa Darulewska, Zofia Jonasówna-Ziemińska, Bożena Koniecka, Maria Korzeniowska, Felicja Koszewska, Jowita Lewińska, Halina Otremba, Adam Bernard, Zenon Jarocki, Bogdan Jonas, Andrzej Schneider, Edwin Spólnik, Wojciech Wieczorkiewicz.

REPERTUAR:

1. Hanna Januszewska — *TYGRYSEK. Inscenizacja i reżyseria: Wojciech Wieczorkiewicz, scenografia: Leokadia Serafinowicz i Jan Berdyszak, muzyka: Krzysztof Penderecki.*

Obsada: Tygrysek — M. Korzeniowska, Mama tygrysa — E. Darulewska, Bardzo obojętna sprzedawczyni — B. Koniecka, Ożywione swoimi sprawami sprzedawczyni — Z. Jonasówna, E. Darulewska, Ujeżdżacz koni, Tygrys III, Żołnierz — B. Jonas, Motocyklista, Doktor — A. Bernard, Tygrysy, Sprzedawcy, Dowódca, Żołnierze, Indianie, Ujeżdżacze koni — pomocniczy zespół aktorski.

(Prapremiera 12.X.1961). Przedstawień: 72 (widzów 15.212) w siedzibie, 10 (widzów 4.855) w objeździe.

2. Leon Moszczyński i Jan Wilkowski — *GUIGNOL W TARAPATACH. Reżyseria: Władysław Jarema, scenografia: Adam Kilian, muzyka: Jerzy Dobrzański.*

Obsada: Jean — B. Jonas, Guignol — Z. Jonasówna, B. Koniecka, Madelon — E. Darulewska, Gnaffron — B. Jonas, Kotka Franchette — E. Darulewska, Flic, Canezou, Sędzia, Komisarz — w wykonaniu pomocniczego zespołu aktorskiego.

Premiera 11.I.1962. Przedstawień: 68 (widzów 8.031) w siedzibie, 1 (widzów 300) w objeździe.

3. Joanna Gorczycka — *ROLAND SZALONY. Inscenizacja: Leokadia Serafinowicz i Wojciech Wieczorkiewicz, reżyseria: Wojciech Wieczorkiewicz, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, muzyka: Krzysztof Penderecki.*

Obsada: Archaniół Gabriel — H. Otremba, Archaniół Michał — K. Cysewska, Pan Bóg — Allach — * * *, Papież Leon III — A. Schneider, Karol Wielki, Król Franków — * * *, Marcel, Król sara-

ceński — A. Bernard, Roland, siostrzeniec Karola — W. Wieczorkiewicz, Oliwier, przyjaciel Rolanda — * * *, Oda, siostra Oliwiera — M. Korzeniowska, Biskup — A. Bernard, Ganelon, ojczym Rolanda — B. Jonas, Blanko, poseł saraceński — * * *, Mulek Mleczek — F. Koszewska, Astrolog — * * *, Lutnista — * * *.

Prapremiera 24.III.1962. Przedstawień: 17 (widzów 2.036) w siedzibie.

4. a) Janina Porazińska — *BYŁA BABULENKA*; b) Jerzy Zaborowski — *POD ZIELONYM JAWOREM. Inscenizacja i reżyseria: Lucjan Dembiński, scenografia: Piotr Szpakowicz, muzyka: Jerzy Kurczewski.*

Obsada: BYŁA BABULENKA: Koziółeczek — M. Korzeniowska, Babuleńka — K. Cysewska, Dziadek — W. Wieczorkiewicz, Wilki, Koguty — w wykonaniu pomocniczego zespołu aktorskiego: POD ZIELONYM JAWOREM: Krakowianka — K. Cysewska, Krakowiak — * * *, Król — W. Wieczorkiewicz, — * * *, Kat — * * *, Krakowiaczy — zespół.

Premiera 26.V.1962. Przedstawień: 25 (widzów 4.468) w siedzibie, 17 (widzów 2.291) w objeździe.

5. Alena Tomasova — *KOZALINKA (Kozalitzinka). Przekład: Krzysztof Niesiołowski i Jan Puget, inscenizacja i reżyseria: Krzysztof Niesiołowski, scenografia: Elwira Ogonowska, muzyka: Bogumił Pasternak.*

(Premiera 1.XII.1960). Przedstawień: 20 (widzów 2.221) w siedzibie, 32 (widzów 8.075) w objeździe.

6. Johann Wolfgang Goethe — *PIESN O LISIE (Reineke Fuchs). Przekład: Leopold Staff, adaptacja: Leokadia Serafinowicz i Wojciech Wieczorkiewicz. Inscenizacja i reżyseria: Wojciech Wieczorkiewicz, scenografia: Jan Berdyszak, muzyka: Krzysztof Penderecki.*

(Prapremiera 3.IV.1961). Przedstawień: 19 (widzów 2.677) w siedzibie, 2 (widzów 364) w objeździe.

7. Elizaweta Tarachowska — *ZŁOTA RYBKA (Po szczuczemu wiieleniju). Adaptacja: Władysław Jarema, inscenizacja i reżyseria: Zenon Jarocki, scenografia: Wacław Kondek, muzyka: Tadeusz Szeligowski.*

((Premiera 1.VI.1961). Przedstawień: 42 (widzów 7.787).

GNIEZNO

TEATR IM. ALEKSANDRA FRĘDRY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Eugeniusz Aniszczenko, kierownik muzyczny: Ryszard Gardo.

Scen 1.

Teatr prowadzi stały objazd województw: poznańskiego, bydgoskiego, zielonogórskiego, wrocławskiego, warszawskiego, łódzkiego, koszalińskiego i gdańskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Alina Obidniak.

Scenografowie: Józef Kaliszan, Jadwiga Pożakowska.

Aktorzy: Helena Drzewiecka, Alina Horanin, Krystyna Horodyńska-Włodarska, Joanna Kuss-Jarzębska, Magdalena Kuszenin-Radłowska, Halina Łuszczewska, Barbara Martynowicz, Danuta Nowak-Ambroź, Eugenia Skorna, Elżbieta Skorynianka, Barbara Zajączkowska-Kurpanik, Edmund Deriski, Janusz Gładysz (do 6.XII.1961), Wirgiliusz Gryń, Władysław Kopecki-Oksza, Hilary Kurpanik, Jan Orsza, Kazimierz Sułkowski, Władysław Szypulski, Zygmunt Wacławek, Tadeusz Wieczorek, Tadeusz Włodarski, Feliks Woźnik, Jerzy Wróblewski, Zdzisław Zachariusz, Wiktor Zeromski.

REPERTUAR:

1. Janusz Odrowąż — *NIEZWYKŁA PRZY-GODA. Reżyseria: Alina Obidniak, scenografia: Józef Kaliszan, muzyka: Wiesław Machan.*

Obsada: Żanetka — J. Jarzębska, Tom — J. Gładysz, Gucio — T. Wieczorek, Filippek — T. Włodarski, Pani — A. Horanin, A. Obidniak.

Premiera 8.XI.1961 w Gnieźnie. Przedstawień: 15 (widzów 6.034) w siedzibie, 2 (widzów 800) w objeździe.

2. John Millington Synge — *CUDOWNNA WODA (The Well of the Saints). Przekład:*

Zbigniew Kopalko, reżyseria: Zbigniew Kopalko, scenografia: Jadwiga Pożakowska, muzyka: Witold Rudziński.

Obsada: Martin Doul — T. Wieczorek, Timmy — K. Sułkowski, Mat — H. Klemen, Padh — T. Włodarski, Wędrowny mnich — J. Gładysz, Mary Doul — J. Jarzębska, Molly Byrne — K. Horodyńska, Bride — J. Relska, Wieśniaczka — A. Horanin, A. Obidniak.

Premiera 22.XII.1961 w Gnieźnie. Przedstawień: 6 (widzów 1.742) w siedzibie — 16 (widzów 4.606) w objeździe.

3. Wiktor Eftimiu — *TOPILEC i MARIONETKI (CZŁOWIEK, KTORY SZUKAŁ SMIERCI) (Omul care a vazut moartea). Przekład: Janina Morawska, reżyseria: Eugeniusz Aniszczenko, scenografia: Jerzy Feldmann.*

Obsada: Aleksander Filimon — Wł. Oksza, Haluka Filimon — M. Radłowska, Alicja — B. Martynowicz, Leonescu — Z. Wacławek, Żorż — J. Wróblewski, Włóczęga — Z. Zachariusz.

Premiera 27.I.1962 w Gnieźnie. Przedstawień: 11 (widzów 3.164) w siedzibie, 60 (widzów 11.418) w objeździe.

4. Alfred de Musset — *KAPRYSY MARIANNY (Les caprices de Marianne). Przekład: Tadeusz Boy-Zeleński, reżyseria: Henryk Drygalski, scenografia: Jadwiga Pożakowska, muzyka: Ryszard Gardo.*

Obsada: Marianna — J. Jarzębska, Cziuta — D. Nowak, Hermia — E. Skorynianka, Celio — W. Zeromski, Oktaw — Z. Zachariusz, Klaudio — Wł. Oksza, Tibia — J. Orsza, Malwolio — E. Deriski, Pippo — J. Głębowski, Zbir — * * *.

Premiera 24.II.1962 w Pile. Przedstawień: 6 (widzów 1.366) w siedzibie, 39 (widzów 11.540) w objeździe.

5. Aleksiej Arbuzow — *IRKUCKA HISTORIA (Irkuckaja istorija). Przekład: Jerzy Jędrzejewicz, reżyseria: Alina Obidniak, scenografia: Józef Kaliszan i Marian Iwanowicz, muzyka: Ryszard Gardo.*

Obsada: Wala — A. Horanin, Siergiej — J. Wróblewski, Wiktor — T. Włodarski, Serdiuk — W. Gryń, Larysa — M. Radłowska, Rodik — F. Woźnik, Denis — T. Wieczorek, Łapczenko — K. Sułkowski, Zinka — K. Horodyńska, Przewodnik chó-

ru — Z. Waclawek, Maja — B. Zajczkowska, Niura — B. Martynowicz, Pielęgniarka i Głos kobiety — H. Łuszczewska, Kobieta — H. Drzewiecka, Mężczyzna i Przechodzień — Wł. Szypulski, II Mężczyzna — H. Klemen, I Chłopiec — J. Żuralski, II Chłopiec — S. Banaszak, Anton — H. Kurpanik.

Premiera 24.III.1962 w Gnieźnie. Przedstawień: 9 (widzów 2.789) w siedzibie, 14 (widzów 4.127) w objęździe.

6. Michał Bałucki — *GRUBE RYBY*. Reżyseria: Władysław Stoma, scenografia: Jerzy Feldmann, muzyka: Jerzy Młodziejowski.

Obsada: Onufry Ciaputkiewicz — J. Orsza, Dorota — H. Łuszczewska, Wanda — B. Zajczkowska, Burczyński — K. Sułkowski, Helena — A. Horanin, Wistowski — Wł. Stoma, Wł. Szypulski, Henryk — F. Woźnik, Pagatowicz — E. Derski, Filip — T. Wieczorek.

Premiera 30.VI.1962 w Gnieźnie. Przedstawień: 2 (widzów 976) w siedzibie, 16 (widzów 3.583) w objęździe.

7. Aleksander Fredro — *PAN JOWIALSKI*. Reżyseria: Eugeniusz Aniszczenko, scenografia: Jerzy Feldmann.

(Premiera 17.IX.1961 w Pile). Przedstawień: 19 (widzów 7.865) w siedzibie, 122 (widzów 36.956) w objęździe.

8. Aleksander Ostrowski — *POŻNA MIŁOŚĆ*. Przekład: Waclawa Komarnicka, reżyseria: Maria Straszewska, scenografia: Józef Kalisz.

(Premiera 9.IX.1961 w Inowrocławiu). Przedstawień: 7 (widzów 2.230) w siedzibie, 118 (widzów 31.751) w objęździe.

KALISZ

TEATR IM. WOJCIECHA BOGUSŁAWSKIEGO

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Tadeusz Kubalski.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stałą działalność wyjazdową do następujących miejscowości: Ostrów Wlkp., Turek, Sieradz, Zduńska Wola, Ja-

rocin, Gostyń, Błaszki, Koło, Milicz, Syców, Krotoszyn, Dobrzyca, Ostrzeszów, Konin, Pleszew, Witaszyce i inne, oraz sporadycznie do Poznania, Łodzi i in.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Tadeusz Kubalski, Alojzy Nowak.

Scenografie: Bogna Lisowska, Anna Drozd-Czachur.

Aktorzy: Lidia Graziadio, Renata Kress, Janina Rząsa, Iwona Słoczyńska, Kazimiera Starzycka, Teresa Ujazdowska, Jadwiga Ulatowska, Jadwiga Wrońska, Halina Zbierzyńska, Maciej Borniński, Rafał Czachur, Włodzimierz Dobrzański, Kazimierz Gawęda, Bogusław Hubicki, Kazimierz Hublewski, Leon Józefowicz, Bogdan Kiziukiewicz, Stefan Kwiatkowski, Mieczysław Pietrusiński, Jerzy Tyczyński, Włodzimierz Tym-palski, Mikołaj Żyro.

REPERTUAR:

1. Grzegorz Ter Grigorian — *PIĘKNE GOZDZIKI (Poslednje gozdiki)*. Przekład: Maria Zagórska, reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Bogna Lisowska.

Obsada: Aszet Aratian, uczonec — St. Kwiatkowski, M. Talarczak, Zarui, jego matka — H. Zbierzyńska, Asmik, jego żona — T. Ujazdowska, Margo, siostra Asmik — J. Rząsa, Anusz, siostra Asmik — I. Słoczyńska, Artasz, pracownik naukowy — B. Hubicki, Tigranes, jego brat, dziennikarz — T. Olesiński.

Prapremiera 1.X.1961 w Krotoszynie. Przedstawień: 21 (widzów 3.199) w siedzibie, 25 (widzów 6.526) w objęździe.

2. Juliusz Słowacki — *FANTAZY, czyli NOWA DEJANIRA*. Reżyseria: Tadeusz Kubalski, scenografia: Marian Gostyński.

Obsada: Hrabia Respekt — K. Hublewski, Hrabina Respektowa — J. Wrońska, Diana — R. Kress, J. Rząsa, Stella — E. Zagórska, B. Tomaszewska, Hrabia Fantazy — B. Kiziukiewicz, K. Gawęda, Rzecznicki — M. Borniński, Hrabina Idalia — K. Starzycka, Książdz Loga — M. Żyro, Woldemar Hawryłowicz — T. Kubalski, Jan — Wł. Tym-palski, Kajetan — K. Gawęda, Lokaj hr. Respektów — L. Józefo-

wicz, Helenka, pokojowa Idalii — I. Hajdel, B. Tomaszewska, Lokaj hr. Idalii — P. Tomaszewski, Kałmuk — J. Tyczyński. Premiera 22.X.1961 w Wieruszowie. Przedstawień: 23 (widzów 3.602) w siedzibie, 31 (widzów 8.966) w objęździe.

3. Jarosław Abramow — *ZASADA*. Reżyseria: Zbigniew Bessert, scenografia: Anna Drozd-Czachur.

Obsada: Roman Załęski — K. Gawęda, Ada — I. Słoczyńska, Adam Stachura — P. Tomaszewski, Maria — T. Ujazdowska, J. Ulatowska, Miecio Rembowski — M. Żyro, Feliks Skalski — B. Kiziukiewicz, Wojciech Kurczyzna — M. Aleksandrowicz, T. Kubalski, Alfred Jeschonek — M. Borniński, Jola — I. Słoczyńska, Waldek — M. Pietrusiński, Wanda Stefańska — J. Wrońska, Halszka — B. Tomaszewska, Zofia Buczyńska — H. Zbierzyńska, Porucznik żandarmerii — T. Olesiński, Żandarm I — Wł. Tym-palski, Żandarm II — H. Zandecki, Dama z pieskiem — L. Graziadio, Policjant — J. Tyczyński, Wujek — Wł. Dobrzański, Kwiatek — Wł. Tym-palski, Kelner — L. Józefowicz, Urzędnik Stanu Cywilnego — M. Borniński, Kelner I — M. Pietrusiński, Kelner II — H. Zandecki. Prapremiera 20.I.1962 w Kaliszu. Przedstawień: 19 (widzów 3.589) w siedzibie, 16 (widzów 5.064) w objęździe.

4. Fernand Crommelynck — *ANIOŁ i CZART (Chaud et froid)*. Przekład: Stanisław Hebanowski, reżyseria: Tadeusz Kubalski, scenografia: Bogna Lisowska.

Obsada: Leona — K. Starzycka, Alix — J. Hajdel, T. Ujazdowska, Ida — J. Rząsa, Julia — R. Kress, Jadwiga Ulatowska, Odilon — R. Czachur, Bellemasse — B. Hubicki, Burmistrz — K. Hublewski, Dezydery — St. Kwiatkowski. Prapremiera 17.I.1962 w Poznaniu. Przedstawień: 21 (widzów 4.049) w siedzibie, 15 (widzów 4.667) w objęździe.

5. Stanisław Wyspiański — *WESELE*. Reżyseria: Tadeusz Kubalski, scenografia: Anna Drozd-Czachur.

Obsada: Gospodarz — B. Hubicki, Gospodyni — J. Ulatowska, Pan Młody — T. Olesiński, Panna Młoda — I. Słoczyńska, Marysia — D. Kłopocka, Wojtek — B. Hubicki, Ojciec — J. Tyczyński, Dziad — L.

Józefowicz, Jasiek — P. Tomaszewski, Kasper — M. Pietrusiński, Poeta — Wł. Tympalski, Dziennikarz — K. Gawęda, Nos — B. Kiziukiewicz, Książdz — Wł. Dobrzański, Maryna — T. Ujazdowska, Zosia — P. Tomaszewska, Radczyni — L. Graziadio, Haneczka — I. Hajdel, Czepiec — St. Kwiatkowski, Czepcowa — J. Wrońska, Klimina — H. Zbierzyńska, Kasia — R. Kress, Staszek — M. Borniński, Żyd — K. Hublewski, Rachel — K. Starzycka, Muzykant — J. Tyczyński, Isia — . . . , Chochół — M. Pietrusiński, Widmo — M. Talarczak, Stańczyk — R. Czachur, Hetman — M. Talarczak, Czart I — H. Zandecki, Czart II — I. Dobrzyńska, Rycerz Czarny — T. Kubalski, Upiór — M. Żyro, Wernyhora — T. Kubalski.

Premiera 21.III.1962 w Kaliszu. Przedstawień: 27 (widzów 10.145) w siedzibie, 32 (widzów 11.059) w objęździe.

6. Wojciech Żukrowski — *PORWANIE W TIUTIURLISTANIE*. Adaptacja: Krystyna Skuszancka, reżyseria: Zbigniew Bessert, scenografia: Bogna Lisowska, muzyka: Józef Bok.

Obsada: Kapral Pypec-Kogut — K. Gawęda, Mysibrat-Kot — R. Czachur, T. Olesiński, Chytraska-Lisiczka — I. Słoczyńska, Król Cynamon — L. Józefowicz, Król Baryłko — Wł. Dobrzański, Wiolinka — D. Kłopocka, Oficer — H. Zandecki, Cygan Nagiotek — St. Kwiatkowski, Drumla, jego córka — R. Kress, Pani Śniadanko — L. Graziadio, Obywatelka Skąpa — I. Dobrzyńska, Juliusz Trybuszon — M. Pietrusiński, Makary Hulajnoga — B. Hubicki, Węgiełek — P. Tomaszewski, Sędzia Rycerz — K. Hublewski, Mądry Botanik-Białoksiążdz — M. Żyro, Papuga — M. Borniński.

Premiera 27.IV.1962 w Kaliszu. Przedstawień: 18 (widzów 7.205) w siedzibie.

7. Miklos Gyarfás i Andras Visky — *DOTYKAC NIE WOLNO (Hozzányulni tilos)*. Przekład: Gyorgy Sz. Kalmán i Zbigniew Koczanowicz, teksty piosenek: Ryszard Brudzyński, reżyseria: Irena Górka, scenografia: Danuta Kubiak.

Obsada: Marica Csardas — I. Górka, L. Graziadio, Ewa — I. Słoczyńska, Róża — J. Wrońska, Peter Csiky — M. Pietrusiński.

ski, Balint Kosinus — M. Borniński, Sándor Pompacy — K. Hublewski, Arpad Patentsy — Wł. Dobrzański, Andras — St. Kwiatkowski, Ferri — R. Czachur, H. Zanddecki, Teodor Poroskay — J. Tyczyński, Gyory — * * *.

Premiera 6.VI.1962 w Kaliszu. Przedstawień: 17 (widzów 4.451) w siedzibie, 17 (widzów 4.071) w objeździe.

8. Aleksander Fredro — *GWAŁTU, CO SIĘ DZIEJE*. Reżyseria: Tadeusz Kubalski, scenografia: Bogna Lisowska.

Obsada: Urszula — J. Ulatowska, Tobiasz — M. Zyro, Barbara — K. Starzycka, Kasper — K. Gawęda, Agata — R. Kress, Błażej — B. Hubicki, Kasia — T. Ujazdowska, Doręba — Wł. Tympalski, Makary — B. Kiziukiewicz, Bekiesz — P. Tomaszewski, Grzegotka — T. Olesiński, Mieszczanin I — L. Józefowicz, Mieszczanin II — P. Tomaszewski, Strażniczka I — I. Hajdel, I. Dobrzyńska, Strażniczka II — B. Tomaszewska.

Premiera 8.VI.1962 w Turku. Przedstawień: 19 (widzów 3.758) w siedzibie, 9 (widzów 1.686) w objeździe.

ŁÓDŹ

TEATRY DRAMATYCZNE

TEATR NOWY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: (do 31. XII.1961) Kazimierz Dejmek (od 1.I.1962), Wojciech Pilarski, kierownik literacki: Jan Koprowski, kierownik muzyczny: Anna Płoszaj.

Scen: 2 (Duża Scena i Mała Sala).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Iwona Zaborowska.

Aktorzy: Maria Białobrzaska, Hanna Bedryńska, Krystyna Feldman, Maria Górecka, Barbara Horawianka, Wanda Jakubińska, Bohdana Majda, Danuta Mniewska, Urszula Modrzyńska, Zofia Petri, Barbara Rachwalska, Bogdan Baer, Bolesław Bolkowski, Seweryn Butrym, Ludwik Benoit,

Adam Daniewicz, Zbigniew Józefowicz, Janusz Kubicki, Emil Karewicz, Stanisław Łapiński, Konrad Łaszewski, Tadeusz Minc, Zygmunt Malawski, Ignacy Machowski, Sławomir Misiurewicz, Marian Nowicki, Józef Pilarski, Wojciech Pilarski, Michał Pawlicki, Stanisław Skolimowski, Edward Wichura, Mieczysław Voit, Witold Zatorski, Zygmunt Zintel.

REPERTUAR:

DUŻA SCENA

1. Aleksander Suchowo-Kobylin — *SPRAWA (Dielo)*. Przekład i adaptacja: Bohdan Korzeniewski, inscenizacja i reżyseria: Bohdan Korzeniewski, scenografia: Andrzej Stopka, muzyka: Grażyna Bacewicz.

Obsada: Autor — W. Pilarski, Piotr Muromski — M. Nowicki, Anna Atujewa — W. Jakubińska, Lidka — M. Górecka, Nielkin — T. Minc, Iwan Razuwajew — Z. Malawski, Czybisow — J. Kubicki, Ibisow — K. Łaszewski, Szydło — Sł. Misiurewicz, Herc — A. Daniewicz, Szerc — W. Zatorski, Szmerc — M. Stanisławski, Urzędnik Omega — Z. Józefowicz, E. Wichura, Urzędnicy ad libitum — kukły, Woźny — St. Skolimowski, Maksym Warrawin — E. Karewicz, Kandyd Taretkin — B. Baer, Iwan Żywiec — L. Benoit, Ważna osoba — I. Machowski, Nader ważna osoba — S. Butrym.

Prapremiera 21.X.1961. Przedstawień: 23 (widzów 8.570).

2. Mikołaj z Wilkowiecka — *HISTORIA O CHWALEBNYM ZMARTWYCHWSTANIU PAŃSKIM*. Opracowanie dramaturgiczne, inscenizacja i reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Andrzej Stopka, muzyka: pieśni wielkanocne ze śpiewnika ks. M. M. Mioduszeńskiego w opracowaniu Witolda Krzemieńskiego.

Obsada: Maryja Salome — H. Bedryńska, Anioł i Baśka — B. Horawianka, Joanna, Jewka, Kucharka i Kaśka — B. Majda, Maryja Magdalena — Z. Petri, Maryja Jacobi i Szewcowa — B. Rachwalska, Jezus — B. Baer, Filemon, Abram, Judasz i Sługa I — L. Benoit, Kaifasz, Magister, Lucyper i Pan — S. Butrym, Proklus, Syn, Michał Archanioł, Tomasz i Sługa II —

Z. Józefowicz, Prologus, Szewc i Wdowiec — St. Łapiński, Pilaks, Jadam i Kleofas — K. Łaszewski, Teoron, Ruben, Cerberus, Jandras, Łukasz i Chłop — I. Machowski, Pilat, Noe i Andrzej — M. Nowicki, Annasz, Ociec, Ozeasz i Filip — J. Pilarski oraz Chór Chłopięcy Towarzystwa Śpiewaczego „Echo” pod kierownictwem Tadeusza Kaldowskiego.

Premiera 16.XII.1961. Przedstawień: 58 (widzów 28.697).

3. Jerzy Szaniawski — *PTAK*. Inscenizacja i reżyseria: Konrad Łaszewski, scenografia: Iwona Zaborowska, opracowanie muzyczne: Tomasz Kiesewetter.

Obsada: Burmistrz — St. Łapiński, Burmistrzanka — B. Majda, Marysia — B. Horawianka, Student! — Z. Józefowicz, Anzelm — M. Nowicki, Eustachy — Z. Zintel, Sylwester — S. Butrym, Sebastian — L. Benoit, Sekretarz — B. Baer, Wynalazca — I. Machowski, Z. Malawski, Michałko — St. Skolimowski, Woźny — B. Bolkowski.

Premiera 3.III.1962. Przedstawień: 41 (widzów 22.489).

4. Jean Racine — *BRYTANNIK (Britannicus)*. Przekład: Kazimierz Brończyk, reżyseria: Tadeusz Minc, scenografia: Iwona Zaborowska, opracowanie muzyczne: Anna Płoszaj.

Obsada: Nero — M. Pawlicki, Brytannik — M. Voit, Agrypina — Z. Petri, Junia — B. Horawianka, Burrus — S. Butrym, Narcys — W. Pilarski, Albina — B. Rachwalska.

Premiera 27.IV.1962. Przedstawień: 25 (widzów 12.793).

5. Carlo Goldoni — *UCZCIWA DZIEWCZYNA (Putta onorata)*. Przekład: Zofia Jachimecka, teksty piosenek: Jerzy Połoński, reżyseria: Maryna Broniewska, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, opracowanie muzyczne: Stefan Marczyk.

Obsada: Oktawiusz — K. Łaszewski, Markiza Beatrycze — M. Górecka, Pantalón de Bisognosi — St. Łapiński, Bettina — U. Modrzyńska, Katarzyna — B. Majda, Dominik Cainello — L. Benoit, Lelio — Z. Józefowicz, Paskalin — B. Baer, Jejmość Paska — B. Rachwalska, Brighella — E. Wichura, Arlekin — Z. Malawski, Na-

ne — M. Stanisławski, Tita — B. Bolkowski, Chłopiec z kawiarni — K. Feldman, W. Zatorski.

Premiera 5.VII.1962. Przedstawień: 22 (widzów 14.023).

6. Zdzisław Skowroński — *KUGLARZE*. Reżyseria: Kazimierz Dejmek i Jerzy Antczak, scenografia: Iwona Zaborowska.

(Prapremiera 5.V.1960). Przedstawień: 26 (widzów 12.822).

7. William Shakespeare — *HAMLET (Hamlet, Prince of Denmark)*. Przekład: Józef Paszkowski, inscenizacja i reżyseria: Janusz Warmiński, scenografia: Józef Rachwalski i Iwona Zaborowska, ilustracja muzyczna: Anna Płoszaj.

(Premiera 28.V.1960). Przedstawień: 13 (widzów 8.000).

8. Józef Bliziński — *PAN DAMAZY*. Inscenizacja i reżyseria: Stanisław Łapiński, scenografia: Iwona Zaborowska.

(Premiera 14.IV.1961). Przedstawień: 31 (widzów 16.498).

9. Władysław Orłowski — *SPRAWIEDLIWOŚĆ W KIOTO*. Inscenizacja i reżyseria: Ludwik Benoit, scenografia: Iwona Zaborowska.

(Prapremiera 1.VII.1961). Przedstawień: 13 (widzów 5.380).

MAŁA SALA

10. Władysław Smólski — *ZACZAROWANA GOSPODA*. Inscenizacja i reżyseria: Tadeusz Minc, scenografia: Iwona Zaborowska, opracowanie muzyczne: Karol Stromenger.

Obsada: Don Kichot z Manchy — M. Voit, Sancho Pancha — E. Wichura, Karczmarz — Z. Malawski, Karczmarka — W. Jakubińska, Inez, ich córka — U. Modrzyńska, Mnich — E. Karewicz, Kupiec — A. Daniewicz, Pedro — J. Kubicki, Student — W. Zatorski, Maritornes — D. Mniewska, Mulnik I — Sł. Misiurewicz, Mulnik II — M. Stanisławski.

Prapremiera 27.I.1962. Przedstawień: 45 (widzów 8.022).

11. Gabriela Zapolska — *ZABUSIA*. Reżyseria: Konrad Łaszewski, scenografia: Arnold Russ, opracowanie muzyczne: Anna Płoszaj.

Obsada: Helena — H. Bedryńska, Milewska — W. Jakubińska, Maria — M. Górecka, Maniewiczowa — M. Białobrzaska, Niania — K. Feldman, Bartnicki — I. Machowski, Milewski — J. Pilarski, Julian — Sł. Misiurewicz.

Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 39 (widzów 6.475).

12. Jerzy Broszkiewicz — *SKANDAL W HELLBERGU*. Reżyseria: Wojciech Pilarzki, scenografia: Iwona Zaborowska.

Obsada: Hilda Diederich — H. Bedryńska, Karol Grober — J. Kubicki, Major Bruno Trausen — S. Butrym, Kuno Geleht — M. Voit, Klara Nieben — M. Białobrzaska, Sierżant Blom — Sł. Misiurewicz, Mecenas Albert Ren — M. Nowicki, Greta Ren — W. Jakubińska, Lena Jung — B. Horawianka, Rudi Hagen — W. Zatorski, Adolf Schulz — Z. Zintel.

Premiera 8.VII.1962. Przedstawień: 14 (widzów 3.991).

13. Platon — *OBRONA SOKRATESA*. Przekład: Władysław Witwicki, układ tekstu, inscenizacja i reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Henri Poulain.

(Prapremiera 11.IX.1960). Przedstawień: 5 (widzów 881) w siedzibie, 3 (widzów 1.300) w objęzdzie.

14. Janusz Warmiński — *CZŁOWIEK Z GŁOWĄ*. Reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Iwona Zaborowska.

(Prapremiera 18.IX.1960). Przedstawień: 11 (widzów 4.729) na Dużej Scenie, 9 (widzów 1.270) w Małej Sali.

15. Arystofanes — *ZABY*. Przekład: Artur Sandauer. Inscenizacja i reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, muzyka: Tomasz Kiesewetter. (Prapremiera 15.II.1961). Przedstawień: 6 (widzów 994) w siedzibie, 1 (widzów 400) w objęzdzie.

16. William Gibson — *DWOJE NA HUS-TAWCE* (*Two for the Seesaw*). Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, inscenizacja i reżyseria: Konrad Łaszewski, scenografia: Iwona Zaborowska, opracowanie muzyczne: Anna Płoszaj.

(Premiera 18.III.1961). Przedstawień: 82 (widzów 13.783) na Dużej Scenie.

17. Antoni Czechow — *TRZY SIOSTRY* (*Tri siostry*). Przekład: Artur Sandauer, reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Józef Rachwański.

(Premiera 27.V.1961). Przedstawień: 25 (widzów 10.306).

18. Molière — *GRZEGORZ DYNDALA* (*George Dandin*). Przekład: Tadeusz Boy-Zeleński, reżyseria: Stanisław Łapiński, scenografia: Zenobiusz Strzelecki.

(Premiera 27.IX.1961). Przedstawień: 41 (widzów 5.175).

T E A T R IM. STEFANA JARACZA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik: Feliks Zukowski, kierownik literacki: Stanisław Brucz.

Scen: 1.

Teatr nie prowadzi stałego objazdu; wyjazdy sporadyczne w teren województwa łódzkiego i warszawskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Ewa Soboltowa.

Aktorzy: Bożena Darłakówna, Barbara Jaklicz, Maria Koziarska, Alicja Krawczykówna, Alina Kulikówna, Krystyna Łapińska, Hanna Małkowska, Zofia Molicka, Zofia Molska, Leokadia Pilarska, Jadwiga Siennicka, Janina Staszewska, Barbara Wałkówna, Lena Wilczyńska, Alicja Zomerówna, Bogumił Antczak, Jerzy Balbuza, Bolesław Ciesielski, Jerzy Cwikliński, Kazimierz Iwiński, Andrzej Jędrzejewski, Henryk Józwiak, Włodzimierz Kwaskowski, Antoni Lewek, Zbigniew Łobodziński, Józef Łodyński, Maciej Małek, Zygmunt Marzec-Marczewski, Janusz Mazanek, Henryk Modrzewski, Zygmunt Nowicki, Karol Obidniak, Wiesław Ochmański, Henryk Staszewski, Marek Sobczyk, Bogusław Sochnacki, Jerzy Szpunar, Józef Teryks, Jerzy Walczak, Kazimierz Woźniak, Bohdan Wróblewski, Józef Zbiróg.

REPERTUAR:

1. Mikołaj Pogodin — *TRZECIA PATE- TYCZNA* (*Tretija Patieticzeskaja*). Przekład: Stanisław Powołocki i Tadeusz Żeromski,

inscenizacja i reżyseria: Włodzimierz W. Bortko (Moskwa), scenografia: Ewa Soboltowa, opracowanie muzyczne: Józef Pawłowski.

Obsada: Włodzimierz Iljicz Lenin — F. Zukowski, Maria Iljiczna Uljanowa, jego siostra — B. Jaklicz, Fiodor Diatłow — Z. Łobodziński, Hipolit Słestoriecki, inżynier — J. Zbiróg, Irena Aleksandrowna, jego siostra — M. Koziarska, Walerek, ich brat — M. Małek, J. Walczak, Gwozdilin — W. Kwaskowski, Nastia, jego córka — B. Wałkówna, Kumakin, malarz — H. Staszewski, Kława, jego żona — J. Siennicka, Pronia — J. Szpunar, Kuźmicz — H. Modrzewski, Suchożyłow, majster — J. Mazanek, Robotnik w czapce na bakier — H. Józwiak, Robotnik zamknięty w sobie — Z. Marzec-Marczewski, Robotnik z bródką — M. Sobczyk, Abdilda, dozorca — Z. Nowicki, Pan z grubą łaską — B. Wróblewski, Pan z brzuskiem — J. Cwikliński, Pan w lakierkach — A. Lewek, Nepmanki — G. Korka, A. Krawczykówna, A. Kulikówna, K. Łapińska, Z. Molicka, L. Pilarska, A. Zomer, Nepmani — B. Antczak, K. Woźniak. Prapremiera 5.XI.1961. Przedstawień: 7 (widzów 3.898).

2. George Bernard Shaw — *NIGDY NIE MOŻNA PRZEWIDZIEĆ* (*You Never Can Tell*). Przekład: Florian Sobieniowski, reżyseria: Ewa Bonacka, dekoracje: Henryka Głowacka, kostiumy: Władysław Daszewski, muzyka: Witold Rudziński.

Obsada: Pani Clandon — M. Koziarska, Gloria — B. Darłakówna, Filip — W. Ochmański, Dolly — A. Krawczykówna, J. Siennicka, Crampton — J. Cwikliński, Valentine — Z. Łobodziński, M'Comas — A. Jędrzejewski, A. Lewek, Kelner — J. Mazanek, Bohun — B. Ciesielski, Pokojówka — J. Staszewska.

Premiera 14.I.1962. Przedstawień: 42 (widzów 17.577).

3. Ben Jonson — *VOLPONE CZYLI LIS* (*Volpone or the Fox*). Przekład: Maciej Słomczyński, inscenizacja i reżyseria: Maryna Broniewska, scenografia: Andrzej Sadowski, opracowanie muzyczne: Tomasz Kiesewetter.

Obsada: Volpon — Wł. Kwaskowski, Mosca — B. Sochnacki, Voltore, adwokat — K. Iwiński, Corbaccio, stary szlachcic — Z. Nowicki, Bonario, jego syn — M. Małek, Corvino, kupiec — J. Zbiróg, Celia, jego żona — A. Zomerówna, Sir Polityk Niewydarzony — B. Wróblewski, Lady Niewydarzona — Z. Molicka, Peregrine — H. Józwiak, Nano — J. Szpunar, Androgyno — J. Łodyński, Sędzia I — H. Staszewski, Sędzia II — B. Antczak, Sędzia III — K. Woźniak, Notario — J. Teryks, Woźny sądowy — Z. Marzec-Marczewski.

Prapremiera 31.I.1962. Przedstawień: 33 (widzów 13.853).

4. Zbigniew Nenacki — *TERMITIERA*. Inscenizacja i reżyseria: Jerzy Walden, scenografia: Ewa Soboltowa.

Obsada: Gabinoux — B. Sochnacki, Chappelle — J. Cwikliński, Arnold — H. Staszewski, Margueritte — B. Jaklicz, Jean Baptiste Dupont — J. Mazanek, Jeanette — L. Wilczyńska, Simone — A. Zomerówna, Denise — B. Wałkówna, Komisarz — M. Sobczyk, Durand — K. Woźniak, Beau-coup — J. Łodyński, Termitolog I — A. Lewek, Termitolog II — Z. Nowicki, Dziewczynka I — A. Krawczykówna, Dziewczynka II — B. Darłakówna, Kobieta I — K. Łapińska, Kobieta II — L. Pilarska, Prokurator — J. Zbiróg, Staruszka — Z. Molska, J. Staszewska, Policjant — J. Balbuza.

Prapremiera 15.III.1962. Przedstawień: 12 (widzów 4.345).

5. Luigi Pirandello — *SZESĆ POSTACI SCENICZNYCH W POSZUKIWANIU AUTORA* (*Sei personaggi in cerca d'autore*). Przekład: Zofia Jachimecka, reżyseria: Maria Wiercińska, scenografia: Józef Rachwański.

Obsada: Osoby sztuki do napisania: Ojciec — J. Szpunar, Matka — M. Koziarska, Pasierbica — J. Siennicka, Syn — H. Józwiak, Chłopczyk — J. Balbuza, Dziewczynka — . . ., Pani Pace — H. Małkowska; Aktorzy trupy: Dyrektor — K. Iwiński, Amantka — A. Kulikówna, Bohater — Z. Łobodziński, Charakterystyczna — Z. Molicka, Naiwna — A. Krawczykówna, Amant — M. Małek, Rezonner —

W. Ochmański, Liryczna — B. Darlakówna, Tragik — B. Ciesielski, A. Jędrzejewski, Inspicjent — B. Wróblewski, Sufler — * * *, Rekwizytor — K. Obidniak, Maszynista — B. Antczak, Woźny — Z. Marzec-Marczewski.

Premiera 31.III.1962. Przedstawień: 12 (widzów 3.451).

6. Henryk Sienkiewicz — *W PUSTYNI I W PUSZCZY*. Adaptacja i reżyseria: Janusz Mazanek, scenografia: Antoni Bystron. Obsada: Inżynier Tarkowski — M. Sobczyk, Staś Tarkowski — J. Balbuza, Inżynier Rawlison — Z. Łobodziński, Neł Rawlison — A. Krawczykówna, Dinah — L. Pilarska, Fatma — M. Kozierska, Chamis — K. Woźniak, Idrys — A. Jędrzejewski, Gebr — H. Staszewski, Beduini — B. Sochnacki, Z. Łobodziński, Kaliopuli — M. Małek, M. Sobczyk, Mahdi — J. Zbiróg, Kali — J. Łodyński, Mea — B. Wałkówna, Linde — J. Mazanek, Nasibu — * * *, Narrator — B. Wróblewski. Premiera 26.V.1962. Przedstawień: 27 (widzów 17.075).

7. Aleksander Fredro — *MAZ I ZONA*. (Pozycja pozaplanowa). Reżyseria: Konrad Łaszewski, scenografia: Mieczysław Wiśniewski.

Obsada: Hrabia Waclaw — J. Zbiróg, Elwira — M. Kozierska, Alfred — Z. Łobodziński, Justysia — B. Wałkówna, Kamerdyner — A. Jędrzejewski. Premiera 3.VII.1962. Przedstawień: 7 (widzów 1.269) w siedzibie, 3 (widzów 1.110) w objeździe.

8. Jan Drda — *IGRASZKI Z DIABŁEM* (Hratky z čertem). Przekład: Zdzisław Hierowski, inscenizacja: wg Leona Schillera, reżyseria: Feliks Żukowski, scenografia: Otto Axer, muzyka: Tomasz Kieśewetter i Władysław Raczkowski, choreografia: Jadwiga Hryniewicka.

Obsada: Kabat — K. Iwiński, F. Żukowski, Sarka-Farka — Wł. Kwaskowski, J. Szpunar, Lucjusz — B. Sochnacki, M. Małek, Solfernus — J. Mazanek, A. Lewek, Ballial — B. Wróblewski, Belzebub — F. Żukowski, K. Iwiński, Omnimor — J. Łodyński, K. Obidniak, Karborund — J. Cwikliński, Pustelnik — Z. Nowicki, Teofil — W. Ochmański, Hubert — Z. Ma-

rzec-Marczewski, Diabeł I — H. Staszewski, Diabeł II — J. Józwiak, Diabeł III — * * *, Disperanda — A. Kulikówna, Kasia — L. Wilczyńska, Pokusa I — H. Małkowska, Pokusa II — L. Pilarska, Pokusa III — Z. Molicka, Anielice — B. Darlakówna, B. Jaklicz, J. Siennicka, A. Zomerówna, Aniołowie — J. Balbuza, M. Sobczyk, K. Woźniak, Szewczyk — Z. Marzec-Marczewski.

Premiera 15.VII.1962. Przedstawień: 9 (widzów 5.897).

9. Tadeusz Różewicz — *W ŚWIETLE DZIENNYM* (montaż dramatyczny). [Pozycja pozaplanowa]. Układ i reżyseria: Józef Zbiróg.

Obsada: A. Kulikówna (Ona), J. Zbiróg (On), Z. Nowicki (Przechodzień).

Premiera 12.V.1962 w Plocku. Przedstawień: 1 (widzów 611) w objeździe.

10. Maria Konopnicka — *O KRASNO-LUDKACH I SIEROTCE MARYSI*. Adaptacja: Zdzisław Skowroński, Janusz Mazanek, Stanisław Brucz, reżyseria: Janusz Mazanek, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Halina Koszelowa. (Premiera 29.X.1960). Przedstawień: 11 (widzów 6.441) w siedzibie, 9 (widzów 5.967) w objeździe.

11. Wojciech Bogusławski — *CUD MNIE-MANY, CZYLI KRAKOWIACY I GÓRALE*. Muzyka: Jan Stefani, inscenizacja: Leon Schiller, reżyseria: Feliks Żukowski, scenografia: Władysław Daszewski, kierownictwo muzyczne: Edward Wejman i Mieczysław Wojciechowski, choreografia: Jadwiga Hryniewicka, dyrygenci: Mieczysław Wojciechowski i Mieczysław Rymarczyk, orkiestra i zespół wokalny Opery Łódzkiej (Krakowiacy i Górale są wspólnym, i wspólnie eksploatowanym przedstawieniem Teatru im. Jaracza i Opery Łódzkiej). (Premiera 5.IV.1961). Przedstawień: 48 (widzów 28.092).

12. Tadeusz Kożusznik — *KOCHA, LUBI, SZANUJE...* Muzyka: Aleksander Gross. Teksty piosenek: Jerzy Cwikliński i Tadeusz Kożusznik, reżyseria: Jerzy Cwikliński, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Stefan Dowgird. (Prapremiera 7.V.1961). Przedstawień: 22

(widzów 9.482) w siedzibie, 23 (widzów 9.520) w objeździe.

13. Irena Prusicka — *SREBRNE PANTOFELKI*. Prolog, epilog, teksty piosenek, inscenizacja i reżyseria: Janusz Mazanek, scenografia: Antoni Bystron, muzyka: Aleksander Rostan, choreografia: Halina Koszelowa.

(Premiera 16.IX.1961). Przedstawień: 38 (widzów 19.036).

14. Karol Obidniak — *DARK GLORY*. Piosenka — tekst: Andrzej Jędrzejewski, muzyka: Piotr Hertel, inscenizacja i reżyseria: Feliks Żukowski, scenografia: Józef Rachwalski, choreografia: Feliks Parnell, opracowanie muzyczne: Piotr Hertel i Jan Kowalczyk.

(Prapremiera 30.IX.1961). Przedstawień: 31 (widzów 12.287).

TEATR POWSZECHNY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Stanisław Piotrowski, kierownik artystyczny: Roman Sykała, kierownik literacki: Irena Bołtuć-Staszewska, kierownik muzyczny: Bogdan Pawłowski.

Scen: 2 (Teatr Powszechny i Teatr Rozmaitości) do 1.I.1961.

ZESPOŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Zdzisław Topolski.

Konsultant słowa: Irena Saciuk-Wojutycka. Aktorzy: Halina Billing-Wohl, Hanna Boratyńska, Alfreda Gamska, Janina Jabłonowska, Teresa Kałuda, Alicja Knast, Julia Kossowska, Janina Łukowska, Anna Milewska, Halina Pawłowicz, Barbara Połomska, Hilda Skrzydłowska, Natalia Szymańska, Halina Taborska, Maria Wachowiak, Teresa Watras, Ewa Zdieszzyńska, Brunon Bukowski, Aleksander Fogiel, Marian Gamski, Jerzy Kamas, Zbigniew Koczanowicz, Wiesław Mirewicz, Leon Niemczyk, Zbigniew Niewczas, Marian Nowak, Zbigniew Płoszaj, Czesław Przybyła, Remigiusz Rogacki (do 1.I.1962), Jan Rudnicki, Tadeusz Sabara, Włodzimierz Skoczylas, Bohdan Sobiesiak, Eugeniusz Stawowski, Zdzisław Suwalski, Michał Szewczyk, Mirosław Szonert, Marian Wojtczak, Ryszard Żuchowski, Antoni Żukowski.

REPERTUAR:

TEATR POWSZECHNY

1. Iwan Turgieniew — *MIESIĄC NA WSI* (Miesiac w dierewnie). Przekład: Paweł Hertz, reżyseria: Zbigniew Koczanowicz, scenografia: Jadwiga Przeradzka.

Obsada: Arkadiusz Isłajew — A. Żukowski, Natalia — M. Malicka, Kola — * * *, Wiera — A. Milewska, Anna — J. Kossowska, Liza — H. Taborska, Schaaf — J. Rudnicki, Michał Rakitin — Z. Niewczas, Z. Koczanowicz, Aleksy Bielajew — J. Kamas, Afanazy Bolszincow — B. Bukowski, Ignacy Szpigielski — Z. Suwalski, Mateusz — H. Kurowski, Kasia — H. Boratyńska.

Premiera 4.XI.1961. Przedstawień: 35 (widzów 17.562).

2. Michał Bałucki — *GRUBE RYBY*. Reżyseria: Roman Sykała, współpraca reżyserska: Eugeniusz Stawowski, scenografia: Jadwiga Przeradzka.

Obsada: Onufry Ciaputkiewicz — Cz. Przybyła, Dorota — H. Skrzydłowska, Wanda — H. Pawłowicz, M. Wachowiak, Burczyński — M. Nowak, M. Wojtczak, Helena — A. Knast, Wistowski — A. Fogiel, M. Wojtczak, Henryk — Z. Płoszaj, Pagatowicz — T. Sabara, Filip — W. Mirewicz.

Premiera 16.XII.1961. Przedstawień: 82 (widzów 47.614).

3. Stanisława Sowińska — *KWIATY ŁÓDZKIE*. Muzyka: Bogdan Pawłowski, inscenizacja i reżyseria: Roman Sykała, scenografia: Józef Rachwalski.

Obsada: Pan w cywilu — Z. Koczanowicz, Antoni Partyka — A. Żukowski, Partykowa, jego żona — J. Jabłonowska, Karola — A. Gamska, Hela — E. Zdieszzyńska, Ewa — T. Kałuda, Julek — Z. Płoszaj, Irena — A. Milewska, Zbigniew — Z. Niewczas, Maćkowiak, szofer — T. Sabara, Wł. Skoczylas, Naczelnik Majewski — J. Rudnicki, Sierżant Bida — M. Wojtczak, Kobieta w kapeluszu — J. Kossowska, Kobieta w męskiej jesionce — H. Taborska, Biała Hanka — H. Gamska, Czarna Hanka — H. Pawłowicz, Prostytutka — H. Skrzydłowska, Zośka Złota Rączka — H. Boratyńska, Felka Dzierżyfason — M. Wachowiak, Mateczka — N. Szymańska, Józia — T. Watras, Przdownik policji —

B. Bukowski, Tajniak I — Z. Suwalski, Tajniak II — B. Sobiesiak, Tomaszka — N. Szymańska, Delegatka — H. Billing, Robotnica I — H. Pawłowicz, Robotnica II — A. Knast, Robotnica III — H. Tabor-ska, Robotnik I — M. Nowak, Robotnik II — J. Kamas, Robotnik III — W. Mire-wicz, Robotnik IV — Cz. Przybyła, Straż-nik I — Z. Suwalski, Strażnik II — L. Wiernek, Gestapowiec — L. Niemczyk, J. Kamas, Gazeciarz — M. Szewczyk.

Prapremiera 19.I.1962. Przedstawień: 24 (wi-dzów 11.330).

4. Robert Emmett Sherwood — *DROGA DO RYZYMU (The Road to Rome)*. Przekład: Wacława Komarnicka i Krystyna Tarnow-ska, inscenizacja i reżyseria: Roman Sy-kała, scenografia: Marian Stańczak, mu-zyka: Tadeusz Paciorkiewicz, choreografia: Stefan Dowgird.

Obsada: Wariusz — B. Sobiesiak, Meta — H. Pawłowicz, Fabia — J. Jabłonowska, J. Kossowska, Fabiusz Maksymus — Z. Koczanowicz, F. Żukowski, Amytis — A. Milewska, Kato — Z. Suwalski, Scyp-ion — Z. Niewczas, Druzus — J. Rudnicki, Sertoriusz — M. Nowak, Tybuliusz — W. Mirewicz, Oficer rzymski I — L. Wiernek, Oficer rzymski II — R. Żuchowski, Sier-żant armii kartagińskiej — B. Bukowski, Kapral armii kartagińskiej — M. Wojtczak, I strażnik armii kartagińskiej — Wł. Sko-czylas, II strażnik armii kartagińskiej — L. Wiernek, III strażnik armii kartagiń-skiej — M. Szewczyk, T. Sabara, IV straż-nik armii kartagińskiej — M. Nowak, V strażnik armii kartagińskiej — R. Żu-chowski, Thothmes — Cz. Przybyła, Haz-drubal — Z. Płoszaj, Maharbal — M. Szo-nert, Carthalo — A. Żukowski, T. Sabara, Mago — J. Kamas, Hannibal — M. Gamski, Bala — * * *, Tańczący Murzyn — S. Traczewski.

Prapremiera 17.III.1962. Przedstawień: 42 (widzów 23.373).

5. Władysław Broniewski — *NIE GŁASKA-ŁO MNIE ŻYCIE PO GŁOWIE*. (Pozycja pozaplanowa). Układ dramatyczny i re-żyseria: Wiesław Szczotkowski, opracowa-nie i kierownictwo muzyczne: Bogdan Pa-włowski.

Obsada: Kobieta — E. Zdzeszyńska, Pro-fesor — M. Gamski, Inżynier — Z. Niew-czas, Robotnica — J. Jabłonowska, Robot-nik I — A. Żukowski, Robotnik II — B. Sobiesiak, Dziewczyna I — T. Kałuda, Młod-zieniec I — J. Kamas, Młodzieniec II — L. Wiernek, Dziewczynka — * * *, Chłó-piec — * * *.

Premiera 5.IV.1962. Przedstawień: 14 (wi-dzów 8.242).

6. José-André Lacour — *PRZED MATURĄ (L' Année du bac)*. Przekład: Kazimierz Pio-trowski, reżyseria: Roman Sykała, sceno-grafia: Lech Zahorski, opracowanie i kie-rownictwo muzyczne: Bogdan Pawłowski.

Obsada: Pan Terrenoire — Z. Koczanowicz, Pani Terrenoire — H. Billing, Mic — Z. Płoszaj, Generał Cuiraud-Jobit — A. Żukowski, Jacques — B. Sobiesiak, Ewe-lina — H. Boratyńska, Profesor Cachou — Cz. Przybyła, Pani Cachou — H. Tabor-ska, Mały Cachou — M. Szewczyk, Nicky — B. Połomska, Giacomo — L. Wiernek, Lu-cynka — A. Knast, Jolivet — J. Kamas, Pilpoul — * * *.

Premiera 17.V.1962. Przedstawień: 21 (wi-dzów 9.998).

7. Marcel Achard — *IDIOTKA (L' Idiote)*. Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Aleksander Fogiel, scenografia: Zdzisław Topolski.

Obsada: Kamil Sévigné — M. Szonert, Julian Morestan — T. Sabara, Antonina Sévigné — T. Watras, Edward Lablache — J. Rudnicki, A. Żukowski, Józefa Lanthe-nay — H. Pawłowicz, Pierre — M. Nowak, Mecenas Elias Cardinal — B. Bukowski, Maria Dominika Beaufrevers — T. Kałuda, Beniamin Beaufrevers — Z. Niewczas, Ma-rio — Z. Niewczas, Strażnik — H. Ku-rowski.

Premiera 7.VI.1962. Przedstawień: 14 (wi-dzów 6.079).

8. Stanisław Edward Bury i Maria Sta-rzyńska — *MIEŁOŚĆ I NEUTRONY*. Reży-seria: Maria Kaniewska, scenografia: Jerzy Szeski.

Obsada: Agata — E. Zdzeszyńska, Ma-rek — M. Gamski, Pani Julia — J. Jabło-nowska, Jacek — J. Kamas, Marta — A. Milewska.

Premiera 28.VI.1962. Przedstawień: 4 (wi-dzów 654).

9. Christian Andersen — *KRÓLOWA SNIE-GU*. Adaptacja: Kazimiera Jeżewska, reży-seria: Zbigniew Jabłoński, współpraca re-żyseria: Sławomir Matczak, scenografia: Zdzisław Topolski, muzyka: Jan Makla-kiewicz i Bogdan Pawłowski, choreografia: Halina Koszelowa.

Premiera 30.XII.1960. Przedstawień: 29 (wi-dzów 19.214).

10. Antoni Marianowicz i Janusz Minkie-wicz (wg komedii Franciszka Dominika *Stare miasto*) — *WESOŁE MIASTECZKO*. Muzyka: Jerzy Gaczek i Bogdan Pawłowski, inscenizacja i reżyseria: Roman Sy-kała, scenografia: Ewa Soboltowa i Józef Rachwański, opracowanie i kierownictwo muzyczne: Bogdan Pawłowski, choreografia: Stefan Dowgird.

(Prapremiera 13.IV.1961). Przedstawień: 12 (widzów 5.472).

11. Miklós Gyárfás — *NAWRÓCONY DIA-BEŁ (Lomb ezredes)*. Przekład: Irena Bołtuć-Staszewska, muzyka: Vaclav Vytvar, in-scenizacja i reżyseria: Jerzy Walden, sce-nografia: Zdzisław Topolski, opracowanie i kierownictwo muzyczne: Bogdan Pawłowski, ruch sceniczny: Halina Pawłowicz.

(Prapremiera 17.VI.1961). Przedstawień: 14 (widzów 7.732).

12. Tennessee Williams — *TRAMWAJ ZWANY POŻĄDANIEM (A Streetcar Named Desire)*. Przekład: Eugeniusz Cękalski, reżyseria: Ryszard Sobolewski i Roman Sykała, scenografia: Marian Stańczak.

(Premiera 23.IX.1961). Przedstawień: 39 (wi-dzów 20.250).

TEATR ROZMAITOSCI

13. Max Regnier — *ŁOWCY GŁÓW (Les petites têtes)*. Reżyseria: Maria Malicka, dekoracje: Zdzisław Topolski, kostiumy: Helena Urbanowicz.

Obsada: Marta — M. Malicka, Julian — R. Żuchowski, Irena — B. Połomska, Ar-mand — M. Gamski, Daniel — M. Szonert. Premiera 11.XI.1961. Przedstawień: 43 (wi-dzów 23.464), 3 (widzów 1.775) w objeździe.

14. Roman Niewiarowicz — *ICH DWÓCH*. Reżyseria: Zbigniew Koczanowicz, sceno-grafia: Zdzisław Topolski.

(Premiera 7.VII.1961). Przedstawień: 35 (wi-dzów 17.789).

TEATR PPIE W ŁODZI Z DELEGATURĄ W KIELCACH

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Tadeusz Sutt, kierownik literacki: Tadeusz Ślupecki. Scen: przedsiębiorstwo nie ma własnej sceny.

Przedsiębiorstwo prowadzi stały objazd wo-jewództwa łódzkiego i całego kraju.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Irena Błaszczuk, Wielisława Kro-pidłowska, Teresa Masłowska, Irena Oga-nowska, Stanisława Radulska, Helena Rey-Sciwiarska, Hanna Rutkowska, Sima Sawin, Franciszek Błaszczuk, Władysław Bugajny, Janusz Pniewski, Leszek Redo, Mieczysław Stefański.

REPERTUAR:

1. *OD WALCA DO ROCK-AND-ROLLA* (rewia). Autorzy tekstów: A. Baumgarten, L. Beck, A. Dołęgowski, Z. Drabik, W. Ma-chejko, J. Nagrabiecki, J. Przeździecka, J. Przybora, O. Obarska, I. Sikirycki, T. Ślupecki, K. Winkler, M. Wojnicki. Auto-rzy muzyki: Augustin, Bernard, Cremieux, Delmar, Ganschals, Kalman, Lammer, Le-wandowski, Poes, Pol, Pindras, Rand, Sart, Sieczyński, Strauss, Youmans, Villaldo, Wa-sowski, Winkler. Reżyseria: Janusz Rze-szewski, choreografia: Józef Matuszewski, scenografia: Czesław Siekiera, opracowanie muzyczne: Stanisław Gestenkorn i Zygmunt Pol.

Obsada: I. Błaszczuk, W. Kropidłowska, T. Masłowska, H. Rutkowska, F. Błaszczuk, W. Bugajny, L. Redo oraz kwintet mu-zyczny „Arriva”. Premiera 7.XII.1961. Przedstawień: 109 (wi-dzów 28.513).

2. *TELE-FOR-TELE* (widowisko satyryczno-rewiowe). Autorzy tekstów: B. Brzeziński, J. Cwikliński, T. Dobrzyński, A. Dołęgow-ski, Z. Fijas, J. Gwóźdź, T. Kwiatkowski, W. Machejko, Ryszard-Marek, B. Miecuc-

gow, M. Piechal, E. Rzemieniecka, I. Sikirycki, T. Słupecki, M. Stefański, J. Stwora, M. Załucki, *Autorzy muzyki*: A. Cerentano, T. Dobrzyński, K. Gartner, G. Gershwin, Marino Marini, L. Prima. *Reżyseria*: Mieczysław Stefański, *choreografia*: Józef Matuszewski, *scenografia*: Czesław Siekiera, *kostiumy*: Krystyna Depczyńska, *opracowanie muzyczne*: Jerzy Syrewicz.

Obsada: I. Oganowska, S. Sawin, J. Pniewski, M. Stefański, A. Chruszcz, A. Górski, Z. Horab, W. Krzesiński, J. Syrewicz oraz kwintet muzyczny „Koliber”.

Premiera 28.II.1962. Przedstawień: 82 (widzów 33.023).

3. *CNOTLIWE DOCINKI*. *Autorzy tekstów*: A. Awerczenko, B. Brzeziński, A. Czechow, T. Gicgier, J. Gwóźdź, J. Jurandot, Z. Kuniński, F. Garcia Lorca, St. Marek, J. Medyński, A. Ochocki, J. Prutkowski, W. Słobodnik, T. Słupecki, K. Winkler. *Autorzy muzyki*: W. Berking, A. Chaczaturian, Cozzoli-Compari, P. Hertel, M. Lemarque, A. Lustig, A. Mazurkiewicz, M. Sart, J. Słowikowski, K. Sosiński, E. Zuk. *Reżyseria*: Janusz Rzeszewski, *scenografia*: Jerzy Masłowski, *opracowanie muzyczne*: Zdzisław Horab i Jerzy Syrewicz, *choreografia*: Józef Matuszewski.

(Premiera 30.I.1961). Przedstawień: 45 (widzów 10.728).

4. *KOBIETA, PIOSENKA, SMIECH*. *Autorzy tekstów*: L. Beck, J. Cwikliński, A. Dołęgowski, Z. Gozdawa, J. Gwóźdź, Harryman, A. Jakowska, C. Juszyński, J. Miller, M. Piechal, I. Sikirycki, T. Słupecki, W. Stępień, A. Tylczyński, J. Tuwim, J. Wilińska, A. Włast. *Autorzy muzyki*: S. Bechet, J. Gade, H. Giraud, A. Gold, B. Godman, S. Górka, F. Moore, G. Michelli, J. Petersburski, A. Pindras, A. Piotrowski, H. Wars. *Inscenizacja i reżyseria*: Józef Matuszewski, *konsultacja reżyserska*: Janusz Rzeszewski, *scenografia*: Jerzy Masłowski, *opracowanie muzyczne*: Apolinary Pindras.

(Premiera 7.III.1961). Przedstawień: 15 (widzów 4.189).

T E A T R 715

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Michał Tomski, kierownik artystyczny: Janusz Kłosiński, kierownik lite-

racki: Marian Piechal, kierownik muzyczny: Piotr Hertel.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Jadwiga Andrzejewska, Irena Burawska, Wanda Chwiałkowska, Teresa Dembińska, Krystyna Froelich, Alina Jurawicz, Helena Kamińska (od 10.1.1962), Izabela Pieńkowska, Jadwiga Szymańska, Zofia Wilczyńska, Ryszard Dembiński, Mariusz Gorczyński, Andrzej Herder, Zbigniew Jabłoński, Stanisław Kamiński, Ludwik Kasendra, Dobrosław Mater, Bohdan Mikuć, Stanisław Owoc, Antoni Ratajewski, Zygmunt Urbański.

REPERTUAR:

1. Walery Jastrzębiec-Rudnicki — *CZERWONY KAPTUREK*. *Muzyka*: Zygmunt Wiehler, *inscenizacja i reżyseria*: Zbigniew Jabłoński, *współpraca reżyserska*: Zygmunt Urbański, *scenografia*: Czesław Siekiera, *instrumentacja*: Stanisław Gestenkorn, *choreografia*: Halina Koszelowa.

Obsada: Zosienka — W. Chwiałkowska, Jej Matka — Z. Wilczyńska, Jej Babcia — J. Abbe-Szymańska, Gajowy — St. Owoc, Wilk — Z. Urbański, Zajęczek — I. Pieńkowska, Wiewiórka — H. Kopycka, Zapowiadacz — Z. Jabłoński, Zwierzątka — dzieci ze Społecznego Ogniska Artystycznego.

Premiera 7.X.1961. Przedstawień: 52 (widzów 21.013).

2. Dragutin Dobričanin — *GRUNT TO RODZINKA (Zajezdniczy stan)*. *Przekład*: Halina Kalita-Čirlić, *adaptacja*: Henryk Lothar, *teksty piosenek*: H. Lothar, J. Słowikowski, A. Wiesławski, *reżyseria*: Janusz Kłosiński, *scenografia*: Henri Poulain, *muzyka*: Piotr Hertel, *choreografia*: Joanna Jedlewska.

Obsada: Dziadek Bogusław — St. Kamiński, Nata, jego córka — J. Andrzejewska, Dionizy, mąż Naty — D. Mater, Marysia, ich córka — A. Jurewicz, Michał, student medycyny — A. Herder, Leopold, zwany Pepi — M. Gorczyński, Pola, wdowa — I. Burawska, Lula, jej siostrzenica — I. Pieńkowska, Majster murarski — A. Ra-

tajewski, Pomocnik murarski — Z. Urbański.

Premiera 19.X.1961 w Łodzi. Przedstawień: 101 (widzów 32.284) w siedzibie, 8 (widzów 4.752) w objęździe.

3. Marek Domański — *KOBIETA W TRUDNEJ SYTUACJI*. *Reżyseria*: Stanisław Miłski, *scenografia*: Jerzy Masłowski.

Obsada: Katarzyna, kobieta w trudnej sytuacji — W. Chwiałkowska, Adwokat — Z. Jabłoński, Prokurator — Z. Józwiak.

Premiera 12.I.1962. Przedstawień: 41 (widzów 10.500).

4. William Shakespeare — *KOMEDIA OMYŁEK (The Comedy of Errors)*. *Przekład*: Leon Ulrich, *reżyseria*: Janusz Kłosiński, *scenografia*: Lech Kunka, *opracowanie muzyczne*: Piotr Hertel.

Obsada: Księżę — J. Kłosiński, W. Scibor, Egeon — St. Owoc, Antyfolus z Syrakuzy — A. Herder, Antyfolus z Efezu — Z. Józwiak, Dromio z Syrakuzy — R. Dembiński, Dromio z Efezu — M. Gorczyński, Adriana — K. Froelich, Lucjana — I. Pieńkowska, Kurtyzana — A. Jurewicz, Kseni — J. Andrzejewska, Łucja — I. Burawska, Kupiec I — Bohdan Mikuć, Kupiec II — Z. Jabłoński, Baltazar — Z. Urbański, Angelo — D. Mater, Stróż — A. Ratajewski, Szczypak — St. Kamiński.

Premiera 1.II.1962. Przedstawień: 28 (widzów 9.146).

5. *OCZKO OPACZNOŚCI* -- program składany wg pomysłu Igora Sikiryckiego. *Autorzy tekstów*: Zygmunt Fijas, Tadeusz Gicgier, Zdzisław Gozdawa, Ludwik Górski, Włodzimierz Krzemiński, Jerzy Miller, Janusz Mulewicz, Andrzej Nowicki, Janusz Osęka, Igor Sikirycki, Waclaw Stępień, St. Tym, Zenon Wiktorczyk, Joanna Wilińska, Krystyna Żywulska. *Autorzy muzyki*: Jerzy Abratowski, Zdzisław Gozdawa, Piotr Hertel, Stanisław Moniuszko, Waclaw Stępień. *Układ i reżyseria*: Zenon Wiktorczyk, *współpraca reżyserska*: Zygmunt Urbański, *scenografia*: Marian Stańczak, *opracowanie muzyczne*: Piotr Hertel, *układ tańców*: Józef Matuszewski.

Obsada: I. Burawska, W. Chwiałkowska, K. Froelich, A. Jurewicz, H. Kamińska, I. Pieńkowska, J. Szymańska, Z. Wilczyń-

ska, R. Dembiński, M. Gorczyński, A. Herder, Z. Jabłoński, St. M. Kamiński, D. Mater, St. Owoc, A. Ratajewski, Z. Urbański. Premiera 5.V.1962. Przedstawień: 74 (widzów 19.877).

TEATR ZIEMI ŁÓDZKIEJ

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Czesław Staszewski, kierownik literacki: Maria Kałużyńska, kierownik muzyczny: Aleksander Gross.

Scen: 1.

Teatr prowadzi trzema zespołami stały objazd województwa łódzkiego i poznańskiego oraz sporadycznie koszalińskiego, bydgoskiego, kieleckiego i katowickiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Aniela Borysławska.

Scenografowie: Antoni Bystron, Stanisław Węgrzyn.

Aktorzy: Dominika Bartosiewicz, Józefa Szkop-Bartoszek, Danuta Cwynar, Jadwiga Derżyńska, Wiesława Grochowska, Alina Jurkowska-Hanser, Leokadia Jurdzińska, Maria Lejczyk-Lelska, Maria Niedźwiecka, Barbara Olszańska, Maria Patyńska, Walentyna Sakkilari, Alicja Sobieraj, Eugenia Sutt, Zbigniew Bartoszek, Aleksander Benczak, Zygmunt Bielawski, Jerzy Czupryniak, Henryk Dudziński, Kazimierz Jaworski, Bolesław Kamiński, Tadeusz Kozusznik, January Krawczyk, Zdzisław Łęcki, Edward Łowicki, Stanisław Olczyk, Eugeniusz Rawski, Jerzy Staszewski, Mieczysław Szargan, Zbigniew Szymczak, Tadeusz Trygubowicz, Kazimierz Wójcikowski.

REPERTUAR:

1. Zygmunt Jeydler-Zborowski — *DESZCZ*. *Reżyseria*: Czesław Staszewski, *scenografia*: Stanisław Węgrzyn.

Obsada: Helena — A. Sobieraj, Marta — M. Patyńska, Kama — A. Ryrka, Adam — H. Dudziński Cz. Staszewski.

Premiera 4.I.1961 w Tomaszowie Mazo-

wieckim. Przedstawień: 6 (widzów 989) w siedzibie, 107 (widzów 21.538) w objęzdzie.

2. Aleksander Fredro — *CIOTUNIA*. Reżyseria: Aniela Borysławska, scenografia: Antoni Bystron.

Obsada: Ciotunia — L. Jurdzińska, Flora — A. Jurkowska, Alina — J. Derżyńska, Szambelan — E. Łowicki, Porucznik — L. Wojciechowski, Zdzisław — M. Szargan, Służący — Z. Bartoszek.

Premiera 11.X.1961 w Łowiczu. Przedstawień: 8 (widzów 1.557) w siedzibie, 89 (widzów 21.079) w objęzdzie.

3. Leon Kruczkowski — *NIEMCY*. Reżyseria: Czesław Staszewski, scenografia: Antoni Bystron.

Obsada: Profesor Sonnenbruch — J. Staszewski, Berta — W. Sakkilari, D. Bartosiewicz, Ruth — E. Brok-Brzeska, Willi — Z. Szymczak, Liesel — D. Cwynarówna, Joachim Peters — K. Wójcikowski, T. Trygubowicz, Hoppe — J. Krawczyk, Schultz — H. Dudziński, Juryś — K. Jaworski, Pani Soerensen — M. Lelska, D. Bartosiewicz, A. Sobieraj, Marika — W. Grochowska, Tourterelle — E. Rawski, Fanchette — B. Olszańska, Olicer Wehrmachtu — T. Kożusznik, Gefreiter — K. Wójcikowski, T. Trygubowicz, Antoni — J. Czupryniak, Urzędnik policyjny — Z. Łęcki, Dziecko żydowskie — B. Kamiński, Heini — . . .

Premiera 6.I.1962 w Zduńskiej Woli. Przedstawień: 17 (widzów 4.132) w siedzibie, 60 (widzów 22.779) w objęzdzie.

4. Tadeusz Kożusznik — *KOCHA, LUBI, SZANUJE*. Muzyka: Aleksander Gross, teksty piosenek: Jerzy Cwikliński i Tadeusz Kożusznik, reżyseria: Ludwik Benoit, dekoracje: Stanisław Węgrzyn, kostiumy: Helena Urbanowicz, ewolucje taneczne: Eugenia Sutt, opracowanie muzyczne i akompaniament: Aleksander Gross.

Obsada: Pani Zawalska — L. Jurdzińska, Zula Zawalska — A. Byrska, Irena Kowalska — A. Jurkowska, Wiesława — J. Derżyńska, Mietek Olszewski — T. Trygubowicz, Mietek Olcha — L. Wojciechowski, Franek — Z. Bartoszek.

Premiera 25.III.1962 w Wieluniu. Przed-

stawień: 2 (widzów 334) w siedzibie, 79 (widzów 21.368) w objęzdzie.

5. Eugene O'Neill — *ANNA CHRISTIE* (*Anne Christie*). Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Czesław Staszewski, scenografia: Marian Stańczak.

Obsada: Johnny Pastor — K. Wójcikowski, Larry — K. Jaworski, Chris Christopherson — J. Staszewski, Marta Owen — A. Sobieraj, Anna Christopherson — W. Grochowska, B. Olszańska, Marynarze z załogi parowca — . . ., Mat Burke — Z. Szymczak, Johnson — . . .

Premiera 12.IV.1962 w Nowym Mieście. Przedstawień: 6 (widzów 755) w siedzibie, 56 (widzów 12.414) w objęzdzie.

6. Andrzej Wermer — *EUGENIA GRANDET* (wg powieści Honoriusza Balzaca). Reżyseria: Aniela Borysławska, scenografia: Antoni Bystron.

Obsada: Pan Grandet — J. Krawczyk, Pani Grandet — M. Lelska, Eugenia — D. Cwynarówna, Karol Grandet — Z. Józwiak, Nanon — D. Bartosiewicz, Pan de Grassins — E. Rawski, Pani de Grassins — W. Sakkilari, Cruchot, ksiądz — E. Łowicki, Cruchot, rejent — M. Szargan, De Bonfons — H. Dudziński, Doktor Bergerin — J. Czupryniak, Adolf Grassins — Z. Łęcki, Komentator — T. Kożusznik.

Premiera 29.IV.1962 w Zychlinie. Przedstawień: 4 (widzów 552) w siedzibie, 46 (widzów 9.717) w objęzdzie.

7. Molière — *SZKOŁA ZON* (*L'Ecole des Femmes*). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, reżyseria: Czesław Staszewski, scenografia: Ewa Soboltowa.

(Premiera 15.VI.1961 w Poddębicach). Przedstawień: 8 (widzów 1.689) w siedzibie, 48 (widzów 16.399) w objęzdzie.

TEATRY MUZYCZNE OPERA ŁÓDZKA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Tadeusz Laskowski, kierownik artystyczny: Zygmunt Latoszewski.

Scen: Opera nie posiada własnej sceny. Korzysta ze sceny Teatru Nowego i Teatru im. Jaracza.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Zygmunt Latoszewski, Mieczysław Wojciechowski, Mieczysław Rymarczyk (kierownik chóru).

Reżyser: Antoni Majak.

Scenograf: Józef Rachwalski.

Asystent scenografa: Halina Korytowska, Choreografia: Feliks Parnell.

Soliści: Delfina Ambroziak, Janina Hamernik, Krystyna Jackowska, Krystyna Kurtis, Weronika Kuźmińska, Ewelina Kwaśniewska, Maria Narkiewicz, Jadwiga Pietraszkiewicz, Danuta Pruska, Halina Romanowska, Zofia Rudnicka, Lidia Skowron, Jadwiga Stocka, Izabela Strzałkowska, Mirosława Sztajkowska, Jerzy Antepowicz, Jerzy Artysz, Antoni Drohomirecki, Tadeusz Gawroński, Stanisław Heimberger, Tadeusz Kopacki, Antoni Majak, Michał Marchut, Stanisław Michoński, Igor Mikulin, Zdzisław Nikodem, Eugeniusz Nizioł, Ryszard Nowaliński, Jerzy Orłowski, Roman Osiński, Jan Precigs, Stefan Różański, Andrzej Saciuk, Romuald Spychalski, Zbigniew Studler, Eugeniusz Szynkarski, Władysław Wdowicki, Marian Woźniczko.

Soliści baletu: Maria Łapińska, Barbara Garstkiewicz, Lucyna Łakomówna, Janina Niesobska, Joanna Skultety, Krystyna Zalewska, Gerda Żmudzińska, Jerzy Dampc, Wiesław Głowacki, Eugeniusz Kowalczyk, Włodzimierz Traczewski.

REPERTUAR:

1. Borys W. Asafiew — *FONTANNA BACHCZYSARAJU* (*Bachczysarajskij Fontan*). Libretto: M. D. Wołkow wg poematu Puszkina, adaptacja libretta: Feliks Parnell, inscenizacja, choreografia i reżyseria: Feliks Parnell, kierownictwo muzyczne: Mieczysław Wojciechowski, scenografia: Bolesław Kamykowski.

Obsada: Maria — M. Łapińska, J. Skultety, Waclaw — St. Dziuk, Zarema — J. Niesobska, K. Zalewska, L. Sotomska, Girej — F. Parnell, E. Kowalczyk, Nuralli — W. Traczewski.

Premiera 25.XII.1961 na scenie Teatru Nowego. Przedstawień: 29 (widzów 17.019).

2. Leo Delibes — *LAKMÉ* (*Lakmé*). Libretto: E. Gondinet i F. Gille, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, inscenizacja i reżyseria: Antoni Majak, scenografia: Józef Rachwalski, choreografia: Feliks Parnell.

Obsada: Lakmé — D. Ambroziak, Z. Rudnicka, Malika — K. Jackowska, H. Romanowska, Ellen — E. Kwaśniewska, J. Hamernik, Rose — D. Pruska, M. Sztajkowska, Miss Bentson — M. Narkiewicz, I. Strzałkowska, Gerald — J. Antepowicz, J. Orłowski, J. Precigs, Nilakantha — A. Majak, M. Marchut, A. Saciuk, Fryderyk — St. Heimberger, E. Nizioł, Hadji — A. Drohomirecki, E. Szynkarski, Wróźbita — St. Różański, Kupiec chiński — R. Osiński, Rzeźmieszek — R. Nowaliński; soliści baletu — H. Bachleda, K. Zalewska, E. Kowalczyk, St. Dziuk.

Premiera 6.V.1962 na scenie Teatru Nowego. Przedstawień: 9 (widzów 4.491).

3. Giacomo Puccini — *CYGANERIA* (*La Bohème*). Libretto: L. Illica i G. Giacosa wg powieści Murgera. Przekład: Kazimierz Czekotowski i Jerzy Zagórski, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, inscenizacja i reżyseria: Józef Grubowski, dekoracje: Józef Rachwalski, kostiumy: Halina Korytowska.

Obsada: Rudolf — T. Kopacki, Z. Nikodem, Schaunard — T. Gawroński, E. Nizioł, Mimi — D. Ambroziak, W. Kuźmińska, Marceli — J. Artysz, Z. Studler, Collin — A. Majak, M. Marchut, Alcindor — I. Mikulin, A. Nowaliński, Musetta — J. Pietraszkiewicz, J. Stocka, Benoit — T. Gawroński, St. Michoński, Parpignol — A. Drohomirecki, R. Osiński, Strażnik — L. Krogulski, R. Nowaliński.

Premiera 28.VIII.1962 na scenie Teatru im. Jaracza. Przedstawień: 3 (widzów 1.293).

4. Charles Gounod — *FAUST* (z *NOCĄ WALPURGII*). Libretto: J. Barbier i M. Carré wg J. W. Goethego. Przekład: K. Ziółkowski, kierownictwo muzyczne: Włodzimierz Ormicki, inscenizacja i reżyseria: Antoni Majak, scenografia: Ewa Soboltowa, choreografia: Feliks Parnell, dyrygent: M. Wojciechowski.

(Premiera 28.XI.1960). Przedstawień: 24 (widzów 14.168).

5. Wojciech Bogusławski — *CUD MNIE-MANY, czyli KRAKOWIACY I GÓRALE*. Muzyka: Jan Stefani, inscenizacja: Leona Schillera, reżyseria: Feliks Żukowski, scenografia: Władysław Daszewski, kierownictwo muzyczne: Edward Wejman i Mieczysław Wojciechowski, choreografia: Jadwiga Hryniewicka, dyrygenci: Mieczysław Wojciechowski i Mieczysław Rymarczyk (*Krakowiacy i górale* są wspólnym przedstawieniem Teatru im. Jaracza i Opery Łódzkiej. W rozliczeniach statystycznych udział Opery przyjmuje się na 50 proc.).

(Premiera 5.IV.1961). (Przedstawień: vide Teatr im. Jaracza).

6. Ludomir Różycki — *CASANOVA*. Libretto: Zbigniew Lipczyński wg Juliana Krzewińskiego, kierownictwo muzyczne: Mieczysław Wojciechowski, inscenizacja i reżyseria: Antoni Majak, scenografia: Józef Rachwański, choreografia: Feliks Parnell.

(Premiera 20.VI.1961). Przedstawień: 37 (widzów 18.269).

O P E R E T K A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Antoni Bachliński, kierownik artystyczny: Jadwiga Kenda.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Tomasz Szymański, Kazimierz Urbański.

Kierownik chóru: Kazimierz Skinder.

Kierownik baletu: Maria Łapińska-Parnell.

Asystent reżysera: Marta Janic.

Asystent scenografa: Barbara Michniewicz-Szrajber.

Aktorzy: Maria Bąbińska, Hanna Bielanka, Wanda Bojarska, Hanna Dobrowolska, Sabina Grochowska, Janina Guttner, Jadwiga Kenda, Anita Nikitin, Krystyna Nyc-Wronko, Stanisława Piasecka, Wanda Szczawińska, Edward Adler, Marian Dąbrowski, Janusz Duński, Henryk Herdżin, Edward Kamiński, Michał Lasowy, Jerzy Nejman, Jan Padkowski, Czesław Pręgowski, Jerzy Sidorowicz, Edmund Szafranski, Jan Wodzyński.

REPERTUAR:

1. Paul Abraham — *KWIAT HAWAI (Die Blume von Hawaii)*. Libretto: Alfred Grünwald, Fritz Löhner-Beda, Emmerich Földes. Przekład: Walery Jastrzębiec, Tadeusz Żeromski, Adam Tur. Inscenizacja i reżyseria: Zofia Weissówna, kierownictwo muzyczne: Mieczysław Krzyński, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Mikołaj Kopiński, dyrygenci: Mieczysław Krzyński, Kazimierz Urbański, Tomasz Szymański.

Obsada: Laya — K. Nyc-Wronko, W. Bojarska, Lilo-Taro — E. Kamiński, H. Herdżin, Kanako-Hilo — J. Padkowski, Reri — A. Nikitin, A. Gębicka, Harald Stone — E. Adler, Lloyd Harrison — M. Lasowy, Cz. Pręgowski, John Buffy — J. Sidorowicz, J. Wodzyński, Bessie Worthington — H. Dobrowolska, H. Bielanka, Jim-Boy — J. Duński, J. Nejman, Peroquet — E. Szafranski, Sunny Hill — S. Semotiuk (adept), Bobbie Flippis — J. Józwiak (adept), Chun-Chun — J. Pankratz, Lilian — M. Bąbińska, Młode Amerykanki — B. Cypel, J. Harasim, R. Wojciechowska (adeptki).

Premiera 25.XI.1961. Przedstawień 126 (widzów 84.948).

2. Jacques Offenbach — *PARYSKIE PERFUMY (La jolie parfumeuse)*. Adaptacja libretta: Heinrich Voigt wg *La jolie parfumeuse* H. Cremieux i C. Bluma. Przekład: Krystyna Chudowolska, Leopold Beck, Michał Ślaski. Inscenizacja i reżyseria: Włodzimierz Kwaskowski, kierownictwo muzyczne: Władysław Rossa, scenografia: Stefan Janasik, choreografia: Feliks Parnell, dyrygenci: Władysław Rossa, Tomasz Szymański.

Obsada: Rosemarie — H. Dobrowolska, J. Guttner, Gabriela — J. Kenda, K. Nyc-Wronko, Julianne — W. Bojarska, W. Szczawińska, Bavolet — E. Adler, E. Kamiński, Jean Poirot — J. Sidorowicz, J. Wodzyński, Maurycy La Cocardiére — J. Duński, M. Lasowy, Jan — J. Padkowski, H. Herdżin, Stangret — E. Szafranski, Pokojówka — M. Bąbińska.

Premiera 29.III.1962. Przedstawień: 46 (widzów 29.111).

3. Wincenty Rapacki (syn) — *JA TU RZĄDZĘ, czyli ROMANS PANI MAJSTROWEJ*. Adaptacja i teksty piosenek: Walery Jastrzębiec, muzyka: Zygmunt Wiehler, inscenizacja i reżyseria: Ireneusz Kanicki, kierownictwo muzyczne: Kazimierz Urbański, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Stella Pokrzywińska, dyrygent: Kazimierz Urbański.

Obsada: Wirgiliusz — J. Padkowski, M. Dąbrowski, Joasia — H. Dobrowolska, J. Guttnerówna, Ryszard — E. Adler, H. Herdżin, Waclaw — E. Kamiński, Józiek — J. Duński, Tymoteusz Tryl-Trylski — J. Sidorowicz, Laura — H. Bielanka, Koryciński — Cz. Pręgowski, J. Nejman, Rybowski — M. Lasowy, Klakiewicz — E. Szafranski, Wypychalski — J. Wodzyński, T. Molski, Fasońska — S. Grochowska, St. Piasecka, Nogowicz — W. Pawłowski.

Premiera 9.VI.1962. Przedstawień: 21 (widzów 13.314).

4. Rudolf Friml — *KRÓL WŁÓCZĘGÓW (The Vagabond King)*. Libretto: Brian Hooker i W. H. Post wg powieści Justina Huntleya Mc Carthy. Przekład: Aleksander Baumgardten i Zbigniew Lipczyński, opracowanie muzyczne i instrumentacja: Henryk Czyż, inscenizacja i reżyseria: Danuta Dostalik-Baduszkowa, kierownictwo muzyczne: Henryk Debich, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Feliks Parnell, dyrygenci: Henryk Debich, Kazimierz Urbański, szermierka: Józef Urbański.

(Premiera 22.IV.1961). Przedstawień: 44 (widzów 29.132).

5. Vincent Youmans — *NO, NO NANETTE*. Libretto: O. Harbach, F. Mandl, J. Caesar. Przekład: Waclaw Sniady, teksty muzyczne: Aleksander Baumgardten i Zbigniew Lipczyński, instrumentacja: Kazimierz Skinder, reżyseria i choreografia: Janina Orsza-Łukasiewicz, scenografia: Bolesław Kamykowski, opracowanie muzyczne: Tomasz Szymański, dyrygent: Tomasz Szymański.

(Premiera 24.VI.1961). Przedstawień: 11 (widzów 7.399).

TEATRY LALKOWE TEATR LALEK „ARLEKIN”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Henryk Ryl.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa łódzkiego i sporadycznie poznańskiego, zielonogórskiego, szczecińskiego, bydgoskiego, warszawskiego i olsztyńskiego. (W sezonie 1961/62 objazd objął łącznie 157 miejscowości).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Halina Borowiak, Alina Czerwińska, Irena Ferworn, Halina Niedźwiedzka, Maria Ryłowa, Teresa Sawicka, Urszula Sękowska, Maria Sikorska, Anna Słonecka, Magdalena Sniady, Halina Witecka, Stanisław Czernik, Mieczysław Gryglas, Marek Kotkowski, Zdzisław Owsik, Antoni Roszkowski, Mirosław Różycki (do 30.XI.1961), Ryszard Sikorski, Janusz Uptas, Stanisław Witecki, Ignacy Zawadzki.

REPERTUAR:

1. Grzegorz Frant — *SAMBO I LEW*. Inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Henri Poulain, muzyka piosenek: Mieczysław Klecki.

Obsada: Sambo — J. Uptas, Lew — St. Witecki, Lamba — St. Witecki, M. Gryglas, Mea — M. Sikorska, Malma — H. Niedźwiedzka, Bantu — A. Słonecka, Bumbu — I. Ferworn, Zula — A. Czerwińska, Makoko — R. Sikorski, Mila — H. Niedźwiedzka, A. Słonecka, Topsy — U. Sękowska, Kapryśnica — T. Sawicka, Gubernator — Z. Owsik, St. Witecki, Adiutant — M. Różycki, Właściciel plantacji — St. Witecki, Dyrektor cyrku — J. Kowalski, Handlarz niewolników — R. Sikorski, Herszt — Z. Owsik, Kapitan okrętu — Z. Owsik, Dozorca — R. Sikorski, Kwakier — A. Roszkowski, Plotkarki — H. Niedźwiedzka, I. Ferworn, A. Słonecka, A. Czerwińska, M. Sikorska, Bandyci — M. Gryglas, R. Sikorski.

Wznowienie 27.X.1961 (premiera 31.VIII.1958). Przedstawień: 23 (widzów 4.198).

2. Juliusz Wolski — *TAJEMNICZA SZUFLADA*. Reżyseria: Juliusz Wolski, scenografia: Jerzy Jeleński, muzyka: Z. Jęzewski.

Obsada: Ciotka Amelia — U. Sękowska, H. Witecka, Olek Kowalski, student — J. Ryl-Krystianowski, Studentka — B. Denisiuk, Defektor — I. Zawadzki, Pankracy — S. Czernik, Pacusia — H. Witecka, U. Sękowska, B. Denisiuk, Pacuś — J. Ryl-Krystianowski, A. Roszkowski.

Premiera 25.XII.1961 w Łodzi. Przedstawień: 30 (widzów 5.584) w siedzibie, 150 (widzów 44.919) w objęździe.

3. M. Szurynowa — *KASIA I BASIA (Deduszka Maroz)*. Przekład: Irena Kautzowa, inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Zofia Gutkowska, muzyka: Tadeusz Paciorkiewicz.

Obsada: Zima — M. Śniady, A. Słonecka, H. Niedźwiedzka, Dziadek — J. Kowalski, M. Gryglas, I. Zawadzki, A. Roszkowski, Babka — A. Słonecka, M. Śniady, H. Niedźwiedzka, M. Sikorska, Kasia — I. Ferworn, T. Sawicka, Basia — H. Borowiak, M. Sikorska, Niedźwiedz — J. Kowalski, R. Sikorski, M. Kotkowski, Lis — J. Uptas, A. Słonecka, M. Kotkowski, Z. Szczapiński, Zajac — M. Rogalska, A. Czerwińska, Pies — J. Uptas, Z. Szczapiński, A. Czerwińska, M. Kotkowski, A. Kołacz.

Premiera 11.I.1962 w Łodzi. Przedstawień: 54 (widzów 11.576) w siedzibie, 5 (widzów 1.950) w objęździe.

4. *NAL I DAMAYANTI (z Ksiąg Mahabharaty w przekładzie Antoniego Lange)*. Adaptacja: Henryk Ryl, inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Waclaw Kondek, muzyka: Krzysztof Penderecki. Obsada: Nal — J. Uptas, Damayanti — T. Sawicka, Dziwal, Narad, Pustelnik, Sudewa, Król Chiński, Małpa. Suczi — M. Gryglas, Puszkar, Agni, Sługa, Wąż, Herold, Karko-Tak — M. Kotkowski, Bhim, Indra, Sługa, Wojewoda — Z. Owsik, St. Witecki, Kali, Bawół, Yama, Herold II, Rituparna, Łowca — R. Sikorski, Parwat, Pustelnik, Sługa, Dwapara — J. Kowalski, Warszney, Parnada, Pustelnik, Król Malajski, Sługa — Z. Szczapiński, A.

Roszkowski, Król Biały, Sługa — A. Kołacz, Dworka, Gazela, Ptak-Kość — H. Borowiak, Dworka III, Ptak-Kość, Sługa Indrasena — A. Czerwińska, Dworka I, Sługa, Indrasen, Ptak-Kość, Geś — I. Ferworn, Dworka IV, Sługa, Ptak-Kość, Gazela — M. Sikorska, Wrihatsena, Sługa, Ptak — A. Słonecka, Dworka II, Sługa, Ptak-Kość, Tygrys, Bhaimia — M. Śniady, Bhaimia, Sługa, Ptak-Kość — M. Rogalska.

Premiera 23.III.1962 w Łodzi. Przedstawień: 33 (widzów 3.060) w siedzibie, 2 (widzów 798) w objęździe.

5. Samuel Marszak — *DOM KOTKI (Koszykin dom)*. Adaptacja: Ryszard Marek, reżyseria: Zdzisław Owsik, scenografia: Stanisław Fijałkowski, ilustracja muzyczna: Piotr Hertel.

Obsada: Kotka — I. Ferworn, Kot Bazyli — M. Gryglas, Kozioł — M. Kotkowski, Koza — T. Sawicka, Kogut — J. Uptas, Kura — M. Sikorska, Świnia — H. Borowiak, Dwoje kociąt — T. Sawicka i H. Borowiak, Kawka I — M. Sikorska, Kawka II — I. Ferworn, Prosięta — T. Sawicka, M. Sikorska, M. Kotkowski, Narrator — Z. Owsik.

Premiera 26.V.1962 w Łodzi. Przedstawień: 22 (widzów 4.250).

6. Henryk Ryl — *PTASIE MLEKO (wg A. Tudorowskiej i W. Mietelnikowa Ptlicze molako)*. Inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Waclaw Kondek, muzyka: Tadeusz Paciorkiewicz.

Obsada: Królowa — T. Sawicka, U. Sękowska, Mądra Panna — U. Sękowska, A. Czerwińska, Kasia — T. Sawicka, Żołnierz — Z. Owsik, J. Uptas, Babuleńka — H. Niedźwiedzka, M. Śniady, Baba Jaga — H. Niedźwiedzka, M. Śniady, Minister — I. Zawadzki, M. Kotkowski, Kupiec — S. Witecki, S. Czernik, Dowódca warty — R. Sikorski, J. Kowalski, A. Kołacz, Dziadek — I. Zawadzki, M. Gryglas, A. Roszkowski, Marszałek — M. Gryglas, Diabeł Rokitka — H. Witecka, A. Czerwińska, U. Sękowska, M. Sikorska, Zajęczki — M. Śniady, A. Czerwińska, J. Ryl-Krystianowski, A. Kołacz.

Wznowienie 5.VIII.1962 (premiera 27.XII.1956). Przedstawień: 26 (widzów 10.727) w objęździe.

7. Henryk Ryl — *ŻOŁNIERZ I ŻMIJA (wg T. Gabbego Skazka pro soldata i zmieju)*. Inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Henryk Ryl i Stefan Bławut, ilustracja muzyczna: Tadeusz Paciorkiewicz.

(Premiera 10.II.1961). Przedstawień: 23 (widzów 6.985) w siedzibie, 117 (widzów 36.672) w objęździe.

8. Juliusz Słowacki — *BALLADYNA*. Inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Jerzy Adamczak, ilustracja muzyczna: Tadeusz Paciorkiewicz.

(Premiera 15.VII.1957; wznowienie 6.V.1961). Przedstawień: 24 (widzów 5.600) w siedzibie.

9. G. Landau — *JAK SIĘ HANIA MAŁA Z MISIEM DOGADAŁA (Maszeńka i miedwied)*. Przekład: Alfred Ryl-Krystianowski, inscenizacja i reżyseria: Henryk Ryl, scenografia: Zofia Gutkowska, ilustracja muzyczna: Krzysztof Penderecki.

(Premiera 3.IX.1961). Przedstawień: 22 (widzów 5.426) w siedzibie, 4 (widzów 1.720) w objęździe.

TEATR LALEK „PINOKIO”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor (do 31.V.1962): Stanisław Byrski, (od 1.VI.1962) Jadwiga Jasińska, kierownik artystyczny: (do 31.V.1962) Stanisław Byrski, kierownik muzyczny: Marian Radzikowski.

Scen: 2. (Teatr „Pinokio” i scena letnia w „ZOO”).

Teatr prowadzi stały objazd obejmujący województwa: łódzkie, kieleckie, zielonogórskie, poznańskie i olsztyńskie.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Główny reżyser: Wanda Byrska.

Aktorzy: Maria Biernath, Danuta Biurkowska, Irena Dziarska, Halina Pajęczek, Anna Panasewicz, Elżbieta Ptaszyńska, Wanda Wojtaniec, Ryszard Banasiak, Szczepan

Chęciński, Janusz Galewicz, Janusz Karsch, Jerzy Piasecki, Stanisław Protz, Jan Ptaszyński, Stanisław Szulc, Waldemar Szyk, Tadeusz Wojan.

REPERTUAR:

1. Grzegorz Matwiejew — *CZARODZIEJSKI KALOSZ (Wolszebnaja kalosza)*. Przekład: Wanda Parecka, reżyseria: Janusz Karsch, scenografia: Waclaw Kondek, muzyka: Tomasz Kiesewetter.

Obsada: Myśliwy — R. Banasiak, Skok — E. Ptaszyńska, Słuch — * * *, Lisica — M. Biernath, Jeź — J. Piasecki, Jeżowa — H. Pajęczek, Pies — J. Ptaszyński, Niedźwiedz, Puchacz — St. Szulc, Sroka — I. Dziarska.

Premiera 12.X.1961. Przedstawień: 71 (widzów 19.167) w siedzibie, 115 (widzów 27.846) w objęździe.

2. Kornel Makuszyński — *JAK KRAWIEC NITECZKA ZOSTAŁ KRÓLEM*. Reżyseria: Wanda Byrska, scenografia: Henri Poulain, muzyka: Piotr Hertel, choreografia: Danuta Wojtulewska.

Obsada: Krawiec — T. Wojan, Strach — St. Protz, Królowna — A. Panasewicz, Ochmistrzy — D. Biurkowska, Burmistrz — J. Galewicz, Paniusia — W. Wojtaniec, Szewc — Sz. Chęciński, Cyganka — * * *.

Premiera 29.XII.1961. Przedstawień: 69 (widzów 19.128) w siedzibie, 63 (widzów 20.983) w objęździe.

3. A. A. Milne — *KUBUŚ PUCHATEK (Winnie the Pooh)*. Przekład: Irena Tuwim, adaptacja: Zofia Lorentz, reżyseria: Wanda Byrska, scenografia: Arnold Russ, muzyka: Tomasz Kiesewetter.

Obsada: Kubuś — R. Banasiak, Krzys — * * *, Prosiaczek — E. Ptaszyńska, Kłapouchy — St. Szulc, Kangurzyca — H. Pajęczek, Maleństwo — I. Dziarska, Sowa — M. Biernath, Tygrys — * * *.

Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 1 (widzów 370).

4. Gernet i Gurewicz — *GĘGOREK*. Przekład: Władysław Jarema, reżyseria: Janusz Karsch, scenografia: Henri Poulain, muzyka: J. Zalewski.

Obsada: Lis — W. Szyk, Gęsiorka — . . . ,
Gęgorek — . . . , Jeż — . . .

Premiera 18.V.1962. Przedstawień: 25 (widzów 3.712).

5. Jerzy Zaborowski — *TOMCIO PALUSZEK*. Reżyseria: Janusz Galewicz, scenografia: Zofia Gutkowska, muzyka: Krzysztof Penderecki.

(Premiera 3.VI.1959). Przedstawień: 24 (widzów 5.072) w siedzibie, 2 (widzów 820) w objęździe.

6. Anna Świrszczyńska — *BAJKA CHIŃSKA*. Reżyseria: Wanda Byrska, scenografia: Stanisław Byrski, muzyka: Józef Pawłowski.

(Premiera 27.III.1960). Przedstawień: 19 (widzów 1.878) w siedzibie.

7. Maria Kossakowska i Janusz Galewicz — *KOWAL I SMĘTEK* (wg baśni ludowej zanolowanej przez Tadeusza Stępowskiego). Reżyseria: Janusz Karsch, scenografia: Waclaw Kondek, muzyka: Karol Mroszczyk.

(Premiera 10.X.1960). Przedstawień: 1 (widzów 480) w siedzibie.

8. Zdenek Bezdiek — *O DREWNIANYM ŻOŁNIERZYKU I JEGO PRZYJACIOŁACH* (*Dreveny Vojacek*). Przekład: Jadwiga Bułakowska, reżyseria: Wanda Byrska, scenografia: Zofia Gutkowska, muzyka: Józef Pawłowski.

(Premiera 30.XII.1960). Przedstawień: 13 (widzów 1.751) w siedzibie, 41 (widzów 12.691) w objęździe.

9. Wojciech Zukrowski — *PORWANIE W TIUTIURLISTANIE*. Adaptacja: Anna Zelenay i Jan Wroniszewski, reżyseria: Jan Wroniszewski, scenografia: Tadeusz Sowicki, muzyka: Tadeusz Paciorkiewicz. (Premiera 23.IV.1961). Przedstawień: 23 (widzów 5.753).

10. Maria Konopnicka — *PIMPUS SADEŁKO*. Adaptacja: Maria Kossakowska i Jan Galewicz, reżyseria: Wanda Byrska, scenografia: Tadeusz Sowicki, muzyka: Marian Radzikowski.

(Premiera 29.VI.1961). Przedstawień: 71 (widzów 16.983) w siedzibie, 77 (widzów 26.666) w objęździe.

WOJEWÓDZTWO KIELECKIE

TEATR IM. STEFANA
ŻEROMSKIEGO
KIELCE — RADOM

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: (do 31.I.1962) Czesław Jagielski, kierownik artystyczny: (do 30.XI.1961) Halina Gryglaszewska, dyrektor i kierownik artystyczny: (od 1.II.1962) Stanisław Cegielski, kierownik literacki (od 1.II.1962) Jerzy S. Sito, kierownik muzyczny: Mirosław Niziurski.

Scen: 2 (w Kielcach i w Radomiu).
Teatr prowadzi stały objazd województwa kieleckiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Olga Koszutska (do 31.III.1962), Zbigniew Stok (do 31.III.1962), Andrzej Szafiański.

Scenografowie: Jan Golka, Marian Gostyński, Teresa Targońska.

Aktorzy: Janina Bernas, Lidia Holik, Irena Jun, Danuta Kamińska, Danuta Lipińska, Irena Malarczyk, Helena Maassówna, Janina Mrazek, Maria Niedźwiecka, Stanisława Orska, Natalia Plucińska, Lidia Rybotycka, Ludwika Śniadecka, Wanda Swaryczewska, Halina Sobolewska, Maria Winklerowa, Hanna Zielińska, Mieczysław Bielecki, Edmund Biernacki, Jan Bleszyński, Bogdan Budziszewski, Marek Chodorowski, Andrzej Głogowski, Czesław Jagielski, Zenon Jakubiec, Stanisław Kamiński, Zbigniew Krężałowski, Edmund Karasiński, Maciej Nowakowski, Ryszard Olszak, Bolesław Orski, Tadeusz Pokrzywko, Adam Rokossowski, Leszek Sadjkowski, Bogusław Stokowski, Zbigniew Stawarz, Wiesław Tomaszewski, Jerzy Wasiuczyński, Krzysztof Wieczorek, Józef Wieczorek, Zbigniew Zaremba.

REPERTUAR:

1. Henri Becque — *PARYŻANKA* (*La Parisienne*). Przekład: Leon Schiller, reżyseria: Andrzej Szafiański, scenografia: Piotr Wollenberg.

Obsada: Klotylda — J. Malarczyk, Adela — H. Sobolewska, Du Mesnil — J. Wasiuczyński, Lafont — L. Sadjkowski, Simpson — J. Buczacki.

Premiera 4.X.1961 w Radomiu. Przedstawień: 23 (widzów 6.657) w Radomiu, 24 (widzów 9.580) w Kielcach, 10 (widzów 3.640) w objęździe.

2. Gabriela Zapolska — *SKIZ*. Reżyseria: Lucyna Tychowa, scenografia: Teresa Targońska.

Obsada: Lulu — St. Orska, Muszka — I. Jun, Tolo — M. Bielecki, Wituś — W. Tomaszewski, Lokaj — St. Makowski.

Premiera 4.XI.1961 w Radomiu. Przedstawień: 23 (widzów 8.876) w Radomiu, 29 (widzów 8.682) w Kielcach, 13 (widzów 4.006) w objęździe.

3. Nicolo Manzari — *NASZE KOCHANE DZIATKI* (*I nostri cari bambini*). Przekład: Jadwiga Pasenkiewicz, reżyseria: Krystyna Wydrzyńska, scenografia: Jan Golka i Marian Gostyński.

Obsada: Mirilda — J. Bernas, Riri — M. Chodorowski, Marek — St. Kamiński, Grazia — L. Holikówna, W. Swaryczewska, Prezes sądu — B. Budziszewski, Julia — W. Swaryczewska, L. Holikówna.

Premiera 17.XI.1961 w terenie. Przedstawień: 30 (widzów 7.883) w Kielcach, 30 (widzów 6.616) w Radomiu, 13 (widzów 3.962) w objęździe.

4. Stefan Żeromski — *SUŁKOWSKI*. Reżyseria: Zbigniew Stok, dekoracje: Jan Golka, kostiumy: Marian Gostyński.

Obsada: Sułkowski — A. Głogowski, T. Pokrzywko, Zawilec — J. Wasiuczyński, Ogniewski — L. Sadjkowski, Zalesiak — J. Wieczorek, Boś — Z. Jakubiec, Kolumnański — K. Kubicki, Herkules III d'Este — E. Biernacki, d'Antraigues — K. Wieczorek, Generał Condulmero — Z. Jakubiec, Mikołaj Erizzo — J. Wieczorek, Franciszek Pesaro — A. Rokossowski, Kawaler Mordwinow — L. Sadjkowski, Kawaler Worsley — A. Głogowski, Daniel Delfino — K. Kubicki, Agnese Gonzaga — I. Malarczyk, H. Zielińska, Venture — E. Karasiński, Cz. Jagielski, Oficer I — L. Sadjkowski, Oficer II — Z. Jakubiec, Napoleon Bonaparte — J. Wieczorek.

Premiera 14.I.1962 w Radomiu. Przedsta-

wień: 28 (widzów 14.372) w Radomiu, 43 (widzów 16.117) w Kielcach, 7 (widzów 3.945) w objęździe.

5. Leon Kruczkowski — *PIERWSZY DZIEŃ WOLNOŚCI*. Reżyseria: Andrzej Szafiański, scenografia: Teresa Targońska.

Obsada: Jan — Z. Stawarz, Michł — Z. Nowicki, Hieronim — J. Bleszyński, Paweł — R. Olszak, Karol — B. Stukowski, Anzelm — B. Orski, Doktor — W. Tomaszewski, Inga — J. Mrazek,uzzi — M. Niedźwiecka.

Premiera 14.II.1962 w Radomiu. Przedstawień: 30 (widzów 7.842) w Radomiu, 17 (widzów 5.087) w Kielcach, 15 (widzów 5.763) w objęździe.

6. Ferenc Molnar — *DALILLA* (*Dalilla*). Przekład: Bolesław Górczyński, reżyseria: Lucyna Tychowa, scenografia: Haina Ceter-Grabska.

Obsada: Wirag — W. Tomaszewski, Maria — St. Orska, Ilonka — I. Jun, Berenij — Z. Krężałowski, Piwiarz — W. Turowski, Adwokat — M. Bielecki, Kelner — St. Makowski.

Premiera 22.III.1962 w Radomiu. Przedstawień: 30 (widzów 8.328) w Radomiu, 22 (widzów 4.261) w Kielcach, 25 (widzów 6.034) w objęździe.

7. Bertolt Brecht — *OPERA ZA 3 GROSZE* (*Die Dreigroschenoper*). Przekład: Bruno Winawer, teksty poetyckie: Władysław Broniewski, adaptacja: Barbara Witek, muzyka: Kurt Weill, reżyseria: Olga Koszutska, scenografia: Teresa Targońska, kierownictwo muzyczne: Mirosław Niziurski, układ taneczny: Bogusław Wolczyński.

Obsada: Jonatan Jeremiasz Peachum — Cz. Jagielski, Celia — J. Bernas, Polly — W. Swaryczewska, Mac Majcher Mackeath — J. Wasiuczyński, Z. Zaremba, Brown — St. Kamiński, Lucy — H. Sobolewska, Walter „Karawaniarz” — J. Wasiuczyński, Z. Zaremba, Matyjas — L. Sadjkowski, Robert „Piła” — Z. Jakubiec, Jimmy „Wyskrobek” — K. Kubicki, Pastor Kimball — E. Biernacki, Filch — A. Głogowski, Jenny — I. Malarczyk, J. Mrazek, Smith — B. Budziszewski, Śpiewak ballady — Z. Jakubiec, Molly — H. Zielińska, Dolly — D. Kamińska, Betty — J. Mrazek, I. Malarczyk,

Ofiara żoldackiej swawoli — Z. Paszkowska, Konstabl — A. Rokossowski.

Premiera 1.V.1962 w Kielcach. Przedstawień: 32 (widzów 8.412) w Kielcach, 15 (widzów 5.406) w Radomiu, 4 (widzów 2.247) w objeździe.

8. Molière — *SKAPIEC (L'Avare)*. Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, reżyseria: Artur Kwiatkowski, scenografia: Marian Gostyński.

Obsada: Harpagon — R. Marzecki, Kleant — R. Olszak, Eliza — E. Luxemburg, Walery — T. Pokrzywko, Marianna — L. Holikówna, Anzelm — B. Orski, Frozyna — M. Hryniewicz-Winklerowa, Simon — J. Bleszyński, Jakub — B. Stokowski, Strzałka — J. Wieczorek, Pani Claude — L. Śniadecka, H. Maassówna, Szczygiełek — Z. Nowicki, Komisarz policji — Z. Starwarz.

Premiera 10.V.1962 w Radomiu. Przedstawień: 38 (widzów 13.881) w Radomiu, 38 (widzów 15.092) w Kielcach, 27 (widzów 9.473) w objeździe.

9. Barry Reckord — *TY W SWOIM MAŁYM KĄCIE (You in your small Corner)*. Przekład: Jerzy S. Sito, reżyseria: Andrzej Szafiański, scenografia: Marian Gostyński. Obsada: Mrs. Jordan — J. Bernas, Jim — B. Budziszewski, David — J. Buczacki, Terry — W. Swaryczewska, Mum — L. Śniadecka, Georgie — J. Wieczorek, Jill — I. Jun.

Premiera 25.VIII.1962 w Radomiu. Przedstawień: 15 (widzów 4.395) w Radomiu, 8 (widzów 2.059) w Kielcach, 9 (widzów 2.057) w objeździe.

OBJAZDOWY TEATR LALKI I AKTORA „KUBUŚ”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Stefan Matusiak, kierownik artystyczny: Stefan Karski, kierownik muzyczny: Karol Anbild.

Scen: teatr nie posiada własnej sceny; korzysta z sali Państwowej Orkiestry Symfonicznej w Kielcach.

Teatr prowadzi stały objazd województwa kieleckiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Stefan Karski.

Scenograf: Helena Naksianowicz.

Aktorzy: Zofia Lisowska, Teresa Marzec, Wanda Mikulska, Gabriela Orzeszek, Czesława Sobierajska, Anna Zawilińska, Ryszard Barański, Leszek Barymow, Stefan Karski, Władysław Pietrzyk, Jan Pyjor (do 28.II.1962).

REPERTUAR:

1. Kornel Makuszyński — *PRZYGODY KOZIOŁKA MATOŁKA* (część I). Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

Obsada: Koziołek — L. Barymow, Zajączek I — G. Orzeszek, Zajączek II — W. Mikulska, Drzewo — Wł. Pietrzyk, Jeż — H. Zawilińska, Miś — R. Barański, Ogrodnik — Wł. Pietrzyk, Rozbójnik — R. Barański, Baba Jaga — W. Mikulska, Królewna — G. Orzeszek, Herold — Wł. Pietrzyk, Kucharz — R. Barański.

Premiera 8.X.1961. Przedstawień: 10 (widzów 2.150) w siedzibie, 108 (widzów 28.793) w objeździe.

2. Maria Kownacka — *GRYMASELA*. Reżyseria: Monika Snarska, scenografia: Zbigniew Wopaleński, muzyka: Jerzy Dobrzański.

Obsada: Grymasela — Z. Lisowska, Dworka I — W. Mikulska, Dworka II — Cz. Sobierajska, Dworka III — H. Zawilińska, Dworka IV — G. Orzeszek, Ochmistrzyńni — T. Marzec, Trefniś — W. Mikulska, Koniuszy — J. Pyjor, Łowczy — Wł. Pietrzyk, Jaśko — Cz. Sobierajska, Wół — Wł. Pietrzyk, Oboźny — L. Barymow, Kuchcik I — Wł. Pietrzyk, Kuchcik II — L. Barymow, Kucharz — R. Barański, Konie — R. Barański, Wł. Pietrzyk, L. Barymow.

Premiera 4.II.1962. Przedstawień: 4 (widzów 1.000) w siedzibie, 19 (widzów 1.800) w objeździe.

3. Kornel Makuszyński — *PRZYGODY KOZIOŁKA MATOŁKA* (Część II). Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

Obsada: Koziołek — W. Mikulską,

Wilk — R. Barański, Cesarz — L. Barymow, Chłopiec I — H. Zawilińska, Chłopiec II — G. Orzeszek, Hindus I — R. Barański, Hindus II — L. Barymow, Hindus III — H. Zawilińska, Hindus IV — G. Orzeszek, Hindus V — L. Barymow, Słoń — R. Barański, Lotnik — T. Barymow, Babcia — H. Zawilińska, Murzyn I — L. Barymow, Murzyn II — R. Barański, Murzyn III — Cz. Sobierajska, Małpa I — G. Orzeszek, Małpa II — H. Zawilińska, Rybka — G. Orzeszek, Marynarz I — R. Barański, Marynarz II — L. Barymow, Mewa — G. Orzeszek, Koń — R. Barański, Indianin I — L. Barymow, Indianin II — St. Karski, Wódz — R. Barański, Myśliwy — L. Barymow, Woźnica — R. Barański, Handlarz — L. Barymow, Ambasador — R. Barański, Chłopczyk — Cz. Sobierajska, Dziewczynka — G. Orzeszek.

Premiera 8.VII.1962 w Końskich. Przedstawień: 1 (widzów 200) w objeździe.

4. *MISTRZ PATELIN (Farce de Pathelin)*. Przekład: Adam Polewka, reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

Obsada: Pathelin — R. Barański, Wilhelmina — W. Mikulska, Kupiec — Wł. Pietrzyk, Pasterz — St. Karski, Sędzia — L. Barymow.

Premiera 14.VII.1962 w Pińczowie. Przedstawień: 2 (widzów 400) w objeździe.

5. Stefan Karski — *KROLEWNA SNIEŻKA* (wg braci Grimm). Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

(Premiera 1.I.1957). Przedstawień: 1 (widzów 300) w siedzibie, 83 (widzów 15.482) w objeździe.

6. Stefan Karski — *STOLICZKU NAKRYJ SIĘ*. Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

(Premiera 1.III.1958). Przedstawień: 3 (widzów 550) w siedzibie, 25 (widzów 3.550) w objeździe.

7. Barbara Kułagowska — *CZARODZIEJSKA BASŃ*. Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Halina Cetner, muzyka: Karol Anbild.

(Premiera 26.VI.1960). Przedstawień: 2 (wi-

dzów 310) w siedzibie, 126 (widzów 21.897) w objeździe.

8. Jerzy Zaborowski — *PRZYGODY TOMCIA PALUCHA*. Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

(Premiera 18.IX.1960). Przedstawień: 2 (widzów 600) w siedzibie, 58 (widzów 12.100) w objeździe.

9. Stefan Karski — *CZERWONY KAPTUREK*. Reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Helena Naksianowicz, muzyka: Karol Anbild.

(Premiera 15.V.1955; wznowienie 26.III.1961). Przedstawień: 6 (widzów 1.900) w siedzibie, 15 (widzów 2.395) w objeździe.

10. Alena Tomasova: *KOZALINKA (Kozalitzinka)*. Przekład: Krzysztof Niesiołowski, reżyseria: Stefan Karski, scenografia: Lidia Dobrzańska i Zbigniew Wopaleński.

(Premiera 28.IX.1961). Przedstawień: 29 (widzów 4.955) w objeździe.

LUBLIN

T E A T R IM. JULIUSZA OSTERWY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Torończyk, kierownik literacki: Maria Bechczyz-Rudnicka, doradca literacki: Jerzy Matulewicz, kierownik muzyczny: Ryszard Schreiter.

Scen: 2. (Scena Duża i „Reduta 61”).

Teatr prowadzi objazd województwa lubelskiego, częściowo warszawskiego i sporadycznie rzeszowskiego i kieleckiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Zbigniew Bessert, Zofia Modrzeska, Lech Komarnicki.

Scenografowie: Jerzy Torończyk, Liliana Jankowska, Antoni Tośta.

Aktorzy: Zofia Bajuk, Nina Czerska, Barbara Dłużyńska, Dorota Dworzyńska, Wanda Idzińska, Jadwiga Janczewska, Maria Kaczkowska, Danuta Kolaszyńska, Danuta Lipińska, Halina Machulska, Teresa Mikołajczuk, Danuta Nagórna, Eleonora Os-

sowska, Zofia Stefańska, Lucyna Suchecka, Maria Szczechówna, Teresa Wierzbowska, Stanisława Zawiszanka, Aleksander Aleksy, Stefan Buczek, Henryk Bista, Janusz Cywiński, Zbigniew Czeski, Andrzej Chmielarczyk, Henryk Dłużyński, Marian Drozdowski, Feliks Falkowski, Henryk Gońda, Marek Idziński, Marek Kępiński, Kazimierz Kurek, Ryszard Kolaszyński, Witold Lisowski, Jan Machulski, Stanisław Mikulski, Stanisław Olejarnik, Ludwik Paczyński, Zbigniew Pieczul, Jarosław Strzemię, Wojciech Szostak, Kazimierz Siedlecki, Stanisław Stojko, Tytus Wilski, Zdzisław Winiarczyk, Włodzimierz Wiszniewski, Tadeusz Zadora, Witold Zarychta.

REPERTUAR:

SCENA DUŻA

1. Stefan Żeromski — *UCIEKŁA MI PRZEPIORECZKA*. Reżyseria: Zbigniew Bessert, scenografia: Liliana Jankowska i Antoni Tośta.
Obsada: Smułoń — J. Cywiński, Doro — H. Machulski, Księżniczka Sienianka — N. Czerska, Bęczkowski — M. Idziński, Przełęcki — J. Machulski, T. Zadora, Wilkosz — R. Kolaszyński, Ciekocki — W. Lisowski, Radostowiec — T. Zadora, S. Buczek, Małowieski — S. Stojko, Kleniewicz — Z. Fok, Zabrzeziński — W. Szostak, M. Drozdowski.
Premiera 12.XI.1961. Przedstawień: 70 (widzów 29.977) w siedzibie, 55 (widzów 17.342) w objęździe.
2. Johannes Marie Simmel — *KOLEGA (Der Schulfreund)*. Przekład: Roman Szydłowski, reżyseria: Zofia Modrzewska, scenografia: Jerzy Torończyk.
Obsada: Ludwik Fuchs — A. Aleksy, Różia — D. Zborowska, Paweł Keller — Z. Czeski, Porucznik Sander — K. Kurek, Porucznik Kühn — W. Zarychta, Strażnik — A. Chmielarczyk, Matkobójca — J. Strzemię, Profesor Strohbach — T. Wilski, S. Mikulski, Doktor Lerch — W. Wiszniewski, Pani Wenzel — D. Dworzyńska, Zottel — T. Bourdo, Kierownik Obrony Przeciwlotniczej — S. Buczek, Kierownik Urzędu Pocztowego — L. Paczyński, Pani Sander — D. Kolaszyńska, Pani Kühn —

Z. Stefańska, Podoficer Lotnictwa — S. Maleszewski.

Premiera 6.XII.1961. Przedstawień: 41 (widzów 15.059) w siedzibie.

3. Oskar Wilde — *BRAT MARNOTRAWNY (The Importance of Being Earnest)*. Przekład: Wacława Komarnicka, reżyseria: Lech Komarnicki, scenografia: Liliana Jankowska i Antoni Tośta.

Obsada: John Worthing — H. Bista, Algernon Moncrieff — L. Komarnicki, Pastor Chasuble — Z. Winiarczyk, Lane — M. Kępiński, Z. Pieczul, Lady Bracknell — M. Kaczkowska, Gwendolina Fairfax — D. Nagórna, Cecylia Cardew — Z. Bajuk, Panna Prism — S. Zawiszanka.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 6 (widzów 2.719) w siedzibie, 42 (widzów 12.077) w objęździe.

4. Bertolt Brecht — *OPERA ZA TRZY GROSZE (Die Dreigroschenoper)*. Przekład: Bruno Winawer i Władysław Broniewski, muzyka: Kurt Weill, opracowanie tekstu: Barbara Witek-Swinarska, opracowanie muzyczne: Zygmunt Konieczny, reżyseria: Jerzy Goliński, scenografia: Liliana Jankowska, kierownictwo muzyczne: Ryszard Schreiter.

Obsada: Jonatan Peachum — H. Dłużyński, Celia — N. Czerska, Polly — L. Suchecka, Mackie Majcher — S. Mikulski, Brown — T. Wilski, A. Chmielarczyk, Lucy — D. Zborowska, Matyjas — M. Drozdowski, Robert — W. Lisowski, Jimmy — J. Strzemię, Walter — W. Wiszniewski, H. Bista, Kuba — Z. Czeski, Pastor Kimball — Z. Fok, Filch — W. Szostak, W. Zarychta, Jenny — T. Mikołajczuk, Smith — S. Buczek, Śpiewak ballady — K. Siedlecki, Żebrak I — T. Bourdo, Żebrak II — T. Bąk, Viksen — W. Węśław, Betty — B. Łukaszewska, Konstale — S. Maleszewski.

Premiera 29.I.1962. Przedstawień: 54 (widzów 25.384) w siedzibie.

5. Jerzy Zawieyski — *POWRÓT PRZEŁĘCKIEGO*. Reżyseria: Zbigniew Bessert, scenografia: Liliana Jankowska i Antoni Tośta.

Obsada: Przełęcki — J. Machulski, Smugoniowa — H. Machulski, Smułoń — J. Cywiński, Małowieski — S. Stojko, Wil-

kosz — R. Kolaszyński, Gabryś — L. Paczyński, Wrona — H. Gońda, Z. Winiarczyk.

Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 35 (widzów 10.907) w siedzibie, 38 (widzów 10.168) w objęździe.

6. Stanisław Płonka-Fiszler — *KRÓL BAJDUŚ*. Teksty piosenek — Jerzy Księski i Zbigniew Czeski, reżyseria: Daniela Kolaszyńska, scenografia: Jerzy Torończyk, kierownictwo muzyczne: Ryszard Schreiter.

Obsada: Król — A. Chmielarczyk, Królewna — D. Zborowska, Smoczypysk — K. Siedlecki, Szambelan — M. Drozdowski, Wojtuś — Z. Czeski, Niania — J. Janczewska, Wróżka — B. Murawianka.
Premiera 10.II.1962. Przedstawień: 27 (widzów 10.779) w siedzibie, 10 (widzów 2.664) w objęździe.

7. Dušan Roksandić — *OSTROZNIE Z MAŁŻEŃSTWEM (Kula Babilońska)*. Przekład: Zygmunt Stoberski, tekst piosenki: Jerzy Księski, muzyka: Ryszard Schreiter, reżyseria: Zofia Modrzewska, scenografia: Antoni Tośta.

Obsada: Donat — K. Kurek, Anna — Z. Stefańska, M. Szczechówna, Martin — W. Szostak, Magda — Z. Bajuk.

Premiera 1.IV.1962. Przedstawień: 38 (widzów 7.756) w siedzibie, 22 (widzów 4.451) w objęździe.

8. Emmanuel Robles — *MONTSERRAT (Montserrat)*. Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Lech Komarnicki, scenografia: Jerzy Torończyk.

Obsada: Antonanzas — M. Kępiński, Z. Czeski, Morales — J. Strzemię, Z. Pieczul, Zuazola — T. Bąk, S. Stojko, Izquierdo — S. Mikulski, Ojciec Koronil — R. Kolaszyński, Montserrat — J. Machulski, L. Paczyński, Arnal Luban — S. Buczek, Salas Ina — L. Paczyński, M. Drozdowski, Matka — H. Machulski, Juan Salcredo Alvarez — J. Cywiński, Ricardo — K. Siedlecki, Elena — T. Mikołajczuk.

Premiera 4.V.1962. Przedstawień: 28 (widzów 6.351) w siedzibie, 22 (widzów 4.451) w objęździe.

9. Michał Lermontow — *MASKARADA (Maskarad)*. Przekład: Jerzy Zagórski, mu-

zyka: Aram Chaczaturian, reżyseria: Aleksander Aleksy, scenografia: Jerzy Torończyk, układ ruchu scenicznego: Jan Fabian.

Obsada: Arbienin — A. Aleksy, Nina — D. Nagórna, Z. Bujak, Księżę Zwiedzicz — T. Zadora, Baronowa Sztral — M. Szczechówna, Kazarin — W. Zarychta, Szprich — A. Chmielarczyk, Nieznajomy — K. Kurek, S. Olejarnik, Służący Księcia — T. Bourdo.

Premiera 17.VI.1962. Przedstawień: 7 (widzów 2.973) w siedzibie.

10. Włodzimierz Chełmicki — *WRÓG W DOMU*. Reżyseria: Zespół „Reduta 61”, scenografia: Jerzy Torończyk.

Obsada: Janina — H. Machulski, Dezyderya — S. Zawiszanka, Porucznik Alfa — W. Zarychta, Sierżant Beta — W. Lisowski, Ogniomistrz — S. Sojko, Antosia — J. Janczewska.

Prapremiera 24.VI.1962. Przedstawień 1 (widzów 30) w siedzibie.

11. Aleksander Olszakowski — *BRYLANTOWA KOLIA*. Reżyseria: Eleonora Ossowska, scenografia: Jerzy Torończyk.

Obsada: Laura — D. Nagórna, Z. Bajuk, Józefina — N. Czerska, Henryk — J. Cywiński, Czwartny do brydża — S. Mikulski, Inspektor policji — W. Lisowski, Julia — L. Suchecka.

Premiera 1.VII.1962. Przedstawień: 25 (widzów 10.812) w siedzibie, 2 (widzów 776) w objęździe.

12. Stefan Żeromski — *SUŁKOWSKI*. Reżyseria: Jerzy Rakowiecki, scenografia: Jerzy Torończyk, opracowanie muzyczne: Ryszard Schreiter.

(Premiera 19.X.1960). Przedstawień: 2 (widzów 842) w siedzibie, 3 (widzów 693) w objęździe.

13. Eugène O'Neill — *KSIĘZYC ŚWIECI NIESZCZĘŚLIWYM (A Moon for the Misbegotten)*. Przekład: Krystyna Tarnowska i Teodora Żukowska, reżyseria: Jerzy Rakowiecki, scenografia: Liliana Jankowska i Antoni Tośta, opracowanie muzyczne: Ryszard Schreiter.

(Premiera 10.XII.1960) Przedstawień: 5 (widzów 2.035) w siedzibie, 4 (widzów 1.596) w objęździe.

14. Dario Fo — *ARCHANIOŁOWIE NIE GRAJĄ W BILARD* (*Gli arcangeli non giocano al flipper*). Przekład: Zofia Ernstowa, teksty piosenek: Jerzy Kierst, muzyka: Fiorenzo Carpio, reżyseria: Jan Biczyski, scenografia: Janusz Warpechowski, opracowanie i kierownictwo muzyczne: Ryszard Schreiter.

Premiera 15.III.1961. Przedstawień: 2 (widzów 824) w siedzibie, 5 (widzów 1.230) w objeździe.

15. Jarosław Iwaszkiewicz — *LATO W NOHANT*. *Fragmety sonaty H-moll*: Regina Smendzianka, reżyseria: Lech Komarnicki, scenografia: Jerzy Torończyk.

(Premiera 6.V.1961). Przedstawień: 10 (widzów 2.721) w objeździe.

16. Marek Domański — *KOBIETA W TRUDNEJ SYTUACJI*. Reżyseria: Lech Komarnicki, scenografia: Jerzy Torończyk, opracowanie muzyczne: Ryszard Schreiter. (Premiera 6.VI.1961). Przedstawień: 34 (widzów 14.140) w siedzibie.

17. William Shakespeare — *ROMEO I JULIA* (*Romeo and Juliet*). Przekład: Jarosław Iwaszkiewicz, inscenizacja i reżyseria: Jerzy Zegalski, scenografia: Liliana Jankowska i Antoni Tośta, opracowanie muzyczne: Ryszard Schreiter.

(Premiera 1.VII.1961). Przedstawień: 12 (widzów 7.959) w siedzibie, 5 (widzów 6.130) w objeździe.

„REDUTA 61”

18. Halina Auderska — *SPOTKANIE W CIEMNOŚCIACH*. Reżyseria: Zespół „Reduta 61”, scenografia: Jerzy Torończyk.

Obsada: Brok — J. Machulski, Lubart — J. Cywiński, Dziewczyna — H. Machulska, Żona leśniczego — D. Dworzyńska, Strażnik — W. Lisowski, Strażnik II — S. Stojko.

Prapremiera 15.IV.1962. Przedstawień: 6 (widzów 989) w siedzibie.

19. Zbigniew Herbert — *DRUGI POKÓJ*. Reżyseria i opracowanie muzyczne: Jarosław Strzemię, scenografia: Jerzy Torończyk.

Obsada: Ona — T. Mikołajczuk, On — J. Strzemię.

Premiera 31.V.1962. Przedstawień: 3 (widzów 104) w siedzibie.

20. Włodzimierz Chelmski — *WRÓG W DOMU*. Reżyseria: Zespół „Reduta 61”, scenografia: Jerzy Torończyk.

Prapremiera 24.VI.1962. Przedstawień: 1 (widzów 30) w siedzibie.

21. Sławomir Mrożek — *NA PEŁNYM MÓRZU*. Reżyseria: Zespół „Reduta 61”, scenografia: Jerzy Torończyk.

(Premiera 1.VI.1961). Przedstawień: 13 (widzów 811) w siedzibie.

O P E R E T K A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Antoni Niemczynowski, kierownik artystyczny: Barbara Kostrzewska, kierownik muzyczny (do 31.VIII.62) Walerian Pawłowski.

Scen: 1.

Operetka prowadzi objazd województwa lubelskiego i kieleckiego (Zamość, Dęblin, Ostrowiec, Radom, Skarżysko).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Paweł Bem.

Dyrygenci: Walerian Pawłowski, Zdzisław Sołtyszewski.

Choreograf: Jan Fabian.

Soliści śpiewacy: Zofia Bronikowska-Krajewska, Irena Brzozowska, Maria Choma (od 1.VIII.62), Xenia Grey-Martycz, Felicja Jagodzińska, Irena Kozerska-Sikora, Nela Zdzeszyńska, Roman Baranowicz, Jan Fabian, Zbigniew Jarmoc (od 1.VIII.62), Józef Kasperski, Józef Ludziński, Henryk Łabuński, Jerzy Molenda, Tadeusz Sosnowski, Aleksander Sozański, Paweł Wojtczak.

Soliści baletu: Danuta Lasota, Krystyna Matejko, Anna Mikłasińska, Zbigniew Dobkiewicz, Eugeniusz Bieliński, Józef Ignaczak, Ryszard Połczyński.

Koryfeje baletu: Wiesława Kociniak.

REPERTUAR:

1. Jan Delgada i Jules Sylvain — *NIE MA CZASU NA MIŁOŚĆ* (*Keine Zeit für Liebe*). Libretto: Hugo Wiener, przekład: Waleri Jastrzębiec, reżyseria: Beata Artemska, scenografia: Jerzy Kondracki, choreografia: Stanisława Stanisławska, dyrygenci: Walerian Pawłowski i Zdzisław Sołtyszewski.

Obsada: Estella Sandford — B. Kostrzewska, I. Brzozowska, Z. Bronikowska, Liza — F. Jagodzińska, I. Ferency, Robert — J. Kasperski, T. Sosnowski, Baju Bajes — R. Baranowicz, H. Łabuński, Don Wazelin — P. Wojtczak, Remonto del Manko — T. Rossowiecki, Generał Gburados — S. Kuśmierski, Chałturades — J. Krzysiak, Don Ochos — J. Ludziński, Jim Conell — J. Kasperski, J. Fabian, Billy Hampton — J. Ludziński, J. Ambroziak, Black — T. Wilski, R. Baranowicz, Dolores — X. Grey, I. Kozerska, Mrs Bloom — N. Zdzeszyńska, James — J. Ignaczak, Urzędnik stanu cywilnego — A. Sozański. Premiera 20.X.1961. Przedstawień: 59 (widzów 25.535) w siedzibie, 28 (widzów 22.487) w objeździe.

2. Jakub Offenbach — *ZYCIE PARYSKIE* (*La vie parisienne*). Libretto: H. Meilhan i L. Halevy, przekład: Władysław Krzemiński, reżyseria: Marta Tywonek, scenografia: dekoracja — Jan Widmański, kostiumy — Ewa Fabian, choreografia: Stanisława Stanisławska, dyrygenci: Walerian Pawłowski i Zbigniew Sołtyszewski.

Obsada: Baron De Gondremarck — H. Łabuński, T. Sosnowski, Baronowa De Gondremarck — I. Brzozowska, B. Kostrzewska, Raoul De Gardefeu — J. Kasperski, J. Molenda, Bobinet Chicard — J. Ambroziak, Hrabia Gontram — J. Fabian, Metella — Z. Bronikowska, I. Ferency, Jean Frick — T. Rossowiecki, P. Wojtczak, Gabriela — Z. Bielewicz, F. Jagodzińska, Pompa De Matadores, Brazylijczyk — J. Kasperski, B. Wojnowski, Madame Quimper-Caradec — N. Zdzeszyńska, Julia Felle-Verdure — I. Kozerska, Józef — J. Ludziński, Urban — A. Sozański, Alfons — R. Baranowicz, J. Bielewicz, Madeleine — M. Kobyłarz, Naczelnik Stacji — A. Sozański, Tragarz — S. Kuśmierski.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 47 (widzów 19.197) w siedzibie, 8 (widzów 6.008) w objeździe.

3. Jerzy Lawina Świętochowski — *PANNA WODNA*. Libretto: Józef Słotwiński i Waleri Jastrzębiec, reżyseria: Beata Artemska i Barbara Kostrzewska, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Jan Fa-

bian, dyrygenci: Walerian Pawłowski, Zdzisław Sołtyszewski.

Obsada: Mr John Old Town — T. Rossowiecki, Mrs Mill Old Town — J. Łaszczczyk, N. Zdzeszyńska, Miss Mary — Z. Bielewicz, I. Brzozowska, I. Ferency, Miss Hobby — Z. Bielewicz, I. Kozerska, Miss Molly — I. Ferency, F. Jagodzińska, Mrs Bobulińska — Z. Bronikowska, X. Grey, Bosman — H. Łabuński, Mr Bob — J. Ludziński, Kowalski-Kapitan — T. Sosnowski, A. Sozański, Andrzej — J. Kasperski, Tadeusz — J. Molenda, T. Sosnowski, Danek — R. Baranowicz, Janek — P. Wojtczak, Franek — J. Ambroziak, Mr Smith — S. Kuśmierski.

Premiera 7.VIII.1962. Przedstawień: 40 (widzów 15.993) w siedzibie, 4 (widzów 4.800) w objeździe.

4. Barry Connors — *ROXY (Patsy)*. Przekład: Teodor Trzciński, teksty piosenek: Włodzimierz Patuszyński, muzyka: Edward Borowski, reżyseria: Paweł Bem, scenografia: dekoracje — Jerzy Torończyk, kostiumy — Ewa Fabian, choreografia: Józef Ignaczak, dyrygenci: Walerian Pawłowski i Zdzisław Sołtyszewski.

Obsada: Wiliam Harington — T. Rossowiecki, Pani Harington — Z. Bronikowska, Roxy — F. Jagodzińska, Grace — I. Kozerska, Bill Caldwell — M. Josicz, Toni Anderson — T. Wilski, Mary Baxter — W. Mikulska, Oflaherty — A. Sozański.

Premiera 18.VI.1962. Przedstawień: 15 (widzów 5.767) w siedzibie.

TEATR LALKI I AKTORA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Stanisław Ochmański.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd województwa lubelskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Maria Ejsmond, Liliana Ochmańska, Alina Sternik, Wanda Wilhelm, Andrzej Ejsmond, Fred Kosmala, Kazimierz Lutowski, Kazimierz Tałaj.

REPERTUAR:

1. Jerzy Zaborowski — *TOMCIO PALUCH I WILK*. Muzyka: Krzysztof Penderecki, inscenizacja i reżyseria: Stanisław Ochmański, scenografia: Fred Kosmala.
Obsada: Tomcio Paluch — M. Ejsmund, Wilkołak wilk — F. Kosmala, Srocza Skrzeczka — L. Ochmańska, Narratorzy — L. Ochmańska, F. Kosmala.
Premiera 31.XII.1961. Przedstawień: 51 (widzów 10.203) w siedzibie, 49 (widzów 10.008) w objęździe.
2. Jan Christian Andersen — *NOWE SZATY KRÓLA*. Adaptacja: Aleksander Maliszewski, muzyka: Jerzy Prochner, reżyseria: Krzysztof Niesiołowski, scenografia: Mieczysław Antuszewicz.
Obsada: Franek, Papuga — M. Ejsmund, Janek — W. Wilhelm, Królowa — R. Załuska, Król, Wartownik — F. Kosmala, Minister oświaty, Herold I — K. Tałaj, Minister skarbu, Herold II, Herold na wieży — K. Lutomski.
Premiera 16.II.1962. Przedstawień: 23 (widzów 3.608) w siedzibie, 31 (widzów 7.132) w objęździe.
3. Grzegorz Frant — *SAMBO I LEW*. Inscenizacja i reżyseria: Stanisław Ochmański, scenografia: Fred Kosmala, opracowanie muzyczne: Mieczysław Klecki.
Obsada: Sambo — A. Ejsmund, Lamba, ojciec Samba, Gubernator, Bandyta I — F. Kosmala, Makoko-król i czarownik, Dyrektor cyrku — K. Tałaj, Kapryśnica — L. Ochmańska, Mea matka Samba — W. Wilhelm, Herszt białych, Postępowy farmer, Lew — K. Lutomski, Licytator, Bandyta II, Dozorca — A. Rozkin.
Premiera 22.III.1962. Przedstawień: 14 (widzów 1.839) w siedzibie, 1 (widzów 147) w objęździe.
4. Jan Wilkowski — *RYMCIMCI W LESIE I ŁOBUZIAKI*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, inscenizacja i reżyseria: Stanisław Ochmański, scenografia: Andrzej Ejsmund.
Obsada: P. Opowiadalska, Napoleon Płyś — L. Ochmańska, Miś Rymcimci — A. Sternik, Miś tata — K. Lutomski, Hipcio Welwetko, Psiuńcio — A. Ejsmund.
Premiera 5.V.1962. Przedstawień: 2 (widzów 278) w siedzibie, 1 (widzów 145) w objęździe.

5. Hanna Januszewska — *TYGRYSIĄTKO*. Muzyka: Franciszek Wasikowski, inscenizacja i reżyseria: Zenon Jarocki, scenografia: Adam Kilian.

Obsada: Prolog, b. odważny tygrys, sprzedawca, doktor, baranek — K. Lutomski, Tygrysiątko — M. Ejsmund, Matka — A. Sternik, dowódca, b. odważny tygrys, baranek — F. Kosmala, sprzedawczyni — A. Sternik i W. Wilhelm, Myszka, Wydra — R. Załuska.

Premiera 8.VI.1962. Przedstawień: 8 (widzów 1.375) w siedzibie.

6. Jan Wilkowski — *MIS RYMCIMCI*. Muzyka: Jerzy Dobrzański, inscenizacja i reżyseria: Stanisław Ochmański, scenografia: Andrzej Ejsmund.

(Premiera 17.VI.1961). Przedstawień 15 (widzów 3.737) w siedzibie, 26 (widzów 7.025) w objęździe.

BIALYSTOK

TEATR IM. ALEKSANDRA
WĘGIERKI

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Zegalski, kierownik literacki: Lech Piotrowski.

Scen 2: (Scena Duża i Scena Kameralna) Teatr prowadzi objazd województwa białostockiego i częściowo warszawskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Jerzy Zegalski, Krystyna Meissner (od 1.III.1962), Bohdan Czechak.

Scenografowie: Ryszard Kuzyszyn, Teresa Ponińska.

Aktorzy: Anna Borowiec, Witolda Czerniawska, Irena Grzonka, Henryka Jędrzejewska, Zyta Połomska, Rena Ruszczyc, Danuta Szumowiczówna, Elżbieta Święcicka, Karina Waśkiewicz, Teofila Zagłobianka, Henryka Zboromirska, Jacek Brick, Józef Czerniawski, Juliusz Dziemski, Eugeniusz Dziekoński (od 1.IV.1962), Grzegorz Galiński, Stanisław Jaszkowski, Feliks Karpowicz, Władysław Karwicz, Stefan Kąkol, Wiesław Kucytowski, Henryk Machalica,

Bogusław Marlen, Janusz Mirczewski, Zygmunt Nawrocki, Michał Rosiński, Stanisław Szreniawski, Czesław Stopka, Ryszard Szadaj, Władysław Szumowicz.

REPERTUAR:

SCENA DUŻA

1. Tadeusz Rittner — *GŁUPI JAKUB*. Inscenizacja i reżyseria: Jerzy Zegalski, scenografia: Ryszard Kuzyszyn.

Obsada: Karol — S. Jaszkowski, Marta — K. Waśkiewicz, Teofil — J. Czerniawski, Prezes — W. Szumowicz, Jerzy — J. Brick, A. Karolak, Misia — A. Borowiec, Doktor — B. Marlen, Katarzyna — W. Czerniawska, R. Ruszczyc, Jakub — R. Szadaj, Z. Nawrocki, Hania — E. Święcicka, D. Szumowiczówna, Lokaj — A. Karolak.

Premiera 5.X.1961. Przedstawień: 37 (widzów 18.461) w siedzibie, 15 (widzów 3.884) w objęździe.

2. Irena Szeliga — *TRUDNA MŁODOŚĆ* (Cmentarz wronich głów). Reżyseria: Jerzy Zegalski, scenografia: Teresa Ponińska, opracowanie muzyczne: Mateusz Święcicki.
Obsada: Matka — W. Czerniawska, Ojciec — S. Jaszkowski, Renata — A. Borowiec, Ciotka Blanka — H. Zboromirska, Romek — S. Szreniawski, Hanetka — T. Zagłobianka, Marek — Z. Nawrocki, Mecenas — S. Kąkol, Mecenasowa — Z. Połomska, Wuj — J. Dziemski.

Prapremiera 25.XI.1961. Przedstawień: 29 (widzów 14.900) w siedzibie.

3. Zenon Laurentowski — *KOT W BUTACH*. Reżyseria: Stanisław Jaszkowski, scenografia: Jerzy Walter Brzoza, opracowanie muzyczne: Henryk Skapiński, układ taneczny: Cyryl Januszkowski.

Obsada: Kot — E. Nawrocka, Dosia — A. Borowiec, Puna — M. Gajewska, Nuna — Z. Połomska, Dama dworu — R. Ruszczyc, Królewna Purchawka — D. Szumowicz, Toto — J. Brick, Szambelan — S. Jaszkowski, Loto — A. Karolak, Gromiwoj — W. Karwicz, Pisarz — W. Karwicz, Kuba — S. Kąkol, Król — B. Marlen, Marszałek — Z. Nawrocki, Janek — C. Stopka, Piotr — R. Szadaj.

Premiera 7.XII.1961. Przedstawień: 22 (widzów 14.736) w siedzibie.

4. Michał Lermontow — *MASKARADA* (Maskarad). Przekład: Jerzy Zagórski, muzyka: Aram Chaczaturian, inscenizacja: Bohdan Czechak, scenografia: Ryszard Kuzyszyn, reżyseria: Bohdan Czechak, układ tańców: Cyryl Januszkowski.

Obsada: Arbienin — H. Machalica, Nina — I. Grzonka, Księżę Zwiedzicz — C. Stopka, Baronowa Sztral — K. Waśkiewicz, Kazarin — J. Czerniawski, Szprich — W. Kucytowski, Nieznajomy — G. Galiński, Doktor — W. Szumowicz, Urzędnik — B. Czechak, Gracz I — B. Marlen, Gracz II — W. Karwicz, Gracz III — E. Laskowski, Gracz IV — M. Rosiński, Gracz V — H. Lipartowski, Goście: B. Marlen, W. Karwicz, E. Laskowski, M. Rosiński, Pani domu — H. Zboromirska, Dama w żałobie — H. Zboromirska, Siostrenica — M. Gajewska, Pokojówka — M. Gajewska, Staruszek — F. Karpowicz, Służący Arbienina — W. Karwicz, Służący Księcia — M. Rosiński, Lokaj — A. Karolak.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 25 (widzów 10.836) w siedzibie.

5. Federico Garcia Lorca — *KRWAWY GODY* (Bodas de sangre). Przekład: Mieczysław Jastrun, muzyka: Mateusz Święcicki, inscenizacja i reżyseria: Jerzy Zegalski, scenografia: Teresa Ponińska.

Obsada: Matka — K. Waśkiewicz, Narzeczony — H. Machalica, Narzeczona — Z. Połomska, Ojciec — W. Szumowicz, Leonard — Z. Nawrocki, Żona — T. Zagłobianka, Teściowa — W. Czerniawska, Służąca — H. Zboromirska, Dziewczyna I — I. Grzonka, Dziewczyna II — E. Nawrocka, M. Gajewska, Młodzieniec I — S. Kąkol, Młodzieniec II — S. Szreniawski, Gość I — J. Dziemski, Gość II — B. Marlen, Księżyc Drwal — J. Mirczewski, Śmierć Żebraczka — D. Szumowicz, E. Nawrocka.

Premiera 17.II.1962. Przedstawień: 16 (widzów 6.138) w siedzibie.

6. Franciszek Zabłocki — *FIRCYK W ZALOTACH*. Reżyseria: Józef Czerniawski i Jerzy Zegalski, scenografia: Jerzy Walter Brzoza.

Obsada: Aryst — J. Czerniawski, Klarysa — A. Borowiec, Podstolina — E. Święcicka, Fircyk — G. Galiński, Pustak — R. Szadaj, Świstak — J. Brick, Prawnik —

F. Karpowicz, Lokaj — W. Karwicz, H. Li-partowski.

Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 30 (widzów 16.600) w siedzibie, 21 (widzów 5.429) w objęździe.

7. Zbigniew Nienacki — *TERMITIERA*. Muzyka: Mateusz Święcicki, inscenizacja i reżyseria: Bohdan Czechak, scenografia: Teresa Ponińska.

Obsada: Gabinou — G. Galiński, Denis — T. Zagłobianka, Arnold — J. Czerniawski, Margueritte — D. Szumowicz, Simone — I. Grzonka, Chapell — J. Mirczewski, Mer — S. Jaszowski, Janette — E. Święcicka, Komendant — B. Czechak, Durant — C. Stopka, Beaucoup — M. Rosiński, Profesor I — F. Karpowicz, Profesor II — J. Dziemski, Prokurator — J. Brick, Kobieta I — Z. Połomska, Kobieta II — H. Zboromirska, Dziewczynka I — A. Borowiec, Dziewczynka II — M. Gajewska, Staruszka — R. Ruszczyc.

Premiera 28.IV.1962. Przedstawień: 11 (widzów 3.995) w siedzibie.

8. Zofia Bystrzycka — *CZY TO JEST MIŁOŚĆ*. Reżyseria: Stefania Domańska, scenografia: Teresa Ponińska.

Obsada: Anna — E. Święcicka, Wacław — E. Dziekoński, Małgosia — E. Nawrocka, Janusz — G. Galiński, J. Brick, Irena — Z. Połomska,

Premiera 2.VI.1962. Przedstawień: 20 (widzów 7.006) w siedzibie, 26 (widzów 7.627) w objęździe.

9. Konstanty Simonow — *SUMIENIE (Czwartyj)*. Przekład: Maria Dolińska, inscenizacja i reżyseria: Jerzy Zegalski, scenografia: Ryszard Kuzyszyn.

Obsada: Dick — Z. Nawrocki, II Pilot — C. Stopka, Nawigator — J. Brick, On — J. Czerniawski, Kobieta, którą kochał — D. Szumowicz, Kobieta, z którą się ożenił — T. Zagłobianka, Jack Willer — B. Marllen, Ben Crow — J. Dziemski, Charles Howard — J. Mirczewski, Vandecker — F. Karpowicz, Bonard — M. Rosiński, Gulciardi — S. Szreniawski, Teddy Frank — S. Jaszowski, Człowiek z rozpylaczem — A. Karolak.

Premiera 10.VI.1962 w Toruniu. Przedsta-

wień: 2 (widzów 845) w Toruniu i Grudziądzu.

10. William Gibson — *DWOJE NA HUSTAWCE (Two for the Seesaw)*. Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Bohdan Czechak, scenografia: Jerzy Szeski.

Obsada: Jerry Ryan — H. Machalica, Gizela Mosca — I. Grzonka.

Premiera 30.VI.1962. Przedstawień: 12 (widzów 3.694) w siedzibie, 16 (widzów 2.374) w objęździe.

SCENA KAMERALNA

11. Alfred de Musset — *NIE TRZEBA SIĘ ZARZEKAĆ (Il ne faut jurer de rien)*. Przekład: Tadeusz Boy-Zeleński, muzyka: Jerzy Procner, reżyseria: Bohdan Czechak, scenografia: Jerzy Szeski.

Obsada: Van Buck — F. Karpowicz, Walentyn — G. Galiński, Ksiądz — B. Czechak, Nauczyciel tańca — J. Dziemski, Oberżysta — W. Kucytowski, Baronowa — H. Zboromirska, Cecylia — T. Zagłobianka.

Premiera 7.X.1961 w Łomży. Przedstawień: 31 (widzów 3.369) w siedzibie, 16 (4.667) w objęździe.

12. Henryk Ibsen — *DOM LALKI (Nora) (Et dukkehjem)*. Przekład: Jacek Friling (z jęz. niemieckiego), muzyka: Ryszard Gardo, reżyseria: Tadeusz Byrski, scenografia: Zbigniew Bednarowicz, taniec: Cyryl Januszkowski.

Obsada: Helmer — J. Mirczewski, Nora — E. Święcicka, Doktor Rank — J. Brick, Krystyna Linden — H. Jędrzejewska, D. Szumowicz, Krokstat — R. Szadaj, Marianna — R. Ruszczyc, Helena — S. Maśłowska.

Premiera 9.XII.1961. Przedstawień: 44 (widzów 3.999) w siedzibie, 11 (widzów 2.887) w objęździe.

13. Sławomir Mrożek — *STRIP-TEASE i inne (Karol, Strip-Tease, Na pełnym morzu)*. Muzyka: Jerzy Abratowski, reżyseria: Krystyna Meissner, scenografia: Hilary Krzysztofiak.

Obsada: KAROL: Dziadek — B. Czechak, Wnuk — S. Jaszowski, Okulista — C. Stopka, STRIP-TEASE: Pan I — M. Rosiń-

ski, Pan II — A. Karolak, NA PEŁNYM MORZU: Gruby — S. Jaszowski, Sredni — C. Stopka, Mały — B. Czechak, Listonosz — A. Karolak, Lokaj — M. Rosiński. Premiera 22.II.1962. Przedstawień: 15 (widzów 1.416) w siedzibie.

14. *FARSA O MISTRZU PIOTRZE PATELINIE (Farce de Pathelin)*. Przekład: Adam Polewka, inscenizacja i reżyseria: Krystyna Meissner, scenografia: Ryszard Kuzyszyn. Obsada: Patelin — H. Machalica, Wilhelmina — K. Waškiewicz, H. Zboromirska, Kupiec — Z. Nawrocki, Pasterz — S. Szreniawski, Sędzia — S. Kąkol, Anioł — B. Marlen, Diabeł — E. Nawrocka, Śmierć — W. Karwicz.

Premiera 7.IV.1962 w Hajnówce. Przedstawień: 15 (widzów 1.586) w siedzibie, 17 (widzów 2.920) w objęździe.

T E A T R L A L E K „Ś W I E R S Z C Z”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Joanna Piekarska, kierownik literacki: Zdzisław Dąbrowski.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd województwa białostockiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Jerzy Łabanowski.

Aktorzy: Halina Kołpak, Danuta Okłota, Helena Przybyszewska, Feliksa Piechowska, Jan Czauderna, Dezyderiusz Gałeczki, Franciszek Grzegorzewski, Janusz Piechowski, Stanisław Staniek, Lucjan Topolewicz.

REPERTUAR:

1. Jan Wilkowski — *TYMOTEUZ RIMCIMCI*. Muzyka: Stanisław Prószyński, inscenizacja i reżyseria: Joanna Piekarska, scenografia: Jerzy Łabanowski.

Obsada: Rimcimci — H. Przybyszewska, Tata — Z. Solowski, Lis — J. Piechowski, Kura — H. Kołpak, Piesek — L. Mrówczyński.

Premiera 28.II.1962. Przedstawień: 35 (wi-

dzów 7.125) w siedzibie, 70 (widzów 17.374) w objęździe.

2. Charles F. Ramuz — *HISTORIA O ŻOŁNIERZU TUŁACZU (Histoire du soldat)*. Przekład: Julian Tuwim, adaptacja: Zdzisław Dąbrowski, muzyka: Igor Strawinski, reżyseria: Zdzisław Dąbrowski, scenografia: Zofia Pietrusińska.

Obsada: Aktor I — L. Topolewicz, Aktor II — S. Staniek, Aktor III — F. Grzegorzewski, Aktor IV — J. Czauderna.

Premiera 29.IV.1962. Przedstawień: 8 (widzów 1.750) w siedzibie.

3. Zbigniew Kopalko — *CZARODZIEJSKI BĘBEN* (wg Lwa Tołstoja). Muzyka: Jerzy Dobrzański, inscenizacja: Zbigniew Kopalko, reżyseria: Zenon Chojnowski, scenografia: Inez Kuske.

Obsada: Emilian — L. Topolewicz, D. Gałeczki, Głafira — H. Przybyszewska, Car — J. Czauderna, K. Rau, Dworka — H. Kołpak, D. Okłota, Skarbnik — S. Staniek, Babuleńka — H. Kołpak, D. Okłota, Dworzanin I — J. Piechowski, Dworzanin II — L. Mrówczyński, Przechodzień — S. Staniek, Nieznajomy — K. Rau, J. Czauderna. Premiera 25.VIII.1962. Przedstawień: 2 (widzów 440) w siedzibie.

4. Aleksander Maliszewski — *NOWE SZATY KRÓLA* (wg Jana Christiana Andersena). Muzyka: Jerzy Procner, reżyseria: Krzysztof Niesiołowski, scenografia: Mieczysław Antoszewicz.

(Premiera 5.III.1961). Przedstawień: 11 (widzów 1.900) w siedzibie, 42 (widzów 6.787) w objęździe.

5. Bolesław Leśmian — *BASŃ O PIĘKNEJ PARYSADZIE*. Adaptacja: Natalia Gołęb-ska, muzyka: Tadeusz Szeligowski, reżyseria: Joanna Piekarska, scenografia: Jerzy Łabanowski.

(Premiera 4.VI.1961). Przedstawień: 15 (widzów 2.580) w siedzibie, 15 (widzów 4.311) w objęździe.

6. Kornel Makuszyński — *JAK KRAWIEC NITECZKA ZOSTAŁ KRÓLEM*. Muzyka: Jerzy Harald, reżyseria: Stanisław Ochmański, scenografia: Andrzej Ejsmund.

(Premiera 3.IX.1961). Przedstawień: 38 (widzów 10.482) w siedzibie, 100 (widzów 24.553) w objęździe.

WOJEWÓDZTWO OLSZTYŃSKIE

TEATR IM. STEFANA
JARACZA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Aleksander Sewruk, kierownik literacki: Edward Martuszewski, kierownik muzyczny: Włodzimierz Jarmołowicz.

Scen: 2 (w Olsztynie i Elblągu).

Teatr prowadzi objazd województw: olsztyńskiego, gdańskiego, białostockiego i warszawskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Jowita Pieńkiewicz, Tadeusz Żuchniewski.

Scenografowie: Danuta Pogorzelska, Józef Zboromirski.

Aktorzy: Halina Bielawska, Bożena Borzymaska, Alefityna Gościmska, Zofia Grabaska, Łucja Gularska, Krystyna Karkowska, Anna Korzeniecka, Hanna Krupianka, Anna Kulawińska, Halina Lubaczewska, Elżbieta Marzinek, Wanda Ostrowska, Helena Poleska, Krystyna Rutkowska, Władysława Skwarska, Marta Sobolewska, Marta Szczepaniak, Eugenia Śnieżko-Szafnagłowa, Krystyna Wodnicka, Janina Zakrzyńska, Henryk Abbe, Władysław Badowski, Włodzimierz Bednarski, Jerzy Gliński, Roland Głowacki, Eugeniusz Gołębiowski, Zbigniew Graczyk, Stanisław Jędrzejewski, Wojciech Kaczanowski, Alojzy Makowiecki, Roman Metzler, Andrzej Nowiński, Eugeniusz Orłowski, Włodzimierz Panasiewicz, Sławomir Pietraszewski, Edward Sosna, Zbigniew Stokowski, Józef Strumiński, Roman Szmar, Zbigniew Szpecht, Zdzisław Tymke, Waclaw Ulewicz, Edward Warzecha, Konrad Wawrzyniak, Ryszard Zieliński.

REPERTUAR:

SCENA W OLSZTYNIE

1. *JARZĘBINA CZERWONA* — program składany. Autorzy tekstów: S. Ałymow, M. Isakowski, E. Filipienko, S. Fogelson,

W. Majakowski, M. Matusowski, A. Sofronow, A. Tatjanow, J. Tuwim, A. Wertyński. Autorzy muzyki: M. Błanter, M. Bogosławski, P. Czajkowski, I. Dunajewski, J. Milutin, B. Mokrousov, A. Nowikow, E. Rodygin, J. Słonow, B. Sołowiew-Siedoj, W. Zacharow. Reżyseria: Anna Kochanowska, scenografia: Eugeniusz Kochanowski, opracowanie muzyczne: Włodzimierz Jarmołowicz, układ tańców: Wojciech Muchlado.

Obsada: Chór Jara w składzie: W. Jarmołowicz, W. Dąbrowski, E. Warzecha, T. Ziomek, oraz: K. Bronicka, B. Borzymaska, W. Ostrowska, H. Abbe, R. Głowacki, E. Gołębiowski, A. Nowiński, S. Pietraszewski, E. Warzecha.

Premiera 6.XI.1961. Przedstawień: 7 (widzów 4.237) w Olsztynie i w Elblągu, 9 (widzów 2.987) w objeździe.

2. Gabriela Zapolska — *MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ*. Reżyseria: Bohdan Poręba, scenografia: Danuta Pogorzelska.

Obsada: Pani Dulski — E. Śnieżko-Szafnagłowa, Pan Dulski — Z. Graczyk, Zbyszko — W. Panasiewicz, Hesja — A. Kulawińska, Mela — H. Krupianka, Juliasiewiczowa — E. Marzinek, Lokatorka — Z. Grabska, J. Zakrzyńska, Hanka — K. Rutkowska, Tadrachowa — H. Poleska. Premiera 12.XI.1961. Przedstawień: 50 (widzów 18.312) w Olsztynie i w Elblągu.

3. Robert Penn Warren — *WIELKI SZEŃ (All the King's Men)*. Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, inscenizacja i reżyseria: Jowita Pieńkiewicz, scenografia: Stanisław Bąkowski.

Obsada: Profesor — R. Metzler, Jack Burden — S. Jędrzejewski, Willie Stark — A. Sewruk, R. Zieliński, Lucy Stark — B. Borzymaska, W. Skwarska, Tom Stark — W. Kaczanowski, Anna Stanton — K. Wodnicka, Adam Stanton — W. Bednarski, Sędzia Irvin — R. Szmar, Tiny Duffy — E. Orłowski, Sadie Burke — M. Sobolewska, Cukierek — Z. Szpecht, William Larsen — Z. Stokowski, Frey — J. Strumiński, Slade — E. Sosna, Mężczyzna I — Z. Tymke, Mężczyzna II — E. Sosna, R. Zieliński.

Premiera 8.II.1962. Przedstawień: 27 (widzów 7.623) w Olsztynie i w Elblągu.

4. Edward St. Bury i Maria Starzyńska — *GOŹDZIKI CZY RÓŻE*. Reżyseria: Stefania Waldenowa, scenografia: Danuta Pogorzelska.

Obsada: Agata — A. Gościmska, Jacek — R. Metzler, Marek — Z. Szpecht, Pani Julia — H. Bielawska, Marta — M. Sobolewska.

Prapremiera 31.III.1962. Przedstawień: 3 (widzów 1.251) w Olsztynie, 42 (widzów 10.187) w objeździe.

5. Alojzy Feliński — *BARBARA RADZIWIŁŁOWNA*. Reżyseria: Jowita Pieńkiewicz, dekoracje: Halina Różewicz-Książkiewicz, kostiumy: Józef Rachwański.

Obsada: Zygmunt August — W. Bednarski, E. Sosna, Barbara — Z. Grabska, Bona — W. Skwarska, Izabela — B. Borzymaska, E. Marzinek, Tarnowski — W. Badowski, A. Sewruk, Kmita — Z. Stokowski, Boratyński — R. Zieliński, Poseł Bony — E. Sosna, W. Bednarski, Poseł Sejmu — S. Jędrzejewski, Z. Tymke, Dowódca straży — W. Kaczanowski.

Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 50 (widzów 22.068) w Olsztynie i w Elblągu, 44 (widzów 19.575) w objeździe.

6. Ilija Erenburg — *BURZLIWE ŻYCIE LEJZORKA ROJTSZWAŃCA (Burnaja żizń Łazika Rojtszwanieca)*. Przekład: Maria Popowska, adaptacja: Jerzy Krasowski, reżyseria: Tadeusz Żuchniewski, scenografia: Danuta Pogorzelska, opracowanie muzyczne: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Lejzorek Rojtszwaniec — H. Abbe, Kugiel — J. Strumiński, Landau — W. Ulewicz, Sędzia — E. Warzecha, Lewek — J. Gliński, Pfeifer — Z. Graczyk, Gerszanowicz — E. Orłowski, Fenia — H. Lubaczewska, Dunia — A. Kulawińska, Pietrow — S. Pietraszewski, I Czł. Komisji — A. Nowiński, II Czł. Komisji — E. Gołębiowski, Borys Hejfec — T. Żuchniewski, Niusia — K. Rutkowska, Funkcjonariusz — A. Makowiecki, Żołnierz — E. Warzecha, Dreckenkopf — K. Wawrzyniak, Żona Dreckenkopfa — E. Śnieżko-Szafnagłowa, Willi — E. Gołębiowski, Mr Bottomhollow — R. Głowacki, Mr Rottenton — R. Głowacki, Agent — A. Nowiński, Stróż — J. Strumiński, Amerykanka — H. Krupianka, Goldbruch — E. Orłowski,

I Policjant — W. Ulewicz, II Policjant — S. Pietraszewski.

Premiera 6.VI.1962. Przedstawień 30 (widzów 4.500) w Olsztynie i w Elblągu, 7 (widzów 4.312) w objeździe.

7. Max Regnier — *ŁOWCY GŁÓW (Les petites têtes)*. Przekład: Bracia Rojek (Marian Eile), reżyseria: Tadeusz Żuchniewski, scenografia: Danuta Pogorzelska.

(Premiera 10.VI.1961). Przedstawień: 8 (widzów 3.706) w Olsztynie, 20 (widzów 3.723) w objeździe.

8. Miklos Gyarfás — *NAWRÓCONY DİABEŁ (Lomb Ezredes)*. Przekład: Irena Boltuć-Staszewska, reżyseria: Tadeusz Żuchniewski, scenografia: Józef Zboromirski. (Premiera 3.IX.1961). Przedstawień: 20 (widzów 5.548) w Elblągu, 3 (widzów 1.954) w objeździe.

SCENA W ELBLĄGU

9. Aleksander Fredro — *ZEMSTA*. Reżyseria: Tadeusz Żuchniewski, scenografia: Józef Zboromirski.

Obsada: Cześniak — E. Orłowski, A. Sewruk, Klara — M. Szczepaniak, Rejent — Z. Stokowski, Waclaw — E. Sosna, Podstolina — K. Wednicka, Papkin — W. Bednarski, Dyndalski — R. Szmar, Smigalski — W. Kaczanowski, Perełka — E. Gołębiowski, Mularze: Z. Szpecht, R. Metzler.

Premiera 4.XI.1961. Przedstawień: 85 (widzów 26.180) w Elblągu i w Olsztynie, 22 (widzów 11.677) w objeździe.

10. Edward Bernstein i Klemens Oleksik — *KSIĄŻĘ ŻŁOTEJ MUSZLI*. Muzyka: Włodzimierz Jarmołowicz, reżyseria: Tadeusz Żuchniewski, scenografia: Edmund Gieczewski.

Obsada: Czarownica — W. Skwarska, Matka — J. Zakrzyńska, Pietrek — J. Strumiński, Jasiak — R. Zieliński, J. Żółkwa, Ojciec — E. Orłowski, Maria — M. Sobolewska, Anna — A. Gościmska, Książę — Z. Tymke, Bajarka — Ł. Ossowska-Gularska.

Premiera 7.XII.1961. Przedstawień: 21 (widzów 11.766) w Elblągu i w Olsztynie, 2 (widzów 660) w objeździe.

11. William Gibson — *DWOJE NA HUSZTAWCE (Two for the Seesaw)*. Przekład:

Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Bohdan Poręba, scenografia: Józef Zboromirski.

Obsada: Gizela Mosca — H. Krupianka, Jerry Ryan — W. Panasiewicz.

Premiera 28.XII.1961. Przedstawień: 25 (widzów 5.848) w Elblągu i w Olsztynie, 25 (widzów 9.613) w objeździe.

12. William Shakespeare — *POSKROMIENIE ZŁOŚNICY* (*The Taming of the Shrew*). Przekład: Józef Paszkowski, inscenizacja i reżyseria: Maria d'Alphonse, scenografia: Danuta Pogorzelska, opracowanie muzyczne: Włodzimierz Jarmołowicz.

Obsada: Baptysta — A. Makowiecki, Wincentjusz — K. Wawrzyniak, Lucencjusz — J. Gliński, M. Kępiński, Petruccio — S. Pietraszewski, Germio — R. Głowacki, Hortensio — E. Warzecha, Tranio — W. Ulewicz, Biondello — A. Nowiński, Grumio — H. Abbe, Kurtys — E. Gołębiowski, Bakalarz — Z. Graczyk, Katarzyna — K. Karkowska, Bianka — Z. Grabska, Doro — A. Kulawińska, Modniarka — W. Ostrowska.

Premiera 27.I.1962. Przedstawień: 41 (widzów 14.959) w Elblągu i w Olsztynie, 7 (widzów 3.277) w objeździe.

13. Zdzisław Skowroński — *KUGLARZE*. Reżyseria: Tadeusz Żuchniewski, scenografia: Józef Zboromirski.

Obsada: Ojciec — K. Wawrzyniak, Matka — E. Śnieżko-Szafnagłowa, Jurek — S. Pietraszewski, Bożenka — M. Szczepaniak, Baron — H. Abbe, Bogusław — W. Ulewicz, Walczak — A. Makowiecki, Zosia — W. Ostrowska, Mgr Prot — Z. Graczyk, E. Warzecha, Mr Jefferson — R. Głowacki, Sekretarka — A. Kulawińska, Technik — Z. Graczyk, E. Warzecha. Premiera 5.IV.1962. Przedstawień: 45 (widzów 12.388) w Elblągu i w Olsztynie, 2 (widzów 810) w objeździe.

14. Jean Paul Sartre — *GENIUSZ I SZALEŃSTWO* (*Kean ou génie et désordre* wg Aleksandra Dumasa). Przekład: Jerzy Macierakowski, opracowanie dramaturgiczne: Jan Maciejowski, reżyseria: Jan Maciejowski, scenografia: Janusz Adam Krasowski.

Obsada: Hr. de Koefeld — R. Szmara, hra-

bina de Koefeld — K. Karkowska, hrabina de Gosvill — E. Marzinek, Księżę Walii — R. Metzler, Anna Damby — M. Szczepaniak, Kean — W. Panasiewicz, Salomon — A. Sewruk, Z. Szpecht, Reżyser — Z. Tymke.

Premiera 7.VI.1962. Przedstawień: 32 (widzów 6.422) w Elblągu i w Olsztynie, 1 (widzów 368) w objeździe.

15. Dragutin Dobričanin — *WSPÓLNE MIESZKANIE* (*Zajednicki stan*). Przekład: Halina Kalita-Čirlić, opracowanie tekstu i piosenka: Irena Ładosiówna, reżyseria: Irena Ładosiówna, scenografia: Jerzy Kondracki.

(Premiera 12.VII.1961 w Olsztynie i w Elblągu). Przedstawień: 8 (widzów 3.706) w Pasłęku, 20 (widzów 6.723) w objeździe.

T E A T R L A L E K „CZERWONY KAPTUREK”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jan Zbigniew Wroniszewski, kierownik literacki: (od 1.V.62) Jan Puget, kierownik muzyczny: Andrzej Ciążyński.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd województwa olsztyńskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Jan Zbigniew Wroniszewski.

Aktorzy: Józefa Grabowska, Teresa Kaczorowska (od 1.I.1962), Urszula Kucharszewska, Maria Mońko, Maria Niemęska, Janina Paknis-Janiak, Krystyna Szels, Maria Szeniawska, Joanna Śliwińska, Mira Wroniszewska (od 1.XII.1961), Bohdan Dzitko, Ignacy Dutkiewicz, Roman Filary, Andrzej Grzmociński, Bogusław Januszewski (do 31.X.1961), Józef Kaczorowski (do 15.XI.1961), Michał Milczarek (od 1.IV.1962), Gerard Zdziechowicz (od 1.III.1962), Michał Żyłuk.

REPERTUAR:

1. Janina Morawska — *TEN Z KSIĘŻYCĄ*. Muzyka: Andrzej Ciążyński, reżyseria i inscenizacja: Waleria Zacharska, scenografia: Marian Stańczak.

Obsada: Narrator — R. Filary, Karczmarz, Pająk — M. Żyłuk, Mefisto, Kot —

A. Grzmociński, Jaś — K. Szels, Małgosia — M. Szeniawska, Czarodziejski Koń — M. Niemęska, Kaczka — J. Paknis, Monter Twardowski — I. Dutkiewicz, Myszk, Pajaki, Strachy — M. Mońko, J. Śliwińska, J. Grabowska, B. Dzitko. Premiera 29.X.1961. Przedstawień: 15 (widzów 2.694) w siedzibie, 56 (widzów 15.323) w objeździe.

2. Koriun Mktricz — *TANCOWAŁY DWA MICHAŁY* (*Czarik i Kaczarik*). Przekład: i adaptacja: Juliana Całkova, muzyka: Wiesław Małek, reżyseria i inscenizacja: Juliana Całkova, scenografia: Lidia i Zbigniew Wopaleńscy.

Obsada: Michał Mały — J. Paknis-Janiak, U. Kucharszewska, M. Wroniszewska, Michał Duży — J. Grabowska, T. Kaczorowska, Babcia — M. Wroniszewska, M. Niemęska, Zajączek — M. Wroniszewska, T. Kaczorowska, Lis — J. Kaczorowski, M. Żyłuk, Niedźwiedziątko, Kogut — M. Niemęska, Narrator — J. Kaczorowski, B. Dzitko, M. Żyłuk.

Premiera 8.XII.1961. Przedstawień: 23 (widzów 2.241) w siedzibie, 130 (widzów 30.954) w objeździe.

3. Anna Świrszczyńska — *SZU-HIN*. Muzyka: Franciszek Wasikowski, reżyseria i inscenizacja: Zenon Jarocki, scenografia: Fred Kosmala.

Obsada: Szu-Hin — M. Szeniawska, Li-Tu — J. Śliwińska, Lao-Tan, Duch Bambusowego Gaju, Małpa I — K. Szels, Czeng-Ming-lekarz, Liang, Tygrys — A. Grzmociński, Mandaryn Fu, Kapłan — R. Filary, Zbój I, Duch Choroby — G. Zdziechowicz, Wielki Smok, Zbój II, Zółw I — I. Dutkiewicz, Tancerki — K. Szels, J. Śliwińska.

Premiera 27.I.1962. Przedstawień: 22 (widzów 3.139) w siedzibie, 46 (widzów 10.589) w objeździe.

4. Melania Karwatowa — *KICHUŚ MAJSTRA LEPIGLINY* (wg Janiny Porazińskiej). Reżyseria i inscenizacja: Melania Karwatowa, scenografia: dekoracje — Leonard Kotowski, lalki — Zbigniew Burkacki.

Obsada: Majster Lepiglina, Strażnik — A. Grzmociński, Kichuś — U. Kucharszewska, Sołtysowa, Supelkowa — K. Szels, Zaczek I, Supelek — R. Filary, Zielarka,

Zaczek II — M. Szeniawska, Podśędkowa — T. Kaczorowska, Petronela — J. Śliwińska, Jaś, Koń, Kogut — M. Milczarek, R. Filary, Maciejowa, Małgosia — J. Śliwińska, M. Mońko, Kot — K. Szels, M. Mońko, Kuba Diabeł, Bławatnik — M. Żyłuk, G. Zdziechowicz.

Premiera 15.IV.1962. Przedstawień: 11 (widzów 1.819) w siedzibie, 10 (widzów 2.484) w objeździe.

5. Jadwiga Żylińska — *ŚWINIOPAS* (wg Jana Christiana Andersena). Muzyka: Jerzy Partyka, inscenizacja i reżyseria: Jan Wroniszewski, scenografia: Zbigniew Burkacki.

Obsada: Ubogi Księżę-Swiniopas — J. Kaczorowski, Oberżysta — I. Dutkiewicz, Gamoń — J. Śliwińska, Giermek — T. Kaczorowska, Król — G. Zdziechowicz, Księżniczka — U. Kucharszewska, Ochmistrzyni — K. Szels, Marszałek — A. Grzmociński, Paż — M. Szeniawska, Damy dworu — M. Szeniawska, K. Szels, T. Kaczorowska.

Premiera 7.VI.1962. Przedstawień: 2 (widzów 443) w siedzibie.

6. Kornel Makuszyński — *PRZYGODY KOZIOŁKA MATOŁKA*. Adaptacja: Róża Ostrowska i Janina Morawska, muzyka: Franciszek Wasikowski, reżyseria: Melania Karwatowa, scenografia: Zbigniew Burkacki.

(Premiera 30.V.1960). Przedstawień: 2 (widzów 182) w siedzibie.

7. Iwan Skorospielow i Nina Klykowa — *KROPKA, KRESKA I AGNIESZKA* (*Toczka, Toczka i Kluczoczka*). Przekład: Tadeusz Swierzawski, muzyka: Franciszek Wasikowski, inscenizacja i reżyseria: Zenon Jarocki, scenografia: Irena Pikiel.

(Premiera 1.XII.1960). Przedstawień: 4 (widzów 884) w siedzibie, 19 (widzów 4.546) w objeździe.

8. William Makepeace Thackeray — *PIERŚCIEN I RÓŻA* (*The Rose and the Ring*) Przekład: Zofia Rogoszówna, adaptacja: Maria Zielińska, muzyka: Jerzy Partyka, inscenizacja i reżyseria: Melania Karwatowa, scenografia: Zbigniew Burkacki.

(Premiera 19.IV.1961). Przedstawień: 1 (widzów 92) w siedzibie.

WOJEWÓDZTWO GDAŃSKIE

TEATR WYBRZEŻE

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Antoni Biliczak, kierownik artystyczny: Jerzy Goliński, kierownik literacki: Róża Ostrowska, kierownik muzyczny: Wanda Dubanowicz.
Scen: 2 (w Gdańsku i w Sopocie)

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Kazimierz Braun, Jerzy Goliński, Stanisław Milski.

Scenografowie: Ali Bunsch, Marian Kołodziej, Feliks Krassowski, Janusz Adam Krassowski, Jadwiga Pożakowska.

Choreograf: Zenon Kaszubski.

Aktorzy: Anna Chodakowska, Bogusława Czosnowska, Stanisława Gajewska, Jadwiga Gibczyńska, Balbina Horska, Krystyna Jackowska, Teresa Kaczyńska, Wiesława Kosmalska, Teresa Lassota, Lucyna Legut, Krystyna Łubińska, Zofia Mayr, Anna Pasiut, Kira Peplowska, Helena Płachecka, Jadwiga Polanowska, Helena Sokółowska, Irena Starkówna, Kazimiera Szałajska, Irena Trojecka, Alina Zubrówna, Zbigniew Bogdański, Zenon Burzyński, Marek Dąbrowski, Stanisław Dąbrowski, Andrzej Gazdeczka, Lech Grzmociński, Tadeusz Gwiazdowski, Edward Lach, Eugeniusz Lotar, Kazimierz Łastawiecki, Tadeusz Madeja, Zdzisław Maklakiewicz, Stanisław Michalski, Ryszard Moskaluk, Mieczysław Nawrocki, Józef Niewęglowski, Edward Ożana, Otmar Riamski, Tadeusz Rosiński, Henryk Sakowicz, Lech Skolimowski, Józef Skierczyński, Mieczysław Tarnawski, Juliusz Terajewicz, Gwidon Trzywdar-Rakowski, Ryszard Wasilewski, Jerzy Wąsowicz, Michał Warchowski, Krzysztof Wieczorek, Andrzej Wiśnicki, Tadeusz Wojtych, Leon Załuga.

SCENA W GDANSKU

REPERTUAR:

1. Ira Levin, Mac Hyman — *PSIE CZASY, SIERŻANCIE* (*No Time for Sergeant*).

Przekład: Anna Przedpelska-Trzeciakowska, reżyseria: Zbigniew Bogdański, scenografia: Marian Kołodziej.

Obsada: Will Stockdale — S. Michalski, Ben Whitlege — T. Madeja, Sierżant King — L. Załuga, Tata Stockdale — E. Lotar, Agent Komisji — J. Wąsowicz, Irvin Blanchard — M. Dąbrowski, Kapitan — A. Biliczak, Kapral — M. Tarnawski, Porucznik Abel — E. Ożana, Psychiatra — K. Łastawiecki, Dziewczyna — A. Pasiut, Piechur — J. Terajewicz, Pułkownik — J. Wąsowicz, Por. Bridges — A. Gazdeczka, Por. Kendall — E. Lach, Por. Gardella — R. Moskaluk, Por. Cover — S. Dąbrowski, Gen. Busch — T. Wojtych, Gen. Pollard — E. Lotar, Senator — M. Werchowski, Adiutant — A. Wiśnicki, Por. Baker — J. Terajewicz, Kap. Charles — M. Tarnawski.

Premiera 23.XI.1961. Przedstawień: 79 (widzów 27.783.)

2. Leon Schiller — *KRAM Z PIOSENKA-MI*. Reżyseria: Barbara Fijewska i Zbigniew Bogdański, scenografia: Janusz Adam Krassowski, choreografia: Barbara Fijewska.

Obsada: A. Chodakowska, B. Czosnowska, T. Kaczyńska, W. Kosmalska, T. Lassota, K. Łubińska, Z. Mayr, A. Pasiut, H. Płachecka, J. Polanowska, K. Szałajska, A. Zubrówna, Z. Bogdański, M. Dąbrowski, A. Gazdeczka, L. Grzmociński, Z. Kaszubski, E. Lach, E. Lotar, T. Madeja, S. Michalski, J. Niewęglowski, E. Ożana, T. Rosiński, H. Sakowicz, L. Skolimowski, M. Tarnawski, J. Wąsowicz, A. Wiśnicki, L. Załuga.

Premiera 8.III.1962. Przedstawień: 63 (widzów 27.236).

3. Friedrich Dürrenmatt — *FRANK V* (*Frank V Oper einer Privatbank*). Przekład: Irena Krzywicka, przekład songów: Joanna Kulmowa, muzyka: Paul Burkhardt, reżyseria: Jerzy Goliński, scenografia: Jadwiga Pożakowska, opracowanie muzyczne: Zygmunt Konieczny.

Obsada: Traugott — T. Wojtych, Frank V — S. Dąbrowski, Otylia — B. Czosnow-

*) Liczby przedstawień i widzów podawane są łącznie dla obu scen.

ska, Herbert — E. Ożana, Franciszka — J. Polanowska, Boeckmann — K. Wieczorek, Egli — L. Grzmociński, Frieda — J. Gibczyńska, Haeblerlin — J. Terajewicz, Schmaltz — E. Lotar, Kappeler — S. Michalski, Pauli — Z. Bogdański, Heini — K. Łastawiecki, Guillaume — H. Sakowicz, Piaget — Z. Maklakiewicz, Apolonia Streuli — Z. Mayr, Schlumpf — J. Niewęglowski, Otto — M. Tarnawski. Premiera 19.V.1962. Przedstawień: 24 (widzów 6.887).

4. Konstanty Krumłowski — *KRÓLOWA PRZEDMIEŚCIA*. Adaptacja: Leon Schiller, reżyseria: Jerzy Ukleja, scenografia: Jerzy Ukleja, opracowanie muzyczne: Bogdan Pawłowski, choreografia: Janina Jarzynówna.

(Premiera 11.III.1961). Przedstawień: 1 (widzów 337).

5. William Shakespeare — *ŻYCIE I ŚMIERĆ KRÓLA JANA* (*The Life and the Death King John*). Przekład: Stanisław Koźmian, reżyseria: Jerzy Goliński, scenografia: Wojciech Krakowski, opracowanie muzyczne: Wanda Dubanowicz.

(Premiera 11.VI.1961). Przedstawień: 1 (widzów 423).

6. Beaumarchais — *WESELE FIGARA*. (*Le mariage de Figaro*). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, reżyseria: Jerzy Goliński, scenografia: Ali Bunsch, opracowanie muzyczne: Wanda Dubanowicz.

(Premiera 31.VIII.1961). Przedstawień: 27 (widzów 6.317).

SCENA W SOPOCIE

7. Georg Bernard Shaw — *ŻOŁNIERZ I BOHATER* (*Arms and the Man*). Przekład: Florian Sobieniowski, reżyseria: Stanisław Milski, scenografia: Jadwiga Pożakowska.

Obsada: Major Petkow — T. Gwiazdowski, Katarzyna — A. Chodakowska, Raina — T. Kaczyńska, Sergiusz — T. Rosiński, Bluntschli — Z. Maklakiewicz, Łuka — J. Polanowska, Mikoła — H. Sakowicz, Żołnierz — M. Nawrocki.

Premiera 22.XI.1961. Przedstawień: 58 (widzów 12.881).

8. Sławomir Mrożek — *STRIP-TEASE I INNE* (*Karol, Na pełnym morzu, Strip-tea-*

se). Reżyseria: Kazimierz Braun, scenografia: Ali Bunsch.

Obsada: KAROL: Dziadek — T. Gwiazdowski, Wnuk — T. Wojtych, Okulista — Z. Maklakiewicz; *NA PEŁNYM MORZU*: Gruby — Z. Maklakiewicz, Średni — T. Gwiazdowski, Mały — T. Wojtych, Listonosz — A. Biliczak, H. Sakowicz, Lokaj — J. Terajewicz; *STRIP-TEASE*: Pan I — T. Wojtych, Pan II — T. Gwiazdowski. Premiera 31.XII.1961. Przedstawień: 31 (widzów 6.033).

9. Julian Tuwim — *KWIATY POLSKIE*. Adaptacja: Róża Ostrowska, Kazimierz Łastawiecki, reżyseria: Kazimierz Łastawiecki, scenografia: Ali Bunsch.

Obsada: J. Gibczyńska, K. Peplowska, I. Starkówna, S. Dąbrowski, T. Gwiazdowski, Z. Maklakiewicz, R. Moskaluk, J. Terajewicz, T. Wojtych.

Premiera 21.II.1962. Przedstawień: 50 (widzów 12.718).

10. Jerzy Broszkiewicz — *SKANDAL W HELLBERGU*. Reżyseria: Andrzej Witkowski, scenografia: Ali Bunsch.

Obsada: Hilda — L. Legut, Klara Nielsen — A. Chodakowska, Greta Ren — I. Starkówna, Lena Jung — T. Kaczyńska, Karol — M. Dąbrowski, Trausen — T. Gwiazdowski, Gelehrt — A. Gazdeczka, Blom — L. Załuga, Ren — J. Wąsowicz, Rudi — T. Madeja, Roder — R. Moskaluk, Schultz — J. Skwierczyński. Premiera 27.IV.1962. Przedstawień: 20 (widzów 3.688).

11. Gabriela Zapolska — *PANNA MALICZEWSKA*. Reżyseria: Stanisław Milski, scenografia: Jadwiga Pożakowska.

Obsada: Panna Maliczevska — T. Lassota, Daum — L. Skolimowski, Filon — A. Wiśnicki, Bogucki — T. Rosiński, Michasiowa — A. Zubrówna, Edek — E. Lach, Żelazna — H. Płachecka, Daumowa — K. Peplowska, Hiszowska — K. Jackowska, Sekwestrator — M. Nawrocki.

Premiera 18.V.1962. Przedstawień: 24 (widzów 5.835).

12. Sławomir Mrożek — *INDYK*. Reżyseria: Zbigniew Bogdański, scenografia: Janusz Adam Krassowski, muzyka: Jerzy Partyka.

(Premiera 10.VI.1961). Przedstawień: 6 (widzów 1.906).

13. Marek Domański — *KOBIETA W TRUDNEJ SYTUACJI*. Reżyseria: Stanisław Milski, scenografia: Feliks Krasowski.

(Premiera 30.VIII.1961). Przedstawień: 56 (widzów 14.861).

14. Ariano Suassuna — *HISTORIA O MIŁOSIERNEJ, CZYLI TESTAMENT PSA (Auto de compadecita)*. Przekład: Witold Wojciechowski, Danuta Zmij, teksty poetyckie: Stanisław Jerzy Lec, reżyseria: Konrad Swinarski, scenografia: dekoracje — Konrad Swinarski, kostiumy — Ewa Starowieyska, opracowanie muzyczne: Edward Pałłasz.

(Premiera 2.IX.1961 w Gdyni). Przedstawień: 25 (widzów 6.353).

SCENA OBJAZDOWA TEATRU WYBRZEŻE

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Antoni Biliczak, kierownik artystyczny i kierownik literacki: Walerian Lachnitt.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Maria Chodecka, Danuta Kierklo, Halina Kosznik, Irena Miszke, Krystyna Sosnowska, Zbigniew Gawroński, Czesław Górka, Marian Harasimowicz (do 31.XII.1961), Stanisław Holly, Zdzisław Kordecki, Lech Pietrasz, Juliusz Przybylski, Kazimierz Rowiński, Gustaw Sielicki, Józef Walewski.

Teatr stałej sceny nie posiada, prowadzi objazd województwa gdańskiego.

REPERTUAR:

1. Leonid Zorin — *CZAS MŁODOŚCI (Uwidet wo wriemia)*. Przekład: Ziemowit Fedeki i Waława Komarnicka, reżyseria: Walerian Lachnitt, scenografia: Ewa Nahlik, opracowanie muzyczne: Wanda Dubanowicz.
Obsada: Artem — J. Przybylski, Borys — Z. Gawroński, Rina — K. Sosnowska, Wa-

dim — L. Pietrasz, Zina — I. Miszke, Starszy mężczyzna — M. Harasimowicz, Dziewczyna z pociągu — H. Kosznik, Nikomarow — K. Rowiński, Mężczyzna — C. Górka, Stary Człowiek — J. Walewski, Dziewczyna I — H. Kosznik, Dziewczyna II — D. Kierklo, Kobieta — M. Chodecka.

Premiera 17.X.1961 w Sopocie. Przedstawień: 6 (widzów 1.082) w Sopocie, 36 (widzów 9.714) w objeździe.

2. William Shakespeare — *WESOŁE KUMOSZKI Z WINDSORU (The Merry Wives of Windsor)*. Przekład: Krystyna Berwińska, inscenizacja i reżyseria: Maria Chodecka, scenografia: Marian Kołodziej, opracowanie muzyczne: Wanda Dubanowicz.

Obsada: Falstaff — J. Walewski, Fenton — Z. Kordecki, Płytek — G. Sielicki, Chudek — L. Pietrasz, Ford — J. Przybylski, Page — C. Górka, Pani Ford — K. Sosnowska, Pani Page — H. Kosznik, Anna Page — I. Miszke, Hugo — S. Holly, Kajus — Z. Gawroński, Pani Chybka — D. Kierklo, Gospodarz — K. Rowiński.

Premiera 31.XII.1961 w Gdyni. Przedstawień: 16 (widzów 4.826) w Gdyni, 65 (widzów 21.607) w objeździe.

3. Michał Bałucki — *CIĘŻKIE CZASY*. Reżyseria: Stanisław Milski, scenografia: Danuta Pogorzelska, opracowanie muzyczne: Wanda Dubanowicz.

Obsada: Lechicki — S. Holly, Juliusz — L. Pietrasz, Bronia — D. Kierklo, Kwaskiewicz — C. Górka, Petronela — I. Miszke, Leonidas — Z. Kordecki, Żuryło — K. Rowiński, Karol — Z. Gawroński, Bajkowski — G. Sielicki, Giętkowski — J. Przybylski, Aurora — M. Chodecka, Idalia — H. Kosznik, Natalka — K. Sosnowska, Matlachowski — J. Walewski.

Premiera 25.III.1962 w Sopocie. Przedstawień: 18 (widzów 3.212) w Sopocie, 40 (widzów 10.477) w objeździe.

4. Jerzy Szaniawski — *MOST*. Reżyseria: Walerian Lachnitt, scenografia: Janusz Adam Krassowski.
Obsada: Tomasz — Z. Gawroński, Helena — H. Kosznik, Przewoźnik — J. Przybylski, Janek — L. Pietrasz, Marysia —

D. Kierklo, Gość — K. Rowiński, Szofer — G. Sielicki.

Premiera 14.VI.1962 w Sopocie. Przedstawień: 2 (widzów 353) w Sopocie, 3 (widzów 1.099) w objeździe.

5. Tytus Makcjusz Plautus — *BRACIA (Menaechmi)*. Przekład: Gustaw Przychoccki, muzyka: Wanda Dubanowicz, inscenizacja i reżyseria: Maria Chodecka, scenografia: Ewa Nahlik.

(Premiera 5.V.1961 w Sopocie). Przedstawień: 16 (widzów 3.320) w objeździe.

OPERA I FILHARMONIA B A Ł T Y C K A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Tadeusz Rybowski, kierownik artystyczny: Jerzy Katlewicz.

Scen: 2 (w Gdańsku i w okresie letnim Leśna Opera w Sopocie).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Ryszard Ślęzak (reż. asystent).
Dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, Zbigniew Bruna.

Scenograf: Roman Bubięc.

Choreograf: Janina Jarzynówna-Sobczak.
Soliści śpiewacy: Leokadia Borowska, Zofia Czepielówna, Krystyna Ingersleben, Felicja Manikowska, Helena Mołoń, Magdalena Nysler, Urszula Szerszeń-Malecka, Eufemia Tłomińska, Anna Węgrzyn-Sliwińska, Maria Zielińska, Maria Woroniecka, Czesław Babiński, Eugeniusz Banaszczyk, Lech Białachowski, Stefan Cejrowski, Zygmunt Czarnota, Józef Figas, Jan Gdaniec, Franciszek Kokot, Jan Kusiewicz, Feliks Lewandowski, Jerzy Podsiadły, Waław Prabućki, Kazimierz Sandurski, Jerzy Szymański, Paweł Trzebiatowski, Grzesław Wielikaniec, Marian Wlazło, Rajmund Wojniłło.

Soliści baletu: Alicja Boniuszko, Joanna Górka, Wiesława Królowna, Maria Palulis, Lidia Skrzypkówna, Lidia Zawadzka, Janina Zielińska, Krystyna Ziółkowska, Bronisław Cesarz, Edward Dobraczyński, Zygmunt Jasman, Zygmunt Kamiński, Mieczysław Morawski, Kazimierz Regliński, Roman Szymczak, Henryk Sli-

wa, Tadeusz Zlamal, Marcei Żędzianowski.

Koryfeje baletu: Genowefa Brett, Regina Hallen, Krystyna Jasman, Róża Korzeniowska, Ludmiła Pałatnik, Halina Pankow, Waldemar Gajewski, Krzysztof Rzeszot, Piotr Schulz, Janusz Sijka.

REPERTUAR:

1. Giacomo Puccini — *CYGANERIA (La Bohème)*. Libretto: L. Illica i G. Giacosa, przekład: L. German, kierownictwo muzyczne: Jerzy Katlewicz, reżyseria: Antoni Majak, scenografia: Józef Kasarab, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, kierownik chóru: Tadeusz Jakubowski.
Obsada: Mimi — H. Mołoń, F. Manikowska, Musetta — M. Nysler, Rudolf — J. Kusiewicz, Z. Czarnota, Marcei — E. Banaszczyk, C. Babiński, K. Sandurski, Schaunard — J. Gdaniec, W. Porabućki, K. Sandurski, Collin — J. Podsiadły, J. Szymański, Benoit — L. Białachowski, Alcindor — P. Trzebiatowski, Parpignol — F. Lewandowski, G. Wielikaniec, Celnik — P. Trzebiatowski.

Wznowienie 31.X.1961. (Premiera 28.VII.1954). Przedstawień: 14 (widzów 6.885).

2. Karol Szymanowski — *MANDRAGORA*. Libretto: Leon Schiller i Karol Szymanowski, kierownictwo muzyczne: Jerzy Katlewicz, inscenizacja i reżyseria: Janina Jarzynówna-Sobczak, scenografia: Włodzimierz Bielicki, choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, dyrygent: Jerzy Katlewicz.

Obsada: Król — Z. Kamiński, H. Sliwa, Królowa — T. Zlamal, H. Pankow, Arlekin — W. Gajewski, J. Sijka, P. Schulz, Kolombina — L. Skrzypkówna, J. Górka, R. Hallen, Kapitan — K. Regliński, T. Zlamal, M. Żędzianowski, Doktor — B. Cesarz, K. Rzeszot, R. Szymczak, Małpa — B. Aubrecht-Prądyński, R. Szymczak, Pierrot — J. Sijka, R. Brożek, Z. Kamiński, Solo tenorowe — F. Kokot, J. Figas.

Premiera 29.XII.1961. Przedstawień: 11 (widzów 3.296).

3. Christoph Willibald Gluck — *ORFEUSZ I EURYDYKA (Orfeo et Euridice)*. Libretto: R. dei Calzabigi, przekład: Ma-

ria Modrakowska, kierownictwo muzyczne: Jerzy Katlewicz, reżyseria: Józef Wyszomirski, scenografia: Olga Siemaszko, choreografia: Natalia Konius, dyrygent: Jerzy Katlewicz, kierownik chóru: Tadeusz Jakubowski.

Obsada: Orfeusz — K. Szczepańska, L. Borowska. Eurydyka — Z. Janukowicz, K. Ingersleben. Amor — U. Szerszeń-Małecka, M. Bojanowska.

Balet:

Eurydyka: G. Brett, J. Górka, W. Królówna, H. Pankow. Hermes: B. Cesarz, E. Domański, Z. Jasman, K. Regliński, T. Zlamal. Furie: R. Hallen, K. Jasmanowa, R. Korzeniowska, H. Krygier, L. Pałatnik, J. Zielińska, B. Cesarz, E. Domański, K. Rzeszot, P. Schulz, H. Sliwa, M. Zędzianowski. Premiera 27.II.1962. Przedstawień: 13 (widzów 5.762).

4. Piotr Czajkowski — *DZIADEK DO ORZECHÓW* (Szczelkuńczyk). Libretto: wg bajki E. T. A. Hoffmana, adaptacja: Natalia Konius, kierownictwo muzyczne: Jerzy Katlewicz, choreografia: Natalia Konius, scenografia: Włodzimierz Bielicki, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak.

Obsada: Masza — J. Górka, W. Królówna, L. Skrzypkówna, Księżę — P. Schultz, R. Brożek, K. Regliński, Korale — S. Gańska, M. Gańska, R. Hallen, K. Jasmanowa, E. Krzyżanowska, H. Krygier, L. Pałatnik, K. Stemplewska, E. Zielkowska, B. Cesarz, E. Dobraczyński, M. Góral, W. Kaczmarek, J. Pietrzak, B. Prączyński, R. Szymczak, A. Szymczak, A. Szwarckopf, J. Zochol, Hiszpanka — W. Królówna, R. Korzeniowska, J. Zielińska, Hiszpan — B. Cesarz, Z. Kamiński, Wschód: solistki — G. Brett, K. Ziolkowska, zespół — W. Boniuszko, G. Brett, G. Krawczyńska, L. Kulbikowska, I. Tanaś, Chinka — R. Hallen, K. Jasmanowa, Chińczyk — J. Sijka, R. Brożek, Trojka — L. Pałatnik, H. Krygier, H. Sliwa, M. Zędzianowski, W. Gajewski, W. Nojman, J. Zochol, J. Pietrzak, K. Stemplewska, E. Zielkowska, K. Rzeszot, J. Sijka, S. Cwikliński, Sidorowicz, A. Szwarckopf. Premiera 16.IV.1962. Przedstawień: 13 (widzów 9.100).

5. Piotr Czajkowski — *JEZIORO ŁĄBĘDZIE* (Lebiedinoje oзеро). Libretto: W. Dziegiczew i W. Gelcer, kierownictwo muzyczne: Jerzy Katlewicz, choreografia: Natalia Konius, scenografia: Włodzimierz Bielicki, dyrygenci: Jerzy Katlewicz i Jerzy Michalak.

Obsada: Odetta — A. Boniuszko, J. Górka, K. Ziolkowska, Odylia — A. Boniuszko, W. Królówna, L. Skrzypkówna, Księżę — Z. Jasman, K. Regliński, T. Zlamal, Zły Duch — T. Zlamal, K. Regliński, M. Zędzianowski, Cztery Łąbędzie — R. Hallen, H. Krygier, K. Jasmanowa, M. Palulis, S. Gańska, M. Gańska, L. Pałatnik, E. Zielkowska, Trzy Łąbędzie — W. Królówna, J. Górka, H. Pankow, G. Krawczyńska, K. Ziolkowska, G. Brett, Taniec hiszpański — R. Korzeniowska, Z. Kamiński, W. Boniuszko, B. Cesarz, J. Zielińska, M. Zędzianowski, L. Zawadzka, K. Rzeszot, J. Sijka, Świta Złego Ducha — B. Cesarz, M. Zędzianowski, R. Brożek, S. Cwikliński, W. Gajewski, W. Nojman, A. Szwarckopf, K. Rzeszot, J. Sijka, P. Schulz.

Wznowienie 16.IV.1962. (Premiera 5.VI.1961). Przedstawień: 13 (widzów 9.100).

6. Giuseppe Verdi — *RIGOLETTO*. Libretto: Francesco Maria Piave wg Wiktora Hugo, kierownictwo muzyczne: Jerzy Katlewicz, reżyseria: Ryszard Slezak, scenografia: Roman Bublic, choreografia: Zygmunt Kamiński, dyrygent: Jerzy Katlewicz, kierownik chóru: Tadeusz Jakubowski.

Obsada: Księżę Mantui — S. Cejrowski, Z. Czarnota, J. Kusiewicz, Rigoletto — J. Gdaniec, C. Babiński, K. Sandurski, Gilda — U. Szerszeń-Małecka, M. Nysler, Sparafucile — J. Podsiadły, J. Szymański, Magdalena — L. Borowska, Z. Czepielówna, A. Węgrzyn-Słowińska, Giovanna — A. Węgrzyn-Słowińska, L. Borowska, Hr. Monterone — J. Szymański, M. Dąbrowski, J. Gdaniec, Marullo — W. Prabucki, R. Wojniło, Borsa — F. Kokot, J. Figas, F. Lewandowski, Hr. Ceprano — P. Trzebiatowski, M. Dąbrowski, Hr. Ceprano, jego żona — K. Ingersleben, M. Nysler, Paź Księżnej — M. Nysler, F. Manikowska.

Premiera 16.VI.1962. Przedstawień: 12 (widzów 6.695).

7. Giacomo Puccini — *MADAME BUTTERFLY* (Madama Butterfly). Libretto: L. Illica i G. Giacosa, przekład: K. Ziolkowski, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, reżyseria: Wiktor Bregy, scenografia: Karol Gajewski, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, kierownik chóru — Roman Kuklewicz.

(Premiera 19.V.1951). Przedstawień: 7 (widzów 2.858).

8. Gioacchino Rossini — *CYRULIK SEWILSKI* (Il barbiere de Sevilla). Libretto: Cesare Sterbini (wg Beaumarchais), kierownictwo muzyczne: Kazimierz Wilkomirski, reżyseria: Hugon Moryciński, scenografia: Józef Kasarab, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, kierownik chóru: Leon Snarski.

(Premiera 23.I.1955). Przedstawień: 6 (widzów 2.322).

9. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. Libretto: Stanisław Wolski, kierownictwo muzyczne, inscenizacja i reżyseria: Zygmunt Latoszewski, scenografia: dekoracje — Józef Kasarab, kostiumy — Andrzej Cybulski, choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, kierownik chóru: Leon Snarski.

(Premiera 21.I.1956). Przedstawień: 9 (widzów 5.365).

10. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. Reżyseria: Jerzy Block, scenografia: dekoracje — Roman Bublic, kostiumy: — Andrzej Cybulski, choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, dyrygenci: Jerzy Michalak, Jerzy Katlewicz, przygotowanie chórów: operowy — Tadeusz Jakubowski, filharmoniczny — Leon Snarski.

Premiera 8.VII.1961. Przedstawień: 2 (widzów 5.311) na scenie Opery Leśnej w Sopocie.

11. Charles Gounod — *FAUST*. Libretto: J. Barbier i M. Carre (wg Goethego), przekład: K. Ziolkowski, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, reżyseria: Wiktor Bregy, scenografia: Roman Bublic, choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, dyrygent: Jerzy Michalak, kierownik chóru: Leon Snarski.

(Premiera 18.II.1956). Przedstawień: 8 (widzów 3.786).

12. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. Libretto: Jan Chęciński, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, reżyseria: Ryszard Slezak, scenografia: Karol Gajewski, choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, kierownik chóru: Leon Snarski.

(Premiera 22.VI.1957). Przedstawień: 15 (widzów 7.940).

13. Maurice Ravel — *DAFNIS I CHLOE* (Daphnis et Chloe). Libretto: Michał Fokin wg opowieści greckiej Longusa, adaptacja: Janina Jarzynówna-Sobczak, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, inscenizacja i choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, scenografia: Roman Bublic, dyrygent: Jerzy Katlewicz, kierownik chóru: Leon Snarski.

(Premiera 28.II.1958). Przedstawień: 12 (widzów 6.379).

14. Giuseppe Verdi — *BAL MASKOWY* (Un ballo in maschera). Libretto: Francesco Maria Piave i A. Somma wg Scribe'a, kierownictwo muzyczne: Zygmunt Latoszewski, reżyseria: Ryszard Slezak, scenografia: Roman Bublic, choreografia: Zygmunt Kamiński, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak, przygotowanie chóru: Zbigniew Bruna, dyrygenci: Jerzy Katlewicz, Jerzy Michalak.

(Premiera 30.V.1959). Przedstawień: 6 (widzów 2.894).

15. Karol Kurpiński — *WESELE W OJCOWIE*. Kierownictwo muzyczne: Zdzisław Bytnar, reżyseria i choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, scenografia: Józefa Wnukowa, dyrygent: Jerzy Katlewicz.

(Premiera 21.VII.1959). Przedstawień: 11 (widzów 3.296).

16. Bela Bartok — *CUDOWNY MANDARYN* (Cudesni mandarin). Libretto: Melchior Langyel, adaptacja libretta, inscenizacja i choreografia: Janina Jarzynówna-Sobczak, kierownictwo muzyczne: Bohdan Wodiczko, scenografia: Włodzimierz Bielicki, dyrygent: Jerzy Katlewicz.

(Premiera 27.III.1960). Przedstawień: 12 (widzów 6.379).

17. Giacomo Puccini — *TOSCA*. Libretto:

L. Illica i G. Giacosa wg Sardou, *kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Latoszewski, *reżyseria*: Józef Grubowski, *scenografia*: Roman Bubiec, *dyrygenci*: Jerzy Katlewicz i Jerzy Michalak. (Premiera 25.VI.1960). Przedstawień: 13 (widzów 5.819).

18. Giuseppe Verdi — *AIDA*. *Libretto*: A. Ghislanzoni, *kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Latoszewski, *reżyseria*: Józef Grubowski, *scenografia*: Roman Bubiec, *choreografia*: Witold Borkowski, *dyrygent*: Jerzy Michalak, *kierownik chóru*: operowy — Tadeusz Jakubowski, *lilharmoniczny* — Leon Snarski. (Premiera 17.XII.1960). Przedstawień: 25 (widzów 14.789).

19. Tadeusz Baird — *CZTERY ESEJE*, i Witold Lutosławski *MAŁA SUITA*. *Libretto*: Janina Jarzynówna-Sobczak, *kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Latoszewski, i Jerzy Katlewicz, *inscenizacja i choreografia*: Janina Jarzynówna-Sobczak, *scenografia*: Włodzimierz Bielicki, *dyrygent*: Jerzy Katlewicz. (Premiera 5.VI.1961). Przedstawień: 11 (widzów 3.296).

TEATR MUZYCZNY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Włodzimierz Globisz, kierownik artystyczny: Danuta Baduszkowa. Scen: 1. Teatr prowadzi objazd województwa gdańskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Zbigniew Bruna, Adam Chmielewski.

Pedagog baletu: Irena Jedyńska.

Soliści śpiewacy: Danuta Grubowska, Katarzyna Groblewska, Halina Hofman, Krysztyna Jung-Wawrzyniak, Helena Kaspro-wicz-Michalska (do 30.IX.62), Longina Kozikowska, Stanisława Kowalczyk-Muszyńska, Zuzanna Kusek (do 30.IX.62), Izabela Markowicz (do 30.IX.62), Genowefa Proniewicz, Ludmiła Szwabowicz, Marian Ellwardt, Jerzy Grzybowski, Witold Jawis (do 30.IX.62), Kazimierz Kasiewicz,

Lucjan Kłonica, Zygmunt Lebica, Józef Korzeniowski, Gustaw Kusek (do 30.IX.62), Józef Muszyński, Marian Rożek, Zbigniew Waloch, Aleksander Wasielec, Sergiusz Wąsik-Wąsowicz, Zbigniew Zemłło. *Soliści baletu*: Barbara Kałużna, Jerzy Kozak, Barbara Owsik (do 30.IX.62).

REPERTUAR:

1. Rudolf Friml — *KRÓL WŁÓCZĘGÓW* (*The Vagabond King*). *Libretto*: wg powieści Mac Carthy i Justin Huntley: Brian Hoocher i W. H. Post, *przekład i adaptacja*: Andrzej Baumgardten i Zygmunt Lipczyński, *reżyseria*: Aleksander Długosz, *scenografia*: Bolesław Kamykowski, *instrumentacja*: Henryk Czyż, *choreografia*: Irena Jedyńska.

Obsada: François Villon — W. Jawis, Z. Waloch, Margot — K. Jung-Wawrzyniak, N. Mieszkowska, Huguette — H. Hofman, Z. Czerniawska-Kusek, D. Grubowska, Jeanette — G. Proniewicz, A. Ciecholewska, Isabeau — H. Kaspro-wicz-Michalska, I. Doruchowska, Tabarie — J. Korzeniowski, J. Wodzyński, Casin Cholet — Z. Lebica, Jean de Loup — M. Ellwardt, Rene — L. Kłonica, Z. Lebica, Ludwik XI — Z. Zemłło, Katarzyna — L. Kozikowska, I. Markowicz, Tibaut de Aussigny — S. Wąsowicz, L. Kłonica, Tristan l'Hermite — A. Wasielec, J. Grzybowski, Olivier le Dain — M. Rożek, Noel de Jolys — J. Muszyński, Lady Mary — K. Groblewska, L. Szwabowicz, Toison d'Or — E. Kunze, Królowa — D. Grubowska, Kapitan — C. Wit, Posłaniec — W. Wieliński.

Premiera 10.XII.1961. Przedstawień: 71 (widzów 27.271) w siedzibie, 6 (widzów 8.474) w objeździe.

2. Franciszek Schubert i H. Berte — *DOMEK TRZECH DZIEWCZĄT* (*Dreimädelaus*). *Libretto*: A. M. Willner i H. Reichert, *przekład*: Klemens Białek, *kierownictwo muzyczne*: Zbigniew Bruna, *reżyseria*: Danuta Baduszkowa, *scenografia*: dekoracje — Roman Bubiec, *kostiumy* — Andrzej Cybulski.

Obsada: Franz Schubert — J. Muszyński, G. Kusek, Baron Franz Schober — Z. Waloch, H. Herdзин, Moritz von Schwind —

M. Ellwardt, Kupelwieser — Z. Lebica, Vogl — K. Kasiewicz, W. Jawis, Hrabia — v. Sedlnitzky — L. Kłonica, Christian Tscholl — A. Wasielec, Pani Tscholl — K. Jung-Wawrzyniak, Hanni — G. Proniewicz, U. Borzdyńska, Haidi — H. Kaspro-wicz-Michalska, I. Markowicz, Hedi — Z. Czerniawska-Kusek, Giuditta Grisi — D. Grubowska, Binder — J. Muszyński, M. Gaweł, Bruneder — S. Wąsowicz, Quax — J. Grzybowski, Pani Stingel — I. Doruchowska, Pani Brametzberger — N. Mieszkowska, Pani Weber — J. Kowalczyk, Rosl — D. Jarocka, M. Zaborowska, Sali — A. Ciecholewska, Pikoło — W. Wiliński, S. Kowalczyk, Muzykanci — M. Rożek, W. Knap. Wznowienie 19.I.1962 (premiera 8.IX.1959). Przedstawień: 29 (widzów 10.633), 1 (widzów 3.300) w objeździe.

3. Fl. Herv'e — *NITOUCHE* (*Mamzelle Nitouche*). *Libretto*: Henri Meilhac i Albert Millaud, *przekład*: Józef Słotwiński, *kierownictwo muzyczne*: Adam Chmielewski, *reżyseria*: Danuta Baduszkowa, *scenografia*: Andrzej Sadowski.

Obsada: Denisa de Flavinigny (Nitouche) — L. Kozikowska, S. Kowalczyk, Celestyn — A. Wasielec, Major — S. Lindner, S. Wąsowicz, K. Kasiewicz, Ferdynand de Champlatreux — G. Kusek, Z. Waloch, Przełożona — K. Jung-Wawrzyniak, I. Doruchowska, Furtianka — J. Kowalczyk, Wychowanki — G. Proniewicz, L. Szwabowicz, A. Ciecholewska, Z. Czerniawska-Kusek, M. Dziecielska, H. Kaspro-wicz-Michalska, M. Zaborowska, Korynna — H. Hofman, D. Grubowska, Dyrektor teatru — W. Jawis, J. Grzybowski, Reżyser — Z. Zemłło, Inspicjent — M. Ellwardt, Lidia — A. Ciecholewska, Gimblette — N. Mieszkowska, J. Kowalczyk, Sylwia — M. Zaborowska, Robert — L. Kłonica, Gustaw — Z. Lebica, Podchorąży — S. Wąsowicz, Lorient — J. Korzeniowski, M. Rożek, Żołnierze — E. Kunze, L. Sowiński.

Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 47 (widzów 14.676) w siedzibie.

4. Jacques Offenbach — *PIĘKNA HELENA* (*La belle Hélène*). *Libretto*: Janusz Minkiewicz wg Henri Meilhaca i Léon Hale-vy'a. *Kierownictwo muzyczne*: Zbigniew

Bruna, *reżyseria*: Tadeusz Bursztynowicz, *scenografia*: dekoracje — Lech Zahorski, *kostiumy* — Olga Imbierowicz, *choreografia*: Józef Matuszewski.

Obsada: Helena — L. Kozikowska, J. Gut-nerówna, Agamemnon — W. Jawis, Orest — H. Kaspro-wicz, J. Muszyński, Menelaus — J. Korzeniowski, Achilles — K. Kasiewicz, S. Wąsowicz, Ajaks I — C. Wit, Z. Lebica, Ajaks II — S. Wąsowicz, L. Kłonica, Parys — G. Kusek, Z. Waloch, H. Herdзин, Kalchas — M. Rożek, Z. Zemłło, Bacchis — J. Kowalczyk, Leonea — I. Markowicz, L. Szwabowicz, Partenis — D. Grubowska, I. Doruchowska, Filokomes — J. Grzybowski, Eutykles — M. Ellwardt, Dziewczyna I — A. Ciecholewska, Dziewczyna II — M. Dziecielska, Niewolnica — N. Mieszkowska. *Soliści baletu*: B. Kałużna, B. Owsik, J. Kozak, W. Knap.

Premiera 10.VI.1962. Przedstawień: 16 (widzów 7.504) w siedzibie, 2 (widzów 2.851) w objeździe.

5. Giovanni Kramer — *CZARUJĄCY GIULIO* (*L'adorabile Giulio*). *Libretto*: Pietro Garinei i Sandro Giovanni, *przekład*: Jerzy Kierst i Zofia Ernstowa, *kierownictwo muzyczne*: Władysław Rossa, *reżyseria*: Danuta Baduszkowa, *scenografia*: Roman Bubiec, *instrumentacja*: Stanisław Norkowski, *choreografia*: Józef Matuszewski.

Obsada: Reżyser — J. Grzybowski, S. Wąsowicz, Giulio — A. Wasielec, C. Pręgowski, Dorothy — A. Ciecholewska, L. Szwabowicz, Penny — S. Kowalczyk-Muszyńska, A. Ciecholewska, Benny — Z. Waloch, H. Herdзин, Fontanella — M. Rożek, Inspektor — J. Wodzyński, L. Kłonica, Nana — H. Hoffman, D. Grubowska, Pèpè — J. Korzeniowski, M. Ellwardt, Policjant — J. German, W. Wiliński, Henry — Z. Zemłło, K. Kasiewicz, oraz soliści baletu: B. Kałużna, B. Owsik, W. Knap, J. Kozak.

Premiera 5.VIII.1962. Przedstawień: 7 (widzów 2.937) w siedzibie.

6. Jerzy Lawina Świętochowski — *PANNA WODNA*. *Libretto*: Walery Jastrzębiec-Rudnicki i Józef Słotwiński, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Nowakowski, *insce-*

nizacja i reżyseria: Danuta Baduszkowa, scenografia: Bolesław Kamykowski, choreografia: Józef Matuszewski. (Premiera 29.VI.1961). Przedstawień: 43 (widzów 16.443) w siedzibie, 17 (widzów 9.902) w objeździe.

7. Vincent Youmans — *NO, NO, NANETTE*. *Libretto*: O Harbach, J. Mandel, J. Caesar, *tekst polski*: Wacław Śniady, *teksty śpiewane*: Andrzej Baumgarten, Zygmunt Lipczyński, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Nowakowski, *inscenizacja i reżyseria*: Kazimierz Petecki, *scenografia*: Janusz Krasowski, *choreografia*: Józef Matuszewski. (Premiera 24.VIII.1961). Przedstawień: 17 (widzów 8.577) w siedzibie, 24 (widzów 9.358) w objeździe.

TEATR LALKI I AKTORA „MINIATURA”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: (do 31.XII.61) Ali Bunsch, (od 1.I.62) Zbigniew Baturo, kierownik artystyczny: Michał Zarzecki.
Scen: 1.
Teatr prowadzi objazd województwa gdańskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Natalia Gołębska.
Scenografowie: Gizela Bachtin-Karłowska, Ali Bunsch.
Aktorzy: Wanda Dąbrowska, Aleksandra Dukland, Janina Gliszewska, Zofia Kuczyńska, Zofia Mikińska, Bogna Nowakówna, Danuta Piechowska, Urszula Połomska (od 1.III.62), Teresa Siemaszko, Józefina Unczur, Wanda Ziółkowska, Zdzisław Borowiak, Edmund Burczyk, Maciej Orłowski (do 28.II.62), Anatol Pańko, Aleksander Skowroński, Grzegorz Splitt, Wiesław Szczepanowski, Andrzej Sztampa, Bogusław Wieczorek, Henryk Zalesiński.

REPERTUAR:

1. Jerzy Zaborowski — *PRZYGODY TOMCIA PALUSZKA*. *Inszenizacja*: Michał Za-

rzecki, *Gizela Bachtin-Karłowska, reżyseria*: Michał Zarzecki, *scenografia*: Gizela Bachtin-Karłowska, *muzyka i kierownictwo muzyczne*: Józef Grzesik.

Obsada: B. Nowakówna, T. Siemaszko, G. Splitt.
Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 70 (widzów 21.232) w siedzibie, 151 (widzów 43.592) w objeździe.

2. Natalia Gołębska — *MAŁGORZATKA* wg drobnych utworów Marii Konopnickiej i Jerzego Zaborowskiego, oraz materiałów folklorystycznych ze zbiorów Oskara Kolberga. *Reżyseria*: Natalia Gołębska, *scenografia*: Ali Bunsch, *muzyka i kierownictwo muzyczne*: Józef Grzesik.

Obsada: A. Pańko, A. Skowroński, H. Zalesiński.
Premiera 30.XII.1961 w Gdyni. Przedstawień: 18 (widzów 7.450) w objeździe.

3. Jerzy Kaliba — *ZŁOTO KRÓLA MEGAMONA* (*Złoto Krále Megamona*). *Przekład*: Jerzy Zaborowski, *reżyseria*: Jan Bołgaty, *scenografia*: Ali Bunsch, *muzyka i kierownictwo muzyczne*: Józef Grzesik.

Obsada: Z. Kuczyńska, Z. Borowiak, A. Pańko, A. Sztampa.
Premiera 4.III.1962. Przedstawień: 17 (widzów 3.018) w siedzibie, 139 (widzów 39.499) w objeździe.

4. Stanisław Itowski — *MIS MICHAŁEK*. *Inszenizacja i reżyseria*: Zofia Miklińska, *konsultacja reżyserska*: Natalia Gołębska, *scenografia*: Halina Bajońska, *muzyka*: Jerzy Sandecki, *opracowanie i kierownictwo muzyczne*: Józef Grzesik.
Obsada: W. Dąbrowska, A. Dukland, E. Burczyk.

Premiera 19.III.1962 w Kwidzynie. Przedstawień: 10 (widzów 2.538) w objeździe.

5. Natalia Gołębska — *BO W MAZURZE TAKA DUSZA...* Część I — *POD ZIELONYM JAWOREM* wg „Pod zielonym jaworem” Jerzego Zaborowskiego, oraz materiałów folklorystycznych ze zbiorów Oskara Kolberga; Część II — *UMARŁ MACIEK...* wg X. Baki oraz materiałów folklorystycznych ze zbiorów Oskara Kolberga. *Muzyka*: Józef Grzesik, *reżyseria i inscenizacja*: Natalia Gołębska, *scenografia*: dekoracje — Gizela Bachtin-Karłowska, *lalki* — Ali Bunsch, *kierownictwo muzyczne*: Józef

Grzesik, *choreografia*: Edward Dobraczyński.

Obsada: W. Dąbrowska, J. Gliszewska, Z. Mikińska, U. Połomska, D. Piechowska, J. Unczur, W. Ziółkowska, Z. Borowiak, E. Burczyk, A. Skowroński, W. Szczepanowski, H. Zalesiński.

Premiera 12.VI.1962 w Toruniu. Przedstawień: 16 (widzów 2.563) w siedzibie, 4 (widzów 589) w objeździe.

6. Federico Garcia Lorca — *MIŁOŚĆ DON PERLIMPLINA* (*Amor de don Perlimplin*) i *LALKI CACHIPORRY* (*Los Titeres de Cachiporra*). *Przekład*: Alicja Leonhard i Tadeusz Jakubowicz, *reżyseria*: Jan Bołgaty, *scenografia*: Ali Bunsch, *opracowanie muzyczne*: Józefa Chybowska.

(Premiera 27.VII.1961). Przedstawień: 6 (widzów 774) w siedzibie, 3 (widzów 437) w objeździe.

7. Grzegorz Frant — *SAMBO I LEW*. *Reżyseria*: Władysław Jarema, *scenografia*: Ali Bunsch, *opracowanie muzyczne*: Wanda Dubanowicz.

(Premiera 3.IX.1961). Przedstawień: 61 (widzów 17.921) w siedzibie, 90 (widzów 27.024) w objeździe.

8. Natalia Bojarska — *ARIRANG*. *Reżyseria*: Natalia Gołębska, *scenografia*: Ali Bunsch, *muzyka i kierownictwo muzyczne*: Jerzy Dobrzański, Józef Grzesik.

(Premiera 24.IX.1961). Przedstawień: 31 (widzów 7.573) w siedzibie, 85 (widzów 25.257) w objeździe.

WOJEWÓDZTWO KOSZALIŃSKIE

KOSZALIN

BAŁTYCKI TEATR DRAMATYCZNY I M. JULIUSZA SŁOWACKIEGO

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Tadeusz Aleksandrowicz, kierownik literacki: Mieczysław Ratajski.

Scen: 2 — Koszalin, Słupsk.

Teatr prowadzi objazd województw: koszalińskiego, szczecińskiego, gdańskiego, zielonogórskiego, bydgoskiego, poznańskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Tadeusz Aleksandrowicz, Teresa Żukowska.

Scenograf: Krystyna Husarska.

Aktorzy: Alfreda Bayll, Maria Chruścielówna, Róża Czaplewska, Bronika Jędrzejowska, Krystyna Kołodziejczyk, Cecylia Putro, Wanda Siemaszko, Jolanta Szemberg, Adela Zgrzybłowska, Jerzy Fornal, Aleksander Gawroński, Stefan Iżyłowski, Kazimierz Jarocki, Wojciech Kostecki, Jerzy Kozłowski, Waldemar Kwasięborski, Kazimierz Kurczyński, Czesław Lasota, Leon Leński, Andrzej May, Janusz Michałowski, Jan Miłowski, Tadeusz Morawski, Marian Nosek, Stanisław Poks, Bronisław Surmiak, Zbigniew Witkowski, Ryszard Wojtyłło, Stanisław Wolicki, Jerzy Złotnicki, Wiesław Zwoliński, Stanisław Zych.

REPERTUAR:

1. Juliusz Słowacki — *MAZEPA*. *Reżyseria*: Tadeusz Aleksandrowicz, *scenografia*: Adam Miriam, *choreografia*: Ewa Kologórska.

Obsada: Jan Kazimierz — B. Surmiak, Mazepa — J. Kozłowski, A. May, Wojewoda — S. Zych, Amelia — R. Czaplewska, D. Stecówna, Zbigniew — W. Zwoliński, Chmara — J. Miłowski, Chrzastka — A. Gawroński, Kasztelanowa — B. Jędrzejowska, Książd — L. Leński.

Premiera 30.IX.1961 w Koszalinie. Przedstawień: 25 (widzów 5.733) w siedzibie, 49 (widzów 21.970) w objeździe.

2. Aleksander Fredro — *DOŻYWCIE*. *Reżyseria*: Ewa Kologórska, *scenografia*: Marian Bogusz.

Obsada: Leon Birbancki — J. Michałowski, J. Złotnicki, Doktor Hugo — K. Kurczyński, Orgon — W. Kostecki, Różia — M. Chruścielówna, Łatka — C. Lasota, Twardosz — S. Wolicki, Rafał Lagena — S. Poks, Michał Lagena — E. Mączewski, Filippek — Z. Witkowski.

Premiera 13.X.1961 w Koszalinie. Przedstawień: 11 (widzów 3.019) w siedzibie, 34 (widzów 10.978) w objeździe.

3. Georg Büchner — *LEONCE I LENA* (*Leonce und Lena*). *Przekład*: Stefan Napierski, *muzyka*: Edward Pałasz, *reżyseria*:

Teresa Żukowska, scenografia: Adam Miriam.

Obsada: Król Piotr — J. Fornal, Książę Leonce — J. Złotnicki, Księżniczka Lena — C. Putro, Guwernantka — J. Szemberg, Valerio — W. Kłopocki, Rozetta — K. Kołodziejczyk, Lokaj I, Kamerdyner, Członek Rady Stanu, Policjant, Bakalarz — S. Iżyłowski, Lokaj II, Kamerdyner, Członek Rady Stanu, Policjant, Wójt — M. Nosek, Ochmistrz i Kapelan Nadworny — K. Jarocki, Mistrz Ceremonii I, Przewodniczący Rady Stanu — T. Morawski, Lokaj III — W. Kwasięborski.

Premiera 3.XII.1961 w Koszalinie. Przedstawień: 16 (widzów 6.886) w siedzibie, 26 (widzów 8.119) w objeździe.

4. Ewa Skudro — *SERCE BAŁTYKU*. Reżyseria: Ewa Kologórska, scenografia: Adam Miriam, muzyka: Edward Pałasz.

Obsada: Stary Rybak — S. Wolicki, Rybak Jan — Z. Witkowski, Rybak Marcin — C. Lasota, — Rybak Bolko — J. Michałowski, Matka Jana — A. Bayll, Kupiec Herman — K. Kurczyński, Kupiec Adolf — E. Mączewski, Karczmarz Otto — S. Poks, Berta — M. Chruścielówna, Jantar — W. Kostecki, Poliana — W. Siemaszko, Konik Morski I — A. Bayll, Konik Morski II — M. Chruścielówna.

Premiera 17.XII.1961 w Koszalinie. Przedstawień: 14 (widzów 4.790) w siedzibie, 12 (widzów 5.022) w objeździe.

5. William Shakespeare — *ROMEO I JULIA* (*Romeo and Juliet*) Przekład: Zofia Siwicka, reżyseria: Tadeusz Aleksandrowicz, scenografia: Zofia Wierchowicz, pojedynki: Sławomir Lindner.

Obsada: Książę Werony — J. Kozłowski, Parys — Z. Witkowski, Monteki — L. Leński, Kapulet — S. Zych, Romeo — A. May, W. Zwoliński, Merkucjo — W. Zwoliński, A. May, Benwolio — J. Michałowski, Tybalt — W. Kostecki, Brat Laurenty — C. Lasota, Baltazar — A. Gawroński, Samson — B. Surmiak, Grzegorz — J. Miłowski, Abraham — S. Poks, Aptekarz — L. Leński, Dowódca Straży — S. Wolicki, K. Kurczyński, Paż Parysa — M. Chruścielówna, K. Sokalska, Pani Monteki — A. Majewska, Pani Kapulet — W. Siemaszko, Ju-

lia — M. Chruścielówna, R. Czaplewska, Nianka — A. Bayll.

Premiera 9.II.1962 w Koszalinie. Przedstawień: 35 (widzów 19.100) w siedzibie, 41 (widzów 14.280) w objeździe.

6. Jan Matkowić — *HERAKLES* (*Heraklo*). Przekład: Zygmunt Stoberski, muzyka: Edward Pałasz, reżyseria: Teresa Żukowska, scenografia: Krystyna Husarska.

Obsada: Herakles — W. Kłopocki, M. Nosek, Dejanira — K. Kołodziejczyk, Hyllos — T. Morawski, W. Kwasięborski, Poliks — J. Fornal, Lichas — S. Iżyłowski, Ijole — C. Putro, Pieśniarze i niewolnicy — K. Jarocki, W. Kłopocki, W. Kwasięborski, T. Morawski, M. Nosek. R. Wojtyła.

Premiera 24.II.1962 w Koszalinie. Przedstawień: 24 (widzów 8.394) w siedzibie, 21 (widzów 6.600) w objeździe.

7. Jan Drda — *IGRASZKI Z DIABŁEM* (*Hratki s čertem*). Przekład: Zdzisław Hierowski, muzyka: Tomasz Kiesewetter, reżyseria: Józef Gruda, scenografia: Krystyna Husarska.

Obsada: Marcin Kabat — J. Miłowski, Sarca-Farka — S. Poks, Ojciec Scholastyk — C. Lasota, Lucjusz, młody diabeł — J. Złotnicki, Disperanda — M. Chruścielówna, Kasia — A. Zgrzybłowska, Solfenus — J. Michałowski, Belial — A. Bayll, Belzebub — S. Wolicki, Omnimor — K. Kurczyński, Karborund — W. Zwoliński, Teofil, poseł anielski — D. Stecówna, Hubert — W. Siemaszko.

Premiera 15.IV.1962 w Koszalinie. Przedstawień: 30 (widzów 8.459) w siedzibie, 39 (widzów 12.680) w objeździe.

8. John Patrick — *NIECIERPLIWE SERCE* (*The hasty Heart*). Przekład: Anna Przedpeńska-Trzeciakowska, reżyseria: Teresa Żukowska, scenografia: Krystyna Husarska, montaż muzyczny: Teresa Żukowska.

Obsada: Sanitariusz — E. Mączewski, Yank — J. Kozłowski, Kopacz — Z. Witkowski, Kiwi — W. Kostecki, Kwiatuśzek — A. Gawroński, Tommy — S. Zych, Małgorzata — R. Czaplewska, Pułkownik — L. Leński, Lachlen — B. Surmiak.

Premiera 2.V.1962 w Koszalinie. Przedstawień: 7 (widzów 1.714) w siedzibie, 36 (widzów 9.900) w objeździe.

9. *STO LAT* (program składany). Wybór tekstów: Zygmunt Stoberski. Autorzy tekstów: Jerzy Abramow, Tadeusz Aleksandrowicz, Jerzy Baranowski, Zdzisław Godzawa i Wacław Stępień, Andrzej Jarecki, Jerzy Jesionowski, Henryk Kotarski, Marian Kwiatkowski, Stanisław Jerzy Lec, Antoni Marianowicz, Janusz Osęka, Agnieszka Osiecka, Julian Tuwim, Wiech, Marian Załucki, Krystyna Żywulska. Muzyka: Edward Pałasz, reżyseria i układ: Tadeusz Aleksandrowicz, scenografia: Adam Miriam.

Obsada: J. Fornal, S. Iżyłowski, K. Jarocki, W. Kłopocki, K. Kołodziejczyk, W. Kwasięborski, T. Morawski, M. Nosek, C. Putro, R. Wojtyła.

Premiera 3.VI.1962 w Koszalinie. Przedstawień: 11 (widzów 4.002) w siedzibie, 32 (widzów 7.612) w objeździe.

10. Kornel Makuszyński — *SZATAN Z VII KLASY*. Adaptacja: Irena Stońska, reżyseria: Teresa Żukowska, scenografia: Krystyna Husarska, opracowanie muzyczne: Aleksandra Szulcówna.

Obsada: Adaś Cisowski — J. Swark, Z. Witkowski, Staszek Burski — J. Michałowski, Julek — W. Zwoliński, Kazik Kaczanowski — A. Gawroński, Jacek — B. Surmiak, Antek Ostrowicki — J. Kozłowski, Zbyszek Stankiewicz — K. Kurczyński, Walicki — J. Miłowski, Napiórkowski — W. Kostecki, Wnuk — E. Mączewski, Prof. Gąsowski — C. Lasota, Pan Gąsowski, właściciel majątku — S. Zych, Pani Gąsowska, jego żona — M. Chruścielówna, Wandzia Gąsowska — M. Chruścielówna, Opryszek I — W. Kostecki, Opryszek II — J. Miłowski, Francuz — J. Kozłowski, Książdz — L. Leński.

Premiera 22.VII.1962 w Koszalinie. Przedstawień: 2 (widzów 468) w siedzibie, 2 (widzów 598) w objeździe.

SŁUPSK

LUDOWY OBJAZDOWY
TEATR LALKI
„TĘCZA”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Tadeusz Czapliński, kierownik artystyczny: Elżbieta Czaplińska, kierownik literacki: Jan Poprawski.

Scen: 2 — Scena Słupska, Scena Koszalińska.

Teatr prowadzi objazd województwa koszalińskiego i szczecińskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Elżbieta Czaplińska.

Scenograf: Tadeusz Czapliński.

Aktorzy: Janina Kisiel, Piotr Osuchowski, Jan Pyjor, Julian Sójka.

REPERTUAR:

1. Jerzy Zaborowski — *TOMCIO PALUSZEK*. Reżyseria: Alojzy Błaszkiwicz, scenografia: Irena Pikiel.

Premiera 17.X.1961 na Scenie Koszalińskiej. Przedstawień: 14 (widzów 1.692) na Scenie Koszalińskiej, 73 (widzów 9.610) w objeździe.

2. Czerniak i Giłodi — *ANAIT* (*Anait*). Przekład i adaptacja: Jacek Konorowski, reżyseria: Elżbieta Czaplińska, scenografia: Jerzy Radwanek.

Premiera 26.XI.1961 na Scenie Słupskiej. Przedstawień: 44 (widzów 5.368) na Scenie Słupskiej, 88 (widzów 11.824) w objeździe.

3. Kornel Makuszyński — *WESOŁE PRZYGODY KOZIOŁKA MATOŁKA*. Reżyseria: Elżbieta Czaplińska, scenografia: Irena Pikiel.

Premiera 3.III.1962 na Scenie Słupskiej. Przedstawień: 28 (widzów 3.640) na Scenie Słupskiej, 50 (widzów 7.456) w objeździe.

4. Katarzyna Borysowa — *TAJEMNICA CZARNEGO JEZIORA* (*Tajna czarnego oziera*). Przekład i adaptacja: Władysław Jarema, reżyseria: Elżbieta Czaplińska, scenografia: Tadeusz Czapliński.

(Premiera 7.III.1961 na Scenie Słupskiej). Przedstawień: 83 (widzów 12.111) w objeździe.

SZCZECIN

TEATRY DRAMATYCZNE
KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Aleksander Rodziewicz, doradca literacki: Roman Szydłowski, kierownik literacki: Ryszard Liskowacki (od 1.VI.1962).

Scen: 2. (Teatr Polski, Teatr Współczesny).
Teatr prowadzi stały objazd województwa
szczecińskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Józef Gruda, Aleksander Rodziewicz, Ryszard Sobolewski.

Scenografowie: Julitta Fedorowicz, Janusz Warpechowski.

Aktorzy: Maria Bakka, Barbara Bieńkowska, Krystyna Bigelmajer, Nina Burska, Wanda Chloupek (do 30.IV.1962), Maria Chwalibóg, Krystyna Demska, Jadwiga Dracówna, Krystyna Jarmułówna, Maria Kalinowska, Halina Kazimierowska, Ewa Krzyńska, Wela Lam, Helena Larys-Pawińska, Danuta Markiewicz, Zofia Mirska, Maria Nochowicz, Jadwiga Okońska, Zofia Ordyńska, Barbara Pohorecka, Halina Przybylska, Ewelina Więckowska, Ada Zasadzianka, Adela Zgrzybłowska (do 3.XI.1961), Władysław Blichewicz, Jan Bógdoł, Jan Daszewski, Bohdan Gierszanin, Tadeusz Gochna, Marcin Godzisz, Jan Ibel, Bohdan A. Janiszewski, Hilary Kluczkowski, Andrzej Kopiczyński, Jerzy Kownas, Konstanty Krugłowski, Zbigniew Mamont, Leopold Matuszczak, Henryk Matwizyn, Lesław Mazurkiewicz, Klemens Myczkowski, Zbigniew Roman, Bolesław Rosiński, Czesław Roźnowski, Ryszard Sawicki, Jerzy Smyk, Jerzy Sobieraj (zmarł 27.VIII.1962), Ryszard Sobolewski, Konrad Strycharczyk, Antoni Szubarczyk, Zygmunt Tadeusiak, Wincenty Wesolowski, Mieczysław Wiśniewski.

REPERTUAR:

TEATR POLSKI

1. Stanisław Wyspiański — *KLĄTWA*. Inscenizacja: Jan Swiderski, reżyseria: Zbigniew Roman, scenografia: Janusz Warpechowski.

Obsada: Książd — Z. Roman, Sołtys — J. Bógdoł, Dzwonnik — J. Kownas, T. Gochna, Parobek — B. Gierszanin, J. Smyk, Pustelnik — L. Matuszczak, J. Sobieraj, Matka — M. Bakka, Młoda — H. Przybylska, Dziewka — W. Chloupek, Chór —

B. Pohorecka, H. Kazimierowska, A. Pisarek, Z. Tadeusiak.

Wznowienie 5.X.1961 (premiera 7.IV.1961).
Przedstawień: 9 (widzów 2.139).

2. Sydney Howard — *MARZENIA I KLĘSKI* (*They Knew What They Wanted*). Przekład: Maria Szletyńska, opracowanie dramaturgiczne i reżyseria: Krystyna Tyżarska, scenografia: Julitta Fedorowicz, opracowanie muzyczne: Jan Janikowski.

Obsada: Amy — D. Markiewicz, K. Demska, Tony — J. Sobieraj, Joe — M. Wiśniewski, Książd — T. Gochna, Lekarz — J. Smyk, Listonosz — W. Blichewicz, Kucharz — Cz. Roźnowski, Angelo — . . . ; Włoszka I — E. Więckowska.

Premiera 24.X.1961. Przedstawień: 47 (widzów 14.192) w siedzibie, 2 (widzów 702) w objęździe.

3. Jerzy Broszkiewicz — *BAR WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH*. Reżyseria: Lesław Mazurkiewicz, scenografia: Janusz Warpechowski, muzyka: Jerzy Broszkiewicz, układ tańca: Zofia Kuleszanka.

Obsada: Maria Magdalena — J. Okońska, Katarzyna — M. Nochowicz, Patron — Z. Mamont, Paweł — J. Sobieraj, Piotr — T. Gochna, Sebastian — M. Wiśniewski, Tancerz — Z. Roman, Lulu — H. Przybylska, Dziewczyna — D. Markiewicz, Chłopiec — J. Bógdoł, Lalka — K. Jarmułówna.

Premiera 29.XI.1961. Przedstawień: 11 (widzów 2.826).

4. Maria Pawlikowska-Jasnorzewska — *DOWÓD OSOBISTY*. Reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Irena Skoczeń.

Obsada: Malwina Zebrzydowska — M. Chwalibóg, Jan Błażej Zebrzydowski — L. Matuszczak, Doktor Goryczka — M. Wiśniewski, Aldona Goryczkówna — D. Markiewicz, L. Legut, Zyta Zebrzydowska — M. Nochowicz, Teodora Zebrzydowska — Z. Ordyńska, Nikodemcio — . . . ; Justysia — K. Jarmułówna, Dama Młoda — K. Demska, Dama Starsza — N. Burska, Pan Nerwowy —

Premiera 11.I.1962. Przedstawień: 51 (widzów 13.258) w siedzibie, 13 (widzów 3.245) w objęździe.

5. Julian Ursyn Niemcewicz — *POWRÓT POŚŁA* (przedstawienie szkolne). Reżyseria:

Andrzej Dobrowolski, scenografia: Irena Skoczeń.

Obsada: Pan Podkomorzy — M. Godzisz, Pani Podkomorzyna — Z. Mirska, Starosta Gadulski — J. Kownas, Staroscina — J. Okońska, Teresa — D. Markiewicz, Waleri — M. Wiśniewski, Szarmancki — L. Matuszczak, Agatka — K. Bigelmajer, Jakub — Z. Tadeusiak.

Premiera 1.II.1962. Przedstawień: 27 (widzów 10.875) w siedzibie, 4 (widzów 1.577) w objęździe.

6. Leon Kruczkowski — *ODWETY*. Reżyseria: Aleksander Rodziewicz, scenografia: Julitta Fedorowicz.

Obsada: Stefan Jagmin — M. Godzisz, Okulicz — B. A. Janiszewski, Sabina — Z. Mirska, Matylda — K. Bigelmajer, Julek — Z. Tadeusiak, Lemański — J. Kownas, Lemańska — A. Zasadzianka, Urbanik — W. Blichewicz, Teresa — M. Kalinowska, Roman — E. Kojalłowicz.

Premiera 3.II.1962. Przedstawień: 19 (widzów 5.378) w siedzibie, 7 (widzów 2.241) w objęździe.

7. Carlo Goldoni — *OSOBLIWE ZDARZENIE* (*Un curioso accidente*). Przekład: Zofia Jachimecka, reżyseria: Lesław Mazurkiewicz, scenografia: Jan Radkowski, muzyka: Jan Janikowski.

Obsada: Filibert — W. Blichewicz, Janina — B. Pohorecka, Ryszard — H. Kluczkowski, Konstancja — B. Bieńkowska, Monsieur de la Coterie — J. Ibel, Z. Tadeusiak, Marianna — K. Demska, Gaskonia — J. Bógdoł.

Premiera 21.III.1962 w Goleniowie. Przedstawień: 19 (widzów 4.003) w objęździe.

8. William Gibson — *DWOJE NA HUS-TAWCE* (*Two for the Seesaw*). Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria Zbigniew Roman, scenografia: Janusz Warpechowski.

Obsada: Gizela Mosca — H. Przybylska, Jerry Ryan — Z. Roman.

Premiera 27.III.1962. Przedstawień: 44 (widzów 9.803) w siedzibie, 4 (widzów 800) w objęździe.

9. Marcel Achard — *IDIOTKA* (*L'Idiote*). Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Irena Grywińska-Adwentowicz, scenografia: Julitta Fedorowicz.

Obsada: Kamil Sévigné — A. Kopiczyński, Morestan — J. Sobieraj, Antonina Sévigné — H. Kazimierowska, Lablache — A. Rodziewicz, Józefa Lanthenay — K. Bigelmajer, Strażnik więzienny — Z. Mamont, Mecenas — B. Gierszanin, Maria Beaufrevers — M. Chwalibóg, Benjamin Beaufrevers — L. Matuszczak, Mario — L. Matuszczak.

Premiera 24.IV.1962. Przedstawień: 50 (widzów 14.642) w siedzibie, 1 (widzów 300) w objęździe.

10. Janusz Warmiński — *BARBARA I... II... III... (CZŁOWIEK Z GŁOWĄ)*. Reżyseria: Ryszard Sobolewski, scenografia: Julitta Fedorowicz.

Obsada: Ninette — H. Przybylska, Księżycy — R. Sobolewski, Barbara — H. Kazimierowska, Nawrocki — J. Kownas, Sławska — Z. Mirska, Bugała — K. Myczkowski, Bugałowa — A. Zasadzianka.

Premiera 3.VII.1962. Przedstawień: 22 (widzów 4.322) w siedzibie.

11. Ilija Ilf i Eugeniusz Pietrow — *ZŁOTY CIELAK* (*Zołotoj tielonok*). Adaptacja: Eugeniusz Wiesnik. Wolny przekład: Anatol Stern. Reżyseria: Andrzej Makarewicz, scenografia: Włodzimierz Bielicki.

(Premiera 8.IX.1961). Przedstawień: 15 (widzów 2.791).

12. Molière — *SKĄPIEC* (*L'Avare*). (Przedstawienie szkolne). Przekład: Tadeusz Boy-Zeleński reżyseria: Andrzej Makarewicz, scenografia: Julitta Fedorowicz.

(Premiera 9.IX.1961). Przedstawień: 18 (widzów 5.797) w siedzibie, 6 (widzów 2.031) w objęździe.

TEATR WSPÓLCZESNY

13. Ludwik Hieronim Morstin — *OBRONA KSANTYPY*. Reżyseria: Aleksander Rodziewicz, scenografia: Janusz Warpechowski, muzyka: Wanda Dubanowicz, kierownictwo muzyczne: Jan Janikowski, układ tańca: Zofia Kuleszanka.

Obsada: Ksantypa — J. Okońska, Sokrates — A. Szubarczyk, Mirryna — A. Zasadzianka, Tyreusz — J. Kownas, Sofrone — W. Chloupek, J. Drac, Charmides — L. Matuszczak, Agaton — A. Rodziewicz,

Arystodemos — J. Daszewski, Fedros — L. Mazurkiewicz, Epistates — B. Gierszanin, Alcybiades — J. Ibel, Eryksymach — H. Kluczkowski, Parrasjos — Z. Mamont, Wieśniak — K. Myczkowski, Niewolnik I — J. Bógdoł, Niewolnik II — K. Strycharczyk, Flecistka — H. Kazimierowska, Tancerka I — E. Krzyńska, Tancerka II — B. Pohorecka.

Premiera 7.XI.1961. Przedstawień: 28 (widzów 8.742) w siedzibie.

14. Juliusz Słowacki — *KORDIAN*. Reżyseria: Ryszard Sobolewski, scenografia: Janusz Warpechowski, muzyka: Ryszard Gardo.

Obsada: Czarownica — W. Lam, Szatan — Z. Mamont, Astaroth — T. Gochna, Gehenna — K. Myczkowski, Mefistofel — J. Bógdoł, Archanioł — B. Bienkowska, E. Krzyńska, Kordian — A. Kopiczyński, Grzegorz — M. Godzisz, W. Wesołowski, Laura — L. Legut, Dozorca ogrodu — T. Gochna, Violetta — H. Kazimierowska, Papież — A. Rodziewicz, Pierwszy z ludu — J. Smyk, Drugi z ludu — J. Bógdoł, I Młodzieniec — A. Szubarczyk, II Młodzieniec — K. Strycharczyk, Szewc — Cz. Rożnowski, Szlachcic — B. Gierszanin, Żołnierz — T. Gochna, W. Wesołowski, Stojący na kolumnie — K. Myczkowski, Głos daleki kobiety — W. Lam, Głos bliższy — M. Bakka, Kobiety z ludu — B. Bienkowska, J. Dracówna, E. Krzyńska, B. Pohorecka, Nieznajomy — Z. Mamont, Prezes — J. Daszewski, Ksiądz — H. Kluczkowski, Szyldwach — H. Matwiszyn, Spiskowi — J. Bógdoł, B. Gierszanin, T. Gochna, Z. Mamont, L. Mazurkiewicz, K. Strycharczyk, A. Szubarczyk, Starzec — B. Rosiński, Imaginacja — M. Bakka, Strach — B. Bienkowska, Widmo — K. Myczkowski, Car — R. Sobolewski, Doktor — L. Mazurkiewicz, K. Myczkowski, I Wariat — H. Matwiszyn, II Wariat — A. Szubarczyk, Wielki Książę — J. Sobieraj, Kuruta — H. Kluczkowski, Ksiądz zakonny — B. Rosiński. Premiera 16.I.1962. Przedstawień: 60 (widzów 21.756) w siedzibie, 1 (widzów 372) w objęździe.

15. Leon Schiller — *KRAM Z PIOSENKAMI*. Reżyseria i choreografia: Barbara Fi-

jewska, scenografia: Irena Skoczeń, kierownictwo muzyczne: Jan Janikowski.

Obsada: M. Bakka, B. Bienkowska, K. Bigelmajer, N. Burska, M. Chwalibóg, K. Demska, J. Dracówna, B. Fijewska, K. Jarmułówna, H. Kazimierowska, E. Krzyńska, W. Lam, D. Markiewicz, M. Nochowicz, W. Blichewicz, J. Bógdoł, J. Daszewski, B. Gierszanin, M. Godzisz, T. Gochna, J. Ibel, H. Kluczkowski, A. Kopiczyński, J. Kownas, Z. Mamont, L. Matuszczak, H. Matwiszyn, L. Mazurkiewicz, K. Myczkowski, St. Poks, Cz. Rożnowski, J. Sobieraj, A. Szubarczyk, K. Strycharczyk, Z. Tadeusiak, W. Wesołowski, M. Wiśniewski.

Wznowienie 24.II.1962 (premiera 15.IX.1960). Przedstawień: 8 (widzów 3.326) w siedzibie, 4 (widzów 26.234) w objęździe.

16. Edmund Morris — *DREWNIANA MISKA (The Wooden Dish)*. Przekład: Krystyna Tarnowska i Andrzej Nowicki, reżyseria: Ryszard Sobolewski, scenografia: Janusz Warpechowski, muzyka: Jan Janikowski.

Obsada: Lon Dennison — J. Daszewski, Klara — L. Legut, Bessie Bockser — Z. Mirska, Ed Mason — M. Wiśniewski, Suzie — E. Krzyńska, Sam Jaeger — B. Rosiński, Glenn Dennison — M. Godzisz, Floyd Dennison — J. Kownas, James Forsythe — R. Sobolewski.

Premiera 17.IV.1962. Przedstawień: 41 (widzów 9.859) w siedzibie, 1 (widzów 325) w objęździe.

17. Ryszard Liskowacki — *UMIERAJĄ DOBRZY LUDZIE*. Reżyseria: Aleksander Rodziewicz, scenografia: Janusz Warpechowski, opracowanie muzyczne: Bogdan Jankowski.

Obsada: Tadeusz — Z. Roman, Wiktor — B. A. Janiszewski, Piotr — H. Matwiszyn, Zegarmistrz — K. Myczkowski, Marta — M. Bakka, Kowalski — W. Wesołowski, Zofia — W. Lam.

Prapremiera 4.V.1962. Przedstawień: 8 (widzów 2.060) w siedzibie, 1 (widzów 154) w objęździe.

18. Aleksander Fredro — *DAMY I HUZARY*. Inscenizacja i reżyseria: Józef Gruda, scenografia: Adam Kilian, opracowanie muzyczne: Jan Janikowski.

Obsada: Major — J. Sobieraj, M. Wiśniewski, Rotmistrz — L. Matuszczak, Edmund — J. Ibel, Kapelan — W. Wesołowski, Pani Orgonowa — M. Nochowicz, Pani Dyndalska — N. Burska, Panna Anieła — W. Lam, Zofia — E. Krzyńska, Józia — K. Demska, Zuzia — D. Markiewicz, Fruzia — K. Bigelmajer, Grzegorz — M. Wiśniewski, Rembo — B. Gierszanin. Premiera 6.VI.1962. Przedstawień: 26 (widzów 18.211) w siedzibie, 1 (widzów 358) w objęździe.

O P E R E T K A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Edmund Wayda.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Edmund Borowski, Józef Talarczyk.

Aktorzy: Irena Brodzińska, Małgorzata Derdzianka-Górska, Zofia Grajner, Ada Kalińska, Zofia Kuleszanka, Wanda Paderewska, Jadwiga Rossa, Zofia Tokarzewska, Ludmiła Millan-Zochówna, Witold Ermow, Zygmunt Gorczyński, Andrzej Górski, Tadeusz Hanusek, Władysław Jabłoński, Włodzimierz Kubasik (do 26.XI.1961), Joachim Lamża, Edward Newada, Stanisław Ptak (do 30.XI.1961), Bogdan Rzeszowski, Władysław Sokalski. Soliści baletu: Magdalena Dracówna, Rута Gorczyńska, Urszula Krajewska, Wiesława Królówna, Elwira Remfeld, Leszek Adamczyk, Henryk Gućz, Józef Kacamon, Roman Łubnicki, Jerzy Płachecki, Jacek Zelent.

REPERTUAR:

1. Johann Strauss — *BARON CYGAŃSKI (Der Zigeunerbaron)*. Libretto: Ignaz Schnitzler wg opowiadania Maurycego Jokay'a. Przekład: Anna Kitschman, opracowanie: Stanisław Hebanowski, inscenizacja i reżyseria: Edmund Wayda, kierownictwo muzyczne: Józef Wilkomirski, scenografia: Jerzy Kondracki, choreografia: Stanisław Miszczyk.

Obsada: Sandor Barinkay — W. Ermow, E. Wayda, Saffi — L. Millan-Zochówna, J. Rossa, Czipra — A. Kalińska, Kalman Zupan — A. Górski, J. Lamża, Arsena — J. Rossa, Mirabella — M. Derdzianka, Z. Tokarzewska, Ottokar — Z. Gorczyński, E. Newada, Hr. Archibald Carnero — T. Jarczyński, A. Kaczorowski, Schwindel — J. Borowski, W. Kubasik, Hr. Homonay — Z. Łuczak, St. Ptak, Pali — B. Rzeszowski.

Premiera 4.X.1961. Przedstawień: 126 (widzów 77.088).

2. Barry Connors — *ROXY (Patsy)*. Przekład: Teofil Trzciniński i Czesław Łuczewicz, adaptacja: Jan Maciejowski, teksty piosenek: Włodzimierz Patuszyński, muzyka: Edmund Borowski, reżyseria: Jan Maciejowski, scenografia: Marian Bogusz, kierownictwo muzyczne: Edmund Borowski, układ tańca: Wiesława Królówna.

Obsada: William Harrington — A. Górski, Pani Harrington — M. Derdzianka, Roxy — I. Brodzińska, Grace — W. Paderewska, Bill Caldwell — T. Hanusek, Tony Anderson — W. Sokalski, Mary Baxter — Ł. Janowicz, Franciszek O'Flaherty — A. Kaczorowski, partie solowe tańczą — J. Zelent, R. Łubnicki.

Premiera 18.VI.1961. Przedstawień: 77 (widzów 40.611).

3. Fred Raymond — *BŁĘKITNA MASKA (Maske in Blau)*. Libretto: Heinz Hentschke, teksty muzyczne: Günther Schwenn, przekład: Krystyna Chudowolska, inscenizacja i reżyseria: Hans Salomon (NRD), kierownictwo muzyczne: Józef Talarczyk, choreografia: Stanisław Miszczyk, scenografia: Jerzy Kondracki.

Obsada: Armando — W. Ermow, E. Wayda, Kilian — J. Lamża, St. Ptak, B. Rzeszowski, Fraunhofer — T. Hanusek, Juliszka — I. Brodzińska, Ewelina — J. Rossa, L. Millan-Zochówna, Gonzala — A. Górski, Z. Łuczak, Dal Vegas — Z. Gorczyński, E. Newada, Markiz — W. Jabłoński, A. Kaczorowski, Gospodarz — T. Jarczyński, A. Kaczorowski, Jose — Z. Apostoł, B. Rzeszowski.

Premiera 29.III.1962. Przedstawień: 59 (widzów 33.559).

4. Izaak Dunajewski — **SWOBODNY WIATR** (*Wolnyj Wietier*). *Libretto*: W. Winnikow, W. Kracht, W. Tipot, *przekład*: Eugeniusz Zytomirski, *reżyseria*: Miroslav Kratochvil (CSR), *kierownictwo muzyczne*: Józef Talarczyk, *scenografia*: Jerzy Kondracki, *choreografia*: Stanisław Miszczyk.

Obsada: Klementyna — M. Derdzianka, Z. Tokarzewska, Stella — J. Rossa, L. Millan-Zochówna, Marko — E. Newada, E. Wayda, Filip — Z. Apostoń, B. Rzeszowski, Tomasz — A. Górski, B. Rzeszowski, Właściciel baru — A. Kaczorowski, Pepita — I. Brodzińska, Cezary Gall — St. Ptak, E. Wayda, George Stan — Z. Łuczak, Miki — T. Hanusek, Z. Gorczyński, Regina — A. Kalińska, W. Paderewska, Jednooki — T. Jarczyński, Chesterfield — W. Jabłoński.

Premiera 25.VI.1962. Przedstawień: 5 (widzów 3.404).

5. Ralph Benatzky — **ROZKOSZNA DZIEWCZYNA** (*Bezauberndes Fräulein*). *Przekład i adaptacja*: Julian Tuwim, *inscenizacja i reżyseria*: Edmund Wayda, *kierownictwo muzyczne*: Edmund Borowski, *scenografia*: Irena Skoczeń. (Premiera 16.V.1961). Przedstawień: 11 (widzów 7.151).

**T E A T R L A L E K
„P L E C I U G A”**

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Irena Pikiel, kierownik literacki: Jerzy Liskowacki, kierownik muzyczny: Bronisław Brzozowski.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa szczecińskiego i koszalińskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Włodzimierz Dobromilski (od 1.I. 1962).

Aktorzy: Daniela Engels, Stanisława Janowska, Dagny Koczorowska, Agata Kurek, Helena Lesiewicz, Malwina Nowak, Stanisława Sadowska, Anna Szmidt, Alojzy Błaszkiwicz, Leszek Czyż, Włodzimierz Dobromilski, Roman Garbowski, Juliusz Kornacki, Adam Pfeiffer.

REPERTUAR:

1. Kornel Makuszyński — **KOZIOŁEK MATOLEK**. *Adaptacja*: Róża Ostrowska, *reżyseria*: Krzysztof Niesiołowski, *scenografia*: Zbigniew Burkacki, *muzyka*: Franciszek Wasikowski.

Obsada: Koziołek — M. Nowak, J. Kornacki, Zajęczek I, Jaś, Królowa, Konfiansjer — D. Koczorowska, Zajęczek II, Wiewiórka, Małgosia Cesarzówna — A. Szmidt, Drzewo, Rozbójnik II, Kucharz, Pan Twardowski, Słoń — R. Garbowski, Jeż, Ogrodnik, Rozbójnik I, Baba Jaga, Herold, Marynarz I, Cesarz — A. Pfeiffer, Strach, Rozbójnik III, Marynarz II, Kupiec — L. Czyż.

Premiera 14.X.1961. Przedstawień: 95 (widzów 13.185) w siedzibie, 53 (widzów 10.113) w objeździe.

2. Franciszek Janir — **PLECIUGOWA SZKOŁA**. *Inszenizacja*: Franciszek Wasikowski, *reżyseria i scenografia*: Irena Pikiel, *muzyka*: Franciszek Wasikowski.

Obsada: Pleciuzka — A. Kurek, Miś — St. Sadowska, A. Błaszkiwicz, Zajęczek — H. Lesiewicz, Piesek — D. Engels.

Premiera 4.XI.1961. Przedstawień: 76 (widzów 8.579) w siedzibie, 37 (widzów 7.190) w objeździe.

3. Maria Kann — **ZAKŁĘTY KACZOR**. *Inszenizacja*: Ali Bunsch i Michał Zarzecki, *reżyseria*: Michał Zarzecki, *scenografia*: Ali Bunsch, *muzyka*: Wanda Dubanowicz.

Obsada: Weronka — St. Jankowska (słowo), L. Czyż (ruch), Jagna — A. Szmidt, Kasia — M. Nowak, Kacper, Złotnik — J. Kornacki, Kasztelanka — D. Engels (słowo), A. Pfeiffer (ruch), Czarodziejska Kula — A. Schneider (słowo), Matka Księżycy — D. Engels (słowo), R. Garbowski (ruch), Księżyc — L. Czyż (słowo), D. Koczorowska (ruch), Matka Słońca — D. Koczorowska, Słońce — R. Garbowski (słowo), D. Engels (ruch), Matka Wichru — A. Szmidt (słowo), R. Garbowski (ruch), Wicher — A. Pfeiffer.

Premiera 4.III.1962. Przedstawień: 52 (widzów 9.115) w siedzibie.

4. Stefan Themerson — **MARCELIANEK MAJSTER KLEPKA**. *Adaptacja*: Irena Pi-

kiel, *inscenizacja i reżyseria*: Włodzimierz Dobromilski, *scenografia*: Zbigniew Burkacki, *muzyka*: Franciszek Wasikowski.

Obsada: Marcelianek — St. Sadowska, L. Czyż, Kacuszka — H. Lesiewicz, Gospodarz — A. Pfeiffer, Gospodyni — M. Nowak, Dziecko — A. Kurek, Kacuszki — A. Kurek, M. Nowak, Marysia — A. Kurek, Delegacja — A. Błaszkiwicz, L. Czyż, J. Kornacki, Babula — H. Lesiewicz, Sęp — A. Pfeiffer, J. Kornacki, Dmuchacz — W. Dobromilski, R. Garbowski, Zajac — M. Nowak, Lis — J. Kornacki, Miś — A. Błaszkiwicz, Uczniowie — A. Kurek, H. Lesiewicz, M. Nowak, L. Czyż, Strażacy — A. Pfeiffer, R. Garbowski, J. Kornacki, Rowerzysta — A. Błaszkiwicz, M. Nowak, Zegarmistrz — J. Kornacki, Dama w kapeluszu — A. Kurek, Dziewczyna w swetrze — H. Lesiewicz, Śmieszek — L. Czyż, Burmistrz — A. Błaszkiwicz, Feliks Siły Coniemiera — W. Dobromilski, R. Garbowski, Mieszkańcy Ciemnogrodu — zespół.

Premiera 5.V.1962. Przedstawień: 33 (widzów 6.378) w siedzibie, 1 (widzów 320) w objeździe.

5. Jan Grabowski — **SŁONIĄTKO** (wg R. Kiplinga). *Reżyseria*: Włodzimierz Dobromilski, *scenografia*: Zbigniew Burkacki, *muzyka*: Mieczysław Krzyński.

(Premiera 24.IX.1960). Przedstawień: 3 (widzów 685) w objeździe.

6. Janina Morawska i Irena Pikiel — **KOLOROWE PTAKI**. *Inszenizacja i reżyseria*: Włodzimierz Dobromilski, *dekoracje*: Irena Pikiel, *lalki* — Irena Jarzyńska, *muzyka*: Franciszek Wasikowski.

(Premiera 1.VI.1961). Przedstawień: 49 (widzów 8.813) w siedzibie.

WOJEWÓDZTWO ZIELONOGÓRSKIE ZIELONA GÓRA

**T E A T R Z I E M I
L U B U S K I E J**

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Marek Okopiński, kierownictwo literackie: Sta-

nisław Hebanowski, Zdzisław Giżejewki. Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd, obejmujący około 50 miejscowości województwa zielonogórskiego i niektóre miejscowości województw: poznańskiego, szczecińskiego i wrocławskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Marek Okopiński, Maria Lettinger-Straszewska.

Scenograf: Czesław Kowalski.

Aktorzy: Stefania Cybulska, Zofia Fiedrich, Nina Girycz, Stanisława Kwaśniewska, Halina Lubicz, Irena Olecka, Arelia Szymańska, Lena Wizłło, Halina Viniarska, Anna Wróblówna, Barbara Zorzalewicz, Adam Cieślak, Stanisław Cybarski, Stefan Czyżewski, Maciej Dzienniewicz, Józef Fryzlewicz, Zdzisław Giżejewski, Zdzisław Grudzień, Aleksander Iwaniec, Bolesław Idziak, Rajmund Jakubowicz, Jerzy Kiszki, Tadeusz Kuduk, Tadeusz Mroczek, Czesław Niemczuk, Zdzisław Wardejn.

REPERTUAR:

1. Mikołaj Rej — **ZYWOT JOZEFA**. *Adaptacja i inscenizacja*: Kazimierz Dejmek, *reżyseria*: Maria Straszewska, *scenografia*: Zenobiusz Strzelecki, *muzyka*: Witold Kzeмиński, *choreografia*: Teresa Kujawa.

Obsada: Panna IV, Zefira — S. Kwaśniewska, Rachel, Nędza — H. Lubicz, Bida, Panna I, Dworka, Śmierć — I. Olecka, Panna II, Anchiza, Pacholik — A. Wróblówna, Pacholik, Rzeczpospolta, Panna II — B. Zgorzalewicz, Jakub, Lucifer, Putyfar — S. Cynarski, Piekarz II, Ceklarz, Młodzieniec, Brat I — M. Dzienniewicz, Brat II, Asmodeus, Zofiar — Z. Giżejewski, Józef — Z. Grudzień, Brat III, Cerberus, Szlachcic, Hano — B. Idzak, Frant, Przechera, Młodzieniec — A. Iwaniec, Brat II, Pluto, Więźny, Piekarz II, Młodzieniec — T. Kuduk, Kupiec, Levitan, Faraon, Piekarz I — J. Kiszki, Ieban, Wagant — J. Michalcewicz, Brat V, Klekot, Kupiec II, Młodzieniec — C. Niemczuk, Brat V, Smółka, Ceklarz, Kat, Młodzieniec — Z. Wardejn.

Premiera 7.X.1961. Przedstawień: 9 (widzów 3.279) w siedzibie, 23 (widzów 7.835) w objęździe.

2. Włodzimierz Majakowski — *ŁAŻNIA (Bania)*. Przekład: Artur Sandauer, reżyseria i scenografia: Antoni Tośta, współpraca reżyserska: Zdzisław Giżejowski, opracowanie dźwiękowe: Zenon Andrzejewski.

Obsada: Pobiedonosikow — S. Czyżewski, Iwan Iwanowicz — A. Cieślak, Optymistienko — J. Kizkisz, Momentalnikiow — C. Niemczuk, Belwedoński — T. Kuduk, Madame Mezaliansowa — S. Cybulska, Pond Keatch — R. Jakubowicz, Reżyser — Z. Giżejowski, Fosforyczna kobieta — H. Winiarska, Czudakow — B. Idziak, Welocypedkin — A. Iwaniec, Dwojkin — Z. Wardejn, Trojkin — M. Dzienisiewicz, Pola — N. Girycz, Under-ton — B. Zgorzalewicz, Noczkin — Z. Grudzień, Petentka — A. Szymańska, Petent — M. Dzienisiewicz, Bileterka — I. Olecka.

Premiera 9.XI.1961. Przedstawień: 9 (widzów 3.761) w siedzibie, 9 (widzów 2.666) w objęździe.

3. Stefan Żeromski — *GRZECH*. Opracowanie: Leon Kruczkowski, reżyseria: Tadeusz Mroczek, scenografia: Czesław Kowalski.

Obsada: Henryk Jaskrowicz — S. Cynarski, S. Czyżewski, Wanda Ogrodzka — H. Lubicz, Anna — A. Wróblówna, H. Winiarska, Zofia Parmen — S. Kwaśniewska, Janina Kwadowska — L. Wizłło, B. Zgorzalewicz, Witold Bukowicz — J. Fryźlewicz, M. Dzienisiewicz, J. Kizkisz, Józef — J. Michalcewicz.

Premiera 18.XI.1961. Przedstawień: 8 (widzów 4.139) w siedzibie, 55 (widzów 12.467) w objęździe.

4. Bohdan Drozdowski — *KONDUKT*. Reżyseria: Marek Okopiński, współpraca reżyserska: Olgierd Sochacki, scenografia: Marian Kucharski.

Obsada: Maciej — Z. Wardejn, Kazek — T. Kuduk, Sadyban — B. Idziak, Woźniak — A. Cieślak, Pawelski — S. Czyżewski, Magda — N. Girycz, Sołtys — J. Kizkisz. Premiera 25.XI.1961. Przedstawień: 7 (wi-

dzów 1.694) w siedzibie, 1 (1.516) w objęździe.

5. Pierre Corneille — *PRZEDZIWNY KOCHANEK (La place Royale ou l'Amoureux extravagant)*. Przekład: Stanisław Hebanowski, reżyseria: Maria Straszewska, scenografia: Stanisław Bąkowski, opracowanie muzyczne: Aleksandra Szulcówna.

Obsada: Anżelika — H. Winiarska, Filis — I. Olecka, Alidor — J. Fryźlewicz, Kleander — A. Iwaniec, Dorast — J. Kizkisz, Aryst — T. Kuduk, Polimas — Z. Giżejowski, H. Mikołajczak, Likant — Z. Wardejn.

Prapremiera polska 6.I.1962. Przedstawień: 13 (widzów 3.754) w siedzibie, 35 (widzów 10.312) w objęździe.

6. Jan Paweł Gawlik — *PORTRET*. Reżyseria: Jerzy Hoffmann, dekoracje: Zbigniew Bednarowicz, kostiumy: Barbara Wolniewicz, opracowanie muzyczne: Zenon Andrzejewski, współpraca literacka: Stanisław Hebanowski.

Obsada: Tomasz Baka — A. Cieślak, Aktor — R. Jakubowicz, Katarzyna — S. Kwaśniewska, Danka — A. Wróblówna, Dziewczyna z kawiarni — L. Wizłło, B. Zgorzalewicz, Nieznajomy — Z. Grudzień, Urzędnik I, II, III, IV, V, VI — T. Mroczek, Nauczyciel I — S. Cynarski, Nauczyciel II — B. Idziak, Nauczyciel III — Z. Grudzień, Nauczyciel IV — M. Dzienisiewicz, Barmanka — S. Cybulska, Joasia — L. Wizłło, B. Zgorzalewicz, Madej — S. Czyżewski, Kelner I — C. Niemczuk, Kelner II — J. Michalcewicz, Kelner III — B. Idziak, Melania Perz — N. Girycz, Inspicjent — J. Michalcewicz, Gość I — M. Dzienisiewicz, Gość II — Z. Grudzień, Młody facet — C. Niemczuk, Kobieta I — N. Girycz, Kobieta II — H. Lubicz, Kobieta III — L. Wizłło, B. Zgorzalewicz, Przechodzień — T. Mroczek, Matka — Z. Friedrich, Noarniakowski — S. Cynarski, Mężczyzna — B. Idziak.

Premiera 20.I.1962. Przedstawień: 8 (widzów 2.627) w siedzibie, 15 (widzów 3.633) w objęździe.

7. Franciszek Zabłocki — *FIRCYK W ZALOTACH*. Reżyseria: Marek Okopiński,

scenografia: Zofia Góralczyk, opracowanie muzyczne: Zenon Andrzejewski.

Obsada: Fircyk — M. Dzienisiewicz, Aryst — J. Fryźlewicz, Podstolina — A. Wróblówna, Klarysa — B. Zgorzalewicz, N. Girycz, Świstak — A. Iwaniec, Pustak — C. Niemczuk.

Premiera 25.II.1962 w Słubicach. Przedstawień: 12 (widzów 5.972) w siedzibie, 51 (widzów 12.193) w objęździe.

8. Georges Schehadé — *PODRÓŻ (Le voyage)*. Przekład i inscenizacja: Kazimierz Braun, reżyseria: Ewa Kołogórska, scenografia: Czesław Kowalski.

Obsada: Pan Strawberry — S. Cynarski, Krzysztof Z. Wardejn, Georgia — N. Girycz, L. Wizłło, Cheston — R. Jakubowicz, Ojciec Lamb — Z. Giżejowski, Marynarz Jim — S. Czyżewski, Diego — Z. Grudzień, Pani Edda — S. Cybulska, Komandor Greench — T. Mroczek, Kapitan Wisper — B. Idziak, Bosman — J. Kizkisz, Admirał Punt — A. Cieślak, Joanna — A. Szymańska, Senhor Panetta — J. Michalcewicz, Cocolina — H. Winiarska, Hogan — T. Kuduk.

Prapremiera polska 10.III.1962. Przedstawień 6 (widzów 1.884) w siedzibie, 15 (widzów 3.399) w objęździe.

9. William Shakespeare — *KRÓL RY-SZARD II (King Richard the Second)*. Przekład: Jerzy Łowiński, reżyseria: Marek Okopiński, scenografia: Janusz Warpechowski, muzyka: Franciszek Woźniak, współpraca literacka: Stanisław Hebanowski.

Obsada: Król Ryszard II — A. Iwaniec, Z. Wardejn, Bolinbroke — J. Fryźlewicz, Gaunt — S. Czyżewski, Księżę Yorku — S. Cynarski, Aumerle — C. Niemczuk, Mowbray — R. Jakubowicz, Northumberland — A. Cieślak, Percy — A. Iwaniec, Z. Wardejn, Salisbury — T. Kuduk, Willoughby — M. Dzienisiewicz, Fitzwater — B. Idziak, Biskup — T. Mroczek, Green — Z. Grudzień, Bagot — Z. Giżejowski, Bushy — J. Kizkisz, Extob — R. Jakubowicz, Ogrodnik — S. Czyżewski, Soroop — J. Kizkisz, Stajenny — Z. Grudzień, Dozorca — T. Kuduk, Królowa — H. Winiarska, Księżna — S. Kwaśniewska, Dama dworu — I. Olecka.

Premiera 12.V.1962. Przedstawień: 11 (widzów 3.608) w siedzibie, 13 (widzów 3.929) w objęździe.

10. Maciej Patkowski — *JUTRO WYROK*. Reżyseria: Maria Straszewska, scenografia: Czesław Kowalski.

Obsada: Sędzia — R. Jakubowicz, Grażyna — N. Girycz, Tadeusz Piotrowski — M. Dzienisiewicz, Helena Piotrowska — S. Cybulska, Zastępca prezesa sądu wojewódzkiego — H. Lubicz, H. Winiarska, S. Kwaśniewska.

Prapremiera 25.VIII.1962 we Wrocławiu. Przedstawień: 5 (widzów 1.855) w objęździe.

11. Marek Domański — *KOBIETA W TRUDNEJ SYTUACJI*, Reżyseria: Tadeusz Mroczek, scenografia: Ryszard Kuzyszyn. (Premiera 28.IX.1961 w Koźuchowie). Przedstawień: 8 (widzów 3.145) w siedzibie, 26 (widzów 5.538) w objęździe.

GORZÓW WIELKOPOLSKI

TEATR IM. JULIUSZA OSTERA WY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: (do 31.XII.61) Zbigniew Szczerbowski, (od 1.I.1962) Mirosław Smolarek, kierownik literacki: Bogdan Danowicz, kierownik muzyczny: Marianna Kurowska.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Aktorzy: Halina Bulikówna, Maria Bystrzyńska-Roslanowa (do 31.X.61), Barbara Bargiełowska (od 1.XII.61), Krystyna Czarnicka, Barbara Drogorób, Wiktoria Felczyńska, Maria Kassowska, Ludwina Nowicka, Władysław Ebert (do 28.II.62), Jerzy Jasiński, Antoni Jurasz (do 28.II.62), Bronisław Kassowski, Eugeniusz Kujawski, Stanisław Masłowski, Teofil Ordoński, Mirosław Smolarek, Jerzy Zass, Bogdan Zieliński.

REPERTUAR:

1. Pierre Corneille — *CYD (Cid)*. Adaptacja: Stanisław Wyspiański. Reżyseria: Bronisław Kassowski, scenografia: Otto Axer, ilustracja muzyczna: Jerzy Lutosławski.

Obsada: Prolog — S. Masłowski, Don Fernando — B. Kassowski, Infantka — B. Drogorób, Don Gomez — M. Smolarek, Szimena — L. Nowicka, Don Diego — W. Ebert, Don Rodrygo — B. Zieliński, Eleonora — M. Kassowska, Elwira — K. Czarnecka, Don Sanszo — E. Kujawski, Don Arias — J. Jasiński, Paż — S. Masłowski. Premiera 14.XI.1961. Przedstawień: 24 (widzów 9.801).

2. Stanisław Płonka-Fischer — *SYRENA*. Reżyseria: Bogdan Zieliński, scenografia: Michał Puklicz, układ tańców: Weronika Nowicka.

Obsada: Król — A. Jurasz, Szambelan — J. Zass, Królowa — A. Zass, Matka — N. Ogińska, Bartłomiej — T. Ordoński, Kasia — B. Drogorób, Wójtus — K. Hebda, Syrena — J. Kierasinska, Król Wodnik — W. Andrzejewski.

Premiera 3.XII.1961. Przedstawień: 20 (widzów 8.354).

3. Ryszard Ruszkowski — *JADZIA WDO-WA*. *Adaptacja:* Julian Tuwim, reżyseria: Bronisław Kassowski, scenografia: Michał Puklicz, kierownictwo muzyczne: Edmund Kurowski, choreografia: Maria Kassowska. *Obsada:* Jadzia — B. Bargielowska, Barbara — N. Ogińska, Melania — H. Bulik-Kujawska, Hortensja — K. Czarnecka, Eufemia — M. Kassowska, Antosia — L. Nowicka, Feliks — B. Zieliński, Adolf — J. Jasiński, Bolesław — E. Kujawski, Mieczysław — T. Ordoński, Krzysztof — B. Kassowski, Józef — S. Masłowski, Gawalecki — J. Zass, Piszczalski — M. Smolarek, Doktor Kos — A. Jurasz, J. Zass, Kic Kicowski — Z. Kawiecki, Załupalski — J. Śledziński, Basiński — W. Andrzejewski, Kucharz — T. Łuczak.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 24 (widzów 10.574) w siedzibie, 4 (widzów 2.140) w objęździe.

4. Aleksander Fredro — *SLUBY PANIENSKIE*. Reżyseria: Bronisław Kassowski, scenografia: Teresa Urbańska.

Obsada: Pani Dobrójska — N. Ogińska, Aniela — B. Drogorób, Klara — B. Bargielowska, Radost — B. Kassowski, Gustaw — B. Zieliński, Albin — J. Jasiński, Jan — A. Jurasz, J. Zass.

Premiera 3.II.1962. Przedstawień: 26 (widzów 9.814).

5. Janusz Odrowąż — *NIEZWYKŁA PRZYGODA*. Reżyseria: Bronisław Kassowski, scenografia: Michał Puklicz, ewolucje taneczne: Maria Kassowska.

Obsada: Pani — L. Nowicka, Żanetka — K. Hebda, Gucio — J. Zass, J. Śledziński, Filipek — S. Masłowski, Tom — E. Kujawski.

Premiera 25.II.1962. Przedstawień: 17 (widzów 5.382).

6. Stefan Żeromski — *UCIEKŁA MI PRZEPIORECKA...* Reżyseria: Irena Byrska, scenografia: Irena Burke.

Obsada: Smugon — J. Jasiński, Dorota — B. Bargielowska, Księżniczka Celina Sieniawianka — L. Nowicka, Bęczkowski — T. Ordoński, Przełęcki — B. Zieliński, Wilkosz — B. Kassowski, Ciekocki — Z. Kawiecki, Radostowiec — J. Zass, Małowieski — W. Andrzejewski, Kleniewicz — M. Smolarek, Bukański — S. Masłowski, Zabrzeziński — E. Kujawski.

Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 22 (widzów 6.855) w siedzibie, 2 (widzów 700) w objęździe.

7. Juliusz Słowacki — *MAZEPA*. Reżyseria i inscenizacja: Irena Byrska, scenografia: Marian Gostyński, muzyka: Mirosław Niziurski, układ szermierki: Jerzy Zass.

Obsada: Król Jan Kazimierz — B. Kassowski, Mazepa — E. Kujawski, Wojewoda — M. Smolarek, Amelia — H. Bulik-Kujawska, Zbigniew — J. Jasiński, Chrzastka — Z. Kawiecki, Chmara — J. Zass, Kasztelanowa — M. Kassowska, Książd — W. Andrzejewski, Goniec — W. Andrzejewski, J. Śledziński.

Premiera 29.IV.1962. Przedstawień: 22 (widzów 7.043) w siedzibie, 4 (widzów 1.844) w objęździe.

8. Stanisław Bugajski i Wanda Żółkiewska — *UCZEŃ CZARNOKSIĘŻNIKA*. Reżyseria: Bronisław Kassowski, scenografia: Michał Puklicz, ewolucje taneczne: Maria Kassowska.

Obsada: Chłopiec — E. Kujawski, Czarnoksiężnik — J. Zlamal, Uczeń czarnoksiężnika — J. Zass, Kapitan Łamignat — J. Jasiński, Tajny radca — A. Andrzejewski, B. Kassowski, Strażnik I — T. Ordoński, Strażnik II — J. Śledziński, Dziewczyna —

A. Zass, Kuglarz — Z. Kawiecki, Kobietka — M. Kassowska.

Premiera 27.V.1962. Przedstawień: 11 (widzów 4.713).

9. Piotr Arystydes Breal — *HUZARZY (Les hussards)*. *Przekład:* Wojciech Natanson, reżyseria: Ewa Kołogórska, scenografia: Irena Burke, muzyka: A. Szulcówna.

Obsada: Józef Lippi — T. Ordoński, Maria Lippi — M. Kassowska, Pani Baglione — K. Czarnecka, Rafael — E. Kujawski, Cosima — B. Bargielowska, Giacomo — B. Kassowski, Eliza — A. Zass, Pietro — J. Jasiński, Le Gouce — B. Idziak, Flicot — J. Zass, Kapitan — J. Zlamal, Kancelista — Z. Kawiecki.

Premiera 10.VI.1962. Przedstawień: 7 (widzów 1.861).

10. Tadeusz Rittner — *W MAŁYM DOMKU*. Reżyseria: Tadeusz Byrski, scenografia: Irena Burke.

Obsada: Doktor — B. Idziak, Marynia — B. Bargielowska, Wanda — H. Bulik-Kujawska, Sielski — J. Zass, Jurkiewicz — J. Zlamal, Sędzia — B. Kassowski, Sędzina — M. Kassowska, Notariusz — M. Smolarek, Notariuszowa — A. Zass, Kosicki — Z. Kawiecki, Kasia — K. Hebda, Szymon — W. Andrzejewski.

Premiera 15.VII.1962. Przedstawień: 3 (widzów 827).

11. Juliusz Słowacki — *MARIA STUART*. Reżyseria: Roman Zawistowski, scenografia: Otto Axer, ilustracja muzyczna: Jerzy Młodziejewski.

(Premiera 1.IX.1961). Przedstawień: 19 (widzów 6.775).

12. Jean Anouilh: — *ANTYGONA*. *Przekład:* Jadwiga Dackiewicz, reżyseria: Roman Zawistowski, scenografia: Otto Axer. (Premiera 3.IX.1961). Przedstawień: 11 (widzów 3.112).

WOJEWÓDZTWO WROCŁAWSKIE

WROCŁAW

TEATRY DRAMATYCZNE

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Zdzisław Grywałd, kierownik

artystyczny: Jakub Rotbaum, kierownik literacki: Roman Wołoszyński. Scen: 2 (Teatr Polski i Teatr Kameralny).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Andrzej Dobrowolski, Jakub Rotbaum, Andrzej Witkowski.

Scenografowie: Aleksander Jędrzejewski, Jadwiga Przeradzka, Marcin Wenzel.

Aktorzy: Julia Arnoldt, Łucja Burzyńska, Halina Buyno, Halina Dobrucka, Zofia Dobrzańska, Jadwiga Hańska, Teresa Iżewska, Barbara Jakubowska, Danuta Korycka, Janina Martynowska, Zdzisława Młodnicka, Irena Netto, Irena Remiszewska, Halina Romanowska, Irena Szymkiewicz, Jadwiga Skupnik, Sabina Wiśniewska, Janina Zakrzewska, Emilia Ziółkowska, Marian Bogusławski, Bogusław Danielewski, Władysław Dewoyno, Adam Dzieszynski, Juliusz Grabowski, Zygmunt Hobot, Wiesław Kowalczyk, Piotr Kurowski, Mieczysław Łoza, Ryszard Michałak, Artur Młodnicki, Albert Narkiewicz, Mieczysław Nawrocki, Zbigniew Nawara-Nowosad, Antoni Odrowąż, Aleksander Ołędzki, Ludomir Olszewski, Andrzej Polkowski, Igor Przegródzki, Cyryl Przybył, Tadeusz Skorulski, Stanisław Siekierski, Bolesław Smela, Jan Szulc, Marian Wiśniowski.

REPERTUAR:

TEATR POLSKI

1. Leszek Prorok — *POWRÓT TATY*. Reżyseria: Artur Młodnicki, scenografia: Aleksander Jędrzejewski.

Obsada: Karol Hust — B. Danielewski, Helena — Z. Młodnicka, Jan — A. Polkowski, Elżbieta — J. Hańska, Ilona — H. Buyno, Izolda — I. Szymkiewicz, Marta — S. Wiśniewska, Adam — T. Skorulski, Patryk — A. Młodnicki.

Premiera 28.X.1961. Przedstawień: 31 (widzów 25.443).

2. Ben Jonson — *VOLPONE*. *Przekład:* Regina Centnerszwerowa, inscenizacja i reżyseria: Jakub Rotbaum, dekoracje: Aleksander Jędrzejewski, kostiumy: Jadwiga Przeradzka.

Obsada: Volpone — A. Młodnicki, Mosca — I. Przegrodzki, Voltore — P. Kurovski, Corbaccio — A. Narkiewicz, Corvino — R. Michalak, Leone — A. Dzieśzyński, Colomba — Ł. Burzyńska, Canina — T. Iżewska, Sędzia — A. Polkowski, Komendant straży — M. Wiśniowski. Premiera 14.XII.1961. Przedstawień: 52 (widzów 31.301).

3. John Steinbeck — *MYSZY I LUDZIE* (*Of Mice and Men*). Adaptacja sceniczna: Jerzy Krasowski, przekład: Jan Meysztowicz, reżyseria: Jerzy Krasowski, scenografia: Józef Szajna, muzyka: Jerzy Bresticzker.

Obsada: Lennie Small — B. Smela, George Milton — A. Polkowski, Curley — Z. Hobot, Dziewczyna — J. Skupnik, Gospodarz — M. Łoza, Slim — I. Przegrodzki, Carlson — T. Skorulski, Whit — M. Wiśniowski, Candy — A. Narkiewicz, Crooks — P. Kurowski. Premiera 3.II.1962. Przedstawień: 41 (widzów 23.729).

4. Molière — *ŚWIĘTOSZEK* (*Tartule*). Przekład: Tadeusz Boy-Zeleński, reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Marcin Wenzel.

Obsada: Pani Pernelle — J. Arnoldt, H. Buyno, Orgon — A. Narkiewicz, Elmira — Z. Młodnicka, Damis — T. Skorulski, Marianna — B. Jakubowska, Walery — M. Wiśniowski, Kleant — A. Młodnicki, Tartule — A. Polkowski, Doryna — Ł. Burzyńska, Pan Zgoda — C. Przybył, Oficer gwardii — S. Siekierski, Flipota — E. Ziółkowska.

Premiera 24.III.1962. Przedstawień: 44 (widzów 27.096).

5. Maksym Gorki — *BUŁYCZOW, DOSTIGAJEW I INNI* (*Jegor Bułyczow i drugie, Dostigajew i drugie*). Przekład: Stanisław Brucz, Stanisław Ryszard Dobrowolski, Kazimierz Truchanowski, adaptacja sceniczna: Jakub Rotbaum, inscenizacja i reżyseria: Jakub Rotbaum, dekoracje: Aleksander Jędrzejewski, kostiumy: Jadwiga Przeradzka.

Obsada: Jegor Bułyczow — B. Smela, Ksjenia — I. Netto, Warwara — H. Romanowska, Aleksandra — I. Remiszewska, Mielania — J. Martynowska, Zwoncow —

J. Szulc, Tiatin — Z. Hobot, Mokiej Baszkin — M. Łoza, Wasilij Dostigajew — A. Młodnicki, Elżbieta — T. Iżewska, Antonina — J. Skupnik, Aleksy — A. Dzieśzyński, Pawlin — A. Odrowąż, Doktor — Z. Nawara-Nowosad, Trębacz — L. Olszewski, Propotiej — A. Narkiewicz, Głafira — S. Wiśniowska, Taisja — Z. Dobrzańska, Mokrousov — W. Kowalczyk, Jakub Łaptiew — T. Skorulski, Donat — W. Dewoyno, Riabinin — A. Polkowski, Niestrasznyj — C. Przybył, Wiktor — M. Wiśniowski, Gubin — M. Łoza, Kałmykowa — H. Buyno, Kuźmin — S. Siekierski, Brodaty żołnierz — A. Narkiewicz.

Premiera 1.V.1962. Przedstawień: 13 (widzów 8.497).

6. Andrzej Wydrzyński — *UCZTA MORDERCÓW*. Reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Marcin Wenzel.

Obsada: Horacy — A. Narkiewicz, Kornelia — S. Wiśniowska, Alicja — I. Remiszewska, Lucjan — A. Dzieśzyński, Robert — A. Polkowski, Hanka — Ł. Burzyńska, T. Iżewska.

Premiera 24.VI.1962. Przedstawień: 21 (widzów 8.074).

7. Aleksander Fredro — *DAMY I HUZARY*. Reżyseria: Artur Młodnicki, scenografia: Jadwiga Przeradzka.

Obsada: Major — W. Dewoyno, Rotmistrz — A. Młodnicki, Edmund — I. Przegrodzki, Kapelan — A. Odrowąż, Orgonowa — I. Netto, Dyndalska — E. Ziółkowska, Aniela — H. Buyno, Zofia — Z. Dobrzańska, Fruzia — Z. Młodnicka, Zuzia — J. Skupnik, Józia — Ł. Burzyńska, Grzegorz — M. Łoza, Rembo — L. Olszewski.

Premiera 20.VII.1962. Przedstawień: 3 (widzów 4.169).

8. William Shakespeare — *OTELLO* (*Othello, the Moor of Venice*). Przekład: Krystyna Berwińska, inscenizacja i reżyseria: Jakub Rotbaum, dekoracje: Aleksander Jędrzejewski, kostiumy: Jadwiga Przeradzka, muzyka: Ryszard Bukowski, choreografia: Sylwia Swen.

(Premiera 17.VI.1961). Przedstawień: 19 (widzów 15.412).

9. Ludwik Hieronim Morstin — *W SŁONCU*. Reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Marcin Wenzel.

(Premiera 21.VII.1961). Przedstawień: 15 (widzów 8.812).

TEATR KAMERALNY

10. Sławomir Mrozek — *INDYK*. Inscenizacja i reżyseria: Andrzej Witkowski, scenografia: Marcin Wenzel, opracowanie muzyczne: Andrzej Witkowski, Janusz Koziorowski.

Obsada: Laura — H. Dobrucka, Rudolf — S. Siekierski, Poeta — Z. Hobot, Kapitan — W. Dewoyno, Księżę — J. Szulc, Starzec z gór — Z. Nawara-Nowosad, Chłop I — A. Odrowąż, Chłop II — M. Łoza, Chłop III — L. Olszewski.

Premiera 29.X.1961. Przedstawień: 62 (widzów 17.927).

11. Jan Paweł Gawlik — *PORTRET*. Inscenizacja i reżyseria: Andrzej Witkowski, scenografia: Marcin Wenzel, opracowanie muzyczne: Aleksandra Szulcówna. Obsada: Aktor — W. Dewoyno, Tomasz Baka — C. Przybył, Katarzyna — H. Dobrucka, D. Korycka, Danuta — J. Zakrzewska, Kelnerka, Dziewczyna przechodząca, Urzędniczka III — Z. Dobrzańska, Dziewczyna z dancingu, Joasia, Świadek wypadku — I. Remiszewska, Agent śledczy, Nauczyciel III, Gość IV — W. Kowalczyk, Nauczyciel I, Urzędnik V, Gość II — Z. Nawara-Nowosad, Barman, Kelner, Urzędnik I, Gość III, Nauczyciel II — A. Odrowąż, Nauczyciel IV, Mężczyzna I, Gość młody, Naorniakowski — L. Olszewski, Kolega z biura, Mężczyzna II, Urzędnik II, Młokos, Gość I — S. Siekierski. Premiera: 24.II.1962. Przedstawień: 33 (widzów 5.944).

12. William Gibson — *DWOJE NA HUS-TAWCE* (*Two for the Seesaw*). Przekład: Kazimierz Piotrowski, Bronisław Zieliński, reżyseria: Igor Przegrodzki, scenografia: Aleksander Jędrzejewski, opracowanie dźwiękowe: Janusz Koziorowski.

Obsada: Gizela Mosca — I. Szymkiewicz, Jerry Ryan — B. Danielewski.

Premiera 22.IV.1962. Przedstawień: 63 (widzów 16.870).

13. Józef Bliziński — *PAN DAMAZY*. Reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Jadwiga Przeradzka.

(Premiera 6.IV.1961). Przedstawień: 11 (widzów 3.776).

14. Maria Morozowicz-Szczepkowska — *SPRAWA MONIKI*. Reżyseria: Janina Martynowska, scenografia: Marcin Wenzel. (Premiera 17.VI.1961). Przedstawień: 27 (widzów 3.799).

TEATR ROZMAITOŚCI

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Adolf Chronicki, kierownik literacki: Jerzy Bajdor.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd na terenie Dolnego Śląska.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Stanisława Zbyszewska, Szymon Szurmiej.

Scenografowie: Barbara Gutekunst, Zbigniew Klimczyk, Aleksandra Sell-Walter. Aktorzy: Józefina Bolska, Joanna Ciemniowska, Jadwiga Czerwińska, Halina Dzieduszycka, Ewa Frąckiewicz, Nina Grudnik, Maria Górecka, Zuzanna Helska, Maria Kęłowska, Jadwiga Kukulska, Daniela Makulska, Irena Malkiewicz-Domańska, Stefania Massalska, Marlena Milwiw, Eucja Morawska-Krawczyk, Teresa Musiałek, Ina Nowicz-Bronska, Jadwiga Halkiewicz, Zofia Nowacka, Halina Niedźwiecka, Barbara Pijarowska, Jadwiga Pytłasińska, Halina Piechowska, Irena Remiszewska, Helena Reklewska, Zofia Rozwadowska, Janina Skalaćka, Jolanta Skubniowska, Barbara Stesłowicz, Zofia Urbańska, Janina Wojtczak, Danuta Zaborowska, Maria Zbyszewska, Jerzy Block, Bronisław Bronski, Jan Cybulski, Jan Czabanowski, Jerzy Chudzyński, Zenon Dądajewski, Mieczysław Galecki, Aleksander Gajdecki, Wiktor Grotowicz, Henryk Hunko, Stanisław Igar, Tadeusz Kamberski, Stefan Kubicki, Jarosław Kuszewski, Eliaz Kuziemski-Operek, Zdzisław Kuźniar, Tadeusz Kosudarski, Jan Łopusznik, Konrad Morawski, Włodzimierz Musiał,

Michał Mroczko, Erwin Nowiaszak, Janusz Obidowicz, Medard Plewacki, Józef Pieracki, Marian Skorupa, Roman Sikora, Zdzisław Skrzypek, Józef Sajdak, Henryk Teichert, Adam Wolańczyk, Lucjan Zitrig.

REPERTUAR:

1. Mark Twain — *PRZYGODY HUCKA* (*The Adventures of Huckleberry Finn*). Układ dramaturgiczny: W. G. Bogoczenko, przekład: Józef Brodzki, reżyseria: Janusz Obidowicz, scenografia: Barbara Gutekunst.

Obsada: Huckleberry Finn — A. Wolańczyk, Jim — E. Nowiaszak, Tom Sawyer — J. Kuszewski, Sed — S. Kubicki, Polly — D. Zaborowska, Bill Turner — Z. Skrzypek, Emmelyn — J. Skalacka, Silas Phelps — R. Sikora, Sally — B. Pijarowska, Ben — H. Teichert, Buck — J. Block, Mary — * * *, Nat — J. Obidowicz. Cowboje, Murzyni.

Premiera 22.X.1961 we Wrocławiu. Przedstawień 45 (widzów 12.744) w siedzibie, 38 (widzów 20.956) w objęździe.

2. Wsiewołod Iwanow — *POCIĄG PAN-CERNY* (*Broniepojezd 14—69*). Przekład: Jerzy Pomianowski, reżyseria: Szymon Szurmiej, scenografia: Marian Stańczak, muzyka: Ryszard Bukowski.

Obsada: Niezalasow, kapitan — A. Chronicki, Z. Dądajewski, Obab, chorąży — B. Broński, Nadieżda Lwowna, matka Niezalasowa — B. Pijarowska, Waria — N. Grudnik, Sieroża — A. Wolańczyk, Wierszynin — T. Kosudarski, Pieklewanow — J. Obidowicz, Znobow — E. Kuziemski, Nikiforow — R. Sikora, Okorok — J. Kuszewski, Sjemionow — M. Gałeczki, Pietrow — H. Teichert, Filonow — B. Broński, Misza, student — Z. Skrzypek, Nastusia — D. Zaborowska, Zawiadowca stacji — J. Łopusznik, Starzec — J. Block, Rybak — S. Kubicki, Sin-Bin-U, Chińczyk — E. Nowiaszak, Amerykanin — H. Teichert, Zona Pieklewanowa — J. Kulkulska, Dama w rotundzie — J. Halkiewicz, Uciekinierka — Z. Helska, Nauczyciel — M. Gałeczki, Chłop — M. Mroczko, Chłop — J. Chudzyński.

Premiera 6.XI.1961 we Wrocławiu. Przedstawień: 20 (widzów 6.211) w siedzibie.

3. Graham Greene — *USTĘPLIWY KOCHANEK* (*The Compliant Lover*). Przekład: Andrzej Nowicki, Krystyna Tarnowska, reżyseria: Stanisław Igar, scenografia: Aleksandra Sell-Walter.

Obsada: Wiktor Rhodes — J. Pieracki, Mary Rhodes — M. Zbyszewska-Benoit, Robin Rhodes — * * *, William Howard — A. Gajdecki, Margaret Howard — H. Nowicz, Anna Howard — B. Stesłowicz, Clive Rott — A. Chronicki, Służący w hotelu — J. Sajdak, Dr. Van Droog — J. Cybulski.

Premiera 14.XI.1961 we Wrocławiu. Przedstawień: 56 (widzów 16.184) w siedzibie, 97 (widzów 34.536) w objęździe.

4. Edmund Morris — *DREWNIANY TALERZ* (*The Wooden Dish*). Przekład: Krystyna Tarnowska, Andrzej Nowicki, reżyseria: Zygmunt Chmielewski, scenografia: Barbara Gutekunst.

Obsada: Lon Dennison — K. Morawski, Klara Dennison — I. Malkiewicz, Bessie Bockser — H. Reklewska, Ed Mason — Z. Kuźniar, Suzie Dennison — H. Piechowska, Sam Yeager — J. Łopusznik, Glenn Dennison — T. Kosudarski, Floyd Dennison — W. Grotowicz, James Forsythe — M. Gałeczki, Janey Stewart — T. Musiałek.

Premiera 12.I.1962 we Wrocławiu. Przedstawień: 42 (widzów 11.476) w siedzibie, 30 (widzów 8.496) w objęździe.

5. William Shakespeare — *ROMEO I JULIA* (*Romeo and Juliet*). Przekład: Jarosław Iwaszkiewicz, inscenizacja i reżyseria: Szymon Szurmiej, scenografia: Zbigniew Klimczyk, Aleksandra Sell-Walter, układ tańców: Zygmunt Patkowski, układ pojedynków: Marian Wiśniowski.

Obsada: Escalus — A. Chronicki, Parys — Z. Skrzypek, Z. Dądajewski, Montagu — J. Czabanowski, Kapulet — A. Gajdecki, Romeo — Z. Dądajewski, Z. Skrzypek, Merkucjo — E. Kuziemski, Benvolio — W. Musiał, Tybalt — M. Skorupa, Ojciec Laurenty — B. Broński, Brat Jan — J. Chudzyński, Baltazar — J. Sajdak, Grzegorz — M. Plewacki, Pietrek — J. Cybulski, Abraham — * * *. Antekarz — J.

Obidowicz, Trzech muzykantów — * * *, Pani Kapulet — J. Skubniewska, Pani Montagu — J. Pytlasińska, Julia — J. Ciemniewska, D. Makulska, Mamka Julli — H. Nowicz.

Premiera 24.II.1962 we Wrocławiu. Przedstawień: 21 (widzów 7.543) w siedzibie.

4. José André Lacour — *PRZED MATURĄ* (*L'année du Bac*). Przekład i adaptacja: Kazimierz Piotrowski, inscenizacja i reżyseria: Jan Bratkowski, scenografia: Aleksandra Sell-Walter, ewolucje taneczne: Henryk Tomaszewski.

Obsada: Nicky — M. Kęłowska, S. Masalska, Mic Terrenoire — J. Kuszewski, Generał Guiraud-Jobit — W. Grotowicz, Mały Cachou — J. Sajdak, Giacomo — S. Kubicki, Lucynka — N. Grudnik, Profesor Cachou — J. Czabanowski, Pani Cachou — I. Rembiszewska, Pan Terrenoire — J. Obidowicz, Pani Terrenoire — M. Górecka, Jacques Guiraud-Jobit — Z. Dądajewski, Ewelina Guiraud-Jobit — H. Piechowska, Jolivet — A. Wolańczyk, Pilsoul — * * *.

Premiera 12.IV.1962 we Wrocławiu. Przedstawień: 35 (widzów 8.283) w siedzibie, 44 (widzów 15.526) w objęździe.

5. Luigi Pirandello — *SZĘŚC POSTACI SCENICZNYCH W POSZUKIWANIU AUTORA* (*Sei personaggi in cerca d'autore*). Przekład: Zofia Jachimecka, reżyseria: Noemi Korsan, scenografia: Zbigniew Klimczyk.

Obsada: Ojciec — B. Broński, Matka — H. Nowicz, Pasierbica — J. Ciemniewska, Syn — M. Skorupa, Chłopiec — * * *, Dziewczynka — * * *, Pani Pace — J. Bolska, Dyrektor — T. Kamberski, Amantka — J. Czerwińska, Bohater — T. Kosudarski, Charakterystyczna — D. Zaborowska, Naiwna — Ł. Morawska, Amant — M. Gałeczki, Inspicjent — J. Block, Sufler — J. Cybulski, Woźny — M. Mroczko. Premiera 22.IV.1962 we Wrocławiu. Przedstawień: 13 (widzów 2.289) w siedzibie, 8 (1379) w objęździe.

6. Jerzy Broszkiewicz — *SKANDAL W HELLBERGU*. Reżyseria: Kazimierz Kutz, scenografia: Janusz Tartyło, muzyka: Jerzy Pakulski.

Obsada: Hilda Diederich — I. Malkiewicz,

Karol Grober — E. Nowiaszak, Major Bruno Trausen — S. Igar, Kuno Gelehr — A. Chronicki, Klara Nieben — J. Pytlasińska, Sierżant Blom — A. Gajdecki, Mecenas Albert Ren — K. Morawski, Gerta Ren — J. Skubniewska, Lotti Ren — * * *, Lena Jung — B. Stesłowicz, Rudi Hagen — Z. Skrzypek, Adolf Schultz — M. Plewacki.

Premiera 6.V.1962 we Wrocławiu. Przedstawień: 17 (widzów 2.399) w siedzibie, 14 (widzów 3.398) w objęździe.

7. Marcel Achard — *IDIOTKA* (*L'Idiote*). Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Józef Pieracki, scenografia: Barbara Gutekunst.

Obsada: Kamil Sevigné — E. Kuziemski, Julian Morestan — H. Hunko, Antonina Sevigné — D. Makulska, Edward Lablache — Z. Kuźniar, Józefina Lanthenay — E. Frąckiewicz, Strażnik więzienny — J. Chudzyński, Mecenas Elias Cardinal — W. Musiał, Maria Dominika Beaufrevers — M. Milwiw, Benjamin Beaufrevers — H. Teichert, Mario — H. Teichert.

Premiera 9.V.1962 w Sieniawce. Przedstawień: 39 (widzów 7.177) w siedzibie, 54 (widzów 17.954) w objęździe.

WROCŁAWSKI TEATR PANTOMIMY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Henryk Tomaszewski.

Scen: Teatr własnej sceny nie posiada; występuje na scenie Teatru Polskiego.

Teatr prowadzi objazd województwa oraz występuje na terenie całego kraju.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Henryk Tomaszewski.

Aktorzy: Ewa Czekalska, Ludmiła Dąbrowska, Elżbieta Jaroszewicz, Halina Kieszczyńska (do 31.I.1962), Iwona Podolak, Ewa Warwas, Stanisław Brzozowski, Leszek Czarnota, Jerzy Fornal (do 31.X.61), Leon Górecki, Rajmund Klechot, Aleksander Krasuski, Anatol Krupa, Jerzy Kozłowski, Janusz Okniński, Janusz Piczuro, Jerzy Puzilewicz, Paweł Rouba, Adam Ry-

marczuk, Ryszard Staw, Andrzej Szczużewski, Henryk Tomaszewski, Jan Uryga, Zdzisław Żukowski.

REPERTUAR:

1. *PROGRAM SKŁADANY. Scenariusze, inscenizacja i reżyseria:* Henryk Tomaszewski, *muzyka:* Jadwiga Szajna-Lewandowska, Augustyn Bloch, Stanisław Michalek, *scenografia:* Aleksander Jędrzejewski, Jadwiga Przeradzka, Marcin Wenzel, Krzysztof Pankiewicz, Janusz Tartyło. *Obsada poszczególnych części:* 1. *IDEA.* Idea — L. Dąbrowska, Poeta — J. Pieczuro i zespół; 2. *ZIARNO I SKORUPA.* Ziarno — J. Kozłowski, Skorupa — P. Rouba; 3. *KSIĄŻKA. Osoby czytające:* Choleryczka — I. Oknińska, Melancholik — J. Pieczuro, Sangwinik — S. Brzozowski, Flegmatyk — L. Górecki; postaci książki: Mąż — J. Okniński, Zona — E. Jaroszewicz, Kochanek — J. Uryga; 4. *JASEŁKA.* Archanioł Michał — L. Czarnota, Lucyfer — J. Kozłowski, Adam — S. Brzozowski, Ewa — L. Dąbrowska, Drzewo — P. Rouba, Kain — R. Klechot, Abel — Z. Żukowski, Król Herod — S. Brzozowski, Judasz — J. Pieczuro, Śmierć — J. Puzilewicz, Wilkołaki — A. Krupa A. Szczurzewski, Święty Józef — L. Górecki, Matka Boska — I. Oknińska, Krakowianka — E. Jaroszewicz, Krakowiak — A. Szczużewski, L. Czarnota, 5. *CZŁOWIEK I PTAK.* Ptak — S. Brzozowski, Zmysły — P. Rouba, Rozum — L. Czarnota, Wyobraźnia — J. Pieczuro; 6. *RENDEZ-VOUS X 3.* Amant — S. Brzozowski, Pensjonarka — E. Jaroszewicz, Gimnazjalista — Z. Żukowski, Egzystencjalistka — E. Warwas, Egzystencjalista — J. Kozłowski, Wamp — I. Oknińska, Apasz — J. Uryga, Amantka — E. Czekańska; 7. *WOYZECK* wg dramatu George Büchnera. Woyzeck — H. Tomaszewski, J. Pieczuro, Marika — E. Jaroszewicz, Kapitan — S. Brzozowski, Major — L. Czarnota, Doktor — J. Kozłowski, Handlarz — J. Puzilewicz, Błazen — J. Uryga. Premiera 10.X.1961. Przedstawień: 6 (widzów 3.648) w siedzibie, 67 (widzów 41.846) w objeździe (także we Francji, NRD i NRF).

2. *UCZEŃ CZARNOKSIĘŻNIKA* (bajki: *LICZYRZEPA, RYBAK I KRÓLEWNA, JANKO MUZYKANT, PAWEŁ I GAWĘŁ, CESARSKI SŁOWIK, UCZEŃ CZARNOKSIĘŻNIKA*). *Reżyseria:* Janusz Okniński, Leon Górecki, Stanisław Brzozowski, Henryk Tomaszewski, *scenografia:* Adam Rymarczuk, Jerzy Kozłowski, Janusz Pieczuro.

(Premiera 19.III.1960). Przedstawień: 11 (widzów 4.365) w siedzibie, 41 (widzów 19.291) w objeździe.

3. *GABINET OSOBLIWOŚCI. Scenariusz, inscenizacja i reżyseria:* Henryk Tomaszewski.

(Premiera 9.I.1961). Przedstawień: 6 (widzów 3.403).

O P E R A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Adam Kopyciński.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Zygmunt Hassa, Andrzej Jurkiewicz, Adam Kopyciński, Jan Marynowski, Oldrich Pipek.

Reżyserzy: Zygmunt Biliński, Lia Rotbaum. *Scenograf:* Kazimierz Gac.

Choreografowie: Stanisław Miszczuk, Maksymilian Mróz.

Soliści: Salomea Bilińska, Maria Bosko, Halina Butkiewicz, Krystyna Czaplarska, Magdalena Dal, Ludwika Kaczkowska, Zofia Konrad, Janina Kozon, Wanda Mika, Danuta Paziukówna, Janina Romańska, Halina Słoniowska, Maria Tomczak, Urszula Walczak, Zygmunt Biliński, Alfred Czopek, Adam Dachtera, Włodzimierz Denysenko, Adam Duliński, Teodor Gordon, Piotr Ikowski, Maciej Kański, Stanisław Kolada, Aleksander Majewski, Ludwik Mika, Bernard Nowacki, Tadeusz Prochowski, Tadeusz Cimaszewski, Antoni Szczurowski, Władysław Szeptycki, Eugeniusz Stawierski, Józef Widera, Wacław Wronecki, Janusz Zipser.

Soliści baletu: Lidia Cichocka, Krystyna

Dąbrowska, Barbara Goślińska, Klara Kmitto, Maria Mróz, Ruta Syldorf, Adria Teliszewska, Waldemar Karst, Kazimierz Knol, Bronisław Kropidłowski, Klemens Nowicki, Henryk Sawicki, Stanisław Sitkomirski, Franciszek Warliński, Jerzy Wlazło. *Korycieje baletu:* Irena Borowska, Zenona Matuszczyk.

REPERTUAR:

1. Ermanno Wolf-Ferrari — *CZTERECH GBURÓW (I quattro rusteghi)*. *Libretto:* wg Carla Goldoniego. *Przekład:* Wiktor Bregy, Kazimierz Czarnecki, Zygmunt Latoszewski, *kierownictwo muzyczne:* Zygmunt Biliński, *scenografia:* Janusz Tartyło, *choreografia:* Maksymilian Mróz, *kierownik chóru:* Andrzej Jurkiewicz.

Obsada: Lunardo — Z. Biliński, A. Szczurowski, Małgorzata — J. Romańska, U. Walczak, Lucietta — D. Paziukówna, M. Tomczak, Maurizio — T. Gordon, A. Majewski, Filipetto — A. Duliński, S. Kolada, Marina — M. Dal, H. Halska, L. Kaczkowska, Simon — W. Denysenko, P. Ikowski, Canclan — M. Kański, A. Majewski, Felice — S. Biliński, Hrabia Ricardo Arcolai — L. Mika, W. Szeptycki, Służąca Mariny — K. Czaplarska, J. Kozon. *Soliści baletu:* I. Borowska, M. Hełka, D. Stokowy, E. Marchewka, H. Sawicki.

Premiera 27.X.1961. Przedstawień: 16 (widzów 8.856).

2. Piotr Czajkowski — *JEZIORO ŁABĘDZIE (Lebiedinoje ozero)*. *Libretto:* W. Begiczew i W. Gelcer, *inscenizacja i choreografia:* Stanisław Miszczuk, *kierownictwo muzyczne:* Kazimierz Wiłkomirski, *scenografia:* Stanisław Jarocki, *dyrygenci:* Kazimierz Wiłkomirski, Zygmunt Hassa. *Obsada:* Odetta — R. Syldorf, B. Goślińska, K. Kmitto, K. Dąbrowska-Mróz, Odylia — R. Syldorf, B. Goślińska, K. Kmitto, Księżę Zygfryd — B. Kropidłowski, W. Karst, Rudowłosy — S. Sitkomirski, K. Nowicki, H. Sawicki, Księżna — Z. Matuszczyk-Koziorowska, Mistrz ceremonii — F. Warliński, A. Wanot, Błazen — J. Figacz, W. Kołodziejczyk, Łabędzie — D.

Stokowy, A. Teliszewska, J. Greb, K. Planowa, K. Purwińska, B. Stefaniak, M. Brzezicka, M. Przegalińska, D. Jankowska, T. Reckziegel, M. Chmielarczyk, Narzeczone — M. Hełka, D. Jankowska, K. Przyłudzka, J. Stańczyk, M. Brzezicka, B. Stefaniak, Kawalerowie: J. Ananko, W. Fogiel, J. Poderwanik, M. Wancław, W. Kołodziejczyk, Z. Rakoczy, T. Rasiński, T. Szafraniec, S. Borowski, E. Marchewka, R. Zgadzaj, M. Półtorak, Adagio — M. Hełka, J. Stańczyk, L. Cichocka, Taniec hiszpański — L. Cichocka, D. Stokowy, K. Purwińska, K. Planowa, M. Wawrzynek, J. Greb, W. Karst, B. Kropidłowski, J. Warren, Pas de quatre — M. Hełka, J. Stańczyk, L. Cichocka, K. Przyłudzka. Taniec węgierski — A. Teliszewska, M. Mrozowa, M. Chmielarczyk, M. Przegalińska, S. Stopczyńska, T. Reckziegel, K. Nowicki, E. Marchewka, Z. Rakoczy, M. Wancław, T. Szafraniec, M. Półtorak, Walc — A. Teliszewska, K. Planowa, K. Przyłudzka, M. Brzezicka, D. Jankowska, J. Greb, M. Przegalińska, B. Stefaniak, K. Purwińska, M. Chmielarczyk, T. Reckziegel, Pajacyki — studio baletowe, Świta księżnej — J. Greb, M. Przegalińska, S. Stopczyńska, M. Wawrzynek. Solo skrzypcowe: Alicja Hakowska, solo wiolonczelowe: Adam Schmar.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 37 (widzów 27.275).

3. Gioacchino Rossini — *CYRULIK SEWILSKI (II barbiere di Siviglia)*. *Libretto:* Cesare Sterbini wg komedii Beaumarchais. *Przekład:* Ignacy Ziolkowski, *kierownictwo muzyczne:* Oldrich Pipek, *inscenizacja i reżyseria:* Zygmunt Biliński, *scenografia:* Janusz Tartyło, *utanecznienie:* Maksymilian Mróz.

Obsada: Almawiwa — T. Cimaszewski, S. Kolada, L. Mika, Bartolo — M. Kański, A. Majewski, A. Szczurowski, Rozyna — M. Dal, D. Paziukówna, M. Tomczak, Berta — J. Romańska, H. Szczegłowska, U. Walczak, Figaro — B. Nowacki, T. Prochowski, Don Bazyllo — Z. Biliński, W. Denysenko, P. Ikowski, Fiorello — T. Gordon, M. Kański, Oficer — A. Czopek, W. Szeptycki, Ambroży — A. Czopek, W. Niedzielski, T. Osika.

Premiera 17.II.1962. Przedstawień: 17 (widzów 9.703).

4. Giuseppe Verdi — *TRUBADUR (Il trovatore)*. *Libretto*: Salvatore Cammarano, *przekład*: Janina Gillowa, *kierownictwo muzyczne*: Adam Kopyciński, *inscenizacja i reżyseria*: Lia Rotbaumówna, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *kierownik chóru*: Andrzej Jurkiewicz.

Obsada: Hrabia de Luna — P. Ikowski, B. Nowacki, T. Prochowski, E. Stawierski, Leonora — S. Bilińska, M. Bosko, Z. Konrad, H. Słoniowska, Azucena — J. Romańska, H. Szczegółowska, U. Walczak, Manrico — A. Dachtera, J. Zipser, Inez — K. Czaplarska, U. Walczak, L. Walewska, Ferrando — W. Denysenko, M. Kański, A. Majewski, A. Szczurowski, Ruiz — T. Cimaszewski, W. Szeptycki, Goniec — A. Czopek, T. Cimaszewski.

Premiera 12.V.1962. Przedstawień: 13 (widzów 7.820).

5. Gaetano Donizetti — *ŁUCJA Z LAMERMOOR (Lucia di Lammermoor)*. *Libretto*: Salvatore Cammarano wg powieści Waltera Scotta. *Przekład*: Jerzy Sillich, *kierownictwo muzyczne*: Jan Marynowski, *reżyseria*: Zygmunt Biliński, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *kierownik chóru*: Andrzej Jurkiewicz.

Obsada: Lord Henryk Ashton — B. Nowacki, T. Prochowski, E. Stawierski, Łucja — M. Dal, M. Tomczak, Edgar Rawenwood — A. Duliński, L. Mika, J. Zipser, Lord Artur Buklaw — T. Cimaszewski, A. Duliński, S. Kolada, W. Szeptycki, Rajmund Bidebent — Z. Biliński, A. Szczurowski, Eliza — J. Kozon, W. Szczepanik, Norman — T. Cimaszewski, A. Czopek, A. Duliński, Solo na harfie — E. Marcza-kówna, solo na flecie — Z. Biegała, S. Dolata.

Wznowienie 27.VI.1962. Przedstawień 3 (widzów 1.307).

6. Ludomir Różycki — *PAN TWARDOWSKI*. *Libretto*: Stefania Różycka, *inscenizacja i choreografia*: Stanisław Miszczyk, *kierownictwo muzyczne*: Zygmunt Hassa, *scenografia*: Kazimierz Gac, *dyrygent*: Zbigniew Droszcz.

Obsada: Pan Twardowski — K. Nowicki,

S. Sitkomirski, Diabeł — W. Karst, B. Kropidłowski, H. Sawicki, Pani Twardowska, Karczmarka — Z. Matuszczyk, M. Pipkova, Królowa podziemia, diablica, Królowa Wschodu, Krasawica — R. Syldorf, B. Goślińska, K. Kmitto, K. Dąbrowska, Król Zygmunt August, Karczmarz — F. Warliński, Maciuś, Pająk — M. Półtorak, Wierzycciele — T. Rasiński, M. Wancław, A. Wanoth, Z. Rakoczy, Zebra kula, Marszałek dworu — A. Wanoth, Królowa Barbara — L. Cichocka, A. Teliszewska, Lajkonik — J. Figacz, W. Kołodziejczyk, Z. Rakoczy, Krakowiak — L. Cichocka, D. Stokowy, J. Warren, W. Kołodziejczyk, Chorąży — S. Borowski, Chora baba — S. Stopczyńska, Uczni — M. Wancław, J. Poderwanik, R. Zgadza, T. Rasiński, Odaliska — A. Teliszewska, L. Cichocka, Eunuch — Z. Rakoczy, Biała kotka — J. Stańczyk, D. Stokowy, Czarne kotki — M. Hełka, L. Cichocka, D. Stokowy, Szaro-czarne kotki — K. Purwińska, D. Stokowy, Rudy kocur — E. Marchewka, Mazur solo — M. Mrozowa, J. Stańczyk, J. Figacz, T. Szafraniec, Oberek solo — A. Teliszewska, M. Hełka, E. Marchewka, W. Kołodziejczyk, Diabły — W. Kołodziejczyk, J. Figacz, W. Fogiel, J. Poderwanik, T. Szafraniec, R. Zgadza, S. Borowski, J. Ananko, E. Marchewka, M. Półtorak, M. Wancław, T. Rasiński, Nietoperze — B. Stefaniak, M. Brzezicka, M. Chmielarczyk, T. Reckziegel, M. Przegalińska, D. Jankowska, Kruki — M. Pipkova, S. Stopczyńska, J. Greb, Wiślanki — M. Hełka, J. Stańczyk, K. Przyłudzka, Perły — K. Purwińska, L. Cichocka, K. Przyłudzka, K. Planowa, Błękitne — B. Stefaniak, M. Brzezicka, M. Chmielarczyk, T. Reckziegel, Uwodzicielki — K. Przyłudzka, K. Purwińska, M. Przegalińska, B. Stefaniak, D. Stokowy, D. Jankowska, K. Planowa, Czarownice — S. Stopczyńska, J. Greb, T. Reckziegel, Straganiarki — S. Stopczyńska, J. Greb, T. Reckziegel, Przekupki — M. Przegalińska, B. Stefaniak, M. Brzezicka, J. Stańczyk, Gwiazdy — M. Hełka, K. Przyłudzka, K. Purwińska, L. Cichocka, Góralski solo — J. Waren, J. Figacz, M. Hełka, L. Cichocka, Góralki — K. Przyłudzka, D. Jankowska, K. Purwiń-

ska, D. Stokowy, K. Planowa, M. Pipkova, Góralki — T. Szafraniec, W. Fogiel, E. Marchewka, W. Kołodziejczyk, T. Rasiński, M. Wancław, Mieszczanie — J. Poderwanik, M. Półtorak, Z. Rakoczy, R. Zgadza, Hurysy — K. Purwińska, M. Przegalińska, D. Jankowska, M. Pipkova, Oblubienice — J. Stańczyk, K. Przyłudzka, M. Brzezicka, M. Chmielarczyk, Kobiety haremu — T. Reckziegel, B. Stefaniak, M. Brzezicka, M. Chmielarczyk, Niewolnicy — J. Warren, E. Marchewka, W. Fogiel, J. Ananko, J. Figacz, W. Kołodziejczyk, T. Szafraniec, R. Zgadza, T. Rasiński, Venus — J. Stańczyk, K. Przyłudzka, Gwiazdki — D. Stokowy, M. Chmielarczyk, D. Jankowska, B. Stefaniak, Ogniki — M. Brzezicka, T. Reckziegel, K. Planowa, M. Przegalińska, partie wokalne — L. Kaczkowska, J. Widera. Premiera 21.VII.1962. Przedstawień: 3 (widzów 2.303).

7. Giacomo Puccini — *TOSCA*. *Libretto*: L. Illica i G. Giacosa wg dramatu Victorryna Sardou. *Przekład*: Ignacy Ziółkowski, *kierownictwo muzyczne*: Adam Kopyciński, *inscenizacja i reżyseria*: Lia Rotbaumówna, *scenografia*: Jadwiga Przeradzka, *kierownik chóru*: Andrzej Jurkiewicz. *Obsada*: Tosca — M. Bosko, Z. Konrad, H. Słoniowska, Cavaradossi — A. Dachtera, J. Zipser, Scarpla — W. Denysenko, T. Gordon, P. Ikowski, A. Majewski, E. Stawierski, Angelotti — Z. Biliński, M. Kański, A. Szczurowski, Zakrystian — Z. Biliński, A. Szczurowski, Spoletta — A. Czopek, T. Cimaszewski, W. Szeptycki, Sciarone — * * *, Dozorca więzienny — W. Filipowski, Pastuszek — L. Walewska. Premiera 25.XI.1961. Przedstawień: 28 (widzów 14.780).

8. Boris Asafiew — *FONTANNA BACHCZYSARAJU (Bachczasarskij Fontan)*. *Libretto*: M. D. Wołkow wg Aleksandra Puszkina, *adaptacja i choreografia*: Zygmunt Patkowski, *kierownictwo muzyczne*: Jan Marynowski, *scenografia*: Stanisław Jarocki. (Premiera 30.III.1954). Przedstawień: 2 (widzów 1.490).

9. Georges Bizet — *POŁAWIACZE PEREŁ (Les pêcheurs des perles)*. *Libretto*: M.

Carré i M. Cormon, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *kierownictwo muzyczne*: Jan Marynowski, *reżyseria*: Jan Romejko, *scenografia*: Kazimierz Gac.

(Premiera 19.VI.1955). Przedstawień: 4 (widzów 2.966).

10. Giuseppe Verdi — *RIGOLETTO*. *Libretto*: F. Piave wg dramatu Wiktora Hugo *Le roi s'amuse*. *Przekład*: Ignacy Ziółkowski, *kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Bończa-Tomaszewski, *scenografia*: Stanisław Jarocki.

(Wznowienie 5.IV.1951). Przedstawień: 9 (widzów 5.968).

11. Giacomo Puccini: *MADAME BUTTERFLY (Madama Butterfly)*. *Libretto*: L. Illica i G. Giacosa, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Wilkomirski, *scenografia*: Kazimierz Gac.

(Wznowienie 3.X.1955). Przedstawień: 6 (widzów 4.138).

12. Giuseppe Verdi — *AIDA*. *Libretto*: A. Ghislanzoni, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *kierownictwo muzyczne*: Oldrich Pipek, *inscenizacja i reżyseria*: Jan Popiel, *scenografia*: Stefan Janasik, *choreografia*: Maksymilian Mróz, *kierownik chóru*: Jan Marynowski.

(Premiera 19.IV.1956). Przedstawień: 10 (widzów 5.695).

13. Charles Gounod — *FAUST (Z NOCĄ WALPURGII)*. *Libretto*: J. Barbier i M. Carré, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *kierownictwo muzyczne*: Jan Marynowski, *inscenizacja*: Stanisław Jarocki, Antoni Majak, Jerzy Sillich, *reżyseria*: Antoni Majak, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *kierownik chóru*: Jan Klonowski.

(Premiera 29.IX.1956). Przedstawień: 8 (widzów 5.405).

14. Amilcare Ponchielli — *GIOCONDA*. *Libretto*: Tobia Gorrio wg dramatu Wiktora Hugo *Angelo, tyran Padwy*, *przekład*: Kazimierz Czarnecki, *kierownictwo muzyczne*: Jan Marynowski, *inscenizacja i reżyseria*: Zygmunt Biliński, *dekoracje*: Kazimierz Gac, *kostiumy*: Alina Urban-Szwedowa i Kazimierz Gac, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *kierownictwo chóru*: Jan Marynowski.

(Premiera 9.II.1958). Przedstawień: 4 (widzów 1.943).

15. Georges Bizet — *CARMEN*. *Libretto*: H. Meilhac i L. Halevy, *przekład*: Wiktor Bregy i Kazimierz Czekotowski, *kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Wiłkomirski, *inscenizacja i reżyseria*: Stanisław Drabik, *scenografia*: Roman Bublec, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *kierownik chóru*: Jan Marynowski.

(Premiera 8.VII.1958). Przedstawień: 11 (widzów 10.800).

16. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski, *kierownictwo muzyczne*: Jan Marynowski, *reżyseria*: Zygmunt Biliński, *dekoracje*: Kazimierz Gac, *kostiumy*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Jerzy Gogół, *kierownik chóru*: Józef Kłonowski.

(Wznowienie 19.IV.1959). Przedstawień: 19 (widzów 12.013).

17. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. *Libretto*: Jan Chęciński, *kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Wiłkomirski, *reżyseria*: Zygmunt Biliński, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Maksymilian Mróz.

(Premiera 31.XII.1959). Przedstawień: 15 (widzów 9.961).

18. Władysław Żeleński — *GOPLANA*. *Libretto* — Ludomł German wg tragedii Juliusza Słowackiego *Balladyna*. *Kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Wiłkomirski, *inscenizacja, reżyseria i choreografia*: Lia Rotbaumówna, *dekoracje*: Aleksander Jędrzejewski, *kostiumy*: Jadwiga Przeradzka, *kierownik chóru*: Jan Marynowski.

(Premiera 21.III.1959). Przedstawień: 4 (widzów 2.870).

19. Giuseppe Verdi — *TRAVIATA (La Traviata)*. *Libretto*: Francesco Piave wg dramatu Aleksandra Dumasa *Dama kameliowa*. *Kierownictwo muzyczne*: Oldrich Pipek, *reżyseria*: Zygmunt Biliński, *scenografia*: Izabela Sojicka-Konarzewska, *choreografia*: Jerzy Gogół.

(Premiera 10.VI.1960). Przedstawień: 15 (widzów 8.097).

20. Wolfgang Amedeus Mozart — *COSI FAN TUTTE ossia SCUOLA DEGLI AMANTI (Tak czynią wszystkie, czyli*

Szkola kochanków). *Libretto*: Lorenzo da Ponte, *przekład*: Włodzimierz Ormicki i Wiesław Gorecki, *kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Wiłkomirski, *inscenizacja i reżyseria*: Lia Rotbaumówna, *scenografia*: Jadwiga Przeradzka.

(Premiera 24.X.1960). Przedstawień: 7 (widzów 3.397).

21. Ignacy Paderewski — *MANRU*. *Libretto*: Alfred Nossig, *przekład*: Aleksander Rymkiewicz, Wiktor Bregy, *kierownictwo muzyczne*: Kazimierz Wiłkomirski, *inscenizacja i reżyseria*: Lia Rotbaumówna, *scenografia*: Zbigniew Kaja, *choreografia*: Jerzy Gogół, *kierownik chóru*: Andrzej Jurkiewicz.

(Premiera 15.IV.1961). Przedstawień: 10 (widzów 6.346).

O P E R E T K A D O L N O Ś L Ą S K A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Michał Religion, kierownik artystyczny: Jerzy Zabłocki.

Scen: Operetka własnej sceny nie posiada, występuje na scenie Opery we Wrocławiu. Operetka prowadzi objazd województw: wrocławskiego, zielonogórskiego, opolskiego, katowickiego, poznańskiego i kieleckiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Tadeusz Seredyński, Jan Słęk, Jerzy Zabłocki.

Choreografia: Kazimiera Patkowska.

Aktorzy-spiewacy: Alicja Garyantes, Krystyna Hrehorowicz, Stanisława Joniak, Danuta Majgler-Znajdowska, Maria Mostowska, Janina Siciarz, Maria Switalska, Barbara Urbańska, Maria Wałcerz, Zdzisław Budzicki, Leon Gawętek, Stanisław Kamberski, Piotr Kołodziej, Gustaw Kusek, Leon Langer, Janusz Nowicki, Stanisław Stelmaszek, Aleksander Szarota.

Soliści baletu: Stefania Kołodziejczyk, Marian Babula.

REPERTUAR:

1. Józef Talarczyk — *MÓW MI TEO*. *Libretto*: Andrzej Jurek, *inscenizacja i reży-*

seria: Halina Dzieduszycka, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Zabłocki, *scenografia*: Janusz Tartyłło, *choreografia*: Kazimiera Patkowska.

Obsada: Kowalska — S. Joniak, D. Majgier-Kłosowska, Maryla — A. Garyantes, M. Mostowska, Stefan — J. Nowicki, Teofil — L. Gawętek, R. Michalak, Zygmunt — L. Langer A. Szarota, Dziennikarka — J. Siciarz, M. Switalska, Henryk — B. Danielewski, S. Stelmaszek, Agnieszka — I. Gałuszko, I. Łoś, Burmistrz — S. Kamberski, Sędzia — A. Czopek, Bufetowy — Z. Budzicki, Z. Skorek.

Premiera 4.II.1962. Przedstawień: 24 (widzów 16.568).

2. Imre Kalman — *KSIĘŻNICZKA CZAR-DASZA (Csardaschürstin)*. *Libretto*: L. Stein, B. Jenbach, *przekład i adaptacja*: Jerzy Jurandot, *inscenizacja i reżyseria*: Igor Przegrodzki, *kierownictwo muzyczne*: Tadeusz Seredyński, *scenografia*: Jadwiga Przeradzka, *choreografia*: Kazimiera Patkowska.

Obsada: Sylvia Varescu — K. Hrehorowicz, M. Wałcerz, Księżę Lippert-Weylersheim — S. Kamberski, W. Szeptycki, Anhilda — B. Urbańska, M. Switalska, Edwin — J. Nowicki, Anastazja — M. Mostowska, J. Siciarz, Bonifacy Kansianu — B. Danielewski, S. Stelmaszek, Ferenc Kerekes — B. Broński, L. Langer, W. Szeptycki, Endretu — P. Kołodziej, Baron von Rohnsdorf — Z. Skorek, R. Kokot, A. Legutko, Kisz — Skorek, A. Legutko, Kisz — Z. Budzicki, A. Czopek.

Premiera 11.VI.1962. Przedstawień: 73 (widzów 35.160).

3. Johann Strauss — *ZEMSTA NIETOPERZA (Die Fledermaus)*. *Tekst polski*: Julian Tuwim, *kierownictwo muzyczne*: Tadeusz Seredyński, *reżyseria*: Władysław Szeptycki, *scenografia*: Kazimierz Gac, *choreografia*: Kazimiera Patkowska.

(Premiera 21.III.1955). Przedstawień: 2 (widzów 1.000).

4. Imre Kalman — *MANEWRY JESIENNE (Ein Herbstmanöver)*. *Libretto*: Karol Bakany, *inscenizacja*: Waclaw Zdanowicz, *reżyseria*: Waclaw Szeptycki, *kierownictwo muzyczne*: Tadeusz Seredyński, *scenografia*:

Stanisław Jarocki, *choreografia*: Kazimiera Patkowska.

(Premiera 21.IV.1957). Przedstawień: 36 (widzów 23.794).

5. Edmond Audran — *LALKA (La poupée)*. *Libretto*: Maurice Ordonneau, *adaptacja*: Zenon Laurentowski, *kierownictwo muzyczne*: Mieczysław Krzyński, *reżyseria*: Adolf Chronicki, *scenografia*: Janusz Tartyłło, *choreografia*: Kazimiera Patkowska.

(Premiera 2.III.1959). Przedstawień: 21 (widzów 12.561).

6. Nico Dostal — *CLIVIA*. *Libretto*: Charles Amberg, *przekład*: Krystyna Chudowska, *reżyseria i inscenizacja*: Aleksander Sawin, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Zabłocki, *scenografia*: Stefan Janasik, *choreografia*: Stanisław Miszczuk.

(Premiera 10.I.1960). Przedstawień: 44 (widzów 27.095).

7. Jacques Offenbach — *ZYCIE PARYSKIE (La vie parisienne)*. *Libretto*: wg H. Meilhaca i L. Halevy'ego, *adaptacja*: Władysław Krzemiński, *kierownictwo muzyczne*: Tadeusz Seredyński, *inscenizacja i reżyseria*: Lia Rotbaumówna, *dekoracje*: Aleksander Jędrzejewski, *kostiumy*: Jadwiga Przeradzka, *układ tańców zespołu baletowego*: Aleksandra Patkowska, *ewolucje i tańce solistów oraz chóru*: Lia Rotbaumówna.

(Premiera 3.VII.1960). Przedstawień: 36 (widzów 24.557).

8. Paul Bukhard — *FAJERWERK (Das Feuerwerk)*. *Libretto*: Erik Charell i Jurg Amstein wg komedii Emila Santtera, *teksty muzyczne*: Jurg Amstein i Robert Gilbert, *adaptacja i przekład*: Józef Słotwiński i Zdzisław Skowronski, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Zabłocki, *reżyseria*: Bogusław Danielewski, *scenografia*: Jerzy Szeński, *choreografia*: Kazimiera Patkowska, *dyrygenci*: Jerzy Zabłocki, Jan Słęk.

Premiera 29.V.1961. Przedstawień: 9 (widzów 5.953).

JELEŃ GÓRA

TEATRY DOLNOŚLĄSKIE KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Władysław Ziemiański, kierownik artystyczny: Zuzanna Łozińska, kierownik

literacki: Mieczysław Markowski, kierownik muzyczny: Bogdan Dominik.
Scen: 2. (Jelenia Góra i Wałbrzych).
Teatr prowadzi stały objazd południowej części województwa wrocławskiego od Kudowy do Turoszowa.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Zuzanna Łozińska.
Scenografowie: Wanda Czaplanka, Tadeusz Rajkowski, Anna Szeliga.
Aktorzy: Henryka Baldy, Danuta Borowska, Krystyna Ciesielska, Maria Drzewiecka, Katarzyna Feldman, Janina Gozdecka, Jadwiga Jarwicz, Mirosława Leśniowska, Irena Łęcka, Ina Masiejewska, Sabina Mielczarek, Irena Orzecka, Stanisława Siedlecka, Barbara Wronowska-Kruczkowska, Janina Zabielska-Milkowska, Jadwiga Ziemiańska, Bolesław Andrzejczyk, Paweł Baldy, Zbigniew Bojarczuk (od 1.I.1962), Karol Chorzewski, Witold Gałązka-Konar, Henryk Halski, Lubomir Jabłoński, Bogusław Jerke, Antoni Kossowski (od 16.I.1962), Bogusław Kozak, Roman Kruczkowski, Leon Łabędzki, Stanisław Łopatowski, Miłosz Maszyński, Stefan Miedziński, Stanisław Posiadłowski, Józef Powojewski, Olgierd Radwan, Eugeniusz Szatkowski, Marek Szyszkowski.

REPERTUAR:

SCENA W JELENIEJ GÓRZE

1. Aleksander Puszkina — *EUGENIUSZ ONIEGIN*. *Przekład:* Adam Ważyk, *muzyka:* Piotr Czajkowski w opracowaniu Edwarda Borowskiego. *Reżyseria:* Sabina Mielczarek *scenografia:* Tadeusz Rajkowski, *kierownik muzyczny:* Bogdan Dominik.
Obsada: Eugeniusz Oniegin — B. Jerke, Tatiana — I. Łęcka, Leński — S. Łopatowski, Olga — K. Kozak, Niania — I. Orzecka, Księżę — K. Chorzewski, Narrator I — B. Taborski, Narratorka II — K. Ciesielska, Narratorka III — J. Ziemiańska, Narratorka IV — S. Mielczarek.
Premiera 27.X.1961 Przedstawień: 17 (widzów 5.974) w siedzibie, 19 (widzów 9.377) w objeździe.

2. Molière — *SKĄPIEC (L' Avare)*. *Przekład i opracowanie:* Tadeusz Boy-Żeleński, *reżyseria:* Zuzanna Łozińska, *scenografia:* Anna Szeliga.

Obsada: Harpagon — P. Baldy, Kleant — W. Nowosielski, Eliza — I. Masiejewska, Walery — B. Andrzejczyk, Marianna — A. Lipnicka, Anzelm — S. Posiadłowski, Frozyna — J. Jarwicz, Simon — J. Powojewski, Jakub — L. Łabędzki, Strzałka — B. Kozak, Pani Claude — J. Wronowska, Zdziebełko — S. Miedziński, Szczygiełek — W. Sawko, Komisarz Policji i jego pisarz — W. Gałązka.

Premiera 7.XII.1961. Przedstawień: 26 (widzów 8.536) w siedzibie, 22 (widzów 11.827) w objeździe.

3. Włodzimierz Majakowski — *ŁAŻNIA (Bania)*. *Przekład:* Artur Sandauer, *reżyseria:* Zuzanna Łozińska, *scenografia:* Anna Szeliga, *ilustracja muzyczna:* Bogdan Dominik.

Obsada: Towarzysz Pobiedonosikow — P. Baldy, Pola — I. Masiejewska, Towarzysz Optymistenko — W. Konar, Izaak Belwedowski — L. Łabędzki, Towarzysz Momentalnikiow — W. Nowosielski, Mister Pond Keatch — K. Chorzewski, Towarzyszka Underton — K. Ciesielska, Noczkin — E. Szatkowski, Towarzysz Welocypedkin — B. Andrzejczyk, Towarzysz Czudakow — S. Łopatowski, Madame Mezaliansowa — D. Borowska, Towarzysz Foskin — * * *, Towarzysz Dwojkin — W. Sawko, Towarzysz Trojkin — * * *, Petent — S. Tubielewicz, Petentka — J. Jarwicz, Reżyser — B. Kozak, Iwan Iwanowicz — S. Posiadłowski, Odźwierny teatralny — * * *, Fosforyczna kobieta — A. Lipnicka.
Premiera 8.II.1962. Przedstawień: 8 (widzów 2.381) w siedzibie, 5 (widzów 3.420) w objeździe.

4. Kornel Makuszyński — *PRZYJACIEL WESOŁEGO DIABŁA*. *Adaptacja sceniczna:* Zbigniew Bebak, *teksty piosenek:* Karol Robak, *muzyka:* Bogdan Dominik, *reżyseria zespołowa, scenografia:* Tadeusz Rajkowski. *Obsada:* Janek — Z. Bojarczuk, Witalis — J. Powojewski, Nieznajomy — A. Kossowski, Wilk — J. Powojewski, Piszczalka — S. Miedziński, Barabas — W. Ziemiański, I Zakapturzony — J. Powojewski, II Za-

kapturzony — * * *, Pisarz — A. Kossowski, Król ludzi mechanicznych — J. Powojewski, Wódz ludzi mechanicznych — K. Świętochowska, Brodaty majtek — W. Ziemiański, Kapitan Okrętu — J. Powojewski, Arab — A. Kossowski, Dostojnik — W. Ziemiański, Krokodyl — * * *, Rycerz — * * *, Paż — K. Świętochowska.

Premiera 10.II.1962. Przedstawień: 27 (widzów 10.833) w siedzibie, 82 (widzów 34.719) w objeździe.

5. Janusz Warmiński — *CZŁOWIEK Z GŁOWĄ*. *Reżyseria i scenografia:* Aleksander Fogiel.

Obsada: Roman Nawrocki — L. Łabędzki, Barbara — D. Borowska, Karol Księżycycki — B. Kozak, Jerzy Bugała — S. Łopatowski, Genowefa — K. Ciesielska, Lidia — I. Masiejewska, Sława Stawska — H. Baldy, Ninette — S. Mielczarek.

Premiera 17.III.1962. Przedstawień: 16 (widzów 5.186) w siedzibie, 33 (widzów 16.304) w objeździe.

6. William Shakespeare — *ROMEO I JULIA (Romeo and Juliet)*. *Przekład:* Jarosław Iwaszkiewicz, *inscenizacja:* Krystyna Tyszańska, Celestyn Skołuda, *reżyseria:* Krystyna Tyszańska, *scenografia:* Anna Szeliga, Tadeusz Rajkowski, *opracowanie muzyczne:* Bogdan Dominik.

Obsada: Chór — W. Konar, Escalus — J. Powojewski, Parys — Z. Bojarczuk, Mantagu — K. Chorzewski, Kapulet — S. Posiadłowski, Romeo — B. Jerke, Merkucjo — W. Nowosielski, Benwolio — B. Andrzejczyk, Tybalt — P. Baldy, Ojciec Laurenty — A. Kossowski, Brat Jan — E. Szatkowski, W. Ziemiański, Baltazar — * * *, Samson — W. Konar, Grzegorz — S. Tubielewicz, Pietrek — S. Miedziński, Abraham — * * *, Aptekarz — * * *, Muzykant — W. Nowosielski, Paż Parysa — A. Lipnicka, Pani Kapulet — Z. Łozińska, Pani Montagu — J. Milkowska-Zabielska, Julia — J. Ziemiańska, Mamka Julii — J. Jarwicz, Strażnik — B. Taborski.

Premiera 12.IV.1962. Przedstawień: 19 (widzów 5.416) w siedzibie, 9 (widzów 3.833) w objeździe.

7. Maciej Patkowski — *HARMONIJKA*.

Reżyseria: Maria Straszewska, *scenografia:* Wanda Czaplanka, *opracowanie muzyczne:* Bogdan Dominik.

Obsada: Harmonijka — B. Jerke, Barszczowa — K. Ciesielska, Grzegorz — S. Tubielewicz, Zyzio — W. Konar, Kazik — Z. Bojarczuk, Zaba — A. Lipnicka, Ninka — J. Ziemiańska, Jonaszowa — Z. Łozińska, Audytor — B. Taborski, Milicjant — L. Łabędzki.

Premiera 15.V.1962. Przedstawień: 11 (widzów 2.552) w siedzibie, 14 (widzów 5.577) w objeździe.

8. Willis Hall — *BŁĘKITNY PATROL (The Long and the Short and the Tall)*. *Przekład:* Kazimierz Piotrowski, *reżyseria i scenografia:* Aleksander Fogiel.

Obsada: Mitschen — A. Fogiel, Johnstone — B. Kozak, Macleish — S. Łopatowski, Whitekar — W. Nowosielski, Evens — B. Andrzejczyk, Bemforth — P. Baldy, Smith — E. Szatkowski, Jeniec — S. Miedziński.

Premiera 16.V.1962 w Cieplicach-Zdroju. Przedstawień: 10 (widzów 2.700) w siedzibie, 19 (widzów 8.144) w objeździe.

9. Agata Christie — *PUŁAPKA NA MYSZY (The Mousetrap)*. *Przekład i adaptacja:* Tadeusz Dehnel i Jan Zakrzewski, *reżyseria:* Zuzanna Łozińska, *scenografia:* Wanda Czaplanka, *ilustracja muzyczna:* Bogdan Dominik.

(Premiera 30.VI.1961). Przedstawień: 14 (widzów 6.447) w siedzibie, 26 (widzów 18.502) w objeździe.

10. Maria Morozowicz-Szczepkowska — *SPRAWA MONIKI*. *Reżyseria:* Sabina Mielczarek, *scenografia:* Tadeusz Rajkowski. (Premiera 7.VIII.1961). Przedstawień: 13 (widzów 2.674) w siedzibie, 39 (widzów 13.022) w objeździe.

SCENA W WAŁBRZYCHU

1. Juliusz Słowacki — *MAZEPA*. *Reżyseria:* Zuzanna Łozińska, *scenografia:* Wanda Czaplanka, *ilustracja muzyczna:* Edward Czerny.

Obsada: Król Jan Kazimierz — R. Kruczkowski, Mazepa — M. Maszyński, Wojewoda — L. Jabłoński, Amelia — B. Wronowska, Zbigniew — M. Szyszkowski, Chrzóstka — W. Mierzyński, Chmara —

H. Halski, Kasztelanowa — S. Siedlecka. Premiera 4.XI.1961. Przedstawień: 31 (widzów 10,021) w siedzibie, 77 (widzów 28.550) w objeździe.

2. **POWSTALI, KTÓRYCH DRĘCZYŁ GŁÓD** — Montaż dramaturgiczny (XX-lecie Polskiej Partii Robotniczej). *Scenariusz i inscenizacja*: Mieczysław Markowski, *reżyseria zespołowa, scenografia*: Wanda Czaplanka, *opracowanie muzyczne*: Ryszard Bukowski. Fragmenty sztuk: *Domek z kart* Zegadłowicza, *Zaczyna się dzień* Broszkiewiczza i Gottesmana, *Rok 1944* Kuśmierka, *Dom na Twardej* Korcellego, utwory poetyckie Baczyńskiego, Borowego, Broniewskiego, Dziedzica, Fika, Lewina, Majakowskiego, Pasternaka, Słonimskiego, Szenwalda, Ważyka, Woroszyńskiego, Wygodzkiego, Zieleńczyk oraz dokumenty z historii PPR, pieśni rewolucyjne, partyzanckie, żołnierskie i teksty anonimowe. *Obsada*: E. Bystydzieńska, M. Drzewiecka, S. Siedlecka, B. Wronowska, J. Zabielska, H. Halski, L. Jabłoński, B. Jerke, R. Kruczkowski, M. Maszyński, J. Moes, O. Radwan, M. Szyszkowski, J. Tamski. Premiera 10.I.1962. Przedstawień: 21 (widzów 10.024) w siedzibie, 14 (widzów 15.603) w objeździe.

3. a. *Ajschylos* — **SIEDMIU PRZECIWIW TEBOM** (*Heptà epì Thèbas*). *Przekład*: Stefan Srebrny, *inscenizacja i reżyseria*: Michał Bogusławski, *scenografia*: Wanda Czaplanka.

Obsada: Eteokles — M. Maszyński, R. Kruczkowski, Wysłanec — A. Jurasz, Goniec — J. Smoliński, Chór dziewic tebańskich — S. Siedlecka, E. Bystydzieńska, Z. Friedrich, I. Łęcka;

b. Sofokles — **ANTYGONA** (*Antigone*). *Przekład*: Ludwik Hieronim Morstin. *Reżyseria*: Michał Bogusławski, *scenografia*: Wanda Czaplanka, *opracowanie muzyczne*: Stefan Zawarski, *plastyka ruchu*: Janusz Okniński.

Obsada: Antygona — M. Drzewiecka, Ismena — B. Wronowska, Kreon — L. Jabłoński, Hajmon — R. Kruczkowski, M. Maszyński, Eurydyka — S. Siedlecka, Tejrezjasz — O. Radwan, Zwiastun — H. Halski, Strażnik — J. Smoliński, Sługa — J.

Tamski, Chór starców — A. Jurasz, J. Moes.

Premiera 5.V.1962. Przedstawień: 10 (widzów 2.823) w siedzibie, 12 (widzów 4.552) w objeździe.

WAŁBRZYCH

T E A T R L A L E K

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Alfons Drabent, kierownik artystyczny: Edward Doszła, kierownik literacki: Klemens Krzyżanowski, kierownik muzyczny: Konrad Polak.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd całego województwa wrocławskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Stanisław Bukowski.

Aktorzy: Aleksandra Doszła, Elżbieta Echaust, Anna Helman, Irena Krzyk, Jadwiga Lauks, Celina Rychlicka, Bożena Wojnicka, Czesław Jachowski, Jan Jawor, Waldemar Ferrarius, Wiesław Hejno, Jan Plewako.

REPERTUAR:

1. a) Jerzy Zaborowski — **TOMCIO PALUSZEK**. *Reżyseria*: Stanisław Bukowski, *scenografia*: Zofia Gutkowska, *ilustracja muzyczna*: Leon Hanek i Filip Nowak.

Obsada: Królowna — J. Lauks, Tomcio Paluszek — J. Plewako, Zbój Madej — S. Bukowski.

b) Jerzy Zaborowski — **O PIESKU CO CHCIAŁ BYĆ SZCZOTKĄ** wg Karola Čapka. *Reżyseria*: Stanisław Bukowski, *scenografia*: Zofia Gutkowska, *muzyka*: Leon Hanek i Filip Nowak.

Obsada: Pies — J. Plewako, Kot — J. Lauks.

Premiera 28.XII.1961. Przedstawień: 128 (widzów 36.282).

2. **PIEŚŃ WOLNEGO DUCHA** — montaż poetycko-muzyczny. *Utwory*: W. Broniewskiego, S. R. Standego, W. Wandurskiego, L. Waryńskiego, E. Szymańskiego, W. Zieleńczyka i anonimowe. *Scenariusz*: Kle-

mens Krzyżagórski, *reżyseria*: zespołowa. *Obsada*: A. Doszła, E. Doszła, W. Hejno, P. Lauks, J. Plewako.

Premiera: 22.I.1962. Przedstawień: 19 (widzów 5.800).

3. Jerzy Dobrzański — **GRYMASELA** wg Marii Kownackiej. *Reżyseria*: Edward Doszła, *scenografia*: Marcin Wenzel, *muzyka*: Jerzy Dobrzański.

Obsada: Grymasela — I. Krzyk, Koniusz — P. Lauks, Jaśko — C. Jachowski, Ochmistrzyńni — A. Doszła, Łowczy — W. Hejno, Trefniś — A. Helman.

Premiera 17.II.1962. Przedstawień: 76 (widzów 22.117).

4. Anton Hirsch — **DZIAD WSZYSTKOZJAD**. *Przekład*: Zenobia Dębicka, *reżyseria*: Edward Doszła, *scenografia*: Stanisław Echaust, *muzyka*: Jerzy Dargiel.

Obsada: Irenka — A. Helman, Matka Irenki — A. Doszła, Gajowy — E. Doszła, Dziad Wszystkozjad — P. Lauks, Babcia Irenki — A. Doszła.

Premiera 4.V.1962. Przedstawień: 67 (widzów 16.584).

5. Hanna Januszewska — **KRAWIEC NITECZKA** wg Kornela Makuszyńskiego. *Reżyseria*: Stanisław Bukowski, *scenografia*: Ewa Czerechowska, *muzyka*: Józef Grzesik.

Obsada: Krawiec Niteczka — J. Plewako, Pan Strach — W. Hejno, Cyganka, — I. Krzyk, Szewc — W. Ferrarius, Burmistrz — S. Bukowski, Królowna — E. Echaust, Ochmistrzyńni — C. Rychlicka, Dama Dworu — I. Krzyk, Kucharz — J. Jawor.

Premiera 20.V.1962. Przedstawień: 32 (widzów 8.910).

OPOLE

T E A T R Z I E M I O P O L S K I E J

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Marian Godlewski, kierownik artystyczny sceny lalkowej: Alojzy Smolka, kierownik literacki: Krystyna Konopacka-Csala, zastępca dyrektora: Artur Gadziński.

Scen: 2. (Dramatyczna i Lalkowa. Od

stycznia 1962 Teatr Ziemi Opolskiej dysponuje tylko jedną salą Teatru Lalek, na której odbywają się przedstawienia obu scen).

Teatr Ziemi Opolskiej prowadzi stały objazd całego województwa opolskiego oraz miejscowości województw katowickiego, wrocławskiego i łódzkiego. W sezonie 1961/62 — w specjalnej akcji przedstawień dla wojska, występował ze sztuką Ławreniewa *Za tych, co na morzu* (w 14 województwach).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dramat:

Reżyserzy: Romana Bohdanowicz, Marian Godlewski, Stanisław Wieszczycki.

Scenograf: Marcin Wenzel.

Aktorzy: Barbara Barska (od 1.III.62), Janina Bocheńska, Izabela Biliska, Maria Godlewska, Barbara Grudzińska, Maria Tylczyńska-Leśniowska, Mirosława Marcheluk, Dagny Rose, Józefa Szpaczyńska, Elżbieta Szmoniewska (do 28.II.62), Alicja Telatycka, Barbara Więckowska, Janina Utrata-Zuber, Franciszek Bay-Rydzewski, Władysław Bułka, Adam Cyprian, Jarema Drwęski, Wiktor Fronczyk, Ryszard Fischbach (do 28.II.62), Józef Gajdar (od 1.I.62), Henryk Kleps, Zbigniew Kłopotcki, Henryk Kuźarski, Adam Leśniowski, Władysław Madej, Stanisław Olczyk, Władysław Olszak, Wiesław Ostrowski, Jerzy Stasiuk, Ryszard Szerzeniewski, Waldemar Starczyński, Waldemar Skrabacz-Łabędzki, Ryszard Urbanowicz, Winicjusz Więckowski, Juliusz Zawirski, Tadeusz Żyliński.

Lalki:

Reżyser: Alojzy Smolka

Scenograf: Zygmunt Smandzik.

Aktorzy: Romana Fik, Joanna Krupianka, Alicja Łoboz, Rafaella Łukaszewicz, Krystyna Romaniuk, Zofia Słwińska, Ryszard Bajor, Andrzej Dzedziul, Mieczysław Głowacki, Romuald Matuszewski, Tadeusz Rudnicki, Wiesław Szewczyk (do 15.I.62).

REPERTUAR:

DRAMAT

1. Aleksander Fredro — **DAMY I HUZARY**. *Reżyseria*: Romana Bohdanowicz, *scenografia*: Jadwiga Przeradzka.

Obsada: Major — R. Szerzeniewski, Rotmistrz — H. Kleps, Edmund — W. Bułka, Kapelan — A. Cyprian, Orgonowa — M. Godlewska, Dyndalska — J. Szpaczyńska, Aniela — M. Tylczyńska-Leśniowska, Zofia — A. Telatycka, Zuzia — E. Szmoniewska, Fruzia — I. Bilska, Józia — K. Nud, Grzegorz — W. Olszak, Rembo — W. Madej.

Premiera 26.XI.1961. Przedstawień: 17 (widzów 4.061) w siedzibie, 46 (widzów 14.766) w objeździe.

2. **PRZECIW TEBOM**. *Opracowanie dramaturgiczne, inscenizacja i reżyseria*: Stanisław Wieszczycki, *scenografia*: Marcin Wenzel i Janusz Tartyłło.

a) Sofokles — **EDYP** (*Oidipos tiraunos*). *Przekład*: Stanisław Dygat. *Obsada*: Prolog — S. Wieszczycki, Edyp — J. Zawirski, Kapłan — H. Tarczykowski, Kreon — T. Żyliński, Terezjasz — F. Bay-Rydzewski, Jokasta — D. Rose, Posłanec Koryntu — S. Wieszczycki, Sługa Lajosa — R. Urbanowicz, Dziewczyna — M. Marcheluk, Koryfeusz chóru — W. Fronczyk, Chór — R. Fischbach, J. Stasiuk, J. Drwęski;

b) Aischylos — **SIEDMIU PRZECIW TEBOM** (*Hejstà epí Thebas*). *Przekład*: Stefan Srebrny. *Obsada*: Eteokles — W. Starczyński, Wysłanec — J. Stasiuk, H. Tarczykowski, Goniec — J. Drwęski, Chór dzieci tebańskich — M. Marcheluk (Przodownica), B. Barska, J. Bocheńska, D. Rose, J. Utrata;

c) Sofokles — **ANTYGONA** (*Antigone*). *Przekład*: Kazimierz Morawski. *Obsada*: Antygona — J. Bocheńska, Ismena — J. Utrata, Kreon — T. Żyliński, Strażnik — W. Łabędzki, Haimon — R. Fischbach, J. Stasiuk, Terezjasz — F. Bay-Rydzewski, Posłanec — J. Drwęski, Eurydyka — D. Rose, Chór Tebańczyków — W. Fronczyk, H. Tarczykowski, R. Urbanowicz.

Premiera 20.XII.1961. Przedstawień: 33 (widzów 7.049) w siedzibie, 26 (widzów 12.589) w objeździe.

3. Max Regnier — **ŁOWCY GŁÓW** (*Les petites têtes*). *Wersja polska*: bracia Rojek (Marian Eile). *Reżyseria*: Marian Godlewski, *scenografia*: Zygmunt Smandzik.

Obsada: Marta — B. Grudzińska, Julian — A. Leśniowski, Irena — B. Więckowska,

Armand — S. Olczyk, Daniel — Z. Kłopotcki.

Premiera 14.I.1962. Przedstawień: 12 (widzów 2.020) w siedzibie, 38 (widzów 11.084) w objeździe.

4. Borys Ławreniew — **ZA TYCH, CO NA MORZU** (*Za tech, kto w more*). *Przekład*: Jerzy Lau, *reżyseria*: Romana Bohdanowicz, *scenografia*: Marcin Wenzel i Janusz Tartyłło, *opracowanie muzyczne*: Stefan Zuber. *Obsada*: Charitonow — R. Szerzeniewski, Maksymow — W. Fronczyk, Borowski — W. Madej, Liszew — T. Żyliński, Kłobukow — J. Zawirski, Rekało — W. Olszak, Budkow — F. Bay-Rydzewski, Bojko — W. Bułka, Charitonowa — J. Szpaczyńska, Szabunina — A. Telatycka, Corełowa — J. Utrata.

Premiera 25.II.1962. Przedstawień: 5 (widzów 1.349) w siedzibie, 43 (widzów 23.680) w objeździe.

5. Jerzy Broszkiewicz — **SKANDAL W HELLBERGU**. *Reżyseria*: Stanisław Wieszczycki, *scenografia*: Wanda Czaplanka.

Obsada: Hilda Diderich — D. Rose, Karol Grober — W. Starczyński, Major Bruno Trausen — M. Godlewski, Kuno Gelehr — J. Stasiuk, Mecenias Albert Ren — J. Gajdar, Klara Nieben — M. Godlewska, Sierżant Blom — S. Olczyk, Greta Ren — J. Bocheńska, Lotti — * * *, Lena Jung — I. Bilska, Rudi Hagen — J. Drwęski, Johann Roder — H. Tarczykowski, Adolf Schultz — S. Wieszczycki.

Premiera 27.III.1962. Przedstawień: 10 (widzów 1.362) w siedzibie, 39 (widzów 9.348) w objeździe.

6. Gaston Caillavet, Robert de Flers, Emmanuel Arené — **KRÓL** (*Le roi*). *Reżyseria*: Aleksander Długosz, *scenografia*: Wanda Czaplanka, *opracowanie muzyczne*: Zbigniew Csala.

Obsada: Jan IV, król Serdani — W. Więckowski, Zuzanna — B. Barska, Rivelot — A. Długosz, Magrabia de Chamarande — H. Kleps, Hrabia Jakub — R. Urbanowicz, Blond — Z. Kłopotcki, Teresa Marnix — M. Marcheluk, Le Lorrain — A. Leśniowski, Cormeau — W. Łabędzki, Lokaj — H. Żarski.

Premiera 26.IV.1962. Przedstawień: 11 (wi-

dzów 2.028) w siedzibie, 30 (widzów 7.523) w objeździe.

7. **JAK MATYASZ WOJACZKI KOSZTOWAŁ** — komedia rybałtowska. *Opracowanie tekstów rybałtowskich, inscenizacja i reżyseria*: Stanisław Wieszczycki, *scenografia*: Zygmunt Smandzik, *muzyka*: Juliusz Borzym, *choreografia*: Alicja Telatycka.

Obsada: Pleban — A. Cyprian, Ojciec — H. Kleps, Matka — M. Tylczyńska-Leśniowska, Matyasz — S. Olczyk, Handlarz — A. Leśniowski, Rotmistrz — H. Tarczykowski, Kufel — J. Stasiuk, Chmiel — R. Urbanowicz, Moczygęba — J. Drwęski, Miodzik — H. Żarski, Żak I — J. Stasiuk, Żak II — H. Żarski, Żak III — J. Drwęski, Gospodyni — A. Telatycka, Gospodarz — H. Tarczykowski, Kuflik — J. Drwęski, Garstka — I. Bilska, Krzaczek — H. Żarski, Herold — J. Stasiuk, Herodiada — A. Telatycka, Córka Herodiady — B. Barska, Śmierć — M. Marcheluk, Św. Jan — R. Urbanowicz, Lucyper — A. Cyprian, Lewiatan — H. Tarczykowski, Przechera — R. Urbanowicz, Asmadeusz — B. Barska, Baba — M. Tylczyńska-Leśniowska. Prolog — S. Wieszczycki.

Premiera 17.VI.1962. Przedstawień: 1 (widzów 800) w siedzibie, 4 (widzów 1.251) w objeździe.

8. Andrzej Wydrzyński — **UCZTA MORDERCÓW**. *Reżyseria*: Aleksander Długosz, *scenografia*: Wanda Czaplanka, *opracowanie muzyczne*: Zbigniew Csala.

Obsada: Horacy — A. Leśniowski, Kornelia — D. Rose, Alicja — J. Utrata, Lucjan — W. Więckowski, Robert — W. Bułka, Hanka — M. Tylczyńska-Leśniowska. Premiera 11.VII.1962 w terenie. Przedstawień: 3 (widzów 1.120) w objeździe.

9. Jean Paul Sartre — **LADACZNICA Z ZASADAMI** (*La putain respectueuse*). *Przekład*: Jan Kott, *reżyseria*: Romana Bohdanowicz, *scenografia*: Marcin Wenzel.

Obsada: Lizzie — J. Bocheńska, Fred — W. Starczyński, Senator — M. Godlewski, Murzyn — W. Fronczyk, John — Z. Kłopotcki.

Premiera 14.VII.1962 w terenie. Przedstawień: 2 (widzów 800) w objeździe.

10. Marek Domański — **KOBIETA CZY BRYLANT?** (pozycja pozaplanowa). *Reżyseria*: Marian Godlewski, *scenografia*: Marcin Wenzel.

(Premiera 16.XII.1960). Przedstawień: 28 (widzów 8.076) w objeździe.

11. Molière — **CHORY Z UROJENIA** (*Le malade imaginaire*). *Przekład*: Tadeusz Boy-Zeleński, *reżyseria*: Marian Godlewski, *scenografia*: Jadwiga Przeradzka, *muzyka*: Jadwiga Szajna-Lewandowska, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *opracowanie muzyczne*: Stefan Zuber.

(Premiera 24.VI.1961). Przedstawień: 12 (widzów 2.812) w siedzibie, 28 (widzów 9.406) w objeździe.

12. Afanasij Sałyński — **OSTATNI STRZAŁ** (*Barabanszczyca*). *Przekład*: Witolda Jurkiewicz, *adaptacja*: Maria Żurakowska, *reżyseria*: Romana Bohdanowicz, *scenografia*: Marcin Wenzel, *opracowanie muzyczne*: Stefan Zuber.

(Premiera 9.VII.1961). Przedstawień: 8 (widzów 1.926) w siedzibie, 25 (widzów 8.768) w objeździe.

13. Roman Niewiarowicz — **DLACZEGO ZARAZ TRAGEDIA?** *Reżyseria*: Marian Godlewski, *scenografia*: Zygmunt Smandzik. (Premiera 15.VII.1961). Przedstawień: 11 (widzów 2.770) w siedzibie, 35 (widzów 10.326) w objeździe.

LALKI

1. Hanna Januszevska — **PRZYDRÓŻKA**. *Reżyseria*: Marian Godlewski i Alojzy Smolka, *scenografia*: Zygmunt Smandzik, *muzyka*: Jerzy Dobrzański.

Obsada: R. Łukaszewicz, A. Łoboz, J. Krupianka, R. Fik, K. Romaniuk, Z. Śliwińska, R. Bajor, A. Dziedziul, M. Głowacki, R. Matuszewski, T. Rudnicki, W. Szewczyk.

Premiera 6.X.1961. Przedstawień: 18 (widzów 2.980) w siedzibie, 177 (widzów 52.651) w objeździe.

2. A. Prawdin — **DWA RAZY DWA JEST CZTERY**. *Reżyseria*: Alojzy Smolka, *scenografia*: Zygmunt Smandzik, *muzyka*: Jan Potiszil.

Obsada: A. Łoboz, J. Krupianka, R. Łukaszewicz, R. Bajor, M. Głowacki (I zespół); R. Fik, K. Romaniuk, Z. Śliwińska,

A. Dziedziul, R. Matuszewski, T. Rudnicki (II zespól).

Premiera 31.XII.1961. Przedstawień: 12 (widzów 3.058) w siedzibie, 48 (widzów 13.329) w objeździe.

3. Józef Zaborowski — *TOMCIO PALUSZEK* (pozycja pozaplanowa). Reżyseria: Alojzy Smolka, scenografia: Zygmunt Smandzik.

Obsada: Z. Śliwińska, R. Matuszewski, T. Rudnicki.

Premiera 16.I.1962. Przedstawień: 15 (widzów 1.901) w siedzibie, 51 (widzów 13.670) w objeździe.

4. Jan Wilkowski — *TYMOTEUZ RYM-CIMCI*. Reżyseria: Alojzy Smolka, scenografia: Zygmunt Smandzik, muzyka: Jerzy Dobrzański.

Obsada: R. Fik, J. Krupianka, A. Łoboz, R. Łukaszewicz, Z. Śliwińska, K. Romaniuk, R. Bajor, M. Głowacki, R. Matuszewski, T. Rudnicki.

Premiera 20.V.1962. Przedstawień: 10 (widzów 1.422) w siedzibie, 26 (widzów 7.089) w objeździe.

5. Karol Čapek — *LISTONOSZ STEMPELEK*. Przekład: Aleksander Widera, adaptacja: Władysław Jarema, reżyseria: Alojzy Smolka, scenografia: Zygmunt Smandzik, muzyka: Jan Potiszil.

(Premiera 12.III.1961). Przedstawień: 1 (widzów 268) w siedzibie.

TEATR — LABORATORIUM 13 RZĘDÓW

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Grotowski, kierownik literacki: Ludwik Flaszen.

Scen: 1. (Dom Związków Twórczych w Opolu).

Teatr prowadzi stały objazd województwa opolskiego i większych miast Polski Południowej.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Jerzy Grotowski.

Aktorzy: Maja Komorowska, Ewa Lubo-

wiecka, Rena Mirecka, Andrzej Bielski, Ryszard Cieślak, Zbigniew Cynkutis, Antoni Jahołkowski, Zygmunt Molik.

REPERTUAR:

1. *IDIOTA* — wg Fiodora Dostojewskiego. Adaptacja, inscenizacja i reżyseria: Waldemar Krygier, kostiumy: W. Krygier.

Obsada: Książę Myszkín — Z. Cynkutis, Agłaja — M. Komorowska, Nastasja Filipowna — E. Lubowiecka, Radomskij — A. Bielski, Rogożyn — A. Jahołkowski, Teodor — Z. Molik, Maurycy — A. Kopczewski.

Premiera 21.X.1961. Przedstawień: 14 (widzów 1.009) w siedzibie, 5 (widzów 750) w objeździe.

2. *KORDIAN* — wg Juliusza Słowackiego. Scenariusz teatralny i realizacja: Jerzy Grotowski, kostiumy i rekwizyty: Lidia Mintycz i Jerzy Skarżyński, architektura: Jerzy Gurawski.

Obsada: Doktor, Szatan, Dozorca ogrodu, Papież, Car, Nieznajomy — Z. Molik, Dozorca, Prezes — A. Jahołkowski, Kordian — Z. Cynkutis, Czarownica, Laura — R. Mirecka, Druga Czarownica, Wioletta — M. Komorowska, E. Lubowiecka, Pierwszy wariat, Mefistofel, Grzegorz, Ksiądz, Imaginacja — R. Cieślak, Starzec, Strach — A. Bielski.

Premiera 14.II.1962. Przedstawień: 25 (widzów 1.844) w siedzibie, 20 (widzów 2.709) w objeździe.

3. Estrada Publicystyczna — *ORATORIUM ROBOTNICZE*. Scenariusz, reżyseria i scenografia: Waldemar Krygier, muzyka: Stanisław Michalek.

Obsada: R. Mirecka, M. Komorowska, A. Bielski, R. Cieślak, Z. Cynkutis, A. Jahołkowski, Z. Molik.

Premiera 27.II.1962. Przedstawień: 2 (widzów 1.070) w siedzibie.

4. Adam Mickiewicz — *DZIADY*. Scenariusz i realizacja: Jerzy Grotowski, kostiumy i rekwizyty: Waldemar Krygier, architektura sali: Jerzy Gurawski.

(Premiera 18.VI.1961). Przedstawień: 47 (widzów 2.953) w siedzibie, 19 (widzów 2.291) w objeździe.

5. Estrada Publicystyczna — *PAMIĘTNIK ŚLĄSKI*. Scenariusz wg pamiętników Arki Bożka: Jerzy Falkowski, reżyseria: Zygmunt Molik, scenografia: Jerzy Gurawski, muzyka: Władysław Gawroński.

(Premiera 9.VII.1961). Przedstawień: 2 (widzów 630) w siedzibie, 1 (widzów 390) w objeździe.

WOJEWÓDZTWO KATOWICKIE

KATOWICE

TEATR ŚLĄSKI
i m. STANISŁAWA
WYSPIAŃSKIEGO

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Kaliszewski, kierownik literacki: Zbigniew Targosz, kierownik muzyczny: Włodzimierz Romanowski.

Scen: 3. (Scena Duża, Scena Mała, Scena Rozmaitości).

Teatr prowadzi stały objazd miejscowości: Sosnowiec, Bytom, Chorzów, Cieszyn, Gliwice, Dąbrowa Górnicza, Mysłowice, Wodzisław, Częstochowa, Bielsko, Zabrze, Piotrowice.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Jan Biczycycki, Jerzy Jarocki, Jerzy Kaliszewski, Edward Żytecki.

Scenografie: Urszula Gogulska, Wiesław Lange, Kazimierz Wiśniak.

Aktorzy: Janina Burke, Lidia Bienias, Zofia Breguła, Halina Cieszkowska, Liliana Czaraska, Sabina Chromińska, Anna Ciepielewska, Michalina Dąbrowska, Maria Grabowska, Aleksandra Górka, Krystyna Iłakowicz, Eugenia Kwiatkiewicz, Ewa Lassek, Stanisława Łopuszańska, Stefania Michnowska, Janina Morska, Krystyna Moll, Janina Bąkowska-Przeradzka, Helena Rozwadowska, Ewa Śmiałowska, Irena Tomaszewska, Zofia Truskowska, Krystyna Tworkowska, Zofia Wicińska, Halina Ziółkowska, Klementyna Zastrzeżyńska, Leontyna Zabińska, Andrzej Antkowiak, Jerzy

Bielecki, Romuald Bojanowski, Stanisław Brudny, Jerzy Bińczycki, Janusz Chełmicki, Mieczysław Daszewski, Florian Drobniak, Antoni Fuzakowski, Roman Hierowski, Zbysław Ichniowski, Mieczysław Jasiński, Zbysław Jankowski, Jerzy Kaliszewski, Adam Kwiatkowski, Władysław Kornak, Bernard Krawczyk, Władysław Kozłowski, Stanisław Kossowski, Julian Kilar, Bohdan Kraśkiewicz, Tadeusz Luberadzi, Michał Leśniak, Kazimierz Lewicki, Stefan Leński, Eugeniusz Ławski, Bolesław Mierzejewski, Henryk Maruszczak, Andrzej Mrożewski, Stanisław Niwiński, Piotr Połoński, Andrzej Szajewski, Wojciech Standełło, Zygmunt Wilczkowski, Mieczysław Ziobrowski, Ryszard Zaorski, Rudolf Zbrojewski.

REPERTUAR:

DUŻA SCENA

1. Mikołaj Gogol — *REWIZOR (Rewizor)*. Przekład: Julian Tuwim. Reżyseria: Mieczysław Daszewski, scenografia: Wiesław Lange.

Obsada: Horodniczy — W. Kornak, Anna Andrejewna — Z. Truskowska, J. Burke, Maria Antonowna — L. Bienias, E. Śmiałowska, Łuka Łukicz Chłopow — W. Standełło, W. Kozłowski, Jego żona — . . . ; Lapkin-Tiapkin — P. Połoński, Ziemiłanika — M. Jasiński, Szpiekin — J. Bielecki, Bobczyński — R. Zaorski, Dobczyński — S. Niwiński, Chlestakow — A. Kwiatkowski, M. Daszewski, Osip — M. Leśniak, A. Szajewski, Korobkin — T. Luberadzi, Uchowiertow — W. Przebiński, Swistunow — J. Bińczycki, Dzierzymorda — R. Bojanowski, Abdulin — A. Fuzakowski, Kupiec — R. Zbrojewski, Poszłopkina — K. Zastrzeżyńska, Żona podoficera — E. Śmiałowska, L. Bienias, Miszka — W. Kozłowski, W. Standełło, Służący w zajezdzie — J. Kilar, Żandarm — A. Antkowiak. Premiera 4.XI.1961. Przedstawień: 50 (widzów 23.889) w siedzibie, 11 (widzów 7.133) w objeździe.

2. Ewa Szelburg-Zarembina — *ZA SIĘDMIO-MA GÓRAMI*. Reżyseria: Mieczysław Daszewski, scenografia: Kazimierz Wiśniak, muzyka: Tadeusz Kierski.

Obsada: Ochmistrynii — L. Bienias, Spiewające drzewo — A. Górka, Królewna —

E. Śmiałowska, Matka — K. Tworkowska, Królewna Żaba — L. Żabińska, Dusigrosz — A. Antkowiak, Marszałek — J. Bińczycki, Leśny dziadek — S. Brudny, Pasibrzuch — F. Drobnik, Rycerze — A. Fuzakowski, T. Luberański, Doktorzy — S. Niwiński, J. Połowski, Król — W. Standełło, Jasiek — A. Szajewski.

Premiera 31.XII.1961. Przedstawień: 31 (widzów 18.015) w siedzibie, 3 (widzów 1.737) w objęździe.

3. Robert Penn Warren — *ŁUDZIE KRÓLESTWA (All the King's Men)*. Przekład: Bronisław Zieliński i Kazimierz Piotrowski, reżyseria: Jerzy Kaliszewski, scenografia: Wiesław Lange, opracowanie dźwiękowe: Jerzy Kiełbiński.

Obsada: Profesor — M. Jasiocki, Tiny Duffy — M. Ziobrowski, William Larsen — M. Daszewski, Tom Stark — J. Bińczycki, Mężczyzna — W. Kozłowski, Jack Burden — Z. Jankowiak, Anna Stanton — E. Lassek, Lucy Stark — I. Tomaszewska, Doktor Adam Stanton — S. Niwiński, Sędzia Irwin — R. Hierowski, „Cukierek” — W. Standełło, Sadie Burke — L. Czarska, Willie Stark — J. Chełmicki, Matka Jacka Burdena — S. Łopuszańska, Slade — W. Przebiński, Frey — S. Leński, Sprawozdawca — . . .

Premiera 26.I.1962. Przedstawień: 37 (widzów 11.814) w siedzibie.

4. Adam Mickiewicz — *DZIADY DREZDEŃSKIE*. Adaptacja i reżyseria: Jerzy Kreczmar, scenografia: Piotr Potworowski, muzyka: Zbigniew Turski.

Obsada: Część I: Konrad — A. Antkowiak, S. Niwiński, Anioł Stróż — A. Górski, Anioł Zwiastun — L. Żabińska, Duch — T. Luberański, Adolf — H. Maruszczyk, Jacek — J. Bińczycki, Żegota — Z. Jankowiak, Ksiądz Lwów — W. Kozłowski, Jan — A. Mrożewski, Frejend — A. Kwiatkowski, Tomasz — M. Daszewski, Feliks — J. Połowski, Jankowski — S. Brudny, Kapral — P. Połowski, Diabeł I — R. Zaorski, Diabeł II — W. Standełło, Ksiądz Piotr — J. Kaliszewski, Archanioł Oskarżyciel — W. Kornak, Archanioł Obrońca — J. Kilar; Część II: Zenon — W. Standełło, Adolf — H. Maruszczyk, Nabelak — A. Mrożewski, Młoda Dama — K. Iłakowicz, Hrabia —

Z. Ichniowski, Mistrz ceremonii — T. Luberański, Dama I — J. Burke, Dama II — S. Łopuszańska, Kameriunka — S. Leński, Szambelan — R. Bojanowski, Jenerał — B. Mierzejewski, Literat I — J. Kilar, Literat II — S. Kossowski, Literat III — W. Kozłowski, Wysocki — A. Antkowiak, S. Niwiński, Marcelina — L. Żabińska, Ewa — E. Lassek, Anioł Kwiecisty — Z. Truszkowska, Anioł Róża — K. Moll, Diabeł I — J. Bielecki, Diabeł II — F. Drobnik, Belzebub — B. Kraśkiewicz, Senator — M. Ziobrowski, Ksiądz Piotr — J. Kaliszewski, Anioł I — K. Tworkowska, Anioł II — E. Śmiałowska; Część III: Senator — M. Ziobrowski, Doktor — M. Jasiocki, Bajkow — F. Drobnik, Lokaj I — S. Kossowski, Sekretarz — S. Brudny, Pelikan — R. Hierowski, Rollisonowa — I. Tomaszewska, Kmitowa — H. Ziółkowska, Ksiądz Piotr — J. Kaliszewski, Panna — E. Śmiałowska, Justyn Pol — J. Połowski, Młoda dama — K. Moll, Kolleski registrator — R. Zaorski, Sowietnik — W. Kornak, Pułkownik — B. Kraśkiewicz, Starosta — A. Fuzakowski, Gubernator — J. Bielecki, Gubernatorowa — L. Bienias, Oficer rosyjski — A. Kwiatkowski, Bestużew — M. Daszewski, Dama — K. Zastrzeżyńska, Sowietnikowa I — Z. Michalska, Sowietnikowa II — M. Dąbrowska, Lokaj I — . . ., Lokaj II — J. Bińczycki, Konrad — A. Antkowiak, S. Niwiński, Poeta rosyjski — Z. Jankowiak.

Premiera 15.IV.1962. Przedstawień: 29 (widzów 15.511) w siedzibie, 2 (widzów 2.660) w objęździe.

5. Friedrich Dürrenmatt — *FRANK V — OPERA BANKIERSKA (Oper einer Privatbank)*. Przekład: Irena Krzywicka, przekład wierszy: Joanna Kulmowa, muzyka: Paul Burkhard, reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Józef Szajna.

Obsada: Traugott — A. Kwiatkowski, Frank V — M. Jasiocki, Otylia — H. Cieszkowska, Herbert (późniejszy Frank VI) — B. Kraśkiewicz, Franciszka — L. Czarska, Böckmann — T. Luberański, Richard Egli — J. Chełmicki, Fryda Fürst — I. Tomaszewska, Häberlin — S. Brudny, Z. Ichniowski, Kappeler — A. Szajewski, Schmalz — Z. Jankowiak, Päuli Neukomm — A. Antko-

wiak, Heini Zurmühl — J. Bińczycki, Pan Schlumpf — W. Kornak, Guillaume — J. Bielecki.

Premiera 29.VI.1962. Przedstawień: 3 (widzów 1.108) w siedzibie.

SCENA ROZMAITOŚCI

6. Janusz Warmański — *CZŁOWIEK Z GŁOWĄ*. Reżyseria: Jan Biczycycki, scenografia: Urszula Gogulska.

Obsada: Roman Nawrocki — B. Kraśkiewicz, Barbara — L. Czarska, Karol Księżycki — M. Ziobrowski, Jerzy Bugala — Z. Jankowiak, Genowefa — K. Iłakowicz, Lidia — S. Łopuszańska, Sława Sławska — K. Tworkowska, Ninette — H. Ziółkowska. Premiera 14.X.1961. Przedstawień: 39 (widzów 12.369) w siedzibie, 6 (widzów 3.097) w objęździe.

7. Molière — *SKĄPIEC (L'Avare)*. Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, reżyseria: Edward Życki, scenografia: Kazimierz Wiśniak.

Obsada: Harpagon — J. Chełmicki, Kleant — H. Maruszczyk, Eliza — K. Moll, Waleria — A. Mrożewski, Marianna — A. Górski, Anzelm — E. Ławski, Frozyna — J. Bąkowska-Przeradzka, Simon — S. Leński, Jakub — F. Drobnik, Strzałka — S. Brudny, Pani Claude — M. Dąbrowska, Szczygiełek — S. Kossowski, Żdziebelko — J. Połowski, Komisarz Policji — Z. Ichniowski. Premiera 11.XI.1961. Przedstawień: 55 (widzów 22.181) w siedzibie, 11 (widzów 7.133) w objęździe.

8. Bertolt Brecht — *OPERA ZA TRZY GROSZE (Die Dreigroschenoper)*. Przekład: Bruno Winawer, Barbara Witek-Swinarska, przekład songów: Władysław Broniewski, muzyka: Kurt Weill, reżyseria: Jan Biczycycki, scenografia: Kazimierz Wiśniak.

Obsada: Macheath — A. Szajewski, Jonathan Jeremiasz Peachum — P. Połowski, Celia Peachum — Z. Michalska, Polly Peachum — A. Górski, Brown — W. Kornak, Lucy — K. Tworkowska, Smith — F. Drobnik, Jenny — A. Ciepiewska, Molly — L. Bienias, Dolly — K. Moll, Betty — Z. Wicińska, Vixen — S. Chromińska, Pastor Kimball — Z. Ichniowski, Spiewak podwórzowy — B. Mierzejewski, Filch — R. Zaorski, Zebrak I — J. Kilar, Zebrak

II — S. Kossowski, Zebrak III — R. Bojanowski, Eda Kunt — J. Połowski, Matyjas Kikut — H. Maruszczyk, Robert Piła — B. Krawczyk, Walter Karawaniarz — B. Kraśkiewicz, Jimmy Wyskrobek — S. Brudny, Konstabl — A. Mrożewski, Ofiara żołdackiej swawoli — K. Zastrzeżyńska.

Premiera 21.I.1962. Przedstawień: 54 (widzów 20.566) w siedzibie, 5 (widzów 3.064) w objęździe.

9. Aleksander Fredro — *MAŻ I ZONA*. Reżyseria: Edward Życki, scenografia: Kazimierz Wiśniak.

Obsada: Hrabia Waclaw — J. Chełmicki, Elwira — L. Czarska, Alfred — A. Szajewski, Justysia — A. Ciepiewska.

Premiera 1.IV.1962. Przedstawień: 49 (widzów 17.494).

10. Ilja Ilf i Eugeniusz Pietrow — *DWANASCIE KRZESEŁ (Dwienadcat' stuliew)*. Adaptacja sceniczna: Eugeniusz Wiśniak, przekład: Jan Brzechwa, Stanisław Powolocki, Tadeusz Żeromski, reżyseria: Jan Biczycycki, scenografia: Urszula Gogulska, opracowanie muzyczne: Stanisław Lesiński, choreografia: Tadeusz Burke.

Obsada: Bender — M. Daszewski, Stróż — P. Połowski, Hipolit — M. Ziobrowski, Kierownik — S. Kossowski, Aleksandra — J. Burke, Staruszka I — Z. Truszkowska, Staruszka II — K. Zastrzeżyńska, Staruszka III — M. Dąbrowska, Staruszka IV — Z. Michalska, Pasza — W. Kozłowski, Fiodor pop — A. Fuzakowski, Korobiejnikow — W. Standełło, Polesow — S. Leński, Gricacujewa — S. Chromińska, Kisłarski — W. Przebiński, Nikiesza — J. Połowski, Wołodia — S. Niwiński, Diadew — R. Bojanowski, Maitre d'hôtel — B. Mierzejewski, H. Maruszczyk, Kola — A. Mrożewski, Liza — E. Śmiałowska, Dama — J. Burke, Milicjant — S. Poloczek, Taksator — P. Połowski, Urzędniczka — M. Dąbrowska, Fima Sobak — A. Górski, Helutka — K. Moll, Szczukin — S. Niwiński, Redaktor — W. Kozłowski, Lapis poeta — J. Połowski, Miecznikow — S. Niwiński, Kuracjusz — R. Bojanowski, Bruns — W. Przebiński, Brunsowa — J. Burke, Dozorca — S. Leński, I Milicjant — . . ., II Milicjant — R. Zbrojewski.

Premiera 30.VI.1962. Przedstawień: 1 (widzów 398) w siedzibie.

MAŁA SCENA

11. Jan Paweł Gawlik — *PORTRET*. Reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Urszula Gogulska, muzyka: Wojciech Kilar.

Obsada: Aktor — A. Kwiatkowski, Tomasz Bakas — E. Ławski, Katarzyna — H. Ziolkowska, Danuta — L. Zabińska, Madej — J. Bielecki, Urzędnik — T. Luberadski, Dziewczyna — E. Śmiałowska, Mężczyzna I — A. Antkowiak, Gość I — J. Bielecki, Gość młody — A. Antkowiak, Mężczyzna II — J. Bielecki, Gość II — T. Luberadski. Prapremiera 14.I.1962. Przedstawień: 49 (widzów 3.712) w siedzibie, 2 (widzów 568) w objeździe.

12. Ireneusz Iredyński — *OSTATNI ODCINEK DROGI*. Reżyseria: Jan Biczyski, scenografia: Wiesław Lange.

Obsada: Marcin — B. Krawczyk, Maria — Z. Wicińska, Tomasz — E. Ławski. Prapremiera 7.IV.1962. Przedstawień: 19 (widzów 945) w siedzibie, 4 (widzów 636) w objeździe.

13. Eugene O'Neill — *PO DŁUGIM DNIU ZAPADA NOC* (*Long Day's Journey into Night*). Przekład: Wacława Komarnicka i Krystyna Tarnowska. Reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Urszula Gogulska. (Prapremiera polska 19.II.1961). Przedstawień: 5 (widzów 1.584) w siedzibie.

14. Jan Wolfgang Goethe — *IFIGENIA W TAURYDZIE* (*Iphigenie auf Tauris*). Przekład: Edward Csato. Reżyseria: Jan Biczyski, scenografia: Kazimierz Wiśniak. (Premiera 15.IV.1961). Przedstawień: 28 (widzów 9.964) w siedzibie, 5 (widzów 2.962) w objeździe.

ŚLĄSKI TEATR LALKI I AKTORA „A T E N E U M”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Zitzman, kierownik literacki: Gustaw Morcinek.

Teatr sceny własnej nie posiada, prowadzi objazd całego województwa śląskiego (164 miejscowości).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Jadwiga Stasiniewicz, Jerzy Zitzman.

Scenografowie: Jarmila Majerova, Teofil Ociepka, Jan Stasiniewicz, Jerzy Zitzman. Aktorzy: Janina Giercuskiewicz, Waleria Siwek, Irena Zitzmanowa, Jacek Burzyk, Edward Czuchnowski, Grzegorz Słosarski.

REPERTUAR:

1. Gustaw Morcinek — *BASŃ O GÓRNIKU BULANDRZE*. Reżyseria: Irena Wojutycka, dekoracje: Teofil Ociepka, lalki: Jerzy Zitzman, muzyka: Krzysztof Penderecki.

Obsada: Górnik Bulandra — J. Burzyk, Diabeł Rokitka — E. Czuchnowski, Baba Luca — W. Siwek, Godula — G. Słosarski, Stazyjka — J. Giercuskiewicz. (Premiera 7.VI.1960 w Teatrze Komedia w Katowicach). Przedstawień: 183 (widzów 72.538) w objeździe.

2. G. Matwiejew — *CYRK* (*Cyrk*). Reżyseria i scenografia: Juliusz Glaty.

Obsada: Bim-Bom — E. Czuchnowski, Zosia, Maciek, Panienska — J. Giercuskiewicz, Babcia, Pani w oknie — W. Siwek, Szofer, Milicjant, Komisarz Straży — G. Słosarski.

(Wznowienie 3.XI.1960 w terenie). Przedstawień: 168 (widzów 47.518).

3. Milan Pavlik — *ŚNIEGOWA BASŃ*. Przekład: Irena Zitzmanowa, reżyseria i scenografia: Jerzy Zitzman.

Obsada: Bałwanki — G. Słosarski, E. Czuchnowski, J. Burzyk, Latarnik — W. Siwek, J. Giercuskiewicz, Śnieżki — J. Giercuskiewicz, Pies — J. Giercuskiewicz.

Premiera 10.I.1961 w terenie. Przedstawień: 19 (widzów 6.060) w objeździe.

4. Alena Tomašowa — *KOZA LIZA* (*Koza Lizinka*). Reżyseria: Jerzy Zitzman, scenografia: Ewa Czarnocka, Kazimierz Adamczyk.

Obsada: Koza-Liza — J. Giercuskiewicz, Babcia — W. Siwek, Janek — E. Czuchnowski, Sprzedawca — G. Słosarski, Burzek — J. Burzyk.

Premiera 28.III.1961 w terenie. Przedstawień: 22 (widzów 5.725).

BĘDZIN

T E A T R D Z I E C I Z A G Ł Ę B I A

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jan Dorman.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd województwa katowickiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Jan Dorman.

Aktorzy: Leokadia Cwiąg, Janina Dorman, Janina Kuchcińska, Helena Pilch-Dobrowiecka, Janina Rose, Tadeusz Będkowski, Józef Czopnik, Jerzy Gniewkowski (do 30.IV.62), Marian Szydłowski, Zbigniew Wacławek (do 31.XII.61), Stanisław Zagórzecki.

REPERTUAR:

1. Jan Wilkowski i Leon Moszczyński — *GUIGNOL W TARAPATACH*. Reżyseria: Władysław Jarema, scenografia: Henryk Poulain, muzyka: Jerzy Dobrzański.

Obsada: L. Cwiąg, J. Dorman, H. Pilch-Dobrowiecka, J. Rose, T. Będkowski, J. Czopnik, J. Gniewkowski, M. Szydłowski, Z. Wacławek, S. Zagórzecki.

Premiera 13.X.1961 w Domu Kultury „Górnik” w Sosnowcu. Przedstawień: 76 (widzów 21.021) w objeździe.

2. *MISTRZ PIOTR PATELIN* (*Farce de Pathelin*). Przekład: Adam Polewka, reżyseria: Władysław Jarema, scenografia: Zofia Jareмова, muzyka: Jerzy Katlewicz.

Obsada: L. Cwiąg, J. Dorman, H. Pilch-Dobrowiecka, J. Rose, T. Będkowski, J. Czopnik, J. Gniewkowski, M. Szydłowski, S. Zagórzecki.

Premiera 22.XII.1961 w Domu Kultury „Górnik” w Sosnowcu. Przedstawień: 15 (widzów 4.411) w objeździe.

3. Kornel Makuszyński — *KOZIOŁEK MATOŁEK*. Reżyseria: Jan Dorman, scenografia: Andrzej Łabiniec, muzyka: Tadeusz Kirschner.

Obsada: L. Cwiąg, J. Dorman, J. Kuchciń-

ska, H. Pilch-Dobrowiecka, J. Rose, T. Będkowski, J. Czopnik, M. Szydłowski, S. Zagórzecki.

Premiera 29.V.1962 w Domu Kultury „Górnik” w Sosnowcu. Przedstawień: 93 (widzów 37.832) w objeździe.

4. Lewis Carroll — *ALICJA W KRAINIE CZARÓW* (wg powieści *Alice's Adventures in Wonderland*). Reżyseria: Ryszard Zawadzki, scenografia: Jerzy Zitzman, muzyka: Stanisław Lesiński.

(Premiera 31.V.1961). Przedstawień: 58 (widzów 16.556) w objeździe.

BIELSKO

T E A T R P O L S K I W B I E L S K U I C I E S Z Y N I E

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Andrzej Uramowicz, kierownik literacki: Bolesław Lubosz, kierownik muzyczny: Antoni Pochwierz.

Scen: 2 (w Bielsku i Cieszynie).

Teatr prowadzi stały objazd na terenie województwa katowickiego oraz części województwa krakowskiego (powiaty Wadowice, Żywiec, Oświęcim).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Henryk Lotar.

Scenografowie: Zdzisław Koreleski, Jerzy Szymański.

Aktorzy: Wanda Bajerówna, Halina Dobrowolska, Zofia Jarończyk, Wanda Jerzmanowska, Jadwiga Karczewska, Elżbieta Lityńska, Czesława Pszczolińska, Ewa Raczowska, Janina Widuchowska, Maria Wawszczyk, Maria Zapolska, Aleksander Beniczak, Antoni Chętko, Cezariusz Chrapkiewicz, Mieczysław Dembowski, Karol Hruby, Kazimierz Iwor-Szczygielski, Tadeusz Krasnodębski, Jerzy Korcz, Stanisław Kosmalewski, Marian Koc, Rudolf Luszczak, Romuald Michalewski, Mieczysław Popławski, Karol Rogalski, Wacław Rogucki, Andrzej Skubisz, Stanisław Szymczyk, Janusz Urbański, Henryk Wójcikowski, Zbigniew Żwak.

REPERTUAR:

1. Aleksander Afinogenow — *MASZEŃKA* (Maszeńka). *Przekład*: Xymena Lewicka, *reżyseria*: Alojzy Nowak, *scenografia*: Zdzisław Koreleski.

Obsada: Okajemow — M. Popławski, Masza — I. Matuszewska, Tumański — M. Dembowski, Wiktor — C. Chrapkiewicz, Nina — H. Dobrowolska, Leonid — Z. Żwak, Motia — M. Zapolska, Wiera — J. Widuchowska, Lola — C. Pszczolińska, Hala — Z. Jarończyk.

Premiera 3.XI.1961 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 27 (widzów 7.706) w siedzibie, 14 (widzów 7.312) w objęździe.

2. Ludwik Hieronim Morstin — *JASKOŁKA*. *Reżyseria i inscenizacja*: Andrzej Uramowicz, *scenografia*: Jerzy Szymański.

Obsada: Jadwiga — M. Wawszczyk, Formoza — E. Lityńska, Danuta — W. Bajerówna, Bożena — E. Raczkowska, Wilhelm — R. Michalewski, Przeor Franciszkanów — S. Szymczyk, Arcybiskup Bodzanta — R. Luszczak, Biskup Jan Radlica — A. Benczak, Semko — J. Korcz, Gniewosz z Dalewic — A. Chętko, Dobiesław z Kurozwęk — K. Hruby, Spytko z Melsztyna — K. Rogalski, Drogosz Toporczyk z Chrobrza — W. Rogucki, Krystyn z Ostrowa — S. Kosmalewski, Kaśko z Tarnowa Tarnowski — T. Krasnodębski, Mistrz Jakub — M. Koc, Strażnik I — H. Wójcikowski.

Prapremiera 22.XI.1961 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 34 (widzów 13.579) w siedzibie, 26 (widzów 13.089) w objęździe.

3. Lucyna Legut — *ZŁODZIEJ SERC*. *Reżyseria*: Mieczysław Dembowski, *scenografia*: Zdzisław Koreleski, *muzyka*: Antoni Poćwierz, *ewolucje taneczne*: Barbara Wyrozębska.

Obsada: Królowa I — H. Dobrowolska, Królowa II — Z. Jarończyk, Księżniczka — C. Pszczolińska, Papuga — A. Skubisz, Śpiewak — A. Pestyk, Detektyw — J. Urbański, Kat — M. Dembowski, Osa — C. Chrapkiewicz, Pszczółka — K. Iwor, Kaśka — J. Widuchowska, Karczmarka — J. Karczewska.

Premiera 28.XI.1961 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 11 (widzów 3.669) w siedzibie, 1 (widzów 687) w objęździe.

4. Vratislav Blažek — *ZA DUŻO DOBREGO NA RAZ*. *Przekład*: Zdzisław Hierowski, *inscenizacja i reżyseria*: Walerian Lachnitt, *scenografia*: Zdzisław Koreleski. *Obsada*: Ojciec — M. Dembowski, Babcia — M. Zapolska, Hanka — C. Pszczolińska, Karol — R. Michalewski, Tomasz — S. Szymczyk, Madelaine — I. Matuszewska, Adwokat — R. Luszczak, Pani Róża — H. Dobrowolska, Drugi — R. Mrongowius, Pani Wagnerowa — J. Widuchowska, Młody Człowiek — H. Wójcikowski, Młoda Kobieta — E. Lityńska.

Prapremiera 8.II.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 16 (widzów 3.456) w siedzibie, 26 (widzów 12.579) w objęździe.

5. Irena Szczepańska — *PAN TWARDOWSKI*. *Reżyseria*: Mieczysław Popławski, *scenografia*: Władysław Szymański, *muzyka*: Mieczysław Drobner, *układ tańców*: Alina Blaske.

Obsada: Pan Twardowski — M. Popławski, Agnes — W. Bajerówna, Maćko — A. Pestyk, Diabeł — A. Koman, Sowa, Przekupka — Z. Jarończyk, Żak — J. Urbański. Premiera 10.II.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 32 (widzów 12.574) w siedzibie, 27 (widzów 18.192) w objęździe.

6. Gustaw Morcinek — *ONDRASZEK*. *Adaptacja*: Bolesław Lubosz, *inscenizacja i reżyseria*: Andrzej Uramowicz, *scenografia*: Jerzy Szymański, *muzyka*: Antoni Poćwierz, *choreografia*: Barbara Wyrozębska. *Obsada*: Andrzej Szebesta — J. Korcz, Dorota — J. Karczewska, Ondraszek — W. Rogucki, Barbara — M. Wawszczyk, Graf Prażma — A. Skubisz, Lizetta — E. Raczkowska, Kubok — K. Hruby, Somerlik — A. Benczak, Braciszek — K. Rogalski, Moron — A. Chętko, Ruziczka — Z. Żwak, Ostruzka — K. Iwor, Cygan Marko — C. Chrapkiewicz, Burgrabia — M. Koc, Włodarz Bączek — S. Kosmalewski, Szafarka — W. Jerzmanowska, Dowódca — T. Krasnodębski.

Prapremiera 22.II.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 47 (widzów 23.807) w siedzibie, 15 (widzów 10.142) w objęździe.

7. Juliusz Słowacki — *BALLADYNA*. *Inszenizacja i reżyseria*: Gustawa Błońska, *scenografia*: Zdzisław Koreleski.

Obsada: Pustelnik — R. Mrongowius, Kir-

kor — W. Rogucki, Matka — J. Widuchowska, Balladyna — E. Raczkowska, Alina — M. Wawszczyk, Filon — H. Wójcikowski, Grabiec — J. Korcz, Fon Kostryń — M. Dembowski, Gralon — A. Chętko, Kanclerz — K. Hruby, Poseł z Gniezna — M. Popławski, Lekarz koronny — M. Koc, Goniec — S. Szymczyk, Gopłana — H. Dobrowolska, Skierka — I. Matuszewska, Chochlik — A. Pestyk.

Premiera 17.IV.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 42 (widzów 22.215) w siedzibie, 16 (widzów 11.991) w objęździe.

8. Nazim Hikmet — *MIECZ DAMOKLESA*. *Przekład*: Małgorzata Łabęcka-Koecherowa, *inscenizacja i reżyseria*: Andrzej Uramowicz, *scenografia*: Jerzy Szymański.

Obsada: AB — Z. Żwak, Architekt — R. Michalewski, Żona Architekta — W. Bajerówna, Sędzia — R. Luszczak, Córka Sędziego — C. Pszczolińska, Aptekarz — S. Kosmalewski, Syn Aptekarza — C. Chrapkiewicz, Pośrednik — A. Benczak, Bokser — A. Skubisz, Komisarz Policji — K. Rogalski, Pielęgniarka — Z. Jarończyk, Tłuścioch — K. Iwor, Chudy — J. Urbański, Staruszka — M. Zapolska, Głuchy — T. Krasnodębski, Żona Głuchego — E. Lityńska.

Prapremiera 27.IV.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 18 (widzów 2.759) w siedzibie, 14 (widzów 6.656) w objęździe.

9. Carlo Goldoni — *OSOBLIWE ZDARZENIE*. *Przekład*: Zofia Jachimecka, *reżyseria*: Henryk Lotar, *scenografia*: Zdzisław Koreleski.

Obsada: Filibert — K. Hruby, Janina — E. Raczkowska, Ryszard — R. Luszczak, Konstancja — E. Lityńska, Monsieur de la Coterie — Z. Żwak, Marianna — I. Matuszewska, Gaskonia — A. Pestyk.

Premiera 26.VI.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 2 (widzów 660) w siedzibie.

10. Jerzy Szaniawski — *PTAK*. *Reżyseria*: Aleksandra Mianowska, *scenografia*: Jerzy Szymański, *muzyka*: Adam Kaczyński.

Obsada: Student — R. Michalewski, Burmistrz — M. Dembowski, Burmistrzanka — C. Pszczolińska, Anzelm — R. Mrongowius, Eustachy — H. Wójcikowski, Sylwester — K. Rogalski, Sebastian — M. Koc, Sekretarz — C. Chrapkiewicz, Wynalazca — T.

Krasnodębski, Woźny — S. Kosmalewski. Premiera 28.VI.1962 w Bielsku-Białej. Przedstawień: 2 (widzów 560) w siedzibie.

T E A T R L A L E K
„B A N I A L U K A”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Andrzej Uramowicz, kierownik artystyczny: Andrzej Łabiniec.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województw: katowickiego i krakowskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Melania Karwat.

Aktorzy: Maria Czaicka (od 1.VIII.62), Barbara Kania, Barbara Leńska, Teresa Lipińska, Teresa Sreberska, Janina Zuber, Krystyna Żylińska, Jan Harenda (od 1.V.62), Edward Hilarowicz, Tadeusz Kania, Marian Konieczny, Ireneusz Ogrodziński, Franciszek Piper.

REPERTUAR:

1. Lucyna Krzemieniecka — *HISTORIA CAŁA O NIEBIESKICH MIGDAŁACH*. *Inszenizacja i reżyseria*: Marta Janic, *scenografia*: Zdzisław Koreleski, *muzyka*: Jan Wesołowski.

Obsada: Stasia — B. Kania, Justka, Góralka, Chłopiec — B. Leńska, Matka, Góralka — T. Sreberska, Dziewczyna — * * *, Chłopiec, Wicek — * * *, Niedźwiedź, Góral, Smok — F. Piper, Mróz, Góral, Rycerz — M. Konieczny.

Premiera 17.XII.1961. Przedstawień: 32 (widzów 6.715) w siedzibie, 127 (widzów 34.206) w objęździe.

2. Jiří Kaliba — *ZŁOTO KRÓLA MEGAMONA* (Złato Krále Megamon). *Przekład*: Jerzy Zaborowski, *reżyseria*: Melania Karwat, *scenografia*: Andrzej Łabiniec, *ilustracja muzyczna*: Jerzy Kiełbiński.

Obsada: Narrator — T. Lipińska, Złotaszek — K. Żylińska, Baba, Mysz — J. Zuber, Król Megamon — T. Kania, Chłop — I. Ogrodziński, Sługa — * * *.

Premiera 4.III.1962. Przedstawień: 31 (widzów 4.201) w siedzibie, 81 (widzów 17.533) w objęździe.

3. Collodi — *PINOKIO*. *Adaptacja i reżyseria*: Melania Karwat, *scenografia*: Andrzej Łabiniec, *muzyka*: Krzysztof Penderecki. *Obsada*: Kot, Figaro, Colombina — B. Kania, Świerszcz, Kot, Piesek — B. Leńska, Pinokio — T. Sreberska, Rybka Cleo, Błękitna wróżka, Kleks, Kurczątko — M. Czaićka, Ojciec Gepetto, Lis, Arlekino — J. Harenda, Ogniojad — E. Hilarowicz, Wieśniak, Handlarz, Capitano — M. Konieczny. Premiera 30.VI.1962. Przedstawień: 4 (widzów 633) w siedzibie.

4. Bolesław Leśmian — *BASŃ O PIEKIELNEJ PARYSADZIE*. *Adaptacja*: Natalia Gołębska. *Reżyseria*: Stanisław Ochmański, *scenografia*: Jerzy Szymański, *ilustracja muzyczna*: Tadeusz Szeligowski.

(Premiera 26.IV.1961). Przedstawień: 1 (widzów 223) w siedzibie, 54 (widzów 12.545) w objęździe.

5. Tarachowska — *ZŁOTA RYBKKA*. *Adaptacja*: Władysław Jarema, *reżyseria*: Marta Janic, *scenografia*: Andrzej Łabiniec, *ilustracja muzyczna*: Tadeusz Okuliar.

(Premiera 28.VII.1961). Przedstawień: 12 (widzów 1.178) w siedzibie, 106 (widzów 14.900) w objęździe.

BYTOM

OPERA ŚLĄSKA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Włodzimierz Stahl, kierownik artystyczny: Włodzimierz Ormicki, kierownik literacki: Zenon Keller, zastępca dyrektora: Władysław Molik.

Scen: 1.

Opera prowadzi stały objazd po większych miastach województwa katowickiego, oraz grywa — we wszystkie poniedziałki i wtorki — w Teatrze Śląskim im. Wyspiańskiego w Katowicach.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrygenci: Józef Klimanek, Roman Mackiewicz, Włodzimierz Ormicki, Edmund Springer, Danuta Uhl.

Scenograf: Tadeusz Gryglewski.

Choreograf: Zbigniew Korycki.

Kierownik chóru: Józef Szulc.

Soliści: Pola Bukietyńska, Wiera Grabowska, Eugenia Gwieździńska, Janina Kuszyńska, Wanda Kwiatkowska, Irena Ligoćka, Maria Łotkowska, Tatiana Mazurkiewicz, Anna Poraj, Natalia Stokowacka, Krystyna Szeja, Krystyna Szostek-Radkowa, Maria Vardi-Morbitzerowa, Zofia Wojciechowska, Roma Wolińska, Stanisław Bursztyński, Włodzimierz Denysenko, Stefan Dobiasz, Andrzej Hiolski, Włodzimierz Hiolski-Lwowiec, Adam Kaznowski, Zenon Keller, Marian Kondella, Czesław Kozak, Sławomir Książek, Eugeniusz Kuszyk, Jan Łukowski, Jerzy Nowiński, Wiesław Ochman, Zbigniew Platt, Zdzisław Przybysz, Tadeusz Świechowicz, Włodzimierz Wałcerz, Franciszek Werekci, Stanisław Wesecki, Edmund Wiśniewski, Piotr Wołoszyn, Ryszard Żaba, Sławomir Żerdzicki.

Soliści baletu: Irena Cieślukówna, Lidia Czompel, Czesława Dolińska, Janina Gajdzianka, Maria Mikuszewska, Danuta Piątek, Stefania Nowakówna, Eugenia Skotarczak, Janina Stankiewicz, Urszula Tkoczówna, Danuta Wąsowicz, Bolesław Bolewicz, Tadeusz Burke, Jerzy Domagała, Eugeniusz Jakubiak, Eugeniusz Koziarski, Henryk Krok, Fryderyk Lebik, Witold Maksymczuk, Arkadiusz Mrokwa, Andrzej Śnieżyński, Marian Żmuda.

Koryfeje baletu: Maria Kasprzycka, Halina Kowcewicz, Krystyna Paltówna, Janusz Grygorcewicz, Kazimierz Jacak.

REPERTUAR:

1. Giuseppe Verdi — *MOC PRZEZNACZENIA* (*La forza del destino*). *Libretto*: Franciszek Piave, *przekład*: Wiesław Gorecki, Zofia Jachimecka, Włodzimierz Ormicki, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *inscenizacja i reżyseria*: Zbigniew Zbrojewski, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *układ tańców*: Tadeusz Burke, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

Obsada: Markiz Calatrava — E. Kuszyk, S. Książek, S. Wesecki, Leonora di Vargas — S. Marciniak, A. Poraj, K. Szeja, Don Carlos di Vargas — S. Bursztyński, A. Hiolski, M. Kondella, Alvaro — S. Żerdzicki, Z. Platt, Preziosilla — Z. Wojciechowska, K. Szostek-Radkowa, Przeor — A. Kaznowski, S. Dobiasz, J. Łukowski,

Melitone — T. Świechowicz, W. Hiolski-Lwowiec, P. Wołoszyn, Curra — H. Korner, T. Mazurkiewicz, Alkada — S. Książek, Z. Keller, Trabuco — R. Żaba, W. Wałcerz, F. Warecki, Chirurg — W. Wałcerz, R. Żaba. *Soliści baletu* — A. Basiuk, L. Czompel, U. Tkoczówna, D. Wąsowicz, J. Domagała, J. Grygorcewicz, K. Jacak, F. Lebik. Solo klarnetowe — Z. Kostorz, J. Amborski.

Premiera 25.XII.1961. Przedstawień: 8 (widzów 4.615) w siedzibie, 9 (widzów 5.844) w objęździe.

2. a) Karol Szymanowski — *HAGITH*. *Libretto*: Feliks Dörmann, *przekład*: Stanisław Barącz, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *inscenizacja i reżyseria*: Mieczysław Daszewski, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

Obsada: Stary Król — S. Żerdzicki, Młody Król — H. Grychnik, W. Wałcerz, Hagith — W. Kwiatkowska, R. Wolińska, Arcykapiłan — S. Dobiasz, J. Łukowski, S. Wesecki, Lekarz — M. Kondella, S. Bursztyński;

b) Tadeusz Szeligowski — *PAW I DZIEWCZYNA*. *Libretto*: Waclaw Kubacki wg poezji Bolesława Leśmiana, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *choreografia*: Zygmunt Patkowski, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski.

Obsada: Dziewczyna — U. Tkoczówna, D. Piątek, E. Skotarczyk, Paw — B. Bolewicz, E. Jakubiak, Dżananda — J. Domagała, A. Mrokwa, Małpka — F. Lebik, Lamparty — J. Domagała, J. Grygorcewicz, A. Mrokwa, Przyjaciółki — L. Czompel, J. Gajdzianka, S. Nowakówna, Przyjaciele — E. Koziarski, W. Maksymczuk, A. Śnieżyński, Dziewczęta I — A. Bartel, D. Dziubówna, J. Kuna, K. Pędziwiatr, T. Szramowska, B. Trzaskówna, Dziewczęta II — C. Dolińska, J. Gajdzianka, M. Kasprzycka, H. Kowcewicz, L. Kucharczyk, J. Niesiołowska, K. Paltówna, S. Herak, Myśliwi — K. Adamczuk, B. Domagała, J. Grygorcewicz, K. Jacak, P. Kloska, H. Krok, W. Kiwacz, W. Maksymczuk, K. Smolarek, E. Wolek, M. Żmuda oraz uczniowie Szkoły Baletowej.

Premiera 24.II.1962. Przedstawień: 5 (wi-

dzów 1.913) w siedzibie, 3 (widzów 1.212) w objęździe.

3. Sergiusz Prokofiew — *ROMEO I JULIA* (*Romeo i Dżulietta*). *Libretto*: Sergiusz Prokofiew, Leonid Ławrowski wg tragedii Williama Shakespeare'a. *Adaptacja*: Zbigniew Korycki, *kierownictwo muzyczne*: Roman Mackiewicz, *inscenizacja i choreografia*: Zbigniew Korycki, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *szermierka*: Mikołaj Pomarnicki.

Obsada: Escalus — T. Burke, Z. Korycki, A. Mrokwa, Parys — B. Bolewicz, A. Śnieżyński, Brat Laurenty — T. Burke, A. Śnieżyński, Capuletti — K. Koziarski, T. Burke, Pani Capuletti — J. Stankiewicz, H. Kowcewicz, Julia — I. Cieślukówna, D. Piątek, E. Skotarczyk, Montechi — A. Śnieżyński, T. Burke, Romeo — E. Jakubiak, J. Domagała, Tybalt — A. Mrokwa, Mercutio — F. Lebik, B. Bolewicz, Benvolio — M. Żmuda, J. Grygorcewicz, H. Krok, W. Maksymczuk, Narzeczona Tybalta — S. Nowakówna, L. Czompel, Marta, niania Julii — M. Mikuszewska, J. Stankiewicz, Piotr — H. Kiwacz, P. Kloska, Błazen — K. Jacak, F. Lebik, Rówieśnice Julii — A. Basiukówna, A. Bula, M. Czerniawska, Ł. Kucharczyk, J. Kuna, K. Pędziwiatr, T. Szramowska, B. Trzaskówna, A. Zimna, Taniec poranny — A. Basiukówna, L. Czompel, J. Grygorcewicz, H. Krok, Tarentella — S. Nowakówna, U. Tkoczówna, A. Mrokwa, M. Żmuda, Taniec z mandolinami — S. Nowakówna, D. Wąsowicz, J. Grygorcewicz, H. Krok.

Premiera 26.V.1962. Przedstawień: 3 (widzów 1.496) w siedzibie, 6 (widzów 2.463) w objęździe.

4. Karol Maria Weber — *WOLNY STRZELEC* (*Der Freischütz*). *Libretto* wg Fryderyka Kinda, *kierownictwo muzyczne*: Józef Klimanek, *inscenizacja i reżyseria*: Władysław Hamsik, *scenografia*: Władimir Srammek, *dyrygenci*: Józef Klimanek, Danuta Uhl, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

Obsada: Ottokar — M. Kondella, S. Bursztyński, W. Hiolski-Lwowiec, Kuno — A. Kaznowski, Z. Keller, S. Książek, Agata — N. Stokowacka, P. Bukietyńska, R. Wolińska, Anusia — I. Ligoćka, W. Grabowska, J. Kuszyńska, Kaspar — J. Łu-

kowski, E. Kuszyk, Maks — W. Ochman, H. Grychnik, J. Nowiński, F. Warecki, Pustelnik — S. Dobiasz, A. Kaznowski, S. Wesecki, Kilian — T. Świechowicz, Z. Przybysz, P. Wołoszyn, Samiel — R. Żaba. Premiera 30.VI.1962. Przedstawień: 1 (widzów 597) w siedzibie, 3 (widzów 1.560) w objeździe.

5. Giacomo Puccini — *CYGANERIA (La Bohème)*. *Libretto*: G. Giacosa i L. Illica, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *dyrygent*: Włodzimierz Ormicki, *reżyseria*: Romuald Cyganik, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *kierownik chóru*: Józef Szulc. (Premiera 21.XII.1946). Przedstawień: 1 (widzów 550) w objeździe.

6. Giacomo Puccini — *MADAME BUTTERFLY (Madama Butterfly)*. *Libretto*: G. Giacosa i L. Illica, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *dyrygent*: Edmund Springer, *reżyseria*: Bolesław Fotygo-Folański, *scenografia*: Karol Gajewski, *kierownik chóru*: Józef Szulc. (Premiera 20.V.1947). Przedstawień: 3 (widzów 1.459) w siedzibie, 7 (widzów 4.385) w objeździe.

7. Charles Gounod — *FAUST*. *Libretto*: J. Barbier i M. Carré, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *dyrygent*: Edmund Springer, *reżyseria*: Romuald Cyganik, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *choreografia*: Zbigniew Korycki, *kierownik chóru*: Józef Szulc. (Premiera 22.XI.1947). Przedstawień: 4 (widzów 1.641) w siedzibie, 6 (widzów 4.089) w objeździe.

8. Aleksander Dargomyżski — *RUSAŁKA (Rusalka)*. *Libretto*: Aleksander Dargomyżski wg Aleksandra Puszkina. *Przekład*: Zdzisław Hierowski i Piotr Widlicki, *dyrygent*: Edmund Springer, *reżyseria*: Romuald Cyganik, *scenografia*: Karol Gajewski, *choreografia*: Jerzy Kapliński, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 24.XI.1951). Przedstawień: 4 (widzów 1.644) w siedzibie, 1 (widzów 763) w objeździe.

9. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWOR*. *Libretto*: Jan Chęciński, *dyrygent*: Józef Klimanek, *reżyseria*: Bolesław Fotygo-Folański, *scenografia*: Karol Gajewski, *choreografia*: Tadeusz Burke, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 18.I.1952). Przedstawień: 7 (widzów 4.601) w objeździe.

10. Wolfgang Amadeusz Mozart — *FLET CZARODZIEJSKI (Die Zauberflöte)*. *Libretto*: J. E. Schikaneder, *przekład*: Włodzimierz Ormicki i Zdzisław Hierowski, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *reżyseria*: Bolesław Fotygo-Folański, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 13.VI.1954). Przedstawień: 8 (widzów 4.281) w siedzibie.

11. Giuseppe Verdi — *TRUBADUR (Il Trovatore)*. *Libretto*: Salvatore Cammarano, *przekład*: Janina Gillowa, *dyrygent*: Edmund Springer, *reżyseria*: Ryszard Wasilewski, *scenografia*: Bolesław Kamykowski, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 18.XII.1954). Przedstawień: 6 (widzów 2.871) w siedzibie, 1 (widzów 765) w objeździe.

12. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski, *dyrygent*: Józef Klimanek, *inscenizacja i reżyseria*: Antoni Majak, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *choreografia*: Mikołaj Kopiński, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 18.VI.1955). Przedstawień: 5 (widzów 1.895) w siedzibie, 6 (widzów 5.228) w objeździe.

13. Giuseppe Verdi — *DON CARLOS*. *Libretto*: Joseph Mery i Camille du Locle wg dramatu Fryderyka Schillera, *przekład*: Jan Popiel, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *reżyseria*: Jerzy Zegalski, *scenografia*: Józef Szajna, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 30.XII.1955). Przedstawień: 2 (widzów 921) w siedzibie, 2 (widzów 1.101) w objeździe.

14. Georges Bizet — *CARMEN*. *Libretto*: H. Meilhac i L. Halevy, *przekład*: Ignacy Ziółkowski, *dyrygent*: Włodzimierz Ormicki, *reżyseria*: Jerzy Zegalski, *scenografia*: Bolesław Kamykowski, *choreografia*: Mikołaj Kopiński, *kierownik chóru*: Józef Szulc. (Premiera 16.VI.1956). Przedstawień: 2 (widzów 1.316) w objeździe.

15. Giacomo Puccini — *TOSCA*. *Libretto*: L. Illica i G. Giacosa wg dramatu Wiktorina Sardou, *przekład*: Jan Popiel, *dyry-*

gent: Edmund Springer, *reżyseria*: Jan Popiel, *scenografia*: Józef Szajna, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 28.X.1956). Przedstawień: 3 (widzów 1.648) w siedzibie, 4 (widzów 2.705) w objeździe.

16. Ludomir Różycki — *BOLESŁAW SMIAŁY*. *Libretto*: Aleksander Bandrowski wg poematu Stanisława Wyspiańskiego, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *reżyseria*: Józef Wyszomirski, *scenografia*: Wiesław Lange, *choreografia*: Tadeusz Burke.

(Premiera 30.XI.1957). Przedstawień: 3 (widzów 1.084) w siedzibie, 3 (widzów 1.840) w objeździe.

17. Giuseppe Verdi — *BAL MASKOWY (Un ballo in maschera)*. *Libretto*: Antonio Soma, *przekład*: Maria Serga, *dyrygent*: Józef Klimanek, *reżyseria*: Karol Urbanowicz, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *układ tańców*: Tadeusz Burke, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 20.XII.1958). Przedstawień: 3 (widzów 1.213) w siedzibie, 1 (widzów 640) w objeździe.

18. Giuseppe Verdi — *TRAVIATA (La Traviata)*. *Libretto*: F. M. Piave wg sztuki *Dama Kameliowa* Aleksandra Dumasa. *Przekład*: Ignacy Ziółkowski, *dyrygent*: Józef Klimanek, *reżyseria*: Sławomir Zerdzicki, *scenografia*: Wiesław Lange, *choreografia*: Tadeusz Burke, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 28.II.1959). Przedstawień: 77 (widzów 3.936) w siedzibie, 4 (widzów 2.414) w objeździe.

19. Wolfgang Amadeusz Mozart — *WESELE FIGARA (Le nozze di Figaro)*. *Libretto*: Lorenzo da Ponte, *przekład*: Aleksander Rymkiewicz, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *reżyseria*: Józef Wyszomirski, *scenografia*: Tomasz Rumiński, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 19.IX.1959). Przedstawień: 7 (widzów 2.599) w siedzibie, 2 (widzów 560) w objeździe.

20. Gaetano Donizetti — *ŁUCJA Z LAMERMOORU (Lucia di Lamermoor)*. *Libretto*: Salvatore Cammarano wg powieści Waltera Scotta, *opracowanie i przekład*:

Halina Dzieduszycka, *dyrygent*: Edmund Springer, *reżyseria*: Halina Dzieduszycka, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *choreografia*: Zbigniew Korycki, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 29.IV.1960). Przedstawień: 11 (widzów 4.160) w siedzibie, 2 (widzów 887) w objeździe.

21. Stanisław Moniuszko — *HRABINA*. *Libretto*: Włodzimierz Wolski, *dyrygent*: Józef Klimanek, *reżyseria*: Jan Popiel (wznowienie przygotował Jan Łukowski), *scenografia*: Karol Gajewski, *choreografia*: Tadeusz Burke, *kierownik chóru*: Józef Szulc. (Wznowienie 8.VII.1960). Przedstawień: 5 (widzów 1.592) w siedzibie, 5 (widzów 3.757) w objeździe.

22. Fariol Jarullin — *SZURALE*. *Choreografia*: Zbigniew Korycki, *dyrygent*: Józef Klimanek, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski. (Premiera 8.X.1960). Przedstawień: 2 (widzów 4.127) w objeździe.

23. Ermanno Wolf-Ferrari — *DO LICHA Z BABAMI (Le donne curiose)*. *Libretto*: Luigi Segano wg komedii Carlo Goldoniego, *przekład*: Jan Popiel, *kierownictwo muzyczne*: Włodzimierz Ormicki, *inscenizacja i reżyseria*: Sławomir Zerdzicki, *scenografia*: Wiesław Lange, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 31.XII.1960). Przedstawień: 5 (widzów 1.199) w siedzibie, 1 (widzów 312) w objeździe.

24. Mikołaj Rimski-Korsakow — *ZŁOTY KOGUCIK (Zolotoj pietuszok)*. *Libretto*: Włodzimierz Bielski wg baśni Aleksandra Puszkina, *dyrygent*: Włodzimierz Ormicki, *inscenizacja i reżyseria*: Sławomir Zerdzicki, *scenografia*: Lech i Michele Zahorscy, *choreografia*: Zbigniew Korycki, *kierownik chóru*: Józef Szulc.

(Premiera 8.IV.1961). Przedstawień: 11 (widzów 3.031) w siedzibie, 1 (widzów 606) w objeździe.

25. C. Pagni, R. Glier i S. Wasilenko — *ESMERALDA (DZWONNIK Z NOTRE DAME)*. *Libretto*: W. Tichomirow, W. Burmeister wg powieści Wiktora Hugo *Notre Dame de Paris*. *Adaptacja*: Zbigniew Korycki, *kierownictwo muzyczne*: Józef Klimanek, *inscenizacja i choreografia*: Zbi-

gniew Korycki, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski.

(Premiera 20.V.1961). Przedstawień: 15 (widzów 4.057) w siedzibie, 8 (widzów 12.401) w objęździe.

26. Fryderyk Flotow — *MARTA (Martha oder der Markt zu Richmond)*. *Libretto*: W. Friedrich wg pantomimy baletowej S. Georgesa, *przekład*: Jan Łukowski, *dyrygent*: Edmund Springer, *reżyseria*: Vladislav Hamsik, *scenografia*: Stanisław Jarocki, *kierownictwo chóru*: Danuta Uhl.

Premiera 12.VII.1961. Przedstawień: 16 (widzów 7.410) w siedzibie, 22 (widzów 12.629) w objęździe.

GLIWICE

OPERETKA ŚLĄSKA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Edward Szyksznia, kierownik artystyczny: Michał Ślaski, kierownik muzyczny: Bolesław Ocias, kierownik literacki: Andrzej Marian Trzos.

Scen: 2 (w Gliwicach i w Chorzowie). Operetka prowadzi stały objazd województw katowickiego i opolskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Jerzy Ukleja, Michał Ślaski. *Dyrygenci*: Zbigniew Lipczyński, Bolesław Ocias, Marek Witkowski.

Scenograf: Jerzy Kłosowski.

Choreograf: Mikołaj Kopiński.

Kierownik chóru: Stanisław Tokarski.

Soliści: Maria Artykiewicz, Maria Gabrielli, Janina Krzywoszewska, Marina Konarska, Nina Majerska, Teresa Malc, Barbara Niezychowska, Maria Polakowa, Wanda Polańska, Jadwiga Szymańska, Zdzisława Urant, Leokadia Zienko, Iwan Aleksandrow, Piotr Cwiękalik, Alfred Jarosz, Marian Kobielski, Adam Kopciuszewski, Ludwik Koprzywa, Witold Michelski, Eugeniusz Nowowiejski, Józef Orawiec, Janusz Popławski, Zygmunt Pronobis, Stanisław Ptak, Henryk Rucki, Aleksander Sawin, Ryszard Sewer-Słowiński, Henryk Trojanowski, Ryszard Wojtkowski, Antoni Wolny.

Soliści baletu: Adela Fillówna, Stefan Boroń, Jan Lisowski.

Koryleje baletu: Krystyna Arbaszewska, Alicja Bielakowska, Danuta Cholewianka, Czesława Chrzanowska, Anna Kosecka, Magdalena Kwiatek, Ewa Miodyńska, Gizela Nieświec, Judyta Nowicka, Irena Orawiec, Alina Plutta, Tatiana Pikosz, Julianna Pokorny, Irena Skwara, Jadwiga Twarowska, Tamara Zinkowska, Krystyna Zakówna, Franciszek Bajer, Jan Balcer, Jerzy Forgin, Anatol Królik, Paweł Matuszczyk, Stanisław Pomiankiewicz, Robert Przybyłowski, Zdzisław Walerowicz.

REPERTUAR:

1. Cole Porter — *CANCAN*. *Libretto*: Abe Burrows, *wersja polska*: Antoni Marianowicz i Janusz Minkiewicz, *reżyseria i scenografia*: Jerzy Ukleja, *kierownictwo muzyczne*: Zbigniew Lipczyński, *choreografia*: Mikołaj Kopiński.

Obsada: Pistache — M. Artykiewicz, L. Zienko, Klaudyna — Z. Urant, Aristide — S. Ptak, M. Ślaski, Mustafa — A. Sawin, M. Ślaski, Jussac — M. Ślaski, Z. Pronobis, Celestyna — N. Majerska, Maria — J. Szymańska, Gabriela — M. Konarska, Amerykanka — M. Gabrielli, Zakonnica — M. Polakowa, René — M. Kobielski, Stefan — J. Orawiec, Teofil — R. Sewer-Słowiński, Paul Barriere — J. Popławski, Przewodniczący sądu — P. Cwiękalik, Urzędnik sądowy — A. Wolny, Kelner — H. Rucki, Sierżant — A. Jarosz, Amerykanin — E. Nowowiejski.

Premiera 30.XII.1961 w Gliwicach. Przedstawień: 34 (widzów 26.720) w siedzibie, 31 (widzów 30.455) w objęździe.

2. Paul Abraham — *WIKTORIA I JEJ HUZAR (Victoria und ihr Husar)*. *Libretto*: Alfred Grünwald, Fritz Lohner-Beda i Emerich Földes. *Przekład i adaptacja*: Władysław Krzemiński i Andrzej Marian Trzos, *reżyseria i scenografia*: Jerzy Ukleja, *kierownictwo muzyczne*: Bolesław Ocias, *choreografia*: Mikołaj Kopiński.

Obsada: Wiktoria — M. Artykiewicz, T. Malc, W. Polańska, Riquette — J. Szymańska, L. Zienko, Lia San — N. Majerska, George Carling — S. Ptak, Z. Pronobis, Koltay — L. Koprzywa, M. Ślaski, Janczi —

A. Sawin, R. Sewer-Słowiński, Ferry — R. Sewer-Słowiński, R. Wojtkowski, Kozak — P. Cwiękalik, Wachmistrz — M. Kobielski, Tokeramo — A. Wolny, Miki — J. Krzywoszewska, Bonza — J. Popławski, Sekretarz — A. Jarosz, Kawaler — A. Kopciuszewski, Oficer — M. Kobielski, Poerkelty — W. Michelski, P. Cwiękalik, Kiki San — A. Bielakowska, Muchi San — A. Kosecka.

Premiera 26.V.1962 w Gliwicach. Przedstawień: 25 (widzów 23.034).

3. Johann Strauss — *BARON CYGAŃSKI (Der Zigeunerbaron)*. *Libretto*: Franz Schnitzler, *przekład*: Tadeusz Kuczyński, Edward Nowakowski, Józef Prutkowski, *reżyseria i inscenizacja*: Michał Ślaski, *kierownictwo muzyczne*: Jerzy Sillich, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *choreografia*: Stanisław Miszczyk.

(Premiera 21.II.1959 w Gliwicach). Przedstawień: 10 (widzów 7.782) w siedzibie, 8 (widzów 6.229) w objęździe.

4. Paul Abraham — *KWIAT HAWAII (Die Blume von Hawaii)*. *Libretto*: Alfred Grünwald, Fritz Lohner-Beda i Emerich Földes, *przekład*: Walery Jastrzębiec, Tadeusz Zeromski i Artur Tur, *inscenizacja*: Stanisława Stanisławska i Witold Zdzitowiecki, *reżyseria*: Witold Zdzitowiecki i Michał Ślaski, *kierownictwo muzyczne*: Zbigniew Lipczyński, *scenografia*: Jerzy Kłosowski, *choreografia*: Stanisława Stanisławska.

(Premiera 18.VI.1960 w Gliwicach). Przedstawień: 56 (widzów 51.776).

5. Jerzy Milutin — *POCAŁUNEK CZANITY (Pocałuj Czani)*. *Libretto*: E. Szatunowski, *przekład*: Stanisław Powołocki i Tadeusz Zeromski, *reżyseria*: Michał Ślaski, *kierownictwo muzyczne*: Stanisław Tokarski, *scenografia*: Tadeusz Gryglewski, *choreografia*: Mikołaj Kopiński.

(Premiera 25.II.1961 w Gliwicach). Przedstawień: 23 (widzów 18.022) w siedzibie, 28 (widzów 26.843) w objęździe.

6. Oskar Straus — *CZAR WALCA (Ein Walzertraum)*. *Libretto*: Felix Dörman i Leopold Jacobson, *przekład*: Leopold Beck i Michał Ślaski, *reżyseria*: Aleksander Sawin, *kierownictwo muzyczne*: Bolesław Ocias, *scenografia*: Jerzy Kłosowski, *choreografia*: Mikołaj Kopiński.

(Premiera 10.III.1961 w Gliwicach). Przedstawień: 12 (widzów 9.417) w siedzibie, 16 (widzów 13.281) w objęździe.

CZĘSTOCHOWA

TEATR DRAMATYCZNY im. ADAMA MICKIEWICZA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Edmund Kron, kierownik muzyczny: Zygfryd Jałowicki, doradca literacki: Jerzy Matulewicz.

Scen: 2: (Teatr Wielki, Teatr Kameralny). Teatr prowadzi stały objazd województwa katowickiego i częściowo województw: opolskiego, kieleckiego i łódzkiego; objazdy prowadzone są pod nazwą Teatru Powszechnego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Irma Czaykowska, Edmund Kron.

Scenograf: Władysław Wagner.

Aktorzy: Krystyna Biel-Wagnerowa, Zofia Bojanowska, Zofia Briske-Krajewicz, Adela Czaplanka, Alina Dadun, Ludmiła Danjell-Pucek, Stanisława Gall, Elżbieta Kilarska, Klara Malinowska, Krystyna Marynowska, Lidia Molwicz, Urszula Nowacka, Irena Nowicka, Elżbieta Pasiębówna, Halina Prószyńska, Hanna Rajkowska, Danuta Rymarska, Maria Szadurska, Ludmiła Szretter, Helena Tańska, Aleksander Fiszer, Jerzy Fitio, Stefan Giletycz, Franciszek Hollik-Hollikowski, Włodzimierz Kaniowski, Janusz Kilarski, Leopold Kitka-Sokołowski, Jerzy Kleyn, Adam Krajewicz, Marian Łoziński, Zbigniew Michałowski, Ryszard Nadrowski, Zenon Nocoń, Adam Nowakiewicz, Jan Piątkowski, Edmund Płoński, Józef Stylko, Marian Szul, Stanisław Tylczyński, Andrzej Tyralewski, Bolesław Werowski, Mieczysław Winkler, Włodzimierz Wyganowski, Piotr Wypart.

REPERTUAR:

1. Sidney Howard: *MARZENIA I KLĘSKI (They knew, what they wanted)*. Prze-

kład: Maria Szletyńska, *reżyseria:* Irena Grywińska-Adwentowicz, *scenografia:* Jadwiga Pożakowska.

Obsada: Amy — K. Biel-Wagnerowa, Tony — J. Piątkowski, Joe — Z. Nocoń, Książd McKee — M. Mieczyski, Lekarz — P. Wypart, Listonosz — W. Kaniowski.

Premiera 6.X.1961. Przedstawień: 40 (widzów 9.928) w siedzibie, 17 (widzów 6.511) w objeździe.

2. Aleksander Ostrowski: *WILKI I OWCE (Wolki i owcy)*. *Przekład:* Czesław Jastrzębiec-Kozłowski, *inscenizacja i reżyseria:* Karol Borowski, *dekoracje:* Władysław Wagner, *kostiumy:* Zofia Węgierkowa.

Obsada: Meropa Murzawiecka — H. Chaniecka, Głafira — A. Czaplanka, Kupawina — E. Pasierbówna, Anfusa — M. Szadurska, Łyniajew — F. Hollikowski, Bierkutów — J. Kilar, Czugunow — S. Tylczyński, Goriecki — J. Stylko, Sawielicz — L. Kitka-Sokołowski, Karbowy — E. Kron, Malarz — A. Krajewicz, Sropilin — W. Wyganowski, Stolarz — A. Nowakiewicz.

Premiera 5.XI.1961. Przedstawień: 23 (widzów 10.082) w siedzibie.

3. Włodzimierz Krzemiński: *ROMANS Z WODEWILU*. *Muzyka:* Alojzy Kluczniok, *reżyseria:* Zbigniew Kopalko, *choreografia:* Krystyna Marynowska, *scenografia:* Jerzy Feldmann.

Obsada: Radca Kluczek — F. Hollikowski, Balbina — L. Szretter, Wanda — A. Dadun, Roman — Z. Nocoń, Kamilla — K. Marynowska, U. Nowacka, Alfred Kręcki — J. Fitio, Gzysik — M. Winkler, Katarzyna — H. Tańska, Kazimierz — R. Nadrowski, Zosia — E. Pasierbówna, Felek — A. Krajewicz, Franek — A. Tyralewski, Staszek — P. Wypart, Walek — S. Gall, Witold — J. Stylko, Pan — Z. Miłowski, Walenty — J. Piątkowski, Walentowa — K. Malinowska, Pani I — H. Pruszyńska, Pani II — I. Nowicka, Józek — A. Nowakiewicz, Przechodzień — J. Kleyn.

Premiera 26.XII.1961. Przedstawień: 50 (widzów 19.507) w siedzibie, 4 (widzów 1.932) w objeździe.

4. William Gibson: *DWOJE NA HUSTAWCE (Two for the Seesaw)*. *Przekład:* Bronisław Zieliński i Kazimierz Piotrowski, *reżyseria:* Edmund Kron, *scenografia:* Aleksandra Walter.

Obsada: Gizela — E. Kilar, Jerry — B. Werowski.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 42 (widzów 5.863) w siedzibie, 21 (widzów 8.648) w objeździe.

5. Andrzej Wydrzyński: *UCZTA MORDERCÓW*. *Inscenizacja i reżyseria:* Irena Ładosiówna, *scenografia:* Władysław Wagner.

Obsada: Horacy — M. Winkler, Kornelia — H. Prószyńska, Alicja — U. Nowacka, Lucjan — J. Kleyn, Robert — A. Krajewicz, Hanka — L. Danjell.

Premiera 9.III.1962. Przedstawień: 58 (widzów 10.970) w siedzibie, 28 (widzów 10.846) w objeździe.

6. Eugène O'Neill: *ANNA CHRISTIE*. *Przekład:* Bronisław Zieliński i Kazimierz Piotrowski, *reżyseria:* Irma Czaykowska, *scenografia:* Władysław Wagner.

Obsada: Johnny Pastor — W. Wyganowski, Chris — J. Piątkowski, Anna — S. Gall, Burke — J. Kilar, Marta — K. Malinowska, Larry — J. Stylko, Listonosz — A. Tyralewski.

Premiera 11.III.1962. Przedstawień: 26 (widzów 8.319) w siedzibie, 25 (widzów 8.519) w objeździe.

7. Juliusz Słowacki: *MARIA STUART*. *Muzyka:* Tadeusz Szeligowski, *inscenizacja i reżyseria:* Edmund Kron, *scenografia:* Stanisław Bąkowski.

Obsada: Maria Stuart — A. Dadun, Henryk Darnley — M. Szul, Morton — S. Tylczyński, Rizzio — R. Nadrowski, Botwel — Z. Nocoń, Douglas — A. Fiszer, Lindsay — B. Werowski, Paż Marii Stuart — E. Pasierbówna, Nick — A. Nowakiewicz, Astrolog — M. Łoziński.

Premiera 12.V.1962. Przedstawień: 28 (widzów 9.003) w siedzibie.

8. Mark Twain: *PRZYGODY HUCKA (The Adventures of Huckleberry Finn)*. *Przekład:* Józef Brodzki, *inscenizacja i reżyseria:* Mieczysław Winkler, *scenografia:* Jerzy Feldman, *opracowanie muzyczne:* Zygryd Jałowicki.

Obsada: Jim — W. Wyganowski, Huck — E. Drynda, Tom Sawyer — S. Giletycz, Sed — A. Tyralewski, G. Koliński, Polly — M. Szadurska, Bill Turner — J. Fitio, J. Piątkowski, Emellina — A. Czaplanka, Silas Phelps — F. Hillikowski, Sally — L. Szretter, Nat — * * *, Mary — I. Nowicka, Ben — E. Płoński, Buck — L. Kitka-Sokołowski.

Premiera 21.VI.1962. Przedstawień: 27 (widzów 12.491) w siedzibie.

9. Lorraine Hansberry: *RODZYNEK W SŁOŃCU (A Raisin in the Sun)*. *Przekład:* Mary Tarnowa, *reżyseria:* Edmund Kron, *scenografia:* Władysław Wagner, *opracowanie muzyczne:* Zygryd Jałowicki.

Obsada: Ruth Younger — Z. Briske-Krajewicz, Travis — * * *, Walter — B. Werowski, Benita — E. Pasierbówna, Lena — L. Danjel, Joseph Asagai — P. Wypart, George Murchison — Z. Nocoń, Charles Lindner — M. Łoziński, Bobo — A. Nowakiewicz, Pakarze — * * *.

Premiera 14.VII.1962. Przedstawień: 21 (widzów 2.356) w siedzibie, 21 (widzów 7.592) w objeździe.

10. Henryk Sienkiewicz: *W PUSTYNI I W PUSZCZY*. *Adaptacja sceniczna:* Maria Gabriela Plaskota, *reżyseria:* Mieczysław Winkler, *scenografia:* Jerzy Feldman. (Premiera 20.IX.1961). Przedstawień: 85 (widzów 60.541) w siedzibie, 120 (widzów 87.039) w objeździe.

SOSNOWIEC

TEATR ZAGŁĘBIA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Tadeusz Przystawski, kierownik literacki: Aleksander Baumgarten.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa katowickiego, krakowskiego i opolskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Tadeusz Przystawski.

Aktorzy: Halina Chorzewska, Iwona Janowska, Neonilla Kilar, Bogusława Kozusznik, Mirosława Krawczyk, Stanisława Martyniak, Anna Sobolewska, Irena

Szabelak, Irena Szewczyk-Romańska, Danuta Zbrojewska-Morawska, Stefania Zubrówna, Wiesław Drzewicz, Włodzimierz Figura, Wincenty Grabarczyk, Antoni Graziadio, Andrzej Hołaj, Tadeusz Kalinowski, Jan Nawrocki, Stanisław Piotrowski, Jerzy Siwy, Tadeusz Przystawski, Leszek Szymocha, Jan Ulrich, Bogusław Weil, Waclaw Welski.

REPERTUAR:

1. Erwin Piscator, Alfred Neumann, Guntram Prüfer — *WOJNA I POKOJ (Krieg und Friede wg powieści Lwa Tołstoja)*. *Przekład:* Zbigniew Krawczykowski, *ilustracja muzyczna:* Augustyn Bloch, *inscenizacja:* Irena Babel, *reżyseria:* Irena Babel i Tadeusz Przystawski, *scenografia:* Zofia Wierchowicz.

Obsada: Narrator — J. Siwy, Piotr Bezuchow — L. Szymocha, Andrzej Bołkoński — R. Barycz, W. Figura, Stary książę — J. Ulrich, Liza — A. Madeyska, Maria — I. Jankowska, Ałpatycz — A. Graziadio, Karatajew — S. Piotrowski, Hrabina Rostowa — N. Kilar, Natasza Rostowa — B. Kozusznik, Mikołaj Rostow — A. Hołaj, Napoleon Bonaparte — T. Przystawski, Car Aleksander — W. Drzewicz, Kutuzow — J. Nawrocki, Anatol Kuragin — B. Weil, Fiedia Dołochow — W. Welski, Siergiej Kuźmicz — W. Grabarczyk.

Premiera 28.X.1961. Przedstawień: 5 (widzów 2.094) w siedzibie, 4 (widzów 3.672) w objeździe.

2. Stanisław Płonka-Fiszer — *KOPCIUSZEK*. *Muzyka:* Antoni Graziadio, *reżyseria:* Jan Ulrich, *scenografia:* Jan Dutkiewicz, *kierownik muzyczny:* Antoni Graziadio.

Obsada: Król — J. Ulrich, Królewicz — A. Hołaj, Goździk — L. Szymocha, Macocha — D. Sobolewska, Zuzia — H. Chorzewska, Józia — A. Madeyska, Kopciuszek — B. Kozusznik, Dobroduszek — B. Weil, Błazen — W. Grabarczyk.

Premiera 10.XII.1961. Przedstawień: 12 (widzów 5.248) w siedzibie, 21 (widzów 12.900) w objeździe.

3. William Shakespeare — *WIECZÓR TRZECH KRÓLI (Twelfth Night or What*

You Will). Przekład: Leon Ulrich, układ tekstu: Bronisław Dąbrowski, muzyka: Witold Krzemiński, inscenizacja: Bronisław Dąbrowski i Tadeusz Przystawski, dekoracje: Andrzej Stopka, kostiumy: Jan Golka, kierownictwo muzyczne: Antoni Graziadio, układ taneczny: Zofia Więclawówna.

Obsada: Orsino — W. Figura, Sebastian — B. Weil, Antonio — W. Welski, Kapitan okrętu — J. Siwy, Tobiasz Czkawka — L. Szymocha, Andrzej Chudogęba — S. Piotrowski, Malwolio — W. Drzewicz, Fabian — A. Hołaj, Błażen — W. Grabarczyk, Oliwia — D. Morawska, Viola — S. Zubrówna, Maria — H. Chorzewska, Dworka — T. Kutarba, Pazik I — B. Kożusznik, Pazik II — A. Madeyska, Pazik III — M. Krawczyk. Premiera 10.II.1962. Przedstawień: 26 (widzów 10.516) w siedzibie, 25 (widzów 14.981) w objeździe.

4. Roman Niewiarowicz — *GDZIE DIABEŁ NIE MOŻE...* Reżyseria: Roman Niewiarowicz i Tadeusz Przystawski, scenografia: Jan Dutkiewicz.

Obsada: Doktor Bark — W. Drzewicz, Janka — I. Jankowska, Karpik — L. Szymocha, Minister — J. Ulrich, Kroczkowa — H. Chorzewska, Wądecka — I. Romańska, Józef, woźny — W. Grabarczyk, Kundzia — N. Kilar, Pacjent — A. Hołaj.

Premiera 31.III.1962. Przedstawień: 17 (widzów 6.866) w siedzibie, 12 (widzów 6.903) w objeździe.

5. a. Ernest Toller — *WYZWOLENIE WOTANA* (*Wotans Entfesselung*). Przekład: Roman Szydlowski, reżyseria: Zbigniew Zbrojewski, scenografia: Wiesław Lange. Obsada: Dietrich Wotan — T. Kalinowski, Brunhilda — A. Sobolewska, Obcy pan — A. Hołaj, Schleim — J. Siwy, von Wolfblitz — S. Piotrowski, Hrabina Galign — I. Szabelak, von Stahlfaust — W. Figura, bankier Karauschen — A. Graziadio, tenor Busard Bladrian — W. Welski, Kelner — J. Nawrocki, Reporter z Ameryki — B. Weil.

b. Stanisław Grochowiak — *SZACHY*. Reżyseria: Tadeusz Przystawski i Zbigniew

Zbrojewski, scenografia: Wiesław Lange. Obsada: Hrabia — T. Kalinowski, Hrabina — D. Morawska, Hrabina rezydentka — I. Szabelak, Baron — W. Welski, Człowiek — J. Siwy, Soldyk, drwal — A. Graziadio, Lokaj — W. Figura, Gestapowiec — B. Weil.

Premiera 3.V.1962. Przedstawień: 12 (widzów 4.645) w siedzibie, 3 (widzów 1.085) w objeździe.

6. Stanisław Płonka-Fiszler — *SPIĄCA KRÓLEWNA* wg bajki braci Grimm. Muzyka: Antoni Graziadio, reżyseria: Jan Ulrich, scenografia: Jan Dutkiewicz, kierownictwo muzyczne: Antoni Graziadio. Obsada: Król — A. Hołaj, Królowa — I. Jankowska, Niania — N. Kilar, Kołaczek — W. Drzewicz, Wróżka — H. Chorzewska, Janek — B. Weil, Kucharz — L. Szymocha, Dworzanin — W. Grabarczyk, Dama dworu — I. Romańska, Smok — J. Ulrich.

Premiera 27.V.1962. Przedstawień: 8 (widzów 3.361) w siedzibie, 16 (widzów 11.900) w objeździe.

7. Aleksander Fredro — *PAN JOWIALSKI*. Reżyseria: Bolesław Mierzejewski, scenografia: Jan Dutkiewicz.

Obsada: Pan Jowialski — S. Piotrowski, Pani Jowialska — I. Szabelak, Szambelan Jowialski — J. Ulrich, Szambelanowa — N. Kilar, Helena — B. Kożusznik, Janusz — B. Weil, Ludmir — W. Drzewicz, Wiktor — W. Grabarczyk.

Premiera 29.VI.1962. Przedstawień: 5 (widzów 2.172) w siedzibie, 1 (widzów 450) w objeździe.

8. Marcel Achard — *IDIOTKA* (*L'Idiote*). Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Tadeusz Przystawski, scenografia: Jan Dutkiewicz.

Obsada: Kamil Sévigné — J. Siwy, Julian Morestan — A. Hołaj, Antonina Sévigné — T. Kutarba, Edward Lablache — W. Welski, Józefa Lanthenay — S. Zubrówna, Elias Cardinal — A. Graziadio, Maria Dominika Beaufrevers — D. Morawska, Benjamin Beaufrevers — W. Figura, Mario — W. Figura.

Premiera 7.VII.1962. Przedstawień: 2 (widzów 689) w siedzibie.

ZABRZE

TEATR NOWY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: Waclaw Koziol, kierownik artystyczny: Danuta Bleicherówna, kierownik literacki: Jan Baranowicz.

Scen: 1.

Teatr prowadzi objazd na terenie województwa katowickiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Danuta Bleicherówna.

Aktorzy: Jadwiga Bryniarska, Sylwia Dławichowska, Elwira Dolińska, Teresa Kamińska, Maria Kasproicz, Janina Krokowska-Rządowska, Lidia Korwin, Maria Marszałek, Halina Piłatówna, Genowefa Wieczorek, Gertruda Szalszówna, Ewa Zylanka, Zygmunt Biernat, Tadeusz Bartkowiak, Mieczysław Całka, Andrzej Cholewa, Jerzy Czarski, Andrzej Iwiński, Aleksander Jasiński, Jan Klemens, Zbigniew Kornecki (do 13.IV.62), Szczepan Łyżwa, Aleksander Rządowski, Zdzisław Suknarowski, Edward Szej.

REPERTUAR:

1. Aleksander Suchowo-Kobylin — *MAŁŻENSTWO KRECZYŃSKIEGO* (*Swad'ba Krieczyńskiego*). Przekład: Bohdan Korzeniewski, inscenizacja i reżyseria: Danuta Bleicherówna, scenografia: Kazimierz Wiśniak.

Obsada: Piotr Konstantynowicz Muromski — A. Rządowski, Lidka — J. Bryniarska, Anna Antonowna Atujewa — H. Piłatówna, Włodzimierz Dmitricz Nielkin — Z. Kornecki, J. Bielewicz, Michał Wasiliewicz Kreczyński — S. Łyżwa, Iwan Antonycz Razplujew — A. Iwiński, Tiszka, szwajcar Muromskiego — E. Szej, Nikanor Sawicz Bek — M. Całka, Szczepan — J. Czarski, Fiodor, kamerdyner Kreczyńskiego — A. Cholewa, Urzędnik policji — Z. Biernat.

Premiera 24.XI.1961. Przedstawień: 20 (widzów 5.364) w siedzibie, 19 (widzów 9.748) w objeździe.

2. Gabriela Zapolska — *MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ*. Reżyseria: Jan Klemens, scenografia: Kazimierz Wiśniak.

Obsada: Dulski — L. Korwin, Dulski — Z. Suknarowski, Zbyszko Dulski — A. Jasiński, J. Klemens, Hesja — E. Zylanka, Mela — T. Kamińska, Juliasiewiczowa z Dulskich — G. Szalszówna, Lokatorka — G. Wieczorek, Hanka — J. Krokowska, Tadrachowa — S. Dławichowska.

Premiera 15.XII.1961. Przedstawień: 10 (widzów 2.470) w siedzibie, 38 (widzów 18.405) w objeździe.

3. Irena Prusicka — *TRZY PARY PANTOFELKÓW* (*SERCE*). Inscenizacja i reżyseria: Danuta Bleicherówna, scenografia: Bohdan Kamiński, muzyka: Aleksander Rostan (w opracowaniu Józefa Boka), układ taneczny: Paweł Matuszczyk i Alicja Reniewicz.

Obsada: Krzys — Z. Biernat, Elżbieta — M. Kasproicz, Natalka — J. Bryniarska, Tomek — A. Iwiński; postaci snu Krzysia: Wróżka — H. Piłatówna, Sowa Przemądrzalska — H. Piłatówna, Pies Aloizy — J. Czarski, Rybka, królowa lśniących wód — M. Marszałkowa, Ania z Zielonego Wzgórza — J. Bryniarska, Sierotka Marysia — E. Dolińska, Koszałek-Opalek — A. Iwiński, Żaba Półpanek — M. Całka, Kubuś Puchatek — Z. Kornecki, Osioł Klapouchy — S. Łyżwa, A. Cholewa, Królik — T. Bartkowiak.

Premiera 19.I.1962. Przedstawień: 22 (widzów 7.369) w siedzibie, 17 (widzów 8.781) w objeździe.

4. Ludwik Hieronim Morstin — *POLACY NIE GĘSI*. Reżyseria: Bronisław Orlicz, scenografia: Wiesław Lange, kostiumy: Otto Axer, choreografia: Alicja Reniewicz, muzyka: Stanisław Wiechowicz (w opracowaniu Edwarda Wejmana).

Obsada: Mikołaj Rey z Nagłowic — A. Jasiński, Pani Pilecka — G. Szalszówna, Pani Balowa — T. Kamińska, Pan miecznik Bal — Z. Suknarowski, Pan Rudomina — A. Iwiński, Pan rotmistrz Ligenza — J. Czarski, Pan Trzebiński — A. Rządowski, Młodzi panowie Trzebińscy — M. Całka, A. Cholewa, Z. Biernat, Panna Rożnowna — E. Zylanka, Pani Rożnowa — G. Wieczorek, Kasztelanowa Gnojeńska — H. Pi-

latówna, Pan Otwinowski — J. Klemens, Pan marszałek Wolski — S. Todor, Królowa Bona — L. Korwin, Dziewczęta z chóru Reya — J. Krokowska, J. Bryniarska, M. Kasprowicz, M. Marszałek, E. Dolińska, Orszula Maciejowska — S. Dławichowska. Premiera 28.III.1962. Przedstawień: 17 (widzów 5.345) w siedzibie, 10 (widzów 5.811) w objeździe.

5. Aleksander Fredro — *GWAŁTU, CO SIĘ DZIEJE*. Reżyseria: Bronisław Orlicz, scenografia: Joanna Bogusławska.

Obsada: Urszula, burmistrz Osieka — S. Dławichowska, Tobiasz, mąż Urszuli — A. Cholewa, Barbara, pisarz — M. Kasprowicz, Kasper, jej mąż — A. Iwiński, Agata, dowódca straży — G. Wieczorek, Błażej, jej mąż — M. Całka, Kasia, wychowanka Urszuli — E. Żyłanka, Doręba, towarzysz pancerny — T. Bartkowiak, Makary — A. Jasiński, Bekiesz, towarzysz pancerny — J. Czarski, Grzegotka, plotkarz — E. Sztej, Mieszczanin — Z. Biernat.

Premiera 7.VI.1962. Przedstawień: 8 (widzów 3.406) w siedzibie, 1 (widzów 1.500) w objeździe.

6. P. Maliarewski — *CZARODZIEJ Z DOLINY KSIĘZYCA*. Adaptacja sceniczna: Marian Niewiarowski, reżyseria: Mieczysław Daszewski, scenografia: Józef Krupa, choreografia: Tadeusz Burke.

(Premiera 7.X.1959). Przedstawień: 4 (widzów 237) w siedzibie, 5 (widzów 2.473) w objeździe.

7. Maksym Gorki — *WASSA ŻELEZNOWA* (*Wassa Żelaznowa*). Przekład: Olga i Aleksander Wattowie, układ muzyczny: Ferdynand Antonik, reżyseria: Krystyna Wydrzyńska, scenografia: Anna Walcuch, układ taneczny: Jacek Medwecki.

(Premiera 12.XI.1960). Przedstawień: 1 (widzów 606) w siedzibie, 6 (widzów 3.845) w objeździe.

8. Johannes Mario Simmel — *KOLEGA* (*Der Schulfreund*). Przekład: Roman Szydłowski, inscenizacja i reżyseria: Danuta Bleicherówna, scenografia: Kazimierz Wiśniak, efekty muzyczne i akustyczne: Edward Sztej.

(Premiera 11.III.1961). Przedstawień: 1 (widzów 242) w siedzibie, 4 (widzów 2.750) w objeździe.

9. Dragutin Dobroczanin — *WSPOLNE MIESZKANIE* (*Zajednicki stan*). Przekład: Halina Kalita-Ćirić, muzyka: Arnold Lewak, inscenizacja i reżyseria: Danuta Bleicherówna, scenografia: Bogdan Kamiński, teksty piosenek: Danuta Bleicherówna i Jan Baranowicz, kierownictwo muzyczne: Jan Lis, tańce: Alina Reniewicz.

(Premiera 23.VII.1961). Przedstawień: 13 (widzów 4.013) w siedzibie, 38 (widzów 16.046) w objeździe.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE

KRAKÓW

TEATR LUDOWY W NOWEJ HUCIE

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Krystyna Skuszanka, kierownik literacki: Jerzy Broszkiewicz.

Scen: 1

ZESPOŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Krystyna Skuszanka, Jerzy Krasowski
Scenografowie: Józef Szajna, Marian Garlicki.

Aktorzy: Maria Cichocka, Krzesiśława Dubielówna, Marianna Gdowska, Maria Gerhard, Bronisława Gerson-Dobrowolska, Marta Grey, Anna Lutosławska, Eugenia Romanow-Horecka, Bogusława Świętek-Czuprynówna, Wanda Uziembło, Zbigniew Bednarczyk, Kazimierz Beroński, Jan Brzeziński, Jan Günther, Józef Harasiewicz, Andrzej Hrydzewicz, Rajmund Jarosz, Zdzisław Klucznik, Ryszard Kotas, Jan Krzywdziak, Tadeusz Kwinta, Michał Lekszycy, Ferdynand Matysik, Jan Mączka, Stanisław Michalik, Edward Łada-Cybulski, Franciszek Pieczka, Aleksander Polek, Witold Pyrkosz, Edward Rączkowski, Tadeusz Szaniecki.

REPERTUAR:

1. Irena Prusicka — *BASŃ O SPIĄCEJ KRÓLEWNI I BŁĘKITNEJ RÓZY*. Reży-

seria: Jan Günther, scenografia: Marian Garlicki, muzyka: Józef Bok, układ tańców: Henryk Duda.

Obsada: Krzys — T. Kwinta, Elżbietka — K. Dubielówna, Tomek — A. Polek, Pies Aloizy — J. Mączka, Siwy Młynarz — T. Szaniecki, Mistrz ceremonii — J. Harasiewicz, Ochmistrzyni — B. Czuprynówna, Margrabianka Gwendolina i Wróżka Ciemnych Mocy — M. Grey, Polina i Wróżka Różanej Jutrzenki — M. Gerhard, Matylda i Wróżka Diamentowych Wzgórz — M. Gdowska, Królewicz Donald — R. Jarosz, Król z Sąsiedniej Krainy — Z. Klucznik, Miś Puchatek — Z. Bednarczyk, Ernest Potężny — F. Matysik.

Premiera 19.X.1961. Przedstawień: 53 (widzów 21.769).

2. Jerzy Krasowski — *BURZLIWE ŻYCIE LEJZORKA ROJTSZWANCA* wg powieści Ilii Erenburga. Scenariusz i reżyseria: Jerzy Krasowski, przekład Maria Popowska, scenografia: Krystyna Zachwatowicz, opracowanie muzyczne: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Lejzorek Rojtszwaniec — E. Rączkowski, Obywatel Kugiel — J. Krzywdziak, J. Günther, Obywatel Landau — J. Mączka, J. Krzywdziak, Sędzia — Z. Bednarczyk, Kapelewicz — T. Kwinta, Lewek — W. Pyrkosz, Pfeifer — J. Harasiewicz, Gerszanowicz — E. Łada-Cybulski, Fenia — M. Grey, Dunia — E. Romanow, Pietrow — F. Pieczka, I Członek Komisji — A. Hrydzewicz, R. Jarosz, II Członek Komisji — F. Matysik, Borys S. Chejfec — T. Szaniecki, Nusia — M. Cichocka, Funkcjonariusz — S. Michalik, Żołnierz — A. Polek, Dr Dreckenkopf — M. Lekszycy, Żona doktora Dreckenkopf — B. Gerson-Dobrowolska, Willi — Z. Klucznik, Mr. Bottomhollow — J. Harasiewicz, Policjant — J. Brzeziński, Abramczyk — J. Günther, Goldbruch — Z. Klucznik, I Policjant — J. Brzeziński, II Policjant — F. Matysik.

Premiera 1.XII.1961. Przedstawień: 51 (widzów 26.180).

3. Molière — *ŚWIĘTOSZEK* (*Tartuflę*). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, reżyseria: Krystyna Skuszanka, scenografia: Marian Garlicki.

Obsada: Pani Pernelle — M. Cichocka, Orgon — Z. Klucznik, Elmira — A. Luto-

śławska, W. Uziembło, Damis — R. Jarosz, Marianna — K. Dubielówna, Walery — A. Polek, Kleant — J. Harasiewicz, Tartufe — R. Kotas, Doryna — B. Czuprynówna, Pan Zgoda — M. Lekszycy, Oficer Gwardii — F. Matysik, S. Michalik, Filipota — M. Gerhard.

Premiera 1.II.1962. Przedstawień: 53 (widzów 19.484).

4. Adam Mickiewicz — *DZIADY*. Układ tekstu i reżyseria: Krystyna Skuszanka i Jerzy Krasowski, scenografia: Józef Szajna, muzyka: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Część I przedstawienia: (II i IV część „Dziadów”). Guślarz — S. Michalik, Gromada: (Aniołek) — E. Romanow, (Widmo) — J. Günther, (Kruk) — E. Rączkowski, (Sowa) — M. Grey, (Dziewczyna) — A. Lutosławska, W. Uziembło oraz M. Gdowska, J. Grudniewicz, J. Brzeziński, J. Krzywdziak, Gustaw — A. Hrydzewicz, Ksiądz — T. Szaniecki, Dzieci — K. Dubielówna, T. Kwinta; Część II przedstawienia: 1) Salon Warszawski: Adolf — R. Kotas, Niemojewski — A. Polek, Młoda Dama — M. Gerhard, Jeden z młodych — R. Jarosz, Wysocki — F. Matysik, Hrabia — Z. Klucznik, Kamerjunker — J. Harasiewicz, Jenerał — E. Łada-Cybulski, Mistrz ceremonii — M. Lekszycy, Literat I — J. Mączka, Literat II — Z. Bednarczyk, Dama I — M. Cichocka, Dama II — B. Czuprynówna; 2) Pan Senator: Senator — F. Pieczka, Doktor — E. Rączkowski, Pelikan — J. Güntner, Bajkow — W. Pyrkosz, Pani Rollison — B. Gerson-Dobrowolska, Kmitowa — E. Romanow, Panna — M. Gdowska, Lokaj — J. Brzeziński, Goście na balu — M. Cichocka, B. Czuprynówna, K. Dubielówna, M. Gerhard, M. Grey, J. Grudniewicz, Z. Bednarczyk, J. Harasiewicz, R. Jarosz, Z. Klucznik, J. Krzywdziak, T. Kwinta, E. Łada-Cybulski, J. Mączka, A. Polek; Część III przedstawienia: Konrad — A. Hrydzewicz, Duchy z lewej strony — A. Lutosławska, M. Lekszycy, J. Harasiewicz, Duchy z prawej strony — W. Uziembło, T. Kwinta, J. Güntner, Więźniowie: Jakub — A. Polek, Adolf — R. Kotas, Żegota — Z. Bednarczyk, Ksiądz Lwowicz — Z. Klucznik, Tomasz — J. Krzywdziak, Sobolewski — F. Matysik, Frejend — W. Pyrkosz, Jankowski — R.

Jarosław, Książdz Piotr — S. Michalik, Senator — F. Pieczka, Duch — T. Szaniecki. Premiera 25.V.1962. Przedstawień: 12 (widzów 4.075).

5. John Steinbeck — *MYSZY I LUDZIE (Of Mice and Men)*. Adaptacja i reżyseria: Jerzy Krasowski, scenografia: Józef Szajna, muzyka: Jerzy Bresticzker.

(Premiera 20.V.1956). Przedstawień: 10 (widzów 3.461).

6. Eugeniusz Szware — *SMOK (Drakon)*. Przekład: Jerzy Pomianowski, opracowanie dźwiękowe: Jerzy Kaszycki i Jerzy Krasowski, reżyseria: Jerzy Krasowski, scenografia: Marian Garlicki.

(Premiera 7.VI.1961). Przedstawień: 26 (widzów 10.499).

7. William Shakespeare — *WIECZÓR TRZECH KRÓLI albo CO CHCECIE (Twelfth Night or What You Will)*. Przekład: Leon Ulrich w opracowaniu Krystyny Skuszanek, muzyka: Józef Bok, reżyseria: Krystyna Skuszanka, scenografia: Józef Szajna.

(Premiera 2.IX.1961). Przedstawień: 25 (widzów 10.238).

TEATR RAPSODYCZNY

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Mieczysław Kotlarczyk, kierownik muzyczny: Jan Kałużny, doradca literacki — Mirosława Kuszowa.

Scen: 1.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Mieczysław Kotlarczyk.

Aktorzy: Ewa Bezegy, Maria Ejnik, Magdalena Grodyńska, Danuta Jodłowska, Wanda Januszkiewicz, Barbara Kobjczyńska, Eucja Karelus-Malska, Krystyna Serusiówna, Hanna Tomczykiewicz, Stanisława Waligórzanka, Wacław Czaicki, Marek Chodorowski (od 1.II.62), Leszek Kubanek, Ryszard Machowski, Tadeusz Malak, Adam Pawełek, Władysław Pawłowicz, Ferdynand Wójcik.

REPERTUAR:

1. Ludwik Ariosto — *ORLAND SZALONY (Orlando furioso)*. Przekład: Piotr Kocha-

nowski, adaptacja, inscenizacja i reżyseria: Mieczysław Kotlarczyk, scenografia: Marian Garlicki, choreografia: Wanda Bończa; muzyka starowłoska i staropolska.

Obsada: Poeta — L. Kubanek, Muzy Poety: Miłość — M. Grodyńska, Przygoda — Ł. Karelus-Malska, Rycerskość — E. Bezegy, Odwaga — I. Wollen, Dworzanin — B. Szydłowski, Karol Wielki, król Franków — B. Gładkowski, Rycerze chrześcijańscy: Orland — R. Machowski, Rugier — W. Pawłowicz, Astoff — W. Czaicki, Leon, król Lewic bizantyjski — A. Pawełek, Bradamanta, rycerka — H. Tomczykiewicz, S. Waligórzanka, Angelika, królowna katarska — W. Januszkiewicz, K. Serusiówna, Król Lewic szkocki — A. Solka, Żołnierz — W. Herzig, Giermek — E. Wojciechowska, Agramant, wódz Sarracenów — T. Brich, Rodomont, król sarraceński — F. Wójcik, Rycerze sarraceńscy: Medor — J. Woźniak, Klorydan — A. Salawa, Ojciec Miłosierny — M. Janowski, Archanioł Michał — J. Kozłowski, Jan Ewangelista — Z. Gorzowski, Milczenie — B. Kobjczyńska, Niezgoda — M. Ejnik, Lidia, królowna (piekielnica) — D. Jodłowska, Dworzanin, Rycerstwo, Lud.

Premiera 30.XII.1961. Przedstawień: 44 (widzów 6.449).

2. *PANIENKA Z OKIENKA*. Tekst: Deotyma (Jadwiga Łuszczewska) oraz M. Borzymowski, C. Bozdarzewski, J. Dzwonkowski, S. S. Jagodyński, Kałaj, S. Klonowicz, Jan z Kijan, W. Kochowski, M. Kuligowski, A. L. Strzeżowczyk, S. Szymonowicz, J. T. Trembecki, A. Władysławiusz, Jan z Wy-chylówki, S. Zimorowicz oraz teksty anonimowe literatury plebejskiej. Adaptacja, inscenizacja i reżyseria: Tadeusz Malak, scenografia: Janina Garycka i Krystyna Zachwatowicz, choreografia: Zbigniew Pieńkowski, muzyka staropolska.

Obsada: Hedwiga (Panienska z okienka) — K. Serusiówna, Kazimierz Korycki — T. Malak, Pacholik I — L. Kubanek, Pacholik II — J. Woźniak, Fruzia — W. Januszkiewicz, Maciek — Z. Gorzowski, Flora Korwiczkowa — Ł. Karelus-Malska, Johann Schultz — F. Wójcik, Mina — M. Ejnik, Kornelius — J. Kozłowski, Burmistrz —

R. Machowski, Starościc — W. Pawłowicz, Szlachcic I — A. Solka, Szlachcic II — A. Salawa, Niewiasta I — M. Grodyńska, Niewiasta II — B. Kobjczyńska, Mieszczanin I — B. Gładkowski, Mieszczanin II — A. Pawełek, Mieszczanin III — W. Herzig. Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 99 (widzów 28.053).

3. *POLONEZ BOGUSŁAWSKIEGO*. Teksty: Kuźnica Kollatajowska, anonimowa poezja jakobińska, J. Jasiński, J. U. Niemcewicz, W. Bogusławski, J. Kiliński, J. Kitowicz, J. Duklan-Ochocki, W. St. Reymont, R. Brandstaetter. Szopka: M. Voit. Motywy muzyczne: Marsylianka, Karmaniola, Mazurek 3 Maja, Kurdesz, Krakowiaki, Polonez Kościuszki, kompozycje Stefaniego i Kurpińskiego. Układ tekstu i opracowanie sceniczne: Mieczysław Kotlarczyk, opracowanie muzyczne: Zbigniew Jeżewski, scenografia: Janina Garycka, choreografia: Zbigniew Pieńkowski.

Obsada: Król Stanisław August — M. Chodorowski, Wojciech Bogusławski — T. Malak, Jakub Jasiński — J. Woźniak, Jan Kiliński — B. Gładkowski, Barani Kożuszek — L. Kubanek, Oficer I — W. Pawłowicz, Oficer II — W. Czaicki, Oficer III — A. Salawa, Klubista — A. Pawełek, Walek — Z. Horawa, Poseł Suchorzewski — R. Machowski, Hrabia Ankawicz — M. Kotlarczyk, Hetman Ożarowski — A. Salawa, Marszałek Zabiello — R. Machowski, Karmazyn — F. Wójcik, Totumfacki — Z. Gorzowski, „Teatr w teatrze”: Starosta Gdulski — F. Wójcik, Podkomorzy — W. Pawłowicz, Włóścianie — Ł. Karelus-Malska, K. Serusiówna, Z. Horawa, Bardos — T. Malak, Krakowiacy — K. Serusiówna, Z. Horawa, Górale — Ł. Karelus-Malska, Z. Gorzowski, Chór I — M. Grodyńska, D. Jodłowska, S. Waligórzanka, E. Wojciechowska, Chór II — M. Ejnik, M. Grodyńska, W. Januszkiewicz, B. Kobjczyńska, E. Wojciechowska, Kosynierzy — W. Herzig, Z. Horawa, A. Pawełek.

Premiera 23.VI.1962. Przedstawień: 12 (widzów 1.585).

4. Adam Mickiewicz — *PAN TADEUSZ, czyli OSTATNI ZAJAZD NA LITWIE*. Dra-

maturgia, inscenizacja i reżyseria: Mieczysław Kotlarczyk, muzyka: Zbigniew Jeżewski, scenografia: Jerzy Jeleński.

(Premiera 22.VII.1959). Przedstawień: 17 (widzów 4.983) w siedzibie, oraz 1 (widzów 500) w objeździe.

5. Adam Mickiewicz — *DZIADY*. Układ tekstu i opracowanie sceniczne: Mieczysław Kotlarczyk, muzyka: Tadeusz Machl, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, choreografia: Irena Pawlicka.

(Premiera 9.IX.1961). Przedstawień: 79 (widzów 26.083).

TEATR ROZMAITOŚCI

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Maria Billizanka, kierownicy literaccy: Wiesław Gorecki i Tadeusz Śliwiak, kierownik muzyczny: Zygryd Czerniak.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa krakowskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Maria Billizanka, Zbigniew Sawan (od 1.VI.62).

Scenograf: Jerzy Jeleński.

Aktorzy: Jadwiga Bujajska, Aleksandra Czerny-Ritter, Barbara Dolińska-Grabowska, Ewa Drozdowska, Izabela Gajdarska (od 1.I.62), Barbara Gołębiowska, (od 1.1.62), Taida Granowska, Zofia Kalińska, Mina Karasińska, Irma Kozłowska, Krystyna Irasicka, Fryderyka Leniewicz, Zofia Lwartowska, Kazimiera Lutówna, Barbara Łozńska, Maria Malinowska, Irena Masalska, Zofia Mikulska, Irena Orska, Kazimiera Plucińska-Kruszelnicka, Anna Urtła, Izabela Wicińska, Erika Wosińska, Lidia Wyrobówna, Maria Zajacówna, Jolanta Zmudzińska, Piotr Augustyniak, Józef Żarański, Emil Buczacki (do 1.V.62), Stanisław Chmieloch, Eugeniusz Fedorowicz, Aam Fiut, Ryszard Filipowski, Zbigniew Hdebrand, Andrzej Kozak, Jerzy Krasiki, Ryszard Krzyżanowski, Henryk Lilurki, Marian Mariański, Jan Niwiński, Jerzy Peters, Adam Ritter, Andrzej Skwarczyński, Ferdynand Solowski, Antoni 30-

ciński, Bolesław Śmiałowski, Tadeusz Tarnowski, Franciszek Targowski, Stanisław Zachara, Jan Zieliński.

REPERTUAR:

1. Irena Szczepańska — *PAN TWARDOWSKI*. Inscenizacja i reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jerzy Kałucki, muzyka: Mieczysław Drobner, teksty piosenek: Tadeusz Śliwiak, układ taneczny: Henryk Duda, kierownik muzyczny: Zygfryd Czerniak. Obsada: Pan Twardowski — R. Krzyżanowski, H. Liburski, Pani Twardowska — Z. Kalińska, F. Leniewicz, Diabeł — F. Solowski, Maćko — A. Kozak, Sowa — A. Urlata, Przekupka I — I. Kozłowska, Przekupka II — M. Malinowska, Kwiaciarka — A. Urlata, Paniusia — K. Krasicka, Pan — J. Braszka, Królowa Gór — K. Ungeheuer, Król Gór — H. Duda.

Premiera 16.XI.1961. Przedstawień: 76 (widzów 38.986) w siedzibie, 2 (widzów 532) w objęździe.

2. Barry Connors — *ROXY*. Przekład: Teofil Trzcziński i Czesław Łucewicz, inscenizacja i reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jolanta Boni-Marczyńska, ilustracja muzyczna: Zygfryd Czerniak, układ taneczny: Jadwiga Bujajska.

Obsada: Wiliam Harrington — E. Fedorowicz, F. Targowski, Pani Harrington — I. Kozłowska, Roxy — J. Bujajska, Grace — B. Łozińska, Bill Caldwell — A. Fiut, Tony Anderson — P. Augustyniak, Mary Baxter — J. Żmudzińska. Premiera 3.XII.1961. Przedstawień: 50 (widzów 29.882) w siedzibie, 2 (widzów 446) w objęździe.

3. Raymond Vincy i Jean Valmy — *PASZTET JAKICH MAŁO (J'y suis j'y restel)*. Przekład i adaptacja: Tadeusz Polanowski, reżyseria: Piotr Pawłowski, scenografia: Jerzy Jeleński.

Obsada: Lucynka — M. Zajacówna, Patrycy — J. Krasicki, Gizela — E. Drozdowska, Hrabina Apolonia de Mont-Vermeil — T. Granowska, Baron Hubert de Mont-Vermeil — A. Skwarczyński, Adam Ritter, Antonina Mercier — I. Orska, I. Wicińska, Julek — T. Tarnowski, Kardynał de Tramon — E. Fedorowicz.

Premiera 13.XII.1961. Przedstawień: 65 (wi-

dzów 30.825) w siedzibie, 51 (widzów 10.709) w objęździe.

4. Willis Hall — *BŁĘKITNY PATROL (The Long and the Short and the Tall)*. Przekład: Kazimierz Piotrowski, inscenizacja i reżyseria: Ryszard Filipiński, scenografia: Waldemar Krygier, opracowanie muzyczne: Mariusz Niwelt.

Obsada: Sierżant Mitchem — H. Liburski, Kapral Johnstone — A. Słociński, Kapral służby czynnej Mac Lish — A. Skwarczyński, Szeregowiec Whitaker — J. Braszka, Szeregowiec Evans — F. Solowski, Szeregowiec Bamforth — S. Chmieloch, Szeregowiec Smith — A. Fiut, Jeniec — A. Kozak.

Premiera 9.III.1962. Przedstawień: 32 (widzów 12.520) w siedzibie, 8 (widzów 1.754) w objęździe.

5. Tamas Török — *KRÓL I GRAJEK, czyli ZAKICHANE KRÓLESTWO (Eltüsszentelt Birodalom)*. Przekład: Tadeusz Fangrat, muzyka i teksty pieśni: Tibor Polgar, inscenizacja i reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jolanta Boni-Marczyńska, tańce: Henryk Duda, opracowanie muzyczne: Mariusz Niwelt, współpraca reżyserska: Ryszard Filipiński.

Obsada: Juhas — R. Filipiński, Jutrzenka — B. Dolińska-Grabowska, Dziadek — J. Zieliński, Babka — K. Lutówna, Pawełek — J. Braszka, Król — H. Liburski, Królowa — K. Plucińska, K. Krasicka, Królewna — A. Urlata, Książę Burczek — A. Kozak, Hetman — A. Fiut, Sędzia — J. Peters, Ochmistrz — P. Augustyniak, R. Krzyżanowski, Mędrzec — F. Solowski, Podczaszny — B. Śmiałowski, Dowódca straży — E. Fedorowicz, S. Zachara, Strażnik — J. Barański.

Premiera 12.V.1962. Przedstawień: 35 (widzów 25.443) w siedzibie.

6. Karol Dickens — *ŚWIEŚCZ ZA KOMINEM (The Cricket on the Hearth)*. Opracowanie: Józef Karbowski, inscenizacja i reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jerzy Szeski, muzyka: Alfred Müller, kierownictwo muzyczne: Zygfryd Czerniak, układ tańca: Zofia Lubartowska.

Obsada: Dżon Piribingl — E. Fedorowicz, Mary Piribingl — L. Wyrobówna, Teklton — Z. Hellebrand, Kaleb Plemmer —

J. Zieliński, Berta — E. Drozdowska, Obcy pan — P. Augustyniak, A. Fiut, Pani Fielディング — T. Granowska, M. Malinowska, May — I. Gajdarska, A. Urlata, Tilly — Z. Lubartowska, Autor — J. Krasicki.

Premiera 29.VI.1962. Przedstawień: 7 (widzów 2.676) w siedzibie.

7. Ryszard Ruzzkowski — *JADZIA WDOWA*. Adaptacja: Julian Tuwim, opracowanie muzyczne: Marek Andrzejewski, wkładki muzyczne: Anda Kitschmann, Zygfryd Czerniak, reżyseria: Jerzy Ronard-Bujański, scenografia: Lidia Minticz, Jerzy Skarżyński, choreografia: Mikołaj Kopiński, kierownictwo muzyczne: Zygfryd Czerniak.

(Premiera 22.IV.1959). Przedstawień: 7 (widzów 3.940) w siedzibie, 2 (widzów 736) w objęździe.

8. Michał Bałucki — *KLUB KAWALERÓW*. Reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jolanta Boni-Marczyńska, muzyka: A. Radzik, A. Wroński, M. Niwelt, choreografia: Mikołaj Kopiński, teksty piosenek: Witold Zechenter.

(Premiera 26.V.1960). Przedstawień: 15 (widzów 7.425) w siedzibie.

9. Robert Flers i A. G. Caillavet — *MILŃŚC CZUWA (L'amour veille)*. Przekład: Maria Siedlecka, inscenizacja i reżyseria: Jerzy Merunowicz, scenografia: Anna Walcuch.

(Premiera 17.IV.1960). Przedstawień: 8 (widzów 3.696) w siedzibie.

10. Eugeniusz Szwarz — *CZERWONY KAPTUREK (Krasnaja szapoczka)*. Przekład: Roman Niewiarowski, muzyka: Jerzy Harald, inscenizacja i reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jerzy Jeleński, choreografia: Mikołaj Kopiński, kierownik muzyczny: Zygfryd Czerniak.

(Premiera 20.X.1960). Przedstawień: 2 (widzów 666) w objęździe.

11. Aleksander Fredro — *ZEMSTA*. Inscenizacja i reżyseria: Jerzy Merunowicz, scenografia: Andrzej Majewski.

(Premiera 22.XI.1960). Przedstawień: 42 (widzów 27.227) w siedzibie, 1 (widzów 210) w objęździe.

12. Agatha Christie — *PULAPKA NA MYSZY (The Mousetrap)*. Przekład: Tadeusz Jan Dehnel i Jan Zakrzewski, reży-

seria: Ryszard Filipiński i Antoni Słociński, scenografia: Jerzy Jeleński, muzyka: Mariusz Niwelt.

(Premiera 30.XII.1960). Przedstawień: 2 (widzów 571) w siedzibie, 12 (widzów 2.459) w objęździe.

13. Maurycy Maeterlinck — *BURMISTRZ STYLMONDU (Le Bourgmestre de Stillemond)*. Przekład: Bolesław Gorczyński, inscenizacja i reżyseria: Halina Gallowa, scenografia: Jerzy Jeleński.

(Premiera 25.II.1961). Przedstawień: 2 (widzów 954) w siedzibie, 2 (widzów 373) w objęździe.

14. Harriet Beecher Stowe — *CHATA WUJA TOMA (Uncle Tom's Cabin)*. Przekład: Irena Tuwim i Julian Stawiński, adaptacja: Lidia Słomczyńska, inscenizacja: Maria Billizanka i Tadeusz Śliwiak, reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jerzy Jeleński, muzyka: Lucjan M. Kaszycki, teksty piosenek: Tadeusz Śliwiak, choreografia: Wanda Szczuka, kierownik muzyczny: Zygfryd Czerniak.

(Premiera 27.IV.1961). Przedstawień: 32 (widzów 19.228) w siedzibie, 2 (widzów 1.064) w objęździe.

15. Tirso di Molina — *ZIELONY GIL (Don Gil de las calzas verdas)*. Przekład i adaptacja: Julian Tuwim, muzyka: Andrzej Markowski, inscenizacja i reżyseria: Jerzy Merunowicz, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, układ i ruch sceniczny: Wanda Szczuka, kierownik muzyczny: Zygfryd Czerniak.

(Premiera 28.VI.1961). Przedstawień: 47 (widzów 24.571) w siedzibie, 6 (widzów 1.901) w objęździe.

16. Gabriela Zapolska — *MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ*. Reżyseria: Zofia Mikulska, scenografia: Jerzy Jeleński.

(Premiera 27.IX.1961). Przedstawień: 28 (widzów 14.615) w siedzibie, 31 (widzów 6.680) w objęździe.

TEATR IM. JULIUSZA SŁOWACKIEGO

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Bronisław Dąbrowski, wicedyrektor: Marian

Kramarski, kierownicy literaccy: Tadeusz Kwiatkowski, Alfred Woycicki, kierownik muzyczny: Franciszek Barfuss.
Scen: 2 (Teatr im. Słowackiego i sala Klubu Z.Z.K.).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Bronisław Dąbrowski, Halina Gryglaszewska, Roman Niewiarowicz.

Scenografowie: Andrzej Cybulski, Andrzej Majewski.

Aktorzy: Antonina Barczewska, Jadwiga Baronówna, Halina Bełkowska, Ludwika Castori, Helena Chaniecka, Elżbieta Dankiewicz, Małgorzata Darecka, Renata Fiałkowska, Maria Gella, Krystyna Hanzel, Anna Jackowska, Zofia Jaroszeńska, Xenia Jaroszyńska, Jadwiga Korecka, Maria Kościalkowska, Bronisława Lenk-Janikowska, Maria Malicka, Alicja Matusiakówna, Wiesława Mazurkiewicz, Katarzyna Meyer, Wanda Niedziałkowska, Maria Nowotarska, Janina Ordęga, Anna Polony, Melania Sadecka, Ewa Stojowska, Maria Świętoniowska, Irena Szramowska, Kazimiera Szyszko-Bohusz, Anna Walewska, Halina Zaczek, Andrzej Balcerzak, Jerzy Bączek, Tadeusz Burnatowicz, Marian Cebulski, Krzysztof Chamiec (do 31.I.62), Eugeniusz Fulde, Mieczysław Górkiewicz (do 31.I.62), Wiesław Grabek, Juliusz Grabowski (od 15.II.62), Mieczysław Jabłoński, Rafał Kajetanowicz, Eugeniusz Kamiński, Ambroży Klimczak, Stanisław Koczanowicz, Gustaw Kron, Andrzej Kruczyński, Włodzimierz Macherski, Stanisław Moskalewicz, Jan Norwid, Maciej Nowakowski, Bolesław Ogórek (od 1.VII.62), Karol Podgórski, Zdzisław Relski, Wiktor Sadecki, Jerzy Sagan, Stanisław Skalski, Tadeusz Sobolewicz, Roman Stankiewicz, Leszek Stępowski, Marian Szczerski, Tadeusz Szybowski, Marek Walczewski, Janusz Zakrzeński, Wiktor Zatwarski (od 1.I.62), Antoni Żuliński.

SCENA TEATRU IM. JULIUSZA SŁOWACKIEGO

1. Jean Paul Sartre — *WIĘZNIOWIE Z ALTONY* (*Les séquestrés d'Altona*). Prze-

kład: Jan Kott, reżyseria: Bronisław Dąbrowski, scenografia: Andrzej Cybulski.

Obsada: Ojciec — E. Fulde, Franciszek — A. Balcerzak, Lena — M. Kościalkowska, Werner — R. Kajetanowicz, Joanna — L. Castori, Feldfebel Heinrich — W. Grabek, Porucznik Klage — J. Zakrzeński.
(Premiera 27.IX.1961). Przedstawień: 31 (widzów 15.289).

2. Fryderyk Schiller — *ZBÓJCY* (*Die Räuber*). Przekład: Feliks Konopka, inscenizacja i reżyseria: Mieczysław Górkiewicz, scenografia: Andrzej Cybulski, ilustracja muzyczna: Franciszek Barfuss.

Obsada: Maksymilian hrabia Moor — L. Stępowski, Franciszek — K. Chamiec, Karol — W. Sadecki, Amalia Edelreich — W. Mazurkiewicz, Herman — A. Balcerzak, Spiegelberg — M. Cebulski, Schweizer — J. Sagan, Grimm — G. Kron, Razmann — J. Bączek, Schufferle — W. Grabek, Roller — M. Walczewski, Kosinsky — J. Zakrzeński, Schwarz — A. Klimczak, Daniel — R. Stankiewicz, Książdz — A. Kruczyński.

Premiera 16.XI.1961. Przedstawień: 35 (widzów 17.788).

3. Aleksander Fredro — *DAMY I HUZARY*. Reżyseria: Roman Niewiarowicz, scenografia: Andrzej Stopka, muzyka: Franciszek Barfuss.

Obsada: Major — E. Fulde, Rotmistrz — R. Kajetanowicz, Edmund — J. Zakrzeński, Kapelan — R. Stankiewicz, Pani Orgonowa — A. Barczewska, Pani Dyndalska — M. Gella, Panna Aniela — J. Baronówna, Zofia — M. Nowotarska, Józia — A. Polony, Zuzia — K. Hanzel, Fruzia — M. Darecka, Grzegorz — A. Klimczak, Rembo — W. Grabek.

Premiera 1.XII.1961. Przedstawień: 54 (widzów 39.672).

4. Ferdynand Bruckner — *ELŻBIETA KRÓLOWA ANGLII* (*Elisabeth von England*). Przekład: Zbigniew Krawczykowski, reżyseria: Irena Babel, scenografia: Krzysztof Pankiewicz, muzyka: Franciszek Barfuss.

Obsada: Elżbieta, królowa Anglii — Z. Jaroszeńska, Cecil — L. Stępowski, Essex — J. Zakrzeński, Bacon — R. Kaje-

tanowicz, Walsingham — A. Kruczyński, Gresham — W. Sadecki, Northumberland — W. Zatwarski, Suffolk — G. Kron, Morland — J. Sagan, Mountjoy — E. Kamiński, Southampton — T. Szybowski, Plantagenet — M. Walczewski, Marynarz — W. Grabek, Lady Anna — M. Gella, E. Stojowska, Lady Mary — M. Darecka, Gospodarz — S. Skalski, Głos — W. Zatwarski, Filip II Hiszpański — R. Stankiewicz, Izabela — R. Fiałkowska, Espinoza — A. Klimczak, Kardynał — A. Żuliński, Ojciec Mariana — S. Moskalewicz, Idiaquez — T. Sobolewicz, Księżę Tajo — J. Norwid.

Premiera 17.II.1962. Przedstawień: 45 (widzów 32.207).

5. Carlo Goldoni — *ZAKOCHANI* (*Gl'innamorati*). Przekład: Zofia Jachimecka, reżyseria: Halina Gryglaszewska, scenografia: Kazimierz Wiśniak, układ tańców: Wanda Bończa, tekst piosenek: Tadeusz Szybowski, kierownictwo muzyczne: Franciszek Barfuss.

Obsada: Fabrycy — Z. Relski, Eugenia — M. Nowotarska, Flaminia — M. Sadecka, Fulgencjusz — E. Kamiński, Klorinda — K. Szyszko-Bohusz, Robert — T. Sobolewicz, Rudolf — W. Zatwarski, Lizetka — A. Polony, Fujara — M. Nowakowski, Tonio — T. Szybowski, Prolog — A. Klimczak.

Premiera 22.III.1962. Przedstawień: 16 (widzów 14.752).

6. Jerzy Zawieyski — *POŻEGNANIE Z SALOMEĄ*. Reżyseria: Bronisław Dąbrowski, scenografia: Zenobiusz Strzelecki, muzyka: Witold Krzemiński.

Obsada: Hilary — W. Sadecki, Edyta — M. Malicka, Eryk — T. Szybowski, Renata — H. Gryglaszewska, Żubr — M. Jabłoński, Sep — R. Kajetanowicz, Kruk — A. Kruczyński, Grad — J. Sagan, Piorn — W. Grabek, Leszek — G. Kron, Morawa — S. Moskalewicz, Michał — E. Kamiński.

Prapremiera 31.III.1962. Przedstawień: 29 (widzów 13.219).

7. Molière — *DON JUAN*. Przekład, inscenizacja i reżyseria: Bohdan Korzeniewski, scenografia: Andrzej Majewski, układ pojedynków: Stanisław Soltan.

Obsada: Don Juan — M. Walczewski, Sganarel — M. Cebulski, Elwira — W. Mazurkiewicz, Don Luis — T. Burnatowicz, Don Carlos — J. Zakrzeński, Don Alonzo — W. Zatwarski, Karolka — M. Darecka, Marcysia — A. Polony, Pioterek — G. Kron, Pan Niedziela — A. Kruczyński, Franciszek — R. Stankiewicz, Guzman — A. Klimczak, Posąg Komandora — J. Sagan, Stokrotka — S. Koczanowicz, Pyskacz — W. Grabek, Sęcdek — T. Sobolewicz, Zjawa I — M. Świętoniowska, Zjawa II — M. Darecka, Zbiry, napastnicy, duchy — J. Bączek, W. Grabek, E. Kamiński, A. Klimczak, S. Koczanowicz, G. Kron, S. Moskalewicz, T. Sobolewicz.

Premiera 25.V.1962. Przedstawień: 16 (widzów 10.772).

8. Eugène O'Neill — *ZAŁOBA PRZYSTOI ELEKTRZE* (*Mourning becomes Elektra*). Przekład: Kazimierz Piotrowski, opracowanie tekstu, inscenizacja i reżyseria: Bronisław Dąbrowski, scenografia: Andrzej Cybulski, opracowanie muzyczne: Franciszek Barfuss.

Obsada: Ezra Mannon — W. Sadecki, Christine — M. Malicka, Lavinia — M. Kościalkowska, Orin — M. Walczewski, Adam Brandt — W. Sadecki, Piotr Niles — J. Zakrzeński, Hazel Niles — M. Nowotarska, Seth Beckwith — M. Jabłoński, Amos Ames — A. Kruczyński, Luiza — A. Barczewska, Minnie — K. Szyszko-Bohusz, Jozjasz Borden — R. Stankiewicz, Emma — H. Bełkowska, Everest Hills — S. Moskalewicz, Jego żona — W. Niedziałkowska, Doktor Blake — L. Stępowski, Marynarz — J. Bączek, Ira Mackel — W. Grabek, Joe Silva — J. Sagan, Abner Small — J. Grabowski.

Polska prapremiera 30.VI.1962. Przedstawień: 6 (widzów 2.448).

9. Konstanty Krumłowski — *KRÓLOWA PRZEDMIĘSCIA*. Adaptacja sceniczna: Tadeusz Kwiatkowski, inscenizacja i reżyseria: Bronisław Dąbrowski, współpraca reżyserska: Ewa Stojowska, scenografia: Lidia i Jerzy Skarzyńscy, muzyka: Aloizy Klucznik, choreografia: Mikołaj Kopiński.

(Premiera 17.XII.1960). Przedstawień: 41 (widzów 23.547).

10. Max Regnier wg pomysłu André Gille — *ŁOWCY GŁÓW* (*Les petites têtes*). Wersja polska: bracia Rojek, reżyseria: Maria Malicka, scenografia: Krystyna Zachwatowicz.

(Premiera 17.XII.1960 w Sali Z.Z.K.). Przedstawień: 14 (widzów 7.071) w teatrze im. Słowackiego (por. poz. 19).

11. Eugène O'Neill — *KSIĘŻYC SWIECI ZABŁAKANYM* (*A Moon for the Misbegotten*). Przekład: Krystyna Tarnowska i Teodora Żukowska, reżyseria: Bronisław Dąbrowski, współpraca reżyserska: Marian Szczerki, scenografia: Andrzej Majewski, muzyka: Franciszek Barfuss.

(Premiera 5.II.1961). Przedstawień: 6 (widzów 2.425).

12. Juliusz Słowacki — *LILLA WENEDA*. Reżyseria: Mieczysław Górkiewicz, scenografia: Urszula Gogulska, muzyka: Antoni Żuliński.

(Premiera 12.IV.1961). Przedstawień: 5 (widzów 4.610).

13. Aleksander Gribojedow — *MADREMU BIADA* (*Gore ot uma*). Przekład: Julian Tuwim, inscenizacja i reżyseria: Bronisław Dąbrowski, scenografia: Andrzej Cybulski, muzyka: Edward Wejman, układ tańca: Zofia Więclawówna.

(Premiera 14.V.1961). Przedstawień: 1 (widzów 69).

14. Henryk Vogler — *DWANASCIE BIAŁYCH WIELBŁADÓW*. Inszenizacja i reżyseria: Mieczysław Górkiewicz, scenografia: Andrzej Majewski, muzyka: Franciszek Barfuss, plastyka ruchu: Zofia Więclawówna.

(Prapremiera 23.VI.1961). Przedstawień: 11 (widzów 3.632).

15. William Gibson — *DWOJE NA HUSTAWCE* (*Two for the Seesaw*). Przekład: Kazimierz Piotrowski i Bronisław Zieliński, reżyseria: Mieczysław Górkiewicz, scenografia: Andrzej Majewski.

(Premiera 30.VI.1961 w Sali Z.Z.K.). Przedstawień: 10 (widzów 4.217) w teatrze im. Słowackiego (por. poz. 21).

SCENA KLUBU ZWIĄZKU ZAWODOWEGO KOLEJARZY

16. Jerzy Szaniawski — *KOWAL, PIENIĄDZE I GWIAZDY*. Reżyseria: Marian Szczerki, scenografia: Andrzej Majewski, opracowanie muzyczne: Anatol Zarubin. Obsada: Kowal — T. Burnatowicz, Żona — I. Szramowska, Kupiec — M. Jabłoński, Zosia — X. Jaroszyńska, Pani — K. Meyer, Jaś — K. Podgórski, Starucha — H. Belkowska, Kolega — T. Szybowski, Chłopiec — * * *, Jakub Dedejko — M. Szczerki, Aloizy Dedejko — S. Koczanowicz. Premiera 2.XII.1961. Przedstawień: 27 (widzów 3.372).

17. Kazimierz Barnaś — *SPISEK MATYLDY*. Reżyseria: Ewa Stojowska, scenografia: Roman Feniuk, muzyka: Franciszek Barfuss, układ tańca: Zofia Więclawówna. Obsada: Pani Jadzia — J. Baronówna, Matylda — K. Hanzel, Lena — A. Malusiakówna, Rufin — J. Bączek, Witold — K. Podgórski, Muszyna — Z. Relski. Premiera 24.II.1962. Przedstawień: 42 (widzów 7.777).

18. Marcel Achard — *IDIOTKA* (*L'Idiote*). Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Roman Niewiarowicz, współpraca reżyserska: Marian Szczerki, scenografia: Roman Feniuk.

Obsada: Kamil Sevigné — K. Podgórski, Antonina Sevigné — K. Meyer, Edward Lablache — Z. Relski, Julian Morestan — A. Balcerzak, Józefa Lanthenay — I. Szramowska, Benjamin Beaurevers — M. Nowakowski, Maria Dominika Beaurevers — L. Castori, Eliaz Cardinal — M. Szczerki, Mario — M. Nowakowski, strażnik więzienny — * * *. Premiera 5.V.1962. Przedstawień: 45 (widzów 9.614).

19. Max Regnier wg pomysłu André Gille — *ŁOWCY GŁÓW* (*Les petites têtes*). Wersja polska: bracia Rojek, reżyseria: Maria Malicka, scenografia: Krystyna Zachwatowicz.

(Premiera 17.XII.1960). Przedstawień: 11 (widzów 1.551).

20. Marcel Achard — *KARTOFEL* (*Patate*). Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Roman Niewiarowicz, scenografia: Roman Feniuk.

(Premiera 13.V.1961). Przedstawień: 3 (widzów 331).

21. William Gibson — *DWOJE NA HUSTAWCE* (*Two for the Seesaw*). Przekład: Bronisław Zieliński i Kazimierz Piotrowski, reżyseria: Mieczysław Górkiewicz, scenografia: Andrzej Majewski.

(Premiera 30.VI.1961). Przedstawień: 26 (widzów 4.934).

TEATR STARY IM. HELENY MODRZEJEWSKIEJ KIEROWNICTWO

Dyrektor i kierownik artystyczny: Władysław Krzemiński, kierownik literacki: Henryk Vogler.

Scen: 2 (Teatr Stary i Teatr Kameralny).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Władysław Krzemiński, Lidia Zamkow-Słomczyńska.

Scenografowie: Wojciech Krakowski, Jerzy Skarżyński.

Aktorzy: Maria Bednarska, Jadwiga Borzewska, Barbara Bosak, Krystyna Brylińska, Jadwiga Gallowa, Jolanta Hanisz, Małgorzata Jakubiec, Alicja Kamińska, Maria Kierzkowa, Antonina Klońska, Wanda Kruszevska, Halina Kuźniakówna, Halina Kwiatkowska, Krystyna Maciejewska, Celina Niedźwiecka, Zofia Niwińska, Izabela Olszewska, Krystyna Ostaszewska, Romana Próchnicka, Hanna Smólska, Marta Stebnicka, Ewa Wawrzoniówna, Zofia Więclawówna, Irena Wisłocka, Jadwiga Zaklicka, Janina Zielińska, Jadwiga Żmijewska, Jan Adamski, Mieczysław Błochowiak, Andrzej Buszewicz, Bronisław Cudzych, Edward Dobrzański, Józef Dwornicki, Kazimierz Fabisiak, Zbigniew Filus, Stanisław Gronkowski, Leszek Herdegen, Julian Jabczyński, Tadeusz Jurasz, Marian Jastrzębski, Bolesław Loedl, Czesław Łodyński, Józef Morgała, Jerzy Nowak, Władysław Olszyn-Tęcza, Piotr Pawłowski, Zygmunt Piasecki, Maciej Prus, Antoni Pszoniak, Jerzy Przybylski, Wojciech Ruszkowski, Jerzy Sopoćko, Jerzy Stanek, Janusz Sykutera, Tadeusz Wesółowski, Kazimierz Witkiewicz, Zbigniew Wójcik, Roman Wójtowicz, Roman Wroński, Janusz Zawirski, Zdzisław Zazula, Wojciech Ziętarski, Michał Zarnecki.

REPERTUAR:

TEATR STARY

1. Bruno Winawer — *RYK BYŁEGO LWA*. Reżyseria: Kazimierz Fabisiak, scenografia: Lidia i Jerzy Skarżyńscy.

Obsada: Dr Ryszard Cervus — Z. Wójcik, W. Ruszkowski, Architekt Leon Parny — K. Fabisiak, Pani Lorcia — M. Bednarska, Zula — H. Kuźniakówna, Cynnigiser — J. Stanek, Filip Motet — R. Wroński, Bobbyś — B. Loedl, Michcia — M. Jakubiec, Nalesońska — M. Kierzkowa, Konferansjer — J. Sopoćko, Z. Zazula.

Premiera 26.X.1961. Przedstawień: 72 (widzów 29.046).

2. Włodzimierz Perzyński — *SZCZĘŚCIE FRANIA*. Reżyseria: Halina Gallowa, scenografia: Krystyna Wójcik.

Obsada: Lipowski — Z. Piasecki, Lipowska — C. Niedźwiecka, Hela — R. Próchnicka, Franio — A. Pszoniak, Otockci — J. Stanek, Langmanowa — I. Wisłocka, Mroczyńska — H. Gallowa.

Premiera 20.XI.1961. Przedstawień: 40 (widzów 16.444).

3. Jerzy Broszkiewicz — *SKANDAL W HELLBERGU*. Reżyseria: Jerzy Kreczmar, scenografia: Wojciech Krakowski.

Obsada: Hilda Diederich — H. Kwiatkowska, Karol Grober — Z. Zazula, Major Bruno Trausen — J. Przybylski, Kuno Gelehr — Z. Wójcik, L. Herdegen, Klara Nieben — W. Kruszevska, Sierżant Blom — J. Jabczyński, Mecenias Albert Ren — T. Wesółowski, Greta Ren — H. Smólska, Lena Jung — E. Wawrzoniówna, Rudi Hagen — M. Prus, Johann Roder — A. Buszewicz, Adolf Schultz — R. Wójtowicz, Lotti — * * *.

Prapremiera 9.XII.1961. Przedstawień: 50 (widzów 14.930).

4. Jean Anouilh — *FANFARON*, czyli *ZAKOCHANY KONSERWATYSTA* (*Hurluberlu*). Przekład: Jadwiga Kukuczanka, reżyseria: Piotr Pawłowski, scenografia: Andrzej Cybulski.

Obsada: Generał — K. Fabisiak, Baron Belazor — C. Łodyński, Lebelluc — W. Ruszkowski, Doktor — S. Gronkowski, J. Nowak, Ledadu — M. Jastrzębski, Proboszcz — K. Witkiewicz, Dawid Edward Mendigales — J. Stanek, Mleczarz — A.

Buszewicz, Aglae — M. Stebnicka, Zosia — K. Maciejewska, Ciocia Lodzia — C. Niedźwiecka, Toto — . . . Syn mleczarza — . . ., Maria — . . .

Polska prapremiera 25.II.1962. Przedstawień: 45 (widzów 17.945).

5. Pierre Corneille — *CYD (Cid)*. *Adaptacja*: Stanisław Wyspiański. *Reżyseria*: Lidia Zamkow-Słomczyńska, *scenografia*: Lidia Minticz i Jerzy Skarżyński.

Obsada: Don Fernand I — P. Pawłowski, Infantka — I. Olszewska, Don Gomez — B. Loedl, Szimena — M. Stebnicka, Don Diego — J. Przybylski, Don Rodrygo — L. Herdegen, Eleonora — C. Niedźwiecka, Elwira — W. Kruszewska, Don Sanszo — J. Sykutera, Don Arias — A. Buszewicz, Don Alonzo — J. Adamski, Paź — W. Ziętarski.

Premiera 14.IV.1962. Przedstawień: 14 (widzów 9.313).

6. Tennessee Williams — *ORFEUSZ W WĘZOWEJ SKORZE (Orpheus descending)*. *Przekład*: Andrzej Nowicki i Krystyna Tarnowska, *opracowanie tekstu*: Władysław Krzemiński, *reżyseria*: Jerzy Jarocki, *scenografia*: Andrzej Majewski, *muzyka*: Lucjan M. Kaszycki, *teksty piosenek*: Robert Frost — *przekład*: Aleksander Janta, Tadeusz Słowiak.

Obsada: Dolly Hamma — Z. Więclawówna, Beulah Binnings — H. Kuźniakówna, H. Smólska, Piwi Binnings — J. Morgała, Dag Hamma — J. Adamski, Karolina Cutrere — J. Hanisz, Murzyński czarownik — M. Błochowiak, A. Buszewicz, Val Xavier — L. Herdegen, Vee Talbot — J. Zaklicka, Lady Torrance — Z. Niwińska, Jabe Torrance — Z. Filus, Szeryf Talbott — R. Wójtowicz, Kobieta — K. Brylińska, Dawid Cutrere — C. Łodyński, Pielęgniarka — W. Kruszewska, I Mężczyzna — J. Zawirski, II Mężczyzna — M. Błochowiak, A. Buszewicz. Polska prapremiera 6.V.1962. Przedstawień: 37 (widzów 12.253).

7. Władysław Krzemiński wg Turskiego — *ROMANS Z WODEWILU*. Muzyka z motywów dawnych i nowych: Alojzy Kluczniok. *Reżyseria*: Władysław Krzemiński, *współpraca reżyserska*: Józef Dwornicki, *scenografia*: Lidia Minticz i Jerzy Skarżyński, *choreografia*: Wanda Szczuka, dy-

rygent: Gustaw Growicz, *szopka krakowska — projekt i wykonanie*: Stanisław Polak i Zbigniew Piwowar.

(Premiera 3.XII.1960). Przedstawień: 33 (widzów 18.968).

8. Sławomir Mrożek — *INDYK*. *Reżyseria*: Lidia Słomczyńska, *scenografia*: Lidia Minticz i Jerzy Skarżyński, *muzyka*: Lucjan M. Kaszycki.

(Prapremiera 25.II.1961). Przedstawień: 5 (widzów 1.202).

9. Françoise Sagan — *ZAMEK W SZWECJI (Château en Suede)*. *Przekład*: Anna i Jerzy Lisowscy, *reżyseria*: Jerzy Jarocki, *scenografia*: Wojciech Krakowski.

(Premiera 25.II.1961 w Teatrze Kameralnym). Przedstawień: 11 (widzów 6,289) w Starym Teatrze.

10. Luigi Pirandello — *JAKĄ MNIE PRAGNIESZ (Come tu me vuoi)*. *Przekład*: Zofia Jachimecka, *reżyseria*: Aleksandra Mianowska, *scenografia*: Andrzej Majewski.

(Polska prapremiera 26.V.1961). Przedstawień: 23 (widzów 9.025).

TEATR KAMERALNY

REPERTUAR:

1. Johannes Mario Simmel — *KOLEGA (Der Schullreund)*. *Przekład*: Roman Szydłowski, *reżyseria*: Jerzy Ronard-Bujański, *scenografia*: Wiesław Lange, *opracowanie dźwięku*: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Spiker — K. Witkiewicz, Różia — B. Bosak, Pani Kühn — K. Brylińska, Pani Sandler — W. Kruszewska, H. Smólska, Pani Wenzel — J. Zielińska, Kierownik obrony przeciwlotniczej — J. Adamski, Matkobójca — B. Cudzych, Listonosz Fuchs — Z. Filus, Kierownik urzędu — S. Gronkowski, Sander — L. Herdegen, Lerch — J. Jabczyński, J. Morgała, Profesor — P. Pawłowski, J. Nowak, Kühn — J. Sykutera, Zettel — J. Zawirski, Paweł — W. Ziętarski, Strażnik — M. Żarnecki, Głos kobiety — Z. Markowska. Premiera 7.X.1961. Przedstawień: 82 (widzów 17.100).

2. Bertolt Brecht — *MATKA COURAGE I JEJ DZIECI (Mutter Courage und ihre Kinder)*. *Muzyka*: Paul Dessau, *przekład*:

Stanisław Jerzy Lec, *reżyseria*: Lidia Słomczyńska, *scenografia*: Urszula Gogulska, *choreografia*: Wanda Szczuka, *kierownictwo muzyczne*: Franciszek Barfuss. *Osoby*: Anna Fierling (Matka Courage) — L. Słomczyńska, Eilif — T. Jurasz, W. Ziętarski, Schweizerkass — J. Sopoćko, Katarzyna — I. Olszewska, Kucharz — L. Herdegen, Kapelan — J. Adamski, Yvette Potier — R. Próchnicka, Werbownik — J. Dwornicki, Wachmistrz — M. Żarnecki, Dowódca — Z. Piasecki, Zbrojmistrz — J. Zawirski, Drugi Wachmistrz — A. Pszoniak, Pisarz — S. Gronkowski, Młody żołnierz — T. Jurasz, W. Ziętarski, Starszy żołnierz — J. Morgała, Młoda chłopka — K. Maciejewska, Śpiewający żołnierz — M. Błochowiak, Kobieta — K. Brylińska, Kaleka — A. Załęski, Chorąży — J. Sykutera, Chłopka — H. Gallowa, Stary chłop — B. Cudzych, Młody chłop — J. Morgała, Głos — A. Buszewicz.

Premiera 13.I.1962. Przedstawień: 82 (widzów 24.175).

3. Sławomir Mrożek — *POSTĘPOWIEC*. *Reżyseria*: Lidia Zamkow-Słomczyńska, *współpraca reżyserska*: Jerzy Sopoćko, *scenografia*: Lidia Minticz i Jerzy Skarżyński.

Obsada: *Na pełnym morzu*: Gruby Rozbitek — J. Jarczyński, Średni rozbitek — A. Pszoniak, Mały Rozbitek — J. Nowak, Listonosz — J. Sopoćko, Lokaj — J. Przybylski, *Karol*: Dziadek — J. Nowak, Wnuk — J. Sopoćko, Okulista — A. Pszoniak, *Strip-Tease*: Pan II — W. Ziętarski, Pan I — A. Pszoniak.

Premiera 31.III.1962. Przedstawień: 40 (widzów 8.244).

4. Prosper Mérimée — *TEATR KLARY GAZUL (Théâtre de Clara Gazul)*. *Przekład*: Joanna Guze, *reżyseria*: Mieczysław Górkiewicz, *współpraca reżyserska*: Władysław Krzemiński, *scenografia*: Lidia Minticz i Jerzy Skarżyński.

Obsada: *Sposobność*: Dona Maria — R. Próchnicka, Dona Franciszka — B. Bosak, Dona Irena — K. Maciejewska, Dona Ximena — E. Wawrzoniówna, M. Dukietówna, Rita — M. Jakubiec, Fray Eugenio — E. Dobrzański, *Niebo i piekło*: Don Pablo

Romeo — J. Jabczyński, Fray Bartolomeo — T. Wesołowski, Dona Uracca — M. Stebnicka; *Karoca Świętych Sakramentów*: Don Adres Ribera — K. Witkiewicz, Biskup Limy — W. Olszyn, Tomasz d'Esquivel — R. Wroński, Martinez — J. Stanek, Kamila Perichole — H. Kwiatkowska, Baltazar — J. Daniel.

Premiera 15.VI.1962. Przedstawień: 14 (widzów 3.107).

5. Eugène O'Neill — *U KRESU DNIA (Long Day's into Night)*. *Przekład*: Wacława Komarnicka i Krystyna Tarnowska, *reżyseria*: Władysław Krzemiński, *scenografia*: Wojciech Krakowski.

(Premiera 12.III.1961). Przedstawień: 14 (widzów 2.992).

6. Leon Kruczkowski — *SMIERĆ GUBERNATORA*. *Reżyseria*: Władysław Krzemiński, *scenografia*: Andrzej Cybulski.

(Premiera 4.VI.1961). Przedstawień: 21 (widzów 5.274).

7. Roger Vailland — *HELOIZA I ABE-LARD (Heloise et Abelard)*. *Przekład*: Jan Kott, *reżyseria*: Jerzy Kreczmar, *dekoracje*: Jan Kosiński, *kostiumy*: Jan Kosiński i Aniela Wojciechowska, *muzyka*: Zbigniew Bujarski.

(Premiera 15.VI.1961).

MIEJSKI TEATR MUZYCZNY OPERA I OPERETKA

KIEROWNICTWO:

Dyrektor: (do 28.II.62) Stefan Bartik, (od 1.VI.62) Kazimierz Kord, kierownik artystyczny: (do 31.V.62) Stanisław Has, (od 1.VI.62) kierownik artystyczny opery: Kazimierz Kord i kierownik artystyczny operetki: Kazimierz Rogowski, kierownik muzyczny opery: Roman Mackiewicz, kierownik muzyczny operetki: Alojzy Kluczniok (do 31.XII.61), Tadeusz Dobrzański. Scen: 1 (operetkowa w Domu Żołnierza, sceny operowej teatr nie posiada, występuje w Teatrze im. Juliusza Słowackiego).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyserzy: Stanisław Drabik, Zofia Weisówna, Antoni Wolak.

Dyrygenci: Tadeusz Dobrzański, Kazimierz Kord, Marian Lida, Roman Mackiewicz.
Scenograf: Zuzanna Piątkowska.
Choreograf: Józef Marciniak.

Soliści: Iwona Borowicka, Zofia Jaskuła, Zofia Jędrzykiewicz, Celina Karpińska, Anna Kościelniak, Barbara Marczyńska, Maryla Pączyńska, Jadwiga Romańska, Waleria Szajowska, Helena Szubert, Teresa Wessely, Elżbieta Wodecka, Halina Żychal-Szymańska, Andrzej Galos, Zbigniew Kaniewski, Włodzimierz Kotarba, Krzysztof Krukowiecki, Stanisław Lachowicz, Karol Lehnert, Zygmunt Miłkowski, Marian Paślawski, Bolesław Pawlus, Tadeusz Podsiadło, Kazimierz Rogowski, Ryszard Słysz, Stefan Starzyk, Adam Szybowski, Roman Węgrzyn, Antoni Wolak, Janusz Żelobowski.

Soliści i koryleje baletu:

Mirosława Bachorz, Teresa Dziegłówna, Maria Gidlewska, Anita Kiwiorska, Alina Miskiewicz, Alicja Niwelt, Lidia Połczyńska, Joanna Puter, Krystyna Ungeheuer, Stanisław Dobranowski, Jacek Heczko, Józef Kieljan, Józef Parużnik, Włodzimierz Waruszyński, Andrzej Widera.

REPERTUAR:

OPERA

1. Karol Kurpiński — *ZAMEK NA CZORSZTYNIE*, czyli *BOJOMIR I WANDA*. *Libretto:* Józef Wawrzyniec Krasiński, *kierownictwo muzyczne, inscenizacja i reżyseria:* Stanisław Lachowicz, *scenografia:* Wojciech Długosz, *choreografia:* Józef Marciniak.

Obsada: Dobrosław na Czorsztynie — A. Wolak, Wanda — A. Tomczyk, Bojomir — B. Pawlus, Łucja — H. Szymańska, Nikita — S. Lachowicz. *Balet:* B. Głowacz, M. Grabowska, J. Komarnicka, A. Paluchówna, H. Smirnowa, W. Apostolski, T. Gawliński, A. Gronkowski, Z. Hajduga, A. Królik.

Premiera 20.X.1961 w Galerii Krzysztofory. Przedstawień: 4 (widzów 1.000) także.

2. Leo Delibes — *LAKME (Lakmé)*. *Libretto:* E. Gondinet i F. Gille, *przekład:* A. Kitschmann, *kierownictwo muzyczne:*

Roman Mackiewicz, *inscenizacja:* Stanisław Drabik, *reżyseria:* Janina Jabłońska, Stanisław Drabik, *scenografia:* Stanisław Jarocki, *choreografia:* Zbigniew Korycki, *dyrygenci:* Roman Mackiewicz, Marian Lida, *kierownik chóru:* Marian Lida.

Obsada: Lakmé — J. Romańska, T. Wessely, Malika — W. Szajowska, H. Szymańska, Nilakanta — S. Lachowicz, T. Podsiadło, Hadzi — Z. Kaniewski, S. Starzyk, Ellen — A. Tomczyk, S. Zachariasz, Rosa — M. Choma, B. Marczyńska, Mistress Bentson — S. Jaskuła, Z. Jędrzykiewicz, Gerald — B. Pawlus, R. Węgrzyn, J. Zipser, Fryderyk — W. Głodek, A. Szybowski, Wróżbita — Z. Kaniewski, Z. Korzeniowski, Chińczyk — W. Kolanowski, Z. Miłkowski, Włóczęga — A. Pągowski, Globtrotter — M. Paślawski. Premiera 4.III.1962. Przedstawień: 26 (widzów 15.000).

3. Stanisław Moniuszko — *HALKA*. *Libretto:* Włodzimierz Wolski, *kierownictwo muzyczne:* Zbigniew Chwedczuk, *reżyseria:* Jerzy Merunowicz, *dekoracje:* Wojciech Długosz, *kostiumy:* Karol Frycz, Wojciech Długosz, *choreografia:* Mikołaj Kopiński, Zbigniew Pieńkowski, *dyrygent:* Roman Mackiewicz, *kierownik chóru:* Stanisław Gałoński.

(Premiera 16.III.1958). Przedstawień: 5 (widzów 4.000).

4. Stanisław Moniuszko — *STRASZNY DWÓR*. *Libretto:* Jan Chęciński, *kierownictwo muzyczne:* Roman Mackiewicz, *reżyseria:* Jerzy Ronard-Bujański, *dekoracje:* Bolesław Kamykowski, *kostiumy:* Wojciech Długosz, *choreografia:* Mikołaj Kopiński. (Premiera 25.IV.1955; wznowienie 26.XII.1960). Przedstawień: 9 (widzów 6.000).

5. a) Stanisław Moniuszko — *VERBUM NOBILE*. *Libretto:* Jan Chęciński, *kierownictwo muzyczne:* Stanisław Gałoński, *reżyseria:* Antoni Wolak, *scenografia:* Wojciech Długosz, *choreografia:* Mikołaj Kopiński.

b) Ruggiero Leoncavallo — *PAJACE (II Pagliacci)*. *Libretto:* Ruggiero Leoncavallo, *przekład:* A. Kitschmann, B. Jankowski, R. Żabko-Potopowicz, A. Kaczmarowa, S. Drabik, *kierownictwo muzyczne:* Roman Mackiewicz, *reżyseria:* Stanisław

Drabik, *scenografia:* Andrzej Majewski, *choreografia:* Irena Pawlicka.

(Premiera 27.VI.1960). Przedstawień: 1 (widzów 1.000).

6. Giuseppe Verdi: *TRAVIATA*. *Libretto:* A. M. Piave wg sztuki Aleksandra Dumasa *Dama kameliowa*, *przekład:* Jan Chęciński, *kierownictwo muzyczne:* Roman Mackiewicz, *reżyseria:* Stanisław Drabik, *scenografia:* Zuzanna Piątkowska, *choreografia:* Mikołaj Kopiński.

(Premiera 29.V.1961). Przedstawień: 27 (widzów 20.000).

OPERETKA

1. Jerzy Jarno — *KRYŚIA LEŚNICZANKA (Die Försterchristel)*. *Libretto:* Bernard Buchbinder, *przekład:* B. Danowicz i J. Mikołajczyk, *kierownictwo muzyczne:* Tadeusz Dobrzański, *inscenizacja i reżyseria:* Jerzy Ronard-Bujański, *scenografia:* Stefan Janasik, *choreografia:* Józef Marciniak, *dyrygenci:* Tadeusz Dobrzański, Alojzy Kluczniok.

Obsada: Cesarz Józef II — K. Krukowiecki, K. Rogowski, Kryśia — M. Pączyńska, S. Zachariasz, Lange — K. Lehnert, A. Szybowski, Hrabia Sternfeld — R. Gondek, Z. Miłkowski, Józefina — M. Choma, C. Karpińska, Franciszek Foldessy — Z. Kaniewski, J. Żelobowski, Walperl — Z. Kaniewski, W. Kotarba, Minka — I. Borowicka, B. Marczyńska, Hrabia Fresser — J. Hejke, M. Paślawski, von Loeben — A. Galos, Z. Miłkowski, Baronowa Othergraven — W. Kruszewska, Z. Weissówna, Kamerdynier dworu — S. Bartik, R. Gondek, J. Puter.

Balet: Prolog: Myśliwi — J. Parużnik, W. Waruszyński, J. Kieljan, A. Widera, W. Apostolski, Lotni posłańcy — K. Ungeheuer, K. Truszkowska, K. Zuczenia, A. Miskiewicz, Nagonka — H. Kosecka, E. Papée, J. Komarnicka, H. Smirnowa, M. Klockiewicz, Akt I: Cyganki — J. Puter, L. Połczyńska, M. Gidlewska, M. Bachorz, T. Dziegłówna, A. Miskiewicz, K. Truszkowska, K. Ungeheuer, A. Nivel, Cyganie — J. Parużnik, H. Piotrowicz, A. Królik, W. Major, Topornicy — W. Waruszyński, J. Kieljan, A. Widera, W.

Apostolski, A. Królik, Niedźwiedź — S. Dobranowski, Prowadząca Niedźwiedzia — J. Komarnicka, Koniki — H. Smirnowa, A. Gronkowski, Król Cyganów — J. Puter, K. Bajon; Akt II: Menuet — H. Żelwietr, E. Papée, M. Klockiewicz, H. Kosecka, H. Smirnowa, W. Major, A. Widera, W. Apostolski, Marsz turecki: J. Puter, M. Gidlewska, T. Dziegłówna, A. Kiwiorska, K. Ungeheuer, M. Bachorz, K. Truszkowska, J. Parużnik, W. Waruszyński, J. Kieljan, S. Dobranowski, H. Piotrowicz, A. Królik, A. Widera, Cyganki — L. Połczyńska, A. Nivel, H. Kosecka; Akt III: Tyrolski — H. Kosecka, E. Papée, H. Żelwietr, K. Zuczenia, Taniec hajducki z szablami — M. Bachorz, J. Puter, J. Parużnik, W. Waruszyński, J. Kieljan, S. Dobranowski, A. Królik, Czardasz — M. Gidlewska, T. Dziegłówna, A. Miskiewicz, K. Ungeheuer, A. Kiwiorska, K. Truszkowska, J. Heczko, A. Królik, H. Piotrowicz, Cyganki: M. Bachorz, L. Połczyńska, A. Nivel, H. Kosecka, Cyganie: W. Major, H. Piotrowicz, Hajducy: W. Waruszyński, J. Kieljan, J. Parużnik, S. Dobranowski.

Premiera 8.XI.1961. Przedstawień: 111 (widzów 100.000).

2. Imre Kalman — *KSIĘŻNICZKA CZARDASZA (Csardasfürstin)*. *Libretto:* L. Stein i B. Jonbach, *przekład i opracowanie:* Jerzy Jurandot, *kierownictwo muzyczne:* Alojzy Kluczniok, *inscenizacja i reżyseria:* Zofia Weissówna, *scenografia:* Zuzanna Piątkowska, *choreografia:* Mikołaj Kopiński, *dyrygenci:* Tadeusz Dobrzański, Alojzy Kluczniok.

(Premiera 6.IV.1961). Przedstawień: 49 (widzów 48.000) w Domu Żołnierza, 8 (widzów 7.000) w objeździe (Stalowa Wola i Rzeszów).

TEATR LALKI „GROTESKA”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Zofia Jaremowa, kierownik literacki: Jan Józef Szczepański, kierownik plastyczny: Kazimierz Mikulski.

Scen: 1.

Teatr prowadził stały objazd województwa krakowskiego i okresowo po całym kraju. (W sezonie 1961/62 występował w następujących miejscowościach: Andrychów, Bolesław, Chrzanów, Czatkowica, Jaworzno, Kalwaria, Kęty, Kosocice, Nowy Targ, Okocim, Olkusz, Oświęcim, Sułkowice, Szczakowa, Trzebinia, Witkowice, Zabierzów, Żywiec, Kielce, Opatów, Ostrowiec, Radom, Skarżysko, Starachowice, Katowice, Będzin, Bielsko, Bytom, Chorzów, Gliwice, Mikołów, Tarnowskie Góry, Zabrze, Opole, Brzeg, Kluczbork, Namysłów, Nysa, Prudnik, Racibórz oraz Warszawa).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Władysław Jarema.
Aktorzy: Elżbieta Barańska, Stefania Górniak (do 31.V.62), Barbara Kober, Mirosława Kotula, Halina Łobaczewska, Irena Römer, Halina Skaza, Hanna Szymańska, Anna Tomschey, Irena Walczak, Zofia Wirska, Alicja Wolska, Józef Jachniewicz, Leszek Kłapa, Andrzej Kulig, Wiesław Lipiński, Antoni Polarczyk (od 1.II.62), Franciszek Puget, Stanisław Rychlicki, Alfred Ryl-Krystianowski, Stanisław Słomka, Stanisław Urbaniak, Tadeusz Walczak, Juliusz Wolski.

REPERTUAR:

1. Wiktor Woroszyński — *I TY ZOSTANIESZ INDIANINEM*. Inscenizacja i reżyseria: Władysław Jarema, lalki: Kazimierz Mikulski, dekoracje: Jerzy Jeleński, muzyka: Zbigniew Jeżewski.
Obsada: Młodzieniec w brązowym płaszczu, Waleczny Orzeł — J. Wolski, A. Kulig, Mirek — J. Głowacka, Tatuś Mirka — T. Walczak, Mamusia Mirka — E. Barańska, Małgosia — I. Walczak, Wuj Eligiusz — A. Ryl-Krystianowski, Krzysiek, kolega Mirka — B. Kober, Bolek, kolega Mirka — H. Targos, Brodacz — A. Kulig, Księżyc — L. Kłapa, Szyjka-rozbójnik — S. Słomka, Paluch-rozbójnik — L. Kłapa, Odważny Żubr — L. Kłapa.
Premiera 15.XI.1961. Przedstawień: 45 (widzów 8.513) w siedzibie.
2. Jerzy Zaborowski — *TOMCIO PALUSZEK*. Inscenizacja i reżyseria: Stanisław

Rychlicki, scenografia: Kazimierz Mikulski, muzyka: Zbigniew Jeżewski.
Obsada: Tomcio Paluszek — A. Tomschey, H. Łobaczewska, Królowna — H. Skaza, A. Wolska, Madej — L. Gwit, S. Słomka, M. Kotula, Ptaszki — M. Kotula, S. Rychlicki, H. Skaza, A. Wolska.
Premiera 2.XII.1961. Przedstawień: 62 (widzów 13.074) w siedzibie, 5 (widzów 1950) w objeździe.

3. Artur Marya Swinarski — *ACHILLES I PANNY*. Inscenizacja i reżyseria: Zofia Jareмова, scenografia: Lidia i Jerzy Skarżyńscy, muzyka: Krzysztof Penderecki.
Obsada: Safona — A. Tomschey, J. Giustiniani, Likomedes — T. Walczak, Odys — J. Wolski, Deidamia — M. Kotula, Mirra — E. Barańska, Alfa — B. Kober, Beta — A. Wolska, Gamma-Achilles — L. Gwit, Maja — I. Walczak, Beotka — H. Szymańska, Pyton — S. Rychlicki, Tetyda — E. Barańska oraz H. Łobaczewska, H. Skaza, A. Polarczyk, S. Słomka.
Premiera 18.II.1962. Przedstawień: 45 (widzów 5.264).

4. Jiří Kaliba — *ZŁOTO KRÓLA MEGAMONA* (*Złoto krále Magamona*). Przekład: Jerzy Zaborowski, inscenizacja: Władysław Jarema, reżyseria: Franciszek Puget, lalki: Zofia Jareмова, dekoracje: Henryk Poulain, muzyka: Juliusz Wolski.
Obsada: Król Megamon — F. Puget, Maciej — A. Ryl-Krystianowski, Chłop — S. Słomka, Złotaszek — B. Kober, Kot — A. Ryl-Krystianowski, S. Słomka.
Wznowienie 10.IV.1962 (premiera 1953). Przedstawień: 33 (widzów 6.719) w siedzibie, 1 (widzów 1.500) w objeździe.

5. Bertolt Brecht — *OPERA ZA TRZY GROSZE* (*Dreigroschenoper*). Przekład: Bruno Winawer, teksty piosenek: Władysław Broniewski, muzyka: Kurt Weil, inscenizacja i reżyseria: Zofia Jareмова, lalki: Lidia Minticz-Skarżyńska, dekoracje: Kazimierz Mikulski.
Obsada: Postacie prologu, intermedii i epilogu — A. Tomschey, H. Skaza, L. Kubanek, A. Polarczyk, Jonatan Pryszcz — J. Wolski, Celia — M. Kotula, Polly — A. Wolska, M. Korska (śpiew), Mac Majcher Macheath — S. Rychlicki, Brown — F. Puget, Łucja — M. Korska, Walter — F.

Puget, A. Ryl-Krystianowski, Kuba — L. Gwit, Matyjas — S. Urbaniak, Robert — S. Słomka, Edek — T. Walczak, Wzion — S. Słomka, Jenny — A. Tomschey, Smith — A. Ryl-Krystianowski, Dziewczynki — M. Korska, B. Kober, H. Szymańska, I. Walczak, Konstabl — J. Jachniewicz, Zebracy — L. Gwit, J. Jachniewicz, B. Kober, A. Ryl-Krystianowski, S. Słomka, H. Szymańska.

Wznowienie 14.VI.1962 (premiera 29.X.1958). Przedstawień: 3 (widzów 358) w siedzibie, 2 (widzów 1,200) w objeździe.

6. Sławomir Mrożek — *MĘCZENSTWO PIOTRA OHEY'A*. Inscenizacja i reżyseria: Zofia Jareмова, scenografia: Kazimierz Mikulski, muzyka-montaż: Jerzy Kaszycki. (Premiera 20.XII.1959). Przedstawień: 2 (widzów 294) w siedzibie.

7. Juliusz Wolski — *TAJEMNICZA SZUFLADA*. Inscenizacja i reżyseria: Juliusz Wolski, scenografia: Jerzy Jeleński, muzyka: Zbigniew Jeżewski.
(Premiera 31.V.1961). Przedstawień: 64 (widzów 12.992) w siedzibie, 145 (widzów 46.922) w objeździe.

8. Karel Čapek — *LISTONOSZ STEPELEK*. Opracowanie dla teatru lalek: Vlada Smejkal. Adaptacja, inscenizacja i reżyseria: Władysław Jarema, scenografia: Krystyna Zachwatowicz, muzyka: Zbigniew Jeżewski.
(Premiera 31.VIII.1961). Przedstawień: 26 (widzów 5.449) w siedzibie.

RABKA

TEATR LALEK „RABCIO ZDROWOTEK”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Jerzy Kolecki.
Scen: Teatr sceny własnej nie posiada. (Wszystkie przedstawienia w objeździe).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenograf: Jerzy Kolecki.
Aktorzy: Dorota Stojowska, Jadwiga Wierzejska-Skupiewska.

REPERTUAR:

1. Anna Swirszczynska — *BAJKA O PIAŚCIE*. Reżyseria: Dorota Stojowska, scenografia: Jerzy Kolecki, muzyka: Krystyna Głuszyńska.

Obsada: Wieśniaczka, Żołnierz, Rodzica — D. Stojowska, Ziemowit — J. Wierzejska-Skupiewska, Piast, Żołnierz, Gęślarz — J. Kolecki.

Premiera 2.X.1961 w Sanatorium Dziecięcym im. W. Pstrowskiego w Rabce. Przedstawień: 11 (widzów 1.325) w sanatoriach w Rabce, 46 (widzów 11.491) w objeździe.

2. Anna Swirszczynska — *SZU-HIN*. Reżyseria: Krzysztof Niesiołowski, scenografia: Jerzy Kolecki, muzyka: Franciszek Wasikowski.

Obsada: Lao-tan, Kapłan, Wiatr, Tancerka — D. Stojowska, Li-tu, Głos Bambusowego Gaju, Tancerka — J. Wierzejska-Skupiewska.

Premiera 6.III.1962 w Sanatorium Dziecięcym im. Wincentego Pstrowskiego w Rabce. Przedstawień: 39 (widzów 3.880) w sanatoriach w Rabce, 77 (widzów 17.934) w objeździe.

3. Kornel Makuszyński — *JAK KRAWIEC NITECZKA ZOSTAŁ KRÓLEM*. Reżyseria: Stanisław Ochmański, scenografia: Andrzej Ejsmund, muzyka: Jerzy Harald.

Obsada: Krawiec Niteczka — D. Stojowska, Paniusia, Królowna, Koza — J. Wierzejska-Skupiewska.

Premiera 30.VIII.1962 w Sanatorium Dziecięcym im. W. Pstrowskiego w Rabce. Przedstawień: 2 (widzów 120).

4. Jerzy Cis — *BŁYSZCZĄCY KLUCZYK*. Reżyseria: Stanisława Rączka, scenografia: Jerzy Kolecki, muzyka: Dorota Stojowska, Krystyna Głuszyńska.

(Premiera 20.V.1960). Przedstawień: 3 (widzów 180) w sanatoriach w Rabce.

5. Anna Swirszczynska — *O ZŁYM KSIĘCIU POPIELU*. Reżyseria: Stanisława Rączka, scenografia: Jerzy Kolecki, ilustracja muzyczna: Krystyna Serafin.

(Premiera 27.III.1961). Od 2.X.1961 grane wraz ze sztuką Swirszczynskiej *BAJKA O PIAŚCIE* (p. poz. 1).

TARNÓW

TEATR ZIEMI KRAKOWSKIEJ i m. LUDWIKA SOŁSKIEGO

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Kazimierz Barnaś, kierownik literacki: Marian Sienkiewicz.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stały objazd województwa krakowskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Jolanta Ziemińska.

Scenograf: Zdana Jasińska.

Choreograf: Maria Martówna-Ciesielska.

Aktorzy: Celina Bartyzel, Irena Byszewska, Marzanna Fiałkowska, Teresa Leśniak, Maria Majdrowicz-Zakrzeńska, Eleonora Sowińska, Jolanta Szajna, Józefina Werner, Zbigniew Bebak, Jan Dietrich, Andrzej Girtler, Ryszard Mayor, Stanisław Michno, Zygmunt Milski, Kazimierz Miranowicz, Eugeniusz Nowakowski, Andrzej Pisarek, Klemens Roman, Piotr Sowiński, Marian Słojkowski, Stanisław Stróżyński, Tadeusz Teodorczyk, Eugeniusz Wałaszek.

REPERTUAR:

1. Samuel Beckett — *CZEKAJĄC NA GODOTA*. (En attendant Godot). Przekład: Julian Rogoziński, reżyseria: Marian Sienkiewicz i zespół.

Obsada: Estragon — M. Słojkowski, Vladimir — S. Michno, Lucky — T. Teodorczyk, Pozzo — Z. Bebak, Chłopiec — * * * Premiera 1.X.1961. (Otwarcie sceny Teatru Propozycji). Przedstawień: 2 (widzów 165) w siedzibie.

2. Włodzimierz Mass i Michał Czerwiński. — *KOCHAM, KOCHAM* (Lublu, lublu). Przekład: Wanda Padwa, piosenki: Jan Gniazdowski, muzyka: Władysław Szpilman. Obsada: Nina Czełnokowa — T. Leśniak, Klaudia — M. Majdrowicz-Zakrzeńska, Marek Szlyndow — P. Sowiński, Anatol Ku-

driawcew — E. Wałaszek, K. Miranowicz, Iwan Żurawlow — T. Teodorczyk, Walentyna Żurawlowa — J. Ziemińska, Marusia — J. Werner.

Premiera 4.X.1961. Przedstawień: 22 (widzów 5.710) w siedzibie, 61 (widzów 11.690) w objeździe.

3. Beaumarchais — *CYRULIK SEWILSKI* (Le barbier de Seville). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, reżyseria: Zbigniew Bebak, współpraca reżyserska: Kazimierz Barnaś, scenografia: Zdana Jasińska, choreografia: Maria Martówna-Ciesielska, muzyka do piosenek: Tadeusz Szafranski.

Obsada: Hrabia Almawiwa — A. Pisarek, Bartolo — E. Wałaszek, Rozyna — M. Fiałkowska, Figaro — M. Słojkowski, Don Bazyllo — Z. Milski, Młokos — Z. Bebak, Żywiec — S. Michno, Alkad — A. Girtler, Rejent — S. Michaluk.

Premiera 19.XI.1961. Przedstawień: 36 (widzów 9.703) w siedzibie.

4. *BO TYLKO MIŁOŚĆ JEST SIŁĄ* — widowisko poetyckie, złożone z utworów Marii Konopnickiej. Adaptacja i układ: Mirosława Kuszowa, ilustracja muzyczna złożona z utworów Karola Kurpińskiego, Witolda Noskowskiego i Feliksa Nowowiejskiego, reżyseria: Jolanta Ziemińska, scenografia: Antoni Reising, choreografia: Maria Martówna-Ciesielska.

Obsada: Maria — C. Bartyzel, Poeta — A. Pisarek, Ułina — M. Fiałkowska, Maryna — J. Szajna-Pisarek, Maryśka — E. Sowińska, Królowa Tatr — J. Szajna-Pisarek, Sierotka Marysia — M. Fiałkowska, Szlachcic — K. Roman, Pan Michał — A. Girtler, Wicek — R. Mayor, Felek — R. Michno, Krasnoludek — R. Mayor, Jaśko — S. Michno, Ojciec — Z. Bebak, Sędzia — S. Michaluk, Podziomek — S. Michno, Matka — M. Martówna-Ciesielska.

Premiera 6.XII.1961. Przedstawień: 10 (widzów 3.162) w siedzibie. (Premiera Estrady Poetyckiej).

5. Molière — *SKĄPIEC* (L' Avare). Przekład: Tadeusz Boy-Żeleński, inscenizacja i reżyseria: Jerzy Ronard-Bujański, scenografia: Zdana Jasińska, opracowanie muzyczne: Jerzy Kaszycki, choreografia: Maria Martówna-Ciesielska.

Obsada: Harpagon — E. Wałaszek, Kleant

— S. Michno, Eliza — J. Szajna, Walery — S. Michaluk, Marianna — E. Sowińska, Anzelm — Z. Milski, Frozyna — C. Bartyzel, Simon — A. Girtler, Jakub — A. Pisarek, Strzałka — Z. Bebak, Pani Claude — M. Martówna-Ciesielska, Komisarz policji — M. Słojkowski, Szczygiełek — R. Mayor, Żdziebełko — * * *

Premiera 3.II.1962. Przedstawień: 38 (widzów 12.159) w siedzibie, 14 (widzów 4.347) w objeździe.

6. *LISTY CHOPINA*. Układ: Karol Stremenger i Maria Wiercińska, reżyseria: Marian Słojkowski, scenografia: Zdana Jasińska.

Obsada: Maria Bujańska (fortepian), Jolanta Szajna i Stanisław Michaluk (czytanie listów), Marian Słojkowski (słowo wiążące i recytacja wiersza Norwida Fortepian Chopina).

Premiera 4.III.1962. Przedstawień: 6 (widzów 1.567) w siedzibie. (Premiera Estrady Poetyckiej).

7. Hanna Januszewska — *KRZESIWO* wg baśni Andersena. Reżyseria: Jolanta Ziemińska, scenografia: Antoni Reising, choreografia: Maria Martówna-Ciesielska, muzyka: Jerzy Dobrzański, przy fortepianie: Jadwiga Orzelska.

Obsada: Żołnierz — S. Michno, Wiedźma — M. Martówna-Ciesielska, Pies I — K. Miranowicz, Pies II — * * *, Pies III — R. Mayor, Król — E. Wałaszek, Królowa — I. Byszewska, Księżniczka — E. Sowińska, Marszałek — Z. Milski, Mieszczanin — Z. Bebak, Ochmistrzyńni — M. Martówna-Ciesielska, Pani Rasmussen — J. Szajna, Pani Knap — M. Fiałkowska, Kawaler — M. Słojkowski, Panna — C. Bartyzel, Oberżystka — J. Ziemińska, Właściciel domu — A. Girtler, K. Roman, Strażnik — Z. Bebak.

Premiera 25.III.1962. Przedstawień: 19 (widzów 6.995) w siedzibie.

8. Leon Kruczkowski — *ODWETY*. Inscenizacja i reżyseria: Kazimierz Barnaś, scenografia: Andrzej Cybulski, kierownictwo muzyczne: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Jagmin — A. Girtler, Okulicz — T. Teodorczyk, Sabina — J. Werner, Matylda — T. Leśniak, Julek — P. Sowiński,

Lemański — Z. Milski, Lemańska — M. Majdrowicz-Zakrzeńska, Urbaniak — K. Roman, Porucznik milicji — K. Miranowicz, Teresa — M. Martówna-Ciesielska, „Roman” — * * *

Premiera 26.IV.1962. Przedstawień: 9 (widzów 2.766) w siedzibie, 18 (widzów 6.219) w objeździe.

9. Juliusz Słowacki — *BALLADYNA*. Inscenizacja i reżyseria: Lidia Zamkow-Słomczyńska, scenografia: Zdana Jasińska, muzyka: Zdzisław Tryczyński.

Obsada: Kirkor — R. Mayor, Matka — Z. Zawadzka, Balladyna — C. Bartyzel, Alina — E. Sowińska, Filon — S. Michaluk, Grabiec — E. Wałaszek, Fon Kostryn — M. Słojkowski, Gralon — A. Girtler, Kanclerz — Z. Milski, Lekarz Koronny — K. Roman, Poseł — A. Pisarek, Goplana — J. Szajna, Chochlik — Z. Bebak, Skierka — S. Michno.

Premiera 5.V.1962. Przedstawień: 51 (widzów 19.203) w siedzibie, 1 (widzów 343) na Festiwalu Teatralnym w Rzeszowie.

10. Kazimierz Barnaś — *SPISEK MATYLDY*. Reżyseria: Ewa Stojowska, scenografia: Antoni Reising, układ tańca: Maria Martówna-Ciesielska, muzyka i elekty: Franciszek Barfus, piosenka (tekst i wykonanie): Tadeusz Szybowski.

Obsada: Witold — K. Miranowicz, Matylda — T. Leśniak, Rufin — P. Sowiński, Pani Lena — J. Werner, Pani Jadzia — M. Majdrowicz-Zakrzeńska, Pan Muszyna — T. Teodorczyk, Jędrak — * * *

Premiera 1.VI.1962. Przedstawień: 1 (widzów 413) w siedzibie, 24 (widzów 4.761) w objeździe.

11. Sławomir Mrożek — *POLICJA*. („Teatr Propozycji”). Reżyseria: Jolanta Ziemińska, współpraca reżyserska: Marian Sienkiewicz, scenografia: Zdana Jasińska, opracowanie muzyczne: Jerzy Kaszycki.

Obsada: Naczelnik policji — M. Słojkowski, Więzień, były spiskowiec, następnie adiutant — S. Michno, Sierżant policji — E. Wałaszek, Z. Piasecki, Zona sierżanta-prowokatora — I. Byszewska, Generał — Z. Milski, Policjant — S. Michaluk.

Premiera 8.VII.1962. Przedstawień: 1 (widzów 87).

RZESZÓW

TEATR IM. WANDY SIEMASZKOWEJ

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Stefan Winter, kierownik literacki: Jerzy Pleśniarowicz.

Scen: 1.

Teatr prowadzi stałą działalność objazdową na terenie województwa rzeszowskiego i obejmuje wszystkie miejscowości powiatowe, przemysłowe i niektóre ośrodki wiejskie (łącznie około 50 miejscowości).

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Scenografowie: Salomea Gawrońska, Irena Perkowska.

Aktorzy: Barbara Bardzka, Aleksandra Bonarska, Irena Chudzikówna, Zofia Górczyńska, Celina Klimczak, Lidia Maksymowicz, Helena Puchniewska, Stanisława Rylska, Zofia Ślaska, Elwira Turska, Janina Węglanówna, Jadwiga Wysocka, Irena Żuomska, Edward Apa, Franciszek Buratowski, Adam Fornal, Ireneusz Erwan, Tadeusz Czarnowski, Włodzimierz Górny, Witold Gruszecki, Józef Jachowicz, Jerzy Mędrkiewicz, Włodzimierz Mikłasiński, Piotr Milnerowicz, Zdzisław Sikora, Władysław Trojanowski, Jerzy Witowski, Wincenty Zawirski.

REPERTUAR:

1. Sławomir Mrożek — *INDYK*. Reżyseria: Elwira Turska, scenografia: Salomea Gawrońska, opracowanie muzyczne: Tadeusz Hejda.

Obsada: Laura — L. Maksymowicz, Rudolf — W. Zawirski, Poeta — P. Milnerowicz, Kapitan — J. Mędrkiewicz, Księżę — J. Witowski, Starzec z gór — J. Jachowicz, Chłop I — L. Bienkowski, Chłop II — W. Mikłasiński.

Premiera 6.X.1961. Przedstawień: 26 (widzów 5.337) w siedzibie, 23 (6.521) w objeździe.

2. Aleksander Sztejn — *HOTEL ASTORIA* (*Gostinnica Astoria*). Przekład: Witolda

Jurkiewicz, reżyseria: Stefan Winter, scenografia: Irena Perkowska, muzyka: Janusz Ambros.

Obsada: Wasyl Konowałow — St. Winter, Katarzyna — Z. Górczyńska, Rublew — E. Apa, Iwan Tiuleniew — Z. Sikora, Piotr Naryszkin — W. Górny, Wadim Trojan — F. Buratowski, Iliusza — T. Czarnowski, Swietłana — I. Chudzikówna, Gleb Batenin — I. Erwan, Linda — B. Bardzka, Jan — A. Fornal, Luba — I. Żuomska, Zemczugow — W. Gruszecki, Marusia Gołęb — A. Bonarska, Porucznik — W. Trojanowski, Dusia — J. Węglanówna, Polina — E. Turska.

Premiera 6.XI.1961. Przedstawień: 26 (widzów (9.188) w siedzibie, 14 (widzów 5.376) w objeździe.

3. Maksym Gorki — *MATKA* (*Mat'*). Przekład: Halina Górska i Krystyna Bilska, adaptacja sceniczna i reżyseria: Jerzy Pleśniarowicz, scenografia: Salomea Gawrońska, opracowanie muzyczne: Franciszek Barfuss, słowa polskie piosenek: Czesław Janczarski.

Obsada: Matka — L. Maksymowicz, Paweł — P. Milnerowicz, Andrzej — J. Mędrkiewicz, Sasza — G. Wydrych, Mikołaj — W. Zawirski, Sizow — M. Maksymowicz, Oficer — W. Mikłasiński, Żandarm I — L. Bienkowski, Żandarm II — * * *, Sędzia — J. Witowski, Narrator — J. Jachowicz.

Premiera 9.XII.1961. Przedstawień: 10 (widzów 3.749) w objeździe.

4. Gabriela Zapolska — *ICH CZWORO* (sztuka pozaplanowa). Piosenki: Artur Bartels, reżyseria: Elwira Turska, scenografia: Salomea Gawrońska.

Obsada: Mąż — F. Buratowski, Zona — E. Turska, Kochanek — Z. Sikora, Wdowa — Z. Górczyńska, Szwaczka — I. Żuomska.

Premiera 18.XII.1961. Przedstawień: 4 (widzów 1.365) w siedzibie, 35 (widzów 12.065) w objeździe.

5. Pedro Calderon de la Barca — *ALKAD Z ZALAMEI* (*El alcade de Zalamea*). Przekład: Ludwik Hieronim Morstin, reżyseria: Stefan Winter, scenografia: Irena Perkowska, muzyka: Franciszek Barfuss.

Obsada: Filip II, król hiszpański — W.

Mikłasiński, Don Lope de Figuerosa — J. Mędrkiewicz, Pedro Crespo — St. Winter, Juan — W. Górny, Izabela — I. Chudzikówna, Ines — B. Bardzka, Don Mengo — T. Czarnowski, Nunio — J. Jachowicz, Don Alvaro de Ataide — W. Gruszecki, Sierżant — W. Trojanowski, Żołnierz Rebolledo — Z. Sikora, Markietanka — L. Maksymowicz.

Premiera 25.XII.1961. Przedstawień: 28 (widzów 8.312) w siedzibie, 52 (widzów 12.908) w objeździe.

6. Jerzy Broszkiewicz — *SKANDAL W HELLBERGU*. Reżyseria: Ireneusz Erwan, scenografia: Salomea Gawrońska.

Obsada: Hilda Diederich — J. Węglanówna, Karol Grober — W. Zawirski, Major Bruno Trausen — I. Erwan, Kuno Gelehr — A. Fornal, Klara Nieben — J. Wysocka, Sierżant Blom — E. Apa, Mecenas Albert Ren — F. Buratowski, Greta Ren — I. Żuomska, Lena Jung — A. Bonarska, Rudi Hagen — A. Tatrzański, Johann Roder — L. Bienkowski, Adolf Schulz — J. Witowski.

Premiera 11.II.1962. Przedstawień: 22 (widzów 4.988) w siedzibie, 31 (widzów 6.685) w objeździe.

7. Marcel Achard — *IDIOTKA* (*L'idiote*). Przekład: Henryk Rostworowski, reżyseria: Elwira Turska, scenografia: Irena Perkowska.

Obsada: Kamil Sévigné — Cz. Wołłejko, Julian Morestan — J. Witowski, Antonina Sévigné — A. Bonarska, Edward Lablache — A. Fornal, Józefa Lanthenay — E. Turska, Elias Cardinal — W. Zawirski, Maria Dominika Beaufrevers — C. Klimczak, Benjamin Beaufrevers — E. Apa, Mario, policjant — E. Apa.

Premiera 10.III.1962. Przedstawień: 31 (widzów 10.789) w siedzibie, 25 (widzów 8.627) w objeździe.

8. Carlo Gozzi — *KSIĘŻNICZKA TURAN-DOT* (*Turandot*). Przekład: Emil Zegadłowicz, adaptacja: Andrzej Jarecki, reżyseria: Ireneusz Erwan, scenografia: Salomea Gawrońska, ilustracja muzyczna: Edward Pałasz, choreografia: Zbigniew Pieńkowski.

Obsada: Altum, cesarz Chin — F. Buratowski, Turandot, jego córka — L. Maksy-

mowicz, Selima, niewolnica — I. Chudzikówna, Adelma, niewolnica — B. Bardzka, Skirina, żona Baracha — I. Żuomska, Timur, cesarz Astrachanu — I. Erwan, W. Trojanowski, Kalaf, jego syn — W. Górny, Barach b. sługa Timura — J. Jachowicz, Ismael, paż — J. Wysocka, Pantalone — J. Mędrkiewicz, Tartaglia — T. Czarnowski, Truffaldino — W. Mikłasiński, Brighella — P. Milnerowicz, Uczeń w piśmie — M. Maksymowicz, W. Trojanowski, I. Erwan, A. Tatrzański, Głos Ludu — L. Bienkowski.

Premiera 29.IV.1962. Przedstawień: 38 (widzów 10.627) w siedzibie, 28 (widzów 6.726) w objeździe.

9. Aleksander Fredro — *MAŻ I ZONA*. Inscenizacja: Bohdan Korzeniewski, reżyseria: Czesław Wołłejko, scenografia: Irena Perkowska.

Obsada: Hrabia Wacław — W. Gruszecki, Elwira, jego żona — C. Klimczak, Alfred — Z. Sikora, Justysia — A. Bonarska, Kamerdyner — A. Fornal.

Premiera 4.VIII.1962 w Sędziszowie k. Rzeszowa. Przedstawień: 19 (widzów 3.551) w siedzibie, 32 (widzów 6.695) w objeździe.

TEATR LALKI I AKTORA „K A C P E R E K”

KIEROWNICTWO:

Dyrektor i kierownik artystyczny: Maria Siedmiograj.

Scen: Teatr nie posiada stałej sceny.

Teatr prowadzi stały objazd województwa rzeszowskiego.

ZESPÓŁ ARTYSTYCZNY:

Reżyser: Stefan Stojakowski.

Scenograf: Jerzy Radwanek.

Aktorzy: Zyta Czechowska, Zofia Janicka, Maria Nusowicz, Bożena Pelc, Maria Stec, Emilia Umińska, Zygmunt Czechowski, Tadeusz Czwickiel, Władysław Lenart, Ryszard Szetela, Michał Walaszek, Tadeusz Włazełek.

REPERTUAR:

1. Jan Pehr — *AWANTURA W PACYNKOWIE*. Reżyseria: Stefan Stojakowski,

scenografia: Jerzy Radwanek, muzyka: Zbigniew Jeżewski.

Obsada: Sanitariuszka — W. Balicz, Nauczycielka — Z. Janicka, Pacusia II — M. Nusowicz, Pacuś I — B. Pelc, Pacusia I — M. Stec, Pacuś II — Z. Czechowski, Kogut — T. Czwakiel, Pacydło — R. Szetela, Strażak — M. Walaszek, Lekarz — T. Wlazełek.

Premiera 10.XII.1961 w Rzeszowie. Przedstawień: 60 (widzów 9.727) w objęździe.

2. Maria Siedmiograj — *SYRENKA* (wg Andersena). Reżyseria: Stefan Stojakowski, scenografia: Jerzy Radwanek, muzyka: Zbigniew Jeżewski.

Obsada: Czarownica — W. Balicz, Syrenka — Z. Czechowska, Biała — Z. Janicka,

Srebrna — M. Nusowicz, Jasna — B. Pelc, Jagusia — M. Stec, Potworek I, Babka — E. Umińska, Młody Delfin — Z. Czechowski, Księżę Zielonej Zatoki — T. Czwakiel, Jasiek, syn rybaka — W. Lennart, Ojciec, stary rybak — R. Szetela, Król — M. Walaszek, Potworek II — T. Wlazełek.

Premiera 18.III.1962. Przedstawień: 112 (widzów 25.216) w objęździe.

3. Jan Wilkowski i Leon Moszczyński — *GUIGNOL W TARAPATACH*. Reżyseria: Stefan Stojakowski, scenografia: Jerzy Radwanek, muzyka: Jerzy Dobrzyński.

(Premiera 11.V.1961). Przedstawień: 27 (widzów 9.028).

KRONIKA

JUBILEUSZE, ROCZNICE, ODZNACZENIA I NAGRODY PAŃSTWOWE

Z okazji mijającego w dniu 1 października 1961 r. 48-lecia pracy aktorskiej Leszka Stępowskiego, aktora Teatru im. Słowackiego w Krakowie, jubilat otrzymał nagrodę Ministerstwa Kultury i Sztuki.

Dnia 12 listopada 1961 r. odbył się w Sali Kongresowej w Warszawie jubileusz 50-lecia pracy scenicznej i estradowej znanego aktora estradowego, Karola Hanusza. W widowisku jubileuszowym wystąpili członkowie zespołu estrady z Jubilatem na czele.

Jubileusz 40-lecia pracy scenicznej obchodziła dnia 12 listopada 1961 r. Eugenia Śnieżko-Szafnagłowa, artystka Teatru im. Jaracza w Olsztynie. Jubilatka wystąpiła w roli tytułowej w sztuce Zapolskiej *Moralność pani Dulskiej*. Za swe zasługi artystyczne Eugenia Śnieżko-Szafnagłowa otrzymała Wojewódzką Nagrodę Artystyczną od PWRN w Olsztynie.

Dnia 22 listopada 1961 r. Teatr Polski w Bielsku obchodził jubileusz 15-lecia istnienia, występując w tym dniu z uroczystą prapremierą sztuki Morstina *Jaskółka*. Z okazji jubileuszu odbyło się też uroczyste spotkanie miejscowych władz samorządowych i partyjnych z zespołem teatru. PMRN w Bielsku-Białej przyznało Teatrowi Polskiemu z okazji jubileuszu Dyplom Uznania za całokształt pracy i osiągnięcia w upowszechnianiu sztuki teatralnej dla dobra kultury miasta. Podobny dyplom uznania za działalność artystyczną przyznał dyrektorowi bielskiego teatru, Andrzejowi Uramowiczowi, Zarząd Okręgowy Związku Zawodowego Pracowników Kultury i Sztuki.

W dniu jubileuszu wręczono ufundowane przez PMRN w Bielsku-Białej Nagrody

OPRACOWAŁA:
Irena Kellner-Mielczarkowa

Artystyczne za rok 1961 aktorom bielskiego Teatru Polskiego — Wandzie Bajerównie, Halinie Dobrowolskiej, Marii Wawszczyk, Mieczysławowi Dembowskiemu, Rudolfowi Luszczakowi i Zbigniewowi Żwakowi oraz dyrektorowi i kierownikowi artystycznemu sceny bielskiej, Andrzejowi Uramowiczowi. Wielu zasłużonych pracowników teatru otrzymało dyplomy uznania, upominki i nagrody książkowe od władz miejskich, ZO ZZPKiS, ZZZP i zakładów pracy.

40-lecie pracy artystycznej obchodził dnia 2 grudnia 1961 r. artysta Teatru im. Słowackiego w Krakowie, rektor krakowskiej Wyższej Szkoły Aktorskiej, Tadeusz Burnatowicz. Jubilat wystąpił w roli Kowala w sztuce Szaniawskiego *Kowal, pieniądze i gwiazdy*, wystawionej na scenie Teatru im. Słowackiego.

Dnia 18 grudnia 1961 r. odbył się w Bydgoszczy na scenie Teatru Kameralnego jubileusz 40-lecia pracy artystycznej Hieronima Żuczkowskiego, aktora Teatru Polskiego w Bydgoszczy. W uroczystości jubileuszowej udział wzięli artyści scen bydgoskich — Teatru Polskiego, Teatru Muzycznego Opery i Operetki oraz Filharmonii Pomorskiej.

Jubileusz 35-lecia pracy artystycznej obchodził dnia 27 stycznia 1962 r. reżyser i kierownik artystyczny Teatrów Dramatycznych we Wrocławiu, Jakub Rotbaum. Uroczystość jubileuszowa odbyła się po przedstawieniu *Volpone* Ben Jonsona w inscenizacji i reżyserii jubilata.

Piętnastolecie istnienia obchodził dnia 3 marca 1962 r. Objazdowy Teatr Lalek „Tęcza” w Słupsku, występując w tym dniu z premierą *Wesołych przygód Koziołka Matołka* według Makuszyńskiego.

Jubileusz 10-lecia istnienia obchodził dnia 10 marca 1962 r. Teatr Popularny w Grudziądzu, występując w tym dniu z premierą sztuki Lutowskiego *Ostry dyżur*. Z okazji 10-lecia w hallu teatru urządzono wystawę, obrazującą dorobek Teatru Popularnego.

Dnia 19 marca 1962 r. jubileusz 50-lecia pracy artystycznej obchodził artysta Operetki w Szczecinie, Antoni Kaczorowski. Z okazji jubileuszu Antoni Kaczorowski otrzymał Złoty Krzyż Zasługi oraz — od PMRN w Szczecinie — Złotą Odznakę Gryfa Pomorskiego.

Na scenie Teatru Ziemi Opolskiej w Opolu odbył się dnia 31 marca 1962 r. jubileusz 40-lecia pracy artystycznej reżyserki PTZO, Romany Bohdanowicz, połączony z przedstawieniem sztuki Ławreniewa *Za tych, co na morzu* w reżyserii jubilatki. Z okazji jubileuszu PMRN w Opolu odznaczyło Romanę Bohdanowicz medalem za zasługi dla miasta Opolą.

Czterdziestolecie pracy artystycznej obchodził dnia 7 kwietnia 1962 r. na scenie Teatru im. Osterwy w Gorzowie Wlkp. aktor, reżyser i dyrektor teatrów, Zbigniew Szczerbowski. Jubilat wystąpił w roli Kreona w *Antygonie* Anouilha.

Z okazji obchodzonego dnia 9 maja 1962 r. Dnia Pracownika Kultury, decyzją Rady Państwa przyznano odznaczenia państwowe zasłużonym pracownikom teatru. Krzyże Kawalerskie Orderu Odrodzenia Polski otrzymali: Walerian Lachnitt, kierownik artystyczny Sceny Objazdowej Teatru „Wybrzeże” w Gdańsku, Joanna Piekarska, dyrektor i kierownik artystyczny Teatru Lalek „Świerszcz” w Białymstoku,

Andrzej Uramowicz, dyrektor i kierownik artystyczny Teatru Polskiego w Bielsku i Jerzy Sitzmann, dyrektor i kierownik artystyczny Śląskiego Teatru Lalki i Aktora „Ateneum”. Złote Krzyże Zasługi otrzymali: Marek Okopiński, dyrektor i kierownik artystyczny Teatru Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze i Tadeusz Zyliński, aktor Teatru Ziemi Opolskiej w Opolu. Nagrody Ministra Kultury i Sztuki otrzymali: Krystyna Konopacka-Csala, kierownik literacki Teatru Ziemi Opolskiej w Opolu, aktor tego Teatru, Wiktor Fronczyk, oraz kierownik artystyczny Sceny Objazdowej gdańskiego Teatru „Wybrzeże”, Walerian Lachnitt.

Jubileusz 50-lecia istnienia obchodził dnia 19 maja 1962 r. łódzki Teatr im. Jaracza. Na program uroczystości złożyły się: odsłonięcie tablicy pamiątkowej Teatru, przedstawienie *Krakowiaków i górali* Bogusławskiego z muzyką Stefaniego, oraz część oficjalna. Z okazji jubileuszu Rada Państwa przyznała odznaczenia państwowe zasłużonym pracownikom Teatru im. Jaracza: Krzyże Oficerskie Orderu Odrodzenia Polski — wicedyrektorowi Teatru, Sabinie Nowickiej, i aktorce, Janinie Cwiklińskiej-Staszewskiej; Złote Krzyże Zasługi — scenografce Ewie Soboltowej, aktorowi, Jerzemu Walczakowi oraz pracownikom administracyjnym i technicznym Teatru — Zygmuntovi Ciesielskiemu, Helenie Podgórskiej-Nowak, Marianowi Wegnerowi, Henrykowi Głowackiemu, Stefanowi Polanowskiemu i Feliksowi Daneckiemu; Srebrny Krzyż Zasługi — kierownikowi technicznemu, Mieczysławowi Wiśniewskiemu. Ponadto PMRN w Łodzi przyznało Honorowe Odznaki Miasta aktorom — Marii Kozierskiej, Hannie Małkowskiej, Jerzemu Cwiklińskiemu, Jerzemu Walczakowi, Włodzimierzowi Kwaskowskiemu, scenografce, Ewie Rachwalskiej-Soboltowej, pianistce, Lucynie Henrykowskiej, oraz pracownikom administracyjnym i technicznym — Eugeniuszowi Kucusze, Waławie Mokrzyckiej i Feliksowi Daneckiemu.

Dnia 28 maja 1962 r. odbył się w praskim Teatrze Ludowym w Warszawie jubileusz 50-lecia pracy artystycznej dwóch artystów tej sceny, aktora i reżysera, Artura Kwiatkowskiego i aktora Juliusza Kalinowskiego. Artur Kwiatkowski wystąpił w roli Okulicza w sztuce Kruczkowskiego *Odwety*. Obydwaj jubilatki, decyzją Rady Państwa, otrzymali Krzyże Oficerskie Orderu Odrodzenia Polski oraz nagrody PDRN Warszawa-Praga.

Z okazji Międzynarodowego Dnia Dziecka 1 czerwca 1962 r. Nagrodę Prezesa Rady Ministrów za działalność artystyczną otrzymał Jan Dorman, kierownik artystyczny i reżyser Teatru Lalek Dzieci Zagłębia.

Dnia 16 czerwca 1962 r. odbył się w Łodzi jubileusz 45-lecia pracy artystycznej aktorki Teatru Ziemi Łódzkiej, Leokadii Jurdzińskiej-Urbańskiej. Jubilatka wystąpiła w roli Pani Zawalskiej w komedii Kożusznika *Kocha, lubi, szanuje...* Z okazji jubileuszu Rada Państwa odznaczyła artystkę Złotym Krzyżem Zasługi.

Jubileusz 50-lecia pracy literackiej i teatralnej obchodził w Poznaniu dnia 23 czerwca 1962 r. dr Jerzy Koller, kierownik literacki poznańskich Teatrów Dramatycznych. Uroczystość jubileuszowa odbyła się na scenie poznańskiego Teatru Polskiego po przedstawieniu sztuki Zawięskiego *Wysoka ściana*.

Z okazji Święta Odrodzenia Polski 22 lipca 1962 r. Rada Państwa odznaczyła Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski Jerzego Kaliszewskiego, kierownika artystycznego, reżysera i aktora Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego w Katowicach.

Minister Kultury i Sztuki, Tadeusz Ga-liński, przyznał z okazji Święta Odrodzenia Polski 22 lipca 1962 r. nagrody za twórczość artystyczną w latach 1960—1962. W dziedzinie teatru nagrody otrzymali: nagrody I stopnia — Erwin Axer za reżyserię *Iiigenii w Taurydzie* Goethego i *Niepowstrzymanej kariery Artura Ui Brechta* w Teatrze Współczesnym w Warszawie; Kazimierz Dejmek za adaptację i reżyserię *Historii o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* Mikołaja z Wilkowiecka w Teatrze Narodowym w Warszawie i w Teatrze Nowym w Łodzi; Stanisław Witold Balicki, dyrektor Teatru Polskiego w Warszawie, oraz reżyser Jerzy Rakowiecki i tłumacz Jerzy Pomianowski za przygotowanie i wystawienie sztuki *Pogodina Kremłowskie kuranty*; nagrody II stopnia — Jan Kosiński za scenografię do oper *Król Edyp* i *Perselona* Strawińskiego w Operze w Warszawie oraz *Prometeusza skowanego* Aischylosa w Teatrze Polskim w Bydgoszczy; Krystyna Skuszanka i Jerzy Krasowski za adaptację, inscenizację i reżyserię *Dziadów* Mickiewicza w Teatrze Ludowym w Nowej Hucie; Henryk Tomaszewski za koncepcję i organizację Wrocławskiego Teatru Pantomimy; Jerzy Toronczyk, dyrektor Teatru im. Osterwy w Lublinie, reżyser Zbigniew Bessert oraz scenografowie Liliana Jankowska i Antoni Tośta za przygotowanie i wystawienie sztuki Żeromskiego *Uciekła mi przepióreczka*; nagrody III stopnia — Józef Gruda za reżyserię *Zemsty* Fredry w szczecińskich Teatrach Dramatycznych; Roman Sykała za reżyserię *Kwiatów łódzkich* Sowińskiej w łódzkim Teatrze Powszechnym; nagrodę zespołową — zespół Studenckiego Teatru Satyryków w Warszawie za osiągnięcia artystyczne sezonu 1961—1962.

FESTIWALE

W Poznaniu odbył się w dniach od 30 września do 8 października 1961 r. I Festi-

wał Oper i Baletów Polskich, w którym udział wzięły sceny operowe Poznania, Wrocławia i Bytomia. Na program Festiwalu złożyły się następujące spektakle: *Halka*, *Straszny dwór* i *Paria* Moniuszki, *Manru* Paderewskiego oraz balet Świerzyńskiego *Bursztynowa panna* w wykonaniu Opery im. Moniuszki z Poznania, *Goplana* Żeleńskiego i *Manru* Paderewskiego w wykonaniu Opery z Wrocławia oraz *Bolesław Śmiały* Różyckiego i *Hrabina* Moniuszki w wykonaniu Opery Śląskiej z Bytomia.

Z inicjatywy Wydziału Kultury PWRN w Katowicach, Zarządu Wojewódzkiego TPPR i Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego w Katowicach odbył się w dniach od 19 do 28 listopada 1961 r. II Śląski Festiwal Sztuk Rosyjskich i Radzieckich. Na program Festiwalu złożyły się następujące przedstawienia: *Rewizor* Gogola w wykonaniu Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego z Katowic, *Irkucka historia* Arbuzowa w wykonaniu Rosyjskiego Teatru Dramatycznego z Legnicy, *Wilki i owce* Ostrowskiego w wykonaniu Teatru im. Mickiewicza z Częstochowy, *Wojna i pokój* Piscatora według Tolstoja w wykonaniu Teatru Zagłębia z Sosnowca, *Małżeństwo Kreczyńskiego* Suchowo-Kobyłina w wykonaniu Teatru Nowego z Zabrze, *Maszeńka* Afinogenowa w wykonaniu Teatru Polskiego z Bielska, *Rusalka* Dargomyżskiego, *Złoty kogucik* Rimskiego-Korsakowa i balet *Jarulina Szurale* w wykonaniu Opery Śląskiej z Bytomia oraz *Najazd* Leonowa w wykonaniu Sceny Polskiej Tešinskeho Divadla z Czeskiego Cieszyna.

Wszystkie uczestniczące w Festiwalu teatry otrzymały pamiątkowe upominki, ufundowane przez PWRN w Katowicach.

W dniach od 2 do 11 maja 1962 r. odbyły się w Kaliszu II Kaliskie Spotkania Teatralne, w których udział wzięły następujące teatry: Teatr im. Bogusławskiego z Kalisza z przedstawieniami *Zasady* Abramowa i *Anioła i czarta* Crommelyncka,

Teatr Satyry z Poznania z przedstawieniami *Piersi Tyrezjasza Apollinaire'a*, *Lekcji* Ionesco i *Karola Mroźka* (wieczór jednoaktówek), Teatr Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry z przedstawieniami *Konduktu* Drozdowskiego i *Przedziwnego kochanka* Corneille'a, Teatr im. Fredry z Gniezna z przedstawieniami *Irkuckiej historii* Arbuzowa i *Cudownej wody* Synge'a, Teatr Powszechny z Łodzi z przedstawieniem *Kwiatów łódzkich* Sowińskiej, Teatr Dramatyczny m. st. Warszawy z *Indykiem* Mroźka, Teatr im. Osterwy z Lublina z przedstawieniami sztuki O'Neill'a *Księżyc świeci nieszczęśliwym* i *Montserrat* Roblesa, Teatr Nowy z Łodzi z przedstawieniami *Obronie Sokratesa* Platona i *Historii o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* Mikołaja z Wilkowiecka, Bałtycki Teatr Dramatyczny im. Słowackiego z Koszalina z przedstawieniami *Romea i Julii* Shakespeare'a i *Leonce* i *Leny* Büchnera, Teatr Polski z Poznania z przedstawieniami *Don Juana* Frischa i *Pierwszej konnej* Wiszniewskiego oraz — gościnnie, poza konkursem — Teatr Lalki i Aktora „Marcinek” z Poznania z przedstawieniem *Pieśni o lisie* według Goethego w adaptacji Serafinowiczowej i *Wieczorkiewiczza*.

Na zakończenie Spotkań jury festiwalu kaliskiego przyznało następujące nagrody i wyróżnienia:

nagrodę za najlepszy spektakl II Kaliskich Spotkań Teatralnych, ufundowaną przez redakcję *Kuriera Polskiego* — łódzkiemu Teatrowi Nowemu za *Historię o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim*;

nagrodę za najlepszy spektakl polskiej sztuki współczesnej, ufundowaną przez redakcję *Gazety Poznańskiej* — zielonogórskiemu Teatrowi Ziemi Lubuskiej — za *Kondukt*;

nagrodę Ministra Kultury i Sztuki — gnieźnieńskiemu Teatrowi im. Fredry za *Irkucką historię*;

nagrodę za inscenizację — Kazimierzowi Dejmekowi za *Historię o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* w Teatrze Nowym w Łodzi;

nagrodę za reżyserię — Janowi Maciejowskiemu za *Don Juana* Frischa w Teatrze Polskim w Poznaniu;

nagrody za scenografię — Andrzejowi Stopce za oprawę scenograficzną *Historii o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* i Stanisławowi Bąkowskiemu za oprawę scenograficzną przedstawień w poznańskich Teatrach Dramatycznych i zielonogórskim Teatrze Ziemi Lubuskiej; nagrody za kreacje aktorskie — Stanisławowi Łapińskiemu, Ignacemu Machowskiemu, Bogdanowi Baerowi i Zofii Petri — za role w przedstawieniu *Historii o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* oraz Sewerynowi Butrymowi — za rolę Sokratesa w *Obronie Sokratesa* w Teatrze Nowym w Łodzi; Stanisławowi Mikulskiemu za rolę Izquierda w *Montserracie* Roblesa w Teatrze im. Osterwy w Lublinie; Danucie Balickiej — za rolę Mirandy w *Don Juanie* Frischa w Teatrze Polskim w Poznaniu; Bolesławowi Idziakowi — za rolę Szofera w *Kondukcje* Drozdowskiego w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze; Janinie Jabłonowskiej — za rolę Partykowej w *Kwiatach łódzkich* Sowińskiej w Teatrze Powszechnym w Łodzi; Tadeuszowi Kubalskiemu za rolę Kurczyny w *Zasadzie* Abramowa w Teatrze im. Bogusławskiego w Kaliszu; Danucie Nagornej — za rolę Joosie Hogan w sztuce O'Neill'a *Księżyc świeci nieszczęśliwym* w Teatrze im. Osterwy w Lublinie; Kazimierze Starzyckiej za rolę Leony w sztuce Crommelyncka *Anioł i czarta* w Teatrze im. Bogusławskiego w Kaliszu;

nagrodę za opracowanie muzyczne przedstawienia — Witoldowi Krzemieńskiemu za opracowanie muzyczne przedstawienia *Historii o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* w Teatrze Nowym w Łodzi; nagrodę redakcji czasopisma *Ziemia Kaliska* — Stanisławowi Hebanowskiemu za przygotowanie literackie przedstawień w teatrach Zielonej Góry i Kalisza; nagrodę redakcji dziennika *Głos Wielkopolski* — za rolę kobiecą — Halinie Winarskiej za rolę Anżeliki w *Przedziwnym kochanku* Corneille'a w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze; nagrodę Rozgłośni Polskiego Radia w Poznaniu — dla aktora z ziemi wielkopolskiej — Marianowi Pogaszowi za rolę Profesora w *Lekcji* Ionesco w Teatrze Satyry w Poznaniu;

nagrodę PPRN w Kaliszu — dla wyróżniającego się młodego aktora — Tadeuszowi Kudukowi za rolę Kazka w *Kondukcje Drozdowskiego* w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze;

wyróżnienia otrzymali: Lech Komarnicki — za reżyserię sztuki Roblesa *Montserrat* w Teatrze im. Osterwy w Lublinie;

Alina Obidniak — za reżyserię *Irkuckiej historii* Arbusowa w Teatrze im. Fredry w Gnieźnie;

Teresa Zukowska — za reżyserię sztuki Büchnera *Leonce i Lena* w Bałtyckim Teatrze Dramatycznym w Koszalinie;

Aleksandra Szulcówna — za opracowanie muzyczne przedstawienia *Don Juana* Frischa w poznańskich Teatrach Dramatycznych;

Henryk Bista — za rolę Jima Tyrone w sztuce O'Neill'a *Księżyc świeci nieszczęśliwym* w Teatrze im. Osterwy w Lublinie;

Józef Fryźlewicz — za rolę Alidora w *Przedziwnym kochanku* Corneille'a w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze;

Kazimierz Gawęda — za rolę Zasady w *Zasadzie* Abramowa w Teatrze im. Bogusławskiego w Kaliszu;

Nina Girycz — za rolę Magdy w *Kondukcje Drozdowskiego* w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze;

Alina Horanin — za rolę Wali w *Irkuckiej historii* Arbusowa w Teatrze im. Fredry w Gnieźnie;

Cezary Kussyk — za rolę Iwana Sysojewa w *Pierwszej konnej* Wiszniewskiego w poznańskich Teatrach Dramatycznych;

Edmund Pietryk — za rolę Oficera w tym samym przedstawieniu;

Cecylia Putro — za rolę Księżniczki Leny w sztuce Büchnera *Leonce i Lena* w Bałtyckim Teatrze Dramatycznym w Koszalinie;

Tadeusz Włodarski — za rolę Wiktora w *Irkuckiej historii* Arbusowa w Teatrze im. Fredry w Gnieźnie.

Przyznano również nagrody widzów, oparte na plebiscycie. Jedną z nich, ufundowaną przez PMRN w Kaliszu, otrzymało przedstawienie sztuki Roblesa *Montserrat* w Teatrze im. Osterwy w Lublinie, drugą, ufundowaną przez redakcję pisma *Ziemia Kaliska*, Kazimiera Starzycka za rolę Leony w sztuce Crommelyncka *Anioł i czart*.

W dniach 10—12 maja 1962 r. odbył się we Wrocławiu kolejny III Festiwal Teatralny, na którego program złożyły się następujące przedstawienia:

Bułyczow, Dostigajew i inni Gorkiego, *Indyk* Mrożka, *Portret* Gawlika (poza konkursem), *Volpone* Ben Jonsona (poza konkursem), *Myszy i ludzie* Steinbecka (poza konkursem) oraz *Dwoje na huśtawce* Gibsona (poza konkursem) w wykonaniu wrocławskich Teatrów Dramatycznych; *Skandal w Hellbergu* Broszkiewicza, *Przed maturą* Lacoura, *Drewniany talerz* Morrisa (poza konkursem) i *Przygody Hucka Twaine'a* (poza konkursem) w wykonaniu wrocławskiego Teatru „Rozmaitości”; *Dziady drezdeńskie* Mickiewicza, *Śmierć gubernatora* Kruczkowskiego, *Ostatni odcinek drogi* Iredyńskiego (poza konkursem) w wykonaniu Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego w Katowicach; *Maria Stuart* Słowackiego, *Uczta morderców* Wydrzyńskiego i *W pustyni i w puszczy* według Sienkiewicza w wykonaniu Teatru im. Mickiewicza w Częstochowie; *Przeciw Tebom* Sofoklesa i *Skandal w Hellbergu* Broszkiewicza w wykonaniu Teatru Ziemi Opolskiej w Opolu; *Małżeństwo Kreczyńskiego* Suchowo-Kobyłina i *Kolega* Simmla w wykonaniu Teatru Nowego w Zabrzu; *Wyzwolenie* Wotana Tollera i *Szachy* Grochowiaka oraz *Wojna i pokój* według Tołstoja w wykonaniu Teatru Zagłębia w Sosnowcu; *Król Ryszard II* Shakespeare'a i *Portret* Gawlika w wykonaniu Teatru Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze; *Mazepa* Słowackiego, *Harmonijka* Patkowskiego i *Błękitny patrol* Halla w wykonaniu Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze; *Uciekła mi przepióreczka* Żeromskiego i *Mazepa* Słowackiego w wykonaniu Teatru im. Osterwy w Gorzowie; *Kordian* według Słowackiego i *Dziady* według Mickiewicza (poza konkursem) w wykonaniu Teatru 13 Rzędów w Opolu; *Bar Kochba* Halkina i *Sender Blank* Alejchema (poza konkursem) w wykonaniu Teatru Żydowskiego im. E. R. Kamińskiej w Warszawie. Ponadto poza konkursem wystąpił studencki Teatr „Kalambur”.

Na zakończenie Festiwalu jury przyznało następujące nagrody i odznaczenia:

nagrodę Ministra Kultury i Sztuki — Teatrowi Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry za przedstawienia *Ryszarda II* Shakespeare'a i *Portretu* Gawlika;

nagrodę *Kuriera Polskiego* za najlepsze przedstawienie współczesnej sztuki polskiej — Teatrowi Śląskiemu im. Wyspiańskiego z Katowic za przedstawienie *Śmierci gubernatora* Kruczkowskiego;

nagrodę miesięcznika *Odra* za inscenizację sztuk polskich — Teatrowi im. Osterwy z Gorzowa za przedstawienia *Mazepy* Słowackiego i *Uciekła mi przepióreczka* Żeromskiego;

nagrodę Wydziału Kultury PWRN w Katowicach za najlepsze przedstawienia teatru terenowego w województwie katowickim — Teatrowi Zagłębia z Sosnowca za przedstawienie *Wyzwolenia* Wotana Tollera;

nagrodę Rady Naczelnej TRZZ za upowszechnianie kultury teatralnej na ziemiach zachodnich — Teatrowi Dolnośląskiemu z Jeleniej Góry;

nagrodę Wydziału Kultury PMRN we Wrocławiu — Jerzemu Jarockiemu za reżyserię przedstawienia *Śmierci gubernatora* Kruczkowskiego w Teatrze Śląskim, im. Wyspiańskiego w Katowicach;

nagrodę Wydziału Kultury PWRN we Wrocławiu — Markowi Okopińskiemu za reżyserię przedstawienia *Ryszarda II* Shakespeare'a w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze;

nagrodę Wydziału Kultury PWRN w Opolu — Irenie Byrskiej za reżyserię przedstawień *Mazepy* Słowackiego i *Uciekła mi przepióreczka* Żeromskiego w Teatrze im. Osterwy w Gorzowie;

nagrodę Wydziału Kultury PWRN w Jeleniej Górze — Bolesławowi Smeli za rolę Bułyczowa w *Jegorze Bułyczowie, Dostigajewie i innych* Gorkiego we wrocławskich Teatrach Dramatycznych;

nagrodę Wydziału Kultury PWRN w Katowicach — Stanisławowi Igarowi za rolę majora Trausena w *Skandalu w Hellbergu* Broszkiewicza w Teatrze „Rozmaitości” we Wrocławiu;

nagrodę *Kuriera Polskiego* za najlepszą kreację aktorską w sztuce współczesnej — Tadeuszowi Kalinowskiemu za rolę: Wotana w *Wyzwoleniu* Wotana Tollera i Hrabiego

w *Szachach* Grochowiaka w Teatrze Zagłębia z Sosnowca;

nagrodę *Gazety Robotniczej* za poszukiwania artystyczne — Jerzemu Grotowskiemu za przedstawienie *Kordiana* według Słowackiego w Teatrze 13 Rzędów z Opolą;

nagrodę Towarzystwa Miłośników Wrocławia za kreację aktorską w sztuce polskiej — Jerzemu Kaliszewskiemu za rolę Gubernatora w *Śmierci gubernatora* Kruczkowskiego w Teatrze Śląskim im. Wyspiańskiego z Katowic;

nagrodę Zarządu Głównego Stowarzyszenia Polskich Artystów Teatru i Filmu ZASP dla wyróżniającego się młodego aktora — Zdzisławowi Wardejnowi za rolę tytułową w *Ryszardzie II* Shakespeare'a w Teatrze Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze;

wyróżnienia otrzymali: Henryk Cajzel — za reżyserię przedstawienia *Bar Kochby* Halkina w Teatrze Żydowskim z Warszawy;

Kazimierz Kutz — za reżyserię przedstawienia *Skandalu w Hellbergu* Broszkiewicza w Teatrze „Rozmaitości” z Wrocławia;

Barbara Bargielowska — za rolę Smugonłowej w sztuce Żeromskiego *Uciekła mi przepióreczka* w Teatrze Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry;

Janina Bocheńska — za rolę Antygony w przedstawieniu *Przeciw Tebom* w Teatrze Ziemi Opolskiej z Opolą;

Zygmunt Hobot — za rolę Tiatina w *Jegorze Bułyczowie, Dostigajewie i innych* Gorkiego we wrocławskich Teatrach Dramatycznych;

Józef Fryźlewicz — za rolę Henryka Bolinbroke w *Ryszardzie II* Shakespeare'a w Teatrze Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry;

Bogusław Jerke — za rolę tytułową w *Harmonijce* Patkowskiego w Teatrze Dolnośląskim z Jeleniej Góry;

Jarosław Kuszewski — za rolę Micka w sztuce Lacoura *Przed maturą* w Teatrze „Rozmaitości” z Wrocławia;

Wanda Czaplanka — za scenografię do przedstawień *Mazepy* Słowackiego i *Harmonijki* Patkowskiego w Teatrze Dolnośląskim z Jeleniej Góry i *Skandalu w Hellbergu* Broszkiewicza w Teatrze Ziemi Opolskiej z Opolą;

Janusz Warpechowski — za scenografię

Ryszarda II Shakespeare'a w Teatrze Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry; Marcin Wenzel i Janusz Tartyłło — za scenografię do przedstawienia *Przeciw Tebom* w Teatrze Ziemi Opolskiej z Opola.

W dniach 8—12 czerwca 1962 r. odbył się w Toruniu IV Festiwal Teatrów Polski Północnej pod wysokim protektoratem Prezesa Rady Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Józefa Cyrankiewicza. Na repertuar Festiwalu złożony zostały następujące przedstawienia:

Prometeusz w okowach Aischylosa i *Portret* Gawlika w wykonaniu Teatru Polskiego z Bydgoszczy; *Farsa o mistrzu Pathelinie* w opracowaniu Polewki i *Sumienie* Simonowa w wykonaniu Teatru im. Węgierki z Białegostoku; *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca* Krasowskiego według Erenburga, *Barbara Radziwiłłówna* Felińskiego oraz *Geniusz i szaleństwo* Dumasa w adaptacji Sartre'a w wykonaniu Teatru im. Jaracza z Olsztyna; *Igraszki z diabłem* Drdy, *Niecierpliwe serce* Patryka i *Hera-klas* Matkovicia w wykonaniu Bałtyckiego Teatru Dramatycznego im. Słowackiego z Koszalina; *Dwie Ewy* Rusinka i *Ostry dyżur* Lutowskiego w wykonaniu Teatru Popularnego z Grudziądza; *Święta Joanna Shawa*, *Skandal w Hellbergu* Broszkiewicza i *Rodzynek w słońcu* Hansberry w wykonaniu Teatru im. Horzycy z Torunia; *Most Szaniawskiego*, *Strip-tease i inne* Mroźka i *Frank V Dürrenmatta* w wykonaniu Teatru „Wybrzeże” z Gdańska; *Kordian* Słowackiego, *Damy i huzary* Fredry oraz *Drewniana miska* Morrisa w wykonaniu Teatrów Dramatycznych ze Szczecina.

Festiwalowi towarzyszyły spektakle teatrów propozycji, odczyty o teatrze, wystawy plastyki, spotkania zespołów teatralnych ze społeczeństwem oraz liczne imprezy kulturalne i rozrywkowe.

Na zakończenie Festiwalu jury IV FTPP przyznało następujące nagrody i odznaczenia:

nagrodę redakcji pisma *Fakty i Myśli* za wybitną pracę reżyserską o cennych wartościach moralnych i światopoglądowych —

Jerzemu Golińskiemu za reżyserię *Franka V Dürrenmatta* w Teatrze „Wybrzeże” w Gdańsku;

nagrodę redakcji *Gazety Pomorskiej* za reżyserię wydobywającą cenne dla współczesności wartości ideowe i artystyczne — Ryszardowi Sobolewskiemu za reżyserię *Kordiana* Słowackiego w szczecińskich Teatrach Dramatycznych;

nagrodę Przewodniczącego PWRN w Bydgoszczy za reżyserię polskiej sztuki współczesnej — Hugonowi Morycińskiemu za reżyserię *Skandalu w Hellbergu* Broszkiewicza w Teatrze im. Horzycy w Toruniu; nagrodę redakcji *Ilustrowanego Kuriera Polskiego* — Józefowi Grudzie za reżyserię *Igraszek z diabłem* Drdy w Bałtyckim Teatrze Dramatycznym w Koszalinie;

nagrody za kreacje aktorskie Przewodniczącego PWRN w Bydgoszczy — Henrykowi Abbe za rolę tytułową w *Burzliwym życiu Lejzorka Rojtszwańca* według Erenburga w Teatrze im. Jaracza w Olsztynie; Włodzimierzowi Bednarskiemu za rolę Zygmunta Augusta w *Barbarze Radziwiłłównie* Felińskiego w Teatrze im. Jaracza z Olsztynie; Bogusławie Czosnowskiej za rolę Otylii Frank w *Franku V Dürrenmatta* w gdańskim Teatrze „Wybrzeże”; Lechowi Grzmocińskiemu za rolę Ryszarda Egli we *Franku V Dürrenmatta* w Teatrze „Wybrzeże” w Gdańsku; Andrzejowi Kopiczyńskiemu za rolę tytułową w *Kordianie* Słowackiego w szczecińskich Teatrach Dramatycznych; Zdzisławowi Krauze za rolę Waltera w sztuce Hansberry *Rodzynek w słońcu* oraz Adolfa Schultza w *Skandalu w Hellbergu* Broszkiewicza w Teatrze im. Horzycy w Toruniu; Czesławowi Lasocie za rolę Ojca Scholasticusa w *Igraszkach z diabłem* Drdy w Bałtyckim Teatrze Dramatycznym w Koszalinie; Halinie Stojewskiej za rolę Katarzyny w *Portrecie* Gawlika oraz Io w *Prometeuszu w okowach* Aischylosa w bydgoskim Teatrze Polskim; Jadwidze Sulickiej za rolę Ewy w *Dwóch Ewach* Rusinka w Teatrze Popularnym w Grudziądzu; Krzysztofowi Wieczorkowi za rolę prokurenta Boeckmanna we *Franku V Dürrenmatta* w gdańskim Teatrze „Wybrzeże”;

nagrodę redakcji pisma *Pomorze* dla wyróżniającego się aktora młodszego pokolenia — Janowi Tesarzowi za rolę Karola Grobera w *Skandalu w Hellbergu* Broszkiewicza w Teatrze im. Horzycy w Toruniu;

nagrody PMRN w Toruniu — Jadwidze Pożakowskiej za scenografię do *Franka V Dürrenmatta* w Teatrze „Wybrzeże” w Gdańsku oraz Januszowi Warpechowskiemu za scenografię do *Kordiana* Słowackiego w szczecińskich Teatrach Dramatycznych; nagrodę Ministra Kultury i Sztuki za najambitniejsze przedstawienie Festiwalu — Teatrowi Polskiemu w Bydgoszczy za przedstawienie *Prometeusza w okowach* Aischylosa;

nagrodę redakcji pisma *Panorama Północy* oraz puchar przechodni tej redakcji — Teatrowi „Wybrzeże” z Gdańska za przedstawienie *Franka V Dürrenmatta*.

Ponadto jury wyróżniło Teatr im. Węgierki z Białegostoku — za widoczny rozwój artystyczny tej sceny, oraz Teatr Popularny z Grudziądza — za popularyzację współczesnego repertuaru polskiego.

Równoległe z IV Festiwalem Teatrów Polski Północnej odbył się w Toruniu III Festiwal Teatrów Lalkowych Polski Północnej, zorganizowany staraniem toruńskiego Teatru Lalki i Aktora „Baj Pomorski”. Na Festiwal Teatrów Lalkowych, który odbył się w dniach 8—13 czerwca 1962 r., złożony zostały następujące widowiska: *Planeta nadziei* Broszkiewicza w adaptacji Baszkowskiego i *Czarna legenda* Obraczowa i Preobrażeńkiego w opracowaniu Petrykowskiego w wykonaniu Teatru Lalki i Aktora „Baj Pomorski”; *Świniopas* Nawrockiej według Andersena w wykonaniu Teatru Lalki i Aktora „Czerwony Kapturek” z Olsztyna; *Historia o żołnierzu tułaczku* Ramuza w wykonaniu Teatru Lalek „Świerszcz” z Białegostoku; *Marcelianek* *Majster Klepka* Themersona w adaptacji Pikiel w wykonaniu Teatru Lalek „Pleciuga” ze Szczecina; *Bo w Mazurze taka dusza* Gołębskiej według Zaborowskiego i Kolberga w wykonaniu Teatru Lalki i Aktora „Miniatura” z Gdańska; *Sambo*

i *lew Franty* w wykonaniu Teatru Lalki i Aktora z Lublina (poza konkursem); *Ty-grysek* Januszewskiej w wykonaniu Teatru Lalki i Aktora „Marcinek” z Poznania. Jury III Festiwalu TLPP przyznało nagrodę przechodnią dla wyróżniającego się zespołu — „Laskę Mistrzowską”, która, w przypadku trzykrotnego zdobycia przez ten sam teatr, stanie się własnością zwycięzcy — Teatrowi Lalki i Aktora „Miniatura” z Gdańska za przedstawienie *Bo w Mazurze taka dusza*. Ponadto jury przyznało szereg wyróżnień, a mianowicie: Zdzisławowi Dąbrowskiemu — za reżyserię *Historii o żołnierzu tułaczku* Ramuza w Teatrze Lalki i Aktora „Świerszcz” w Białymstoku; Zofii Pietrusińskiej za scenografię do tego przedstawienia; Zbigniewowi Burackiemu — za scenografię do *Marcelianka* *Majstra Klepki* Themersona w Teatrze Lalki i Aktora „Pleciuga” w Szczecinie; Franciszkowi Wasikowskiemu — za muzykę do tego przedstawienia Leszkowi Śmigielskiemu, dyrektorowi i kierownikowi artystycznemu Teatru Lalki i Aktora „Baj Pomorski” — za ambitne poszukiwania repertuarowe; Teatrom Lalek „Baj Pomorski” z Torunia „Czerwony Kapturek” z Olsztyna i „Pleciuga” ze Szczecina — za ambitną pracę zespołową w dziedzinie podnoszenia poziomu gry aktorskiej.

Gnieźnieński Teatr im. Fredry zorganizował w dniach 9—17 czerwca 1962 r. I Przegląd Teatralny w Gnieźnie. W Przeglądzie — obok teatru gnieźnieńskiego, który zainaugurował Przegląd przedstawieniem *Irkuckiej historii* Arbużowa — wystąpiły: Teatr Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry z *Ryszardem II* Shakespeare'a, Teatr im. Osterwy z Gorzowa Wlkp. z *Mazepą* Słowackiego oraz Bałtycki Teatr Dramatyczny im. Słowackiego z Koszalina z *Igraszkami z diabłem* Drdy.

W dniach 10—17 czerwca 1962 r. Teatr Popularny w Grudziądzu zorganizował

drugi z kolei Tydzień Teatrów Polski Północnej, w którym udział wzięły wracające z IV Festiwalu Teatrów Polskich Północnej w Toruniu zespoły teatrów: im. Węgielki z Białegostoku ze sztuką Simonowa *Sumienie*, im. Jaracza z Olsztyna ze sztuką Krasowskiego *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca* według Erenburga, Bałtycki Teatr Dramatyczny im. Słowackiego z Koszalina z *Igraszkami z diabłem* Drdy i *Niecierpliwym sercem* Patricka, Scena Objazdowa Teatru „Wyrzeże” z Gdańska z *Mostem Szaniawskiego* i Teatr Popularny w Grudziądzu z *Klubem kawalerów* Bałuckiego. Wszystkie przedstawienia odbywały się na scenie Teatru Popularnego w Grudziądzu.

W dniach 10—24 czerwca 1962 r. odbyły się w Rzeszowie II Rzeszowskie Spotkania Teatralne pod protektoratem I Sekretarza KW PZPR w Rzeszowie i posła na Sejm PRL, Władysława Kruczka, oraz Przewodniczącego PWRN w Rzeszowie, Michała Ostrowskiego. Na program Spotkań złożyły się następujące przedstawienia:

Indyk Mroźka i Skandal w Hellbergu Broszkiewiczza w wykonaniu Teatru im. Siemaszkowej z Rzeszowa; *Pożegnanie z Salomeą* Zawieyskiego i *Spisek Matyldy* Barnasia w wykonaniu Teatru im. Słowackiego z Krakowa; *Matka Courage i jej dzieci* Brechta i *Postępowiec* Mroźka w wykonaniu Teatru Starego im. Modrzejewskiej z Krakowa; *Błękitny patrol* Halla i *Pasztet jakich mało* Valmy i Vinci w wykonaniu Teatru „Rozmaitości” z Krakowa; *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca* Krasowskiego według Erenburga w wykonaniu Teatru Ludowego z Nowej Huty; *Montserrat* Roblesa w wykonaniu Teatru im. Osterwy z Lublina; *Balladyna* Słowackiego i *Odwety* Kruczkowskiego w wykonaniu Teatru im. Solskiego z Tarnowa; *Zdrada* Babła w wykonaniu Wojciecha Siemiona (STS z Warszawy).

W dniach 17—26 czerwca 1962 r. odbył się w Warszawie — z okazji VIII Kongresu

UNIMA — Międzynarodowy Festiwal Teatrów Lalek z udziałem zespołów krajowych i zagranicznych.

Na repertuar Festiwalu złożyły się następujące widowiska:

Tygrys Pietrek Januszewskiej i Wilkowskiego w wykonaniu Teatru „Lalka” z Warszawy; *Porwanie w Tiutiurlistanie* Żukrowskiego w wykonaniu Teatru Lalek „Guliwer” z Warszawy; *Opera za trzy grosze* Brechta w wykonaniu Teatru Lalek „Grotoska” z Krakowa; *Nal i Damayanti* — baśń starohinduska z ksiąg Mahabharaty (w przekładzie Langego) w adaptacji Ryla w wykonaniu Teatru Lalek „Arlekin” w Łodzi; *Bo w Mazurze taka dusza* Gołębskiej według Zaborowskiego i Kolberga w wykonaniu Teatru Lalki i Aktora „Miniatura” z Gdańska; *Roland Szalony* Górczyckiej w wykonaniu Teatru Lalek „Marcinek” z Poznania; *Historia o żołnierzu tułaczku* Ramuza w wykonaniu Teatru Lalek „Świerszcz” z Białegostoku; *Książka Apolodora* Nauma w wykonaniu Teatru Lalek „Tandarica” z Bukaresztu (Rumunia); *Kopciuszek* według Prokofiewa w wykonaniu Centralnego Teatru Lalek z Sofii (Bulgaria); *Wilk, koza i kozłeta* Grabowskiego i *Tip i Tap* Sterstego w wykonaniu Teatru Lalek Łotewskiej SRR z Rygi (ZSRR); *Nowe szaty króla* według Andersena w wykonaniu Teatru Lalek z Budapesztu (Węgry); *Bajki pana Bajki* Stredy w wykonaniu Centralnego Teatru Lalek „Słoneczko” w Pradze (Czechosłowacja); *Teddy i czarodziej* Kirscha w wykonaniu sceny lalkowej Teatru Młodej Gwardii z Halle (NRD); *Wilk, koza i kozłeta* Grabowskiego w wykonaniu Miejskiego Teatru Lalek z Lublany (Jugosławia); *To są rzeczy...* — etudy techniczne w czarnym teatrze w wykonaniu Teatru Lalek „Alhambra” z Pragi (Czechosłowacja); *Lancelot z jeziora* według Chrestiena z Troyes w wykonaniu Objazdowego Teatru Marionetek Colette i Claude Monestier z Paryża (Francja); *Alegorie i satyry* w wykonaniu Teatru Marionetek „Die Klappe” z Getyngi (NRF); *Parodie z lalkami* w wykonaniu Teatru Lalek Domów Młodzieży ze Stuttgartu; Program składany w wykonaniu Teatru

Marionetek Michaela Meschke ze Sztokholmu (Szwecja); *Słowik* Choquette'a i *Legendre'a* według Andersena i *Nikos i skarb* Legendre'a w wykonaniu Teatru „Marionetki Montrealu” z Montrealu (Kanada).

Innowacją była nowa zasada premiowania widowisk festiwalowych; zrezygnowano z dotychczasowej hierarchizacji nagród, zastępując ją równorzędnymi dyplomami, które jury Festiwalu przyznało następującym zespołom:

Teatrowi „Tandarica” z Bukaresztu — dyplom Ministra Kultury i Sztuki — za *Książkę Apolodora* Nauma;

Łotewskiemu Teatrowi Lalek z Rygi — dyplom Ministra Oświaty — za wartości wychowawcze przedstawień tego teatru;

Teatrowi Marionetek „Die Klappe” z Getyngi — dyplom Komitetu do Spraw Radio i Telewizji — za *Alegorie i satyry*;

Centralnemu Teatrowi Lalek z Sofii — dyplom PMRN w Warszawie — za *Kopciuszek* według Prokofiewa;

Teatrowi Marionetek Michaela Meschke ze Sztokholmu — dyplom POLUNIMA — za program składany;

Teatrowi Lalek „Alhambra” z Pragi — dyplom Stowarzyszenia Artystów Teatru i Filmu ZASP — za widowisko *To są rzeczy*;

Teatrowi Lalek z Budapesztu — dyplom ZZ PKiS — za *Nowe szaty króla* według Andersena;

Teatrowi Lalek „Świerszcz” z Białegostoku — dyplom Związku Literatów Polskich — za wybór i próbę podania pięknego tekstu polskiego;

Teatrowi „Lalka” z Warszawy — dyplom UNIMA — za *Tygrysa Pietrka* Januszewskiej i Wilkowskiego;

Ponadto jury Festiwalu przyznało dyplom Związku Polskich Artystów Plastyków A. F. Köhlerowi za scenografię do widowiska *Alegorie i satyry* w Teatrze „Die Klappe” z Getyngi oraz wyróżnienie Przewodniczącego Jury — dwuosobowemu zespołowi Teatru Lalek Colette i Claude Monestier z Paryża za *Lancelota z jeziora* według Chrestiena z Troyes.

NAGRODY ARTYSTYCZNE MIAST I WOJEWÓDZTW

Dyrekcja warszawskiego Teatru Lalek „Lalka” ustanowiła doroczną nagrodę za osiągnięcia artystyczne dla członków zespołu aktorskiego. W sezonie 1960—61 nagrodę tę otrzymała Zofia Tokarska za rolę tytułową w sztuce *Tymoteusz Rymcimci*, w sezonie 1961—62 — Maria Fijewska za rolę Pietrka w sztuce *Tygrys Pietrek*.

Nagrodę z okazji „Dni Lublina” PMRN w Lublinie przyznało dnia 1 października 1961 r. aktorce Teatru im. Osterwy w Lublinie, Zofii Bajuk, za rolę Julii w tragedii Shakespeare'a.

Z okazji mijającego w dniu 7 października 1961 r. 10-lecia Teatru Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze, PMRN w Zielonej Górze przyznało dyplomy Zasłużonego Obywatela Zielonej Góry aktorom TZL Amelii Szymańskiej, Józefowi Michalcewiczowi i Leonowi Włodarskiemu.

Nagrodę artystyczną miasta Opola PMRN w Opolu przyznało reżyserce Teatru Ziemi Opolskiej, Romanie Bohdanowicz, dnia 12 listopada 1961 r. za osiągnięcia artystyczne i wkład w rozwój kulturalny Opola.

Z okazji mijającej dnia 17 stycznia 1962 r. siedemnastej rocznicy wyzwolenia Łodzi, PMRN w Łodzi przyznało dyrektorowi łódzkiego Teatru Powszechnego, Stanisławowi Piotrowskiemu, Odznakę Honorową miasta Łodzi.

Odznakę PMRN w Gnieźnie — Medal Pamiątkowy „X wieków Gniezna” otrzymał dnia 27 marca 1962 r. gnieźnieński Teatr im. Fredry.

Złotą Odznakę Zasłużonego dla Warmii i Mazur otrzymał od PMRN w Olsztynie dnia 26 kwietnia 1962 r. kierownik literacki Teatru im. Jaracza w Olsztynie, Edward Martuszewski.

Z okazji Święta Pracy — 1 maja 1962 r. PMRN w Łodzi przyznało Odznakę Honorową miasta Łodzi kierownikowi artystycznemu łódzkiego Teatru Powszechnego, Romanowi Sykale.

Dyplom uznania oraz nagrodę PMRN w Sosnowcu otrzymał w czerwcu 1962 r. Tadeusz Przystawski, dyrektor sosnowieckiego Teatru Zagłębia, za całokształt pracy artystycznej.

Nagrodę artystyczną za całokształt pracy artystycznej otrzymała dnia 5 czerwca 1962 r. aktorka i reżyserka Teatru im. Osterwy w Lublinie, Zofia Modrzewska; nagrodę tę PMRN w Lublinie ufundowało z okazji „Dni Lublina”.

Z okazji Święta Odrodzenia — 22 lipca 1962 r. nagrodę artystyczną miasta Szczecina PMRN w Szczecinie przyznało aktorce szczecińskich Teatrów Dramatycznych, Zofii Ordyńskiej.

NAGRODY STOWARZYSZEŃ

Nagrody Stowarzyszenia Autorów, Kompozytorów i Wydawców ZAIKS za rok 1961 otrzymali: Ludwik Hieronim Morstin za twórczość dramatyczną oraz Stefan Treugutt za działalność krytyczną.

Jury Nagrody im. Włodzimierza Pietrzaka przyznało dnia 29 października 1961 r. krajową zbiorową nagrodę artystyczną

Teatrowi Rapsodycznemu w Krakowie za twórczy wkład w polską kulturę teatralną, ze szczególnym uwzględnieniem pionierskiej zasługi w dziedzinie adaptacji i realizacji scenicznej kilkudziesięciu niesceniczných dzieł literatury polskiej i światowej.

Z okazji Międzynarodowego Dnia Dziecka — 1 czerwca 1962 r. Zarząd Główny Towarzystwa Przyjaciół Dzieci przyznał warszawskiemu Teatrowi Lalki i Aktora „Baj” tytuł i dyplom Przyjaciela Dziecka. Dyplom ten wręczono uroczystie zespołowi Teatru „Baj” na przedstawieniu dnia 5 czerwca 1962 r.

NAGRODY WIDZÓW

Warszawski dziennik popołudniowy *Express Wieczorny* rozpiął wśród swych czytelników w maju 1962 r. ankietę-plebiscyt na najpopularniejszego aktora i aktorkę Telewizji Warszawskiej. Dla wybranych przez czytelników artystów redakcja *Expressu* ustanowiła nagrody honorowe — „Złote” i „Srebrne Maski”. W rezultacie plebiscytu laureatami „Złotej Maski” zostali: Kalina Jędrusik (aktorka Teatru Współczesnego w Warszawie) i Gustaw Holoubek (aktor Teatru Dramatycznego m. st. Warszawy); „Srebrne Maski” otrzymali (kolejność nazwisk według ilości otrzymanych głosów): Barbara Krafftówna (Teatr Dramatyczny), Alina Janowska (Teatr Buffo), Barbara Rylska (Teatr „Komedia”), Zofia Mrozowska, (Teatr Współczesny), Wojciech Siemion (Teatr „Komedia”), Włodzisław Gliński (Teatr Polski), Bronisław Pawlik (Teatr Polski) i Mieczysław Czechowicz (Teatr Współczesny)

W czerwcu 1962 r. *Dziennik Łódzki* podał wyniki rozpisane wśród swych czytelników plebiscytu na parę najpopularniejszych aktorów Łodzi. W plebiscycie wzięły udział 4384 osoby. Największą ilość głosów otrzymali aktorzy łódzkiego Teatru Nowego, Urszula Modrzyńska

i Mieczysław Voit; kolejną drugą parą najpopularniejszych aktorów okazali się również artyści Teatru Nowego — Zofia Petri i Leon Niemczyk. Ulubieńcy łódzkiej publiczności otrzymali odznaki — „Złote” i „Srebrne Szpilki”, które wręczono im po przedstawieniu *Zaczarowanej gospody Smólskiego*, w którym występują prawie wszyscy odznaczeni aktorzy.

Z inicjatywy *Głosu Wybrzeża* i Wojewódzkiej Agencji Imprez Artystycznych w Sopocie zorganizowany został plebiscyt na najpopularniejszego artystę Wybrzeża. Największą ilość głosów otrzymali kolejno: Alicja Boniuszko, tancerka Opery Bałtyckiej, Eugeniusz Banaszczyk, solista Opery Bałtyckiej, Bogusława Czosnowska, aktorka Teatru „Wybrzeże”, Jerzy Górny, aktor Estrady, Zbigniew Korpolewski, aktor Estrady, Longina Kozikowska, aktorka Operetki w Gdyni, Jerzy Podsiadły, solista Opery Bałtyckiej, Tadeusz Wojtych, aktor Teatru „Wybrzeże”, Maria Woroniecka, solistka Opery Bałtyckiej i Leon Załuga, aktor Teatru „Wybrzeże”. Primaballerina Opery Bałtyckiej w Gdańsku, Alicja Boniuszko, która uzyskała największą ilość głosów, otrzymała odznakę „Bursztynowej Maski”. Uroczystość wręczenia „Bursztynowej Maski” odbyła się w czasie inauguracji Sopockiego Lata 1962.

NAGRODY ZAGRANICZNE

Na Biennale Paris 1961 nagrodę honorową otrzymał polski scenograf, Andrzej Majewski z Krakowa, za projekt scenograficzno-inscenizacyjny *Hamleta* Shakespear'a.

Solistka baletu Opery Bałtyckiej w Gdańsku, Alicja Boniuszko, otrzymała w październiku 1961 r. III nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Tańca Klasycznego w Rio de Janeiro.

WYMIANA ARTYSTYCZNA Z ZAGRANICĄ

WYSTĘPY GOŚCINNE POLSKICH TEATRÓW ZA GRANICĄ

Teatr Żydowski im. E. R. Kamińskiej z Warszawy występował w dniach 6—28 listopada 1961 r. w Londynie, gdzie dał łącznie 24 przedstawienia następujących sztuk: *Drzewa umierają stojąc* Cassony, *Sen o Goldlądzie* w opracowaniu Rotbauma, *Baruch z Amsterdamu* Słowesa, *Tewje mleczarz* i *Sender Blank* Alejchema. Dalszym etapem podróży artystycznej warszawskiego Teatru Żydowskiego był Paryż, gdzie w dniach 1—10 grudnia 1961 r. zespół dał po 5 przedstawień *Barucha z Amsterdamu* Słowesa, i *Tewje mleczarza* Alejchema.

W listopadzie 1961 r. wyjechał na gościnne występy do Czechosłowacji zespół Teatru Polskiego z Warszawy. Tournée Teatru Polskiego przedstawiało się następująco: na scenie Narodnego Divadla w Bratysławie Teatr Polski dał dnia 27.XI. przedstawienie *Mazepy* Słowackiego oraz dnia 28.XI. — *Smierci gubernatora* Kruczkowskiego; na scenie Janečkovego Divadla w Brnie dano dnia 30.XI. *Mazepę* oraz 1.XII. — *Smierć gubernatora*; na scenie Tylovego Divadla (Narodni Divadlo) w Pradze wystawiono w dniach 3.XII. — *Mazepę*, 4.XII. — *Wesele pana Balzaka* Iwaszkiewicza oraz 5 i 6.XII. — *Smierć gubernatora*.

Szczeciński Teatr Lalek „Pleciuga” występował w dniach 6—8 grudnia 1961 r. w Rostock (NRD), dając 5 przedstawień *Przygód Koziołka Matołka* według Makuszyńskiego.

W styczniu 1962 r. Wrocławski Teatr Pantomimy gościł w Niemieckiej Republice Federalnej i w Belgii, prezentując program składany (mimodramy *Idea*, *Ziarno i skorpupa*, *Rendez-vous X 3*, *Woyzeck*, *Książka*, *Robot*, *Paweł i Gawel*, *Jasełka*). Trasa

tournée biegła przez Selb (2.I), Monachium (3 i 4.I), Solingen (6.I), Essen (7.I), Marl (8.I), Herne (9.I), Hannover (11, 12 i 13.I), Gladbeck (15.I), Remscheid (16.I), Bad Godesberg (17 i 18.I), do Brukseli (21.I), Liège (22.I), Wanne-Eickel (23.I), Lünen (24.I), Recklingshausen (25.I), i Stuttgartu (29 i 30.I). W sumie dano 25 przedstawień, które obejrzało 21 600 widzów.

W dniach 16—17 stycznia 1962 r. szczecińska Operetka wystąpiła w Rostock (NRD), dając 2 przedstawienia *Barona cygańskiego* Straussa.

Poznański Teatr Polski występował gościnnie w dniach 17—24 stycznia 1962 r. w Czechosłowacji, dając na scenie Teatru im. Mahena w Brnie po 2 przedstawienia *fredrowskich Ślubów panińskich* oraz sztuki Tołstoja *Potęga ciemnoty*.

W dniach 1 i 2 marca 1962 r. szczecińskie Teatry Dramatyczne występowały gościnnie w Rostock (NRD), dając 2 przedstawienia *Kramu z piosenkami* Leona Schillera.

Na festiwalu Teatru Narodów w Paryżu w r. 1962 polską sztukę teatralną reprezentował warszawski Teatr im. Jaracza „Ateneum”, wystawiając na scenie Teatru im. Sarah Bernhardt *Ryszarda III* Shakespeare'a (1 przedstawienie dnia 7 maja 1962.) oraz *Kram z piosenkami* Leona Schillera (1 przedstawienie dnia 8 maja 1962 r.). Prócz spektakli festiwalowych Teatr „Ateneum” wystąpił dnia 9 maja 1962 r. z przedstawieniem *Kramu z piosenkami* dla Polonii francuskiej.

Obok Teatru „Ateneum” teatr polski reprezentował w r. 1962 w paryskim Teatrze Narodów Wrocławski Teatr Pantomimy, który wystąpił dnia 9 maja 1962 r. w Teatrze im. Sarah Bernhardt z programem

składanym (mimodramy *Idea*, *Ziarno i skorpupa*, *Książka*, *Jasełka*, *Człowiek i ptak*, *Woyzeck*).

Występy w Teatrze Narodów w Paryżu przyniosły Wrocławskiemu Teatrowi Pantomimy Medal Francuskiej Krytyki Teatralnej i Muzycznej za choreografię oraz nagrodę specjalną Międzynarodowego Klubu Młodej Krytyki za poszukiwania artystyczne.

Teatr Pantomimy występował także w Paryżu poza Teatrem Narodów, dając 19 przedstawień swego programu na scenie paryskiego Teatru Athenée. Występy te obejrzało 5 467 widzów.

Na zaproszenie belgradzkiego teatru lalek z Jugosławii — Beogradsko Marionetsko Pozorište — wyjechał do Jugosławii warszawski Teatr Lalek „Guliwer” z przedstawieniem *Porwanie w Tiutiurlistanie* Żukrowskiego. Polski zespół dał 4 przedstawienia, występując na scenie Marionetsko Pozorište w Belgradzie w dniach 8 i 9 maja 1962 r., przed kamerami jugosłowiańskiej telewizji (10.V.) i w Miasteczku Pionierów (11.V.).

Warszawska Operetka odbyła w dniach od 27 czerwca do 15 lipca 1962 r. tournée artystyczne po Związku Radzieckim, dając 17 przedstawień kolejno w Wilnie, Kownie i Moskwie. Na repertuar występów w ZSRR złożyły się przedstawienia *Życia paryskiego* Offenbacha, *Panny wodnej* Lawiny-Swiętochowskiego *Studenta-zebraka* Millöckera oraz składanka.

Krakowski Teatr im. Słowackiego wyjechał w dniach 3—7 lipca 1962 r. do Czechosłowacji, wystawiając w Bratysławie *Damy i huzary* Fredry (3.VII.), *Więźniów z Allony* Sartre'a (4.VII.) i *Don Juana* Molière'a (5, 6 i 7.VII.).

W dniach 8—15 lipca 1962 r. Wrocławski Teatr Pantomimy dał 6 przedstawień w nadbałtyckich miastach Niemieckiej Republiki Demokratycznej, występując w ramach Fe-

stiwalu Bałtyckiego (Ostseewoche) w Rostock, Stralsund, Scelow, Glincke i Neustrelitz. Na program występów złożyły się mimodramy: *Idea*, *Rendez-vous X 3*, *Plaszcz*, *Książka*, *Paweł i Gaweł*, *Woyzeck*.

ARTYŚCI TEATRU POLSKIEGO ZAGRANICĄ

Reżyser gdańskiego Teatru „Wybrzeże”, Jerzy Goliński reżyserował *Operę za trzy grosze* Brechta w czechosłowackim Divadlo Bratři Mrstiku w Brnie, której premiera odbyła się 13 października 1961 r.

W lutym i kwietniu 1962 r. bawił w Brnie (Czechosłowacja) scenograf Teatru „Wybrzeże” w Gdańsku, Marian Kołodziej, który opracował oprawę scenograficzną sztuki Milana Kundery *Majitele klicu* (*Posiadacze kluczy*) w Divadlo Bratři Mrstiku.

Dnia 12 kwietnia 1962 r. odbyła się na scenie nowojorskiego teatru Institute for Advanced Studies in the Theatre Arts (Instytut Pogłębiania Wiedzy Teatralnej) amerykańska prapremiera *Wesela* Wyspiańskiego w inscenizacji i reżyserii Erwina Axera. Kostiumy projektu Ali Bunscha zostały zrealizowane w Teatrze „Wybrzeże” w Gdyni, dekoracje projektował George Drew, muzykę skomponował Zbigniew Turski. *Wesele* grano w przekładzie na język angielski pióra Floriana Sobieniowskiego i Hasketh Pearsona.

Solistka poznańskiej Operetki, Wanda Jakubowska występowała w roli Hanny Glavary w *Wesołej wdówce* Straussa na scenie bukareszteńskiej operetki w dniach 12 i 17 kwietnia 1962 r. Polska primadonna wystąpiła w tej samej roli dnia 24 kwietnia w operetce w Brasowie (Rumunia).

Zespół Ballet Rambert w Londynie przygotował angielską prapremierę baletu Gor-

skiego i Minkusa *Don Kichot* w układzie choreograficznym tancerza i baletmistrza Opery warszawskiej, Witolda Borkowskiego. Zachodnim zwyczajem premiera odbyła się w Liverpoolu tj. w Liverpoolu dnia 25 czerwca 1962 r., po czym dopiero odbyła się uroczysta premiera w londyńskim Teatrze Saddlers' Wells dnia 26 lipca 1962 r. Polski choreograf jeździł dwukrotnie do Londynu, w kwietniu i maju, pracując nad pierwszą premierą, i w lipcu — przygotowując spektakl londyński. Oprawę scenograficzną projektował Voytek, dyrygował Dawid Ellenberg

WYSTĘPY GOŚCINNE TEATRÓW ZAGRANICZNYCH

W październiku 1961 r. bawił w Polsce Théâtre National Populaire z Paryża, wystawiając kolejno w Krakowie (w Teatrze im. Słowackiego), w Poznaniu (w Operze im. Moniuszki) i Warszawie (w Teatrze Narodowym) dwie sztuki: *Alerzystę* (*Le Faiseur*) Balzaca i *Turcareta* Lesage'a. W roli tytułowej *Alerzysty* wystąpił kierownik artystyczny TNP, Jean Vilar, jednocześnie reżyser spektaklu, którego oprawę scenograficzną projektował Leon Gishia. *Turcareta* reżyserował również Jean Vilar, scenografem był Gustave Singier. W ciągu 12-dniowego pobytu w Polsce (6—21.X.) TNP dał w sumie 14 przedstawień.

W dniach 25 i 26 listopada 1961 r. występował na scenie Teatru Polskiego w Poznaniu zespół Teatru im. Mahena z Brna (Czechosłowacja), dając 2 przedstawienia *Kaukaskiego kredowego koła* Brechta w reżyserii Evżena Sokolowsky'ego i w oprawie scenograficznej Miloša Tomka oraz 1 przedstawienie sztuki Kundery *Totalne pianie kogutów* (*Totalni kuropeni*) w reżyserii Evżena Sokolowsky'ego i w oprawie scenograficznej Luboša Hruzy.

Volkstheater z Rostock (NRD) wystąpił w dniach 28 i 29 stycznia 1962 r. na sce-

nie Teatru Współczesnego w Szczecinie, dając 2 przedstawienia komedii Waltera Hasenclevera i Kurta Tucholsky'ego *Christoph Kolumbus oder die Entdeckung Amerikas* (Krzysztof Kolumb albo odkrycie Ameryki) w reżyserii Hansa Anselma Pertena i w oprawie scenograficznej Annemarie Rost.

W dniach 24—26 marca 1962 r. występował na scenie Teatru Dramatycznego w Warszawie włoski zespół teatralny Eduardo de Filippo — Teatro di Eduardo z Neapolu. Na repertuar występów złożyły się przedstawienia następujących sztuk: *Neapol miasto milionerów* de Filippo (w reżyserii autora i w oprawie scenograficznej Ezio Frigerio), *Filumena Marturano* de Filippo (w reżyserii autora i w oprawie scenograficznej Ezio Frigerio) oraz *Błażeńska czapka* Pirandella w reżyserii Eduardo de Filippo i w oprawie scenograficznej Ezio Frigerio. Teatro di Eduardo dał w sumie 4 przedstawienia.

Zespół berlińskiego teatru Berliner Ensemble bawił w Polsce w dniach od 30 czerwca do 9 lipca 1962 r., występując na scenie Teatru Narodowego w Warszawie oraz Opery im. Moniuszki w Poznaniu. Na repertuar występów w Polsce złożyły się: 5 przedstawień *Kariery Artura Ui* (*Der Aufstieg Arturo Ui*) Brechta (reżyseria: Peter Palitzsch i Manfred Wekwerth, scenografia: Karl von Appen, muzyka: Hans Dieter Hosalla), 3 przedstawienia *Frau Flinz* Baierla (reżyseria: Peter Palitzsch i Manfred Wekwerth, scenografia: Karl von Appen) oraz program składany (1 przedstawienie). W roli tytułowej w sztuce Brechta wystąpił Ekkehard Schall, Panią Flinz zagrała Helena Weigel.

Na scenie Teatru Lalek „Guliwer” w Warszawie wystąpił w dniach 19, 20 i 22 czerwca 1962 r. zespół jugosłowiańskiego teatru lalek Beogradsko Marionetsko Pozorište, dając 3 przedstawienia sztuki Manojlovicia *Opowieść o morzu*.

Goszczący w Polsce w ramach Międzynarodowego Festiwalu Teatrów Lalek UNIMARumuński Teatr Lalek „Tandarica” wystąpił także w Krakowie w dniach 22 i 23 czerwca 1962 r., dając na scenie Teatru Lalki i Aktora „Grotoska” dwa przedstawienia *Małego księcia* wg Saint Exupéry'ego, oraz w Lublinie, w dniach 25 i 26 czerwca, wystawiając w Teatrze im. Osterwy program składany pt. *Ręka z pięcioma palcami* (2 spektakle).

W Y S T Ę P Y Z A G R A N I C Z N Y C H Ś P I E W A K Ó W I M U Z Y K Ó W W Y S T Ę P Y N A K I L K U S C E N A C H

Solista budapeszteńskiej Opery, bas Janos Fodor wystąpił dnia 28 października 1961 r. w partii Mefista w *Fauście* Gounoda na scenie wrocławskiej Opery oraz w partiach Alfia w *Rycerskości wieśniaczej* Mascagniego (dnia 30 listopada 1961 r.) i Kniazia Halickiego w *Kniaziu Igorze* Borodina (3 grudnia 1961 r.) na scenie Opery im. Moniuszki w Poznaniu.

Sopranistka Opery w Bukareszcie, Lella Cincu, wystąpiła dnia 8 grudnia 1961 r. w partii tytułowej opery Verdiego *Traviata* w Operze im. Moniuszki w Poznaniu oraz w Operze Śląskiej w Bytomiu (w dniach 10 i 12 grudnia 1961 r.).

Maria Volosescu, sopranistka Opery w Bukareszcie występowała w grudniu 1961 r. w Polsce, jako odtwórczyni partii tytułowej w *Aidzie* Verdiego w Operze im. Moniuszki w Poznaniu (14.XII), w partii tytułowej *Toski* Pucciniego we wrocławskiej Operze (19.XII.) oraz w partii Santuzzy w *Rycerskości wieśniaczej* Mascagniego w operze poznańskiej (25.XII.).

W styczniu 1962 r. występował w Polsce tenor sofijskiej opery, Iwan Dimow, śpie-

wając partię Radamesa w *Aidzie* Verdiego na scenie Opery im. Moniuszki w Poznaniu (3.I.) i w Operze Bałtyckiej w Gdańsku (9.I.) oraz partię Don Josého w *Carmen* Bizeta w Operze wrocławskiej (14.I.).

Sopranistka radziecka, solistka Teatru Wielkiego Opery i Baletu w Moskwie, Goar Gasparian bawiła w Polsce w styczniu 1962 r. Artystka wystąpiła w partiach Gildy w *Rigoletcie* Verdiego (Opera Warszawska — 12.I. oraz Opera wrocławska — 14.I.), Traviaty w operze Verdiego (Opera im. Moniuszki w Poznaniu — 18.I.) i Lakmé w operze Delibesa (Opera im. Moniuszki w Poznaniu — 20.I. i Teatr Muzyczny Opery i Operetki w Bydgoszczy — 23.I.).

Baryton Peter Petrow, solista Opery w Solii wystąpił dnia 24 stycznia 1962 r. w partii Hrabiego Luny w *Trubadurze* Verdiego w Operze warszawskiej oraz w partii tytułowej w *Rigoletcie* Verdiego w operze poznańskiej dnia 7 lutego 1962 r.

W styczniu 1962 r. gościła w Polsce sopranistka sofijskiej opery, Julia Wiener. Bułgarska śpiewaczka występowała w partiach: *Aidy* w operze Verdiego na scenie wrocławskiej Opery (26.I.), Leonory w *Trubadurze* Verdiego w Operze warszawskiej (28.I.) oraz Turandot w operze Pucciniego w Operze im. Moniuszki w Poznaniu (30.I.).

Solista Sadlers Wells Opera i Covent Garden Opera w Londynie, Peter Glossop występował w Polsce w partiach Hrabiego Luny w *Trubadurze* Verdiego na scenie Opery w Warszawie (dnia 24 marca 1962 r.), Renata w *Balu maskowym* Verdiego w Operze im. Moniuszki w Poznaniu (30.III.) oraz *Rigoletta* w operze Verdiego w Operze we Wrocławiu (dnia 4 kwietnia 1962 r.).

Partię Don Josého w operze Bizeta *Carmen* śpiewał dnia 10 kwietnia 1962 r. na

scenie Opery Śląskiej w Bytomiu solista opery sofijskiej, tenor Todor Bonew. Bułgarski śpiewak wystąpił w tej samej partii także dnia 12 kwietnia 1962 r. w Operze we Wrocławiu.

Pierwszy Dyrygent Teatru Wielkiego Opery i Baletu w Bukareszcie, Egizio Massini, dyrygował dnia 22 kwietnia 1962 r. przedstawieniem *Trubadura* Verdiego w Operze warszawskiej. Dyrygent rumuński wystąpił następnie w gdańskiej Operze Bałtyckiej, gdzie dyrygował *Aidą* Verdiego (dnia 24 kwietnia) i *Faustem* Gounoda (dnia 29 kwietnia 1962 r.).

Solista Teatru Opery i Baletu w Nowosybirsku, baryton Igor Sorokin wystąpił dwukrotnie w partii tytułowej opery Verdiego *Rigoletto* — dnia 24 kwietnia 1962 r. w Operze warszawskiej oraz 17 maja w Operze we Wrocławiu — i raz w partii Kniazia Igora w operze Borodina — dnia 19 maja 1962 r. w Operze im. Moniuszki w Poznaniu.

W kwietniu występował w Polsce bas Teatru Narodowego w Bratysławie, Gejza Zelenay. Śpiewak czechosłowacki śpiewał partię Mefista w operze Gounoda *Faust* w Teatrze Muzycznym Opery i Operetki w Bydgoszczy (dnia 23 kwietnia 1962 r.), w Operze im. Moniuszki w Poznaniu (26.IV.) i w Operze w Łodzi (dnia 30.IV.).

Śpiewaczka meksykańska, Irma Gonzales (sopran) występowała w partii tytułowej opery Pucciniego *Madame Butterfly* w Operze we Wrocławiu (dnia 5 maja 1962 r.), w Operze im. Moniuszki w Poznaniu (10.V.) i w Teatrze Muzycznym Opery i Operetki w Bydgoszczy (15.V.).

Partię Mefista w *Fauście* Gounoda śpiewał dnia 16 czerwca 1962 r. w Operze im. Moniuszki w Poznaniu fiński bas-baryton Kim

Borg. Śpiewak fiński wystąpił także dnia 19 czerwca 1962 r. w Operze warszawskiej w partii tytułowej Mozartowskiego *Don Juana*.

W Y S T Ę P Y N A J E D N E J S C E N I E

O P E R A P O Z N A Ń S K A

Solistka Opery w Budapeszcie, Zofia Czarnik (sopran), wystąpiła w dniach 6 i 12 listopada 1961 r. na scenie Opery im. Moniuszki w partii Jarosławny w operze Borodina *Kniaź Igor* oraz dnia 10 listopada 1961 r. — w partii tytułowej opery Verdiego *Aida*.

Marianna Radev, solistka Opery belgradzkiej (mezzo-sopran) wystąpiła dnia 10 listopada 1961 r. w Operze im. Moniuszki w partii Amneris w operze Verdiego *Aida*.

Solista bukareszteńskiej Opery, Dan Jordachescu (baryton), wystąpił dnia 8 grudnia 1961 r. w Operze im. Moniuszki w partii Germonta w *Traviacie* Verdiego.

O P E R A G D A Ń S K A

Radosweta Bojadijewa, dyrygent opery sofijskiej, prowadziła dnia 10 listopada 1961 r. przedstawienie *Aidy* Verdiego i 12.XI. — *Madame Butterfly* Pucciniego w Operze Bałtyckiej.

O P E R A B Y T O M S K A

Dyrygent warneńskiej opery, Borys Iwanow, dyrygował *Toscą* Pucciniego w Operze Śląskiej w dniach 21 i 23 października 1961 r.

Liliana Atanasowa, solistka warneńskiej opery, występowała w Operze Śląskiej w dniach 18 i 20 grudnia 1961 r. w partii Toski w operze Pucciniego.

Dnia 23 czerwca wystąpiła w partii Azuceny w *Trubadurze* Verdiego na scenie

Opery Śląskiej solistka sofijskiej opery, Milada Lilowa (mezzo-sopran).

W Y S T Ę P Y G O Ś C I N N E T E A T R Ó W P O L S K I C H W K R A J U

(POZA SIEDZIBĄ I TERENEM OBJAZDU)

W dniach 9—11 października 1961 r. Teatr im. Osterwy z Lublina dał na scenie Teatru Żydowskiego w Warszawie 3 przedstawienia *Sułkowskiego* Żeromskiego, zaś w dniach 12—16 października 1961 r. — 5 przedstawień sztuki Dario Fo *Archaniołowie nie grają w bilard*.

Teatr „Wybrzeże” z Gdańska występował w Elblągu z następującymi sztukami: *Testament psa* Suassuny (w dniach 28—29 października 1961 r. — 2 przedstawienia), *Wesołe kumoszki z Windsoru* Shakespeare'a (w dniach od 29 marca do 2 kwietnia 1962 r. — 5 przedstawień) i *Ciężkie czasy* Bałuckiego (w dniach 22—25 sierpnia 1962 r. — 4 przedstawienia).

Warszawski Teatr Współczesny wystąpił dnia 13 listopada 1961 r. na scenie Teatru im. Horzycy w Toruniu, dając 2 przedstawienia sztuki Goethego *Iligenia w Taurydzie*.

Teatr Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry występował w Poznaniu, dając dnia 1 grudnia 1961 r. przedstawienie *Konduktu* Drozdowskiego i 9 grudnia — *Żywota Józefa* Reja.

Na scenie Teatru im. Osterwy w Gorzowie występował Teatr Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry z następującymi sztukami: *Żywot Józefa* Reja (dnia 4 grudnia 1962 r. — 2 przedstawienia), *Przedziwny kochanek* Corneille'a (w dniach 17—18 stycznia 1962 r. — 4 przedstawienia) oraz — w dniach 18—20 maja 1962 r. — *Fircyk* w za-

lotach Zablockiego i *Król Ryszard II* Shakespeare'a (po 2 przedstawienia).

Teatr im. Fredry z Gniezna występował w Zielonej Górze, wystawiając na scenie Teatru Ziemi Lubuskiej *Cudowną wodę* Synge'a i *Pana Jowialskiego* Fredry (w dniach 8—10 grudnia 1961 r. — 3 przedstawienia) oraz *Irkucką historię* Arbuzowa (w dniach 19—20 maja 1962 r. — 2 przedstawienia).

Dnia 10 grudnia 1962 r. wystąpił w Warszawie Teatr Rapsodyczny z Krakowa, dając jedno przedstawienie *Pana Tadeusza* Mickiewicza w opracowaniu scenicznym Mieczysława Kotlarczyka.

Teatr Ziemi Lubuskiej z Zielonej Góry dał na scenie Teatru im. Fredry w Gnieźnie przedstawienie *Żywota Józefa* Reja (dnia 10 grudnia 1961 r.) i 2 spektakle *Króla Ryszarda II* Shakespeare'a (dnia 10 maja 1962 r.).

Operetka szczecińska występowała w Zielonej Górze, dając w dniach 15—17 grudnia 1961 r. 5 przedstawień komedii muzycznej *Connersa* Roxy. W dniach 18—21 grudnia 1961 r. Operetka szczecińska występowała w Gorzowie Wlkp., gdzie dała 7 przedstawień komedii *Connersa*.

Trzy przedstawienia *Smoka Szwarca* dał na scenie Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego w Katowicach w dniach 21 i 22 grudnia 1961 r. Teatr Ludowy z Nowej Huty.

Rzeszowski Teatr im. Siemaszkowej wystąpił w dniach 20 i 21 stycznia 1962 r. na scenie Teatru im. Osterwy w Lublinie, prezentując przedstawienie sztuki Żeromskiego *Uciekła mi przepióreczka* i 2 spektakle *Kolegi* Simmla.

Teatr Popularny z Grudziądza występował w Bydgoszczy z następującymi sztukami: *Dwie Ewy* Rusinka (w dniach 19—21 stycznia 1962 r. — 3 przedstawienia), *Ostry dyżur* Lutowskiego (w dniach 13—15 kwietnia 1962 r. — 3 przedstawienia) i *Klub kawalerów* Bałuckiego (w dniach 7—9 czerwca 1962 r. — 3 przedstawienia).

Na scenie Teatru Popularnego w Grudziądzu występował olsztyński Teatr im. Jaracza z następującymi sztukami: *Dwoje na huśtawce* Gibsona (w dniach 10 i 11 lutego 1962 r. — 2 przedstawienia), *Burzliwe życie Lejzorka* Rojtszwańca Krasowskiego wg Erenburga (1 przedstawienie dnia 12 kwietnia 1962 r.) i *Barbara Radziwiłłówna* Felińskiego (dnia 3 kwietnia 1962 r. — 1 przedstawienie). Te same sztuki zaprezentował Teatr im. Jaracza z Olsztyna w Białymstoku, gdzie na scenie Teatru im. Węgierki dał w dniach 13—15 lutego 1962 r. — 4 przedstawienia sztuki Gibsona, w dniach 4—14 sierpnia 1962 r. — 15 przedstawień tragedii Felińskiego i w dniach 22—26 sierpnia 1962 r. — 5 przedstawień *Burzliwego życia Lejzorka* Rojtszwańca.

W dniach 18 i 19 lutego 1962 r. Teatr Powszechny w Łodzi dał 4 przedstawienia *Łowców głów* Regniera w Lublinie, na scenie Teatru im. Osterwy.

Praski Teatr Ludowy z Warszawy wystąpił w Lublinie, dając w dniach 26 i 27 lutego 1962 r. 2 przedstawienia *Nowego don Kiszota* Fredry na scenie Teatru im. Osterwy.

Teatr Ludowy z Nowej Huty wystąpił we Wrocławiu, dając na scenie Teatru Polskiego w dniach 3—5 marca 1962 r. 3 przedstawienia *Burzliwego życia Lejzorka* Rojtszwańca Krasowskiego wg

Erenburga. To samo widowisko zaprezentował nowohucki Teatr Ludowy w Katowicach, wystawiając je dwukrotnie w dniach 7 i 8 marca 1962 r. na scenie Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego.

4 przedstawienia sztuki Gibsona *Dwoje na huśtawce* dał w Sopocie w dniach 8—11 marca 1962 r. Teatr im. Jaracza z Olsztyna.

Teatr Ziemi Opolskiej z Opola wystąpił w dniach 4 i 5 kwietnia 1962 r. na scenie Teatru „Rozmaitości” w Krakowie, dając 2 przedstawienia widowiska *Przeciw Tebom*, złożonego z fragmentów *Antygony* Sofoklesa i *Siedmiu przeciw Tebom* Aischylosa.

Teatr im. Osterwy z Lublina wystąpił w Warszawie, dając na scenie Praskiego Teatru Ludowego w dniach 8 i 9 kwietnia 1962 r. 3 przedstawienia sztuki O’Neilla *Księżyc świeci nieszczęśliwym*.

Na scenie Teatru „Rozmaitości” w Krakowie wystąpił Teatr Śląski im. Wyspiańskiego z Katowic, dając dnia 7 maja 1962 r. 2 przedstawienia *Portretu* Gawlika.

Na scenie Teatru im. Jaracza w Olsztynie wystąpił w dniach 9—10 maja 1962 r. Teatr im. Horzycy z Torunia, wystawiając trzykrotnie sztukę Broszkiewicza *Skandal w Hellbergu*.

Gorzowski Teatr im. Osterwy występował w dniach 19 i 20 maja 1962 r. we Wrocławiu, wystawiając na scenie Teatru „Rozmaitości” *Mazepę* Słowackiego (1 przedstawienie) i — w Teatrze Kameralnym — sztukę Żeromskiego *Uciekła mi przepióreczka* (1 przedstawienie).

Operetka szczecińska występowała w dniach 19—24 maja 1962 r. w Zielonej Górze, dając 7 przedstawień *Barona cygańskiego* Straussa.

Sztukę Iredyńskiego *Ostatni odcinek drogi* wystawił dnia 3 czerwca 1962 r. Teatr Śląski im. Wyspiańskiego z Katowic na scenie Teatru Ziemi Opolskiej w Opolu.

W dniach 8—10 czerwca 1962 r. występował w Zielonej Górze wrocławski Teatr „Rozmaitości”, dając 3 przedstawienia sztuki Lacoura *Przed maturą*

Teatr im. Węgierki z Białegostoku dał na scenie im. Jaracza w Olsztynie 3 przedstawienia sztuki Bystrzyckiej *Czy to jest miłość* w dniach 11—13 czerwca.

Mazepę Słowackiego wystawił na scenie teatru gnieźnieńskiego Teatr im. Osterwy z Gorzowa Wlkp. w dniach 13 i 14 czerwca 1962 r. (2 przedstawienia).

2 przedstawienia *Burzliwego życia Lejzorka Rojtszwańca* Krasowskiego wg Erenburga dał w dniach 17 i 18 czerwca 1962 r. Teatr Ludowy z Nowej Huty na scenie Teatru im. Siemaszkowej w Rzeszowie.

Poznański Teatr Lalki i Aktora „Marcinek” wystąpił w dniach 22—25 czerwca 1962 r. na scenie Teatru Żydowskiego w Warszawie, prezentując trzy sztuki: *Pieśń o lisie* wg Goethego, *Tygryski* Januszewskiej i *Pinokio* Schrödera wg Colodiego (po 1 przedstawieniu).

Zespół Sceny Lalkowej Teatru Ziemi Opolskiej z Opola wystąpił w dniach 24—30

czerwca 1962 r. na scenie krakowskiego Teatru Lalek „Grotoska”, dając 9 przedstawień sztuki Januszewskiej *Przydróżka*.

W lipcu 1962 r. warszawski Teatr im. „Ateneum” występował w Sopocie, dając w dniach 1—7 lipca 6 przedstawień *Requiem dla zakonnic* Camusa wg Faulknera, w dniach 8—13 lipca — 5 przedstawień *Remanentu* Abramowa i w dniach 8—14 lipca — 6 przedstawień sztuki Gibsona *Dwoje na huśtawce*.

8 przedstawień komedii Bałuckiego *Ciężkie czasy* dał w dniach 1—8 lipca 1962 r. w Elblągu Teatr Popularny z Grudziądza.

Szczecińskie Teatry Dramatyczne dały w dniach od 20 lipca do 6 sierpnia 1962 r. na scenie Teatru im. Osterwy w Lublinie 17 przedstawień sztuki Gibsona *Dwoje na huśtawce*.

Operetka ze Szczecina występowała w Warszawie na scenie miejscowej Operetki w sierpniu 1962 r. Na repertuar gościnnych występów złożyły się: *Baron cygański* Straussa (6 przedstawień w dniach 17—21.VIII.) i *Roxy Connorsa* (8 przedstawień w dniach 22—28.VIII.).

W dniach 17—26 lipca 1962 r. wrocławski Teatr „Rozmaitości” występował na scenie Teatru „Rozmaitości” w Krakowie, dając po 3 przedstawienia sztuki *Przed maturą* Lacoura, *Ustępłiwego kochanek* Greene’a i *Drewniana miska* Morrisa.

Teatr im. Węgierki z Białegostoku dał w dniach 23—27 lipca 1962 r. w Elblągu 5 przedstawień sztuki Bystrzyckiej *Czy to jest miłość*.

Operetka Śląska z Gliwic wystąpiła na scenie wrocławskiej Operetki, dając w dniach 24—31 lipca 1962 r. 8 przedstawień komedii muzycznej Portera *Cancan*.

W dniach 16—27 sierpnia 1962 r. występował we Wrocławiu Teatr Ziemi Lubuskiej dając łącznie 12 przedstawień następujących sztuk: *Żywoł Józela* Reja, *Przedziwny kochanek* Corneille’a i *Jutro wyrok* Patkowskiego.

WYSTĘPY GOŚCINNE SOLISTÓW - ŚPIEWAKÓW W KRAKOWIE

OPERA BYDGOSKA

Dnia 1 stycznia 1962 r. w partii tytułowej *Halki* Moniuszki wystąpiła sopranistka, Maria Fołtyn.

OPERA POZNAŃSKA

Partię Marty w *Strasznym dworze* Moniuszki śpiewała dnia 1 października 1961 r. Aniela Majaska (mezzo-sopran).

Bas-baryton Teatru Muzycznego Opery i Operetki w Bydgoszczy, Robert Sauk, wystąpił dnia 24 października 1961 r. w partii Zbigniewa w *Strasznym dworze* Moniuszki.

Solistka wrocławskiej Opery, Weroniła Pelczar (sopran) występowała w partiach Zuzi w *Moniuszkowskim Verbum nobis* (w dniach 31 października i 30 listopada 1961 r.) i *Madame Butterfly* w operze Pucciniego (dnia 24 listopada 1961 r.).

Partię Alfia w *Rycerskości wieśniaczki* Mascagniego (dnia 16 listopada 1961 r.) oraz Macieja w *Strasznym dworze* M-

nieszki (21 listopada 1961 r.) śpiewał Zygmunt Mariański.

Solista Opery Śląskiej w Bytomiu, Włodzimierz Hiolski-Lwowicz wystąpił w partiach Stanisława w *Verbum nobile* Moniuszki (dnia 16 listopada 1961 r.), Eugeniusza Oniegina w operze Czajkowskiego (19 listopada 1961 r.) i Macieja w *Straszonym dworze* Moniuszki (28 listopada 1961 r.).

Zofia Czepielówna, solistka Opery Bałtyckiej w Gdańsku występowała w partiach Santuzzy w *Rycerskości wieśniaczej* Mascagniego (dnia 30 listopada 1961 r.) i Amneris w *Aidzie* Verdiego (3 stycznia 1962 r.).

Dnia 6 grudnia 1961 r. partię Alfia w *Rycerskości wieśniaczej* Mascagniego śpiewał solista Opery we Wrocławiu, Eugeniusz Stawierski.

Dnia 14 grudnia 1961 r. wystąpiła w partii Amneris w *Aidzie* Verdiego solistka warszawskiej Opery, Barbara Miszel.

Wacław Domieniecki, tenor Opery Warszawskiej wystąpił w partiach Radamesa w *Aidzie* Verdiego (dnia 14 grudnia 1961 r.) i Jontka w *Halce* Moniuszki (dnia 22 lutego 1962 r.).

Robert Młynarski, baryton warszawskiej Opery wystąpił w dniach 14 grudnia 1961 r. i 3 stycznia 1962 r. w partii Amonatra w *Aidzie* Verdiego.

Dnia 16 grudnia 1961 r. w *Rigoletcie* Verdiego wystąpili w partiach Gildy i Rigoletta soliści warszawskiej Opery, Bogna Sokorska i Zdzisław Klimek.

Partię Alfreda w *Traviacie* Verdiego śpiewał dnia 18 grudnia 1961 r. tenor Opery w Warszawie, Zdzisław Nikodem.

Baryton warszawskiej Opery, Marian Woźniczko występował w partiach Germonta w *Traviacie* Verdiego (dnia 18 grudnia 1961 r.), Eugeniusza Oniegina w operze Czajkowskiego (20 grudnia) i Miecznika w *Straszonym dworze* Moniuszki (31 grudnia).

Sopranistka Opery Śląskiej w Bytomiu, Halina Słoniowska wystąpiła dnia 3 stycznia 1962 r. w partii tytułowej opery Verdiego *Aida*.

Dnia 5 stycznia 1962 r. wystąpili w przedstawieniu *Traviaty* Verdiego soliści Opery warszawskiej Halina Słoniowska — w partii Violetty i Józef Wojtan — w partii Germonta.

Partię tytułową *Aidy* Verdiego śpiewała w dniach 9 stycznia i 25 marca 1962 r. sopranistka wrocławskiej Opery, Maria Bosko.

Solista Opery warszawskiej, Jerzy Kulesza (baryton) wystąpił dnia 14 stycznia 1962 r. w partii Scarpia w *Tosce* Pucciniego.

Maria Didur-Zaluska wystąpiła dnia 20 stycznia 1962 r. w partii Miss Bentson w operze Delibesa *Lakmé*.

Partię tytułową w operze Paderewskiego *Manru* śpiewał dnia 26 stycznia 1962 r. tenor Opery w Warszawie, Lesław Wacławik.

Solista Opery Bałtyckiej w Gdańsku, Eugeniusz Banaszczyk kreował partię tytułową w operze Czajkowskiego *Eugeniusz Oniegin* w dniach 1 grudnia 1961 r., 23 lutego i 21 kwietnia 1962 r.

Sopranistka Opery Śląskiej w Bytomiu, Stanisława Marciniak wystąpiła dnia 10 marca 1962 r. w partii tytułowej *Madame Butterfly* Pucciniego.

Bas Opery Łódzkiej, Andrzej Saciuk, występował wielokrotnie w poznańskiej operze, kreując partie Skołuby w *Straszonym dworze* Moniuszki (w dniach 6 i 20 marca oraz 10 kwietnia 1962 r.), Mefista w *Fauście* Gounoda (w dniach 18 kwietnia, 2 i 11 maja oraz 9, 23 i 26 czerwca 1962 r.) i Nilakanty w *Lakmé* Delibesa (dnia 8 czerwca 1962 r.).

Antoni Majak, bas Opery w Łodzi, wystąpił w partiach Colline'a w *Cyganerii* Pucciniego (dnia 18 marca 1962 r.) i Nilakanty w *Lakmé* Delibesa (14 marca).

Solistka Opery warszawskiej, Krystyna Szczepańska (mezzo-sopran) wystąpiła w partii tytułowej opery Bizeta *Carmen* w dniach 11 kwietnia i 19 czerwca 1962 r.

Partię Mefista w *Fauście* Gounoda śpiewał w dniach 14 kwietnia i 18 maja 1962 r. bas warszawskiej Opery, Bernard Ładysz.

Solista Opery Śląskiej w Bytomiu, bas Jan Łukowski, występował w partiach Mefista w *Fauście* Gounoda (w dniach 6 i 27 maja 1962 r.) i Skołuby w *Straszonym dworze* Moniuszki (dnia 8 maja).

W partii Małgorzaty w *Fauście* Gounoda wystąpiła dnia 23 czerwca 1962 r. sopranistka Teatru Muzycznego w Bydgoszczy, Barbara Zagórzanka.

OPERA ŁÓDZKA

Tenor Opery Śląskiej w Bytomiu, Zbigniew Platt wystąpił w partii tytułowej *Fausta* Gounoda dnia 16 kwietnia 1962 r.

OPERA GDAŃSKA

Solista Teatru Muzycznego w Bydgoszczy, Robert Sauk, wystąpił dnia 3 października 1961 r. w partii Mefista w *Fauście* Gounoda.

W partii Małgorzaty w *Fauście* Gounoda wystąpiła w dniach 3 października i 3 grudnia 1961 r. Barbara Zagórzanka (sopran).

Krystyna Pakulska, sopran Opery im. Moniuszki w Poznaniu, wystąpiła w partiach Rozyny w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego (dnia 24 października 1962 r.) i Hanny w *Straszonym dworze* Moniuszki (dnia 30.XI).

Partię Jadwigi w *Straszonym dworze* Moniuszki śpiewała dnia 30 października 1961 r. solistka poznańskiej opery Irena Winiarska.

W partii Rozyny w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego występowała w dniach 14 listopada 1961 r., 18 lutego i 7 lipca 1962 r. Halina Mickiewiczówna (sopran).

Tenor Ryszard Małozewski występował w partiach Rudolfa w *Cyganerii* Pucciniego (dnia 19 listopada 1961 r.), Radamesa w *Aidzie* Verdiego (w dniach 5 i 8 grudnia 1961 r. i 1 lipca 1962 r.), Stefana w *Straszonym dworze* Moniuszki (dnia 11 lutego 1962 r.) i Fausta w operze Gounoda (w dniach 12 lutego i 7 maja 1962 r.).

Mezzosopran, Jadwiga Kłosińska wystąpiła dnia 15 grudnia 1962 r. w partii Jadwigi w *Strasznym dworze* Moniuszki.

Dnia 18 grudnia 1961 r. w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego partię tytułową śpiewał baryton warszawskiej Opery, Jerzy Kulesza, w partii Rozyny wystąpiła sopranistka warszawskiej Opery, Bogna Sokorska.

Lidia Skowron, solistka Teatru Muzycznego w Bydgoszczy, wystąpiła dnia 14 stycznia 1962 r. w partii Małgorzaty w *Fauście* Gounoda.

Tenor Ryszard Słysz wystąpił dnia 21 stycznia 1962 r. w partii Stefana w *Strasznym dworze* Moniuszki.

Partię Mimi w *Cyganerii* Pucciniego śpiewała dnia 20 lutego 1962 r. sopranistka Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie, Jadwiga Romańska.

W wystawianej na scenie Opery Bałtyckiej operze Glucka *Orleusz i Eurydyka* w partiach tytułowych wystąpiły w dniach 27 i 28 lutego, 5, 6, 12 i 26 marca, 2, 9 i 30 kwietnia, 21 i 28 maja oraz 11 czerwca 1962 r. solistka Opery warszawskiej, mezzosopran Krystyna Szczepańska (*Orleusz*) i sopranistka Zofia Janukowicz (*Eurydyka*).

Tenor Wacław Domieniecki wystąpił dnia 16 marca 1962 r. w partii Radamesa w *Aidzie* Verdiego.

Partię Mimi w *Cyganerii* Pucciniego śpiewała dnia 23 marca 1962 r. solistka warszawskiej Operetki, Alina Kaniewska.

W partii Amneris w *Aidzie* Verdiego wystąpiła dnia 30 marca 1962 r. Krystyna Kostal, mezzosopran.

Partię tytułową opery Moniuszki *Halka* śpiewała dnia 1 kwietnia 1962 r. sopranistka, Jadwiga Kłosińska.

Tenor Jerzy Orłowski występował w partiach Jontka w *Halce* Moniuszki (dnia 1 kwietnia 1962 r.) i Radamesa w *Aidzie* Verdiego (dnia 18 lipca 1962 r.).

Solistka Opery w Łodzi, Zofia Rudnicka (sopran) wystąpiła dnia 15 kwietnia 1962 r. w partii Rozyny w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego.

Partię Mefista w *Fauście* Gounoda śpiewał dnia 30 kwietnia 1962 r. bas Opery Łódzkiej, Antoni Majak.

W partii Amneris w *Aidzie* Verdiego wystąpiła dnia 1 lipca 1962 r. mezzosopranistka, Łucja Nazari-Sillich.

OPERA WROCŁAWSKA

Paulos Raptis, tenor Łódzkiej Opery, wystąpił dnia 19 października 1961 r. w partii Nadira w *Poławiaczach pereł* Bizeta.

Tenor Marian Kouba z opery poznańskiej wystąpił dnia 14 stycznia 1962 r. w partii Księcia w operze Verdiego *Rigoletto*.

Partię tytułową *Madame Butterfly* Pucciniego śpiewała dnia 3 marca 1962 r. sopranistka Opery w Warszawie, Jadwiga Dzikówna.

Dnia 24 marca 1962 r. wystąpił w partii Pinkertona w *Madame Butterfly* Pucciniego tenor Opery Śląskiej w Bytomiu, Jerzy Nowiński.

W partii tytułowej opery Verdiego *Rigoletto* wystąpił dnia 9 czerwca 1962 r. baryton Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie, Adam Szybowski.

OPERA BYTOMSKA

Tenor Opery Warszawskiej, Bohdan Paprocki, występował w partiach: Jontka w *Halce* Moniuszki (dnia 2 października 1961 r.), Tamina w *Zaczarowanym ilcie* Mozarta (15.XI) i Edgara w *Łucji z Lammermooru* Donizettiego (16.XII.1961 r.).

Partię Jontka w *Halce* Moniuszki (dnia 3 października 1961 r.) i Cavaradossiego w *Tosce* Pucciniego (dnia 20 grudnia 1961 r.) śpiewał tenor warszawskiej Opery Franciszek Arno.

Partię Leonory w *Trubadurze* Verdiego śpiewała dnia 15 listopada 1961 r. sopranistka, Jadwiga Lachetówna.

Stanisława Marciniak (sopran) występowała w partiach Nataszy w *Rusałce* Dargomyżskiego (w dniach 21 i 29 listopada 1961 r.), *Halki* w operze Moniuszki (w dniach 20 stycznia i 5 lutego 1962 r.) i *Madame Butterfly* w operze Pucciniego (w dniach 28 maja i 20 czerwca 1962 r.).

W partii Młynarza w operze Dargomyżskiego *Rusałka* wystąpił dnia 8 grudnia 1961 r. bas Kazimierz Poreda.

Solistka poznańskiej opery, Alina Marecka, występowała w partiach Jadwigi w

Strasznym dworze Moniuszki (dnia 16 stycznia 1962 r.) i Suzuki w *Madame Butterfly* Pucciniego (dnia 1 marca 1962 r.).

Partię Stolnika w *Halce* Moniuszki śpiewał dnia 20 stycznia 1962 r. solista Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie, bas, Tadeusz Majgier.

W partii Jontka w *Halce* Moniuszki wystąpił dnia 6 lutego 1962 r. tenor Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie, Bolesław Pawlus.

Tenor Opery wrocławskiej, Janusz Zipser, wystąpił w partiach Pinkertona w *Madame Butterfly* Pucciniego (dnia 1 marca 1962 r.) i Manrica w *Trubadurze* Verdiego (dnia 23 czerwca 1962 r.).

Solistka Opery im. Moniuszki w Poznaniu, Antonina Kawecka wystąpiła w dniach 9 i 10 kwietnia 1962 r. w partii tytułowej opery Bizeta *Carmen*.

Sopranistka Opery w Łodzi, Jadwiga Pietraszkiewicz, występowała w partiach Leonory w operze Verdiego *Moc przeznaczenia* (w dniach 12 kwietnia, 5 maja i 26 czerwca 1962 r.) oraz Toski w operze Pucciniego (dnia 31 maja 1962 r.).

Partię Ryszarda w *Balu maskowym* Verdiego śpiewał w dniach 7 i 13 maja 1962 r. solista Opery im. Moniuszki w Poznaniu Marian Kouba.

Dnia 9 maja 1962 r. partię Leonory w *Trubadurze* Verdiego śpiewała sopranistka, Maria Foltyn.

Solistka Opery warszawskiej, Krystyna Szczepańska (mezzosopran) występowała w partiach Azuceny w *Trubadurze* Verdiego (dnia 9 maja 1962 r.) i Księżniczki Eboli w *Don Carlosie* Verdiego (dnia 14 maja 1962 r.).

Krystyna Jamroz, solistka opery poznańskiej, wystąpiła w partii Amelii w *Balu maskowym* Verdiego dnia 13 maja 1962 r.

Dnia 15 maja 1962 r. w partii Manrica w *Trubadurze* Verdiego wystąpił tenor Opery warszawskiej, Lesław Waclawik. Partię Hrabiego Luny w tym przedstawieniu śpiewał Robert Młynarski, a w partii Azuceny wystąpiła solistka Opery we Wrocławiu, Jadwiga Romańska.

Partie Leonory w *Trubadurze* Verdiego (dnia 15 maja 1962 r.) i Toski w operze Pucciniego śpiewała solistka Opery we Wrocławiu, Maria Bosko (sopran).

Tenor opery w Poznaniu, Adam Cwieczkowski, wystąpił dnia 28 maja 1962 r. w partii Pinkertona w *Madame Butterfly* Pucciniego.

Tenor opery warszawskiej, Jerzy Orłowski, wystąpił dnia 31 maja 1962 r. w partii Cavaradossiego w *Tosce* Pucciniego.

Partię Rudolfa w *Cyganerii* Pucciniego śpiewał dnia 14 czerwca 1962 r. tenor, Ryszard Małozewski.

Solistka Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie, Waleria Szajowska (mezzosopran), wystąpiła dnia 20 czerwca 1962 r.

w partii Suzuki w *Madame Butterfly* Pucciniego.

Partię tytułową w *Fauście* Gounoda śpiewał dnia 6 lipca 1962 r. tenor Opery wrocławskiej, Ludwik Mika.

W partii Walentego w *Fauście* Gounoda wystąpił dnia 7 lipca 1962 r. baryton, Marian Woźniczko.

OPERA KRAKOWSKA

W partii Tonia w *Pajacach* Leoncavalla wystąpił dnia 22 października 1961 r. tenor, Władysław Malczewski.

Partię Alfreda w operze Verdiego *Traviata* śpiewał tenor, Kazimierz Pustelak, w dniach 23 i 30 października, 5 i 20 listopada, 3 i 31 grudnia 1961 r. oraz 14 stycznia 1962 r.

W dniach 10 grudnia 1961 r. i 26 stycznia 1962 r. partię Alfreda w *Traviacie* Verdiego śpiewał tenor, Janusz Zipser.

ZMARLI *

Dnia 2 sierpnia 1962 r. zmarł w Gdańsku znakomity tenor, ostatnio kierownik wokalny Opery i Filharmonii Bałtyckiej, Stefan Belina-Skupiewski. Urodzony dnia 23 lipca 1885 r., obok studiów inżynierskich w Petersburgu i Karlsruhe, kształcił się w śpiewie pod kierunkiem prof. Jakuba Stückgolda, a następnie — w Monachium — u dyrygenta Feliksa Zottla i reżysera operowego Fuchsa. Debiutował w partii Tonia w *Pajacach* Leoncavalla w St. Gallen w Szwajcarii, mając lat 22. Dzięki pięknemu i wyszkolonemu głosowi, muzykalności, wybornemu aktorstwu i świetnym warunkom, szybko zyskał sobie sławę i popularność, które po występach w całej niemal Euro-

* Nazwiska w tym dziale podane są w kolejności alfabetycznej.

pie zaprowadziły go do Ameryki Południowej (Buenos Aires, Rio de Janeiro, Montevideo, Sao Paulo) i na scenę mediolańskiej La Scali, gdzie pod batutą Toscaniniego odniósł wielki sukces w partii tytułowej Wagnerowskiego *Tristana* i jako Don José w *Carmen* Bizeta.

Repertuar Beliny-Skupiewskiego obejmował naczelne partie tenorowe w operach Gounoda, Halevy'ego, Webera, Pucciniego, Verdiego, Wagnera, Mascagniego, Bizeta, Offenbacha, Czajkowskiego, Meyerbeera, Musorgskiego i innych.

W roku 1928 w pełni powodzenia Stefan Belina-Skupiewski, wskutek choroby, zdecydował się opuścić scenę. Od tego czasu poświęcał się pracy pedagogicznej, kształcąc dla naszych scen operowych wielu wokalistów.

Zasłużony Członek SPATIFu-ZASPU, był laureatem Nagrody Państwowej II stopnia i kawalerem wysokich odznaczeń państwowych.

Dnia 9 maja 1962 r. zmarła w Łodzi Maria Błaszczuk (ur. 3 listopada 1918 r.), tancerka, zatrudniona w zespole teatralnym Państwowego Przedsiębiorstwa Imprez Estradowych w Łodzi.

Dnia 28 lutego 1962 r. zmarł we Wrocławiu Marian Jacek Bogusławski, aktor wrocławskich Teatrów Dramatycznych. Urodzony dnia 22 sierpnia 1886 r., skończył w r. 1908 Szkołę Dramatyczną przy Towarzystwie Muzycznym w Warszawie i rozpoczął pracę w Teatrze Objazdowym pod dyrekcją Kazimierza Kamińskiego. W ciągu wieloletniej działalności scenicznej grał prawie we wszystkich większych teatrach w Polsce. W r. 1938 obchodził w Poznaniu 30-lecie pracy artystycznej. Od r. 1954 był aktorem teatru wrocławskiego.

Spośród wielu ról Bogusławskiego wymienić należy Wernyhorę w *Weselu* Wyspiańskiego, Pana de Sotenville w *Grzegorz*u *Dyndale* Molière'a, a po wojnie — Profesora Sonnenbrucha w *Niemcach* Kruczkowskiego, Męża w *Ich* czworu Zapolskiej, Prezydenta Waltera w *Schillerowskiej* *Intrydze i miłości*, Horodniczego w *Rewi-*

zorze Gogola, role w sztukach Shawa i innych.

Dnia 14 marca 1962 r. zmarł tragicznie w Warszawie Gustaw Buszyński, aktor Teatru Polskiego. Urodzony dnia 25 listopada 1888 r., w r. 1911 wstąpił do Szkoły Aplikacyjnej. Debiutował w Teatrze Polskim w Kijowie, lecz już w r. 1914 został zaangażowany do Teatru Polskiego w Warszawie, gdzie z małymi przerwami (w latach 1922—25 — Poznań i sezon 1927—28 — Kraków) pozostał do końca życia. W okresie okupacji brał czynny udział w podziemnym życiu teatralnym, a po wyzwoleniu był przez krótki czas w zespole Teatru Wojska Polskiego w Łodzi, skąd jako jeden z pierwszych zgłosił się na apel Arnolda Szyfmana do nowo organizującego się w Warszawie Teatru Polskiego.

Obdarzony niezwykle korzystnymi warunkami zewnętrznymi, głębokim głosem i nieskazitelną dykcją, odznaczał się doskonałym opanowaniem warsztatu aktorskiego i niezwykle solidnym stosunkiem do pracy. Spośród bardzo wielu interesujących ról Buszyńskiego przypomnijmy postaci z repertuaru polskiej romantyki — Księdza Marka w dramacie Słowackiego, Masynisę w *Irydionie*, Derwida w *Lilli Wenedzie* Słowackiego, Chłopickiego w *Warszawiance* Wyspiańskiego, Hrabiego Respekta w *Fantazym* Słowackiego, Guślarza w *Dziadach* Mickiewicza, a z ról późniejszych — Vaviana w *Trądzie* w *Pałacu Sprawiedliwości* Bettiego i Księcia Czartoryskiego w *Nocy listopadowej* Wyspiańskiego.

Buszyński brał żywy udział w pracach społecznych i związkowych. Pełnił funkcję przewodniczącego Rady Artystycznej Teatru Polskiego, był profesorem warszawskiej PWST, wielokrotnie też był powoływany do Zarządu Głównego ZASPU i SPATIFu. Był trzykrotnie odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Dnia 14 lipca 1962 r. zmarł tragicznie Roman Dereń, aktor Teatru Polskiego w Warszawie. Urodzony 8 sierpnia 1884 r. studia aktorskie odbył w czasie I wojny świa-

towej w Rosji i tam też został zaangażowany do zawodowego teatru rosyjskiego, gdzie m. in. występował razem z Zulą Pogorzelską. Po powrocie do kraju zaangażował się do teatru Hellera w Warszawie (r. 1921), by w r. 1922 przejść do teatrów pod dyktando Arnolda Szyfmana, gdzie pozostał do r. 1939. Wywieziony do Niemiec po powstaniu warszawskim, powrócił do kraju w r. 1945 i zaangażował się do Teatru Polskiego w Poznaniu, by w r. 1946 wrócić na scenę Teatru Polskiego w Warszawie. Grywał role epizodyczne, lecz przez 40 lat pracy w warszawskim Teatrze Polskim był jak gdyby składnikiem niezbędnym w życiu tej zasłużonej sceny. Roman Dereń, Członek Zasłużony SPATIFu-ZASPU, był od r. 1936 sekretarzem Kapituły Członków Zasłużonych ZASPU. Odznaczony był Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym Krzyżem Zasługi.

Dnia 21 sierpnia 1962 r. zmarł w Poznaniu Józef Dunder (ur. 18 lipca 1901 r.), artysta-muzyk, tubista.

Dnia 16 stycznia 1962 r. zmarła w Łodzi Janina Drac-Draczeńska, aktorka Teatru Nowego. Urodzona dnia 29 listopada 1891 r., po ukończeniu w r. 1923 Szkoły Dramatycznej przy warszawskim Konserwatorium (pod kierownictwem Aleksandra Zelwerowicza), występowała w teatrach Warszawy, Lwowa i Kalisza. Po wojnie pracowała na scenach łódzkich („Bajka”, Kameralny i „Syrena”) a w sezonie 1948—49 — w Teatrze Polskim w Bielsku. Od roku 1949 była członkiem zespołu Teatru Nowego w Łodzi. Z ważniejszych ról Janiny Draczeńskiej przypomnijmy rolę tytułową w *Pani prezesowej*, Matkę w *Starej cegielni* Iwaszkiewicza, Panią Pearce w *Pigmalionie* Shawa i Wandę w *Karolu Macieju Wścieklicy* Witkiewicza.

Dnia 6 grudnia 1961 r. zmarła w Warszawie śpiewaczka Janina Hupertowa, (mezzosopran). Urodzona dnia 8 grudnia 1913 r. debiutowała w partii tytułowej *Carmen* Bizeta

w r. 1930 na scenie Opery im. Moniuszki w Poznaniu. Występowała przede wszystkim w operze warszawskiej, a także na scenach operowych Krakowa, Lwowa i Poznania. Za granicą — w Hamburgu, Berlinie, Bukareszcie i Helsinkach. W repertuarze miała 26 partii operowych; do jej najlepszych kreacji należały: *Carmen*, *Amneris* w *Aidzie* Verdiego, *Maryna* w *Borysie Godunowie* Musorgskiego i *Dorabella* w *Cosi fan tutte* Mozarta. Oprócz występów na scenie operowej Hupertowa koncertowała na estradzie w kraju i za granicą oraz występowała w Polskim Radio.

Dnia 1 stycznia 1962 r. zmarł w Krakowie Alojzy Klucznik (ur. 8 kwietnia 1914 r.), dyrygent i kompozytor, od r. 1945 kierownik muzyczny i dyrygent operetki Miejskiego Teatru Muzycznego w Krakowie. Zmarły był radnym WRN w Krakowie oraz kawalerem Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski i innych odznaczeń państwowych.

Dnia 1 stycznia 1962 r. zmarła w Schronisku Artystów Weteranów Scen Polskich w Skolimowie aktorka Izabela Berson-Kozłowska (Iza Kozłowska). Urodzona dnia 20 stycznia 1884 r. odbyła studia sceniczne pod kierunkiem Stanisławy Wysockiej. Pracę aktorską rozpoczęła w r. 1905 w teatrze lwowskim za dyrekcji Pawlikowskiego, skąd po 3 latach przeszła na scenę poznańską (dyrekcja Rygiera), a sezon 1909—10 spędziła w Łodzi w teatrze Zelwerowicza. W r. 1910 została zaangażowana do Warszawy (Teatry Rządowe, a od r. 1913 — Teatr Polski), by w r. 1919 wyjechać do Krakowa (Teatr Bagatela — lata 1919—1925). Następnie wróciła do Łodzi, a sezon 1927—28 zastał ją w teatrze bydgoskim, by znów na następny sezon wrócić do Łodzi. Wskutek złego stanu zdrowia w r. 1929 zeszła ze sceny, lecz po rocznej przerwie rozpoczęła pracę w Teatrze Wyobraźni Polskiego Radia. Sezon 1935—36 spędziła na scenie im. Słowackiego w Krakowie, skąd po roku wróciła do Warszawy, do pracy w Radio. Po wojnie była aktorką

Teatru Polskiego w Bielsku, na którego scenie obchodziła kolejno dwa jubileusze — 40-lecia i 50-lecia pracy scenicznej. Od r. 1961 zamieszkała w Schronisku w Skolimowie.

Z bogatego dorobku artystycznego Izy Kozłowskiej przypomnieć trzeba role takie jak Bronka w *Edukacji Bronki* Krzywoszewskiego, postać tytułowa w *Pięknej Świętochowskiej*, *Idalia* w *Fantazym*, *Księżniczka* w *Śnie srebrnym Salomei* i *Wioletta* w *Kordianie* Słowackiego, *Tytania* w *Śnie nocy letniej*, *Viola* w *Wieczorze Trzech Króli* i *Miranda* w *Burzy* Shakespeare'a, *Hedda Gabler* w dramacie Ibsena, *Krasawica* w *Bolesławie Śmiałym* Wyspiańskiego, a po wojnie — *Wdowa* w *Balladynie* Słowackiego, *Dulska* w komedii Zapolskiej i *Orgonowa* we *Fredrowskich Damach i huzarach*.

Dnia 6 lipca 1962 r. zmarł w Katowicach Kazimierz Lewicki, aktor Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego. Urodzony dnia 16 grudnia 1883 r., w r. 1903 przerwał studia techniczne, by zaangażować się do Teatru Ludowego w Stanisławowie, po którego likwidacji w r. 1905 przeszedł do tamtejszego Teatru im. Fredry, gdzie pozostał do r. 1913. Po I wojnie światowej przeniósł się do Lwowa, gdzie był aktorem Teatru Miejskiego do r. 1939, a następnie — po wkroczeniu do Lwowa Armii Czerwonej — do r. 1941 grał w Państwowym Teatrze Polskim we Lwowie. Prace na tej scenie podjął znów w r. 1943, by pozostać tam aż do końca wojny. Po wyzwoleniu Kazimierz Lewicki wyjechał wraz z całym zespołem teatru lwowskiego do Katowic, gdzie pozostał do śmierci. W r. 1955 Lewicki obchodził jubileusz 50-lecia pracy scenicznej, grając w *Maturzystach* Skowrońskiego rolę prof. Orlińskiego.

Dnia 9 lipca 1962 r. zmarł w Łodzi Witold Małkowski, aktor, pedagog, scenograf i teatrológ. Urodzony 14 sierpnia 1884 r. po ukończeniu szkoły średniej w Krakowie wyjechał do Monachium, gdzie studiował architekturę, malarstwo, rzeźbę oraz uczył się na kursie aktorskim i pedagogicznym

reżyserski. Uzyskawszy w r. 1908 dyplom, wyjechał na dalsze studia do Francji i Wielkiej Brytanii. W r. 1910 wrócił do kraju, gdzie pełnił obowiązki kierownika artystycznego w zespole Marii Przybyłko-Potockiej, a w r. 1920 zaangażował się do Teatru na Pradze w Warszawie jako scenograf i reżyser. W r. 1921 współpracował jako wykładowca z Instytutem „Reduty”, warszawską Szkołą Teatralną oraz Szkołą Instruktorów Związku Teatrów Ludowych. W r. 1923 objął dyrekcję Teatru im. Fredry w Gnieźnie, skąd po 2 latach przeniósł się do Zjednoczonych Teatrów Pomorskich jako członek dyrekcji. Dalsze lata spędził w Wilnie, skąd powrócił do Bydgoszczy.

W latach 1945—49 był organizatorem, dyrektorem i wykładowcą Liceum Techniki Teatralnej w Warszawie. W r. 1951 przeniósł się do Radomia, gdzie zajął się pracą literacką (przekłady, podręczniki), skąd w r. 1952 wyjechał do Łodzi, zaproszony do wzięcia udziału w pracach tamtejszej PWSTiF, gdzie został wykładowcą na Wydziale Aktorskim.

Dnia 9 maja 1962 r. zmarł w Warszawie Jerzy Marr, aktor Praskiego Teatru Ludowego. Urodził się 21 marca 1901 r. Po ukończeniu szkoły średniej studiował na politechnice, lecz już w r. 1921 zadebiutował na scenie; grywał w operetkach i teatrach objazdowych, a przede wszystkim w filmach, których ma w swym dorobku ponad 50. Po wojnie pracował w teatrach warszawskich (Polski i MO Studio), lubelskim i olsztyńskim, a od r. 1951 był aktorem Teatru Ludowego. Znany przed wojną jako amant filmowy, grywał ostatnio role charakterystyczne. Kawaler Mordwinow w *Sułkowskim* Żeromskiego był jego ostatnią rolą.

W Katowicach zmarła dnia 13 marca 1962 r. aktorka Teatru Śląskiego im. Wyspiańskiego, Stefania Michnowska-Rzeszutko. Urodzona dnia 26 grudnia 1881 r. debiutowała w teatrze lwowskim za dyrekcji Pawlikowskiego w r. 1900, jako *Zuzia* w *Odludkach* i *poecie* Fredry. Jako młoda

aktorka zbierała zachwyty krytyki i publiczności lwowskiej w rolach naiwnych, później amantek i charakterystycznych. W r. 1945 wraz z całym zespołem teatru lwowskiego znalazła się na scenie katowickiej, której pozostała wierna do śmierci. „Zawsze cierpliwa, uśmiechnięta, pogodna Michnowska zachwycała wdziękiem. Cierpliwa i cicha, pracowita i promienna grała Akulinę w słynnym przedstawieniu *Mieszczan Gorkiego*, była pełną poezji Matką w *Balladynie*, niezapomnianą, zaskakującą Zegociną w *Panu Damazym*” — pisał o Michnowskiej w *Teatrze* Wojciech Natanson.

Dnia 8 grudnia 1961 r. zmarł w Rzeszowie aktor Teatru im. Siemaszkowej, Stefan Michułowicz. Urodzony 1 stycznia 1884 r. skończył szkołę aktorską Zelazowskiego i Chmielińskiego; debiutował w r. 1906 w teatrze poznańskim za dyrekcji Rygiera. W latach następnych występował we Lwowie, Krakowie, Bydgoszczy i Łodzi. Po wojnie zaangażował się do Teatru Starego a następnie im. Słowackiego w Krakowie, gdzie pozostał do r. 1947. Dalsze lata spędził kolejno na scenach Lublina, Białegostoku i Rzeszowa; w tym ostatnim teatrze obchodził w r. 1956 jubileusz 50-lecia pracy scenicznej, grając w *Maturzystach* Skowrońskiego rolę prof. Orlińskiego. Został wówczas odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Dnia 17 marca 1962 r. zmarł w Krakowie Wacław Nowakowski, aktor Teatru im. Słowackiego. Urodzony 14 kwietnia 1888 r., w Warszawie ukończył Szkołę Dramatyczną i w r. 1908 zaangażował się do łódzkiego zespołu Zelwerowicza, który 20-letniemu wówczas aktorowi powierzył rolę Irydiona w tragedii Krasińskiego. Z Łodzi wędruje do Wilna i Kijowa, Warszawy, Krakowa, Łodzi, znów Warszawy, Poznania, Łodzi, Wilna, Katowic, by w r. 1925 objąć czołowe stanowisko w nowo utworzonym przez Leona Schillera Teatrze im. Bogusławskiego w Warszawie. Jego dalszą drogę artystyczną tak scharakteryzował na łamach *Teatru* Wojciech Natanson: „O jego artystycznym

znaczeniu w zespole świadczą obsady. Już w pierwszym przedstawieniu *Opowieści zimowej* bierze udział (jako król Leontes), gra w *Bandurce* i w słynnym *Kniazu Paliomkinie*, w *Złotym płaszczu* i *Zołnierzu królowej Madagaskaru*. W momencie strajku aktorskiego i zatargu o gaże powierzono Nowakowskiemu doniosłe funkcje; desygnowano go na jednego z tymczasowych kierowników, cieszącego się zaufaniem obu zwaśnionych grup w zespole.

W nowym sezonie 1925/26, pod trójosobowym wodzostwem Schillera, Zelwerowicza i Horzycy, jest znów Nowakowski czynny, występując w utworach Szekspira (*Jak wam się podoba*), Wyspiańskiego (pamiętny Hektor w *Achilleis*), Schillera (*Intryga i miłość* — prezydent Walter), Żeromskiego (Bożyszczę w *Róży*) i innych. Teatrowi im. Bogusławskiego pozostał Nowakowski do końca wierny. Ale oto raz jeszcze zaproszony zostaje do Katowic na placówkę, której znaczenie ustawicznie rośnie. Stamtąd właśnie w 1929 roku Trzcziński angażuje Nowakowskiego do ról wielkiego repertuaru, na sławną scenę, po której przewija się cień Wyspiańskiego. Wacław Nowakowski gra tutaj Konrada-Gustawa w *Dziadach*, Kirkora, Hetmana w *Horsztyńskim*, Mickiewicza w *Legionie*, liczne role w *Mazepie*, *Marii Stuart*, *Kordianie*, *Lilli Wenedzie* Słowackiego, *Wyzwoleniu*, *Weselu*, *Bolesławie Śmiałym* Wyspiańskiego. Jest podporą sceny krakowskiej za dyrekcji Juliusza Osterwy i Karola Frycza. Dzieli los z nieugiętym zespołem krakowskim w okresie okupacji. Po wojnie staje się jednym z reprezentantów owego stylu krakowskiego, który podwawelskim scenom zapewnia w latach czterdziestych i pięćdziesiątych jedno z czołowych miejsc w naszym teatralnym życiu. Przez jakiś czas jest zastępcą Osterwy, za jego nowej dyrekcji w krakowskich teatrach. Z ramienia chorego Pana Juliusza kieruje Teatrem im. Słowackiego, podczas gdy Władysław Woźnik rządzi w Teatrze Starym. (Wielki polski repertuar na pierwszej z tych scen rywalizuje wtedy ze współczesnymi rodzimymi utworami poetyckimi — na drugiej). Poważną swą artystyczną pozycję utrzymuje Nowakowski za dyrekcji Bronisława Dąbrowskiego, Henryka Szle-

tyńskiego i — nowej — Dąbrowskiego. Równocześnie, mimo ciężkiej choroby serca, pracuje jako pedagog w krakowskiej Szkole Teatralnej.”

Nowakowski ma na swym koncie również wiele prac reżyserskich, ostatnio przede wszystkim z polskiego repertuaru komediowego. Za pracę artystyczną otrzymał szereg wysokich odznaczeń państwowych — Sztandar Pracy II Klasy, Krzyże — Komandorski, Oficerski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski i in.

W Warszawie zmarł dnia 24 stycznia 1962 r. aktor Teatru Powszechnego, Stanisław Pless-Janowski. Urodzony dnia 10 września 1887 r., debiutował mając lat 21. Po siedmioletniej wędrowce z różnymi zespołami aktorskimi w r. 1915 zaangażował się do warszawskiego Teatru Ludowego na Pradze, skąd w r. 1917 przeszedł do Teatru Polskiego (dyrekcja Solskiego). Sezon 1918—19 spędził w łódzkim Teatrze Miejskim, sezon 1919—20 — znów w Teatrze Ludowym. W latach 1920—22 był aktorem Teatru im. Bogusławskiego w Warszawie, skąd przeszedł do Teatru Narodowego. W r. 1924 powrócił do Łodzi, skąd po 3 latach przeniósł się do Katowic. Dalsze etapy aktorskiej wędrowki Janowskiego to Katowice, Poznań, Wilno i znów Warszawa (r. 1936 — „Reduta”), gdzie pozostał do wybuchu wojny. Po wojnie — Warszawa, Poznań, Wrocław i znów Warszawa, Teatr Powszechny. Czołowe role Janowskiego to Wojewoda w *Mazepie*, Grzegorz w *Kordianie* Słowackiego, Blaks w *Erosie i Psyche* Żuławskiego, Shylock w *Kupcu weneckim* i Falstaff w *Wesołych kumosz-kach z Windsoru* Shakespeare’a, Fredrowski Radost, Cześnik, Twardosz i Major, Horodniczy w *Rewizorze* Gogola i inne. W r. 1952 Stanisław Pless-Janowski odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi.

Dnia 25 maja 1962 r. zmarła w Łodzi Zofia Sobajda-Stępień, mezzosopran, chórzystka Opery łódzkiej (ur. 11 grudnia 1914 r.).

Dnia 27 sierpnia 1962 r. zmarł w Szczecinie aktor szczecińskich Teatrów Dramatycznych, Jerzy Sobieraj. Urodzony dnia 11 listopada 1914 r. skończył w Łodzi szkołę średnią i pracował w sądownictwie, które porzucił, by zostać aktorem. W r. 1945 zaangażował się do Teatru Dolnośląskiego w Jeleniej Górze, a w r. 1948 przeniósł się do Wrocławia, skąd po roku powrócił do Jeleniej Góry. W r. 1953 występował na scenie Toruńskiej, w r. 1958 dotarł — via Gdańsk — do Teatrów Dramatycznych w Szczecinie. Był utalentowanym i pełnym temperamentu aktorem charakterystycznym, grywał wiele ról w repertuarze przede wszystkim współczesnym i komediowym. Jedną z jego ostatnich interesujących ról był Major we Fredrowskich *Damach i huzarach*.

Dnia 5 grudnia 1961 r. zmarł w Łodzi aktor Teatru Powszechnego, Eugeniusz Stawowski. Urodzony w Krakowie dnia 1 maja 1919 r. studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego; w r. 1945 ukończył Studio Aktorskie przy Teatrze Starym w Krakowie. Pracował kolejno w Teatrze Powszechnym i Teatrze Kameralnym TUR w Krakowie, w Teatrze Ziemi Opolskiej w Opolu i Teatrze Polskim w Szczecinie. Od r. 1948 był aktorem łódzkiego Teatru Powszechnego, Stawowski miał w swym dorobku wiele ról, przede wszystkim charakterystycznych, z których przypomnieć trzeba Arcybiskupa w *Skowronku* Anouilha, Kaprala Johnstone w *Błękitnym patrolu* Halla i Eckerta w sztuce Mc Colla *Zatrzymać pociąg*. Próbował również sił jako reżyser i był wykładowcą w Szkole Instruktorów Teatrów Ochotniczych, a w latach 1955—57 — w łódzkiej PWSTiF.

Dnia 27 grudnia 1962 r. zmarła w Poznaniu Eufemia Szabrańska-Leszner, solistka Opery im. Moniuszki w Poznaniu. Urodzona dnia 17 lipca 1907 r. studiowała wokalistykę u Janiny Korolewicz-Waydowej oraz for-

tepian u prof. Władysława Burkatha. W latach 1934—37 występowała w operze warszawskiej, a następnie poznańskiej, gdzie pozostała do r. 1939. Po wojnie wróciła do Poznania. Czołowymi partiami śpiewaczki były Amneris w *Aidzie* Verdiego, Carmen w operze Bizeta, Liza w *Damie pikowej* Czajkowskiego, Ortruda w *Lohengrinie* Wagnera i in.

Dnia 2 czerwca 1962 r. zmarł w Gdyni aktor i reżyser Teatru „Wybrzeże” w Gdańsku, Gwido Trzywdar-Rakowski. Urodzony dnia 12 września 1889 r., po ukończeniu szkoły średniej wstąpił na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, studiując równocześnie grę aktorską u Stanisława Stanisławskiego. W r. 1913 debiutował w teatrze krakowskim, skąd przeszedł na scenę poznańską. Dalsze lata spędził na scenach Łodzi, Grodna i Łucka, a w latach 1927—37 grał w Warszawie w teatrach — im. Bogusławskiego i Narodowym. W r. 1937 wyjechał na Wybrzeże, gdzie objął dyrekcję Teatru Marynarki Wojennej w Gdyni. Po latach okupacji, które przeżył w obozach koncentracyjnych, artysta wrócił na Wybrzeże, gdzie był pierwszym organizatorem życia teatralnego (na stanowisku kierownika artystycznego Teatru Marynarki Wojennej w Gdyni). Po kilkuletnim pobycie w Łodzi i Białymstoku, Trzywdar-Rakowski od r. 1952 był członkiem zespołu Teatru „Wybrzeże” w Trójmieście. W bogatym dorobku aktorskim — ponad 350 ról — Trzywdar-Rakowskiego na upamiętnienie m. in. zasługują takie jak Sforca w *Horzłyńskim* i Grzegorz w *Kordianie* Słowackiego, Rejent w *Zemście* Fredry, rola tytułowa w *Skąpcu* Molière'a, Mąż w *Ich czworo* i Felicjan w *Moralności Pani Dulskiej* Zapolskiej, Ojciec w *Dwóch teatrach* Szaniawskiego.

We Wrocławiu zmarł dnia 19 lipca 1962 r. artysta muzyk Opery wrocławskiej, Gustaw Wieman (ur. 14 stycznia 1906 r.).

Dnia 21 grudnia 1961 r. zmarła we Wrocławiu aktorka i reżyserka wrocławskiego Teatru „Rozmaitości”, Stanisława Zbyszewska-Kisielińska. Urodzona dnia 10 stycznia 1904 r., w czasie studiów na Wydziale Filozofii Uniwersytetu Warszawskiego została przyjęta do Instytutu „Reduty”, której członkiem zespołu została w r. 1922. Sezon następny spędziła w Teatrze Narodowym, a w r. 1925 wyjechała z „Redutą” do Wilna, biorąc także udział w objeździe „Reduty” po całej Polsce. W latach 1928—39 występowała kolejno na scenach Warszawy, Katowic, Częstochowy i Kalisza. Po wyzwoleniu założyła półzawodowy teatr w Krasnymstawie, a w lipcu 1945 r. przeniosła się do Krakowa. W latach 1946—52 pracowała kolejno w teatrach Opola, Sosnowca, Kielc i Radomia, Białegostoku. Ostatnie 10 lat spędziła we wrocławskich „Rozmaitościach”. Z wielu ról Stanisławy Zbyszewskiej na upamiętnienie zasługują m. in. Smugonia w *Przepióreczce* Żeromskiego, Klara i Podstolina w *Zemście* Fredry, Infantka w *Cydzie* Corneille'a-Wyspiańskiego, Balladyna w tragedii Słowackiego, Panna Młoda i Marysia w *Weselu* Wyspiańskiego. Do ostatnich prac reżyserskich Zbyszewskiej należą *Parady* Potockiego, *Wszędzie są studnie* Karpowicza i *Księżyc dla ponizonych* O'Neill'a w Teatrze „Rozmaitości” we Wrocławiu.

Dnia 14 października 1961 r. zmarł we Wrocławiu Tadeusz Zelenay, kierownik literacki wrocławskiego Teatru „Rozmaitości” (ur. 2 maja 1913 r.).

W Olsztynie zmarł dnia 16 grudnia 1961 r. aktor Teatru im. Jaracza, Jerzy Żułkwa. Urodzony dnia 15 listopada 1909 r. studiował od 1932 r. w Wilnie na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu i jednocześnie występował na scenie Teatrów Miejskich. Lata okupacji spędził w obozie jeńców wojennych w Niemczech. Do kraju wrócił w r. 1947. We Wrocławiu uzyskał dyplom prawnika i w r. 1948 zaangażował się do teatru w Olsztynie,

skąd — po złożeniu egzaminu aktorskiego — w r. 1954 wyjechał na rok do Wrocławia. W r. 1955 powrócił na scenę olsztyńską, na której pozostał do śmierci. Celował w rolach charakterystycznych. Do czołowych osiągnięć artysty należały m. in. role: Kreona w *Antygonie* Anouilha, Łabutisa w *Pieją koguty* Bałtusisza, Józefa Lippi w *Huzarach* Breala i in.

W nocy z dn. 31 lipca na 1 sierpnia 1962 r. zmarł w Warszawie Leon Kruczkowski, Budowniczy Polski Ludowej, jeden z najwybitniejszych współczesnych pisarzy polskich, związany od początku swej twórczości z lewicowym, rewolucyjnym nurtem literatury i teatru.

Urodzony w Krakowie dnia 28 czerwca 1900 r. ukończył Wydział Chemii Wyższej Szkoły Przemysłowej i w r. 1928 zadebiutował tomikiem poezji *Młoty nad światem*. W okresie przedwojennym dał się poznać przede wszystkim jednak jako prozaik, autor powieści *Kordian i cham* (adaptowanej na scenę i wystawionej przez warszawski Teatr Comedia w latach trzydziestych), *Pawie pióra* oraz *Sidla*. W tym też okresie powstała jego pierwsza sztuka — *Daubmann*. Lata okupacji spędził w niemieckim obozie jeńców wojennych; wróciwszy po wyzwoleniu do kraju poświęcił się głównie twórczości dla teatru. W r. 1948 powstały *Odwety*, których prapremiera odbyła się w Teatrze Polskim w Warszawie. Prapremiera *Niemców* w warszawskim Teatrze Współczesnym w r. 1949 była jednym z największych wydarzeń literackich i teatralnych po wojnie. Sztuka obiegła wszystkie prawie teatry, wystawiono ją też za granicą oraz — w Niemieckiej Republice Demokratycznej — nakręcono na jej podstawie film.

Pod wrażeniem wyroku, skazującego na śmierć w USA małżeństwo Rosenbergów, powstała tragedia *Juliusz i Ethel* (prapremiera w r. 1954 w Teatrze Kameralnym w Warszawie), która również była grana we wszystkich większych ośrodkach teatralnych Polski. Po komedii *Owiedziny* w r. 1959 odbyła się — znów w warszawskim Teatrze Współczesnym — prapremiera

Pierwszego dnia wolności, utworu, który wyrósł z obozowych doświadczeń pisarza, poruszającego problem wolności człowieka. Podobny problem podjął Kruczkowski w *Śmierci gubernatora* (prapremiera w Teatrze Polskim w Warszawie w r. 1961). Działacz polityczny i społeczny i wieloletni przewodniczący Komisji Kultury KC PZPR, Kruczkowski całe swe życie poświęcił walce o nowe treści i nowe formy naszej sztuki. Był dwukrotnym laureatem Państwowej Nagrody Artystycznej I stopnia, Budowniczym Polski Ludowej oraz kawalerem innych wysokich odznaczeń państwowych.

Dnia 24 kwietnia 1962 r. zmarł w Warszawie wybitny malarz i scenograf, Piotr Potworowski. Miał lat 63.

Uczeń Pankiewicza w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, jeszcze w czasie studiów został organizatorem Komitetu Paryskiego — luźnego zespołu artystów i malarzy, znanych w kraju pod nazwą kapistów. Paryż ukształtował ich fizjonomie artystyczne.

Po powrocie z Paryża w r. 1933 osiadł u siebie, w Poznańskim, gdzie przebywał do wojny. Ten okres z kolei spędził w Anglii; tam został powołany na stanowisko profesora Akademii Sztuk Pięknych w Bath. W r. 1958 wrócił do kraju. W kilka miesięcy później odbyła się jego druga — po 20 latach — wystawa indywidualna. Potworowski reprezentował też Polskę na weneckim Biennale, gdzie zyskał wielki rozgłos.

Zamieszkał w Poznaniu, i tu został zaproszony przez dyrektora Byrskiego do współpracy w inscenizacji *Wesela* Wyspiańskiego. To był początek jego doświadczeń teatralnych, które później utrwalił, projektując — również w Poznaniu — scenografię do *Woyzecka* Büchnera. Z kolei zaprosił go warszawski Teatr Współczesny, gdzie Potworowski opracował scenografię do *Pośredniczki matrymonialnej* Wildera i *Historii tryzjera* Vasco Schehadé. Warto wspomnieć, że panneau scenograficzne tej ostatniej sztuki otwierało ostatnią jego wystawę, zorganizowaną przez Muzeum Narodowe w Poznaniu

przed wysłaniem obrazów Potworowskiego na wystawę indywidualną w Paryżu. Ostatnią jego pracą była scenografia do *Dziadów Drezdeńskich* Mickiewicza, inscenizowanych przez Jerzego Kreczmara w katowickim Teatrze Śląskim im. Wyspiańskiego. Premiera *Dziadów* w oprawie scenograficznej Potworowskiego odbyła się na kilka dni przed śmiercią artysty.

W ALMANACHU ZA SEZON 1960—61 POMINIĘTO:

Jadwiga Gzylewska-Buszyńska, zmarła dnia 25 lipca 1961 r. Była w młodości aktorką o typie lirycznym. Urodzona w Warszawie dnia 29 kwietnia 1894 r., ukończyła Szkołę Aplikacyjną i w roku 1912 rozpoczęła pracę sceniczną w Kijowie w Teatrze „Ogniwo”. W 1915 r. przenosi się do Warszawy, gdzie gra najpierw w Teatrze Praskim, a następnie w Teatrze Małym i Polskim, gdzie pozostaje do 1922 r. (z przerwą w sezonie 1918/19, który spędza w krakowskim Teatrze Powszechnym). Następnie angażuje się do Poznania, a w 1925 r. do Miejskiego Teatru w Łodzi (dyrekcja Szyfmana). W 1927 r. wraca do Warszawy do Teatrów Miejskich. W 1931 r. choroba zmusza ją do przerwania pracy na scenie; powraca do aktorstwa dopiero w 1945 r.; na scenę Teatru Polskiego, gdzie pozostaje aż do śmierci. Gzylewska w pierwszym okresie swej pracy sceniczej grywała często, i to czołowe role, w wielkim repertuarze — by wymienić choćby Ofelię obok Brydzińskiego jako Hamleta czy Desdemonę w *Otelli* z Junoszą w roli tytułowej. Po wojnie przeszła na role raczej charakterystyczne; warto tu wymienić jej Hrabinię w *Domu na Twardej* Korcellego, Staruchę w sztuce Szaniawskiego *Kowal, pieniądże i gwiazdy* czy Marię-Józefinę w *Domu Bernardy Alba* Garcia Lorca.

RÓŻNE WIADOMOŚCI

Dzień 27 marca 1962 r. obchodzony był na całym świecie jako Międzynarodowy Dzień Teatru. Tę inicjatywę Międzynarodowego Instytutu Teatralnego podjęły również teatry polskie wraz z kierownic-

twem resortu. W dniu tym przedstawienia teatralne we wszystkich teatrach polskich poprzedziły krótkie prelekcje, bądź też odczytano tekst przemówienia, wygłoszonego z tej okazji w radio przez Ministra Kultury i Sztuki, Tadeusza Galińskiego.

Z okazji III Festiwalu Teatrów Polski Północnej w Toruniu Wydział Kultury PWRN w Bydgoszczy oraz redakcja *Gazety Pomorskiej* zorganizowały konkurs na najlepszą publikację o III FTTP. Nagrody otrzymali:

I — Jan Paweł Gawlik za artykuł opublikowany w 3 numerze *Dialogu*

II — Andrzej Władysław Kral za artykuł opublikowany w numerze 15 *Teatru*;

III — Dariusz Czaplicki za artykuł opublikowany w 14 numerze *Faktów i Myśli* oraz Henryk Bieniewski za artykuł opublikowany w numerze 28 *Orki*.

Ponadto jury wyróżniło Jerzego Panasiewicza za recenzje ogłaszane w *Gazecie Pomorskiej* i artykuł w *Spojrzeniach* oraz Zefiryne Jędrzyńskiego za sprawną obsługę informacyjną i popularyzację Festiwalu na łamach *Sztandaru Młodych*.

Dnia 18 listopada 1961 r. odbyła się uroczysta inauguracja sceny objazdowej Teatru Lalki i Aktora w Poznaniu, której siedzibą jest Piła. Ta najmniejsza scenka lalkowa w Polsce obsługiwana jest przez dwóch aktorów, Jowitę Lewińską i Edwina Spólnika; terenem działalności — województwo poznańskie. Jako pramię inauguracyjną wystawiono „Pinokia” Schrödera według Collodiego.

Dnia 13 listopada 1961 r. otwarto w Gnieźnie — staraniem Teatru im. Fredry i Towarzystwa Miłośników Teatru — Scenę-Kawiarnię w pomieszczeniach gnieźnieńskiego Teatru im. Fredry. Na inaugurację nowej scenki wystawiono *Odwiedziny o zmroku* Rittnera.

Kontynuując zapoczątkowaną w ubiegłym sezonie akcję „Jarmarków teatralnych”, Scena Objazdowa gdańskiego Teatru „Wybrzeże” dała cykle przedstawień w Wejherowie, Tczewie, Malborku i Kwidzynie. W sezonie 1961—62 odbyły się także trzy spotkania z widzami, połączone z dyskusją o przedstawieniach — w Wejherowie o sztuce Zorina *Czas młodości* oraz w Gdańsku i Sztumie — o *Ciężkich czasach* Bałuckiego.

W związku z obchodzonym w dniu 19 maja 1962 r. jubileuszem Teatru im. Jaracza w Łodzi, ulica Parkowa w Łodzi została przemianowana na ulicę Leona Schillera, zaś jedna z nowych ulic otrzymała imię Aleksandra Zelwerowicza.

Na estradzie Filharmonii Narodowej w Warszawie odbyły się trzy koncerty w wykonaniu zespołów warszawskiej Opery, a mianowicie:

dnia 17 kwietnia 1962 r. koncert kameralny w wykonaniu kwintetu instrumentów dętych, kwartetu smyczkowego, tria fortepianowego, chóru mieszanego oraz zespołu instrumentów dętych pod batutą Bohdana Wodiczki (w programie utwory kameralne Haydna, Borodina, Malawskiego i Strawińskiego);

dnia 14 czerwca 1962 r. koncert popularny w wykonaniu orkiestry symfonicznej Opery warszawskiej oraz Orkiestry Tanecznej Polskiego Radia pod batutą Bohdana Wodiczki i z udziałem solistów Jerzego Gonczorskiego — trąbka i Włodzimierza Lewickiego — fortepian (w programie utwory Haydna, Iberty i Goulda oraz Hamiltona, Dankwortha i Siebera);

dnia 27 czerwca 1962 r. koncert symfoniczny w wykonaniu orkiestry symfonicz-

nej Opery Warszawskiej pod batutą Henryka Czyży i z udziałem solistów-spiewaków Kazimierza Pustelaka, Zdzisława Nikodema, Bernarda Ładysza i Edwarda Pawlaka (w programie utwory Debussy'ego Strawińskiego i Brahmsa).

Teatr Polski w Warszawie podjął szeroką akcję popularyzacji sztuki teatralnej wśród załóg warszawskich zakładów przemysłowych. Stałą współpracą objęte zostały załogi: Państwowych Zakładów Optycznych, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych, Warszawskiej Wytwórni Wyrobów Metalowych i Platerów, Państwowych Zakładów Przemysłu Odzieżowego Nr 2, Warszawskich Zakładów Telewizyjnych, Fabryki Samochodów Osobowych, Zakładów Wytwórczych Lamp Elektrycznych im. Róży Luksemburg, Huty „Warszawa”, Warszawskich Zakładów Przemysłu Spirytusowego, Warszawskiej Fabryki Motocykli, Elektrociepłowni na Żeraniu i Warszawskich Zakładów Przemysłu Cukierniczego im. 22 Lipca. We wszystkich tych zakładach Teatr Polski dawał koncerty (niejednokrotnie po kilka w ciągu sezonu), na których było ogółem 8980 widzów. Na koncert składały się: prelekcja o pracy i życiu Teatru Polskiego, fragmenty sztuk, recytacje oraz dyskusja. Ogółem odbyło się 21 spotkań Teatru z załogami zakładów. Ze strony Teatru Polskiego brało w nich udział w ciągu sezonu 56 aktorów.

Nagrodę dyrektora teatru za najlepszą rolę aktorską sezonu w Teatrze Lalek „Marcinek” w Poznaniu otrzymały w sezonie 1961—62: Jowita Lewińska (za rolę tytułową w sztuce Schrödera *Pinokio* według Collodiego) oraz Maria Korzeniowska (za rolę Tygryśka w sztuce Januszewskiej).

SZKOŁY TEATRALNE

ROK AKADEMICKI 1961—1962

PAŃSTWOWA WYŻSZA SZKOŁA TEATRALNA IM. ALEKSANDRA ZELWERO- WICZA W WARSZAWIE

Wydziały: Aktorski i Reżyserski.

REKTOR — Jan Kreczmar.

PROREKTORZY — Szczepan Baczyński, Jan Świdorski.

DZIEKAN WYDZIAŁU AKTORSKIEGO — Rena Tomaszewska.

DZIEKAN WYDZIAŁU REŻYSERSKIEGO — Bohdan Korzeniewski.

SENAT: rektor, prorektorzy, dziekani wydziałów oraz jako przedstawiciele wydziałów: Erwin Axer, Jerzy Kreczmar, Stanisława Perzanowska, Henryk Szletyński.

PROFESOROWIE I WYKŁADOWCY:

Erwin Axer, Szczepan Baczyński, Aleksander Bardini, Antoni Bohdziewicz, Edward Csató, Henryk Czajkowski, Krystyna Danecka-Szopowa, Teresa Dobrowolska, Halina Drohocka, Zofia Faryna, Olga Freydowa, Ryszard Górski, Ryszarda Hanin, Jerzy Jackl, Ryszard Jeż, Bohdan Korzeniewski, Łarisa Kowalenko, Władysław Krasnowiecki, Jan Kreczmar, Jerzy Kreczmar, Justyna Kreczmarowa, Sławomir Lindner, Janina Macherska, Zofia Małynicz, Aleksander Michałowski, Halina Mikołajska, Wiktor Milewski, Maria Mokrzycka, Stefan Morawski, Zofia Mrozowska, Adam Niemczyc, Roman Nowicki, Stanisława Perzanowska, Janina Romanówna, Feliks Rudomski, Kazimierz Rudzki, Ludwik Sempoliński, Tadeusz Sivert, Henryk Szletyński, Aniela Świdorska, Jan Świdorski, Rena Tomaszewska, Janusz Warnecki, Maria Wieman, Maria Wiercińska, Marian Wyrzykowski, Ryszard Zaniewski, Xymena Zaniewska, Roman Zawistowski.

ASYSTENCI: Mieczysław Czechowicz, Jerzy Dukay, Joanna Jedlewska, Marian Jonkajtys, Mieczysław Kalenik, Krzysztof Kowalewski, Ryszard Kubiak, Ilona Kuczyk-Szczepańska, Jan Kulczyński, Jadwiga Olkowska, Zygmunt Rzuchowski, Danuta Wodyńska, Tadeusz Woźniak, Stanisław Wszyński, Zbigniew Zapasiewicz, Andrzej Zarnecki.

BIBLIOTEKA — Helena Łysakowska (kierownik), Alicja Pawłowska.

Opiekun z ramienia rektoratu — Szczepan Baczyński.
REFERAT ORGANIZACJI I TOKU STUDIÓW ORAZ SEKRETARIAT — Franciszek Rzewuski (kierownik), Tekla Salicka, Irena Turowicz.

LICZBA SŁUCHACZY:

Wydział Aktorski	Wydział Reżyserski
I rok studiów — 30	I rok studiów — 3
II „ „ — 21	II „ „ — 8
III „ „ — 22	III „ „ — 2
IV „ „ — 12	IV „ „ — 8
Razem — 85 osób	Razem — 21 osób
	Ogółem — 106 osób

ABSOLWENCI WYDZIAŁU AKTORSKIEGO W ROKU 1962:

Iga Cembrzyńska, Ewa Gąsowska, Maria Głowacka, Andrzej Kozak, Mirosława Krajewska, Marta Lipińska, Zofia Marcinkowska, Barbara Patarska, Janusz Sieradziński, Janusz Herter, Jerzy Szmidt, Alicja Zalewska.

ABSOLWENCI WYDZIAŁU REŻYSERSKIEGO W ROKU 1962:

Kazimierz Braun, Bohdan Czechak, Danuta Knoppówna, Lech Komarnicki, Noemi Korsan, Krystyna Meissner, Jowita Pieńkiewicz, Lucyna Tych.

PRACE WARSZTATOWE SŁUCHACZY SZKOŁY

WARSZTATY DYPLOMOWE STUDENTÓW IV ROKU STUDIÓW NA WYDZIALE AKTORSKIM

- George Bernard Shaw — *Złote czasy zanego króla Karola*; przekład Floriana Sobieniowskiego. Reżyseria: Władysław Krasnowiecki, współpraca: Justyna Kreczmarowa, scenografia: Xymena i Ryszard Zaniewscy. Wystawiono na scenie szkolnej.
- Sceny z dramatów Juliusza Słowackiego. Reżyseria: Zofia Małynicz, współpraca Zdzisław Dąbrowski (Wydział Reżyserski), scenografia: Izabela Konarzewska. Wystawiono na scenie szkolnej.
- Aleksy Tołstoj — *Slicznotka*; przekład Józefa Brodzkiego. Reżyseria: Jan Świdorski, współpraca: Tadeusz Woźniak, scenografia: Aniela Wojciechowska. Wystawiono na scenie szkolnej.
- Widowisko muzyczne w opracowaniu i realizacji Aleksandra Bardiniego — *Czula struna* Clairvillego i Thibousta z muzyką Kratzera oraz Piosenki pod kierun-

kiem Ludwika Sempolińskiego i Aleksandra Bardiniego. Przy fortepianie Wiktor Milewski, scenografia: Jerzy Gorazdowski. Wystawiono na scenie szkolnej.

WYDZIAŁ REŻYSERSKI

WARSZTATY NA III ROKU STUDIÓW:

- Aleksander Fredro — *Słuby panieńskie*. Reżyseria: Zbigniew Mak. Sztuka wystawiona w Teatrze Polskim w Bydgoszczy.
- Eurypides — *Medea*. Reżyseria: Jerzy Markuszewski. Sztuka wystawiona w Teatrze Dramatycznym w Warszawie (Sala Prób).

WARSZTATY DYPLOMOWE:

- Krzysztof Choiński — *Krucjata*. Reżyseria: Jan Bratkowski. Sztuka wystawiona w Teatrze Ateneum w Warszawie.

Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie mieści się przy ul. Miodowej 22/24.

PAŃSTWOWA WYŻSZA SZKOŁA TEATRALNA I FILMOWA IM. LEONA SCHILLERA W ŁODZI

WYDZIAŁY: Aktorski, Reżyserii Filmowej, Operatorski, Studium Organizacji Produkcji Filmowej, Studium Teorii Filmu.

REKTOR — Jerzy Toeplitz.

PROREKTORZY — do spraw filmu i telewizji: Stanisław Wohl, do spraw ogólnych: Roman Wajdowicz.

DZIEKANI WYDZIAŁÓW — Aktorskiego: Hanna Małkowska, Reżyserii Filmowej: Jerzy Bossak, Operatorskiego: Andrzej An-cuta, kierownik Studium Organizacji Produkcji Filmowej: Zygmunt Król, kierownik Studium Teorii Filmu: Aleksander Jackie-wicz.

PRODZIEKAN WYDZIAŁU REŻYSERII FILMOWEJ — Bolesław W. Lewicki.

PROFESOROWIE I WYKŁADOWCY NA WYDZIALE AKTORSKIM:

Halina Billing-Wohl, Karol Brodzikowski, Jadwiga Chojnacka, Adam Daniewicz, Maciej Grymowski, Maria Kaniewska, Antoni Lewek, Wanda Lipiecowa, Włodzimierz Lwow, Hanna Małkowska, Janina Mieczynska, Henryk Modrzewski, Wanda Nowakowska, Zofia Petri, Natalia Szydłowska,

OPRACOWAŁ

Andrzej Władysław Kral

Roman Wajdowicz, Jerzy Walden, Irena Wojutycka-Saciuk.

Asystenci: Helena Gratelowa, Edward Żuk.
LICZBA SŁUCHACZY NA WYDZIALE AKTORSKIM:

I rok studiów	— 17
II „ „	— 13
III „ „	— 18
IV „ „	— 18
Razem	— 66 osób

Ogólna liczba słuchaczy na wszystkich wydziałach Szkoły — 185 osób.

ABSOLWENCI WYDZIAŁU AKTORSKIEGO W ROKU 1962:

Zygmunt Bielawski, Zbigniew Dobrzyński, Monika Dzienisiewicz, Elżbieta Gorzycka, Teresa Lepkowska, Zygmunt Malanowicz, Andrzej Mrozek, Bogumiła Murzyńska, Maciej Rayzacher, Józefa Szkop-Bartoszek, Tadeusz Wieczorek, Waldemar Wilhelm, Ewa Żytkiewicz.

WARSZTATY DYPLOMOWE STUDENTÓW IV ROKU STUDIÓW NA WYDZIALE AKTORSKIM:

1. Lorraine Hansberry — *Rodzynek w słońcu*; przekład Mary Tarnowej. Reżyseria: Jerzy Walden, asystent: Antoni Lewek, scenografia: Ewa Nahlik. Premiera na scenie Teatru Rozmaitości w Łodzi dnia 11 stycznia 1962 r.

2. Aleksander Ostrowski — *Burza*; przekład Jerzego Jędrzejewicza. Reżyseria: Adam Daniewicz, asystent: Andrzej Jędrzejewski, scenografia: Zdzisław Topolski, opracowanie muzyczne: Edward Żuk. Premiera na scenie Teatru Rozmaitości w Łodzi dnia 13 kwietnia 1962 r.

3. Aleksander Fredro — *Ciotunia*. Reżyseria: Karol Borowski, asystent: Sławomir Matczak. Wystawiono na terenie Szkoły dnia 7 czerwca 1962 r.

Z KRONIKI SZKOŁY

Kierownictwo Wydziału Aktorskiego z uwagą śledzi pracę absolwentów wydziału w teatrach. Zanotowano między innymi, że w roku 1962 na dorocznych festiwalach teatralnych nagrody i wyróżnienia otrzymali następujący wychowankowie Szkoły: Henryk Abbe, Józef Fryźlewicz, Kazimierz Gawęda, Andrzej Kopiczyński, Zdzisław Krauze, Cezary Kussyk, Czesław Lasota, Marek Okopiński, Edmund Pietryk, Celina Putro, Halina Słojewska.

Uczestnicy sesji wyjazdowej Klubu Kry-

tyki Teatralnej, jaka odbyła się w kwietniu w Łodzi, złożyli wizytę na Wydziale Aktorskim Szkoły. Zapoznali się oni z metodami nauczania, mając możliwość obserwowania kolejnych etapów studiów aktorskich — od pierwszych ćwiczeń dykcyjnych, wokalnych i ruchowych, poprzez elementarne etiudy, naukę recytacji wiersza i prozy, opracowywanie scen i aktów, aż do gotowego warsztatu studentów IV roku obejrzanego już w tearze.

Wydział Aktorski, podobnie jak cała Szkoła, gościł szereg wycieczek profesorów i studentów uczelni teatralnych i filmowych z zagranicy. Wśród odwiedzających był prof. Gassner z Nowego Jorku oraz wycieczki studentów z ZSRR, Jugosławii i Bułgarii. Przedmiotem zainteresowania gości były metody i system szkolenia, a zwłaszcza zajęcia specyficzne dla uczelni łódzkiej, jak na przykład nauczanie techniki mówienia do mikrofonu czy zespół ćwiczeń na tempo i oddech.

Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna i Filmowa im. Leona Schillera w Łodzi mieści się przy ul. Targowej 61. Wydział Aktorski — przy ul. Gdańskiej 32.

PAŃSTWOWA WYŻSZA SZKOŁA TEATRALNA IM. LUDWIKA SOLSKIEGO W KRAKOWIE

WYDZIAŁY: Aktorski oraz Oddział Lalkarski.

REKTOR — Tadeusz Burnatowicz.

PROREKTOR — Władysław Tęcza.

DZIEKAN WYDZIAŁU AKTORSKIEGO — Eugeniusz Fulde.

KIEROWNIK ODDZIAŁU LALKARSKIEGO — Władysław Jarema.

SENAT: rektor, prorektor, dziekan Wydziału Aktorskiego, kierownik Oddziału Lalkarskiego oraz przedstawiciel Rady Wydziału Aktorskiego — Jerzy Merunowicz.

PROFESAROWIE I WYKŁADOWCY:

Maria Bieńkowska, Tadeusz Burnatowicz, Eugeniusz Fulde, Halina Gall, Wiesław Gorecki, Joanna Grabek, Stefania Grabowska, Halina Gryglaszewska, Władysław Jarema, Jerzy Kaliszewski, Maria Kościół-

kowska, Władysław Krzemiński, Jerzy Merunowicz, Maria Modrakowska, Józef Morgała, Stefan Papée, Stefan Stojakowski, Wanda Szczuka, Władysław Tęcza, Juliusz Wolski.

STARSZY ASYSTENT: Edward Dobrzański.

LICZBA SŁUCHACZY: Oddział Lalkarski
II rok studiów — 11

Wydział Aktorski

I rok studiów	— 21	III „ „	— 10
II „ „	— 17	IV „ „	— 14
III „ „	— 16		
IV „ „	— 14		

Razem — 68 osób

Razem — 35 osób

Ogółem — 103 osoby

ABSOLWENCI WYDZIAŁU AKTORSKIEGO W ROKU 1962:

Aleksander Bednarz, Kazimierz Borowiec, Andrzej Buszewicz, Małgorzata Dukiet, Jerzy Jogała, Joanna Keller, Krystyna Król, Ewa Krzyżewska, Ewa Mirowska, Bolesław Ogórek, Stefan Szramel, Iwona Świda, Hanna Wietrzny, Czesław Wojtała.

ABSOLWENCI ODDZIAŁU LALKARSKIEGO W ROKU 1962:

Maria Czaicka, Anna Dąbek, Konrad Fulde, Anna Karpińska, Alicja Kobiątka, Elżbieta Kotowicz, Janina Krawczykiewicz, Marian Kwiatkowski, Małgorzata Mond-

schein, Danuta Nowak, Robert Rożynek, Jerzy Rudolf, Jerzy Siech, Barbara Sikora.

PRACE WARSZTATOWE SŁUCHACZY SZKOŁY. WARSZTATY DYPLOMOWE STUDENTÓW IV ROKU STUDIÓW NA WYDZIALE AKTORSKIM:

1. Michał Bułgakow — *Ucieczka*; przekład Jerzego Jędrzejewicza. Kierownictwo pedagogiczne i reżyseria: Halina Gryglaszewska.

2. Sofokles — *Elektra*. Kierownictwo pedagogiczne i reżyseria: Mieczysław Górkiewicz.

3. Lope de Vega — *Kochać nie wiedząc kogo*. Kierownictwo pedagogiczne i reżyseria: Władysław Krzemiński.

WARSZTAT DYPLOMOWY ODDZIAŁU LALKARSKIEGO

Złoty oszczep — według *Księgi dżungli* Kiplinga. Kierownictwo pedagogiczne i reżyseria: Władysław Jarema.

Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Ludwika Solkiego w Krakowie mieści się przy ul. Bohaterów Stalingradu 3.

Opracował:
Andrzej W. Kral

Faint, illegible text in the left column of the top page.

Faint, illegible text in the right column of the top page.

Faint, illegible text in the left column of the bottom page.

Zestawienia-indeksy

Faint text below the section header.

Table of contents with multiple columns, likely listing page numbers and titles.

NAJCZĘSCIEJ
GRANI
AUTORZY
POLSCY

	Liczba przedstawień	Liczba realizacji	Liczba sztuk	Liczba widzów
Fredro A.	886	19	10	297.115
Słowacki J.	549	11	5	191.763
Zeromski S.	451	6	3	150.576
Zapolska G.	382	9	5	143.740
Mrożek S.	340	8	5	74.899
Morstin L. H.	326	6	4	105.439
Bałucki M.	317	5	4	130.832
Kruczkowski L.	277	7	3	93.886
Broszkiewicz J.	254	8	2	63.309
Sienkiewicz H.	232	2	1	164.655
Zawieyski J.	205	5	4	62.748
Wyspiański St.	191	6	3	107.973
Warmiński J.	176	4	1	66.327
Bystrzycka Z.	165	3	1	46.914
Wydrzyński A.	147	4	1	42.907
Mickiewicz A.	140	4	2	53.812
Szczepańska I.	137	2	1	70.284
Rusinek M.	136	1	1	35.407
Domański M.	131	3	1	34.044
Prusicka I.	130	3	2	56.955
Gawlik J. P.	130	4	1	25.239

U w a g a.

Do sztuk Stanisława Wyspiańskiego zostało również zaliczone opracowanie C y d a Corneille'a. Pozycja „Sienkiewicz H.” obejmuje dwie adaptacje „W pustyni i w puszczy”.

NAJCZĘSCIEJ
GRANI
AUTORZY
OBCY

	Liczba przedstawień	Liczba realizacji	Liczba sztuk	Liczba widzów
Shakespeare W.	539	12	7	190.181
Achard M.	384	7	1	132.577
Molière	377	10	4	187.365
Brecht B.	371	7	3	157.367
Gibson W.	362	7	1	92.206
Ostrowski A.	227	3	3	76.748
Shaw G. B.	222	4	4	112.667
O'Neill E.	179	4	2	47.123
Gogol M.	154	2	2	90.714
Greene G.	153	1	1	50.720
Sofokles	140	3	2	46.651
Simmel J. M.	123	2	1	32.159
Lewin I., Hyman M.	119	2	1	46.545
Sartre J. P.	117	4	3	40.920
Anouilh J.	116	3	3	64.187
Aischylos	115	3	2	37.069
Morris E.	114	2	1	30.156
Vincy R. i Valmy J.	111	1	1	41.534
Twain M.	110	2	1	46.191
Goldoni C.	108	5	4	55.354

SZTUKI
POLSKIE
O NAJWIĘKSZEJ
FREKWENCJI

	Liczba widzów	Liczba przedstawień	Liczba realizacji
<i>W pustyni i w puszczy</i> Sienkiewicza	164.655	232	2
<i>Moralność pani Dulskiej</i> Zapolskiej	96.766	215	5
<i>Damy i huzary</i> Fredry	81.237	153	4
<i>Mazepa</i> Słowackiego	75.161	208	3
<i>Pan Twardowski</i> Szczepańskiej	70.284	137	2
<i>Człowiek z głową</i> (<i>Barbara I... II... III...</i>) Warmińskiego	66.327	176	4
<i>Wesele</i> Wypiańskiego	62.047	104	2
<i>Skandal w Hellbergu</i> Broszkiewicza	60.483	243	7
<i>Sułkowski</i> Żeromskiego	57.580	155	2
<i>Indyk</i> Mrożka	55.333	210	3
<i>Uciekła mi przepióreczka</i> Żeromskiego	54.874	149	2
<i>Jaś i Małgosia</i> Hartwig i Międzyrzeckiego	54.181	104	1
<i>Wicek i Wacek</i> Przybylskiego	54.000	120	1
<i>Balladyna</i> Słowackiego	53.752	110	2
<i>Historyja o Chwałebnym</i> <i>Zmartwychwstaniu Pańskim</i> Mikołaja z Wilkowiecka	53.721	92	2
<i>Kram z piosenkami</i> Schillera	53.470	75	2
<i>Grube ryby</i> Bałuckiego	52.173	100	2
<i>Barbara Radziwiłłówna</i> Felińskiego	51.720	124	2
<i>Dom otwarty</i> Bałuckiego	49.055	111	1
<i>Dziady</i> Mickiewicza	48.329	122	3

SZTUKI
OBCE
O NAJWIĘKSZEJ
FREKWENCJI

	Liczba widzów	Liczba przedstawień	Liczba realizacji
<i>Idiotka</i> Acharda	132.577	384	7
<i>Skąpiec</i> Moliera	124.836	223	6
<i>Dwoje na huśtawce</i> Gibsona	92.206	362	7
<i>Opera za trzy grosze</i> Brechtta	70.737	179	4
<i>Pigmalion</i> Shawa	65.427	90	1
<i>Ożenek</i> Gogola	59.692	93	1
<i>Romeo i Julia</i> Shakespeare'a	59.407	216	4
<i>Małka Courage i jej dzieci</i> Brechtta	59.378	129	2
<i>Ustępłiwy kochanek</i> Greene'a	50.720	153	1
<i>Świętoszek</i> Moliera	46.580	97	2
<i>Psie czasy sierżancie</i> Lewin'a i Hyman'a	46.545	119	2
<i>Przygody Hucka</i> Twain'a	46.191	110	2
<i>Volpone</i> Jonsona	45.254	85	2
<i>Anna Christie</i> O'Neill'a	44.675	173	3
<i>Eurydyka</i> Anouilh'a	43.130	60	1
<i>Pasztet, jakich mało</i> Vincy i Valmy	41.534	111	1
<i>Harvey</i> Chase	37.500	73	1
<i>Grunt to rodzinka</i> Dobricanina	37.036	109	1
<i>Wieczór Trzech Króli</i> Shakespeare'a	35.735	76	2
<i>Gubernator</i> Warren'a	34.808	94	3
<i>Igraszki z diabłem</i> Drdy	34.510	99	3
<i>Przed maturą</i> Lacour'a	33.807	100	2

AUTORZY SZTUK GRANYCH
NA SCENACH
DRAMATYCZNYCH

(Cyfry oznaczają stronice)

POLSKA

- Abramow Jarosław *Remanent* 95. *Zasada* 147
Auderska Halina *Spotkanie w ciemnościach* 170
Balicki Stanisław Witold *Kroniki Warszawskie* (wg Prusa) 108
Bałucki Michał *Ciężkie czasy* 182. *Dom otwarty* 112. *Grube ryby* 153, 146. *Klub kawalerów* 98, 132, 241
Barnaś Kazimierz *Dwie miłości kapitana* 102. *Spisek Matyldy* 244, 253
Bebak Zbigniew *Przyjaciół wesolego diabła* (wg Makuszyńskiego) 109, 212—213
Bernstein Edward i Oleksik Klemens *Księżę złotej muszki* 177
Berwińska Krystyna *Hrabina z importu* 113
Bliziński Józef *Pan Damazy* 149, 203
Bogusławski Wojciech *Cud mniemany czyli Krakowiacy i Górale* 152, 160. *Szkoła obmowy* (wg Sheridan) 104
Broniewski Władysław — p. Szczotkowski Wiesław 154
Broszkiewicz Jerzy *Bar wszystkich świętych* 192. *Glupiec i inni* 109. *Skandal w Hellbergu* 133, 150, 181, 205, 216, 245, 255
Brucz Stanisław — p. Skowroński Zdzisław 152
Bugajski Stanisław i Żółkiewska Wanda *Uczeń czarnoksiężnika* 200—201
Burski Juliusz *O burmistrzu, co zawsze miał rację* 98
Bury Edward i Starzyńska Maria *Goździki czy róże* 177. *Miłość i neutrony* 154—155
Bystrzycka Zofia *Czy to jest miłość?* 99, 123, 174
Chełmicki Włodzimierz *Wróg w domu* 169, 170
Choiński Krzysztof *Krucjata* 94
Domański Marek *Kobieta czy brylant?* 217. *Kobieta w trudnej sytuacji* 157, 170, 182, 199
Dominik Franciszek — p. Marianowicz

- Antoni i Minkiewicz Janusz 155
Drozdowski Bohdan *Kondukt* 198
Feliński Alojzy *Barbara Radziwiłłówna* 104, 177
Fredro Aleksander *Ciotunia* 158. *Damy i huzary* 194—195, 202, 215—216, 242. *Dożywocie* 137, 189. *Godzien litości* 124. *Gwałtu co się dzieje* 148, 236. *Mąż i żona* 152, 221, 255. *Nowy Don Kiszot* 101. *Pan Jowialski* 98, 146, 234. *Śluby pannieńskie* 200. *Zemsta* 125, 134, 177, 241
Gawlik Jan Paweł *Portret* 128, 198, 203, 222
Grochowiak Stanisław *Partita na instrument drewniany* 95. *Szachy* 109, 234
Hartwig Julia i Międzyrzecki Artur *Jaś i Małgosia* (na motywach Grimma) 100
Herbert Zbigniew *Drugi pokój* 170
Iłakowicz Kazimiera *Ziemia rozdarta* 136
Iredyński Ireneusz *Ostatni odcinek drogi* 222
Iwaszkiewicz Jarosław *Lato w Nohant* 125, 170. *Wesele pana Balzaca* 107
Janicki Jerzy *Stworzenie świata* 95
Januszewska Hanna *Krzeświwo* (wg Andersen) 253
Jastrzębiec-Rudnicki Walery *Czerwony kapturek* 156
Jeżewska Kazimiera *Królowa śniegu* (wg Andersen) 155
Kamiński Jan Nepomucen *Skalmierzanka* 124
Kierst Jerzy *Tajemnicza szkatułka* 102
Kisielewski Jan August *Ostatnie spotkanie* 102
Kołąkowski Leszek *Wejście i wyjście* 94—95
Konopnicka Maria *Bo tylko miłość jest siłą* (p. Kuzłowa Mirosława) 252. *O krasnoludkach i sierotce Marysi* (p. Skowroński Zdzisław) 152
Kotlarczyk Mieczysław *Pan Tadeusz czyli Ostatni zajazd na Litwie* (adaptacja Mickiewicza) 239. *Polonez Bogusławskiego* (adaptacja Bogusławskiego, Niemcewicza i inn.) 239

- Kożusznik Tadeusz *Kocha, lubi, szanuje* 152—153, 158
Krański Janusz *Kwatery* 95
Krasowski Jerzy *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwanca* (adaptacja Erenburga) 177, 237. *Myszy i ludzie* (adaptacja Steinbecka) 202, 238
Kruczkowski Leon *Niemcy* 104, 124, 158. *Odwety* 101, 126—127, 193, 253. *Pierwszy dzień wolności* 165. *Śmierć gubernatora* 106, 247.
Krumłowski Konstanty — p. Kwiatkowski Tadeusz, Schiller Leon 181, 243—244
Krygier Waldemar *Idiota* (adaptacja Dostojewskiego) 218
Krzemiński Władysław *Romans z wodewilu* (wg Turskiego) 232, 246
Kuzłowa Mirosława *Bo tylko miłość jest siłą* (wg Konopnickiej) 252
Kwiatkowski Tadeusz *Królowa przedmieścia* (wg Krumłowskiego) 181, 243—244
Laurentowski Zenon *Kot w butach* 173
Legut Lucyna *Złodziej serc* 224
Liskowacki Ryszard *Umierają dobrzy ludzie* 194
Lutowski Jerzy *Ostry dyżur* 131—132
Łastawiecki Kazimierz — p. Tuwim Julian 181
Łuszczewska Jadwiga — p. Malak Tadeusz 238—239
Makarewicz Andrzej *Piramidalny bohater* 112
Makuszyński Kornel *Przyjaciół wesolego diabła* (p. Bebak Zbigniew) 109, 212—213. *Szatan z VII klasy* (p. Słońska Irena) 191
Malak Tadeusz *Panienska z okienka* (wg Łuszczewskiej) 238—239
Marianowicz Antoni i Minkiewicz Janusz *Wesołe miasteczko* (wg Dominika Stare miasto) 155
Mazanek Janusz — p. Sienkiewicz Henryk 152
Mazanek Janusz — p. Skowroński Zdzisław 152
Mickiewicz Adam *Dziady* 218, 220, 237—238, 239. *Pan Tadeusz czyli Ostatni zajazd na Litwie* (p. Kotlarczyk Mieczysław) 239
Międzyrzecki Artur — p. Hartwig Julia 100

- Mikołaj z Wilkowiecka *Historyja o Chwalonym Zmartwychwstaniu Pańskim* 103—104, 148—149
Minkiewicz Janusz — p. Marianowicz Antoni 155
Morcinek Gustaw *Ondraszek* 224
Morozowicz-Szczepkowska Maria *Sprawa Moniki* 203, 213
Morstin Ludwik Hieronim *Jaskółka* 107, 224. *Obrona Ksantypy* 138—139, 193—194. *Polacy nie gęsi* 235—236. *W słońcu* 134, 203
Mrozek Sławomir *Indyk* 96—97, 181—182, 203, 246, 254. *Karol* 139. *Na pełnym morzu* 170. *Policja* 253. *Strip-tease i inne* (Postępowiec) 174—175, 181, 247
Niemcewicz Julian Ursyn *Powrót posła* 192—193
Nienacki Zbigniew *Termitiera* 151, 174
Niewiarowicz Roman *Dlaczego zaraz tragedia?* 217. *Gdzie diabeł nie może* 234. *Ich dwóch* 155
Niewiarowski Marian *Czarodziej z doliny księżycy* (adaptacja Maliarewskiego) 236
Norwid Cyprian Kamil *Pierścień wielkiej damy* 107
Obidniak Karol *Dark Glory* 153
Odrowąż Janusz *Atomowy rower* 123. *Niezwykła przygoda* 123, 145, 200
Oleksik Klemens — p. Bernstein Edward 177
Olszakowski Aleksander *Brylantowa kolia* 169
Orłowski Władysław *Sprawiedliwość w Kioto* 149
Orzeszkowa Eliza *Meir Ezołowicz* (p. Kamińska Ida) 111
Ostrowska Róża — p. Tuwim Julian 181
Patkowski Maciej *Harmonijka* 213. *Jutro wyrok* 199
Pawlikowska-Jasnorzeńska *Dowód osobisty* 192
Perzyński Włodzimierz *Szczęście Frania* 245
Plaskota Maria Gabriela *W pustyni i w puszczy* (adaptacja Sienkiewicza) 233
Płonka-Fischer Stanisław *Kopciuszek* 233. *Król Bajduś* 169. *Syrena* 200. *Spiąca królowa* 234

Polewka Adam *Farsa o mistrzu Piotrze Patelinie* 175
 Pollakówna Janina *Podróż na księżyc* 131
 Prorok Leszek *Powrót taty* 201
 Prus Bolesław *Kroniki Warszawskie* (p. Bałlicki Stanisław Witold) 108
 Prusicka Irena *Baśń o śpiącej królewnie i błękitnej róży* 236—237. *Srebrne pantofelki* (Trzy pary pantofelków) 153, 235
 Przybylski Zygmunt *Wicek i Wacek* 99
 Rapacki Wincenty (syn) *Ja tu rządzę* 102, 161
 Rej Mikołaj *Żywot Józefa* 197—198
 Rittner Tadeusz *Głupi Jakub* 173. *W małym domku* 201
 Różewicz Tadeusz *Grupa Laokoon* 97. *W świetle dziennym* 152
 Rusinek Michał *Dwie Ewy* 131
 Ruszkowski Ryszard — p. Tuwim Julian 200, 241
 Schiller Leon *Kram z piosenkami* 94, 180, 194. *Królowa przedmieścia* (adaptacja Krumłowskiego) 181, 243—244
 Sienkiewicz Henryk *W pustyni i w puszczy* (p. Mazanek Janusz) 152, (p. Plaskota Maria Gabriela) 233
 Skowroński Zdzisław *Kuglarze* 107, 149, 178
 Skowroński Zdzisław, Mazanek Janusz, Brucz Stanisław *O krasnoludkach i sierotce Marysi* (wg Konopnickiej) 152
 Skudro Ewa *Serce Bałtyku* 190
 Skuszanka Krystyna *Porwanie w Tiutiurlistanie* (adaptacja Zukrowskiego) 147
 Słońska Irena *Szatan z VII klasy* (adaptacja Makuszyńskiego) 191
 Słowacki Juliusz *Balladyna* 224—225, 253. *Fantazy* 104, 146—147. *Kordian* 136, 194, 218. *Lilla Weneta* 244. *Maria Stuart* 201, 232. *Mazepa* 106, 189, 200, 213—214
 Smólski Władysław *Zaczarowana gospoda* 149
 Sowińska Stanisława *Kwiaty łódzkie* 153—154
 Starzyńska Maria — p. Bury Stanisław Edward 154—155, 177
 Stern Anatol *Noce królewskie* 99

Stromenger Karol i Wiercińska Maria *Listy Chopina* 253
 Szaniawski Jerzy *Kowal, pieniądze, i gwiazdy* 244. *Most* 182—183. *Ptaka* 149, 225. *Zeglarz* 99.
 Szczepańska Irena *Pan Twardowski* 224, 240
 Szczotkowski Wiesław *Nie głaskało mnie życie po głowie* (adaptacja Broniewskiego) 154
 Szelburg-Zarembina Ewa *Za siedmioma górami* 219—220
 Szeliga Irena *Trudna miłość* 173
 Swirszczyńska Anna *Farfurka królowej Bony* 137
 Turski Stefan — p. Krzemiński Władysław 232, 246
 Tuwim Julian *Jadzia Wdowa* (adaptacja Ruszkowskiego) 200, 241. *Kwiaty polskie* 181
 Vogler Henryk *Dwanaście białych wielbłądów* 244
 Warmiński Janusz *Barbara I...II...III* (Człowiek z głową) 101, 150, 193, 213, 221
 Werner Andrzej *Eugenia Grandet* (wg Balzaca) 132, 158
 Wiercińska Maria — p. Stromenger Karol 253
 Wieszczycki Stanisław *Jak Matyasz wojaczki kosztował* 217
 Winawer Bruno *Ryk byłego lwa* 245
 Wojdan Zygmunt *Dom bez klamek* 132
 Wróblewska Wanda *Sikorki czyli Mazowieckie dziewczęta* (adaptacja Kamińskiego) 124
 Wydrzyński Andrzej *Uczta morderców* 96, 133, 202, 217, 232
 Wyspiański Stanisław *Kłątwa* 191—192. *Wesele* 106, 147
 Wyspiański Stanisław i Corneille Pierre *Cyd* 127, 199—200, 246
 Zabłocki Franciszek *Fircyk w zalotach* 173—174, 198—199
 Zapolska Gabriela *Ich czworo* 254. *Moralność pani Dulskiej* 107, 133, 176, 235, 241. *Panna Maliczewska* 181. *Skiz* 165. *Zabusia* 149—150
 Zawieyski Jerzy *Lai — znaczy jaśmin* 107. *Powrót Przelęckiego* 168—169. *Pożegnanie z Salomeą* 243. *Wysoka ściana* 107—108, 127, 137

Zeydler-Zborowski Zygmunt *Deszcz* 157—158
 Zeromski Stefan *Grzech* 124, 198. *Sułkowski* 101—102, 165, 169. *Uciekła mi przepióreczka* 168, 200
 Żółkiewska Wanda *Kopciuszek* 127. *Robin Hood* 98—99
 Żółkiewska Wanda — p. Bugajski Stanisław 200—201
 Zukrowski Wojciech *Porwanie w Tiutiurlistanie* (p. Skuszanka Krystyna) 147
 Zylińska Jadwiga *Swiniopas i księżniczka* (wg Andersena) 125

ANTYK GRECKI I RZYMSKI

Aischylos *Prometeusz w okowach* 126. *Siedmiu przeciw Tebom* 214, 216
 Arystofanes *Zaby* 150
 Eurypides *Medea* 97
 Platon *Obrona Sokratesa* 150
 Plautus Tytus *Makcjusz Bracia* 183. *Kupiec* 109
 Sofokles *Antygona* 214, 216. *Król Edyp* 96, 216

AMERYKA ŁACIŃSKA

Robles Emmanuel *Montserrat* 169
 Suassuna Ariano *Historia o Miłosiernej* czyli *Testament psa* 182

ANGLIA I AMERYKA (U.S.A.)

Beecher Stowe Harriet *Chata Wujka Toma* 241
 Chase Mary *Harvey* 97
 Christie Agatha *Pułapka na myszy* 213, 241
 Conners Barry *Roxy* 171, 195, 240
 Dickens Charles *Swierszcz za kominem* 124—125, 240—241
 Faulkner William *Requiem dla zakonnic* 94
 Gibson William *Dwoje na huślawce* 95, 128, 137—138, 150, 174, 177—178, 193, 203, 232, 244, 245
 Goldsmith Oliver *Pomyłki jednej nocy* 124
 Greene Graham *Ustępniwy kochanek* 94, 204
 Hall Willis *Błękitny patrol* 213, 240
 Hall Willis — p. Waterhouse Keith 128
 Hansberry Lorraine *Rodzynek w słońcu* 133—134, 233

Hopwood Avery *Jutro pogoda* 123
 Howard Sydney *Marzenia i klęski* 192, 231—232
 Hyman Mac — p. Lewin Ira 127, 180
 Jonson Ben *Volpone czyli lis* 151, 201—202
 Kilty Jerome *Kochany kłamca* 110
 Lewin Ira i Hyman Mac *Psie czasy sierżantów* 127, 180
 Morris Edmond *Drewniana miska* (Drewniany talerz) 194, 204
 O'Neill Eugene *Anna Christie* 128, 158, 232. *Księżyc nieszczęśliwych* (A moon for the misbegotten) 104, 169, 244. *Pożądanie w cieniu więzów* 106. *U kresu dnia* (Day's journey unto Night) 247, 222. *Żałoba przystoi Elektrze* 243
 Patrick John *Niecierpliwe serce* 190
 Record Barry *Ty w swoim małym kącie* 166
 Redgrave Michael *Papiery Asperna* 110
 Shakespeare William *Hamlet* 149. *Komedia omyłek* 157. *Król Lear* 106. *Król Ryszard II* 199. *Otello* 98, 202. *Poskromienie złościny* 127, 178. *Romeo i Julia* 136, 170, 190, 204—205, 213. *Ryszard III* 94. *Wesołe kumoszki z Windsoru* 182. *Wieczór trzech króli* 104, 233—234, 238. *Życie i śmierć króla Jana* 181.
 Shaw George Bernard *Nigdy nie można przewidzieć* 104, 151. *Pigmalion* 105. *Święta Joanna* 133. *Zołnierz i bohater* 181
 Sheridan Richard — p. Bogusławski Wojciech 104
 Sherwood Robert Emmett *Droga do Rzymu* 154
 Steinbeck John — p. Krasowski Jerzy 202, 238
 Synge John Millington *Cudowna woda* 145
 Twain Mark *Przygody Hucka* 204, 232—233
 Warren Robert Penn *Gubernator* (All the Kings Man, Will Stark) 96, 176, 220
 Waterhouse Keith i Hall Willis *Billy kłamca* 128
 Wilde Oscar *Brat marnotrawny* 168
 Williams Tennessee *Orleusz w wężowej skórze* 246. *Tramwaj zwany pożądaniem* 155
 Wilson-Zeligowska Helen *Zaczarowany las* 108.

CZECHOSŁOWACJA

Blažek Vratislav *Za dużo dobrego na raz* 224

Drda Jan *Igraszki z diabłem* 102, 152, 190

FRANCJA I BELGIA

Achard Marcel *Idiotka* 100, 154, 193, 205, 234, 244, 255. *Kartofel* 244—245

Anouilh Jean *Antygona* 201. *Eurydyka* 108. *Fanlaron czyli Zakochany konserwatylista* 245—246

Apollinaire Guillaume *Piersi Tyrezjasza* 139
Arené Emmanuel — p. Caillavet Gaston, Flers Robert 216—217

Balzac Honoré de — p. Werner Andrzej 132, 158

Beaumarchais Pierre Auguste *Cyrułik Sewilski* 98, 252. *Wesele Figara* 181

Beckett Samuel *Czekając na Godota* 252

Becque Henri *Paryżanka* 164—165

Bréal Pierre Aristide *Huzarzy* 201

Caillavet Gaston, Flers Robert, Arené Emmanuel *Król* 216—217

Caillavet Gaston — p. Flers Robert 241

Corneille Pierre *Cyd* (p. Wyspiański Stanisław) 127, 199—200, 246. *Przedziwny kochanek* 198

Crommelynck Fernand *Anioł i czart* 147
Flers Robert i Caillavet Gaston *Miłość czuwa* 241

Flers Robert — p. Caillavet Gaston i Arené Emmanuel 216—217

Genet Jean *Murzyni* 94

Hugo Victor *Angelo, tyran Padwy* 138

Ionesco Eugène *Lekcja* 139. *Nosorożec* 96

Lacour José André *Przed maturą* 154, 205

Maeterlinck Maurice *Burmistrz Stylmondu* 241

Mérimée Prosper *Teatr Klary Gazul* 247

Molière *Chory z urojenia* 217. *Don Juan* 243. *Grzegorz Dydała* 150. *Skąpiec* 131, 166, 193, 212, 221, 252—253. *Świętoszek* 125, 202, 237. *Szkoła żon* 158

Musset Alfred de *Kaprysy Marianny* 145. *Nie trzeba się zarzekać* 174

Racine Jean *Berenika* 108—109. *Brytannik* 149

Régnier Max *Łowcy głów* 101, 155, 177, 216, 244

Sagan Françoise *Zamek w Szwecji* 110, 246

Sartre Jean Paul *Geniusz i szaleństwo* 178.

Ladacznica z zasadami 104, 217.

Więźniowie z Altony 93, 242

Schehadé Georges *Podróż* 199

Vailland Roger *Heloiza i Abelard* 109, 247. *Pan Jan* 107

Valmy Jean — p. Vincy Raymond 240

Vincy Raymond i Valmy Jean *Paszlet jakich mało* 240

HISZPANIA

Calderon de la Barca Pedro *Alkad z Zalamei* 254—255

Cassona Alejandro *Drzewa umierają stojąc* 111

Lorca Federico Garcia *Krwawe gody* 173. *Mariana Pineda* 105

Tirso di Molina *Zielony gil* 241

JUGOSŁAWIA

Dobričanin Dragutin *Wspólne mieszkanie (Grunt to rodzinka)* 156—157, 178, 236

Matković Jan *Herakles* 190

Roksandić Dušan *Ostrożnie z małżeństwem* 169

NIEMCY, AUSTRIA, SZWAJCARIA

Brecht Bertolt *Kariera Artura Ui* 110. *Matka Courage i jej dzieci* 103, 246—247. *Opera za trzy grosze* 127, 165—166, 168, 221

Bruckner Ferdinand *Elżbieta królowa Anglii* 242—243

Büchner Georg *Leonce i Lena* 189—190

Dürrenmatt Friedrich *Frank V* 96, 180—181, 220—221

Frisch Max *Andorra* 94. *Don Juan czyli Umiłowanie geometrii* 138

Goethe Johann Wolfgang *Ifigenia w Taurydzie* 110, 222

Grimm Jacob — p. Hartwig Julia 100

Kleist Heinrich *Rozbity dzban* 108

Nestroy Johann *Rozdarte serce* 134

Neumann Alfred — p. Piscator Erwin 233

Piscator Erwin, Neumann Alfred, Prüfer Guntram *Wojna i pokój* (wg Tolstoja) 233

Prüfer Guntram — p. Piscator Erwin 233

Schiller Friedrich *Don Carlos* 106. *Intryga i miłość* 134. *Zbójcy* 242

Simmel Johannes Maria *Kolega* 168, 236, 246

Toller Ernst *Wyzwolenie Wotana* 234

ROSJA I ZWIĄZEK RADZIECKI

Afinogenow Aleksander *Maszeńka* 224

Aloszyn Samuel *Niebieska teczka* 98

Arbuzow Aleksiej *Godzina dwunasta* 103. *Irkucka historia* 145—146

Chmielik Aleksander *Mój przyjaciel Kola* 99

Czechow Anton *Płatonow* 96. *Trzy siostry* 150. *Wujaszek Wania* 125

Czerwiński Michaił — p. Mass Władimir 252

Dostojewski Fiodor *Idiota* (p. Krygier Waldemar) 218

Dychawiczny Władimir *Podróż poślubna* 125

Dymow Osip *Piewca własnej niedoli* 111

Erenburg Ilia *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwanca* (p. Krasowski Jerzy) 177

Gogol Nikołaj *Ożenek* 96. *Rewizor* 219

Gorki Maksym *Bułyuczow, Dostigajew i inni* 202. *Matka* 254. *Wassa Żelaznowa* 236

Gribojedow Aleksander *Mądre mu biada* 244

Ilf Ilia i Pietrow Jewgienij *Dwanaście krzesel* 221—222. *Złoty cielak* 101, 193

Iwanow Wsiewołod *Pociąg pancerny* 204

Katajew Walentin *Samotny biały żagiel* 98

Lermontow Michaił *Maskarada* 169, 173

Ławrieniew Borys *Za tych co na morzu* 216

Majakowski Władimir *Łażnia* 198, 212

Maliarewski P. — p. Niewiarowski Marian 236

Mass Władimir i Czerwiński Michaił *Kocham, kocham* 252

Michałkow Siergiej *Kupiłem pomnik swój* 109

Ostrowski Aleksander *Grzesznicy bez winy* 131. *Późna miłość* 146. *Wilki i owce* 232

Pietrow Jewgienij — p. Ilf Ilia 101, 193, 221—222

Pogodin Nikołaj *Kremłowskie kuranty* 106. *Trzecia paletyczna* 150—151

Puszkina Aleksander *Eugeniusz Oniegin* 212

Sałyński Afanasij *Ostatni strzał* 217

Sikirycki Igor *Oczko opatrności* 157

Simonow Konstantin *Sumienie* 174

Suchowo-Kobylin Aleksander *Małżeństwo Kreczyńskiego* 235. *Sprawa* 148

Szwarc Jewgienij *Czerwony kapturek* 241. *Smok* 99, 238

Sztejn Aleksander *Hotel Astoria* 254

Tergrigorian Grigorij *Piękne goździki* 146

Tolstoj Lew *Wojna i pokój* (p. Piscator Erwin) 233

Turgieniew Lwan *Miesiąc na wsi* 153

Wiszniewski Wsiewołod *Pierwsza konna* 136—137

Zorin Leonid *Czas młodości* 182

RUMUNIA

Eftimiu Wiktor *Topielec i marionetki (Człowiek który szukał śmierci)* 145

Mirodan Aleksander *Sławny* 702, 99

SKANDYNAWIA

Andersen Hans Christian — p. Januszewska Hanna, Jeżewska Kazimiera, Zylińska Jadwiga 125, 155, 253

Ibsen Henrik *Dom lalki (Nora)* 174

Strindberg August *Eryk XIV* 106

TURCJA

Hikmet Nazim *Miecz Damoklesa* 98, 225

WĘGRY

Gergely Marta *Sto dni małżeństwa* 99

Gyárfás Miklós *Nawrócony diabeł* 155, 177

Gyárfás Miklós i Visky Andras *Dotykać nie wolno* 147—148

Molnar Ferenc *Dalila* 165

Sólyom László *Dom westchnień* 139

Török Tamas *Król i grajek czyli Zakichane królestwo* 240

Visky Andras — p. Gyárfás Miklós 147—148

WŁOCHY

Ariosto Lodovico *Orlando szalony* 238

Fó Dario *Archaniołowie nie grają w bilard* 128, 170

Goldoni Carlo *Łgarz* 132. *Osobliwe zdarzenie* 193, 225. *Uczciwa dziewczyna* 149. *Zakochani* 243

Gozzi Carlo *Księżniczka Turandot* 255

Manzari Nicolo *Nasze kochane dziatki* 165
Pirandello Luigi *Jaką mnie pragniesz* 246.
Sześć postaci scenicznych w poszukiwaniu autora 151—152, 205.
Tak jest jak się państwu zdaje 106, 107

AUTORZY ŻYDOWSCY

Alejchem Szolem *Sender Blank* 111. *Tewie mleczarz* 111
Dłużnowski Mojżesz *Samotny statek* 111
Hałkin Samuel *Bar Kochba* 111
Kamińska Ida *Meir Ezolowicz (adaptacja Orzeszkowej)* 111
Konfino Żak *Sen o Goldiadenie* 111
Eksperyment 111
Sloves Chaim *Baruch z Amsterdamu* 111

KOMPOZYTORZY (Opera, operetka, balet)

Abraham Paul *Kwiat Hawaj* 160, 231. *Wiktoria i jej huzar* 230—231
Adam Adolf *Giselle* 118
Asafiew Boris *Fontanna Bachczysaraju* 130, 142, 159, 209
Audran Edmond *Lalka* 211
Baird Tadeusz *Cztery esseje* 186
Bartók Bela *Cudowny mandaryn* 185
Benatzky Ralph *Rozkoszna dziewczyna* 196
Bernstein Leonard *Zwariowana ulica* 100—101
Berthe H. — p. Schubert Franz 186—187
Bizet Georges *Carmen* 117, 126, 142, 210, 228. *Poławiacze pereł* 209
Borodin Aleksander *Książ Igor* 140
Burkhard Paul *Fajerwerk* 211
Czajkowski Piotr *Dziadek do orzechów* 130, 184. *Eugeniusz Oniegin* 142. *Jeziorek łabędzie* 118, 142, 184, 207. *Mazepa* 143
Dargomyżski Aleksander *Rusalka* 228
Debussy Claude *Syn Marnotrawny* 116
Delgada Jan i Sylvain Jules *Nie ma czasu na miłość* 170—171
Delibes Léo *Lakmé* 130, 140, 248
Donizetti Gaetano *Don Pasquale* 118. *Łucja z Lamermoor* 208, 229
Dostal Nico *Clivia* 211
Dunajewski Izaak *Swobodny wiatr* 196
Flotow Friedrich *Marla* 230
Friml Rudolf *Król włóczędzów* 119, 161, 186

Friml Rudolf i Stothart H. *Rose-Marie* 143
Gilbert Jean *Cnotliwa Zuzanna* 143
Giordano Umberto *Andrzej Chénier* 118
Glier Reinhold — p. Pagni C. 229—230
Gluck Christoph Willibald *Ifigenia na Taurydzie* 116. *Orleusz i Eurydyka* 183—184
Gounod Charles *Faust* 130, 141, 159, 185, 209, 228
Haendel Georg Friedrich *Juliusz Cezar* 116—117
Hervé Florimond *Mam'zelle Nitouche* 119—120, 187
Honegger Artur *Judith* 116
Humperdinck Engelbert *Jaś i Małgosia* 141
Jarno Georg *Krysią Leśniczanka* 249
Jarulin Fariol *Szurale* 229
Kalman Emerich *Księżniczka Czardasza* 119, 211, 249. *Manewry jesienne* 211
Kramer Giovanni *Czarujący Giulio* 187
Kurpiński Karol *Wesele w Ojcowie* 185. *Zamek na Czorsztynie czyli Bojomir i Wanda* 248
Lawina-Swiętochowski Jerzy *Panna wodna* 119, 171, 187—188
Leoncavallo Ruggiero *Pajace* 248—249
Lutosławski Witold *Mała suita* 186
Malawski Artur *Wierchy* 115
Maliszewski Witold *Syrena* 141
Mascagni Pietro *Rycerskość wieśniacza* 140
Menotti Gian Carlo *Konsul* 140
Millöcker Karl *Student Zebrak* 119
Milutin Jurij *Pocałunek Czarny* 231
Moniuszko Stanisław *Halka* 117, 126, 129, 142, 185 210, 228, 248. *Hrabina* 118, 130, 229. *Paria* 142. *Straszny dwór* 117, 126, 130, 142, 185, 210, 228, 248. *Verbum nobile* 140, 248
Morawski Eugeniusz *Switezianka* 115
Mozart Wolfgang Amadeus *Cosi fan tutte* 210. *Don Juan* 118. *Flet czardziejski* 228. *Wesele Figara* 229
Offenbach Jacques *Opowieści Hoffmanna* 117. *Orleusz w piekle* 119. *Paryskie perlumy* 160. *Piękna Helena* 187. *Życie paryskie* 119, 130, 171, 211
Paderewski Ignacy *Manru* 114, 142, 210
Ponchielli Amilcare *Gioconda* 209—210
Porter Cole *Can-Can* 120, 230
Prokofiew Siergiej *Kamienny kwiat* 113—114. *Romeo i Julia* 118, 129, 227

Puccini Giacomo *Cyganeria* 141, 159, 183, 228. *Madame Butterfly* 117, 130, 141, 185, 209, 228. *Tosca* 141, 185—186, 209, 228—229. *Turandot* 142
Pagni C., Glier R., Wasilenko S. *Esmeralda (Dzwonnik z Notre Dame)* 229—230
Ravel Maurice *Dalnisi i Chloe* 185
Raymond Fred *Błękitna maska* 195
Rimskij-Korsakow Nikołaj *Złoty kogucik* 229
Rossini Gioacchino *Cyrulik Sewilski* 130, 185, 207
Różycki Ludomir *Bolesław Śmiały* 229. *Casanova* 160. *Pan Twardowski* 208—209
Rytel Piotr *Andrzej z Chełmna* 125—126
Schubert Franz, Berthe H. *Domek trzech dziewcząt* 186—187
Stothart H. — p. Friml Rudolf 143
Strauss Johann Baron *Cygański* 130, 195, 231. *Zemsta nietoperza* 129, 211
Strauss Oscar *Czar walca* 231

Strawiński Igor *Król Edyp* 114—115. *Persefona* 114—115. *Święto wiosny* 116
Sylvain Jules — p. Delgada Jan 170—171
Szałowski Antoni *Zaczarowana oberża* 115
Szeligowski Tadeusz *Paw i dziewczyna* 227
Szymanowski Karol *Hagith* 227. *Mandragora* 183
Świerzyński Adam *Burszlynowa panna* 143
Talarczyk Józef *Mów mi Teo* 210—211
Verdi Giuseppe *Aida* 117, 141, 186, 209. *Bal maskowy* 142, 185, 229. *Don Carlos* 228. *Moc przeznaczenia* 226—227. *Rigoletto* 118, 142, 184—185, 209. *Traviata* 142, 210, 229, 249. *Trubadur* 117—118, 208, 228
Wasilenko S. — p. Pagni C. 229—230
Weber Carl Maria *Wolny strzelec* 227—228
Wolf-Ferrari Ermanno *Ciekawskie niewiasty* 129—130. *Czterech gburów* 207. *Do licha z babami* 229
Youmans Vincent *No, no Nanette* 161, 188
Żeleński Władysław *Goplana* 210

SPIS TREŚCI

Edward Csató: Od redakcji	5
-------------------------------------	---

ARTYKUŁY — SZKICE:

Roman Szydłowski: Teatry dramatyczne w sezonie 1961/62	17
Józef Kański: Teatry operowe i operetkowe w sezonie 1961/1962	38
Teatry warszawskie w latach 1944—1962	
August Grodzicki: Sceny dramatyczne	45
Ludwik Erhardt: Opera	64
Henryk Jurkowski: Teatry lalkowe	82

DOKUMENTACJA

A. Zespoły i premiery *)

Warszawa

Teatry dramatyczne:

Teatr Ateneum (1—3)	93
Teatr Dramatyczny m. st. Warszawy (4—10)	95
Teatr Klasyczny (11, 12)	97
Teatr Komedia (14)	99
Teatr Ludowy (13)	101
Teatr Narodowy (15—17)	102
Teatr Polski (18—26)	104
Teatr Powszechny (29)	108
Teatr Współczesny (27—28)	109
Teatr Żydowski	110
Teatr Buffo „Syrena”	112

Teatry muzyczne:

Teatr Wielki (96—100, 102)	113
Operetka (103)	118

Teatry lalkowe:

Teatr „Baj”	120
Teatr „Guliwer”	120
Teatr „Lalka”	122

Województwo warszawskie

Warszawski Teatr Objazdowy (PPIE)	123
Teatr Ziemi Mazowieckiej (30)	123
Opera Objazdowa (101)	125

*) Liczby w nawiasach przy nazwach teatrów oznaczają numery zdjęć.

Województwo bydgoskie

Bydgoszcz

Teatr Polski (31—32)	126
Teatr Muzyczny Opery i Operetki (104)	128

Grudziądz

Teatr Ziemi Pomorskiej (33)	131
-----------------------------	-----

Toruń

Teatr im. Wilama Horzycy (34—35)	132
Teatr Lalki i Aktora „Baj Pomorski”	134

Województwo poznańskie

Poznań

Teatry Dramatyczne (36—38)	135
PPIE w Poznaniu	138
Opera im. Stanisława Moniuszki (105—107)	139
Operetka Poznańska	143
Teatr Lalki i Aktora „Marcinek”	143

Gniezno

Teatr im. Aleksandra Fredry (39)	145
----------------------------------	-----

Kalisz

Teatr im. Wojciecha Bogusławskiego (41)	146
---	-----

Łódź i woj. łódzkie

Teatry Dramatyczne:

Teatr Nowy (40, 42)	148
Teatr im. Stefana Jaracza (43, 44)	150
Teatr Powszechny (45, 46)	153
Teatr PPIE	155
Teatr 715	156
Teatr Ziemi Łódzkiej	157

Teatry Muzyczne:

Opera Łódzka (108)	158
Operetka	160

Teatry Lalkowe:

Teatr Lalek „Arlekin”	161
Teatr Lalek „Pinokio”	163

Województwo kieleckie

Teatr im. Stefana Żeromskiego Kielce—Radom (47)	164
Objazdowy Teatr Lalki i Aktora „Kubus”	166

Lublin

Teatr im. Juliusza Osterwy (49, 50)	167
Operetka	170
Teatr Lalki i Aktora	171

Białystok

Teatr im. Aleksandra Węgiełki (51, 52)	172
Teatr Lalek „Swierszcz”	175

Województwo olsztyńskie

Teatr im. Stefana Jaracza (53—55)	176
Teatr Lalek „Czerwony Kapturek”	178

Województwo gdańskie

Teatr „Wybrzeże” (56—59)	180
Scena Objazdowa Teatru „Wybrzeże”	182
Opera i Filharmonia Bałtycka (109, 110)	183
Teatr Muzyczny	186
Teatr Lalki i Aktora „Miniatura”	188

Województwo koszalińskie

Koszalin

Bałtycki Teatr Dramatyczny im. Juliusza Słowackiego (60, 61)	189
--	-----

Słupsk

Ludowy Objazdowy Teatr Lalki „Tęcza”	191
--------------------------------------	-----

Szczecin

Teatry Dramatyczne	191
Operetka (117)	195
Teatr Lalek „Pleciuga”	196

Województwo zielonogórskie

Zielona Góra

Teatr Ziemi Lubuskiej (66, 67)	197
--------------------------------	-----

Gorzów Wielkopolski

Teatr im. Juliusza Osterwy (64)	199
---------------------------------	-----

Województwo wrocławskie

Wrocław

Teatry Dramatyczne (68—70)	201
Teatr Rozmaitości (71)	203
Wrocławski Teatr Pantomimy (73)	205
Opera (111—113)	206
Operetka Dolnośląska	210

Jelenia Góra

Teatry Dolnośląskie (72)	211
--------------------------	-----

Wałbrzych

Teatr Lalek	214
-------------	-----

Opole

Teatr Ziemi Opolskiej (74)	215
Teatr-Laboratorium 13 Rzędów	218

Województwo katowickie	
Katowice	
Teatr Śląski im. Stanisława Wyspiańskiego (75—77)	219
Śląski Teatr Lalki i Aktora „Ateneum”	222
Będzin	
Teatr Dzieci Zagłębia	223
Bielsko	
Teatr Polski w Bielsku i Cieszynie (78)	223
Teatr Lalek „Banialuka”	225
Bytom	
Opera Śląska (114, 115)	226
Gliwice	
Operetka Śląska (116)	230
Częstochowa	
Teatr Dramatyczny im. Adama Mickiewicza (79)	231
Sosnowiec	
Teatr Zagłębia (81)	233
Zabrze	
Teatr Nowy (80)	235
Województwo krakowskie	
Kraków	
Teatr Ludowy w Nowej Hucie (82, 83)	236
Teatr Rapsodyczny (92)	238
Teatr Rozmaitości (93)	239
Teatr im. Juliusza Słowackiego (85—87)	241
Teatr Stary im. Heleny Modrzejewskiej (88—91)	245
Miejski Teatr Muzyczny Opera i Operetka	247
Teatr Lalek „Grotoska”	249
Rabka	
Teatr Lalek „Rabcio Zdrowotek”	251
Tarnów	
Teatr Ziemi Krakowskiej im. Ludwika Solskiego (94)	252
Rzeszów	
Teatr im. Wandy Siemaszkowej (95)	254
Teatr Lalki i Aktora „Kacperek”	255
B. Kronika:	
Jubileusze, rocznice, odznaczenia i nagrody państwowe	257
Festiwale	260
Nagrody artystyczne miast i województw	267
Nagrody widzów	268
Nagrody zagraniczne	269

Wymiana artystyczna z zagranicą:	
Występy gościnne polskich teatrów za granicą	269
Artyści teatru polskiego za granicą	271
Występy gościnne teatrów zagranicznych	271
Występy zagranicznych śpiewaków i muzyków	272
Występy gościnne teatrów polskich w kraju	274
Występy gościnne solistów-śpiewaków w kraju	277
Zmarli	282
Różne wiadomości	290

C. Szkoły teatralne	292
----------------------------	-----

ZESTAWIENIA — INDEKSY

Najczęściej grani autorzy polscy	299
Najczęściej grani autorzy obcy	299
Sztuki polskie o największej frekwencji	300
Sztuki obce o największej frekwencji	301
Autorzy sztuk granych na scenach dramatycznych	302
Kompozytorzy (opera, operetka, balet)	308

ILUSTRACJE

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe, Warszawa 1963.
Wydanie I. Nakład 2.250 egz. Ark. wyd. 38, ark. druk.
23,5. Papier druk. mat. kl. III, 84×110/80, rotogr. kl.
III, 84×110/120. Oddano do składania w styczniu 1963 r.
Druk ukończono w listopadzie 1963 r.
Łódzkie Zakłady Graficzne, Łódź, ul. PKWN Nr 18
Zam. 53 K-10 Cena zł 60.—

1. Krzysztof Choiński:
KRUCJATA
Roman Wilhelmi (Achilles)
i Elżbieta Kępińska (Ifigenia). Reżyseria: Jan Brat-
kowski, scenografia: Kry-
styna Zachwatowicz
Teatr Ateneum w Warszawie

2. Stanisław Grochowiak:
*PARTITA NA INSTRUMENT
DREWNIANY*
Marian Kociniak (Subik),
Teodor Gendera (Furman),
Henryk Łapiński (Stulpa),
Stefan Śródka (Weych). Reżyseria: Zdzisław Tobiasz,
scenografia: Hilary Krzysztofiak
Teatr Ateneum w Warszawie

3. Jean Paul Sartre.
WIĘZNIOWIE Z ALTONY
Michał Pawlicki (Franz) i
Aleksandra Śląska (Joanna). Reżyseria: Janusz Warmiński,
scenografia: Wojciech Sieciński
Teatr Ateneum w Warszawie

4. Robert Penn Warren: *WILL
STARK (Gubernator)*
Jan Swiderski (Will Stark)
i Edmund Fetting (Jack Burden). Reżyseria: Ludwik Rene,
kostiumy: Aniela Wojciechowska
Teatr Dramatyczny w Warszawie

5. Sławomir Mrozek: *INDYK*
Mieczysław Stoor (Kapitan),
Stefan Wroncki (Chłop I),
Marian Trojan (Chłop II),
Jerzy Magórski (Chłop III),
Barbara Krafftówna (Laura). Reżyseria: Zbigniew Bogdański,
scenografia: Janusz Adam Krassowski
Teatr Dramatyczny w Warszawie

6. Mikołaj Gogol: *OŻENEK*
 Stanisław Jaworski (Zewakin), Feliks Chmurkowski (Jaicznica), Jan Świderski (Anuczkin), Aleksander Dzwonkowski (Podkolesin), Jarosław Skulski (Starikow). Reżyseria: Jan Świderski, scenografia: Ewa Starowieyska
 Teatr Dramatyczny w Warszawie

8. Eurypides: *MEDEA*
 Halina Mikołajska (Medea). Reżyseria: Jerzy Markuszewski, scenografia: Andrzej Sadowski
 Teatr Dramatyczny w Warszawie

9. Stanisław Różewicz: *GRUPA LAOKOONA*
 Gustaw Lutkiewicz (Członek jury), Bolesław Płotnicki (Ojciec), Stanisław Winczewski (Przewodniczący jury), Janusz Paluszkiwicz (Ordynator), Józef Duriasz i Ryszard Szczyciński (Członkowie jury). Reżyseria: Wanda Laszkowska, scenografia: Andrzej Sadowski
 Teatr Dramatyczny w Warszawie

7. Friedrich Dürrenmatt: *FRANK V*
 Halina Dobrowolska (Frieda Fürst), Wojciech Pokora (Schmalz), Józef Nowak (Kappeler), Czesław Kalinowski (Frank V), Ida Kamińska (Otylia Frank), Józef Para (Boeckmann), Gustaw Lutkiewicz (Heini Zurmühl), Edmund Fetting (Richard Egli). Reżyseria: Konrad Swinarski, scenografia: Konrad Swinarski i Ewa Starowieyska
 Teatr Dramatyczny w Warszawie

10. Antoni Czechow:
PLĄTONOW
Gustaw Holoubek (Płatonow) i Elżbieta Czyżewska (Sonia). Reżyseria: Adam Hanuszkiewicz, scenografia: Krzysztof Pankiewicz
Teatr Dramatyczny w Warszawie

11. Eugeniusz Szwarc: *SMOK*
Zofia Perczyńska (Elza) i Józef Nalberczak (Smok). Reżyseria: Jan Kulczyński, scenografia: Marian Bogusz
Teatr Rozmaitości w Warszawie

12. Mary C. Chase: *HARVEY*
Wanda Majerówna (Ruth Kelly), Kazimierz Rudzki (Elwood P. Dowd), Czesław Jaroszyński (Marvin Wilson), Jerzy Felczyński (Dr Lyman Anderson). Reżyseria: Emil Chaberski, scenografia: Bolesław Kamyskowski
Teatr Klasyczny w Warszawie

13. Stefan Żeromski:
SUŁKOWSKI
Ewa Berger - Jankowska (Księżniczka Gonzaga), Ryszard Bacciarelli (Sułkowski), Andrzej Grzybowski (Hrabia d'Antraigues). Reżyseria: Jerzy Rakowiecki, scenografia: Jerzy Toroczyk
Teatr Ludowy w Warszawie

14. Marcel Achard: *IDIOTKA*
 Jarema Stepowski (Julian Morestan), Igor Smiałowski (Kamil Sevigne), Jolanta Skowrońska (Józefa Lanthenay), Jerzy Tkaczyk (Eliasz Cardinal), Jerzy Pietraszkiewicz (Mario). Reżyseria i scenografia: Czesław Szpakowicz
 Teatr „Komedia” w Warszawie

16. Alojzy Feliński: *BARBARA RADZIWIŁŁÓWNA*
 Danuta Szaflarska (Barbara) i Stanisław Zaczyk (Zygmunt August). Reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Andrzej Stopka
 Teatr Narodowy w Warszawie

15. Mikołaj z Wilkowiecka: *HISTORIA O CHWALEBNYM ZMARTWYCHWSTANIU PAŃSKIM*.
 Scena zbiorowa. Reżyseria: Kazimierz Dejmek, scenografia: Andrzej Stopka
 Teatr Narodowy w Warszawie

18. George Bernard Shaw:
PIGMALION
Justyna Kreczmarowa (Eli-
za Doolittle) i Andrzej
Szczepkowski (Profesor Hig-
gins). Reżyseria: Roman
Zawistowski, scenografia:
Zenobiusz Strzelecki
Teatr Polski w Warszawie

17. Bertolt Brecht: *MATKA
COURAGE I JEJ DZIECI*
Irena Eichlerówna (Matka
Courage). Reżyseria: Zbi-
gniew Sawan, scenografia:
Eugeniusz Markowski
Teatr Narodowy w War-
szawie

19. William Shakespeare:
KRÓL LEAR
Mieczysław Pawlik (Bła-
zen), Henryk Bąk (Hrabia
Kent), Stanisław Jaslukie-
wicz (Edgar), Jan Krecz-
mar (Lear), Leon Pietrasz-
kiewicz (Hrabia Gloster).
Reżyseria: Zygmunt Hüb-
ner, scenografia: Krystyna
Zachwatowicz
Teatr Polski w Warszawie

20. Federico Garcia Lorca:
MARIANA PINEDA
 Nina Andrycz (Mariana Pineda) oraz Zofia Komorowska i Eugenia Herman (Mniszki). Reżyseria: Władysław Hańcza, scenografia: Otto Axer
 Teatr Polski w Warszawie

21. Luigi Pirandello:
**TAK JEST, JAK SIĘ
 PAŃSTWU ZDAJE**
 Tadeusz Kondrat (Lamberto Laudisi), Jadwiga Kossocka (Pani Sirelli), Jolanta Czaplińska (Dina), Zofia Małynicz (Pani Frola), Konstanty Pągowski (Pan Sirelli), Kazimierz Dejunowicz (Radca Agazzi), Bronisław Pawlik (Pan Ponza). Reżyseria: Maria Wiercińska, scenografia: Janusz Adam Krassowski.
 Teatr Kameralny w Warszawie

22. Gabriela Zapolska: **MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ**
 Eugenia Herman (Juliasiewiczowa), Jolanta Czaplińska (Hesia), Janina Romanówna (Dulska), Maria Ciesielska (Mela), Jan Ciecierski (Dulski). Reżyseria: Roman Zawistowski, scenografia: Jan Marcin Szancer
 Teatr Kameralny w Warszawie

24. Cyprian Kamil Norwid.
*PIERŚCIEN WIELKIEJ
DAMY*
Mariusz Dmochowski (Hra-
bia Szeliga) i Alicja Paw-
licka (Magdalena). Reżyse-
ria: Kazimierz Braun, ko-
stiumy: Krystyna Zachwa-
towicz
Teatr Kameralny w War-
szawie

23. Jerzy Zawieyski:
LAI ZNACZY JAŚMIN
Hanna Stankówna (Lai)
i Stanisław Jaslukiewicz
(Tan). Reżyseria: Olga Ko-
szutska, kostiumy: Janusz
Adam Krassowski
Teatr Kameralny w War-
szawie

25. Ludwik Hieronim Morstin:
JASKÓŁKA
Zdzisław Mrożewski (Ar-
cybiskup Bodzanta) i Ale-
ksandra Dmochowska (Ja-
dwiga). Reżyseria: Mariusz
Dmochowski, scenografia:
Krystyna Zachwatowicz
Teatr Kameralny w War-
szawie

26. Mikołaj Pogodin:
KREMLOWSKIE KURANTY
August Kowalczyk (Dzier-
żyński), Tadeusz Białosz-
czyński (Zabierin), Szcze-
pan Baczyński (Głogolew),
Marian Wyrzykowski (Le-
nin). Reżyseria: Jerzy Ra-
kowiecki, scenografia: Ja-
nuż Adam Krassowski
Teatr Polski w Warszawie

27. Bertolt Brecht: *KARIERA ARTURA UI*
Mieczysław Czechowicz (Roma), Tadeusz Łomnicki (Arturo Ui), Aleksander Bardini (Giri), Marian Friedmann (Bowl). Reżyseria: Erwin Axer, scenografia: Ewa Starowieyska i Konrad Swinarski
Teatr Współczesny w Warszawie

28. Tadeusz Łomnicki (Arturo Ui)
Teatr Współczesny w Warszawie

31. Aischylos: *PROMETEUSZ
W OKOWACH*
Scena zbiorowa. Pośrodku:
Halina Słojewska (Io), Jan
Zdrojewski (Prometeusz).
Reżyseria: Stanisław Bugajski,
scenografia: Jan Kosiński
Teatr Polski w Bydgoszczy

29. Jean Racine: *BERENIKA*
Adam Hanuszkiewicz (Tytus),
Zofia Rysiówna (Berenika),
Tadeusz Czechowski (Antioch).
Reżyseria: Adam Hanuszkiewicz,
scenografia: Krzysztof Pankiewicz
Teatr Powszechny w Warszawie

30. Jan Nepomucen Kamiński:
SIKORKI czyli *MAZOWIECKIE
DZIEWCZĘTA*
Zbigniew Skowroński (Ekonom),
Irena Skwierczyńska (Marcinowa),
Fabian Kiebic (Kwik), Andrzej
Chomiński (Pieprzyk), Stanisław
Brodacki (Maciek), Zofia Streer
(Dosia), Stefania Iwińska
(Małgosia), Elżbieta Jagielska
(Basia). Reżyseria: Wanda
Wróblewska, scenografia: Zenobiusz
Strzelecki
Teatr Ziemi Mazowieckiej

32. Eugène O'Neill: *ANNA
CHRISTIE*
Bolesław Bombor (Chris),
Tadeusz Schmidt (Mat), Iga
Mayr (Anna). Reżyseria:
Stanisław Bugajski, scenografia:
Jerzy Szeski
Teatr Polski w Bydgoszczy

33. Michał Rusinek: *DWIE EWY*
Wiesław Wołoszyński (Jan)
i Jadwiga Sulińska (Ewa).
Reżyseria: Aleksander Gąsowski, scenografia: Ines Kuske
Teatr Ziemi Pomorskiej
w Grudziądzu

35. Zygmunt Wojdan: *DOM BEZ KLAMEK*
Sidonia Błasińska (Olga)
i Zdzisław Krauze (Dr Paweł Górka). Reżyseria: Hugon Moryciński, scenografia: Stanisław Bąkowski
Teatr im. Horzycy w Toruniu

34. George Bernard Shaw: *ŚWIĘTA JOANNA*
Andrzej Saar (Dunols), Zygmunt Wojdan (Arcybiskup z Reims), Barbara Nikielska (Joanna), Jan Tęszarz (La Hire), Bolesław Nowak (Delfin), Witold Tokarski (Gilles de Rais).
Reżyseria: Józef Gruda, scenografia: Stanisław Bąkowski
Teatr im. Horzycy w Toruniu

37. Wsiewołod Wiszniewski: *PIERWSZA KONNA*
Pośrodku: Edward Skarga (Komisarz) oraz Romuald Szejd, Leonard Pietraszek, Cezary Kussyk i Andrzej Nowakowski (Zolnierze). Reżyseria: Jan Perz, scenografia: Stanisław Bąkowski
Teatr Polski w Poznaniu

36. Max Frisch: *DON JUAN albo MIŁOŚĆ DO GEOMETRII*
Hieronim Konieczka (Don Juan), Henryk Olszewski (Ojciec Diego), Danuta Balička (Miranda). Reżyseria: Jan Maciejowski, scenografia: Stanisław Bąkowski
Teatr Nowy w Poznaniu

38. William Shakespeare:
ROMEO I JULIA
Miroslawa Lombardo (Julia) i Józef Skwark (Romeo). Reżyseria: Ireneusz Kanicki, scenografia: Ines Kuske
Teatr Polski w Poznaniu

39. Aleksy Arbusow:
IRKUCKA HISTORIA
Scena zbiorowa. Na pierwszym planie: Alina Horanin (Wala) i Jerzy Wróblewski (Siergiej). Reżyseria: Alina Obidniak, scenografia: Marian Iwanowicz i Józef Kaliszczak
Teatr im. Fredry w Gnieźnie

40. Jerzy Broszkiewicz:
SKANDAL W HELLBERGU
Mieczysław Voit (Kuno Gelehr), Janusz Kubicki (Karol Grober), Seweryn Butrym (Bruno Trausen). Reżyseria: Wojciech Pilarzki, scenografia: Iwona Zaborowska
Teatr Nowy w Łodzi

41. Stanisław Wyspiański:
WEŚLE
Scena zbiorowa z aktu drugiego. Reżyseria: Tadeusz Kubalski, scenografia: Anna Drozd-Czachur
Teatr im. Bogusławskiego w Kaliszu

42. Aleksander Suchowo-Kobylin: *SPRAWA*
 Emil Karewicz (Maksym Warrawin), Seweryn
 Butrym (Nader Ważna Osoba), Ignacy Ma-
 chowski (Ważna Osoba). Reżyseria: Bohdan
 Korzeniowski, scenografia: Andrzej Stopka
 Teatr Nowy w Łodzi

43. Mikołaj Pogodin: *TRZECIA PATETYCZNA*
 Scena zbiorowa, pośrodku: Zbigniew Łobodziński
 (Diatłow), Barbara Jaklicz (Maria Iljiczna Uljano-
 wa), Feliks Żukowski (Lenin). Reżyseria: Włodzi-
 mierz Bortko i Feliks Żukowski, scenografia: Ewa
 Soboltowa
 Teatr im. Stefana Jaracza w Łodzi

44. Luigi Pirandello: *SZESĆ POSTACI SCENICZNYCH
 W POSZUKIWANIU AUTORA*
 Alina Kulikówna (Amantka), Kazimierz Iwiński
 (Dyrektor), Zbigniew Łobodziński (Bohater), Bolesław
 Ciesielski (Tragik), Maciej Marek (Amant),
 Bożena Darłakówna (Liryčna), Wiesław Ochmań-
 ski (Rezoner), Alicja Krawczykówna (Naiwna), Je-
 rzy Szpunar (Ojciec), Zofia Molicka (Charaktery-
 styczna), Jadwiga Siennicka (Pasterbica). Reżyseria:
 Maria Wiercińska, scenografia: Józef Rachwański
 Teatr im. Stefana Jaracza w Łodzi

45. Barbara Sowińska: *KWIATY ŁÓDZKIE*
Zbigniew Płoszaj (Julek), Janina Jabłonowska (Partykowa), Antoni Zukowski (Partyka), Teresa Kałuda (Ewa), Bohdan Sobiesiak (Tajniak), Brunon Bukowski (Przodownik policji). Reżyseria: Roman Sykała, scenografia: Józef Rachwański
Teatr Powszechny w Łodzi

46. Iwan Turgieniew: *MIESIĄC NA WSI*
Jan Rudnicki (Schaaf), Julia Kossowska (Anna), Halina Taborska (Liza), Jerzy Kamas (Bielajew), Maria Malicka (Natalia Pietrowna), Zbigniew Niewczas (Rakitin). Reżyseria: Zbigniew Koczanowicz, scenografia: Jadwiga Przeradzka
Teatr Powszechny w Łodzi

47. Stefan Żeromski: *SUŁKOWSKI*
Scena końcowa sztuki. Reżyseria: Zbigniew Stok, scenografia: Jan Golka i Marian Gostyński
Teatr im. Żeromskiego w Kielcach

48. Eugene O'Neill: *ANNA CHRISTIE*
Kazimierz Jaworski (Larry), Jerzy Staszewski (Chris), Alicja Sobieraj (Marta), Barbara Olszańska (Anna). Reżyseria: Czesław Staszewski, scenografia: Marian Stańczak
Teatr Ziemi Łódzkiej

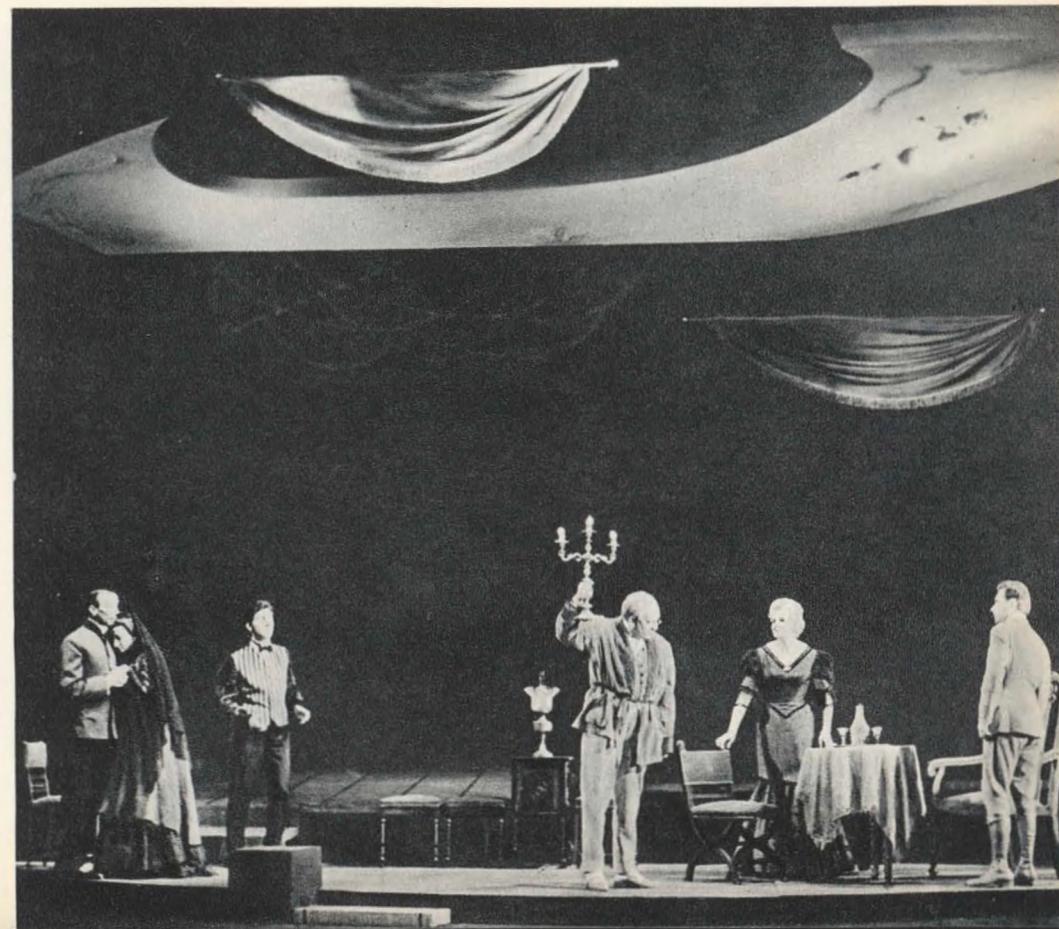
49. Stefan Zeromski: *UCIE-
KŁA MI PRZEPIÓRECZ-
KA...*
Jan Machulski (Przełęcki)
i Halina Machulska (Do-
rota). Reżyseria: Zbigniew
Bessert, kostiumy: Lillana
Jankowska
Teatr im. Osterwy w Lu-
blinie

50. Bertolt Brecht: *OPERA ZA
TRZY GROSZE*
Witold Lisowski (Robert),
Marian Drozdowski (Mat-
tyjas), Zbigniew Czeski
(Kuba), Zygmunt Fok (Pas-
tor Kimball), Lucyna Su-
checka (Polly), Stanisław
Mikulski (Mackie Majcher),
Włodzimierz Wiszniewski
(Walter), Jarosław Strze-
mień (Jimmy). Reżyseria:
Jerzy Goliński, scenogra-
fia: Liliana Jankowska i
Antoni Tośa
Teatr im. Osterwy w Lu-
blinie

51. Irena Szeliga:
TRUDNA MIĘSOŚĆ
Juliusz Dziemski
(Wuj Michał), Hen-
ryka Zboromirska
(Ciocia Blanka), Wi-
tolda Czerniawska
(Matka Renaty), Zy-
ta Połomska (Zona
Mecenas), Stanisław
Jaszkowski (Ojciec
Renaty), Stefan Ką-
kol (Mecenas Nie-
mirowicz), Anna Bo-
rowiec (Renata). Re-
żyseria: Jerzy Ze-
galski, scenografia:
Irena Ponińska
Teatr im Węgierki
w Białymstoku

52. Tadeusz Rittner:
GŁUPI JAKUB
Józef Czerniawski
(Teofil), Karina Waś-
kiewicz (Marta), An-
drzej Karolak (Lo-
kaj), Stanisław Jasz-
kowski (Karol), Elż-
bieta Świącicka (Ha-
nia), Ryszard Szadał
(Jakub). Reżyseria:
Jerzy Zegalski, sce-
nografia: Ryszard
Kuzyszyn
Teatr im Węgierki
w Białymstoku

53. Robert Penn Warren: **WIELKI SZEŃ** (Governator)
 Krystyna Wodnicka (Anna Stanton), Stanisław Jędrzejewski (Jack Burden), Aleksander Sewruk (Willie Stark), Włodzimierz Bednarski (Adam Stanton). Reżyseria: Jowita Piętkiewicz, scenografia: Stanisław Bąkowski
 Teatr im. Jaracza w Olsztynie

54. Aleksander Dumas i Jean Paul Sartre -- **GENIUSZ I SZALEŃSTWO**
 Włodzimierz Panasiewicz (Kean) i Marta Szczepaniak (Anna Damby). Reżyseria: Jan Maciejowski, scenografia: Janusz Adam Krassowski
 Teatr im. Jaracza w Olsztynie

55. William Shakespeare: **POSKROMIENIE ZŁOŚNICÓW**
 Krystyna Karkowska (Katarzyna), Sławomir Pietraszewski (Petruccio). Reżyseria: Maria d'Alphonse, scenografia: Danuta Pogorzelska
 Teatr im. Jaracza w Olsztynie

56. Leon Schiller: **KRAM Z PIOSENKAMI**
 Andrzej Gazdeczka, Anna Chodakowska, Jadwiga Polanowska, Andrzej Wiśnicki. Reżyseria: Barbara Fijewska i Zbigniew Bogdański, scenografia: Janusz Adam Krassowski
 Teatr „Wybrzeże” w Gdańsku

57. Sławomir Mrożek: **STRIPTEASE I INNE**
 Tadeusz Gwiazdowski (Pan II) i Tadeusz Wojtych (Pan I). Reżyseria: Kazimierz Braun, scenografia: Ali Bunsch
 Teatr „Wybrzeże” w Gdańsku

60. George Büchner: *LEONCE I LENA*
 Krystyna Kołodziejczyk (Rozetta) i Jerzy Złotnicki (Leonce). Reżyseria: Teresa Żukowska, scenografia: Adam Miriam
 Bałtycki Teatr Dramatyczny w Koszalinie

58. Gabriela Zapolska: *PANNA MALICZEWSKA*
 Teresa Lassota (Maliczewska) i Lech Skolimowski (Daum). Reżyseria: Stanisław Miński, scenografia: Jadwiga Pożakowska
 Teatr „Wybrzeże” w Gdańsku

59. Friedrich Dürrenmatt: *FRANK V*
 Bogusława Czosnowska (Otylia). Reżyseria: Jerzy Goliński, scenografia: Jadwiga Pożakowska
 Teatr „Wybrzeże” w Gdańsku

61. Jan Drda: *IGRASZKI Z DIABŁEM*
 Scena finałowa. Reżyseria: Józef Gruda, scenografia: Krystyna Husarska
 Bałtycki Teatr Dramatyczny w Koszalinie

62. Juliusz Słowacki: *KORDIAN*
Andrzej Kopiczyński (Kordian) i Tadeusz Gochna (Dozorca ogrodu). Reżyseria: Ryszard Sobolewski, scenografia: Janusz Warpechowski
Teatr Współczesny w Szczecinie

63. Aleksander Fredro: *DAMY I HUZARY*
Jan Ibel (Edmund), Leopold Matuszczak (Rotmistrz), Jerzy Sobieraj (Major), Bogdan Gierszanin (Rembo), Mieczysław Wiśniewski (Grzegorz). Reżyseria: Józef Gruda, scenografia: Adam Kilian.
Teatr Współczesny w Szczecinie

64. Stefan Zeromski: *UCIEKŁA MI PRZEPŁORECZKA...*
Bogdan Zieliński (Przełęczki) i Barbara Bargielowska (Dorota). Reżyseria: Irena Byrska, scenografia: Irena Burke
Teatr im. Osterwy w Gorzowie Wielkopolskim

65. Edmund Morris: *DREWNIANA MISKA*
Jan Daszewski (Lon Dennison), Ludmila Legut (Klara Dennison), Ewa Krzyńska (Suzie Dennison). Reżyseria: Ryszard Sobolewski, scenografia: Janusz Warpechowski
Teatr Współczesny w Szczecinie

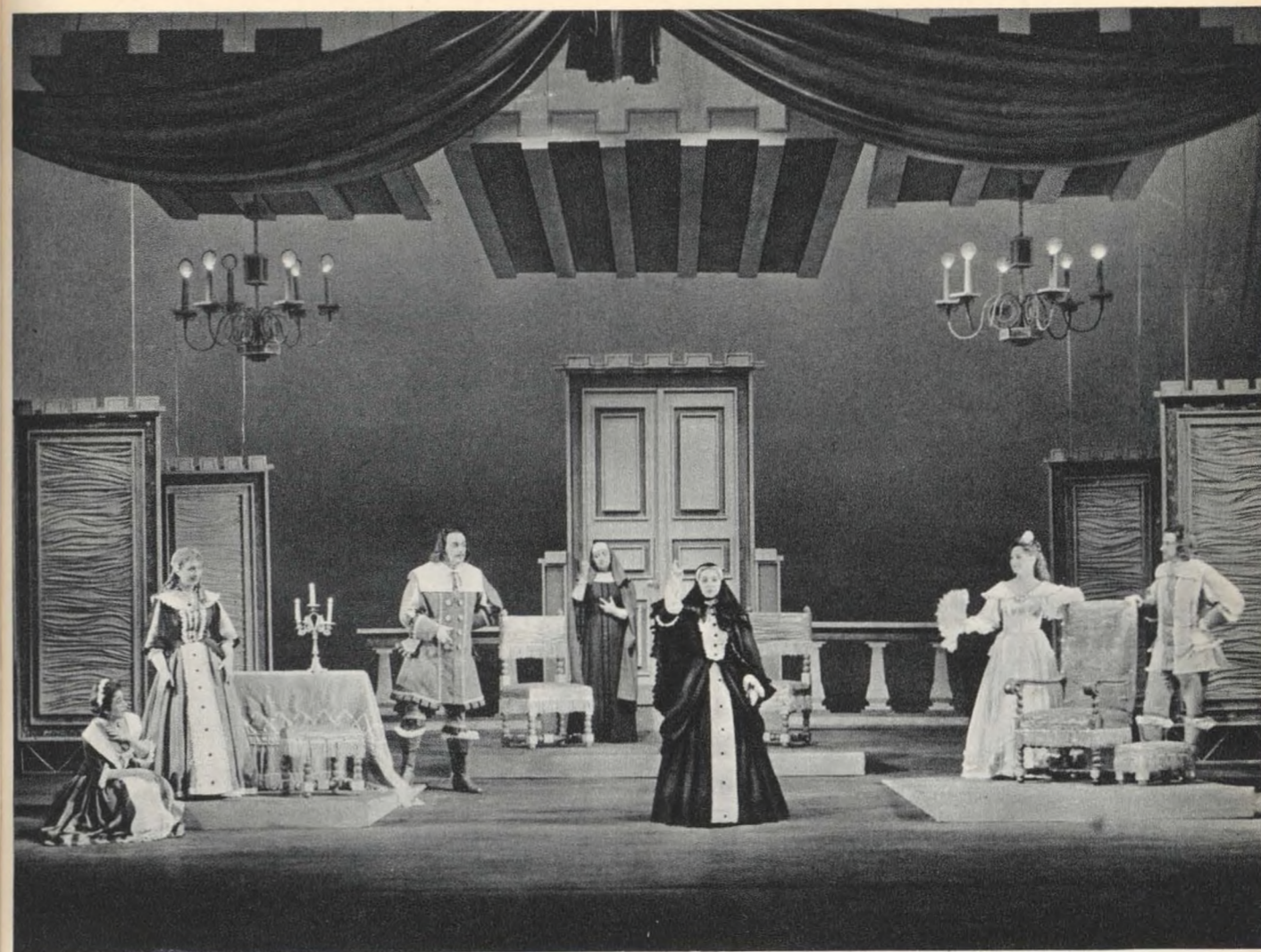
66. William Shakespeare: *KRÓL RYSZARD II*
Aleksander Iwaniec (Ryszard II) i Halina Winiarska (Królowa). Reżyseria: Marek Okopiński, scenografia: Janusz Warpechowski
Teatr Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze

67. Bohdan Drozdowski **KONDUKT**
Pośrodku: Jerzy Kiszkiś (Sołtys), po prawej: Bolesław Idziak (Sadyban).
Reżyseria: Marek Okopiński, scenografia: Marian Kucharski
Teatr Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze

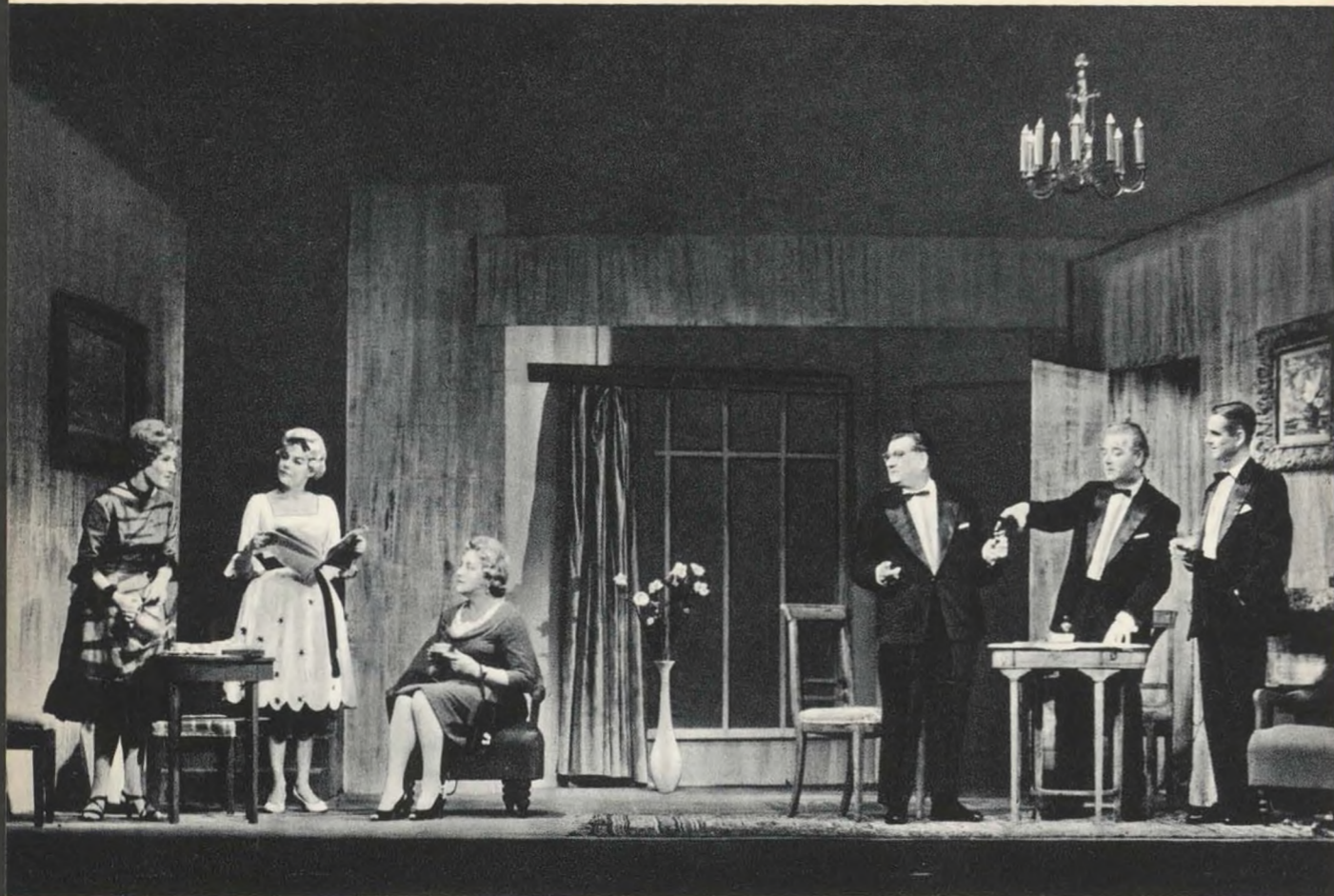
68. Ben Jonson: **VOLPONE**
Igor Przegrodzki (Mosca), Artur Młodnicki (Volpone), Ryszard Michalak (Corvino), Łucja Burzyńska (Colomba). Reżyseria: Jakub Rotbaum, dekoracje: Aleksander Jędrzejewski, kostiumy: Jadwiga Przeradzka
Teatr Polski we Wrocławiu

69. Moliere: **ŚWIĘTOSZEK**
Łucja Burzyńska (Doryna), Barbara Jakubowska (Marianna), Artur Młodnicki (Kleant), Emilia Ziółkowska (Flipota), Julia Arnoldt (Pani Pernelle), Zdzisława Młodnicka (Elmira), Tadeusz Skorulski (Damiś). Reżyseria: Andrzej Dobrowolski, scenografia: Marcin Wenzel
Teatr Polski we Wrocławiu

70. Sławomir Mrozek: **INDYK**
Halina Dobrucka (Laura), Zygmunt Hobot (Poeta), Władysław Dewoyno (Kapitan), Stanisław Siekierski (Rudolf), Antoni Odrowąż (Chłop I), Mieczysław Łoza (Chłop II), Ludomir Olszewski (Chłop III). Reżyseria: Andrzej Witkowski, scenografia: Marcin Wenzel
Teatr Kameralny we Wrocławiu

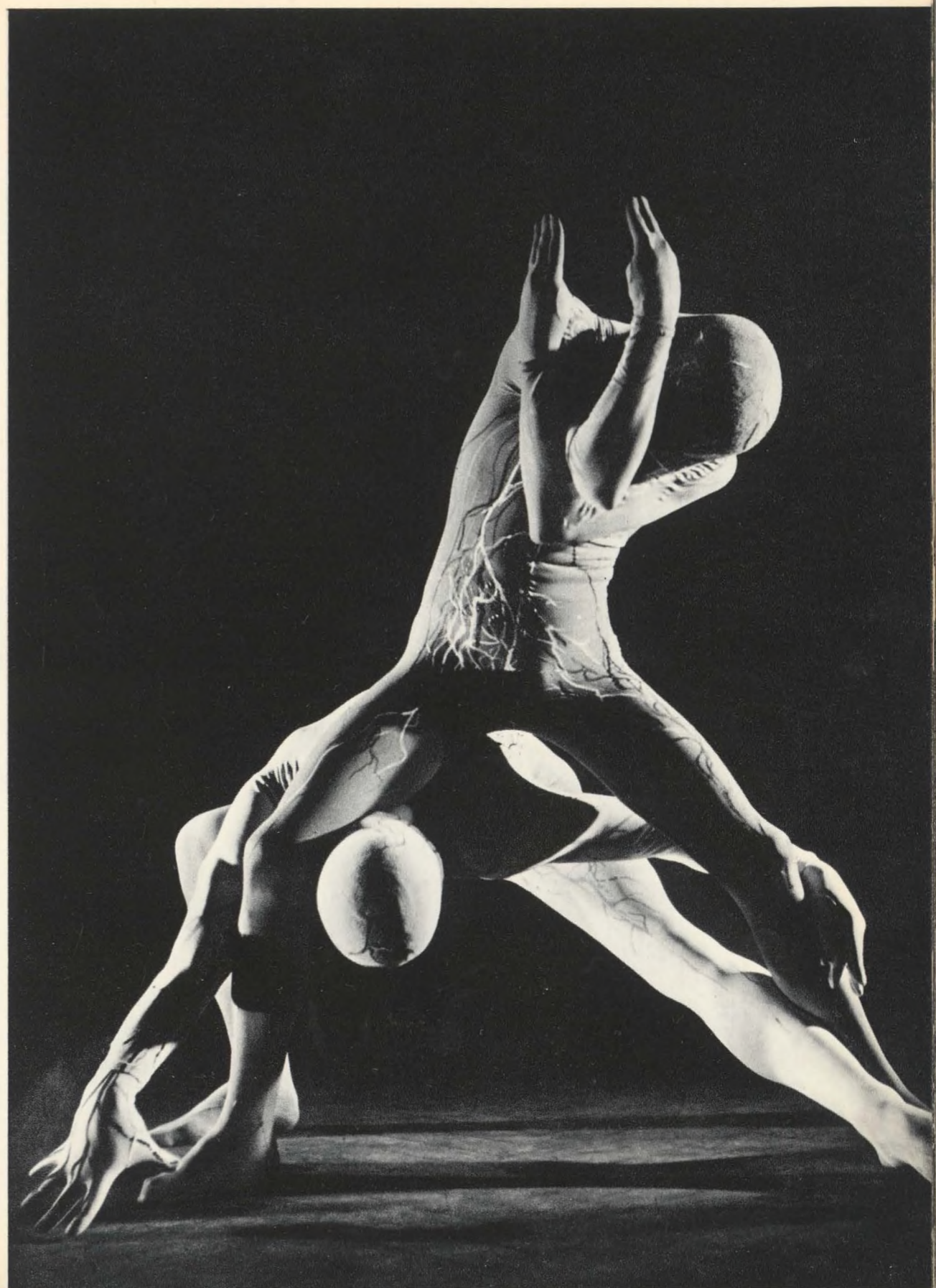

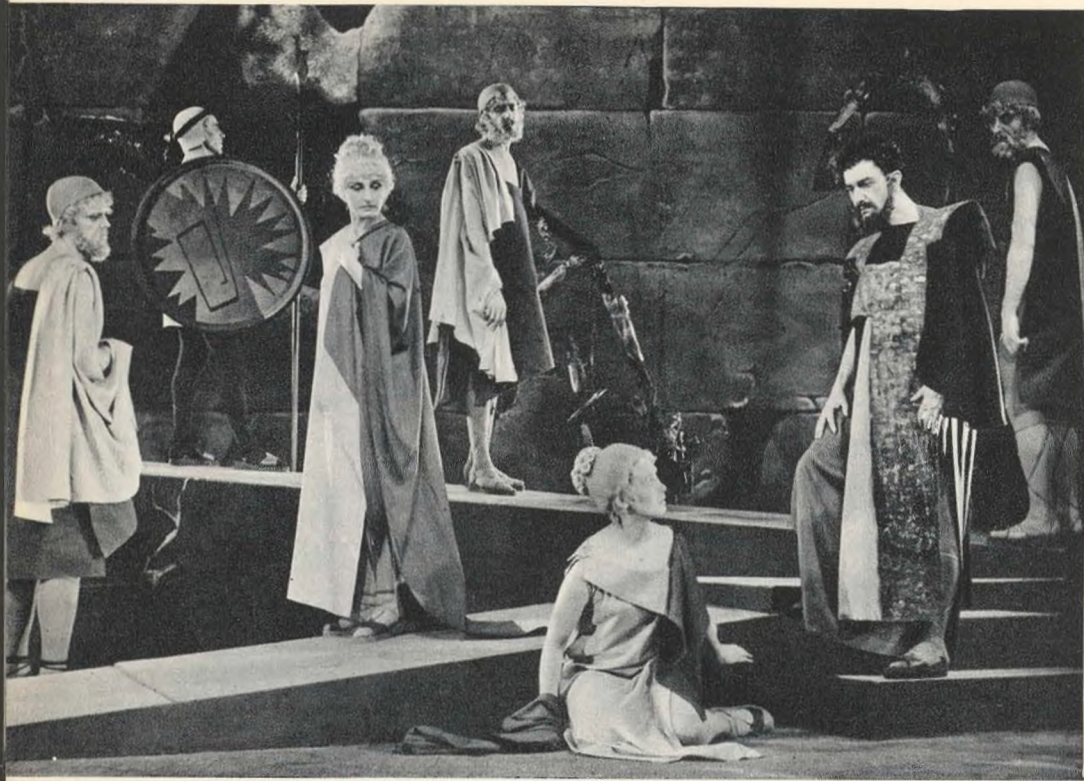
71. Graham Greene: *USTĘPNIWY KOCHANEK*
 Maria Zbyszewska-Benolt (Mary Rhodes), Barbara Stesłowicz (Anna Howard), Halina Nowicz (Margaret Howard), Aleksander Gajdecki (William Howard), Józef Pieracki (Wiktor Rhodes), Adolf Chronicki (Clive Root). Reżyseria: Stanisław Igar, scenografia: Aleksandra Sell-Walter
 Teatr Rozmaitości we Wrocławiu

72. Juliusz Słowacki: *MAZEPA*
 Barbara Wronowska (Amelia), Marek Szyszkowski (Zbigniew), Lubomir Jabłoński (Wojewoda). Reżyseria: Zuzanna Łozińska, scenografia: Wanda Czaplanka
 Teatr Dolnośląski w Jeleniej Górze

73. Henryk Tomaszewski: *ZIARNO I SKORUPA*
 Jerzy Kozłowski (Ziarno) i Paweł Rouba (Skorupa)
 Kostiumy: Krzysztof Pankiewicz
 Teatr Pantomimy we Wrocławiu

74. Sofokles: *ANTYGONA*
Pośrodku: Janina Bocheńska (Antygona), Janina Utrata (Ismena), Tadeusz Zyliński (Kreon). Reżyseria: Stanisław Wieszczyci, scenografia: Marcin Wenzel i Janusz Tartyłło
Teatr Ziemi Opolskiej w Opolu

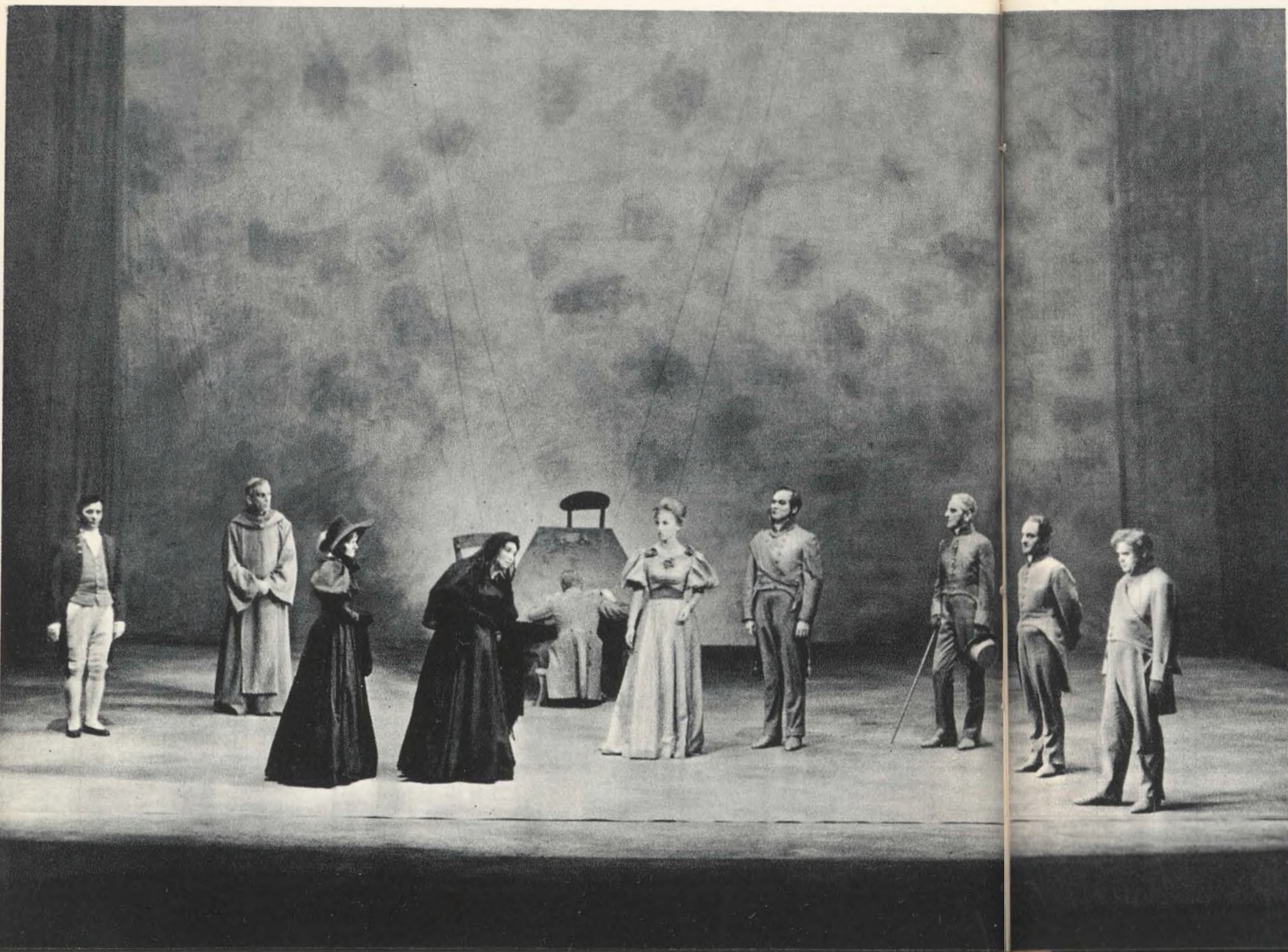
75. Mikołaj Gogol: *REWIZOR*
Adam Kwiatkowski (Chlestakow), Wojciech Standełło (Chłopow), Władysław Kornak (Horodniczy). Reżyseria: Mieczysław Dąszewski, scenografia: Wiesław Lange
Teatr Śląski im. Wyspiańskiego w Katowicach

76. Jan Paweł Gawlik: *PORTRET*
Andrzej Antkowiak (Gość I), Adam Kwiatkowski (Aktor), Jerzy Bielecki (Gość II). Reżyseria: Jerzy Jaroński, scenografia: Krystyna Gogulska
Teatr Śląski im. Wyspiańskiego w Katowicach

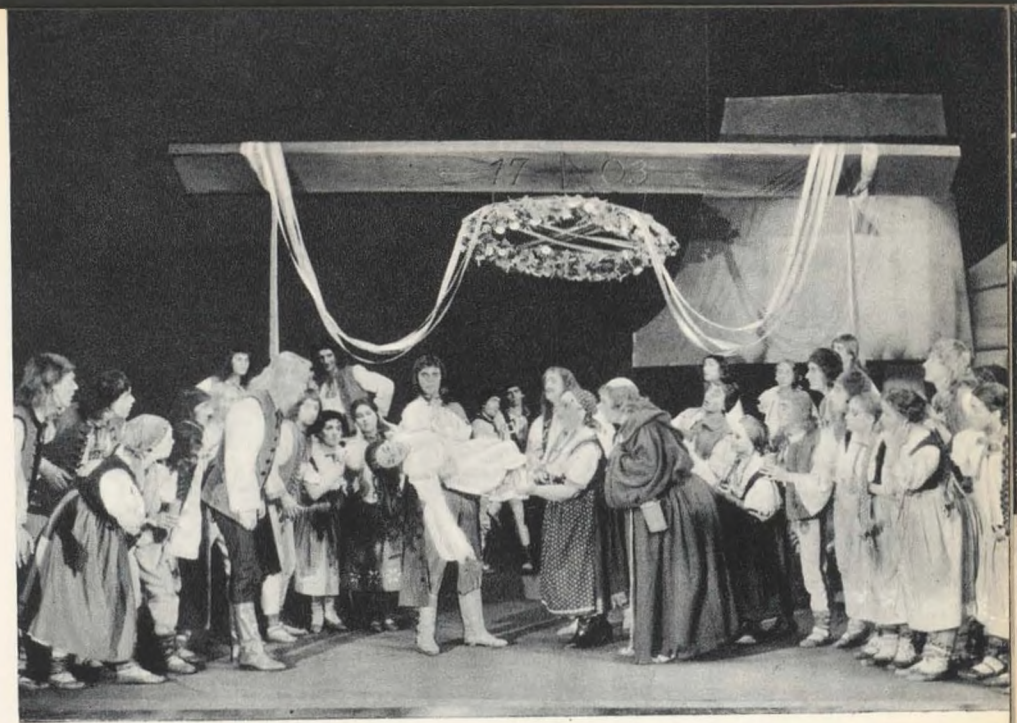
77. Adam Mickiewicz: *DZIA-
DY DREZDEŃSKIE*

Jerzy Bińczycki (Lokaj),
Jerzy Kaliszewski (Ksiądz
Piotr), Halina Ziółkowska
(Kmitowa), Irena Toma-
szewska (Rollisonowa),
Ewa Śmiałowska (Panna),
Mieczysław Ziobrowski
(Senator), Roman Hierow-
ski (Pelikan), Mieczysław
Jasiecki (Doktor), Florian
Drobnik (Bajkow). Reży-
seria: Jerzy Kreczmar, sce-
nografia: Piotr Potworow-
ski
Teatr Śląski im. Wyspiań-
skiego w Katowicach

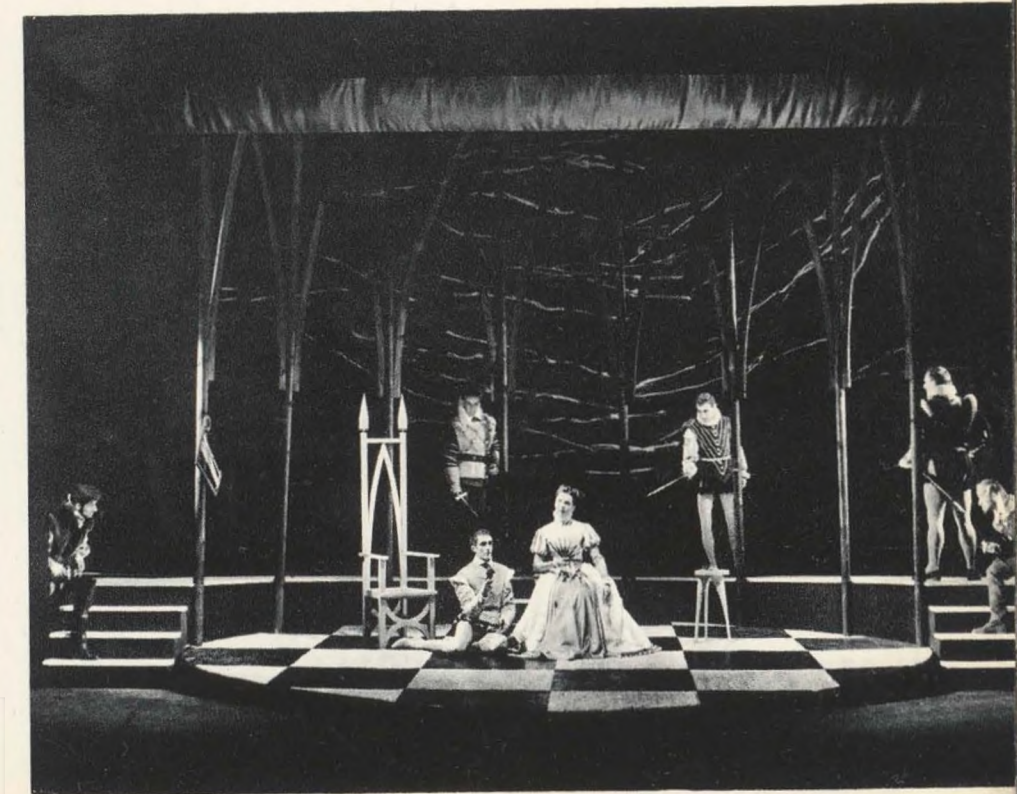
78. Gustaw Morcinek: *ON-
DRASZEK*

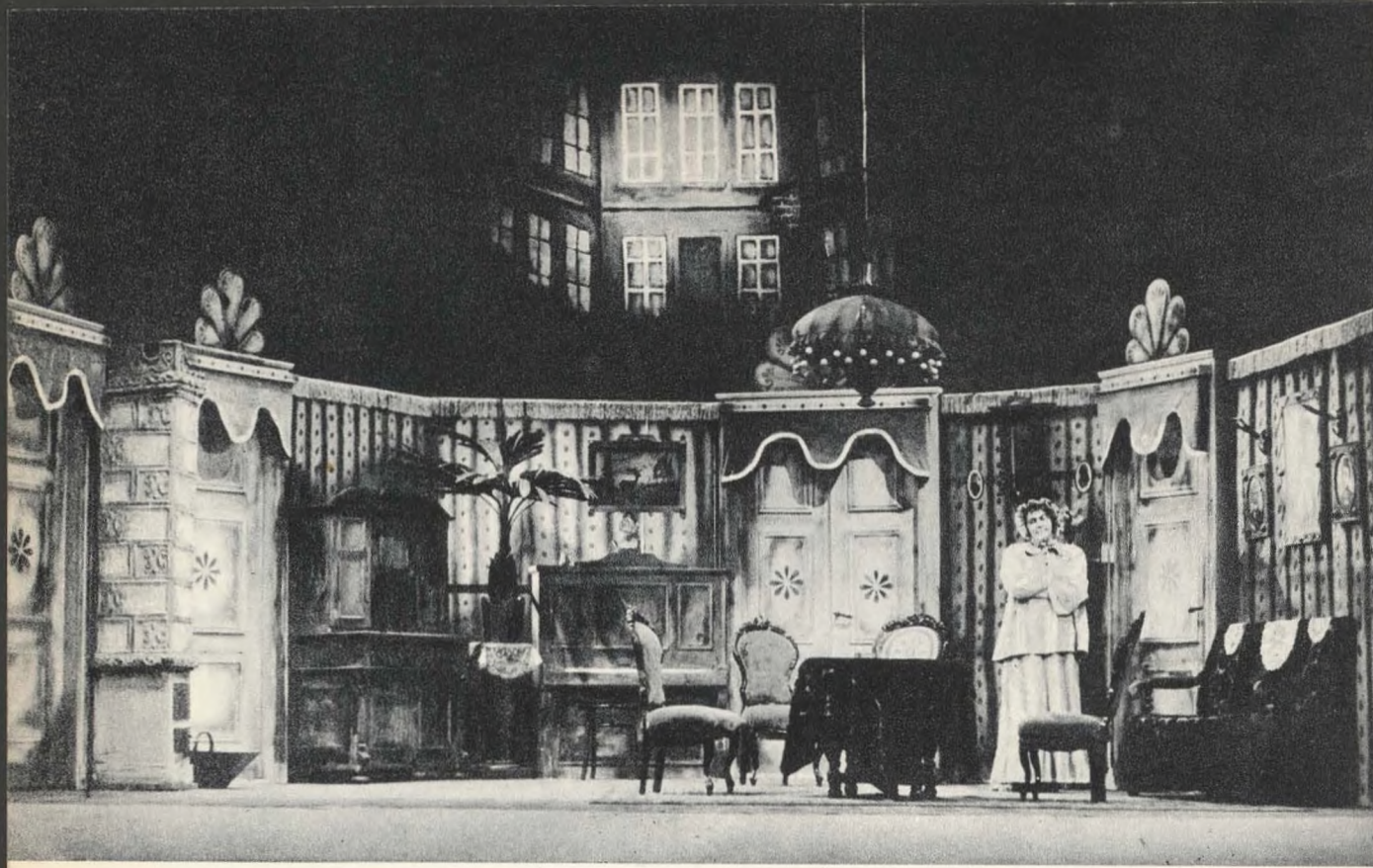
Scena zbiorowa z aktu
pierwszego. Reżyseria:
Andrzej Uramowicz,
scenografia: Jerzy Szy-
mański
Teatr Polski w Bielsku-
Białej

79. Juliusz Słowacki: *MARIA STUART*

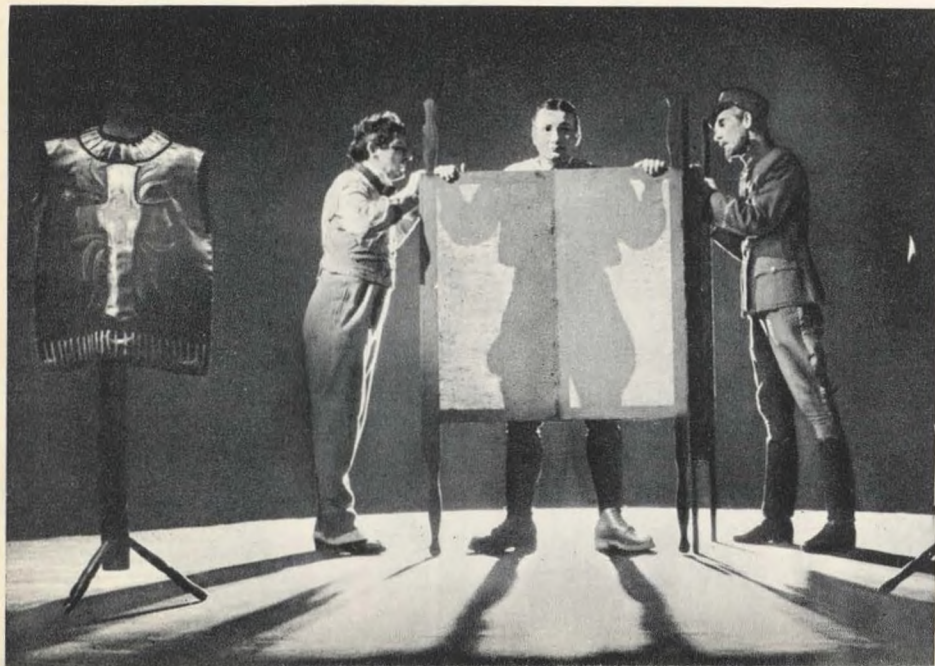
Aleksander Fiszer (Duglas), Ryszard
Nadrowski (Rizzio), Alina Dadun (Ma-
ria Stuart), Marian Szul (Darnlej), Bo-
lesław Werowski (Lindsaj). Reżyseria:
Edmund Kron, scenografia: Stanisław
Bąkowski
Teatr im. Mickiewicza w Częstochowie

80. Gabriela Zapolska: *MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ*
Lidia Korwin (Dulska). Reżyseria: Jan Kle-
mens, scenografia: Kazimierz Wiśniak
Teatr Nowy w Zabrzu

81. Ernest Toller: *WYZWOLENIE WOTANA*
Jerzy Siwy (Schleim), Tadeusz Kalinowski
(Wotan), Stanisław Piotrowski (v. Wolfblitz).
Reżyseria: Zbigniew Zdrojewski, scenogra-
fia: Wiesław Lange
Teatr Zagłębia w Sosnowcu

82. Adam Mickiewicz: *DZIADY*
Edward Łada-Cybulski (Jenerał), Józef Harasiewicz
(Kamerjunker), Zdzisław Klucznik (Hrabia), Zbi-
gniew Bednarski (Literat II), Bogusława Czupryń-
owa (Dama II), Jan Mączka
(Literat I), Michał Lekszycki (Mistrz ceremonii), Ma-
ria Cichocka (Dama I), Ry-
szard Kotas (Adolf).
Teatr Ludowy w Nowej
Hucie

83. Adam Mickiewicz: *DZIADY*
Jan Krzywdziak (Groma-
da), Andrzej Hrydzewicz
(Gustaw), Edward Rącz-
kowski i Marianna Gdow-
ska (Gromada). Reżyseria:
Krystyna Skuszanka i Je-
rzy Krasowski, scenogra-
fia: Józef Szajna
Teatr Ludowy w Nowej
Hucie

84. Ferdynand Bruckner:
*EIZBIETA KRÓLOWA
ANGLII*
Maria Gella (Lady Anna),
Zofia Jaroszeńska (Elżbie-
ta), Małgorzata Darecka
(Lady Mary). Reżyseria:
Irena Babel, scenografia:
Krzysztof Pankiewicz
Teatr im. Słowackiego w
Krakowie

87. Eugène O'Neill: *ZAŁOBA
PRZYSTOI ELEKTRZE*
Maria Kościalkowska (La-
vinia), Marek Walczewski
(Orin), Maria Malicka
(Christine). Reżyseria: Bro-
nisław Dąbrowski, sceno-
grafia: Andrzej Cybulski
Teatr im. Słowackiego w
Krakowie

86. Jerzy Szaniłowski: *KOWAL,
PIENIĄDZE I GWIAZDY*
Halina Bełkowska (Staru-
cha), Stanisław Koczano-
wicz (Alojzy Dedejko),
Marian Szczerki (Jakub
Dedejko), Tadeusz Burna-
towicz (Kowal). Reżyseria:
Marian Szczerki, sceno-
grafia: Andrzej Majewski
Teatr im. Słowackiego w
Krakowie

85. Molière: *DON JUAN*
Marian Cebulski (Sgana-
rel), Roman Stankiewicz
(Franciszek), Marek Wal-
czewski (Don Juan). Reży-
seria: Bohdan Korzeniew-
ski, scenografia: Andrzej
Majewski
Teatr im. Słowackiego w
Krakowie

88. Bertolt Brecht: *MATKA COURAGE I JEJ DZIECI*
Leszek Herdegen (Kucharz) i Lidia Słomczyńska (Matka Courage). Reżyseria: Lidia Słomczyńska, scenografia: Urszula Gogulska Teatr Stary im. Modrzejewskiej w Krakowie

89. Jerzy Broszkiewicz: *SKANDAL W HELLBERGU*
Zbigniew Wójcik (Kuno Gelehr), Julian Jabczyński (Blom), Zdzisław Zazula (Karol Grober), Jerzy Przybylski (Bruno Trausen). Reżyseria: Jerzy Kreczmar, scenografia: Wojciech Krakowski Teatr Stary im. Modrzejewskiej w Krakowie

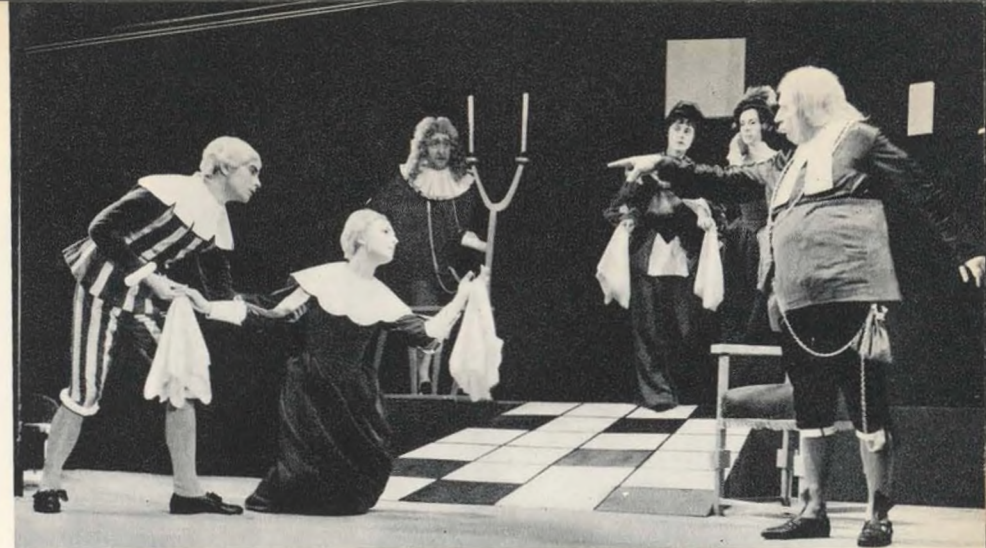
90. Tennessee Williams: *ORFEUSZ W WĘZOWEJ SKORZE*
Leszek Herdegen (Val Xavier) i Zofia Niwińska (Lady Torrance). Reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Andrzej Majewski Teatr Stary im. Modrzejewskiej w Krakowie

91. Sławomir Mrożek: *POSTĘPOWIEC W TRZECH AKTACH*
Antoni Pszoniak (Średni rozbitek), Julian Jabczyński (Gruby rozbitek), Jerzy Nowak (Mały rozbitek). Reżyseria: Lidia Słomczyńska, scenografia: Lidia Minticz i Jerzy Skarżyński Teatr Stary im. Modrzejewskiej w Krakowie

94. Molière: *SKĄPIEC*
 Stanisław Michaluk (Walerj), Jolanta Szajna (Eliza), Marian Słojkowski (Komisarz policji), Celina Bartyzel (Rozyna), Eleonora Sowińska (Marianna), Eugeniusz Wałaszek (Harpagon). Reżyseria: Jerzy Ronard-Bujański, scenografia: Zdana Jasińska
 Teatr im. Solskiego w Tarnowie

92. *POLONEZ BOGUSŁAWSKIEGO*
 Scena zbiorowa. Reżyseria: Mieczysław Kotlarczyk, scenografia: Janina Gąrycka
 Teatr Rapsodyczny w Krakowie

93. Karol Dickens: *SWIERSZCZ ZA KOMINEM*
 Izabela Gajderska (May), Eugeniusz Fedorowicz (Dżon), Zbigniew Hellebrand (Teklton), Jan Zieliński (Kaleb), Maria Malinowska (Pani Fielding), Zofia Lubartowska (Tilly), Ewa Drozdowska (Berta). Reżyseria: Maria Billizanka, scenografia: Jerzy Szeski
 Teatr Rozmaitości w Krakowie

95. Aleksander Sztejn: *HOTEL ASTORIA*
 Zofia Gorczyńska (Katarzyna) i Stefan Winter (Wasył Konowałow). Reżyseria: Stefan Winter, scenografia: Irena Perkowska
 Teatr im. Siemaszkowej w Rzeszowie

96 Igor Strawiński: *EDYP
KROL*
Scena zbiorowa. Reżyseria:
Konrad Swinarski, sceno-
grafia: Jan Kosiński
Opera Warszawska

97. Igor Strawiński: *SWIĘTO
WIOSNY*
Scena zbiorowa. Choreo-
grafia: Alfredo Rodrigues,
scenografia: Andrzej Ma-
jewski
Opera Warszawska

98. Artur Malawski: *WIERCHY*
Scena zbiorowa. Choreo-
grafia: Eugeniusz Papliński,
scenografia: Wowo Bielicki
Opera Warszawska

99. Claude Debussy: *SYN MARNOTRAWNY*
Scena zbiorowa. Reżyseria: Alfredo Rodrigues, scenografia: Andrzej Majewski
Opera Warszawska

100. Artur Honneger: *JUDITH*
Scena zbiorowa. Reżyseria: Alfredo Rodrigues, scenografia: Andrzej Majewski
Opera Warszawska

102. Jakub Offenbach: *OPOWIĘSCI HOFFMANNA*
Scena zbiorowa z aktu pierwszego. Reżyseria: Bronisław Horowicz, scenografia: Andrzej Sadowski
Opera Warszawska

101. Piotr Rytel: *ANDRZEJ Z CHEŁMNA*
Epilog. Reżyseria: Wiktor Bregy, scenografia: Stanisław Jarocki
Opera Objazdowa w Warszawie

105 Charles Gounod: *FAUST*
Marian Kouba (Faust), Jadwiga Myszkowska (Małgorzata), Bernard Ładysz (Mefisto). Reżyseria: Józef Grubowski, scenografia: Stanisław Jarocki
Opera im. Moniuszki w Poznaniu

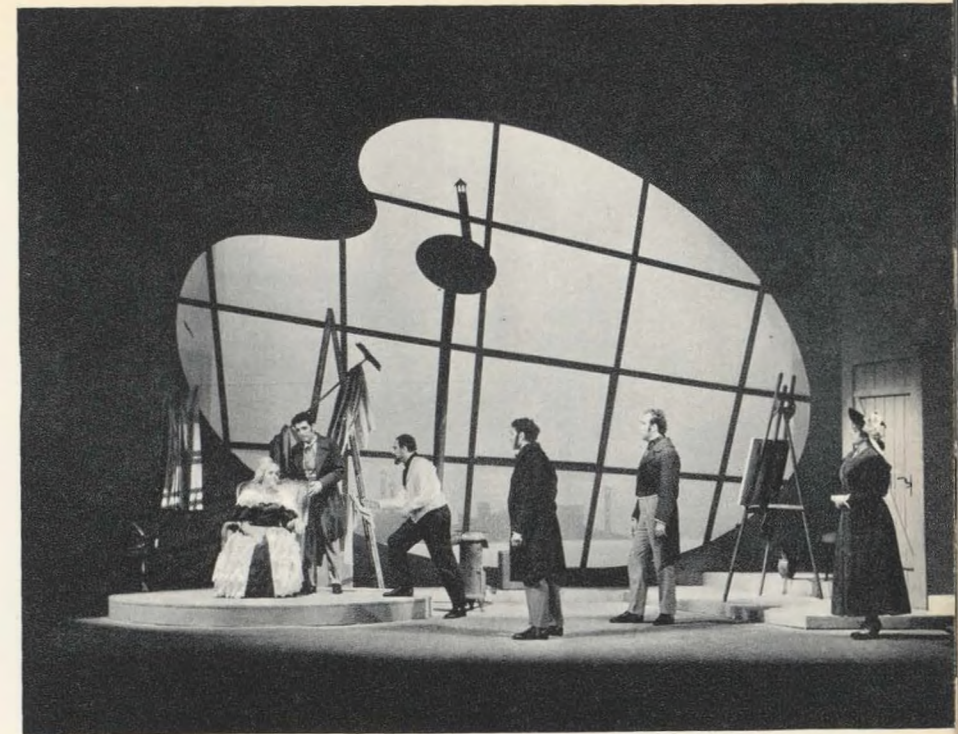
103. Karol Millöcker:
STUDENT ŻEBRAK
Maryla Karwowska (Palmatyka), Krystyna Zborowska (Bronisława), Agnieszka Kossakowska (Lutra).
Reżyseria: Danuta Dostalik-Baduszkowa, scenografia: Jan Marcin Szancer
Operetka Warszawska

104. Stanisław Moniuszko:
HALKA
Leonard Korsak (Janusz), Paweł Leoniec (Jontek), Lidia Skowron (Halka).
Reżyseria: Ryszard Słęzak, scenografia: Stanisław Jarocki
Teatr Muzyczny Opery i Operetki w Bydgoszczy

106. Witold Maliszewski:
SYRENA
Scena zbiorowa; w głębi:
Marian Kouba (Królewicz)
i Bożena Karłowska (Sy-
rena). Reżyseria: Wiktor
Bregy, scenografia: Stani-
sław Jarocki, choreogra-
fia: Eugeniusz Papliński
Opera im. Moniuszki w
Poznaniu

108. Giacomo Puccini:
CYGANERIA
Delfina Ambroziak (Mi-
mi), Tadeusz Kopacki (Ru-
dolf), Zbigniew Studler
(Marceli), Michał Marchut
(Colline), Eugeniusz Ni-
ziół (Schaunard), Jadwiga
Pietraszkiewicz (Musetta).
Reżyseria: Józef Grubow-
ski, dekorację: Józef Rach-
walski, kostiumy: Halina
Korytowska
Opera Łódzka

109. Christoph Willibald Gluck:
ORFEUSZ I EURYDYKA
Zofia Junukowicz (Eury-
dyka), Krystyna Szczepań-
ska (Orfeusz), Urszula
Szerszeń-Malecka (Amor).
Reżyseria: Józef Wysz-
mirski, scenografia: Olga
Siemaszko
Opera Bałtycka w Gdań-
sku

107. Gian-Carlo Menotti:
KONSUL
Krystyna Jamroz (Magda
Sorel), Władysław Mal-
czewski (Jan Sorel), Wan-
da Roessler-Stokowska
(Matka). Reżyseria: Józef
Grubowski, scenografia:
Zbigniew Kaja
Opera im. Moniuszki w
Poznaniu

110. Karol Szymanowski:
MANDRÁGORA
Scena zbiorowa. Choreo-
grafia: Janina Jarzynów-
na - Sobczak, kostiumy:
Wowo Bielicki
Opera Bałtycka w Gdań-
sku

111. Ermanno Wolf-Ferrari:
CZTERECH GBURÓW
Reżyseria: Zygmunt Biliń-
ski, scenografia: Janusz
Tartyło, choreografia: Ma-
ksymilian Mróz
Opera we Wrocławiu

112. Giacomo Puccini: **TOSCA**
Włodzimierz Denysenko
(Scarpia) i Halina Sło-
niowska (Tosca). Reży-
seria: Lia Rotbaumówna,
scenografia: Jadwiga Prze-
radzka
Opera we Wrocławiu

113. Ludomir Różycki: **PAN
TWARDOWSKI**
Ruta Syldorf (Królowa
Wschodu), Waldemar Karst
(Diabeł), Klemens Nowicki
(Twardowski). Choreogra-
fia: Stanisław Miszczuk,
scenografia: Kazimierz Gac
Opera we Wrocławiu

114. Karol Szymanowski:
HAGITH
Sławomir Zerdzicki (Stary król), Roma Wolińska (Hagith), Włodzimierz Wałcerz (Młody król).
Reżyseria: Mieczysław Daszewski, scenografia: Tadeusz Gryglewski
Opera Śląska w Bytomiu

115. Tadeusz Szeligowski:
PAW I DZIEWCZYNA
Bolesław Bolewicz (Paw) i Urszula Tkoczówna (Dziewczyna). Choreografia: Zygmunt Patkowski, scenografia: Tadeusz Gryglewski
Opera Śląska w Bytomiu

116. Paweł Abraham:
WIKTORIA I JEJ HUZAR
Scena zbiorowa. Reżyseria i scenografia: Jerzy Ukleja
Operetka Śląska w Gliwicach

117. Barry Conners: *ROXY*
Irena Brodzińska (Roxy)
Operetka w Szczecinie

CENA ZŁ 60.-

